

चतुर्वर्गचिन्तामणिः
हेमाद्रिविरचितः

Caturvargacintāmani
of Hemādri

VOLUME — III (Part-I)

CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN
VARANASI, INDIA

THE
KASHI SANSKRIT SERIES

235

CATURVARGACINTĀMAṆI

OF

ŚRĪ HEMĀDRI

Volume III

PARIŚEṢAKHAṆḌA

PART I

ŚRĀDDHAKALPA—1

EDITED BY

PANḌITA YAJÑEŚVARA SMṚTIRATNA

and

PANḌITA KĀMAKHYĀNĀTHA TARKAVĀGĪŚA

CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN

Publishers and Distributors of Oriental Cultural Literature

P. O. Chaukhambha, P. Box No. 1139

Jadau Bhawan, K. 37/116, Gopal Mandir Lane

VARANASI-221001 (INDIA)

© Chaukhambha Sanskrit Sansthan, Varanasi

Phone : 65889

Price Rs. 2500-00 for the set of four volumes in seven parts

Rs. 800-00 for Volume III (Pariśeṣakhaṇḍa)

(Part 1-2 Śrāddhakalpa)

Originally Published by The Asiatic

Society of Bengal in 1888

Reprinted 1985

Also can be had of

CHAUKHAMBHA VISVABHARATI

Post Box No. 1084

Chowk (Opposite Chitra Cinema)

VARANASI-221001

Phone : 65444

Printers—Srigokul Mudranalaya, Gopal Mandir Lane, Varanasi
and Globe Offset Press, New Delhi

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

२३५

चतुर्वर्गचिन्तामणिः

श्रीहेमाद्रिविरचितः

तत्र

परिशेषखण्डनाम्नः

तृतीयखण्डस्य

द्वितीयो भागः

श्राद्धकल्पः—२

श्रीयज्ञेश्वरस्मृतिरत्नेन

श्रोकामाख्यानाथतर्कवागीशेन

च

परिशोधितः

चौखम्भा संस्कृत संस्थान

भारतीय सांस्कृतिक साहित्य के प्रकाशक तथा वितरक

पो० आ० चौखम्भा, पो० बा० नं० ११३६

जड़ाव भवन, के. ३७/११६, गोपाल मन्दिर लेन

वाराणसी (भारत)

प्रकाशक : चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

मूल्य : रु० २५००-०० संपूर्ण १-४ खण्ड, ७ भाग

रु० ८००-००

तृतीय खण्ड (परिशेष खण्ड)

(भाग १-२ श्राद्धकल्प)

228.2
एम/च-३+२

मूल रूप से आसियाटिक् सोसायिटि आफ बंगाल द्वारा प्रकाशित, १८८८

पुनर्मुद्रणम् १९८५

अन्य प्राप्तिस्थान

चौखम्भा विश्वभारती

पोस्ट बाक्स नं० १०८४

चौक, (चित्रा सिनैमा के सामने)

वाराणसी-२२१००१ (भारत)

फोन : ६५४४४

मुद्रक—श्रीगोकुलमुद्रणालय, गोपाल मन्दिर लेन, वाराणसी एवं
ग्लोब आफसेट प्रेस, नई दिल्ली

कन्दर्पमदमूढा या यदि वा मद्यमोहिता ॥
 स्वयं विप्रतिपन्ना वा यदि वा विप्रमादिता ।
 षट्कालेन शुध्येत्तु धर्मापेता च या भवेत् ॥ १० ॥
 शुध्येत्तु रजसा नारी नदी वेगवती यथा ।
 पुष्पकालमुगासीना पुंसा सह विशुध्यति ॥

तथा ।

स्त्रियः पवित्रमतुलं नैता दुष्यन्ति कर्हिचित् ।
 मासि मासि रजः स्त्रीणां दुष्कृतान्यपकर्षति ॥
 मृन्मयस्याग्निना शुद्धिर्दारवस्य तु तच्चेत् ।
 भस्मना चैव तु कांस्यस्य स्त्रीणान्तु रजसा स्मृता ॥
 नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां नापगानां महोदधिः ।
 नान्तकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥

वसिष्ठः ।

रजसा शुध्यते नारी नदी वेगेन शुध्यति ।
 भस्मना शुध्यते कांस्यं पुनःपाकेन मृन्मयं ॥

शङ्ख-लिखितो ।

न वै स्त्रीणां व्रतं न मन्त्रक्रिया न कार्यमिति ।

प्रजापतिः ।

पाणिगृहीताः सन्तानार्थिना परैरवकीर्णा न दुष्यन्तीति स्म ।
 वादः । ता ह्यार्चवेन शुध्यन्तीति वैवस्वतः । कामानुपगमप्रवृत्तिर-
 कार्यमिति ।

हारीतः ।

तद्व्रतत्वादात्मसम्भवाच्च दोष इति ।

नौतमः ।

चान्द्रायणमासां पावनमित्याचार्याः । प्राजापत्योवा ।

हारीतः ।

गर्भघ्नीं मध्ये वर्षे शिष्यसुतगामिनीं पानव्यसनासक्तां धनधान्यच-
यकरीन्तु वर्जयेत् । नाभिचारिणीं रजसा शुध्यतीत्येके । व्यभि-
भोगान् परैरसृज्य न दुष्यतीत्यन्ये ।

वशिष्ठः ।

सोमो ददौ शौचमासां गन्धर्वः शिचिताङ्गिरं ।

अग्निश्च सर्वभक्ष्यत्वं तस्मान्निष्कसमाः स्त्रियः ॥ इति ।

अपरे ।

एकव्रतस्कन्धभावत्वात् परेन्द्रियोपहतत्वाच्च दुष्याः कुलसंकर-
कारिण्यो भवन्ति ।

यमः ।

स्वच्छन्दगा हि या नारी तस्यास्त्यागो विधीयते ।

नैव स्त्रीवपनं कुर्यात् न चैवाङ्गविकर्तनं ॥

स्वच्छन्दव्यभिचारिण्या विवस्त्रांस्त्यागमव्रवीत् ।

चतस्रस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा च या ।

पतिघ्नी च विशेषेण जघन्योपगता च या ॥

जातातपः ।

ग्रामे तु यत्र संस्पृष्टं यात्रायां कलहादिषु ।

ग्रामसंदूषणे चैव स्पृष्टिदोषो न विद्यते ॥

‘ग्रामे’ राजमार्गादौ ।

देवयात्रा-विवाहेषु यज्ञेषु प्रकृतेषु च ।

उत्सवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न दुष्यति ॥

वृहस्पतिरपि ।

तीर्थे विवाहे यात्रायां संग्रामे देशविज्ञवे ।

नगर-ग्रामदाहे च स्पृष्टास्पृष्टिर्न दुष्यति ॥

एतच्च वाक्यत्रयं यत्राहमनेन स्पृष्ट इति ज्ञानं नास्ति तद्विषय-
मिति केचित् । उच्छिष्टाशुचि-संस्पृष्टविषयमित्यन्ये ॥

इत्यशुद्धापवादः ।

अथ स्नानमुच्यते ।

तच्च स्नानप्रशंसा ।

आह विष्णुः ।

स्नातोऽधिकारी भवति दैवे पित्ये च कर्मणि ।

पवित्राणां तथा जप्ये दाने च विधिचोदिते ॥

अलक्ष्मोः कालकर्णी च दुःखग्रं दुर्वचिन्तितं ।

अपमात्रेणाभिषिक्तस्य नश्यन्त इति धारणा ॥

याम्यं हि यातनादुःखं नित्यस्नायी न पश्यति ।

नित्यस्नानेन पूयन्ते येऽपि पापकृतो नराः ॥

उषस्युषसि यत्स्नानं सन्ध्यायामुदिते रवौ ।

प्राजापत्येन तत्तुल्यं महापातकनाशनं ॥

अत्यन्तमलिनः काथो नवच्छिद्रसमन्वितः ।

स्रवत्येष दिवारात्रौ प्रातःस्नानं विशेषधनं ॥

क्लिद्यन्ति च सुषुप्तस्य इन्द्रियाणि स्वन्ति च ।
 अङ्गानि समतां यान्ति उत्तमान्यधमानि च ॥
 अस्नात्वा नाचरेत् कर्म जप-होमादि किञ्चन ।
 लाला-स्नेदसमाकीर्षः शयनादुत्थितः पुमान् ॥
 अतः स्नानं प्रशंसन्ति दृष्टादृष्टकरं शुभं ।
 सर्वमर्हति शुद्धात्मा प्रातःस्नायी जपादिकं ॥

सत्यव्रतः ।

बलं रूपं यशो धर्मो ज्ञानमायुः सुखं धृतिः ।
 आरोग्यं पुष्टिमाप्नोति सम्यक् स्नानेन मानवः ॥

योगयाज्ञवल्क्यः ।

अगम्यागमनात्पापात् पापेभ्यश्च प्रतिग्रहात् ।
 रहस्याचरितात्पापान्मुच्यते स्नानमाचरन् ॥
 प्रकर्तुमसमर्थस्येत् जुहेति-यजतिक्रियाः ।
 स्नान-ध्यान-जप-दानैरात्मानं शोधयेद्बुधः ॥
 यदेव स्नानं कुरुते विशुद्धेनान्तरात्मना ।
 तेनैव सर्वमाप्नोति विधियज्ञक्रियाफलं ॥
 मनःप्रसादजननं रूप-सौभाग्यवर्द्धनं ।
 शोकदुःखप्रहं स्नानं मोक्षदं ज्ञानदं तथा ॥
 स्नानमूलाः क्रियाः सर्वः श्रुति-स्मृत्युदिता नृणां ।
 तस्मात्स्नानं निषेवेत श्री-पुष्ट्यारोग्यवर्द्धनं ॥

गुणा दश स्नानपरस्य साध्ये

रूपञ्च तेजश्च बलञ्च शौचं ।

अयुष्यमारोग्यमलोलुपत्वं
दुःखप्रघातश्च तपश्च मेधा ॥

इति स्नानप्रश्नसह ।

अथ स्नानभेदाः ।

तत्राह दलः ।

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते ।

तेषां मध्ये तु यन्नित्यं तत् पुनर्भिद्यते त्रिधा ॥

मलापकर्षणं पार्श्वं समन्वन्तु जले स्नतं ।

सन्ध्यास्नानमुभाभ्यान्तत्स्नानदेशाः प्रकीर्त्तिताः ॥

मृद्गोमयाभ्यां शरीरक्षालनं 'मलापकर्षणं' । 'पार्श्वं' तटे ।

'सन्ध्यास्नानं' मार्जनं । तत् 'उभाभ्यां' जलस्थलाभ्यां, कार्यं ॥

अङ्गः ।

स्नानं तु द्विविधं प्रोक्तं गौण-मुख्यप्रभेदतः ।

तयोस्तु वारुणं मुख्यं तत् पुनः षड्विधं भवेत् ॥

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाङ्गं मलकर्षणं ।

क्रियास्नानं तथा षष्ठं षोढा स्नानं प्रकीर्त्त्यते ॥

एतेषां क्रमेण लक्षणान्याह स एव ।

अस्नानस्तु पुमान्मार्त्तं अपाग्निहवनादिषु ।

प्रातःस्नानं तदर्थं नित्यं स्नानं प्रकीर्त्तितं ॥

चण्डाल-श्व-पूयादि स्पृष्ट्वा स्नानं रजस्वलां ।

स्नानार्हस्तु यदा स्नाति स्नानं नैमित्तिकं हि तत् ॥

पुष्पस्नानादिकं यत्तु देवज्ञं त्रिभिर्चोदितम् ।

स्नानं समाचरेद्यत्तु क्रियाङ्गं तत् प्रकौर्त्तितं ॥
 मलापकर्षणं नाम स्नानमभ्यङ्गपूर्वकं
 मलापकर्षणार्था तु प्रवृत्तिस्तस्य नान्यथा ॥
 सरःसु देवखातेषु तीर्थेषु च नदीषु च ।
 क्रियास्नानं समुद्दिष्टं स्नानं तत्र मता क्रिया ॥
 स्नानमेव तत्र 'क्रिया'-कार्यं, 'मता' विहितेत्यर्थः ।
 तत्र काम्यन्तु कर्त्तव्यं यथावद्विधिचोदितं ।
 नित्यं नैमित्तिकञ्चैव क्रियाङ्गं मलकर्षणं ॥
 तीर्थाभावे तु कर्त्तव्यं उष्णोदक-परोदकैः ।
 स्नातस्य वज्रितप्तेन तथैव परवारिणा ॥
 शरीरशुद्धिर्विज्ञेया न तु स्नानफलं भवेत् ।
 अङ्घ्रिर्गात्राणि शुध्यन्ति तीर्थे स्नानासमेत्^(१) फलं ॥
 सरःसु देवखातेषु तीर्थेषु च नदीषु च ।
 स्नानमेव क्रिया यस्मात् स्नानात् पुण्यफलं स्यतं ॥

गोभिलः ।

नित्यं सततनिर्वर्त्यं काम्यं कामाय यद्धितं ।
 निमित्तादथ जातन्तु स्नानं नैमित्तिकं स्यतं ॥
 अनेन मध्यन्दिनस्नानस्यापि नित्यत्वमुक्तं भवति । तस्यापि
 नित्यनिर्वर्त्यत्वात् ।
 तथा च वैयाघ्रपादः ।

प्रातःस्नायी भवेन्नित्यं मध्यस्नायी सदा भवेत् ।

(१) स्नानाद्भवेदिति ग० ।

यथोक्तज्ञानासमर्थं प्रत्यन्यान्यपि ज्ञानान्याह योग-याज्ञवल्क्यः ।

असामर्थ्याच्छरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया ।

मन्त्रज्ञानादितः सप्त केचिदिच्छन्ति सूरयः ॥

मान्तं भौमं तथाग्नेयं वायव्यं दिव्यमेव च ।

वारुणं मानसञ्चैव सप्त ज्ञानान्यनुक्रमात् ॥

एतेषां लक्षणमाह स एव ।

आपोहिष्ठादिभिर्मान्तं मृदालम्भस्य पार्थिवं ।

आग्नेयं भस्मना ज्ञानं वायव्यं गोरजः सूतं ॥

यन्तु सातपवर्षेण ज्ञानं तद्दिव्यमुच्यते ।

वारुणं चावगाहन्तु मानसं त्रिष्णुचिन्तनं ॥

शस्तं ज्ञानं यथोद्दिष्टं मन्त्रज्ञानात्क्रमेण तु ।

कालाद्देशादसामर्थ्यात् सर्वं तुल्यफलं सूतं ॥

मानसं प्रवरं ज्ञानं केचिदिच्छन्ति सूरयः ।

आत्मतौर्यग्रशंसायां व्यासेन पठितं यतः ॥

तथा ।

अन्न आपस्तु द्रुपदादापोहिष्ठाद्यमर्षणं ।

एतैश्चतुर्भिर्ऋक्मन्त्रैर्मन्त्रज्ञानमुदीरितं ॥

अप्रायत्ये समुत्पन्ने ज्ञानमेवन्तु कारयेत् ।

पूर्वाद्दिष्टैस्तथा मन्त्रैरन्यथा मार्जनं भवेत् ॥

आह गौतमः ।

दिव्य-वायव्यमाग्नेयं ब्राह्मं सारस्वतन्तथा ।

मानसञ्चेति विज्ञेयं गौणज्ञानन्तु षड्विधं ॥

पराशरोऽपि ।

पञ्च स्नानानि पुण्यानि यान्यभाषन्त तद्विदः ।
 सम्यक् तानि प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥
 आग्नेयं वारुणञ्चैव तृतीयं ब्राह्ममेव च ।
 चतुर्थञ्चैव वायव्यं पञ्चमं दिव्यमुच्यते ॥
 आग्नेयं भस्मना स्नानमवगाह्य तु वारुणं ।
 आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजोभवं ॥
 काले वा यदि वाकाले सूर्ये मेघविवर्जिते ।
 तस्मिन् दृष्टे तु यस्त्रानं तद्विद्यमिति चोच्यते ॥

कागलेयः ।

आग्नेयं भस्मना स्नानमङ्घ्रिर्वारुणमुच्यते ।
 आपोहिष्ठेति च ब्राह्मं वायव्यं गोरजः स्मृतं ॥
 अङ्गिरातपवर्षाभिर्दिव्यं स्नानमिहोच्यते ।
 एतैस्तु मन्त्रतः स्नात्वा तीर्थानां फलमाप्नुयात् ॥

अत्र विशेषः कूर्मपुराणे दर्शितः ।

आग्नेयं भस्मना पाद-मस्तकाद्देहधूलनं ।

वृहस्पतिः ।

वायव्यं गोरजः प्रोक्तमस्तङ्गच्छति गोपतौ ।

विद्वत्सरस्वतीप्राप्तं सारस्वतमित्यर्थः ॥

तत् स्वरूपं व्यासः ।

स्वयमेवोपसन्नाय विनयेन द्विजातये ।

तज्ज्ञः सम्पादयेत् स्नानं शिष्याय च सुताय च ॥

दानायणमयैः कुम्भैः मन्त्रविज्ञाऋवीजलैः ।

कृतमङ्गलपुण्याहैः स्नानमस्तु तवानघं ॥

इत्युक्त्वा जाङ्गवीम्याने तीर्थान्यन्यानि कीर्त्तयेत् ।

सर्वतीर्थाभिषेकस्ते भूयादित्यन्ततोवदेत् ॥

इत्येवं विप्रवर्याणां वचनेन महात्मनां ।

सर्वतीर्थेषु सुस्नातः पूतो भवति नान्यथा ॥

‘उपसन्नाय’ समीपे उपविष्टाय, ‘दानायणं’ हिरण्यं ।

जात्रालः ।

अग्निरस्कं भवेत् स्नानं स्नानाशक्तौ तु कर्मिणां ।

आर्द्रेण वाससा वापि मार्जनं दैहिकं विदुः ॥

एतत्कापिलं स्नानं ।

तदाह बृहस्पतिः ।

आर्द्रेण कर्पटेनाङ्गशोधनं कापिलं स्मृतं ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

नित्यं नैमित्तिकं काम्यन्त्रिविधं स्नानमुच्यते ।

तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन प्रकीर्त्तितं ॥

क्वचिन्नैमित्तिके तर्पणपवादमाहापस्तम्बः ।

अस्पृश्यस्पर्शने वान्ते अश्रुपाते क्षुरे भगे ॥

स्नानं नैमित्तिकं कार्यं दैव-पितृविवर्जितं ॥

अत्र विशेषमाह विष्णुः ।

स्नानाहो यो निमित्तेन कृत्वा भूयोऽवगाहनं^(१) ।

(१) तोयावगाहनमिति ख० ।

आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत् ॥

‘कृत्वावगाहनं’ तूष्णीमिति शेषः ।

तथा योगयाज्ञवल्क्यः ।

तूष्णीमेवावगाहेत यदा स्यादशुचिर्नरः ।

आचम्य प्रयतः पश्चात्स्नानं विधिवदाचरेत् ॥

वृद्धवसिष्ठः ।

चण्डालादेस्तु संस्पर्शं वारुणं स्नानमाचरेत् ।

इतराणि तु चत्वारि यथायोगं स्मृतानि वै ॥

‘इतराणि’ ब्राह्मादीणि ।

वारुणस्नानेऽपि नित्यविशेषमाह गार्ग्यः ।

कुर्यान्नैमित्तिकं स्नानं शीताद्भिः काम्यमेव च ।

नित्यं यादृच्छिकं चैव यथारुचि समाचरेत् ॥

‘यादृच्छिकं’ मलापकर्षणार्थं । “मलयपोहनं स्नानं प्राज्जर्या-
दृच्छिकं पुनः” इति तेनैवोक्तत्वात् ।

आतुरस्नानं प्रत्याह पराशरः ।

आतुरे स्नान उत्पन्ने दशकृत्वोह्यनातुरः ।

स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनं ततः शुद्धेत्स आतुरः ॥

स्नाने नैमित्तिके प्राप्ते नारी यदि रजस्वला ।

पात्रान्तरिततोयेन स्नानं कृत्वा व्रतश्चरेत् ॥

सिक्तगात्रा भवेदद्भिः साङ्गोपाङ्गं कथञ्चन ।

न वस्त्रपीडनं कुर्यान्नान्यदासञ्च धारयेत् ॥

उग्रनाः ।

ज्वराभिभूता या नारी रजसां च परितृप्ता ।
 कथन्तस्या भवेच्छौचं शुद्धिः स्यात् केन कर्मणा ॥
 चतुर्थेऽहनि संप्राप्ते स्पृशेदन्था तु तां स्त्रियं ।
 सा सचैलावगाह्यापः स्नात्वा स्नात्वा पुनः स्पृशेत् ॥
 दश-द्वादशकृत्वो वा आचामेच पुनः पुनः ।
 अन्ते च वाससां त्यागस्ततः शुद्धा भवेत्तु सा ।
 दद्याद्भक्त्या ततो दानं पुण्याहेन विशुध्यति ॥

स्रुतिका रजस्वलयोर्मरणे विशेषमाह ऋगलेयः ।

स्रुतिकायां मृतायाञ्च कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः ।
 कुम्भे संलिलमादाय पञ्चगव्यं तथैव च ॥
 पुण्यर्गिभरभिमन्त्रयापो वाचा शुद्धिं लभेत्ततः ।
 तेनैव स्नापयित्वा तु कुर्यात्स्नानं यथाविधि ॥
 पञ्चभिः स्नापयित्वा तु मृतां गव्यैरजस्वलां ।
 वस्त्रान्तरावृतां कृत्वा दाहयेद्विधिपूर्वकं ॥
 इति स्नानभेदाः ।

अथ स्नानकर्तुः प्रतिषेधाः ।

तत्राह व्यासः ।

रात्रौ स्नानं न कुर्वीत दानञ्चैव विशेषतः ।
 नैमित्तिकं तु कुर्वीत स्नानं दानञ्च रात्रिषु ॥
 एतन्महानिशाभिप्रायं ।

यदाह मनुः ।

न स्नानमाचरेद्भुक्ता नातुरो न महानिशि ।

न वासोभिः सहाजसं नाविज्ञाते जलाशये ॥

जावालिः ।

न पारक्ये सदा स्नायान्न भुक्त्वा न महानिशि ।

नार्द्रमेकञ्च वसनं परिदध्यात् कदाचन ॥

महानिशालक्षणमाह मार्कण्डेयः ।

महानिशा द्वे घटिके रात्रौ मध्यमयामयोः ।

नैमित्तिकं तदा कुर्यात् काम्यं न तु मनागपि ॥

काम्यमत्राविहितकालविशेषं । द्वितीययामस्यान्त्या तृतीयस्य
चाद्येति घटिकाद्वयं ।

मध्यमयामद्वयस्यैव महानिशात्वमाह देवलः ।

महानिशा तु विज्ञेया मध्यमं प्रहरद्वयं ।

तस्यां स्नानं न कुर्वीत काम्य-नैमित्तिकादृते ॥

काम्यं तत्कालविहितं । यथा,—

प्रतियामं ततोरात्रेः स्नायाच्चीतैर्घटाम्बुभिरित्यादि ।

पैठीनसिरपि ।

अपेयं हि सदा तोयं रात्रौ मध्यमयामयोः ।

स्नानं चैव न कर्त्तव्यं तथैवाचमनक्रिया ॥

विश्वामित्रः ।

महानिशा तु विज्ञेया रात्रौ मध्यमयामयोः ।

तस्यां स्नानं न कुर्वीत काम्यमाचमनन्तथा ॥

षट्त्रिंशन्मतेऽपि ।

अपेयं हि सदा तोयं रात्रौ मध्यमयामयोः ।

स्नानं तत्र न कुर्वीत काम्यमाचमनक्रिया ॥

निमित्तविशेषे त्वाचमनप्रतिप्रसवोऽपि तत्रैव ।

मूत्रोच्चारं महारात्रौ कुर्यादाचमनन्तु यः ।

प्रायश्चित्तीयते विप्रः प्राजापत्यार्द्धमर्हति ॥

‘उच्चारः’ पुरीषोत्सर्गः ।

तदेवं महानिशायामेव स्नाननिषेधादन्यत्र रात्रावप्यविरुद्धमिति
गम्यते ।

अतएव पराशरः ।

महानिशा तु विज्ञेया मध्यस्थं प्रहरद्वयं ।

प्रदोषे पश्चिमे यामे दिनस्नानं समाचरेत् ॥

‘प्रदोषः’ पूर्वयामः ।

एतच्च दिने स्नानासम्भवे सति वेदितव्यं ।

यदाह स एव ।

दिवाकरकरैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते ।

अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ॥

व्यासः ।

अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ।

पराशरसि तथैवाल्पे नाशिरस्कं कथञ्चन ॥

‘राजदर्शनं’ ग्रहणं, संक्रान्त्यादेरपि प्रदर्शनार्थं ।

अतएव देवलः ।

राजदर्शन-संक्रान्ति-विवाहात्यय-वृद्धिषु ।

स्नान-दानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च ॥

‘अत्ययः’ मरणं । ‘वृद्धिः’ जननं ।

योगयाज्ञवल्क्योऽपि ।

ग्रहणोदाह-सङ्क्रान्ति-यात्रार्त्ति-प्रसवेषु च ।

स्नानं नैमित्तिकं ज्ञेयं रात्रावपि तदिष्यते ॥

‘अर्त्तिः’ मरणं ।

पराशरोऽपि ।

पुत्रजन्मनि यज्ञे च तथा संक्रमणे रवेः ।

राहोश्च दर्शने स्नानं प्रशस्तं नान्यथा निशि ॥

‘यज्ञे’ अवभृथे ।

यस्तु रात्रौ नदीस्नानप्रतिषेध उक्तो व्यासेन,

नद्यामस्तमिते स्नानं वर्जयेत् सर्वथा नरः ।

नद्यां स्नातो नदीमन्यां न प्रशंसेत्तु धर्मवित् ॥

अन्तर्द्धाय न च स्नायान्न च तीर्थे जलान्तरे ।

न मेहेत जलद्रोण्यां स्नातुं च न नदीन्तरेत् ॥

सोऽयमस्पृश्यस्पृष्टविषयः ।

यदाह वृद्धशातातपः ।

आदित्येऽस्तमिते रात्राववस्पृश्य स्पृशेद्यदि ।

भगवन् केन शुद्धिः स्नानेन ब्रूहि सुनिश्चितं ॥

अनस्तमित आदित्ये संगृहीतं तु यज्जलं ।

तेन सर्वात्मना शुद्धिः श्वस्पर्शश्च वर्जयेत् ॥

पराशरः ।

अस्तं गते यदा सूर्ये चण्डालं पतितं स्त्रियं ।

सूतिकां स्पृशतश्चैव कथं शुद्धिर्विधीयते ॥
जातवेदाः सुवर्णञ्च सोममकं तथैव च ।
ब्राह्मणानुमते चैव स्नात्वा स्पृष्ट्वा च शुध्यति ॥
आचान्तमनुगर्त्तं वा निशि स्नानं न विद्यते ।
स्नानमाचमनं प्रोक्तं दिवाहृतजलेन तु ॥

यमः ।

विप्रः स्पृष्टो निशायां तृदक्यया पतितेन वा ।
दिवानीतेन तोयेन स्नापयेदग्निसन्निधौ ॥
दिवाहृतं तोयमपि कृत्वा स्वर्णयुतं तु तत् ।
रात्रिस्नाने तु सम्प्राप्ते स्नायादनलसन्निधौ ॥

यदा तु दिवाहृतं तोयं न सम्भवति तदा विशेषमाह
मरीचिः ।

दिवाहृतं तु यत्तोयं गृहे यदि न विद्यते ।
प्रज्वाल्याग्निं ततः स्नायान्नदी-पुष्करिणीषु च ॥

अत्र विशेषमाह कात्यायनः ।

प्रचेता वरुणश्चाप्सु न रात्रौ जलमुद्धरेत् ।

अन्यत्र धाम्न इत्येतत्तीरस्थः स्नानमाचरेत् ॥

धाम्नो धाम्न इति प्रतीकोपलक्षितमन्त्रमन्तरेण रात्रौ जलं नोद्धरे
दित्यर्थः । एवमुद्धृतेन च जलेन नद्यादितीरस्थः स्नायात् । मापो
मौषधीर्हिंसीधाम्नो धाम्नो राजन्नित्यादिर्याजुर्वेदिको मन्त्रः ।
जलोद्धरणे विशेषमाह पैठीनसिः ।

यदि गेहे न तोयं स्नानावच्छुद्धिः कथम्भवेत् ।

ान्नाधान्न इति मन्त्रेण गृहीयादग्निसन्निधौ ॥

‘अग्निसन्निधौ’ जलस्योपरि ज्वलन्तर्माग्नं धारयित्वेत्यर्थः ।

तथा च हारीतः ।

धान्नो धान्न इत्यग्निमुपगृष्टाद्वारयन् गृहीयात् ।

राज्जदर्शनादौ तु रात्रावपि नद्यादावेव स्नानं प्रशस्तं ।

यदाह व्यासः ।

चन्द्र-सूर्यग्रहे चैव योऽवगाहेत जाह्नवीं ।

स स्नातः सर्वतीर्थेषु किमर्थमटते महीं ॥

देवौपुराणे ।

गोदावरी महापुण्या चन्द्रे राज्ञसमन्विते ।

सूर्ये च शशिना यस्ते तमोरूपे महामते ॥

मौरपुराणे ।

चन्द्रग्रहे शत्रुस्यर्शे रवेः संक्रमणेषु च ।

नक्तमप्यवगाहेतं सलिलं सरिदादिषु ॥

देवलः ।

यथा स्नानञ्च दानञ्च सूर्यस्य ग्रहणे दिवा ।

सोमस्यापि तथा रात्रौ स्नानं दानं विधीयते ॥

यत्र सूर्योदयादूर्ध्वं ग्रस्तस्य चन्द्रस्यास्तमयस्तत्र सूर्योदयात् प्रागेव राज्जदर्शननिमित्तं स्नानादि कार्यं । न तु पश्चादित्यर्थः ।

वृद्धवशिष्ठः ।

सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राज्ञसूतके ।

सचैलन्तु भवेत्ज्ञानं सूतकान्नञ्च वर्जयेत् ॥

‘सूतकान्नं’ राज्ञसूतकान्नं ।

गौतमः ।

न कदाचिद्रात्रौ नम्रः स्नायात् ।

बौधायनः ।

नम्रः स्नायान्न नक्तं स्नायात् ।

आपस्तम्बः ।

सशिरोमज्जनमप्यु वर्जयेदस्तमिते न स्नानं ।

सशिरोमज्जनप्रतिषेधः स्नावरोदकविषयः ।

तथा च नन्दिपुराणे ।

मग्नो नदीजले स्नायात् प्रविश्यान्तर्जले द्विजः ।

तडागादिषु तोयेषु प्रत्यक्षं स्नानमाचरेदिति ।

मनुः ।

न नम्रः स्नानमाचरेदिति ।

उग्रनाः ।

न नम्रः स्नायात् ।

हारीतः ।

न नम्रो जलं पेयात् ।

शङ्ख-लिखितौ ।

अमग्नो अनम्रः स्नायान्नाप्यु मेहेन्नोद्धर्षणं कुर्यान्न पादेन पाणिना वा जलमभिहन्याद्यस्मादापो वै सर्वा देवता न स्तवन्तीं दृष्टाभिक्रामे-
दवसिच्यामेधोदकं परिहरेन्नाल्पोदके स्नायान्न समुद्रमवगाहेत न
नदीषु नदीं ब्रूयान्न पर्वतेषु पर्वतान् ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

पादेन पाणिना वापि यक्षा वस्त्रेण चोदकं ।

न हन्यान्नैव वादेच्च न च प्रक्षोभयेद्बुधः ॥

न कुर्यात् कस्यचित् पीडां कर्मणा मनसा गिरा ।

आचरेन्नाभिषेकन्तु कर्माण्यन्यानि वाचरेत् ॥

देवसः ।

न नदीषु नदीं ब्रूयात् पर्वतेषु च पर्वतं ।

नान्यत् प्रशंसेत्तत्रस्थस्तीर्थस्वायतनेषु च ॥

अन्यासु नदीषु स्थितोऽन्यां नदीं न ब्रूयात् । अन्येषु
पर्वतेषु स्थितोऽन्यं पर्वतं न ब्रूयात् । न प्रशंसेत् । तथा
अन्येषु तीर्थेष्वन्येस्वायतनेषु पुण्यक्षेत्रेषु च स्थितो नान्यत्तीर्थं क्षेत्रं
वा प्रशंसेदित्यर्थः ।

हारीतः ।

न चत्वारोपदारयोः स्नायात् ।

पुनर्हारीतः ।

न स्नात-वर्णकयोरग्रं प्रयच्छेदन्यत्र देव-गुरु-ब्राह्मणेभ्यः ।

स्नानमाचरेदित्यनुवृत्तौ विष्णुः ।

नाजीर्णो न चातुरो न नग्नो न राज्ञदर्शनवर्जरात्रौ न सन्ध्यायां ।

जावालिः ।

नित्यं न ह्यपयेत्स्नानं काम्यं नैमित्तिकञ्च यत् ।

दशम्यादिषु कर्त्तव्यं न च यादृच्छिकं क्वचित् ॥

‘यादृच्छिकं’ मन्त्रापकर्षणार्थं ।

आपस्तम्बोऽपि ।

यादृच्छिकम् यत्तानं भोगार्थं क्रियते द्विजैः ।
तन्निषिद्धं दशम्यादौ नित्यं नैमित्तिकं न तु ॥

हारीतः ।

दशमीं पञ्चमीञ्चैव पूर्णमासीं त्रयोदशीं ।
एकादशीं तृतीयाञ्च यस्तैलमुपसेवते ।
उत्तीर्णा तस्य वृद्धिः स्यादनापत्तिबलायुषां ॥

बोधायनोऽपि ।

नन्दासु चैव रिक्तासु पूर्णासु च जयासु च ।
द्वादश्याञ्चैव सप्तम्यां व्यतीपाते सर्वैधृते ।
रविमङ्क्रमणे चैव नाभ्यङ्गं स्नानमाचरेत् ॥

‘नन्दाः’ प्रतिपत्-षष्ठ्यैकादश्यः । ‘रिक्ताः’ चतुर्थी-नवमी-चतुर्दश्यः ।
‘पूर्णाः’ पञ्चमी-दशमी-पञ्चदश्यः । ‘जयाः’ तृतीयाष्टमी-त्रयोदश्यः ।
तदेवं द्वितीयां विहायेतरासु तिथिषु अभ्यङ्गस्नानं न कार्यमित्युक्तं भवति ।

वारनिषेधोऽपि पराशरेण दर्शितः ।

सन्तापः कान्तिरल्पायुर्धनं निर्द्वन्द्वमता तथा ।
आरोग्यं सर्वकामाः स्युरभ्यङ्गाङ्गास्करादिषु ॥

अत्र प्रचेताः ।

सार्धपं गन्धतैलञ्च यत्तैलं पुष्पवासितं ।
अन्यद्रव्ययुतञ्चैव न दुष्यति कदाचन ॥

यमोऽपि ।

घृतञ्च सार्धपं तैलं यत्तैलं पुष्पवासितं ।

न दोषः पक्वतैलेषु स्नानाभ्यङ्गे तु नित्यम् ॥

ब्रह्मवैवर्त्तपुराणे ।

पक्षयोर्भयोरारजन् सप्तम्यां निशि सन्ध्ययोः ।

विद्या-पुत्र-कलत्रार्थी तिलैः स्नानं विवर्जयेत् ॥

तिलस्नानं सदा पुण्यं कुर्यादामलकैः श्रियं ।

सप्तमी-नवमी-दर्श-रविसंक्रमणादृते ॥

वायुपुराणे ।

नवम्यां दर्श-सप्तम्योः संक्रान्तौ रविवासरे ।

चन्द्र-सूर्यापरागे च स्नानमामलकैस्त्यजेत् ॥

व्यासः ।

दशम्याश्च तृतीयायां त्रयोदश्यां तथैव च ।

न वर्णैर्वारुणं स्नानं कर्त्तव्यं क्षत्रियादिभिः ॥

जाबालिरपि ।

त्रयोदश्यां तृतीयायां दशम्यां तु विशेषतः ।

शूद्र-विट्क्षत्रजाः^(१) स्नानं नाचरेयुः कथञ्चन ॥

अत्र प्रतिप्रसवमाह गर्गः ।

पुत्रजन्मनि संक्रान्तौ श्राद्धे जन्मदिने तथा ।

नित्यस्नाने च कर्त्तव्ये तिथिदोषो न विद्यते ॥

गारुडपुराणेऽपि ।

(१) शूद्र विट् क्षत्रिया इति ग० ।

नित्यस्नाने च कर्त्तव्ये तिथिदोषो न विद्यते ॥

भविष्यत्पुराणे ।

न स्नायादुत्सवेऽतीते मङ्गल्यानि निवर्त्य च ।

अनुब्रज्य सुहृदन्धून् च यित्वेष्टदेवताः ॥

प्रतिप्रसवोऽपि तत्रैव ।

मङ्गल्ये ध्विष्यते स्नानं वृद्धौ पर्वोत्सवेषु च ।

स्नेहमन्त्रसमायुक्तं मध्याह्नात् प्राग्विशेषतः ॥

इति स्नानकर्त्तुः प्रतिषेधाः ।

अथ स्नानार्थं ग्राह्याणि वर्ज्यानि चोदकानि ।

तत्र मनुः ।

नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु च ।

स्नानं समाचरेन्नित्यङ्गर्त्तप्रसवणेषु च ॥

‘नदी’ अशोध्यसलिला स्रवन्ती । ग्रीष्मशोध्यसलिलासु स्वल्पसरित्सु स्नाननिषेधात् । देवैः खातमिति यत्स्मर्यते तत् ‘देवखातं’ । सहस्र-
द्वयहस्ताधिकपरिमाणः क्वचिमोजलाशयः ‘तडागः’ । हस्तसहस्राधिक-
परिमाणं तडागाच्च न्यूनं ‘सरः’ ।

गर्त्तस्वरूपं उक्तं कात्यायनेन ।

धनुःसहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासां न त्रिद्यते ।

न ता नदीशब्दवाच्या गर्त्तास्ते परिकीर्त्तिताः ॥

अष्टधनुःसहस्रायामभूत्प्रदेशावस्थितानामपां यच्च परतो गतिः
प्रवाहो नास्ति स जलाशयो गर्त्तशब्दवाच्यो न नदीशब्दवाच्यः ।

‘प्रसवणं’ निर्गमः, पर्वतादेः प्रस्रन्दमानस्रोतकजलप्रवाह इत्यर्थः ।

याज्ञवल्क्यः ।

स्नायान्नदी-देवखात-हृद-प्रसवणेषु च^(१) ॥

स्निमितप्रवाहोऽतिगम्भीरजलो नद्येकदेशः 'हृदः' ।

इत्युक्तः ।

स्नानं चाकृचिमे जले ।

विष्णुपुराणे ।

नदी-नद-तडागेषु देवखात-सरःसु च ।

नित्यक्रियार्थं स्नायीत गर्त्त-प्रसवणेषु च ॥

'नदाः' हिरण्यवाङ्मयप्रभृतयः ।

अपामुत्तरोत्तरं पुण्यत्वमाह मार्कण्डेयः ।

भूमिष्ठमुद्धृतात्पुण्यं ततः प्रसवणोदकं ।

ततोऽपि सारसं पुण्यं तस्मान्नादेयमुच्यते ।

तीर्थतोयं ततः पुण्यं गाङ्गं पुण्यन्तु सर्वतः ॥

'तीर्थं' साधुजुष्टं । "यदध्यासितमर्हद्भिस्तद्धि तीर्थं प्रचक्ष्यते"

इति स्मरणात् ।

विष्णुरपि ।

उद्धृतात् पुण्यं भूमिष्ठमुदकं तस्मान्नादेयं तस्मादपि साधुपरि-
गृहीतं सर्वत एव गाङ्गमिति ।

विज्ञानपि ।

एकतः सर्वतीर्थानि जाङ्गयेकैव चान्यतः ।

ब्रह्मलोकेऽपि शिरसः पतिता या महीतलं ॥

(१) नदी-देवखात-ऋदेषु च सरःसु चेति ख० ।

मरीचिरपि ।

भूमिष्ठमुद्धृतं वापि शीतमुष्णमथापि वा ।

गाङ्गं पयः पुनात्याशु पापमामरणान्तिकं ॥

पद्मपुराणे ।

उद्धृतं तु शुभं तोयमपर्युषितमेव हि ।

भागीरथ्यास्तु यत्तोयं न तत्पर्युषितं भवेत् ॥

आदित्यपुराणे ।

चिरं पर्युषितं वापि शुद्धस्फुटमथापि वा ।

जाह्नव्याः स्नानदानादौ पुनात्येव सदा पयः ॥

अतएव गाङ्गव्यतिरिक्तेनोद्धृतोदकेन शुद्धादिस्फुटेन न स्नातव्य-
मित्याह योगयाज्ञवल्क्यः ।

अशुचित्स्पर्शदुष्टाभिरुद्धताभिस्तु मानवः ।

स्नानं समाचरेद्यस्तु न स शुध्यति कर्हिचित् ।

तथा ।

चिराच्चफलदा नद्यो याः काश्चिदसमुद्रगाः ।

समुद्रगास्तु पक्षस्य मासस्य सरितां पतिः ॥

‘चिराच्चफलदाः’ चिराच्चोपवासव्रतफलप्रदा इत्यर्थः । एवं पक्ष-
मासयोरपि ।

बाराहपुराणे ।

त्रिभिः सारस्वतं तोयं पञ्चाहेन तु यामुनं ।

सद्यः पुनाति गाङ्गेयं दर्शनादेव नार्मदं ॥

समुद्रगानां सरितामन्यासामपि यत्पयः ।

पावनं स्नान-दानेषु प्राजापत्यसमं स्मृतं ॥
 असमुद्रगताश्चापि याः काश्चिदिपुलोदकाः ।
 अशोष्या ग्रीष्मकालेऽपि तासु स्नानं समाचरेत् ॥
 शूयन्ति याः कुसरितो ग्रीष्मे सूर्यांशुतापिताः ।
 तासु स्नानं न कर्त्तव्यं दृष्टतोयास्वपि क्वचित् ॥

निगमः ।

याः शेषमुपगच्छन्ति ग्रीष्मे तु सरितो भुवि ।
 तासु स्नानं न कुर्वीत प्रावृष्यप्यमुर्दशने ॥

प्रशस्तानामपि नदीनां रजोदोषकालं तत्र स्नानाद्यनर्हत्वाद्,
 कात्यायनः ।

सम्प्राप्ते आवणे मासि सर्वा नद्यो रजस्वलाः ।
 तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाह्नवीं ॥
 आवणे इति वर्षाकालोपलक्षणार्थं ।

अतएव मार्कण्डेयः ।

द्विमासं सरितः सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः ।
 अग्रशस्ते ततः स्नानं वर्षासु नववारिणा ॥
 कर्कटसंक्रान्तेरारभ्य मासद्वयं वर्षाकालः । “वर्षाः कर्कटमिंहयोः”
 इति ज्योतिःपराशरस्मरणात् ।

स्नानग्रहणं तर्पणादेरपि प्रदर्शनार्थं । यदाह कात्यायनः ।
 नभो-नभस्ययोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः ।
 न स्नानादीनि सर्वाणि तासु कुर्वीत मानवः ॥
 कर्कटादिमासद्वयं यावद्भजस्वला इत्यर्थः ।

चन्द्रसूर्यग्रहे चैव संक्रान्त्यादिदिने तथा ।

यदाह स एव ।

प्रावृद्धाले महानद्यः सन्ति नित्यं रजस्वलाः ।

तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाऋवीं ॥

जाऋव्यास्तु दिनत्रयमेव रजोदोष इत्याह स एव ।

प्रवृत्ते आवणे मासि अहं गङ्गा रजस्वला ।

चतुर्थेऽहनि सम्प्राप्ते शुद्धा भवति जाऋवी ॥

एतदपि सौरमानाभिप्रायमेव । अन्यथा “प्रथमे कर्कटे देवी
अहं गङ्गा रजस्वला । सर्वा रक्तवहा नद्यः करतोयाम्बुवाहिनी ॥”
इति योगयाज्ञवल्क्यवचनविरोधः स्यात् । सौरमाने संक्रान्तिवशादेव
आवणादिव्यवहारदर्शनात् । ‘करतोया’ नदीविशेषः ।

तथा ।

कर्कटादौ रजोदुष्टा गोमती वासरत्रयं ।

चन्द्रभागा सती सिन्धुः शरयून्मर्मदा तथा ॥

उक्त्यतिरिक्तानां सर्वासामपि नदीनां मासद्वयं रजोदोषे प्राप्ते
विशेषमाह स एव ।

यव्यद्वयं आवणादि सर्वा नद्यो रजस्वलाः ।

तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः ॥

‘यव्याः’ मासाः, “चुरेकः संवत्सर” इति शतपथश्रुतेः ।

समुद्रगामिनीनां तु षड्रात्रं रजोयोग इत्युक्तं भगवतीपुराणे ।

मासद्वयं कर्कटादि सर्वानद्यो रजस्वलाः ।

समुद्रगामिनीनान्तु षड्रात्रं रज इत्येते ॥

समुद्रगामिनीष्वपि कासाञ्चित्सर्वथा रज एव नास्तीत्युक्तं
वामनपुराणे ।

सरस्वती नदी पुण्या तथा वैतरणी नदी ।
आपगा नर्मदा चैव गङ्गा मन्दाकिनी नदी ॥
मधुसूदा अम्बुमती कौशिकी यमुना तथा ।
दृषदती महापुण्या तथा हैरण्वती नदी ॥
वर्षाकालवद्वाः सर्वा वर्जयित्वा सरस्वतीं ।
एतासामुदकं पुण्यं वर्षाकाले प्रकीर्तितं ।
रजस्वलात्मनेतासां विद्यते न कदाचन ॥

कात्यायनोऽपि ।

तपनस्य सुता गङ्गा स्रजजाता सरस्वती ।
रजसा नाभिभृयन्ते ये चान्ये नदसंज्ञकाः ॥
कुरुक्षेत्रे या सरस्वती सा 'स्रजजाता' ।
एवमुक्तरजोदोषस्य कश्चिदपवादमाह स एव ।
उपाकर्मणि चोत्सर्गे प्रातस्नाने तथैव च ।
चन्द्र-सूर्यग्रहे चैव रजोदोषो न विद्यते ॥

गार्ग्यः ।

प्रत्यावर्त्तेऽभ्रसि स्नानं वर्ज्यं नद्यां द्विजातिभिः ।
यस्यां रजकतीर्थञ्च दशहस्तेन चोपरि ॥
प्रत्यावर्त्ते आवर्त्तयुक्ते ।

बौधायनोऽपि ।

तथावर्त्तोदके स्नानं वर्ज्यं नद्यां द्विजातिभिः ।

तस्यां रजकतीर्थन्तु दशहस्तेन वर्जयेत् ॥
 स्नानं रजकतीर्थे तु भोजनं गणिकागृहे ।
 पश्चिमोत्तरशायित्वं शक्रादपि हरेच्छ्रियं ॥
 निरुद्धासु न कुर्वीरन् अंशभाक् तत्र सेतुकत् ॥

अत्र स्रवन्तीध्वित्यनुवृत्तौ जमदग्निः ।

न परेण निरुद्धासु स्रवन्तीषु कदाचन ।
 स्नानं समाचरेद्विप्रः सेतुकर्तुः फलं यतः ॥

शङ्खः ।

नाल्पोदके स्नायात् न समुद्रमवगाहेत ।

एतच्च प्रभूतोदकसम्भवाभिप्रायं ।

यदाह छागलेयः ।

नद्यां सन्निहितायान्तु नान्यत्र स्नानमाचरेत् ।
 प्रचुराणामपां लाभे न च खल्पोदके क्वचित् ॥
 खल्पोदकलक्षणमुक्तं स्कन्दपुराणे ।

नाभिमात्रन्तु यत्तोयं तत्तु खल्पमुदाहृतं ।
 तत्र स्नानं प्रकुर्वीत जानुमात्रे न तु क्वचित् ॥

द्योगयाज्ञवल्क्यः ।

प्रभूते विद्यमाने तु उदके सुमनोहरे ।
 नाल्पोदके द्विजः स्नायान्नदीं चात्मृज्य क्वचिमे ॥

नारदीयपुराणे ।

नद्यां तु विद्यमानायां न स्नायादन्यवारिषु ।
 न स्नायादल्पतोयेन विद्यमाने बह्वदके ॥

नद्यसन्निधाने तडागादिष्वपि स्नातव्यमित्याह मरीचिः ।

असन्निधाने सरितां तडागेषु सरःसु च ।

वज्रतोयासु वापौषु कूपेष्वपि कदाचन ॥

विष्णुपुराणे ।

कूपेषूत्तानतोयेषु स्नानं कुर्वीत वा द्विजः ।

स्नायीतोद्धृततोयेन अन्यथा रुच्यमश्ववे ॥

मार्कण्डेयो.पि ।

पुराणानां नरेन्द्राणामृषीणाञ्च महात्मनां ।

स्नानं कूपतडागेषु देवतानां समाचरेत् ॥

महात्मनामित्यनेन पतिताद्युदपानेषु न स्नायादित्युक्तं भवति ।

अतएव दृढमनुः ।

अन्याथोपार्जितार्थस्य पतितस्य च वार्द्धवेः ।

न स्नायाद्दुदपानेषु स्नात्वा कच्छं समाचरेदिति ॥

एवमनुत्सृष्टेष्वपि द्रष्टव्यं ।

यदाह व्यासः ।

अनुत्सृष्टेषु न स्नायान्तथैवासंस्कृतेषु च ॥

‘असंस्कृतं’ अकृतप्रतिष्ठं । ‘अनुत्सृष्टं’ सर्वार्थत्वेनात्यक्तं परकीय-
मिति यावत् ।

अतएव जाबालिः ।

न पारको सदा स्नायात् ।

मनुरपि ।

परकीयनिपानेषु स्नायान्नैव कदाचन ।

निपानकर्तुः स्नायी हि दुष्कृतांशेन लिप्यत इति ।

यत्पुनर्व्यासेनाक्तं ।

पञ्चपिण्डाननुद्धृत्य पारक्ये स्नानमाचरेदिति ।

यच्च याज्ञवल्क्येन ।

पञ्चपिण्डान् समुद्धृत्य न स्नायात्परवारिषु ।

यच्च शङ्खलिखितौ । नैष्ठिकचित्ते पितृंस्तर्पयेत् । वापीकूपतडागो-
दधानेषु सप्त पञ्च चीन् वा पिण्डानुद्धृत्य देवपितृंस्तर्पयेदिति ।

यच्च पैठीनसिना ।

परकृतान् सेतुकूपांश्च वर्जयेत् ।

अंशभाक् तत्र सेतोस्त्रीन् पिण्डानुद्धृत्य स्नायादिति । तत्र-
द्यच्च ताभविषयं ।

तथा च मनः ।

अलाभे देवस्नानानां सरसां सरितां तथा ।

उद्धृत्य चतुरः पिण्डान् पारक्ये स्नानमाचरेदिति ।

बौधायनोऽपि ।

तस्मात्परकृतान् सेतून् कूपांश्च परिवर्जयेत् ।

उद्धृत्य वापि चीन् पिण्डान् कुर्यादापत्सु नो सदा ॥

निरुद्धात्पञ्चमृत्पिण्डान् कूपाच्च चीन् घटांस्तथा ।

श्रीनकोऽपि ।

वापीकूपतडागेषु यदि स्नायात् कदाचन ।

उद्धृत्य मृत्तिकापिण्डान् दश पञ्चाथवा क्षिपेत् ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि ।

परकीयनिपानेषु यदि स्नायात् कदाचन ।

सप्तपिण्डांस्तदोद्धृत्य ततः स्नानं समाचरेत् ॥

विष्णुरपि ।

परनिपानेषु न स्नायात् स्नानमाचरेद्वा पञ्चपिण्डानुद्धृत्यापदीति ।

अत्र यथासामर्थ्यं व्यवस्था । एवञ्च यत्रानुद्धृत्य परकीये स्नानं तत्रैव तदोषभाक्तमित्युक्तं भवति ।

तदाह शौनकः ।

अनुद्धृत्य तु यः स्नायात् परकीयजलाशये ॥

वृथा भवति तत्स्नानं कर्तुः पापेन लिप्यत इति ॥

‘वृथा’ निष्फलमित्यर्थः । सर्वार्थत्वेनेत्सृष्टे तु परकीयत्वाभावा-
दनुद्धरणे न दोष इति भावः ।

एवमुष्णोदकस्नानेऽपि नैष्कल्यमाह शङ्खः ।

स्नातस्य वङ्गितप्तेन तथैव परवारिणा ।

शरीरशुद्धिर्विज्ञेया न तु स्नानफलं भवेत् ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि ।

वृथा उष्णोदकस्नानं वृथा जप्यमवैदिकं ।

वृथा त्वश्रोत्रिणे दानं वृथा भुक्तमसात्त्विकमिति ॥

यत्तु यमेनोक्तं ।

आप एव सदा पूतास्तासां वङ्गिर्विशोधकः ।

तस्मात् सर्वेषु कालेषु उष्णाश्वः पावनं स्युतमिति ॥

यदपि षड्विंशन्मते ।

आपः स्वभावतो मेध्याः किं पुनर्वङ्गितापिताः ।

तेन सन्तः प्रशंसन्ति स्नानमुष्णेन वारिणेति ॥

तदातुरस्नानविषयं ।

तथा च यमः ।

आदित्यकिरणैः पूतं पुनः पूतन्तु वक्त्रिणा ।

आन्नातमातुरस्नाने प्रशस्तन्तु शृतोदकमिति ॥

यदा तु नद्यादिकं न लभ्यते तदानौमनातुरस्याप्युष्णोदकस्नान-
मविद्वद्धमित्याह स एव ।

नित्यं नैमित्तिकञ्चैव क्रियाङ्गं मलकर्षणं ।

तीर्थाभावे तु कर्त्तव्यमुष्णोदकपरोदकैरिति ॥

यत्तु दृढमनुनेक्तम् ।

मृते जन्मनि संक्रान्त्यां आद्धे जन्मदिने तथा ।

असृग्शस्पर्शने चैव न स्नायादुष्णवारिणा ॥

संक्रान्त्यां भानुवारे च सप्तम्यां राज्ञदर्शने ।

आरोग्यपुत्रमित्रार्थी न स्नायादुष्णवारिणा ॥

पौर्णमास्यां तथा दर्शे चः स्नायादुष्णवारिणा ।

स गोहत्याकृतं पापं प्राप्नोतीह न संशय इति ॥

तेनाप्युक्तेषु मरणादिषु तीर्थाभावेऽपि नोष्णोदकैः स्नायात्, किन्तु
परौदकैरुद्धृतैर्वैद्युक्तमित्यविरोधः ।

उष्णस्नाने तु विशेषमाह व्यासः ।

श्रीताखण्डे निषिच्योष्णा मन्त्रसम्भारसम्भृताः ।

गृहेऽपि शस्यते स्नानमफलं स्यात्तदन्यथा ॥

‘सम्भाराः’ मृदादयः ।

अतएव मध्यन्दिनस्नानाधिकारे विवस्नान् ।
 मन्त्रसम्भारसंयुक्तमुपस्पर्शनमुच्यते ।
 स्नानेऽवगाहने चैव स्नावनं विधिवर्जितमिति ॥
 इति स्नानार्थं ग्राह्याणि वर्ज्यानि चोदकानि ।
 अथ स्नानसम्भाराः ।

तत्राह दक्षः ।

चतुर्थे तु तथा भागे स्नानार्थं मृदमाहरेत् ।
 तिलपुष्पकुशादीनि स्नानं वा कृत्विमे जले ॥
 अष्टधा विभक्तश्चतुर्थो भागोऽत्र ज्ञेयः ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

मृत्तिलान् गोमयं दर्भान् पुष्पाणि सुरभीनि च ।
 आहरेत्स्नानकाले तु स्नानार्थं प्रयतः शुचिः ।
 गत्वोदकान्तं विधिवत् क्रमात् स्नाय्यं पृथक्चित्तौ ॥

शौनकः ।

नदीतीरे शुचौ देशे आहरेन्मृत्तिकां कुशान् ।
 प्रयतो मृदमादाय दूर्वापामार्गगोमयं ।
 एकदेशे पृथक् कुर्यान्मृदः स्नोकं ततः क्रमात् ॥

जाबालिः ।

ततश्च मृत्तिकां शुद्धामदुर्गन्धामनूषरां ।
 शुचिदेशादतिस्रष्ट्वाणं कायशुद्ध्यर्थमाहरेत् ॥
 अमेध्याशनशून्यानां नीरुजानां तथा गवां ।
 अव्यङ्गानाञ्च सद्यत्नं शुचि गोमयमाहरेत् ॥

आर्द्रप्रतानिनीं देशात् श्मशानादिविवर्जितात् ।
 मार्जनार्थं हरेत् दूर्वा अपामार्गं तथैव च ॥
 सर्वकर्मोपयोगार्थं कुशान् काशानथापि वा ।
 आनयेत्तर्पणार्थं तु यवानपि तिलांस्तथा ॥
 देवतार्चनकर्मार्थं नवाः सुमनसः शुभाः ।
 आददीत विशुद्धात्मा धौतवासेयुगं तथा ॥
 तथाभ्युत्थमाहर्तुं पात्रमौदुम्बरं दृढं ।
 जपार्थमक्षमालाञ्च रुद्राद्यादिविनिर्मितां ।
 एवं सभृतसम्भारः स्नानकर्म समारभेत् ॥

अत्र शातातपः ।

वल्लीकाखुत्कराल्लेपाञ्जलाञ्च पथिरुत्तयोः ।
 कृतशौचावशिष्टा च न ग्राह्याः सप्त मृत्तिकाः ॥
 शुचौ देशे तु संग्राह्या शर्कराश्मादिवर्जिता ।
 रक्ता गौरा तथा श्वेता मृत्तिका त्रिविधा स्रुता ॥
 न मृदं नोदकं वापि न निशायां तु गोमयं ।
 न गोमूत्रं प्रदोषे तु गृह्णीयाद्बुद्धिमान्नरः ॥
 तिलोदकीं तिलस्त्रायी शुचिर्नित्यं तिलोदकी ।
 हेता भोक्ता च दाता च षट्तिलौ नावसीदति ॥

मरीचिः ।

मृद्भर्तिलपुष्पाणि दूर्वापामार्गगोमयं ।
 तिलामलकवासांसि पात्रमभ्युत्थणस्य च ॥
 एकान्तमुदकं गत्वा तटं प्रक्षाल्य पाणिना ।

सम्भारान् स्थापयेत्तत्र^(१) यथादेशं पृथक् पृथक् ॥

अङ्गिराः ।

विना दर्भेण यत्स्नानं यच्च दानं विनोदकं ।

असञ्ज्ञातञ्च यज्जप्यं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥

व्यासः ।

आदाय परया भक्त्या गङ्गातीरोद्भवां मृदं ।

संवर्द्धयति गात्राणि तस्य धर्मा महान् भवेत् ॥

वसिष्ठः ।

प्रयतोमृदमादाय दूर्वामार्द्राश्च गोमयं ।

स्थापयित्वा तथाचम्य ततः स्नानं समाचरेत् ॥

इति स्नानसम्भाराः ।

अथ प्रातःस्नानं ।

तत्राह दत्तः ।

दिवसस्याद्यभागे तु कृत्यं तस्योपदिश्यते ।

उषःकाले तु संप्राप्ते शौचं कुर्याद्यथार्थवत् ।

ततः स्नानं प्रकुर्वीत दन्तधावनपूर्वकं ॥

शौनकः ।

प्रातराचमनं कृत्वा अद्वायुक्रो यथार्थवत् ।

दन्तशौचं ततः कृत्वा प्रातःस्नानं समाचरेत् ॥

गौतमः ।

कृतशौचविधिः सम्यक् स्वाचान्तो दन्तधावनं ।

विधायोषसि कुर्वीत स्नानञ्च विधिपूर्वकं ॥

जातृकण्यः ।

सर्वैर्जैः प्रकर्त्तव्यं प्रातःस्नानं दिने दिने ।

मन्त्रवक्तु द्विजाः कुर्युः शूद्रा मन्त्रविवर्जितं ॥

सत्यव्रतः ।

चतुर्णामपि वर्णानां प्रातःस्नानं विशोधनं ।

द्विजातिभिः प्रकर्त्तव्यं मन्त्रैस्तु अतिचोदितैः ॥

बौधायनः ।

अभ्योऽवगाहनं स्नानं विहितं सार्ववर्णिकं ।

मन्त्रवत्प्रोक्षणञ्चापि द्विजातीनां विशिष्यते ॥

महाभारते ।

ब्रह्म-क्षत्र-विशाञ्चैव मन्त्रवत्स्नानमिष्यते ।

तूष्णीमेव हि शूद्रस्य स्त्रीणाञ्च कुरुनन्दन ॥

कूर्मपुराणे ।

नित्यमभ्युदयात् पूर्वं स्नातव्यं शुद्धिमिच्छता ।

एष साधारणो धर्मश्चातुर्वर्ण्यस्य कीर्तितः ।

स्त्रीभिः शूद्रैश्च कर्त्तव्यं मन्त्रवर्जं विगाहनं ॥

गोभिलः ।

कुर्यादहरहः स्नानं उषस्यनुदिते रवौ ।

नित्यमप्लिङ्गकैर्मन्त्रैस्तर्पयेच्च तथा पितृन् ॥

विष्णुः ।

प्रातःस्नात्यरुणकरग्रस्तां प्राचीमवलोक्य स्नायात् ।

यन्तु-चतुर्विंशतिमते “उषस्युषसि यत् स्नानं सन्ध्यायामुदितेऽपि च” इति तदपि पूर्ववचनाविरुद्धं । ‘उदिते’ उदयाभिमुख इति व्याख्यानात् । अन्यथा “प्रातःसन्ध्यां मनचत्राम्” इत्यादिविरोधः स्यात् । “स्नातोऽधिकारी भवति” इत्यादिभिः स्नातस्यैव सन्ध्याद्यधिकारात् । न चैतद्वचनबलादेव सन्ध्योत्कथ्यतामिति युक्तं । “सन्धौ सन्ध्यामुपासीत नास्तगे नोद्गते रवौ” इति योगयाज्ञवल्क्येनोदिते निषेधस्मरणात् । याज्ञवल्क्यः ।

उभे सन्ध्ये तु स्नातव्यं ब्राह्मणैश्च गृहाश्रितैः ।

तिसृष्वपि च सन्ध्यासु स्नातव्यन्तु तपस्विना ॥

‘उभे सन्ध्ये’ प्रातर्मध्याह्नाख्ये । ‘गृहाश्रितैः’ गृहस्थैः । ‘तपस्वी’

यतिः ।

विश्वामित्रः ।

प्रातर्मध्याह्नयोः स्नानं वनस्थ-गृहमेधिनाः ।

दिने दिने यतीनां तु स्नानं त्रिषवणं स्रुतं ।

सकृदेव हि तन्मोक्तं नियतं ब्रह्मचारिणः ॥

दक्षः ।

प्रातर्मध्याह्नयोः स्नानं वाणप्रस्थ-गृहस्थयोः ।

यतेस्त्रिषवणं प्रोक्तं सकृत्तु ब्रह्मचारिणः ॥

कात्यायनः ।

यथाहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादतन्द्रितः ।

दन्ताम् प्रक्षाल्य नद्यादौ गृहे चैतदमन्त्रवत् ॥

‘अमन्त्रवदिति सर्वथा मन्त्रनिषेधपरं न भवति किन्तु मन्त्र
बहुत्वनिषेधार्थं ।

यदाह जैमिनिः ।

गृहेऽपि हि द्विजातीनां मन्त्रवत्स्नानमिष्यते ।

विधेर्लोपं न ते कुर्युः सामर्थ्यं सति कर्हिचिदिति ॥

सर्वथा मन्त्रनिषेधे दोषमाह विवस्वान् ।

अविदित्वैव यः स्नात्तं विधानं स्नानमारभेत् ।

स याति नरकं घोरमिति धर्मस्य धारणा ॥

व्यासोऽपि ।

मन्त्रपूतं तु यत्स्नानं प्राहुः स्नानं^(१) फलप्रदं ।

न वृथा वारिमग्नानां यादसामिव तत्समं ॥

‘यादसां’ जलजन्तूनां ।

योगयाज्ञवल्क्योऽपि ।

उपस्थानादिर्यस्तासां मन्त्रवल्कीर्त्तितो विधिः ।

निवेदनान्तस्तत्स्नानमित्याहुर्ब्रह्मवादिनः ॥

निषेकात् प्रभृति यावत् श्मशानं श्रुतिदर्शनात् ।

नामन्त्रवद्विजातीनां कर्म किञ्चित् प्रवर्त्तते ॥

विधिदृष्टन्तु यत् कर्म करोत्यविधिना तु यः ।

न फलं किञ्चिदाप्नोति क्लेशमात्रं हि तस्य तत् ॥

मत्स्य-कच्छप-मण्डूकास्तोत्रे मग्ना दिवानिशं ।

वमन्तोऽपि च ते स्नानात् फलं नार्हन्ति कर्हिचित् ॥

श्रद्धाविधिसमायुक्तं कर्म यत् क्रियते नृभिः ।

शुचिशुद्धेन भावेन तदानन्त्याय कल्प्यते ॥

विधिहीनं भावदुष्टं कृतमश्रद्धया च यत् ।

तद्धरण्यसुरास्तस्य मूढस्य त्वक्तात्मनः ॥

ब्रह्म-चक्र-विशाञ्चैव मन्त्रवत् स्नानमिष्यते ।

दृष्णीमेव हि शूद्रस्य सनमस्कारकं स्मृतमिति ॥

अतो हेमादिकर्मलोपसम्भवात्^(१) संचेपेण प्रातःस्नानं त्वमन्त्रकं
कुर्यात् ।

यदाह शास्त्रायनिः ।

कालाल्पत्वाद्धि शङ्केत यदि हेमादिबाधनं ।

तदा संचेपतः कुर्यात् सर्वथा तत्त्वमन्त्रकं ॥

कात्यायनोऽपि ।

अल्पत्वाद्धोमकालस्य वज्रत्वात्स्नानकर्मणः ।

प्रातःसंचेपतः स्नानं हेमलोपो विगर्हित इति ॥

संचेपस्नानप्रकारमाह योगयाज्ञवल्करः ।

योऽसौ विस्तरतः प्रोक्तः स्नानस्य विधिरुत्तमः ।

असामर्थ्यान्न कुर्याच्चेत् तत्रायं विधिरुच्यते ॥

स्नानमन्तर्जले चैव मार्जनाचमने तथा ।

जलाभिमन्त्रणञ्चैव तीर्थस्य परिकल्पनं ॥

अघमर्षणसूक्तेन त्रिरावृत्तेन नित्यशः ।

स्नानाचरणमित्येतत् समुद्दिष्टं महात्मभिः ।

(१) हेमादिकर्मलोपशङ्कयेति ख० ।

अन्यान् वा वारुणान्मन्त्रान् कामतः संप्रयोजयेत् ॥

स्नानं चतुर्विंशतौ ।

स्नानमन्दैश्च तैर्मन्त्रैर्वारुणैश्च मृदा सह ।

कुर्याद् व्याहृतिभिर्वाय यत्किञ्चेदमृचापि वा ॥

द्रुपदादिवेति वा स्नानं तर्पयेद्देवमानुषान् ।

इदञ्च तर्पणं स्नानाङ्गं । “तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन प्रकीर्तितं”
इति ब्रह्माण्डपुराणस्मरणात् ।

बौधायनः ।

तपस्यमपामवगाहनं देवतास्तर्पयित्वा पितृतर्पणमनुतीर्यमप
उच्छिञ्चत्यूर्जं वहन्तीरित्यथाप्युदाहरन्ति ।

स्रवन्तीष्वनिरुद्धासु त्रयोवर्णा द्विजातयः ।

प्रातरुत्थाय कुर्वीरन् देवर्षिपितृतर्पणं ॥

चतुर्विंशतौ ।

स्नानस्थानन्तरन्तावत्तर्पयेत् पितृदेवताः ।

इदञ्च तर्पणं जलस्थेनैव कर्त्तव्यं । यदाह व्याघ्रः ।

नाभिमात्रे जले स्थित्वा चिन्तयन्पूर्द्धमानसः ।

आगच्छन्तु मे पितरो गृह्णन्वेतान् जलाञ्जलीन् ॥

पितृणामम्बरस्थानामभ्युदक्षिणामुखः ।

त्रीस्तौन् जलाञ्जलीन् दद्यादुच्चैरुच्चतरान् बुध इति ॥

प्रादेशमात्रमुद्धृत्य पित्रुद्देशेनाञ्जलित्रयं देयं । ततो हस्तमात्र-
मुद्धृत्य पितामहेद्देशेन, ततो गोष्ठमात्रमुद्धृत्य प्रपितामहेद्देशे-
नेति क्रमेणोच्चैरुच्चतरत्वं ।

तदुक्तं गारुडपुराणे ।

प्रादेशमात्रमुद्धृत्य हस्तमात्रं ततः परं ।

ततो गोष्ठं हस्तमात्रं पित्रादिभ्योजलं क्षिपेत् ।

प्रादेशमात्रमुद्धृत्य तर्पयेद्देवमानुषान् ॥

ब्रह्मवैवर्ते ।

नाभिमात्रे जले स्थित्वा कुर्यात् स्नानाङ्गतर्पणं ।

देवानृषीन् पितृगणान् स्वपितृंश्चापि तर्पयेत् ॥

उद्धृतैरुदकैः स्नातो न कुर्यादन्यदा पुनः ।

स्नानाङ्गतर्पणं विद्वान् कदाचिन्नैव ह्यपयेत् ॥

अतो मध्याह्नस्नानेऽपि स्नानाङ्गतर्पणमभ्यस्येन्नैव कार्यं । न चापराह्नः पितृणामिति श्रुतेः कथं प्रातः पितृतर्पणमिति शङ्कनीयं । तथात्वे पूर्वाह्णे वै देवानामिति श्रुतेर्मध्यन्दिने स्नाने देवतर्पणं न स्यात् । न च मोभूदिति वाच्यं । “स्नानेषु चैव सर्वेषु तर्पयेत् पितृदेवताः । काम्ये नित्ये विशेषेण तत् प्रकुर्यात् प्रयत्नतः” इति व्यासस्मरणात् । अतः श्रुतिद्वयं तर्पणव्यतिरिक्तविषयमित्यवगन्तव्यं ।

किञ्च अकरणे दोषोऽपि वसिष्ठेन दर्शितः ।

नास्तिक्यभावाद्यः स्नात्वा न तर्पयति वैपितृन् ।

पिवन्ति देहनिःस्त्रावं पितरोऽस्य जलार्थिन इति ॥

‘देहनिःस्त्रावः’ देहमलः ।

कश्यपः ।

देवानृषीन् मनुष्यांश्च शुचिः पितृगणानपि ।

स्नातः सन्तर्पयेद्दिदांस्तदाधारा हि ते यतः ॥

एवं कृते फलमाह दत्तः ।

प्रातरुत्थाय योविप्रः प्रातःस्नायी सदा भवेत् ।

सप्तजन्मकृतं पापं त्रिभिर्वर्षैर्व्यपोहति ॥

शौनकेऽपि ।

प्रातरुत्थाय योविप्रः प्रातःस्नायी सदा भवेत् ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥

इति प्रातःस्नानं ।

अथ मध्याह्नस्नानं ।

तत्र योगयाज्ञवल्क्यः ।

एतच्छ्रुत्वा तु वचनं याज्ञवल्क्यस्य वै तदा ।

ऋषयः शंसितात्मानः पृच्छन्ति स्नाननिर्णयं ॥

स्नानमवदेतैर्मन्त्रैर्यत्त्वयोक्तं पुराणघ ।

तदाच्च विशेषेण स्नानस्य तु विधिं प्रभो ॥

तान् प्रत्युवाच प्रीतात्मा याज्ञवल्क्येऽमितद्युतिः ।

शृणुध्वं वक्ष्यते स्नानं सर्वपापप्रणाशनं ॥

मृदादीनि समाहृत्य गत्वा शुद्धं जलाशयं ।

कुर्यादहरहः स्नानं प्रातर्मध्याह्नयोर्द्विजः ॥

सुमन्तुः ।

ततो मध्याह्नसमये पुनःस्नानं समाचरेत् ।

सूर्यस्य चाण्डपस्थानं जप-होमादिकं ततः ॥

वसिष्ठहारीतावपि ।

पवित्रपाणिरेकाग्रः पार्श्वाननवलोकयन् ।

अरुग्दिवाचरेत् स्नानं मध्याह्नात् प्राग्विशेषतः ॥

‘अरुक्’ रोगरहितः । अतोरोगिणा न स्नातव्यमित्युक्तं भवति ।

उक्तञ्च व्यासेन ।

स्नानं मध्यन्दिने कुर्यात् सुजीर्णोऽन्ने निरामयः^(१) ।

न भुक्त्वा लङ्घितो रोगी नाज्ञाताभसि नाकुलः ॥

शङ्खः ।

प्रातः सङ्क्षेपतः स्नानं शौचार्थन्तु तदिष्यते ।

मन्त्रैस्तु विधिनिष्पाद्यं माध्यह्ने तु सविस्तरं ॥

पारस्करः ।

मृद्गोमय-कुश-तिलं सुमनस आदायोदकान्तङ्गत्वा शुचौ देशे
संस्थाप्य पाणि-पादं यज्ञोपवीतञ्च प्रक्षाल्य शिखाम्बुद्धाचामेत् ।

स्कन्दपुराणे ।

प्रक्षालयेद्यज्ञसूत्रं मृद्गिरङ्गिः शनैः शनैः ।

मृगुः ।

मन्त्रपूतं स्थितं काये यस्माद्यज्ञोपवीतकं ।

नेत्तारयेत्ततः प्राज्ञो य इच्छेच्छ्रेय आत्मनः ॥

देहस्थमेव तत्क्षाल्यमुच्चार्यं न कदाचन ।

व्यासः ।

सूत्वौङ्कारञ्च गायत्रीं निबध्नीयाच्छिखां ततः ।

पवित्रपाणिप्राचम्य नाभिस्कन्धौ च संस्पृशेत् ॥

बौधायनः ।

अथ हस्तौ प्रक्षाल्य कमण्डलुं मृत्पिण्डञ्च परिगृह्य तीर्थं गत्वा
त्रिः पादौ प्रक्षालयेत् । त्रिरात्मानमथ हैके ब्रुवते श्लशानमापो देव-
गृहं गोष्ठं यत्र ब्राह्मणा अप्रक्षाल्य पादौ तत्र प्रवेष्टव्यमिति ।
योगयाज्ञवल्क्यः ।

त्रिधा कृत्वा मृदं तान्नु गोमयञ्च विचक्षणः ।

अधमोक्षममथानामङ्गानां क्षालनन्तु तैः ॥

भागैः पृथक् पृथक् कुर्यात् क्षालने मृदसङ्करः ।

अङ्गिर्मृङ्गिश्च चरलो प्रक्षाल्याचम्य वै शुचिः ॥

अत्र नाभेरूर्ध्वभागं दक्षिणहस्तेनाधोभागं वामहस्तेन प्रक्षालयेत् ।
“धर्मविदक्षिणं हस्तमधः श्रौचेन योजयेत् । तथैव वामहस्तेन नाभेरूर्ध्वं
न शोधयेत्” इति भृगुस्मरणात् ।

नन्दिपुराणे ।

आयुष्कामः शिरोलेपं मृदा कुर्याद्विजः पुरा ।

श्रीकामः पादयोः श्रौचं मृदापूर्वं समाचरेत् ॥

मलशोधनं प्रकृत्य व्यासोऽपि ।

षड्भिः पादौ चतसृभिर्जङ्घा नाभि-कटौ त्रिभिः ।

मृदैकया शिरः क्षाल्यं ततः कुर्यात् प्रमार्जनं ॥

वसिष्ठोऽपि ।

मृदैकया शिरः क्षाल्यं दाभ्यां नाभेस्तथोपरि ।

अधश्च तिसृभिः कायं पादौ षड्भिस्तथैव च ।

प्रक्षाल्य सर्वकायन्तु द्विराचम्य यथाविधि ॥

पारस्करः ।

एकया तु शिरः चाल्यं द्वाभ्यां नाभिं तयोपरि ।
 मृद्भिस्तस्यैव कायं षड्भिः पायुं तथैव च ॥
 कटिवल्यूरुजङ्घास्य पादौ च तिसृभिस्तनः ।
 तथा हस्तौ परिचाल्य द्विराचामेत् समाहितः ॥

अत्र यथास्वशाखं व्यवस्था ।

मृदादिपरिमाणन्तु कूर्मपुराणे दर्शितं ।

मृत्तिका च समुद्दिष्टा त्वार्द्रामलकमात्रिका ।

गोमयस्य प्रमाणन्तु येनाङ्गं लेपयेत्ततः ॥

एतच्च मलशोधनं तटे कार्यं ।

तथा च नृसिंहपुराणे ।

शुचौ देशे समभ्युक्ष्य स्थापयेत् कुश-मृत्तिलान् ।

मृत्तोयेन स्वं देहं वह्निः संशोधयेत्ततः ॥

यमः ।

मलक्षानं ततः कृत्वा आचम्य प्राङ्मुखः शुचिः ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा ततोऽध्यात्वा दिवाकरं ॥

आचम्य द्विरिति शेषः । एतच्चाचमनमेकं पादञ्जलान्तर्निधाय कार्यं ।

यदुक्तं चतुर्विंशतिमते ।

स्थले जलस्य आचान्तो जलान्तस्तु स्थले शुचिः ।

पादौ स्थाप्योभयत्रैव ह्याचान्तः शुचितामियादिति ॥

क्षानशाटीं तटे शोधयित्वेदमाचमनं कार्यं ।

मृत्तोयेन स्वं देहं बहिरुदृत्य यत्नतः ।

क्षानशाटीञ्च संशोध्य कुर्यादाचमनं बुधः ॥

इति मरीचिस्मरणात् ।

उपवेशनाद्ययोग्ये च तीरे जानुभ्यामूर्द्धस्य तिष्ठतोऽप्याचमने न
दोष इत्याह जातृकर्णः ।

ऊर्द्धजानुर्जले तिष्ठन्नाचान्तो न प्रदुष्यतीति ।

व्यासः ।

शुचिर्भूत्वा शुचौ देशे उदकान्ते समाहितः ।

नित्यं चिरायमेत्प्राणांस्ततः स्नानमुपक्रमेत् ॥

‘शुचिर्भूत्वा’ मलशुद्धिं कृत्वेत्यर्थः । नित्यग्रहणान्मलशुद्धि-
प्राणायामौ स्नानादावावश्यकौ ।

प्राणायामस्वरूपमाह सम्बन्तः ।

प्रणवेन तु संयुक्ता व्याहृतीः सप्त नित्यशः ।

गायत्रीं शिरसा सार्द्धं मनसा त्रिः पठेद्विजः ।

निगृह्य त्वात्मनः प्राणान् प्राणायामो विधीयते ॥

अत्र च प्रथमं नासिकायां वायोरापूरणं । ततः पूरितस्य वायो-
निश्चलौकरणं । ततस्त्रिर्मन्त्रजपः । ततो रेचनक्रमेण पूरक-कुम्भ-
करेचकानुष्ठानं ।

तथाचोक्तं वसिष्ठेन ।

नासिकाकृष्ट उच्छ्वासो ध्यातः पूरक उच्यते ।

कुम्भको निश्चलश्चासो रिच्यमानस्तु रेचकः ॥

पूरकादिषु च स्थानविशेषे देवताविशेषध्यानमभिहितं तेनैव ।

नीलोत्पलदलश्यामं नाभिमध्ये प्रतिष्ठितं ।

चतुर्भुजं महात्मानं पूरकेण तु चिन्तयेत् ॥

कुम्भकेन हृदि स्थाने ध्यायेत्तु कमलामनं ।

ब्रह्माणं रक्तगौराङ्गं चतुर्वक्त्रं प्रजापतिं ॥

रेचकेणेश्वरन्ध्यायेज्जलाटस्थं महेश्वरं ।

शुद्धस्फटिकसङ्काशं निर्मलं पापनाशनमिति ॥

कूर्मपुराणे ।

ततो देशविशेषकालावयवाननुसृत्योपात्तदुरितक्षयार्थं मध्यन्दिन-
स्नानमहं करिष्ये इति सङ्कल्पं कुर्यात् । “ततः उरुं हि राजा वरु-
णश्चकारेत्युदकप्रार्थनं कृत्वा “ये ते शतं वरुणेति प्रदक्षिणमुदकमावर्त्य
सुमित्रियान इत्यञ्जलिनादकमादाय दुर्मित्रियान इत्यनेन काम-
क्रोधादौ नुद्दिश्योत्तरतः प्रक्षिपेत् ।

तदाह योगी ।

उरुं हीति तृचा तोयमुपस्थाय प्रदक्षिणं ।

आवर्त्तयेत्तदुदकं ये ते शतमिति तृचा ॥

सुमित्रियान इत्यञ्जलिमुद्धरेद्देवतं स्मरन् ।

दुर्मित्रियान इति द्वेष्ट्यं ध्यायंश्चापः प्रसेचयेत् ॥

अत्र मृदोभागद्वयं विधाय त्रिधाकृतेन प्रथमभागेन पूर्वोक्तं
मलस्नानं विधायावशिष्टं भागं मृत्तिकास्नानार्थं “अथक्रान्ते इति
मन्त्रेणाभिमन्त्रयेत् ।

तथा च मत्स्यपुराणे ।

स्नानं कुर्यान्मृदा तद्वदामन्त्रं च विधानतः ।

अथक्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुन्धरे इति ॥

तदनन्तरम् ।

उद्धृतामि वराहेण कृष्णेन शतवाङ्मना ।
 मृत्तिके ब्रह्मदत्तामि काश्यपेनाभिमन्विता ॥
 मृत्तिके हन तत्सर्वं यन्मया दुष्कृतं कृतं ।
 मृत्तिके देहि मे पुष्टिं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितं ।
 त्वया हतेन पापेन जीवामि शरदः शतम् ॥

इत्यनेन ब्रह्माण्डपुराणोक्तेन मन्त्रेण मृदमुद्धृत्य “नमो मित्रस्य
 वरुणस्येत्यनयर्चां सूर्याय दर्शयित्वा ।

आरुह्य मम गात्राणि सर्वं पापं प्रमोचय ।
 मृत्तिके त्वाञ्च गृह्णामि प्रजया च धनेन च ॥
 इत्यनेन कश्यपोक्तेन मन्त्रेण शिरःप्रभृतिगात्राणि विलिप्य द्विराचमेत् ।
 तदुक्तं शिवपुराणे ।

अश्वक्रान्त इति स्मृत्वा मन्त्रेणामन्त्रं मृत्तिकां ।
 उद्धरेदुद्धृतासीति मन्त्रेण सुसमाहितः ॥
 नमोमित्रस्येति ऋचा दर्शयित्वा च भानवे ।
 आरुह्येति च गात्राणि समालभ्य द्विराचमेत् ॥
 आह जमदग्निः ।

अश्वक्रान्तेति वै शुद्धां मृत्तिकामाहरेच्छनैः ।
 नमोमित्रस्येत्यादित्याय दर्शयेत् समृद्धौ करे ॥
 गन्धद्वारामिति जप्त्वा खान्यङ्गानि विलेपयेत् ।
 अङ्गलेपने मन्त्रान्तरमाह योगौ ।
 आलभेत मृदाङ्गानि इदं विष्णुरिति तृचा ।

तथा ।

अङ्गिगङ्गिश्च गात्राणि क्रमशस्त्वने जपेत् ।
 शीर्षाद्या नाभिमर्वाणि स्मरन् विष्णुमनामयम् ।
 कटि-वस्त्रग्र-जङ्घे च चरणौ च त्रिभिस्त्रिभिः ॥
 तथैव हस्तावाचस्य नमस्कृत्य जलं ततः ।
 यत्किञ्चेदमिति मन्त्रेण नमस्येत्प्रयताञ्जलिः ॥

जमदग्निः ।

हिरण्यशृङ्गं वरुणमित्यपोऽभिप्रपद्यते ।
 सुमित्रा इत्यपः स्पृष्ट्वा दुर्मित्रास्तु वह्निःक्षिपेत् ॥
 यदपां क्रूरमित्यपस्त्रिरालोड्य तु पाणिना ।

बौधायनः ।

अथापोभिप्रपद्यते ।

हिरण्यशृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः ।
 यन्मया सुकृतमसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः ।
 यन्मे मनसा वाचा कर्मणा दुष्कृतं कृतं ॥

तन्म इन्द्रोवरुणो बृहस्पतिः सविता च पुनन्तु न इत्यथाञ्जलिना
 अप उपहन्ति सुमित्रियान आप ओषधयः सन्त्विति तां दिशं निरु-
 क्षति यस्यामस्य दिशि देव्यो भविष्यति दुर्मित्रास्तस्मै भूयासुः
 योस्मां देष्टि यच्च वयं दिश इत्यथाप उपस्पृश्य त्रिःप्रदक्षिणमुदक-
 मावर्त्तयति यदपां क्रूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपगच्छतामिति ।

मत्स्यपुराणे ।

अनुद्धृतैरुद्धृतैर्वा जलैः स्नानं समाचरेत् ।

तीर्थं कल्प्यं द्विहस्तञ्च चतुस्त्रं समन्ततः ॥

दर्भपाणिस्तु विधिना आचान्तः प्रयतः शुचिः ।
 तीर्थन्तु कल्पयेद्विद्वान् मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥
 ॐ नमो नारायणायेति मूलमन्त्र उदाहृतः ।
 चतुर्हस्तसमायुक्तं चतुरस्रं समन्ततः ॥
 प्रकल्प्यावाहयेद्गङ्गामेभिर्मन्त्रैर्विचक्षणः ।
 विष्णोः पादप्रसूतासि वैष्णवी विष्णुदेवता ॥
 चाहि न स्वेनसस्तस्मादाजन्ममरणान्तिकात् ।
 तिस्रः कोट्योर्द्व्योः कोटिश्च तीर्थानां वायुरब्रवीत् ॥
 दिवि भुव्यन्तरीक्षे च तानि ते देवि जाङ्गवि ।
 नन्दिनीत्येव ते नाम देवेषु नलिनीति च ॥
 दत्ता पृथ्वी च विद्महा विश्वकाया शिवामृता ।
 विद्याधरी सुप्रसन्ना तथा लोकप्रसाधनी^(१) ॥
 चेमा च जाङ्गवी चैव शान्ता शान्तिप्रदायिनी ।
 एतानि पुण्यनामानि^(२) स्नानकाले प्रकीर्तयेत् ।
 भवेत्सन्निहिता तत्र गङ्गा त्रिपथगामिनी ॥

तथा गङ्गावाक्यमपि ।

नन्दिनी नलिनी सीता मालती च महायणा ।
 विष्णुपादार्घ्यसम्भूता गङ्गा त्रिपथगामिनी ॥
 भागीरथी भोगवती जाङ्गवी त्रिदशेश्वरी ॥
 द्वादशैतानि नामानि यत्र यत्र जलाशये ।

(१) लोकप्रसादनीति ग० ।

(२) गङ्गानामानीति ख० ।

स्नानोद्यतः स्मरेन्नित्यं तस्य तत्र भवान्यहं ॥

वसिष्ठः ।

कृत्वैवं मार्जनं मन्त्रैरश्वक्रान्तादिभिस्ततः ।

इहैव देवीरमृतं पारावर्यस्यरादिषु ।

ये ते शतमिति द्वाभ्यां तीर्थान्यावाहयेदुधः ॥

व्यासः ।

कुरुक्षेत्रं गयां गङ्गां प्रभासं पुष्कराणि च ।

तीर्थान्येतानि सर्वाणि स्नानकाले भवन्तु मे ॥

एतत्सर्वं कृत्रिमेष्वेव जलेषु कर्त्तव्यं । “गङ्गादिपुण्यतीर्थाः
कृत्रिमादिषु संस्मरेदिति” योगयाज्ञवल्क्यस्मरणात् ।

यत्र स्थाने तु यत्तीर्थं नदी पुण्यतमा च या ।

तां ध्यायन्ननसा स्नायादन्यत्रेष्टविचिन्तनम् ॥

इत्यकृत्रिसेषु तत्तीर्थध्यानस्यैव भृगुणा स्मृतत्वात् न नदीषु नदीं
ब्रूयादिति तीर्थे तीर्थान्तरस्मरणनिषेधाच्च । एवं तीर्थान्यावाह्य स्व-
शास्त्रोक्तेन^(१) विधिना स्नायात् ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

उदुत्तममिति विशेत्तज्जलं प्राङ्मुखः शुचिः ।

येन देवाः पवित्रेति कुर्यादालम्भनं त्रिभिः ॥

महाव्याहृतिभिः पश्चादाचामेत् प्रयतोऽपि सन् ।

भास्कराभिमुखो मञ्जुदापो अस्मानिति तृचा ॥

जमदग्निः ।

(१) स्वशास्त्रोक्तेनेति ग० ।

आदित्याभिमुखोमञ्जेदापो अस्मान्निति त्यूचा ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

आपो अस्मान्निति ह्युक्ता भास्कराभिमुखः स्थितः ।

इदं विष्णुर्जपित्वा च प्रतिस्त्रोतो निमज्जति ॥

आपस्तम्बः ।

अनैरपोभ्युपेयादनभिप्लवभिमुखादित्यमुदकमुपस्पृशेदिति सर्व-
त्रोदकोपस्पर्शनविधिः ।

आदित्याभिमुखत्वञ्च स्थावरोदकविषयं ।

तथा च नरसिंहपुराणे ।

नद्यां खवत्सु च स्थायात् प्रतिस्त्रोतःस्थितो दिजः ।

तडागादिषु तोयेषु प्रत्यर्कं स्नानमाचरेत् ॥

वामनपुराणे ।

ओतसोऽभिमुखोमञ्जेद्यत्रापः प्रवहन्ति वै ।

स्थावरेषु च तोयेषु आदित्याभिमुखः सदेति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः ।

ततोऽवघृत्वा गात्राणि निमज्ज्योन्मज्ज्य वै पुनः ।

आचम्य गोमयेनापि मानसोक्त्या समालभेत् ॥

अचाचमनमन्त्रमाह जमदग्निः ।

मध्यन्दिने य आचामेन्मन्त्रेणापः पुनन्त्विति ।

अग्निश्च मे च सायञ्च प्रातः सूर्यश्च मे इति ॥

एतच्चाचमनं तीरमागत्य कर्त्तव्यं ।

तदाह बौधायनः ।

अप्सु निमज्जोन्मज्ज्य नाप्सु सतः प्रणयं विद्यते न वाससः पत्न्यूलनं
 नेपस्पर्शनं यद्युपरुद्धाः स्युः नेपतिष्ठते नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम इन्द्राय
 नमो वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽङ्ग इत्युत्तीर्याचम्याचान्तः पुनरा-
 चामेत् । आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथ्वी पूता पुनातु मां । पुनातु
 ब्रह्माणस्यतिर्ब्रह्मपूता पूनातु मां । यदुच्छिष्टमभोज्यं वा यद्वा दुस्सरितं
 मम सर्व्वं पुनन्तु मामापोऽसताञ्च प्रतिग्रहं स्वाहेति । गोमयं भानवे
 प्रदर्शय मानसलोक इत्यनेन,

अग्रमग्रच्चरन्तीनामोषधीनां रसं वने ।

तासां षष्ठभपत्रीनां पवित्रं कायशोधनं ।

त्वमेव रोगान् शोकांश्च पापं मे हर गोमय ॥

अनेन वा शिरःप्रभृतिगात्राणि लिम्पेत् ।

तदाह विष्णुः ।

अग्रमग्रमिति स्मृत्वा मानसलोकेन वा पुनः ।

गोमयेर्लेपयेत् प्राञ्चः सोदकैर्भानुदर्शितैः ।

वसिष्ठः ।

पुनश्च गोमयेनैव अग्रमग्रमिति ब्रुवन् ।

अथापामार्ग-दूर्वाभ्यां मार्जनं ।

तदाह विष्णुः ।

अपास्तमित्यपामार्गं दूर्वां काण्डादिति स्मरन् ।

द्विस्त्रिरेकैकमादाय मार्जयेत्सुसमाहितः ।

वसिष्ठः ।

काण्डात् काण्डादिति द्वाभ्यामङ्गमङ्गमुपसृशेत् ।

दूर्व्वयेति शेषः । काण्डात्काण्डादित्यादिरैकः, पात्रतेन प्रतनो-
षीति द्वितीयो मन्त्रः ।

बौधायनः ।

पवित्रे कृत्वाङ्गिर्मार्जनं आपोहिष्ठामयोभुव इति तिसृभिः, हिरण्य-
वर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः । पवमानः सुवर्जन इत्यनु-
वाकेनेति ।

वशिष्ठः ।

ततो महाव्याहृतिभिर्गायत्र्या वाभिमन्त्रयेत् ।

आपोहिष्ठेदमापश्च द्रुपदादिव इत्यपि ॥

तथा हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिरन्तः ।

ततोऽर्कमीक्ष्य सोङ्कारं निमज्यान्तर्जले बुधः ॥

जमदग्निः ।

सुरभिमत्याप्लिङ्गाभिः प्रोक्षयेत् कुशपाणिना ।

हिरण्यवर्ण्याभिश्च पावमानीभिरेव च ॥

योगयज्ञवल्क्यः ।

ततोऽभिषिच्य मन्त्रैस्तु वारुणैश्च यथाक्रमं ।

इमं मे वरुण इत्यृग्भ्यां तन्नः सत्त्वं न इत्यपि ॥

माप उदुत्तममिति मुञ्चत्ववष्टयेति च ।

अभिषिच्य तदात्मानं निमज्याचम्य वै पुनः ॥

ततः सागैः प्रादेशमात्रैस्त्रिभिरगर्भैः कुशैर्नाभेरारभ्य मुखप्राद-
क्षिण्येनापां मध्ये स्थितः प्रतिमन्त्रं मार्जनं कुर्यात् ।

तदाह योगी ।

दर्भैस्तु पावयेन्मन्त्रैरव्यङ्गैः पावनैः शुभैः ।
 आपोहिष्ठेति तिसृभिरिदमापोहविश्रुतीः ॥
 देवीराप इति द्वाभ्यामापोदेवोरितित्यूचा ।
 द्रुपदादिव इत्यृचः शन्नोदेवीरपां रसं ॥
 आपोदेवौः पावमान्यः पुनन्वाद्यास्तृचो नव ।
 चित्पतिर्मेति च शन्नैः पाव्यात्मानं समाहितः ॥
 हिरण्यवर्णः इति च पावमान्यस्तथापराः ।
 तरत्समाः शुद्धवतीः पवित्राण्यपि शक्तिः ॥
 वारुण्यश्च ऋचः सूक्तं शक्तिः सम्प्रयोजयेत् ।
 जलमध्ये स्थितो विप्रः शुद्धभावो हरिं स्मरेत् ॥
 ॐकारेण व्याहृतिभिर्गायत्र्या तु समाहितः ।
 आदावन्ते च कुर्वीत अभिषेकं यथाक्रमं ।
 अपां मध्यस्थितस्यैवं मार्जनञ्च विधीयते ॥

विष्णुः ।

मृत्तोयैः कृतमलापकर्षणोऽप्सु निमज्ज्योपस्पृश्यापोहिष्ठेति तिसृ-
 भिरिहिरण्यवर्णेति चतसृभिरिदमापः प्रवहतेति च तीर्थमभिमन्त्रयेत् ।
 ततोऽप्सु निमग्नः त्रिरघमर्षणं जपेत् । तद्विष्णोः परमं पदमिति वा
 द्रुपदां सावित्रीं वा युञ्जते मन इत्यनुवाकं पुरुषसूक्तं वा ।

पैठीनसिः ।

हिरण्यवर्णा इति सूक्तेन स्नात्वा शौचं कृत्वा अपां मध्ये चीन्
 प्राणायामान् कुर्यात् ।

जमदग्निः ।

अतश्चेत्येतदपस्वन्तस्तिःपठेदधमर्षणं ।

यथाश्वमेधेवभृथस्तथा स्नानेऽधमर्षणं ॥

अन्तर्जल इत्यनुवृत्तौ वशिष्ठः ।

प्राणायामांश्च कुर्वीत गायत्रीं वाधमर्षणं ।

यथोक्तैः चोभितस्त्रैस्तु मज्जेत् त्रिर्दण्डवत्ततः ॥

यथोक्तैर्वायोरादान-रोधोत्सर्गरूपैरित्यर्थः ।

बौधायनः ।

मार्जयित्वान्तर्जलगतोऽधमर्षणेन त्रीन् प्राणायामान् धारयित्वेति ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

अन्तर्जले जपेन्मन्त्रं त्रिःकृत्वस्त्वधमर्षणं ।

द्रुपदां वा चिरभ्यसेत् आपङ्गौरिति वा तृचं ॥

हंसः शुचिषदितृचं चिरावर्त्य जपेदथ ।

अन्यानि चैव सूक्तानि स्मार्तदृष्टान्यनुस्मरेत् ॥

सव्याहृतिं सप्रणवाङ्गायत्रीं त्रिर्जपेदथ ।

आवर्त्तयेद्वा प्रणवं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययं ॥

विष्णोरायतनं ह्यापः स ह्यपां पतिरुच्यते ।

तस्यैव स्रनवश्चैतास्तस्मान्नं ह्यप्सु संस्मरेत् ॥

नरादापः प्रसूता वै तेन नारा इति स्मृताः ।

ता एवास्थायनं ह्यापस्तस्मान्नारायणः स्मृतः ॥

यो हि व्रतानां वेदानां यमस्य नियमस्य च ।

भोक्तारं यज्ञतपसां ध्यायिनां ध्यानमेव च ॥

ध्यायेन्नारायणं नित्यं स्नानादिषु च कर्मसु ।

प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु दुष्कृतान्मुच्यते पुमान् ॥
 प्रमादात् कुर्वतां कर्म प्रच्यवत्यध्वरेषु यत् ।
 स्मरणादेव तद्विष्णोः सम्पूर्णं स्यादिति श्रुतिः ॥
 तद्विष्णोरिति मन्त्रेण मज्जेदप्सु पुनः पुनः ।
 गायत्री वैष्णवी ह्येषा विष्णोः संस्मरणाय वै ॥

बृहस्पतिः ।

द्रुपदादिव योमन्त्रो वेदे वाजसनेयके ।
 अन्तर्जले त्रिरावर्त्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

विश्वामित्रः ।

द्रुपदा नाम सा देवी यजुर्वेदे प्रतिष्ठिता ।
 अन्तर्जले त्रिरावर्त्य मुच्यते ब्रह्महत्याया ॥

व्यासोऽपि ।

द्रुपदा नाम गायत्री ब्राह्मी वाजसनेयके ।
 सकृदन्तर्जले जप्त्वा ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥

द्रुपदां प्रहृत्य कूर्मपुराणे ।

अपः पाणौ समादाय जप्त्वा वै मार्जने कृते ।
 विन्यस्य मूर्द्ध्नि तत्तोयं मुच्यते सर्वपातकैः ॥

भृगुः ।

अपः पाणौ समादाय त्रिःपटेद्द्रुपदामृतं ॥
 तत्तोयं मूर्द्ध्नि विन्यस्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

व्यासः ।

अन्तर्जले त्रिरावर्त्य सावित्रीं प्रयतस्तथा ।

मुच्यते पातकैः सर्वैर्यदि न ब्रह्महा भवेत् ॥

हारीतोऽपि ।

जुम्बका नाम गायत्री वेदे वाजसनेयके ।

अन्तर्जले सकृज्जप्त्वा ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥

जुम्बकाय स्वाहा इति मन्त्रः ।

सुमन्तुरपि ।

मातरभगिनीं गत्वा मातृस्वसारं क्षुषां सखीं वान्यद्वागम्यागमनं
कृत्वा अघमर्षणसूक्तमन्तर्जले चिरावर्त्य तदेतस्मात् पूतो भवति ।

हारीतोऽपि ।

आपङ्गैः पृथ्विरक्रमीदित्येतामृचन्तिरन्तर्जले जपन् सर्वस्मात्पापात्
प्रमुच्यते । हंसः शुचिषदित्येतामृचन्तिरन्तर्जले जपन् सर्वस्मात्पापात्
प्रमुच्यत इति ।

गौतमोऽपि ।

अपि वा गायत्रीं पच्छोर्द्ध्वर्चशः सर्वामिति त्रिरन्तर्जले पठन्
सर्वस्मात्पापात् प्रमुच्यत इति ।

दत्तः

मार्जनं जलमध्ये तु प्राणायामो यतस्ततः ।

उपस्थानं जपः पश्चात् सावित्रीजप उच्यते ॥

शाश्वत्यायनगृह्यं ।

सर्वस्लोऽहरहरास्रवेतासुत्यात्युदकोन्यद्वस्त्रमाच्छादयेत् ।

अत्रापि जलमध्ये स्नानाङ्गतर्पणं विधेयं । असामर्थ्ये तु पूर्वोक्तेन
प्रकारेण संचेपस्नानं कर्त्तव्यं ।

वशिष्टः ।

योऽनेन विधिना स्नाति यत्र तत्राम्भसि दिजः ।
 स तीर्थफलमाप्नोति तीर्थेषु दिगुणं फलं ॥
 मनोवाक्कर्मभिश्चापि यत्पापं कुरुते तु सः ।
 नाशमायाति तत्सर्वमामपात्रमिवाम्भसा ॥

शङ्खः ।

अनेन विधिना स्नातः पुण्यं फलमुपाश्रुते ।
 इति मध्याह्नस्नानं ।
 अथ क्रियास्नानं ।

तत्राह शङ्खः ।

क्रियास्नानं प्रवक्ष्यामि यथावद्विधिपूर्वकं ।
 मृद्भिरङ्गिश्च कर्त्तव्यं शौचमादौ यथाविधि ॥
 जले निमग्नस्त्रन्मज्ज्य उपस्पृश्य यथाविधि ।
 तीर्थस्यावाहनं कुर्यात् तत् प्रवक्ष्याम्यतः परं ॥
 प्रपद्ये वरुणं देवमम्भसां पतिमूर्जितं ।
 याचितं देहि मे तीर्थं सर्वपापानुपत्तये ॥
 तीर्थमावाहयिष्यामि सर्वाघविनिषूदनं ।
 शान्निध्यमस्मिन् स्वे तोये भजतामदनुग्रहात् ॥
 रुद्रान् प्रपद्ये वरदान् सर्वानप्सुषदस्त्वहं ।
 सर्वानप्सुषदस्यैव प्रपद्ये प्रणतः स्थितः ॥
 देवमप्सुषदं वक्त्रिं प्रपद्येऽघनिषूदनं ।
 आपः पुण्याः पवित्राश्च प्रपद्ये शरणं तथा ॥

रुद्राश्चाग्निश्च सर्पाश्च वरुणश्चाप एव च ॥
 शमयन्त्वाग्ने मे पापं पुनन्तु च सदा मम ।
 इत्येवमुक्त्वा कर्तव्यं ततः सम्राजनं कुशैः ॥
 आपोहिष्ठेति तिसृभिर्यथावदनुपूर्वशः ।
 हिरण्यवर्ण्य इति च ऋषिश्चतसृभिस्तथा ॥
 शन्नोदेवीति च तथा शन्न आपस्तथैव च ।
 इदमापः प्रवहत तथा मन्त्रमुदीरयेत् ॥
 एवं सम्राजनं कृत्वा कृन्द आर्घं सदैवतं ।
 अघमर्षणसूक्तस्य संस्मरेत् प्रयतः सदा ॥
 कृन्द आनुष्टुभं तस्य ऋषिश्चैवाघमर्षणः ।
 देवता भावयत्तच्च पापघ्नस्य प्रकीर्तिता ॥
 ततोऽग्निसि निमज्जंस्तु त्रिःपठेदघमर्षणं ।
 यथाश्वमेधः क्रतुराट् सर्वपापप्रनोदनः^(१) ॥
 तथाघमर्षणं सूक्तं सर्वपापापनोदनं ।
 प्रपद्यान्मूर्द्धनि तथा व्याहृतीभिर्जलं ततः ॥
 अनेन विधिना स्नात्वा असेध्ये स्नानवाससी ।
 परिवर्त्तितवासाश्च तीर्थतीर उपस्पृशेत् ॥

इति क्रियास्नानं ।

अथ जलादुत्तीर्णस्य कृत्यं ।

तत्राह बौधायनः ।

उत्तीर्थ्य वासः पीडयित्वा प्रक्षालितोपवातान्यक्लिष्टानि वासांसि

(१) सर्वपापापलेपन इति ख० ।

परिधायाप आचम्य दर्भेष्वसीनोदर्भान्धारयमाणः प्राङ्मुखः सावित्रीं
सहस्रकृत्वः आवर्त्तयेत् ।

‘प्रक्षालितोपवातानि’ प्रक्षालनानन्तरं शुष्काणि ।

अत्र व्यासः ।

पीडनात् पूर्वमसंस्कृतप्रमीतोद्देशेन स्थले जलाञ्जलिर्देयः ।
इत्युक्तं पद्मपुराणे ।

प्राचीनावीतसंयुक्तः कुशपाणिः तिलैः सह ।

असंस्कृतप्रमीतानां स्थले दद्याज्जलाञ्जलिं ॥

प्रेक्ष्यमाणोदिशं यान्यां मन्त्रेणानेन यन्नतः ।

असंस्कृतप्रमीता ये गोत्रजा दुर्गतिङ्गताः ।

तेषां हि दत्तमन्नयमिदमस्तु तिलोदकं ॥

व्यासोऽपि ।

असंस्कृतप्रमीतानामेकमेवावटे क्षिपेत् ।

अन्नग्निदग्धा ये जीवा येऽप्यदग्धाः कुले मम ।

भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तृप्ता यान्तु पराङ्गतिं ॥

स चायज्जलाञ्जलिर्जलस्थेनैव स्थले प्रक्षेपणीयः । यतोऽन्यथाकरणे
दोषमाह सुमन्तुः ।

जलार्द्रवासाः स्थलगो यः प्रदद्याज्जलाञ्जलिं ।

वस्त्रनिष्क्रोतनं प्रेता अपवार्यं पिवन्ति ते ॥

‘अपवार्यं’ जलाञ्जलिं त्यक्त्यर्थः ।

वस्त्रोदकस्त्रावणार्थञ्च किञ्चित्कालं तटे स्थातव्यं ।

तदाह भरद्वाजः ।

वस्त्रोदकमपेक्षन्ते ये मृता दासवर्गिणः ।

किञ्चित्कालं स्थितस्तस्माज्जलं भूमौ निपातयेत् ॥

ततः स्नानवस्त्रं निष्पीडयेत् ।

पुनस्त्यः ।

कृत्वा तर्पणमेवन्तु समुत्तीर्य जलाशयात् ।

पीडयेत्स्नानश्चाटीन्तु तट एव विचक्षणः ॥

तट एव निष्पीडयेदित्यत्र हेतुरूको वायुपुराणे ।

वस्त्रनिष्पीडितं तोयं आह्वे चोच्छिष्टमाग्निनां ।

भागधेयं श्रुतिः प्राह तस्मान्निष्पीडयेत् स्थले ॥

जलमध्यनिष्पीडने निषेध उक्तो नारदीयपुराणे ।

जलमध्ये तु यः कश्चिद् ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः ।

निष्पीडयति वस्त्रं तत् स्नानं तस्य दद्या भवेत् ॥

कृत्वा तर्पणमिति वचनात् पूर्वं वस्त्रनिष्पीडनं न कुर्यात् ।

तदोह योगयाज्ञवल्क्यः ।

यावद्देवानृषींश्चैव पितॄंश्चैव न तर्पयेत् ।

तावन्न पीडयेद्वस्त्रं येन स्नातो न चोदके ॥

येन वस्त्रेण स्नातस्तन्न पीडयेत् ।

निष्पीडयति यः पूर्वं स्नानवस्त्रन्तु तर्पणात् ॥

निराशाः पितरस्तस्य यान्ति देवैः सहर्षिभिः ।

पराशरः ।

निराशाः पितरो यान्ति वस्त्रनिष्पीडने कृते ।

तस्मान्न पीडयेद्वस्त्रमकृत्वा पितृतर्पणं ॥

देवताः पितरश्चेत्यनुवृत्तौ श्रातातपः ।

निराशास्ते निवर्त्तन्ते वस्त्रनिष्पीडने कृते ।

तस्मान्न पीडयेद्वस्त्रमकृत्वा पितृतर्पणं ॥

शङ्खः ।

उदकस्थाग्रदानाद्धि स्नानश्राटीं न पीडयेत् ।

विष्णुः ।

अकृत्वा देवपितृतर्पणं स्नानश्राटीं न पीडयेत् ।

वस्त्रनिष्पीडने प्रकारमाह सुमन्तुः ।

दक्षिणाभिमुखस्तिष्ठन् प्राचीनावीतवानपि ।

वेष्टयन्नपसव्येन स्नानवस्त्रन्तु पीडयेत् ॥

अत्र मन्त्रमाह कार्ष्णाजिनिः ।

ये चास्माकं कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः ।

ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकं ॥

वस्त्रनिष्पीडनानन्तरमाचमनं कर्त्तव्यं इत्याह स एव ।

स्नानवस्त्रं ततः पीड्य पुनराचमनञ्चरेदिति ।

एतच्चाचमनं केवलं स्थलस्थितेन कर्त्तव्यं ।

यदाह हारीतः ।

जलाद्र्वासा स्थलगो य आचामेन्नराधमः ।

वस्त्रनिष्ठोतनं तस्य पिवन्ति पितरोऽश्नुचि ॥

तस्मादेकं जलस्यान्तः पादमेकं स्थले तथा ।

कृत्वाचामन् विधानज्ञः पूतो भवति नान्यथा ॥

पैठौनमिरपि ।

अन्तरुदक आचान्तोऽन्तः शुद्धोभवति । बहिरुदक आचान्तो-
बहिरेव शुद्धः स्यात् । तस्मादन्तरेकं बहिरेकञ्च कृत्वा पादमाच-
मेत्सर्वञ्च शुद्धो भवति ।

मत्स्यपुराणे ।

एवं स्नात्वा ततः पश्चादाचम्य तु विधानतः ।

उत्थाय वासमी शुद्धे शुक्ले तु परिधाय वै ॥

द्विराचमेदिति शेषः ।

तथा च व्याघ्रः ।

ततोवस्त्रद्वयं शुद्धं गृहीत्वा द्विरुपसृशेत् ।

वसिष्ठोऽपि ।

प्राग्वोदग्वा शुचौ देशे उपविश्य द्विराचमेत् ।

वस्त्रपरिधानाचमनयोर्मध्ये जङ्घादिशोधनं कर्त्तव्यं ।

तथा च जावालपराशरौ ।

स्नात्वा निवस्य वासोऽन्यज्जङ्घे शोधे मृदम्भसां ।

अपवित्रीकृते ते हि कौपीनास्नानवारिणा ॥

अत्रापवित्रीकृत इति हेतुविधानात् जङ्घायहणमपवित्रीकृता-
ङ्गोपलक्षणार्थं ।

अतएव योगयाज्ञवल्क्यः ।

स्नात्वैवं वासमी धौते अस्त्रिन्ने परिधाय च ।

प्रक्षाल्योक्तं मृदाङ्गिष्व हस्तौ प्रक्षालयेत्ततः ॥

स्नानार्द्रवासाश्च विष्णूचोत्सर्गं न कुर्यात् ।

तथा च लिङ्गपुराणे ।

स्नानं कृत्वाद्रवासास्तु विष्मूचं कुरुते यदि ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा पुनस्नानेन शुध्यति ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

अवमृज्यान्न च स्नातो गात्राण्यम्बरपाणिभिः ।

न च निर्दुनुयात् केशान् वासश्चैव न निर्दुनेत् ॥

अत्र हेतुमाह व्यासः ।

तिस्रः कोट्योर्दुर्दुकोटिश्च यावन्त्यङ्गरूपाणि वै ।

स्ववन्ति सर्वतौर्यानि तस्मान्न परिमार्जयेत् ॥

गोभिलोऽपि ।

पिवन्ति शिरसो देवाः पिवन्ति पितरो मुखात् ।

मध्यतः सर्वगन्धर्व्या अधस्तात्सर्वजन्तवः ।

तस्मात्तोयं नावमृज्यात् स्नानशाय्या न पाणिना ॥

विष्णुपुराणे ।

स्नातो न मार्जयेदङ्गं स्नानशाय्या न पाणिना ।

स्नानशाय्येति विशेषग्रहणात् वस्त्रान्तरेण मार्जनमनुमतमिति केचित् ।

मनुः ।

शिरःस्नानस्तु तैलेन नाङ्गं किञ्चिदपि स्पृशेत् ।

लघुहारीतः ।

स्नानं कृत्वा तु यः कश्चित् पुष्पं गृह्णाति वै द्विजः ।

देवतास्तन्न गृह्णन्ति भस्मी स्यात् स च दारुवत् ॥

विष्णुः ।

स्नातः शिरो नावधुनुयात् । नाङ्गेभ्यस्तोयमुद्धरेन्न तैलं स्पृशेन्ना-

प्रक्षालितं पूर्वधृतं वासोविध्यात् । न स्वेच्छान्यजपतितैः सह सम्भा-
षणं कुर्यात् ।

व्यासः ।

न चानुलिम्बेदस्नाना वासोवापि न निर्धुनेत् ।

आर्द्र एव तु वासांसि स्नात्वा सेवेत मानवः ॥

हारीतः ।

स्नात्वा न गात्रमवमृज्यात् न शिरो विधुनुयात् न वासो विधु-
नुयात् नोत्तरीयविपर्यासं कुर्यात् ।

व्यासवसिष्ठौ ।

नोत्तरीयमधः कुर्यान्नोपर्याधस्त्यमम्बरं ।

नान्तर्वासो विना जातु विवसेदसनं बुधः ॥

आचमनानन्तरं तीर्थमृदादितिलकं विधाय यथाशक्ति गायत्र्या-
दिजपं कुर्यात् ।

तथा च भविष्यत्पुराणे ।

घौतवस्त्रयुगं शुक्लं परिधाय समाहितः ।

उरु जङ्घे च संशोध्य परिक्षाल्य तथा करौ ॥

द्विराचम्य कुशासीनः सावित्रीजपमाचरेत्

अन्यानि पुण्यसूक्तानि मन्त्रांश्च नियतो जपेत् ॥

इति जलोत्तीर्णकृत्यं ।

अथ परिधेयवस्त्राणि ।

तत्राह भृगुः ।

ब्राह्मणस्य सितं वस्त्रं नृपतेरक्तमुज्ज्वलं ।

पीतं वैश्यस्य शूद्रस्य नीलं मलवदिष्यते ॥

‘उल्लणं’ निविडरक्तं, तच्च धातुरक्तमेव ।

न वेष्टितशिराः कृष्णकषायवामा वा देवपितृकार्याणि वा कुर्या-
दित्युशनसा कषायरक्तस्य निषेधस्मरणात्-“अहतं धातुरक्तञ्च तत्पवि-
चमितिस्थितिः” इति तस्यानुग्रहस्मरणाच्च ।

अनेनैवाभिप्रायेण गौतमोऽपि ।

न रक्तमुल्लणमन्यधृतञ्च वासोविभ्रयादिति ।

अहतलक्षणमुक्तमाह्लादनप्रकरणे ॥

अत्र विशेषमाह देवलः ।

स्वयन्धौतेन कर्त्तव्याः क्रिया धर्मा विपश्चिता ।

न तु नेजकधौतेन नाहतेन च कर्हिचित् ॥

‘अहतेन’ अधौतेन, तत्राप्यहतशब्दप्रयोगात् ।

यथोक्तं सत्यतपसा ।

अहतं यन्त्रनिर्मुक्तमुक्तं वामः स्वयम्भुवा ।

शस्त्रान्तमाङ्गलिक्येषु तावत्कालं न सर्व्वदा ॥

‘माङ्गलिक्यं’ विवाहादि ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

अन्यदेव भवेद्वासः शयनीये नराधिप ।

अन्यद्रथ्यासु देवानामर्चयामन्यदेव हि ।

अन्यच्च लोकयात्रायामन्यदीश्वरदर्शने ॥

वौधायनः ।

उत्तरं वामः कर्त्तव्यं पञ्चस्त्रेतेषु कर्मसु ।

स्वाध्यायोत्सर्गदानेषु भुक्ताचमनयोस्तथा ॥

‘उत्सर्गः’ सूत्रादेः, ‘भुक्तं’ भोजनं ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

स्नानं दानं जपं होमं स्वाध्यायं पितृतर्पणं ।

नैकवस्तोद्विजः कुर्याच्छ्राद्धभोजनसत्क्रियाः ॥

भविष्यत्पुराणे ।

न दान-जप-होमेषु आद्धाध्ययनकर्मसु ।

एकवस्त्रः प्रवर्त्तेत द्विजवाचनके तथा ।

‘द्विजवाचनकं’ पृष्ठाहवाचनं ।

विष्णुपुराणे ।

होम-देवार्चनाद्यस्तु द्विजानां वाचनं तथा ।

नैकवस्त्रः प्रवर्त्तेत द्विजो नाचमने जपे ॥

गोभिलः ।

एकवस्त्रो न भुञ्जीत न कुर्याद्देवतार्चनं ।

न चार्चयेद्विजान्नान्यं कुर्याद्देवविधौ नरः ॥

एकवस्त्रस्य लक्षणमाह स एव ।

सव्यादंसात्परिभ्रष्टकटिदेशष्टताम्बरः ।

एकवस्त्रन्तु तं विद्यात् दैवे पित्र्ये च वर्जयेत् ॥

सव्यात् स्कन्धात् परिलुप्तं कटिदेशष्टतं अम्बरं यस्य स तथोक्तः ।

एवं द्वितीयवासेविहीनस्यापि वेदितव्यं ।

श्रौतं स्मार्त्तं तथा कर्म न नम्रश्चिन्तयेदपीति ॥

विष्णुपुराणे नम्रलक्षणमुक्तं ।

आह जातृकर्णः ।

स्वाध्याये तु जपे चैव दान-होमार्चने तथा ।

बध्नीयान्नासुरीं कत्वां दैवे पित्र्ये च कर्मणि ।

परिधानाद्वह्निःकक्षा निबद्धा ह्यासुरी भवेत् ॥

अत्र वासःपरिधाने पारस्करेण मन्त्रोदर्शितः ।

परिधास्यै यशोधस्यै दीर्घायुष्टाय जरदष्टिरस्मि

शतञ्च जौवामि शरदः पुरीचीरायस्योषमभिसंध्यपिष्यत इति ।

तथोत्तरीयेऽपि ।

यशसा मा द्यावापृथिवी यशसेन्द्राष्टहस्यती यशोभगश्च मा
विदद्दयशो मा प्रति-पद्यतामिति ।

एतच्च मन्त्रद्वयं नववस्त्रपरिधाने पठितव्यं । वासःऋत्रोपानहश्चा-
पूर्वाणि चेन्मन्त्र इति तेनैवोक्तत्वात् ।

अत्र वर्ज्यान्याह ऋगुः ।

न रक्तमुल्लङ्घं वासो न नीलञ्च प्रशस्यते ।

दशाहीनं मलाक्तञ्च वर्जयेत् कुत्सितं बुधः ॥

जातृकर्णः ।

कषायं कृष्णवस्त्रं वा मलिनं केशदूषितं ।

हिन्नाग्रञ्चोपवस्त्रञ्च कुत्सितं धर्मतो विदुः ॥

अथ मलिनवासोनिषेधः सति सामर्थ्ये ।

यदाह गौतमः ।

सति विभवे न जीर्णमलवासः स्यादिति ।

तत्रानुक्तत्पमाह योगयाज्ञवल्क्यः ।

अभावे धौतवस्त्रस्य श्राणक्षौमाविकानि च ।

कुतपं योगपट्टं वा दिवासा येन वै भवेत् ॥

गृहीयादिति शेषः ।

‘कुतपः’ पार्वतीयाजरोमनिर्मितकम्बलः ।

विश्वामित्रोऽपि ।

यज्ञोपवीते द्वे धार्ये औते स्नाने च कर्मणि ।

तृतीयमुत्तरीयञ्च वस्त्राभावे तदिष्यते ॥

उत्तरीयलक्षणमाह जाद्वकर्णः ।

वस्त्रोत्तरीयाभावे त्रिकाङ्गुलं द्वाङ्गुलं अङ्गुलञ्चतुरङ्गुलं वा सूत्रै-
रेव कृतं परिमण्डलन्तदुत्तरीयं कुर्यादिति ।

इति परिधेयापरिधेयवस्त्राणि ।

अथ तर्पणं । तत्र कालदेशौ तावत् ।

आह श्रुतातपः ।

तर्पणन्तु ततः कुर्यात् प्रत्यहं स्नातको द्विजः ।

याज्ञवल्क्योऽपि ।

स्नात्वा देवान् पितृन्श्चैव तर्पयेदर्चयेत्तथा ।

व्यासः ।

तर्पणं द्विविधं प्राङ्मुखं नयः शंसितव्रताः ।

एकं जले स्थितः कुर्यादपरन्तु स्थले स्थितः ॥

अनयोर्व्यवस्थामाह विष्णुः ।

स्नातश्चाद्र्द्रवासा देव-पितृतर्पणमन्त्रैश्च एव कुर्यात् परिवर्त्तित-
वासाश्च तीर्थतीरमुत्तीर्थ्य ।

हारीतोऽपि ।

आर्द्रवासा जले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपं ।

शुष्कवासा स्थले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपं ॥

जले स्थि ति शेषः ।

उक्त्यवस्थातिक्रमे दोषमाह लिखितः ।

शुष्केणान्तर्जले चैव बहिरप्यार्द्रवाससा ॥

स्नानं दानं जपोहोमो निष्कलं पितृतर्पणं ।

स्नानं ब्राह्मं । अतएव हारीतः ।

ब्राह्मं स्नानं तथा दानं देवता-पितृतर्पणं ।

जलमध्ये तु कुर्वाणः शुष्कतस्तोऽतिदुष्यति ॥

मार्कण्डेयः ।

नार्द्रवासा स्थले स्थित्वा बुधस्तर्पणमाचरेत् ।

जानुदघ्नजलस्थोवा विगलत्स्नानशाटकः ॥

मरीचिः ।

स्नानाङ्गमेव कुर्वीत तर्पणं सलिलस्थितः ।

स्नानाङ्गादितरत् कुर्यान्मध्याह्ने स्थल एव तु ॥

मध्याह्नस्नानानन्तरं जपविधिमभिधाय सत्यव्रतः ।

जपानेन विधानेन देवर्षि-पितृतर्पणं ।

स्वशाखाविहितं कुर्यात् स्नानाङ्गं पृथगेव हि ॥

वसिष्ठोऽपि ।

ऋक्षामाथर्ववेदोक्तान् जपेन्मन्त्रान् यजूंषि च ।

जपन्नेवं ततः कुर्याद्देवर्षि-पितृतर्पणं ॥

यन्तु योगयाज्ञवल्क्येन ।

जपेद्देदादिमेकाग्रस्तटे बद्धाञ्जलिः शनैः ।

ब्रह्मयज्ञप्रसिद्ध्यर्थं ब्रह्मविद्यामथापि वा ।

जप्त्वा वा प्रणवं शक्त्या ततस्तर्पणमाचरेदिति ॥

ब्रह्मयज्ञानन्तर्यमुक्तं तत्प्रातराहुतेरनन्तरं ब्रह्मयज्ञाकरणविषयं तत्रापि तस्य विधानात् । तथा च बृहस्पतिः ।

सचार्वाक्तर्पणात्कार्यः पश्चाद्वा प्रातराहुतेः ।

वैश्वदेवावसाने वा नान्यदा त्वनिमित्तत इति ॥

यदा तु स्थले स्थितस्तर्पणं कुर्यात् तदा तर्पणोदक्रमुदकमध्ये न निक्षिपेदित्याह विष्णुः ।

स्थले स्थित्वा जले यस्तु प्रयच्छेदुदकं नरः ।

नोपतिष्ठति तद्वारि पितृणां तन्निरर्थकं ॥

स्थलतर्पणमेव प्रकृत्याह गोभिलः ।

नोदकेषु न पात्रेषु न कुड्डो नैकपाणिना ।

नोपतिष्ठति तत्तोयं यन्न भूमौ प्रदीयते ॥

अतः स्थलस्थेन भूमावेव देयमित्यभिप्रायः ।

शङ्खोऽपि ।

उदके नोदकं कुर्यात्पितृभ्यस्तु कदाचन ।

उत्तीर्य तु शङ्खौ देशे कुर्यादुदकतर्पणमिति ॥

अत्र विशेषमाह हारीतः ।

वसित्वा वसनं शङ्खं स्थले विस्तीर्णवर्हिषि ।

विधिज्ञस्तर्पणं कुर्यान्न पात्रे तु कदाचन ॥

पात्राद्वा जलमादाय शुभे पात्रान्तरे क्षिपेत् ।

जलपूर्णेऽथवा गर्त्ते न स्थलेषु विवर्द्धिषु ॥

पात्रञ्चात्र पितामहेनाक्तं ।

हेम-रूप्यमयं कार्यं ताम्र-कांस्यसमुद्भवं ।

पितृणां तर्पणे पात्रं मृन्मयन्तु परित्यजेदिति ॥

परिस्तरणविशेषो योगयाज्ञवल्क्येन दर्शितः ।

आवाह्य पूर्ववन्मन्त्रैरास्तीर्य च कुशान् शुभान् ।

प्रागग्रेषु सुरान् सम्यग्दक्षिणग्रेषु वै पितृनिति ॥

तर्पयेदिति शेषः ।

यत्र पुनर्नेष्टकाचिते पितृस्तर्पयेदित्यादिना प्रतिषिद्धमशुचि
वा स्थलं तत्र जले दद्यादित्याह विष्णुः ।

यत्राशुचि स्थलन्तु स्यादुदके देवता-पितृन्^(१) ।

तर्पयेत्तु यथाकाममप्सु सर्वं प्रतिष्ठितं ॥

यदा त्वदकमध्यस्थितस्तर्पणं कुर्यात् तदा तर्पणोदकं स्थले न
निक्षिपेत् । तदुक्तं षड्चिंशन्मते ।

न तर्पयेत्पितृन्देवान् जलसंस्थः स्थले क्वचित् ।

स्थलस्थस्तु क्वचित् कुर्यात् जलेऽप्यशुचि चेत् स्थलं ॥

असंस्कृतप्रमीताञ्जलिस्तु सर्वदा स्थल एव क्षेपणीय इत्याह
कार्ष्णाजिनिः ।

देवतानां पितृणाञ्च जले दद्याज्जलाञ्जलिं ।

असंस्कृतप्रमीतानां स्थले दद्याज्जलं पुनरिति ॥

(१) उदकादथ तान् पितृनिति ।

इति तर्पणकाल-देशनिरूपणं ।

अथ तर्पणसाधनानि ।

तत्राह लौगाक्षिः ।

खड्गमौक्तिकहस्तेन कर्त्तव्यं पिष्टतर्पणं ।

मणिकाञ्चनयुक्तेन न शुद्धेन कदाचन ॥

‘खड्गं’ गण्डकास्थि । ‘शुद्धेन’ केवलेन ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

अनामिकाधृतं हेम तर्जन्यां रूप्यमेव च ।

कनिष्ठिकाधृतं खड्गं तेन पूतो भवेन्नरः ॥

कात्यायनोऽपि ।

अशून्यन्तु करं कृत्वा सुवर्णरजतैः कुशैः ।

प्रयतस्तर्पणं कुर्यान्मणिखड्गतिलैरपि ॥

शङ्खोऽपि ।

विना रूप्य-सुवर्णेन विना ताम्र-तिलैस्तथा ।

विना दर्भैश्च मन्तैश्च पिष्टाणां नोपपद्यते^(१) ॥

सौवर्णराजताज्जाभ्यां खड्गेनोदुम्बरेण वा ।

दत्तमक्षयतां याति पिष्टाणान्तु तिलोदकं ॥

हिमेन सह यद्दत्तं क्षीरेण मधुनाथवा ।

तदप्यक्षयतां याति पिष्टाणान्तु तिलोदकं ॥

‘हिमं’ कर्पूरं चन्दनं वा ।

मरीचिः ।

(१) नोपतिष्ठतीति ख० ।

रजते मनसा यायात्सुवर्णे हस्तनिर्गतं ।

तिलेषु च क्षणाद्गच्छेत् ताम्रे तु द्विमुहूर्त्ततः ॥

दर्भे सप्तमुहूर्त्तेन मन्त्रयुक्तं तदचयं ।

यत्र यत्र हि योयस्य तस्य तत्रोपतिष्ठते ॥

नैतानि सुवर्णादिसमुच्चयार्थानि वचनानि ।

यदाह स एव ।

एषामन्यतमेनापि युक्तपाणिः समाचरेत् ।

द्वाभ्यां वाथ त्रिभिर्वापि सर्वैर्वा तर्पणं बुधः ॥

याज्ञवल्क्योऽपि ।

तिलानामप्यलाभे तु सुवर्ण-रजतान्वितं ।

तदभावे निषिञ्चेत्तु दर्भैर्मन्त्रेण वा पुनः ॥

अनेन मन्त्रस्यावश्यकत्वं भवति ।

अतएव जावालिः ।

सुवर्णं रजतं दर्भान् यथालाभं प्रयोजयेत् ।

न मन्त्रेण विना कार्यं कदाचित्^(१) तर्पणं बुधैः ॥

मरीचिः ।

वज्रगोषु यथा नष्टां मातरं लभते सुतः ।

मनुना यस्य यद्वत्तं तद्वि तस्योपतिष्ठते ॥

योगयाज्ञवल्करः ।

नाम-गोत्र-स्वधाकारैस्तर्पयेदनुपूर्वशः ।

मन्त्रैश्च देयमुदकं पितृणां प्रीतवर्द्धनं ॥

गौतमः ।

कुशानामप्यलाभे तु काशान्दूर्वामथापि वा ।

संयोज्य तर्पणं कुर्यान्न तु शून्यकरः क्वचित् ॥

अत्र विशेषमाह प्रजापतिः ।

तर्पणादौनि कार्याणि पितृणां यानि कानिचित् ।

तानि स्युर्द्विगुणैर्दर्भैः सपवित्रैर्विशेषतः ॥

शृगुः ।

प्राग्यैस्तर्पयेद्देवानुदग्यैस्तु मानुषान् ।

तानेव द्विगुणीकृत्य तर्पयेत् प्रयतः पितृन् ॥

तानेवेति देवतर्पणविनियुक्तानामपि तेषां पितृतर्पणयोग्यतेत्युक्तं ।

तथा च गृह्यपरिशिष्टे ।

दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्रा ब्राह्मणा हविरग्नयः ।

अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनः ॥

कागलेयः ।

लघुपात्रं करे कृत्वा सौवर्णेन खड्गमेव च ।

राजतं ताम्रजं वापि तेन सन्तर्पयेत् पितृन् ॥

शङ्खः ।

सौवर्णेन पात्रेण राजतेन औदुम्बरेण खड्गपात्रेण वा शङ्खनायुदकं
पितृतोर्थं स्पृशन् दद्यात् ।

‘औदुम्बर’ ताम्रमयं । ‘शङ्खना’ सुवर्णादिनिर्मितया शलाकया ।

विष्णुः ।

यवोदकेन देवेभ्यः पितृभ्यस्तु तिलोदकैः ।

तर्पणं कुर्यादिति शेषः ।

कूर्मपुराणे ।

देवान् ब्रह्मच्छर्षींश्चैव तर्पयेदक्षतोदकैः ।

पितृभक्त्या तिलैः कृष्णैः खसुत्रोक्तविधानतः ॥

मत्स्यपुराणे ।

यवैस्तु तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् मनकादिकान् ।

तिलैर्विशेषतः कृष्णैरग्निष्वान्तादिकान् पितृन् ।

आत्मनश्च पितृन् सर्वान् सुहृत्सखन्धिभिः सह ॥

वृद्धमनुः ।

यथा योधसहस्रैस्तु राजा गच्छति धार्मिकः ।

एवं तिलसमायुक्तं जलं प्रेतेषु गच्छति ॥

यन्तु रामायणे ।

पादशौचमनभ्यङ्गं तिलहीनञ्च तर्पणं ।

सर्वन्तत्त्रिजटे तुभ्यं यच्च आङ्गमदक्षिणमिति ॥

तन्तिललाभेऽपि तदिहीनतर्पणाभिप्रायं, अन्यथा तिलानामप्य-
लाभे इत्यादिवचनविरोधः स्यात् ।

गोभिलः ।

शुक्लैस्तु तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् श्वलैस्त्रिलैः ।

पितृस्तु तर्पयेत्कृष्णैः तर्पयन् सर्वदा द्विजः ॥

तिलग्रहणे विशेषमाह मरीचिः ।

मुक्तहस्तेन दातव्यं न मुद्रां तत्र दर्शयेत् ।

वामहस्ते तिला ग्राह्या मुक्तहस्तस्तु दक्षिणः ॥

‘मुद्रा’ प्रदेशिन्यङ्गुष्ठाग्रसंयोगः । एतदनुद्धृतोदकतर्पणाभिप्रायं ।

यथा च योगयाज्ञवल्क्यः ।

यद्युद्धृतं निषिञ्चेत्तु तिलान् सन्निभयेज्जले ।

अतोऽन्यथा तु सव्येन तिला ग्राह्या विचक्षते ॥

‘अतोऽन्यथा’ अनुद्धृतोदकतर्पणे ।

तत्र जलस्थस्य विशेषमाह आलङ्कारयनः ।

बाजं पूर्णं तिलैः कृत्वा जलस्थस्तर्पयेत्पितृन् ।

स्थलस्थेन न कर्त्तव्यं पितॄणां तृप्तिमिच्छता ॥

एवञ्च यदुक्तं गोभिलेन ।

रोमसंस्थान् तिलान् कृत्वा यस्तु तर्पयते पितृन् ।

पितरस्तर्पितास्तेन रुधिरेण मलेन चेति ॥

तत् स्थलतर्पणविषयमित्यवगन्तव्यं । यदा तु स्थलस्थोऽप्यनुद्धृतेन
चोदकेन तर्पणं कुर्यात् तदा वामहस्तस्थालोमके प्रदेशे श्यावां वा
तिलान्निधाय तर्पणं कार्यं ।

तदाह कार्ष्णाजिनिः ।

रोमसंस्थान् तिलान् कृत्वा तर्पयेत् पितृदेवताः ।

जले स्थले तलस्थान्सु कृत्वा श्यावामथापि वा ॥

उक्ततिलतर्पणस्य क्वचिदपवादमाह मरीचिः ।

सप्तम्यां रविवारे च गृहे जन्मदिने तथा ।

भृत्य-पुत्र-कलत्रार्थी न कुर्यात् तिलतर्पणं ॥

पक्षयोरुभयोराजन् सप्तम्यां निशि-सन्धयोः ।

विद्या-पुत्र-कलत्रार्थी तिलान् पक्षसु वर्जयेत् ॥

निम्बस्य भक्षणं तैलं तिलैस्तर्पणमञ्जनं ।

सप्तम्यां नैव कुर्वीत ताम्रपात्रे च भोजनं ॥

कालिकापुराणे ।

रवि-शुक्र-त्रयोदश्यां सप्तम्यां निशि-सन्धयोः ।

तिलतर्पणसंयोगात् तज्जलं रुधिरं स्मृतं ॥

अधिकारिविशेषेण तिलतर्पणप्रतिषेधमाह कौण्डिन्यः ।

दर्शश्राद्धं गयाश्राद्धं श्राद्धञ्चापरपक्षिकं ।

न जीवत्पितृकः कुर्यात् तिलैस्तर्पणमेव च ॥

इति तर्पणमाधनानि ।

अथाञ्जलिमध्या ।

तत्राह व्यासः ।

एकैकमञ्जलिं देवा द्वौ द्वौ तु मनकादयः ।

अर्हन्ति पितरस्त्रींस्त्रीन् स्तिगस्त्वेकैकमञ्जलिं ॥

आह सत्यतपाः ।

देव-पितृ-मनुष्यादि स्वशाखाविधिचोदितां ।

एकैकाञ्जलिना तृप्तिं प्रथमान्तेन वाचयेत् ॥

विष्णुपुराणे ।

त्रिरपः प्रीणनार्थाय देवानामपवर्जयेत् ।

तथर्षिणां यथान्यायं सकृदपि प्रजापतिः ।

पितॄणां प्रीणनार्थाय त्रिरपः पृथिवीपते ॥

‘अपवर्जयेत्’ दद्यात् ।

कूर्मपुराणे ।

देवतानान्तु सर्वासामेकैकाञ्जलिनिश्चिते ।
 ऋषीणामेक एव स्यान्मनुष्याणां द्वयं तथा ।
 त्रयस्त्रयः पितृणान्तु स्त्रीणामेकैक एव हि ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

अञ्जलिद्वितयं दद्याद्देवान् सन्तर्पयन् बुधः ।
 ऋषीणाञ्च मनुष्याणां सकृदेव प्रदापयेत् ॥
 त्रिस्त्रिः पितृभ्योदद्यात्तु स्त्रीणान्तु सकृदेव हि ।
 द्वौ द्वौ मातामहानाञ्च मातुलानां सकृत्तथा ।
 गुर्वाचार्य-श्वशुराणां सुहृत्सम्बन्धिनां सकृत् ॥

बौधायनः ।

जलाञ्जलित्रयं देयं ये चान्ये संस्कृता भुवि ।
 अमंस्कृतप्रमीतानामेकमेवावटे क्षिपेत् ॥

तत्र यथास्वशाखं व्यवस्था वेदितव्या । येषां तु शाखिनामनाम्नातं
 तेषां विकल्प इति ।

इत्यञ्जलिसङ्ख्या ।

अथ तर्पणीयगणक्रमः ।

तत्र कागलेयः ।

देवान् देवगणांश्चैव मुनीन् मुनिगणानपि ।
 पितृन् पितृगणांश्चैव नित्यं सन्तर्पयेत्ततः ॥

शातातपः ।

देवेभ्यश्च ऋषिभ्यश्च पितृभ्यश्च यथाक्रमं ।

वसिष्ठोऽपि ।

देवानृषीन् मनुष्यांश्च भूतग्रामं चराचरं ।
 वसून् रुद्रांस्तथादित्यांस्ततः पितृगणानपि ।
 प्रमीतानात्मनश्चापि क्रमशस्तर्पयेदुधः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

प्रथमन्तर्पयेद्देवान् ब्रह्मादीन् सुममाहितः ।
 ततः सन्तर्पयेद्विद्वान् मरौचिप्रमुखानृषीन् ॥
 वसून् रुद्रांस्तथादित्यान् क्रमशस्ततदनन्तरं ।
 यज्ञान् पशून् सुपर्णांश्च भूतग्रामं चतुर्विधं ॥
 आचार्यानितरांश्चैव कालस्यावयवानपि ।
 सनकप्रमुखांश्चैव मनुष्यांस्तदनन्तरं ॥
 कथ्यवालनलादींश्च ततः पितृगणानपि ।
 स्वपितृभ्यस्ततोदद्यान्मातृभ्यस्तस्य चाप्यनु ।
 ततो मातामहानाञ्च पितृव्याणां ततः परं ॥
 पत्नीनाञ्च सुतानाञ्च पितृ-मातृस्वसुस्ततः ।
 मातुलानी च दुहिता स्वमाचार्यत्विजस्तथा ॥
 शिष्याश्च ज्ञातयश्चैव सुहृत्सम्बन्धिनस्तथा ।
 एतेषां तर्पणं कार्यं यथावदनुपूर्वशः ॥
 ज्ञाताज्ञातान् समुद्दिश्य प्रदेयश्चाञ्जलिस्ततः ।
 असंस्कृतप्रमीतानां पृथग्देयोऽञ्जलिस्ततः ॥
 इति क्रमेण यः कुर्याद्देवादीनान् तर्पणं ।
 तेन सुसुर्त्तर्पितास्ते तु सुधाभिर्नात्र संशयः ॥

स्कन्दपुराणे ।

पूर्वं मोदप्रमोदादीन् तर्पयेत् षड्विनायकान् ।
 ततो ब्रह्मादयो देवास्तर्पणीया महामते ।
 ततश्च सनकादीनां प्रयतस्मृतिमाचरेत् ॥
 अग्निष्वान्तादिकानान्तु पितृणामप्यनुक्रमात् ।
 यमाय धर्मराजाय कुर्यात्सन्तर्पणं ततः ॥
 पितृणामथ मातृणां ततो मातामहस्य च ।
 पत्नी-श्वशुर-बन्धूनां सुत-सम्बन्धिनां ततः ॥

नारदीयपुराणे ।

अग्निप्रभृतयो देवास्तर्प्याः स्युः प्रथमं नृप ।
 ततः शतर्चिनाद्यास्तु मुनयः शंसितव्रताः ॥
 ततः काण्डच्छीन् सर्वास्तर्पयेच्छुद्धयान्वितः ।
 मनुष्यांश्च पितृंश्चैव यथापूर्वं प्रतर्पयेत् ॥

सत्यव्रतः ।

पूर्वं स्वपितरस्तर्प्याः पश्चादन्यांश्च तर्पयेत् ।
 पितृभ्यः प्रत्यहं दद्यात्ततो मातृभ्य एव च ।
 ततो मातामहानाञ्च पितृव्यस्य सुतस्य च ॥

पित्रादितर्पणानन्तरं याज्ञवल्करः ।

सुहृत्सम्बन्धि-बन्धूनां ततः कुर्यात्तु तर्पणं ॥

यमः ।

सपिण्डानाञ्च बन्धूनां कृत्वादाबुदकक्रियां ।
 सुहृत्सम्बन्धिवर्गाणां ततोदद्याज्जलाञ्जलिं ॥

विष्णुः ।

आदौ स्ववंश्यानां तर्पणं कुर्यात्ततः सम्बन्धि-बान्धवानां, ततः
सुहृदामेवञ्च नित्यस्नायी स्यात् ।

शङ्खः ।

आसन्नमात्तु पुरुषात् पितृपत्ने यावतान्तु नाम जानीयात् तावतां
पितृपक्षाणामुदकतर्पणं कृत्वा गुरूणां कुर्यात् । गुरूणां कृत्वा मातृ-
पक्षाणां कुर्यात् । मातृपक्षाणां कृत्वा तत्सम्बन्धि-बान्धवानां कुर्यात् ।
तेषां कृत्वा सुहृदां कुर्यात् ।

इति तर्पणीयगणक्रमः ।

अथ हस्त-तीर्थोपवीत-जानु-दिङ्निधमाः ।

तत्र यमः ।

द्वौ हस्तौ युग्मतः कृत्वा पूरयेदुदकाञ्जलिं ।

गोष्ठद्वयमात्रमुद्धृत्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् ॥

यत्तु व्याघ्रेणोक्तं ।

उभाभ्यामथ पाणिभ्यामुदकं यः प्रयच्छति ।

स मूढो नरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः ॥

तच्छ्राद्धादिविषयं ।

तथा च कार्ष्णाजिनिः ।

श्राद्धे विवाहकाले च पाणिनैकेन दीयते ।

तर्पणन्तु भवेन्नैवं विधिरेष पुरातन इति ॥

अतएव भविष्यत्पुराणे ।

उभाभ्यामथ हस्ताभ्यामावध्याञ्जलिमादरात् ।

देवानृषीन्मनुष्याञ्च पितृंश्चैवाभितर्पयेत् ॥

मत्स्यपुराणे ।

उभयोर्हस्तयोः कृत्वा सलिलैः पूर्णमञ्जलिं ।
 देवानाञ्च पित्राञ्च शुचिस्तर्पणमाचरेत् ॥
 अत्र विशेषमाह योगयाज्ञवल्क्यः ।
 उभाभ्यामथ हस्ताभ्यां अपराजितदिङ्मुखः ।
 संवताङ्गुष्ठकाभ्यान्तु सव्योपग्रहमेव वा ॥
 प्रक्षिपेत्तोयमिति शेषः ।

वायुपुराणे ।

उभाभ्यामथ हस्ताभ्यां पित्रन् देवांश्च तर्पयेत् ।
 सव्योपग्रहयुक्तेन दक्षिणेनैव वा पुनः ॥

वसिष्ठः ।

एकेन वा हस्तेन कुर्याद्देवपितृतर्पणं सव्यारब्धेनोभाभ्यां वेत्त ।
 कूर्मपुराणे ।

अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन तु ।
 देवर्षींस्तर्पयेद्धीमानुदकाञ्जलिभिः पित्रन् ॥
 अन्वारब्धेन दक्षिणपाणिना सहाञ्जलेर्विकल्पः ।

विष्णुपुराणे ।

शुचिवस्त्रधरः स्नातो देवर्षिपितृतर्पणं ।
 तेषामेव हि तौर्धेन कुर्वीत सुसमाहितः ॥
 'तेषां' देवादीनां, ततश्च देवतीर्थेन देवानां, प्रजापतितीर्थेन
 ऋषीणां, पितृतीर्थेन पित्राणां तर्पणं कर्त्तव्यमित्युक्तं भवति ।
 नरसिंहपुराणे ।

देवतीर्थेन कुर्वीत देवानां तर्पणं सदा ।

सनकादिमनुष्याणां ऋषीणामपि सर्वशः ॥
 प्राजापत्येन सिञ्चेत्तु सलिलं श्रद्धया शुचिः ।
 पितृतीर्थेन कर्त्तव्यं पितॄणां तर्पणं बुधैः ।
 अन्यथा तर्पणं कुर्वन्नेनसा युज्यते नरः ॥

अग्निपुराणे ।

देवेनैव हि तीर्थेन देवानां तर्पणं स्मृतं ।
 प्राजापत्येन तीर्थेन तर्पयेत् ब्रह्मणः सुतान् ।
 पितॄणामपि तीर्थेन तेषामेव हि तर्पणं ॥

विष्णुः ।

आदावेव दिव्येन तीर्थेन देवानां तर्पणं कुर्यात् पित्र्येण पितॄणां ।
 तीर्थलक्षणमुक्तं योगयाज्ञवल्क्येन ।

पञ्च तीर्थानि विप्रस्य करे तिष्ठन्ति दक्षिणे ।
 ब्राह्मं दैवं तथा पित्र्यं प्राजापत्यञ्च सौमिकं ॥
 अङ्गुष्ठमूले ब्राह्मन्तु दैवं ह्यङ्गुलिमूर्द्धनि ।
 प्राजापत्यन्तु मूलेषु मध्ये सौम्यं प्रतिष्ठितं ॥
 अङ्गुष्ठस्य प्रदेशिन्या मध्ये पित्र्यं प्रकीर्तितं ।
 एवं ज्ञात्वा न मुह्यन्ति सर्वकर्मसु वै द्विजाः ॥

हारीतेन तु । मध्ये आग्नेयमुक्तं । अङ्गुष्ठस्योत्तरतो रेखा ब्राह्मं
 तीर्थं, कनिष्ठिकायाः पश्चात् प्राजापत्यं; अग्रेऽङ्गुलीनां दैवं, अङ्गुष्ठ-प्रदे-
 शिन्योरन्तरा पित्र्यं, मध्ये आग्नेयं । क्षुत-निष्ठीविताशत-पीत-लीढेषु
 मूत्र-पुरीषयोर्दशनोत्सर्गे स्त्री-शूद्रोच्छिष्टाभिभाषणे देवतामभिगन्तुका-
 मोऽध्वेय्यमाणो वा ब्राह्मेण तीर्थेनाचामेत् । आवपन-होम-तर्पणानि

प्राजापत्येन कुर्यान्मार्जनार्चन-बलिकर्म-भोजनानि दैवेन, पित्रार्थान्
पित्र्येण, प्रतिग्रहमाग्नेयेनेति ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

नान्दीमुखानां कुर्वीत प्राज्ञः पिण्डोदकक्रियां ।

प्राजापत्येन तीर्थेन यच्च किञ्चित् प्रजापतेः ॥

जमदग्निः ।

यज्ञोपवीती देवेभ्यः प्रदद्यात् सलिलाञ्जलीन् ।

निवीती तु मनुष्याणां कुर्यात्तर्पणमादृतः ।

प्राचीनावीतसंयुक्तः पितृभ्यो निर्वपेज्जलं ॥

यज्ञोपवीतादिलक्षणमाह भरद्वाजः ।

दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य वामस्कन्धे निवेशितं ।

यज्ञोपवीतमित्युक्तं दैवकार्येषु शस्यते ॥

कण्ठाबलम्बितश्चैव ब्रह्ममूत्रं यदा भवेत् ।

तन्निवीतमिति ख्यातं शस्तं कर्मणि मानुषे ॥

उत्तिष्ठे वामबाहौ च दक्षिणस्कन्धमाश्रितं ।

प्राचीनावीतमित्याहुस्तत् पित्र्येभ्येव कर्मसु ॥

सत्यव्रतः ।

कृतोपवीती देवेभ्यो निवीती च भवेत्ततः ।

मनुष्यांस्तर्पयेद्भृत्या ब्रह्मपुत्रानृषींस्तथा ॥

अपसव्यं ततः कुर्यात् सव्यं जान्वाच्च भृतले ।

दर्भपाणिस्तु त्रिधिना प्रेतान् सन्तर्पयेत्ततः ।

पित्रादीन्नामगोत्रेण ततोमातामहानपि ॥

पुलस्त्यः ।

अन्वाच्य दक्षिणं जानुं प्रागग्रैस्तु कुशैर्द्विजः ।
देवान् सन्तर्पयेन्नित्यं अद्वापूतेन चेतसा ॥
अन्वाच्य जानुं सव्यन्तु कुशैश्च द्विगुणैरपि ।
सन्तर्पयेत् पितृन् भक्त्या ध्यायंस्तद्गतमानसः ॥

गोभिलः ।

देवं सन्तर्पयन् प्राञ्चो दक्षिणं जानु भूतले ।
निदध्यादथ वामन्तु पितृनपि विचक्षणः ।
मनुष्यतर्पणं कुर्वन्न किञ्चिज्जानु पातयेत् ॥

सुमन्तुः ।

नुजं जानुं निवेश्याधो दक्षिणं तर्पयेत्पुरान् ।
तथैव सव्यं विन्यस्य पितृणान्तर्पणश्चरेत् ॥

ब्रह्मवैवर्ते ।

पूर्वाशाभिमुखो भूत्वा पूर्वाग्रेषु कुशेषु च ।
अपोनिषच्चेत् प्रयतो देवानुद्दिश्य धर्मवित् ॥
सौम्याशाभिमुखो नित्यमुदगग्रे च बर्हिषि ।
मनुष्याणाञ्च तृतीयं निर्वपेत्तु जलाञ्जलीन् ॥
यमाशासम्मुखः स्थित्वा दक्षिणायकुशेषु च ।
पितृभ्यः सलिलं दद्यान्तृतीयं प्रीतमानसः ॥

विश्वामित्रः ।

उभाभ्यामथ दस्ताभ्यामपराजितदिक्मुखः ।
आदाय सलिलं सम्यगृषीन् देवांश्च तर्पयेत् ॥

आग्नेयीमथ वा याम्यां प्रेक्षमाणो दिशं नरः ।
दद्यात् पितृन् समुद्दिश्य त्रींस्त्रीनथ जलाञ्जलीन् ॥

नन्दिपुराणे ।

ऐन्द्रौदिगाभिमुख्येन त्रिदशानान्तु तर्पणं ।
ऐशान्यामथ कौवेर्यां ब्रह्मपुत्रांश्च तर्पयेत् ।
दक्षिणस्यान्तु काष्ठार्यां विधेयं पितृतर्पणं ॥
इति हस्त-तीर्थोपवीत-जानु-दिङ्नियमाः ।

अथ प्रत्येकतर्पणीयदेवादिनिरूपणं ।

भविष्यत्पुराणे ।

प्रथमं तर्पयेद्देवानुपवीती विनायकान् ।
मोदस्यैव प्रमोदस्य सुमुखो दुर्मुखस्तथा ।
अविघ्नो विघ्नकर्त्ता च इत्येते षड्विनायकाः ॥

योगयाज्ञवल्क्यः ।

ब्रह्माणं तर्पयेत् पूर्वं विष्णुं रुद्रं प्रजापतिं ।
देवान् कन्दांसि वेदांश्च ऋषींश्चैव तपोधनान् ॥
आचार्यश्चैव गन्धर्वानाचार्यानितरांस्तथा ।
संवत्सरं सावयवं देवैरप्सरसस्तथा ॥
तथा देवानुगान्नागान् सागरान् पर्वतानपि ।
सरितोऽथ मनुष्यांश्च यवान् रक्षांसि चैव हि ॥
पिशाचांश्च सुपर्णांश्च भूतान्यथ पशून्स्तथा ।
वमस्यतीनोषधींश्च भूतयामस्यतुर्दिशं ॥

शौनकोऽपि ।

अग्निर्विष्णुः प्रजापतिर्व्रह्मा वेदा ऋषयः सर्वाणि कृन्दाः स्योङ्कारो
वषट्कारो व्याहृतयः सावित्री यज्ञो द्यावा पृथिवी अन्तरिक्षमहो-
रात्राणि सङ्ख्याः सिद्धाः समुद्रा नद्यो गिरयः क्षेत्रौषधि-वनस्पति-
गन्धर्व्वाप्सरसो नागाः वयांसि गावः साध्या विप्रा यक्षा रक्षांसि भूता-
न्येवमन्यान्यथर्षयः शतर्चिने माध्यमा गृत्समदो विश्वामित्रो वाम-
देवोऽत्रिभरद्वाजोवसिष्ठः प्रगाथाः पावमान्यः क्षुद्रसृक्ता महासृक्ता
इति प्राचीनावौती सुमन्तु-जैमिनि-वैशम्पायन-पैल-सूत्रभाष्य-भारत-
महाभारत-धर्माचार्याः जानन्ति-बाह्वि-गार्ग्य-गौतम-शाकल्य-वा-
भ्रथ-माण्डव्य-माण्डूकेयाः गार्गी वाचकवी वड्वा प्रावोद्येयी सुलभा
मैत्रेयी कक्षोलं कोषीतकं महाकोषीतकं योग्यं महायोग्यं सुयज्ञं
साङ्ख्यायनमेतरेयं महैतरेयं बाष्कलं गार्ग्यं सुजातवक्रामोदवाहिं
महौदवाहिं मौजामिं शौनकमाश्वलायनं ये चान्ये आचार्यास्ते सर्वे
दृष्यन्त्विति प्रतिपुरुषमिति ।

पैठिनसिः ।

गौतमोय भरद्वाजो विश्वामित्रस्तथैव च ।

जमदग्निर्वरिष्ठश्च कश्यपोऽत्रिस्तथैव च ॥

स्वारोचिषश्चोत्तमश्च तामसो रैवतस्तथा ।

चानुषश्च महातेजास्तरुण्यो वैवस्वतस्तथा ॥

इत्येवं यज्ञोपवीती प्राङ्मुखः अन्वाचितदक्षिणजानुः प्रागग्रेषु
कुशेषु प्रागग्रैः कुशैर्देवतीर्यन गृत्ततिलमिश्रैर्यवमिश्रैर्वा उदकैः देवा-
नृषींश्च तर्पयित्वा निवीतीशानदिगभिमुख उदङ्मुखो वा उदगग्रेषु

कुशेषु कुशमध्येन प्रजापतितीर्थेन श्वेततिलमिश्रैर्यवमिश्रैर्वा उदकैः
सनकादीन् मरीच्यादींश्च तर्पयेत् ।

तदाह संवर्त्तः ।

निवीतन्तु ततः कृत्वा यज्ञसूत्रं उदङ्मुखः ।

प्राजापत्येन तीर्थेन मनुष्यांस्तर्पयेत् पृथक् ॥

एवं देवान् ऋषींश्चैव तर्पयित्वाथ भक्तितः ।

मनुष्यान् ब्रह्मपुत्रांश्च निवीती तर्पयेदृषीन् ॥

सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः ।

कपिलश्चासुरिश्चैव वोढुः पञ्चशिखस्तथा ।

एते ब्रह्मसुताः सप्त मनुष्याः परिकीर्त्तिताः ॥

मरीचिरच्यङ्गिरसौ पुलस्त्यः पुलहः क्रतुः ।

प्रचेताश्च वसिष्ठश्च भृगुर्नारद एव च ।

देव-ब्रह्मऋषीनेतांस्तर्पयेदक्षतोदकैः ॥

अथ प्राचीनावीती दक्षिणामुखोऽन्वाचितस्यजानुर्दक्षिणाग्रेषु
कुशेषु द्विगुणीकृतैः कुशैः पितृतीर्थेन कुश-तिलमिश्रैरुदकैः पितृ-
तर्पणमारभेत् ।

आह योगयाज्ञवल्करः ।

आवाह्य पूर्ववन्मन्त्रैरास्तीर्थं च कुशाञ्जुमान् ।

सव्यं जानु ततोऽन्वाच्य पाणिभ्यां दक्षिणामुखः ॥

तस्मिङ्गैस्तर्पयेन्मन्त्रैः सर्वान् पितृगणांस्तथा ।

प्राचीनावीत्युदकं प्रसिञ्चेद्दे तिलान्वितं ॥

तथा ।

कव्यवाहनलं शेभं यममर्यमणं तथा ।

अग्निष्वात्तान् सोमपांश्च तथा बर्हिषदः पितृन् ॥

यदि स्याज्जीवपितृकः एतान् दिव्यान् पितृंस्तथा ।

येभ्यो वापि पिता दद्यात् तेभ्यो वापि प्रदापयेत् ॥

एतांश्च वक्ष्यमाणंश्च प्रमीतपितृकोद्विजः ।

वसून् रुद्रांस्तथादित्यान् नमस्कारस्वधान्वितान् ॥

एते सर्वस्य पितर एष्वायत्ताश्च मानुषाः ।

आचार्याश्च पितृन् स्वांश्च पितृप्रभृतिनामतः ॥

यदि जीवपितृकस्तर्पणं कुर्यात् तदा देव-सृष्टिमनुष्य-तर्पणान-
न्तरं कव्यवालप्रभृतीन्ष्टौ देवपितृन् सन्तर्प्य तर्पणं समापयेत् ।

येभ्यः पिता दद्यात् तेभ्यो वापि तर्पणं कुर्यात् । प्रमीतपितृ-
कस्त्वेतान् कव्यवालप्रभृतीन् वक्ष्यमाणान् वसून् रुद्रादित्यान् स्वान्
पितृपितामहांश्च तर्पयेत् ।

पितृतर्पणं प्रकृत्य पैठौनसिः ।

अपसव्यं ततः कृत्वा स्थित्वा च पितृदिङ्मुखः ।

पितृन् दिव्यान् दिव्यांश्च पितृतीर्थेन तर्पयेदिति ॥

‘दिव्याः’ वस्त्रादयः । ‘अदिव्याः’ स्वपित्रादयः ।

ते च दिव्यास्तेनैव दर्शिताः ।

ध्रुवोऽध्वरश्च सोमश्च आपश्चैवानलो नलः ।

प्रत्यूषश्च प्रभावश्च वमवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ॥

अजैकपादद्विर्ध्रो विरूपाक्षोऽथ रैवतः ।

हरश्च बज्ररूपश्च व्यम्बकश्च सुरेश्वरः ॥

सवित्रश्च जयन्तश्च पिनाकी चापराजितः ।
 एते रुद्राः समाख्याता एकादश सुरोत्तमाः ॥
 इन्द्रो धाता भगः पूषा मित्रोऽथ वरुणोऽर्यमा ।
 अत्रिर्विवस्वांस्त्वष्टा च सविता विष्णुरेव च ॥
 एते वै द्वादशादित्या देवानां प्रवरा मताः ।
 एते च दिव्याः पितरः पूज्याः सर्वैः प्रयत्नत इति ॥

जैमिनिः ।

दिव्यान् पितॄंश्च सन्तर्प्य स्वपितृनथ तर्पयेत् ।

जाबालिः ।

स्वपित्रादीनथ ध्यायन् दक्षिणाभिमुखः स्थितः ।
 तर्पयेदथ मात्रादीन्मातामहगणान्स्तथा ॥
 आचार्यांश्च पितॄष्व्यांश्च बन्धूनन्यांश्च तर्पयेत् ।
 सुहृत्सखन्धिनश्चान्यान् याज्यशिष्यत्विजोऽपि च ॥
 इति प्रत्येकं तर्पणीयदेवतानिरूपणम् ।
 अथ तर्पणेतिकर्तव्यता ।

आह योगयाज्ञवल्क्यः ।

अन्वारब्धेन सध्येन पाणिना दक्षिणेन तु ।

तृप्यतामिति सेक्तव्यं नाम्ना तु प्रणवादिना ॥

तृप्यतामित्यत्र तर्पणीयव्यापारस्य प्रतीयमानत्वान् अभिहिते कर्त्तरि
 प्रथमैव युक्तेति प्रणवादिप्रथमान्तं नाम सङ्कीर्त्य तदन्ते तृप्यतामिति
 वक्तव्यं इति प्रयोगं दर्शितवान् ।

जाद्वकर्णस्तु परस्मैपदेनापि प्रयोगं दर्शितवान् ।

दृष्यत्विति समुच्चार्य दृष्यतामित्यथापि वा ।

विधिज्ञः प्रक्षिपेत्तोयं देवादीनामशेषतः ॥

‘देवादीनां’ देवर्षिमनुष्यपितृणां ।

कात्यायनस्तु उत्तमपुरुषान्तस्थाख्यानपदस्य प्रयोगमुक्तवान् ।

अथाद्भिस्तर्पयेद्देवान् सतिलाभिः पितृनपि ।

नामान्ते तर्पयामीति आदावोमिति च ब्रुवन् ॥

कूर्मपुराणे ।

ततः सन्तर्पयेद्देवान् पितृनृषिगणांस्तथा ।

आदावोङ्कारमुच्चार्य नमोऽन्ते तर्पयामि चेति ।

तर्पयामीत्यत्र तर्पणीयस्य कर्मत्वेनाभिसम्बन्धात् प्रणवादि देवता-
नाम द्वितीयान्तमुच्चार्य तर्पयामि नमः इत्यन्ते समुच्चारयेत् । ततश्च
ॐ ब्रह्मा दृष्यतां । ॐ ब्रह्मा दृष्यतु । ॐ ब्रह्माणं तर्पयामि नम इति
वा एकवचनेन । ॐ वेदास्तृप्यन्तां । ॐ वेदास्तृप्यन्तु । ॐ वेदांस्तर्पयामि
नम इति वा वज्रवचनेन प्रयोगः कर्त्तव्य इत्युक्तं भवति । अत्र यथा-
स्वशाखं व्यवस्था ।

अत्र, वखादितर्पणे विशेषमाह कश्यपः ।

वसून् रुद्रांस्तथादित्यान् नमस्कारसमन्वितान् ।

अद्भिः सन्तर्पयेन्नित्यं नामभिः प्रणवादिभिः ।

तर्पयन् यमराजञ्च नमस्कारं प्रकीर्त्तयेत् ॥

अत्र, स्मृतिचन्द्रिकाकारादिभिः ॐ ध्रुवाय नमः इत्येवं प्रयोगो-
दर्शितः । अन्ये तु वाक्यपरिपूर्त्तये ॐ ध्रुवं तर्पयामि नमः इति प्रयोग-
माहुः । अतः स्वाचारोऽनुसर्त्तव्यः । यमतर्पणे तु स्मृतिवचनस्य चतुर्थ-

प्तनमोन्तनामानुकीर्त्तनात् ॐ यमाय नमः इत्यादय एव प्रयोगा
विधेयाः ।

तथा च ङागलेयः ।

यमाय धर्मराजाय इत्यनुकीर्त्तयन् ।

यमं सन्तर्पयन्नङ्घ्रिर्निरयं नैव पश्यतीति ।

अत्रापि, ॐ यमाय नमः इति । यमं सन्तर्पयामीत्येके ।

अथष्टङ्गेण तु पितृतर्पणे मध्यमपुरुषान्तस्यापि पदस्य प्रयोगो दर्शितः ।

पित्रादिभ्योऽञ्जलिं दद्यात् जपन्मन्त्रान् यथाविधि ।

द्वयध्वमिति च त्रिवै ततो मातृभ्य एव च ॥

मन्त्रानुदीरतामित्यादि वक्ष्यमाणात् त्रिरिति एकैकस्य पुरुषस्य
चींस्त्रीन् जलाञ्जलीन् दद्यादित्यर्थः ।

तथा च पैठीनसिः ।

सनामगोत्रग्रहणं पुरुषं पुरुषं प्रति ।

तिलोदकाञ्जलींस्त्रींस्त्रीन् उच्चैरुच्चैर्विनिःक्षिपेत् ॥

उच्चैरुच्चैरिति पितुरञ्जलिभ्यः पितामहाञ्जलयः किञ्चिदुच्चैरुत्तिष्ठपा-
णिना देयाः । ततोऽपि प्रपितामहाञ्जलय इति स्नानप्रकरणे व्याख्यातम् ।
योगयान्नवलक्यः ।

दक्षिणे पितृतीर्थेन जलं सिञ्चेद्यथाविधि ।

दक्षिणेनैव गृहीयात् पितृतीर्थसमीपतः ॥

सर्वर्णेभ्यो जलं देयं नासर्वर्णेभ्य एव च ।

गोत्रनामस्वधाकारैस्तर्पयेदनुपूर्वशः ॥

नामादिग्रहणेऽपि विशेषमाह बौधायनः ।

श्रमान्तं ब्राह्मणस्योक्तं वर्मान्तं क्षत्रियस्य तु ।

गुप्तान्तं चैव वैश्यस्य दासान्तं शूद्रजन्मनः ॥

चतुर्णामपि वर्णानां पितृणां पितृगोत्रता ।

पितृगोत्रं कुमारीणामूढानां भर्तृगोत्रता ॥

अत्र सम्बन्धानुकीर्तनमपि कर्त्तव्यं ।

“गोत्रसम्बन्धानामानि पितृकर्मणि कीर्त्तयेत्” इति भृगुस्मरणात् ।
अत्र गुरुषु गौरवार्थमाचारानुसाराद्भवचनं, कनिष्ठेषु पत्नीषु चैकवचनं
प्रयोक्तव्यं । ततश्च ॐ अमुकसगोत्रान् अस्मत्पितृन् अमुकशर्माणस्तर्प-
यामि स्वधा नमः इति । ॐ अमुकसगोत्राः अस्मत्पितरः अमुकशर्माण-
स्तृप्यध्वं स्वधेति वा प्रयोगः कर्त्तव्यः । कनिष्ठेषु तु अमुकसगोत्रं
अस्मन्मित्रं अमुकशर्माणं तर्पयामि स्वधा नमः इति । ॐ अमुकसगोत्र
अस्मन्मित्रं अमुकशर्माणं तृप्यस्व स्वधेति वा प्रयोगः ।

अत्राह पैठीनसिः । पवित्रैरभ्युक्ष्याचम्य वसुभ्यो ब्रह्मणे वैश्रवणाये-
त्युदकं निनयेदुदीरतामिति त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रीनुदकाञ्जलीन्निनयेत् । पितृ-
वंशस्य नाम गृह्णन् आचार्याय मात्रे मातामहाय मातुलेभ्यश्चेति ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

मन्त्रैश्च देयमुदकं पितृणां प्रीतिवर्द्धनैरिति ।

ते च मन्त्रास्तेनैव दर्शिताः । उदीरतामङ्गिरस आयन्त्वित्यूर्जमि-
त्यपि पितृभ्य इति ये चेह मधुवाता इति त्यूचं ।

पितृन् ध्यायन् प्रसिञ्चेद्दे जपन्मन्त्रानिमान् क्रमात् ।

तृप्यध्वमिति तु त्रिवै ततः प्राञ्जलिरानतः ॥

अस्यार्थः । उदीरतामिति मन्त्रान्ते अमुकगोत्राः अस्मत्पितरः

अमुकशर्माणस्तृप्यध्वं स्वधेति प्रथमं तिलाञ्जलिं दद्यात् । ततश्चाङ्गिरसेन
इति मन्त्रान्ते तथैव वाक्यमुच्चार्य द्वितीयं । तत आयन्तु न इति मन्त्रेण
तथैव तृतीयमित्येवं पित्रेऽञ्जलित्रयं दद्यात् । तत ऊर्जं वहन्ती-
रिति मन्त्रान्ते ॐ अमुकसगोत्राः अस्मत्पितामहाः अमुकशर्माणस्तृप्यध्वं
स्वधेति प्रथमं । पितृभ्यः स्वधा इति तथैव द्वितीयं । ये चेह पितर
इति तथैव तृतीयमित्येवं पितामहायाञ्जलित्रयं दद्यात् । ततो मधु-
वाता इति मन्त्रान्ते ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्प्रपितामहाः अमुकशर्माण-
स्तृप्यध्वं स्वधेति प्रथमं । मधुनक्तमिति तथैवद्वितीयं । मधुमान्न इति
तथैव तृतीयमित्येवं प्रपितामहायाञ्जलित्रयं दद्यात् । अत्रावसरे प्रथमं
मात्रादीनां तर्पणन्ततो मातामहादीनां ।

पूर्वं पित्रादयस्तर्या स्ततोमात्रादयोऽपि च ।

ततोमातामहाश्चैव मातामह्यस्ततः परमिति ॥

व्यासस्मरणात् ।

ॐ अमुकसगोत्राः अस्मन्मातरः अमुकदास्तृप्यध्वं स्वधेति मात्रे ।
अमुकसगोत्राः अस्मत्पितामह्यः अमुकदास्तृप्यध्वं स्वधेति पितामह्ये ।
अमुकगोत्रा अस्मत्प्रपितामह्यः अमुकदास्तृप्यध्वं स्वधेति प्रपितामह्ये ।
इत्येवं मात्रादिभ्य एकैकमेवाञ्जलिं स्वधाकारवता नाममात्रेण दद्यात् ।

तथा च पितृ-मातामहादिमन्त्रविधेरनन्तरमाह योगयाज्ञवल्क्यः ।

माता मातृस्वसा चैव मातुलानी पितृस्वसा ।

दुहिता च स्वसा चैव शिष्यर्त्विक्ज्ञातिबान्धवाः ।

नामतस्तु स्वधाकारैस्तर्याः स्थिरनुपूर्वश इति ॥

तदनन्तरं नमो व इति मन्त्रान्ते ॐ अमुकसगोत्राः अस्मन्मातामहाः ।

अमुकशर्माणस्तृप्यध्वं स्वधेति प्रथमं, तथैव द्वितीय-तृतीयावित्येवं माता-
महायाञ्जलित्रयं दद्यात् । एवमेव प्रमातामह-दृडूप्रमातामहयोस्त्री-
स्त्रीनञ्जलीन् दद्यात् । मन्त्रस्तु नमो व इत्येक एव पुनः पुनरावर्त्तते ।

तथा च योगयाज्ञवल्क्यः ।

नमो व इति जप्त्वा वै ततो मातामहानपि ।

तर्पयेदानृशंस्यार्थं धर्मं परममाश्रितः ॥

अथ मातृवत्प्रयोगमुच्चार्य मातामह्यादीनामेकैकाञ्जलिर्देयः । ततः
पत्नीभ्यः कृत्वा पितृव्यादीनां तर्पणं कार्यं मातामहतर्पणानन्तरं ।

तदुक्तं गरुडपुराणे ।

अथ मातामहीनाञ्च स्वपत्नीनामनन्तरं ।

तर्पणञ्च पितृव्याणां तत्पत्नीभ्यस्ततोऽपि च ॥

पितृस्वसृश्च तद्भर्तुर्मातुलस्यापि नित्यशः ।

मातुलान्यास्ततो मातृस्वसृस्तत्पत्युरेव च ॥

श्वशुरस्य च कर्त्तव्यं श्वश्रूणामपि तर्पणं ।

आचार्याणां ततः कुर्यादाचार्याणीभ्य एव च ॥

बन्धूनां भ्रातृपत्नीनां पुत्रं चैव स्नुषामपि ।

पुत्रीं तस्याः पतिं चैव भगिनीं तत्पतिं तथा ॥

भागिनेयञ्च पौत्रञ्च दौहित्रं याज्यमृत्विजं ।

शिष्यं मित्रञ्च सन्तर्प्य तत्पत्नीस्तु तथैव च ॥

अन्येषामपि दातव्यं येभ्योऽयं दातुमिच्छति ।

मातामह्यादिसर्वेषामेकैकं सलिलाञ्जलिं ।

दद्यात्तीर्थे विशेषेण धर्मं परममाश्रितः ॥

वाराहपुराणे ।

प्रेतेभ्यस्तु पृथग्दद्यान्मनसा तत्परः स्मरन् ।

आत्मनोऽपि जलं दद्यादिति द्वैपायनोऽब्रवीत् ॥

अत्रावसानाञ्जलिमाह कात्यायनः ।

पितृवंशा मातृवंशा ये चान्ये मत्त उदकमर्हन्ति तांस्तर्पयामीत्यन्तेन
तिलाञ्जलिं दद्यात् ।

ब्रह्मवैवर्तेऽपि ।

यत्र कचन संस्थानां क्षुत्तृष्णोपहतात्मनां ।

तेषां हि दत्तमक्षयमिदमस्तु तिलोदकं ॥

ये मे कुले लुप्तपिण्डाः पुत्रदारविवर्जिताः ।

तेषां हि दत्तमक्षयमिदमस्तु तिलोदकं ॥

मातृवंशा मृता ये च पितृवंशास्तथैव च ।

तेषां हि दत्तमक्षयमिदमस्तु तिलोदकं ।

इत्युच्चार्य ततो दद्यात् सलिले सलिलाञ्जलिमिति ॥

कामोदकाख्यमन्यमप्यञ्जलिं दद्यात् तदुक्तं विष्णुपुराणे ।

इदञ्चापि जपेदम्बु ददेदात्मेच्छया नृप ।

उपकाराय भूतानां कृतदेवादितर्पणः ॥

देवासुरास्तथा यक्षा गन्धर्वारगराक्षसाः ।

पिशाचा गुह्यकाः सिद्धाः कूष्माण्डास्तरवः खगाः ॥

जलेचरा भूनिलया वाय्वाधाराश्च जन्तवः ।

हस्तिमेते न यान्त्वाशु मदत्तेनाम्बुनाखिलां ॥

नरकेषु समस्तेषु यातनासु च ये गताः ।

तेषामायायनायैव दीयते सलिलं मया ॥

येऽवान्धवा बान्धवा वा येऽन्यजन्मनि बान्धवाः ।

ते तप्तिमखिलां यान्तु यस्यास्मत्तोऽभिवाञ्छतीति ॥

विस्तरासमर्थस्तु सङ्क्षिप्तं मत्स्यपुराणोक्तप्रकारेण तर्पणं कुर्यात् ।

देवा यक्षास्तथा नागा गन्धर्वाप्सरसोऽसुराः ।

सर्पाः क्रूराः सुपर्णाश्च तरवो जृम्भकाः खगाः ॥

वाय्वाधारा जलाधारास्तथैवाकाशगामिनः ।

निराधाराश्च ये जीवा ये च धर्मरतास्तथा ॥

कृतोपवीती दत्तैव निवीती च भवेत्ततः ।

सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः ॥

कपिलश्चासुरिश्चैव वोढुः पञ्चशिखस्तथा ।

सर्वे ते तप्तिमायान्तु मद्भक्तेनाम्बुनाखिलां ॥

मरीचिमञ्जिरसं पुलस्त्यं पुलहं क्रतुं ।

प्राचेतसं वसिष्ठञ्च भृगुं नारदमेव च ।

देवब्रह्मक्षणीन् सर्वान् तर्पयाम्यरुतोदकैः ॥

अपसव्यं ततः कृत्वा सव्यं जान्वाच्य भूतले ।

अग्निध्वान्तास्तथा सौम्या हविष्मन्तस्तथोष्मपाः ॥

विकालिनो बर्हिषदस्तथान्ये कामचारिणः ।

तर्पयामि पितृन् भक्त्या सतिलैश्चन्दनोदकैः ।

दर्भपाणिस्तु विधिना प्रेतान् सन्तर्पयेत्ततः ॥

विष्णुपुराणे अतिसङ्क्षेपतर्पणमुक्तं ।

आब्रह्म स्तभपर्यन्तं जगत्तृप्यत्विति ब्रुवन् ।

चिपेतपयोञ्जलीन् त्रींस्तु कुर्वन् सङ्क्षेपतर्पणं ।

अत्रावसरे स्नानवस्त्रनिष्पीडनं कर्त्तव्यं । तदाह वसिष्ठः ।

तीरे जलाशयस्यैवं निर्वर्त्य पितृतर्पणं ।

निष्पीडयेत्स्नानवस्त्रं दक्षिणाभिमुखः स्थले ॥

अतो मध्याह्नस्नाने जलमध्यस्थितः स्नानाङ्गतर्पणं कृत्वा बहि-
निर्गतो वस्त्रम् निष्पीड्यैवाचमनं कुर्यात् ।

वस्त्रनिष्पीडनन्तु स्थलतर्पणानन्तरं कुर्यात् ।

तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

ततः स्नात्वा विधानेन सन्तर्प्य पितृदेवताः ।

जलाशयादिनिर्गत्य द्विराचामेत् समाहितः ॥

स्नानवस्त्रमनिष्पीड्य स्थाप्यमास्थलतर्पणात् ।

स्थलेऽपि तर्पणं कृत्वा ततो वस्त्रं निपीडयेत् ॥

तदनु द्विरूपसृश्य सूर्यायार्घ्यं निवेदयेत् ।

ततो देवार्चनं कुर्यात् एष माध्याह्निको विधिः ॥

योगयाज्ञवल्क्यः ।

पूर्वं निष्पीडनं केचित् प्राग्देव-पितृतर्पणात् ।

स्नानवस्त्रस्य नेच्छन्ति तस्मादूर्ध्वं निपीडयेत् ॥

अन्नप्रकरवत्तस्य अपसव्येन पीडनं ।

निष्पीड्य स्नानवस्त्रन्तु आचम्य ग्रथतः शुचिः ।

देवानामर्चनं कुर्यात् ब्रह्मादीनाममत्सरः ॥

अत्र विशेषमाह वृहस्पतिः ।

प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च स्वयमेव द्विराचमेदिति ।

एवं कुर्वतः फलमाह शङ्खः ।

स्नातः सन्तर्पणं कृत्वा पितृणान्तु तिलाभ्रसा ।

पितृलोकमवाप्नोति प्रीणाति च तथा पितृन् ॥

मनु-शातातप-योगयाज्ञवल्क्याः ।

यदेव तर्पयत्यङ्घ्रिः पितृन् स्नात्वा द्विजोत्तमः ।

तेनैव सर्वमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलं ॥

अत्र पितृगाथासु यमः ।

अपि नः सकुले भूयाद्यो नो दद्याज्जलाञ्जलीन् ।

नदीषु वज्रतोयासु शीतलासु विशेषतः ॥

अत्र तथैव विष्णुः ।

कुलेऽस्माकं स जन्तुः स्यात् यो नो दद्याज्जलाञ्जलीन् ।

नदीषु वज्रतोयासु शीतलासु विशेषतः ॥

तर्पणाकरणे दोष उक्तो ब्रह्मवैवर्ते ।

देवतासु सुनींश्चैव पितृन् वै यो न तर्पयेत् ।

देवादीनामृणी भूत्वा नरकं स व्रजत्यधः ॥

हारीतः ।

न स्वन्तीं दद्याक्रामेदेवं ह्याह पितामहः^(१) ।

देवासु पितरश्चैव काङ्क्षन्ति सरितं प्रति ।

अदत्ते तु निराशास्ते प्रतियान्ति यथागतं ॥

पराशर-शातातपो ।

ब्राह्मणं स्नातुमायान्तमनुगच्छन्ति देवताः ।
 पितरश्च महाभागा वायुभूता जलार्थिनः ।
 अप्रदत्ते जले शय्या निराशाः प्रतियान्ति ते ॥

कात्यायनोऽपि ।

कार्या यथेच्छैच्छरदातपार्तः
 पयः पिपासुः क्षुधितोऽलमन्नं ।
 बालो जनित्रीं जननीं च बालं
 योषित् पुमांसं पुरुषश्च योषां ॥

तथा सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ।
 विप्रादुदकमिच्छन्ति सर्वेऽभ्युदयकाङ्क्षिणः ॥
 तस्मात् सदैव कर्त्तव्यमकुर्वन् महतैः नसा ।
 युज्यते ब्राह्मणः कुर्वन् विश्वमेतद्विभर्त्ति हि ॥

कूर्मपुराणे ।

एवं यः सर्वभूतानि तर्पयेदन्वहं द्विजः ।
 स गच्छेत् परमं स्थानं तेजोमूर्त्तिरनामय इति ॥
 इति तर्पणेति कर्त्तव्यता ।
 अथ यम-भौषतर्पणे ।

तत्र स्कन्दपुराणे ।

कृष्णपक्षे चतुर्दश्यामङ्गारकदिनं यदा ।
 तदा स्नात्वा शुभे तोये तर्पयेद्यमनामभिः ॥
 तत्राह रुद्रमनुः ।
 यां काञ्चित् सरितं प्राप्य कृष्णपक्षे चतुर्दशीं ।

यमुनां वा विशेषेण ब्राह्मणो^(१) नियतेन्द्रियः ॥

यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।

वैवस्वताय कालाय सर्वभूतक्षयाय च ॥

श्रौदुम्बराय दध्राय नीलाय परमेष्ठिने ।

रुकोदराय चित्राय चित्रगुप्ताय वै नमः ॥

इत्येतैर्नाममन्त्रैश्च प्रणवादिनमोन्तकैः ।

तर्पयित्वा यमं देवं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

अत्र ॐ यमाय नमः इत्येवं प्रयोगः ।

अत्र विशेषमाह वृद्धमनुः ।

एकैकस्य तिलैर्मिश्रांस्त्रींस्त्रीन् कृत्वा जलाञ्जलीन् ।

यावज्जीवकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

पद्मपुराणे ।

पितृत्वादपसव्येन दाक्षणाभिमुखस्तिलैः ।

देवत्वाद्देवतीर्थेन यमं सन्तर्पयेद्बुधः ॥

व्यासः ।

कृष्णत्रयोदश्यां चतुर्दश्यां वा ।

यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।

वैवस्वताय कालाय सर्वभूतक्षयाय च ॥

इत्येतैः सप्तनामभिर्नमस्कारमन्त्रैः सप्तोदकाञ्जलीन् दद्यात्
सर्वपापेभ्यः प्रमुच्यत इति ।

यमः ।

दत्त्वा जलाञ्जलीन् सप्त कृष्णपत्रे चतुर्दशीं ।

धर्मराजं समुद्दिश्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

अनर्काभ्युदिते काले माघकृष्णचतुर्दशीं ।

स्नातः सन्तर्प्य तु यमं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

यत्र कचन नद्यां हि स्नात्वा कृष्णचतुर्दशीं ।

सन्तर्प्य धर्मराजानं मुच्यते सर्वकिञ्चिदैः ॥

एवं कुर्वतः फलमाह मनुः ।

इहजन्मकृतं पापमन्यजन्मकृतञ्च यत् ।

अङ्गारकचतुर्दशीं तर्पयंस्तद्व्यपोहति ॥

तथा माघशुक्लाष्टम्यां भीष्मतर्पणं स्मरन्ति महाभारते ।

शुक्लाष्टम्यां तु माघस्य दद्याद्भीष्माय यो जलं ।

संवत्सरकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

अत्रायं मन्त्रः ।

वैद्यान्नपदगोत्राय साङ्गृत्यप्रवराय च ।

गङ्गापुत्राय भीष्माय प्रदास्येऽहं तिलोदकं ।

अपुत्राय ददाम्येतज्जलं भीष्माय शर्मण इति ।

इति यम-भीष्मतर्पणे ।

अथ बौधायनोक्तं तर्पणं ।

पूतः पञ्चभिर्ब्रह्मयज्ञैरङ्घ्रिरेवाप्सु यथोत्तरं देवतास्तर्पयति ।

अग्निः प्रजापतिः सोमोरुद्रोऽदितिर्वृहस्पतिसर्पा इत्येतानि प्राग्द्वाराणि
दैवतानि सनत्त्राणि सयद्वाणि साह्यारात्राणि समुद्भूतानि तर्प-
यामि । वसुंश्च तर्पयामि । पितरोऽर्यमा भगः सविता लघ्ना वायुरि-

आग्नीत्येतानि दक्षिणद्वाराणि दैवतानि मनञ्जराणि सग्रहाणि
 साहोरात्राणि समुहर्त्तानि तर्पयामि । मित्र इन्द्रा महापितर
 आपो विश्वेदेवा ब्रह्मा विष्णुरित्येतानि प्रत्यग्द्वाराणि दैवतानि
 मनञ्जराणि सग्रहाणि साहोरात्राणि समुहर्त्तानि तर्पयामि । आदि-
 त्यांश्च तर्पयामि । वसुन् तर्पयामि वरुणं तर्पयामि । प्रजापतिं तर्प-
 यामि । परमेष्ठिनं तर्पयामि । चतुर्मुखं तर्पयामि हिरण्यगर्भं तर्पयामि ।
 ब्रह्मपारिषदांश्च तर्पयामि । ब्रह्मपारिषदींश्च तर्पयामि । ॐ भूः पुरुषं
 तर्पयामि । ॐ भुवः पुरुषं तर्पयामि । ॐ स्वः पुरुषं तर्पयामि ।
 ॐ भूर्भुवः स्वः पुरुषं तर्पयामि । ॐ भूस्तर्पयामि । ॐ भुवस्तर्पयामि ।
 ॐ स्वस्तर्पयामि । ॐ महस्तर्पयामि । ॐ जनस्तर्पयामि । ॐ तपस्तर्प-
 यामि । ॐ सत्यं तर्पयामि । ॐ भवं देवं तर्पयामि । ॐ शर्वं देवं
 तर्पयामि । ॐ ईशानं देवं तर्पयामि । ॐ पशुपतिं देवं तर्पयामि ।
 ॐ रुद्रं देवं तर्पयामि । ॐ उग्रं देवं तर्पयामि । ॐ भीमं देवं तर्प-
 यामि । ॐ महान्तं देवं तर्पयामि । ॐ भवस्य देवस्य पत्नीं तर्पयामि ।
 ॐ ईशानस्य देवस्य पत्नीं तर्पयामि । ॐ पशुपतेर्देवस्य पत्नीं तर्पयामि ।
 ॐ रुद्रस्य देवस्य पत्नीं तर्पयामि । ॐ उग्रस्य देवस्य पत्नीं तर्पयामि ।
 ॐ भीमस्य देवस्य पत्नीं तर्पयामि । ॐ महतो देवस्य पत्नीं तर्पयामि ।
 ॐ भवस्य देवस्य सुतं तर्पयामि । ॐ शर्वस्य देवस्य सुतं तर्पयामि ।
 ॐ ईशानस्य देवस्य सुतं तर्पयामि । ॐ पशुपतेर्देवस्य सुतं तर्पयामि ।
 ॐ रुद्रस्य देवस्य सुतं तर्पयामि । ॐ उग्रस्य देवस्य सुतं तर्पयामि ।
 ॐ भीमस्य देवस्य सुतं तर्पयामि । ॐ महतो देवस्य सुतं तर्पयामि ।
 ॐ रुद्रांश्च तर्पयामि । ॐ रुद्रपारिषदांश्च तर्पयामि । ॐ रुद्रपारि-

षदीश्व तर्पयामि । ॐ विनायकं तर्पयामि । ॐ वीरं तर्पयामि । ॐ गूरं
 तर्पयामि । ॐ उग्रं तर्पयामि । ॐ वरदं तर्पयामि । ॐ हस्तिमुखं
 तर्पयामि । ॐ एकदंष्ट्रं तर्पयामि । ॐ लम्बोदरं तर्पयामि । ॐ विघ्न-
 पारिषदांश्च तर्पयामि । ॐ विघ्नपारिषदीश्व तर्पयामि । ॐ सनत्कुमारं
 तर्पयामि । ॐ स्कन्दं तर्पयामि । ॐ इन्द्रं तर्पयामि । ॐ षष्ठीं
 तर्पयामि । ॐ षण्मुखं तर्पयामि । ॐ विशाखं तर्पयामि । ॐ सुब्रह्मणं
 तर्पयामि । ॐ महासेनं तर्पयामि । ॐ स्कन्दपारिषदांश्च तर्पयामि ।
 ॐ स्कन्दपारिषदीश्व तर्पयामि । ॐ नारायणं तर्पयामि । ॐ माधवं
 तर्पयामि । ॐ गोविन्दं तर्पयामि । ॐ विष्णुं तर्पयामि । ॐ मधुसूदनं
 तर्पयामि । ॐ त्रिविक्रमं तर्पयामि । ॐ वामनं तर्पयामि । ॐ श्रीधरं
 तर्पयामि । ॐ हृषीकेशं तर्पयामि । ॐ पद्मनाभं तर्पयामि ।
 ॐ दामोदरं तर्पयामि । ॐ श्रियं देवीं तर्पयामि । ॐ सरस्वतीं
 तर्पयामि । ॐ पुष्टिं तर्पयामि । ॐ गरुत्मन्तं तर्पयामि । ॐ विष्णु-
 पारिषदांश्च तर्पयामि । ॐ विष्णुपारिषदीश्व तर्पयामि । ॐ यमं
 तर्पयामि । ॐ यमराजं तर्पयामि । ॐ धर्मराजं तर्पयामि । ॐ कालं
 तर्पयामि । ॐ नीलं तर्पयामि । ॐ मृत्युं तर्पयामि । ॐ चित्रगुप्तं
 तर्पयामि । ॐ वैवस्वतं तर्पयामि । ॐ वैवस्वतपारिषदांश्च तर्पयामि ।
 ॐ वैवस्वतपारिषदीश्व तर्पयामि । ॐ भूमिदेवं तर्पयामि । ॐ काश्यपं
 तर्पयामि । ॐ विद्यां तर्पयामि । ॐ धन्वन्तरिं तर्पयामि । ॐ धन्वन्तरि-
 पारिषदांश्च तर्पयामि । ॐ धन्वन्तरिपारिषदीश्व तर्पयामि ।

अथ निवीती ।

ॐ ऋषीं स्तुपयामि । ॐ महर्षीं स्तुपयामि । ॐ परमर्षीं स्तुपयामि ।

ॐ ब्रह्मर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ देवर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ राजर्षीं स्तुर्पयामि ।
 ॐ श्रुतर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ तपर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ सत्यर्षीं स्तुर्पयामि ।
 ॐ सप्तर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ काण्डर्षीं स्तुर्पयामि । ॐ ऋषिकां स्तुर्पयामि ।
 ॐ ऋषिपत्नीं स्तुर्पयामि । ॐ पुत्रकां स्तुर्पयामि । ॐ काण्डं बौधायनं
 तर्पयामि । ॐ आपस्तम्बं सूत्रकारं तर्पयामि । ॐ सत्याषाढं तर्प-
 यामि । ॐ हिरण्यकेशं तर्पयामि । ॐ ध्यानं तर्पयामि । ॐ प्रणवं
 तर्पयामि । ॐ व्याहृतीं स्तुर्पयामि । ॐ सावित्रीं तर्पयामि । ॐ गायत्रीं
 तर्पयामि । ॐ कन्दांसि तर्पयामि । ॐ ऋग्वेदं तर्पयामि । ॐ
 यजुर्वेदं तर्पयामि । ॐ सामवेदं तर्पयामि । ॐ अथर्ववेदं तर्पयामि ।
 ॐ अथर्वाङ्गिरसं तर्पयामि । ॐ इतिहासपुराणं तर्पयामि । ॐ सर्व-
 वेदजनां स्तुर्पयामि । ॐ सर्वभूतानि तर्पयामि ॥ ३२ ॥

अथ दक्षिणतः प्राचीनावीती ।

पितृन् स्वधानमस्तुर्पयामि । पितामहान् स्वधानमस्तुर्पयामि ।
 प्रपितामहान् स्वधानमस्तुर्पयामि । मातृः स्वधानमस्तुर्पयामि ।
 पितामहीः स्वधानमस्तुर्पयामि । प्रपितामहीः स्वधानमस्तुर्पयामि ।
 मातामहान् स्वधानमस्तुर्पयामि । मातुः पितामहान् स्वधानम-
 स्तुर्पयामि । मातुः प्रपितामहान् स्वधानमस्तुर्पयामि । मातामहीः
 स्वधानमस्तुर्पयामि । मातुः पितामहीः स्वधानमस्तुर्पयामि । मातुः
 प्रपितामहीः स्वधानमस्तुर्पयामि । आचार्यान् स्वधानमस्तुर्पयामि ।
 आचार्यपत्नीः स्वधानमस्तुर्पयामि । गुरुन् स्वधानमस्तुर्पयामि ।
 गुरुपत्नीः स्वधानमस्तुर्पयामि । सखीन् स्वधानमस्तुर्पयामि । सखि-
 पत्नीः स्वधानमस्तुर्पयामि । ज्ञातीः स्वधानमस्तुर्पयामि । ज्ञातिपत्नीः

स्वधानमस्तर्पयामि । अमात्यान् स्वधानमस्तर्पयामि । अमात्यपत्नीः
स्वधानमस्तर्पयामि । सर्वान् स्वधानमस्तर्पयामि । सर्वपत्नीः स्वधानम-
स्तर्पयामि । इत्यमुन्नीर्य्य अपउत् प्रिञ्चति “ऊर्जं वहन्तीरमृतं धृतमयः
कीलालं परिष्कृतं । स्वधा म्य तर्पयत मे पितृन् तृष्यत तृष्यत” इति ।
नार्द्रवासा नैकवस्त्रो दैवानि कर्माश्चनुसञ्चरेत् पितृकर्माणि चेत्येकेषां ।

इति बौधायनोक्ततर्पणं ।

अथ शङ्खोक्ततर्पणं ।

स्नातः कृतजप्योऽन्तर्जानुः उदङ्मुखश्च दिव्येन तीर्थेन देवानुदकेन
तर्पयेत् ।

अथ तर्पणविधिः ।

भगवन्तं शेषं तर्पयामि इति प्रत्येकशस्तर्पयामीति शब्दौ द्वावाद्यन्ते
लिखितौ न मध्ये पुनरुक्तत्वात्तदोद्भूयं इति । कालाग्निरुद्रं श्वेतवराह-
मजितं रुक्मभौमं शैलभौमं नीलभौमं रक्तभौमं पीतभौमं श्वेतभौमं
कृष्णभौममिति पातालसप्तकं । जम्बूद्वीपं शाकद्वीपं कुशद्वीपं क्रौञ्चद्वीपं
शाल्मलिद्वीपं गोमेदं पुष्करद्वीपं स्रजद्वीपमिति द्वीपसप्तकं । लोका-
लोकाख्यं पर्वतं सुधामानं शङ्खपदं केलुमन्तं हिरण्यरोमाणमिति
कल्पस्थायिना लोकपालान् । लवणं क्षीरोदं दध्णोदं घृतोदकं सुरो-
दकं इक्षुरशोदकं स्वादूदकमिति समुद्रसप्तकं । सागरचतुष्कं । शृङ्ग-
वन्तं श्वेतं नीलं मेरुं मान्यवन्तं गन्धमादनं निषधं हेमकूटं हिमवन्त-
मिति महार्वतान् । महेन्द्रं मलयं सत्यं शक्तिमन्तं ऋक्षवन्तं विन्ध्यं
पारियात्रमिति सप्तकुलपर्वतान् । कैलास-मैनाकप्रमुखान् सर्वपर्व-
तांश्च विन्दुप्रमुखानि सरांसि सप्तप्रवाहां गङ्गां त्रिलोकवाहिनीं

शतद्रून् सप्तसरस्वतीश्च । यमुनां प्रथमं पुष्करं द्वितीयं पुष्करं
 तृतीयं पुष्करं प्रयागं नैमिषं हयग्रीवं सर्वतीर्थानि सर्वप्रसवणानि
 सर्वाः सरितश्च इदं तीर्थं अश्वत्थप्रमुखान् वनस्पतीन् यवप्रमुखा-
 नोषधींस्तु मानसोत्तराख्यं पर्वतं लोकपालांश्च इन्द्रं शचीं वज्रमैरावतं
 मानलिं चित्रसेनप्रमुखान् गन्धर्वींस्तु अप्सरसः प्रमुदोनामाप्सरसः
 पृथ्वीनामाप्सरसः आयुवोनामाप्सरसः स्तावा नामाप्सरसः भेकुरयो-
 नामाप्सरसः ऊर्ज्जीनामाप्सरसः अग्निं सन्तं स्वाहां सन्तं आग्नीध्रं यमं
 धर्मं प्रियं सत्यं तपः सन्तं । यज्ञदक्षिणां दीक्षां ब्रह्मचर्यं व्यवसायं
 धर्मराजानं दण्डपिङ्गलं पाशौ आयुधं । स्वर्गं मृत्युं चित्रगुप्तं यम-
 पुरुषान् श्यामशबलौ विरूपाक्षं निर्ऋतिं धर्मप्रधानान् । दैत्यदान-
 वान् । विद्याधरान् । यक्षान् । राक्षसान् । पिशाचान् । रोगान् । ज्वरं
 रोगाधिपमारोग्यं वरुणं गौरीं नागान् । वासुकिमनन्तं । सर्पान् ।
 वनस्पतीन् वायून् सर्वान् प्राणापान-समानोदान-व्यानान् । इन्द्रियाणि
 इन्द्रियार्थान् जीवं । सोमं नक्षत्राणि वर्त्तमानं नक्षत्रं पितृन् अभा-
 खरान् बर्हिषदोऽग्निष्वात्तान् क्रव्यादानुपहृतानाज्यपान् सुकालिनः
 महादेवं पार्वतीं सेनान्यं स्कन्दं विशाखं स्कन्दग्रहान् । बालहान्
 मातृग्रहान् स्कन्दपारिषदान् स्कन्दपारिषदीः भूतानि । भौमान्
 रुद्रीयान्तरिक्षान् रुद्रान् दिव्यान् रुद्रान् सङ्गतान् रुद्रान् मातः
 योगीश्वरीः देवपत्नीः देवमातः गणान् धनाधिपान् । विनायकं
 मितं सन्तितं सन्तं शालं सङ्कटं कूष्माण्डं राजपुत्रं धर्ममर्थं कामं गतिं
 प्रीतिं निद्रां क्षुधमदितिं आयतिं नियतिं कीर्त्तिं प्रज्ञां वृत्तिं मेधां
 आकृतिं रुचिं अङ्गां वाणीं सरस्वतीं चतुर्न् दाक्षायणीः प्रजां

प्रजापतिं सनकं सनातनं सनत्कुमारं क्रतुं पितृन् ब्रह्मर्षीन्
 देवर्षीन् राजर्षीन् ऋषिकान् । ऋषिपत्नीः ऋषिपुत्रान् गायत्रीमु-
 ष्णिहमनुष्टुभं पङ्क्तिं जगतीं सर्वच्छन्दांसि गरुडमरुणं हव्यं जातं
 सुरभिं दिनाथं गामुच्चैःश्रवणं धन्वन्तरिं भुवननागान् दिङ्नागान्
 कुलनागान् विश्वकर्माणं वैश्रवणं ऋद्धिं नलं कुबेरं रेवन्तं शङ्ख-पद्मौ
 बज्रपुत्रं तत्पत्नीं तत्प्रजां कश्यपं तत्पत्नीं तत्प्रजां । धनदं तत्पत्नीं
 तत्प्रजां । प्रजापतिं तत्पत्नीं तत्प्रजां । चन्द्रं तत्पत्नीं तत्प्रजां । अरिष्ट-
 नेमिं तत्पत्नीं तत्प्रजां । कृशानुन्तज्जायां तत्प्रजाश्च शस्त्राणि शास्त्राणि
 अस्त्राणि । ऋग्वेदं यजुर्वेदं सामवेदं अथर्ववेदमितिहासान् पुराणं
 धनुर्वेदं गान्धर्ववेदमायुर्वेदं फलवेदं ज्योतिषं शिवां कल्पं व्याकरणं
 निरुक्तं कुन्दोविचितिं धर्मशास्त्राणि भारतं मनुं विष्णुं यमं अङ्गि-
 रसं वसिष्ठं नारदं दक्षं संवत्सरं शातातपं पराशरमाश्वलायनमौशनसं
 कृष्णद्वैपायनं कात्यायनं वृहस्पतिं गौतमं शङ्खं लिखितं हारीतमन्त्रिं
 याज्ञवल्क्यमथ भगवन्तं धर्ममुत्तानपादं यज्ञं नारायणं नासद्यं
 वरुणार्थमाणौ संवत्सरं मित्रमित्राग्नी मरीचि-कश्यपौ ध्रुवमगस्त्यं
 धातारं मार्त्तण्डं रामं बाल्मीकिं कल्पं महाकल्पं मन्वन्तरं वर्त्तमा-
 नमिन्द्रमोजस्विनं स्वायम्भुवं स्वारोचिषमौत्तमं तामसं रैवतं चाक्षुषं
 महातैजसं वैवस्वतमर्कं सावर्णिं ब्रह्मसावर्णिं रुद्रसावर्णिं दक्षसावर्णिं
 धर्मसावर्णिं रौच्यं भौग्यं युगं वर्त्तमानं संवत्सरं वर्त्तमानमयनं वर्त्त-
 मानमृतुं वर्त्तमानं मासं वर्त्तमानपक्षं वर्त्तमानं आदित्यं सोमं
 कुजं बुधं जीवं शुक्रं शनैश्चरं राहुं केतून् ऋषाणि वर्त्तमानं दिवसं
 रात्रिं सन्ध्ये किम्बुरुषान् सर्वाणि भूतानि देवानुचरान् देवांशान् ।

ॐ एकज्योतिषं द्विज्योतिषं त्रिज्योतिषं चतुर्ज्योतिषं एकशक्रं
 द्विशक्रं त्रिशक्रमीदृशमन्यादृशं शान्तं प्रीतं प्रीतसदृशं मितं समितम-
 सितं चतुर्जितं सत्यजितं सुषेणं सेनजितमतिमित्रममित्रं पुरुषमित्रं
 चतुर् सत्यं धर्तारं विधर्तारं वरुणं धृतं विधारयमीदृचमेतादृचमसितं
 सितं । प्रीतिनं प्रीतिसदृचं सत्वरसनतिधर्तारमुग्रं धुनिं भीमम-
 भियुक्तचक्षुपादं । सहं द्युतिं वसुमनाष्टयं वासं कामजयं विजयं
 जयमित्येकोनपञ्चाशन्नरुतः भुवनं भावनमजन्यं सुधाजनं क्रतुं वसुं
 मूर्ध्नि वाजं व्यस्रुवं प्रस्रवमाप्यायनमृचामति द्वादशभृगून् । मनुं
 मन्तारं प्राणमपानं चितिं नयं रूपं हंसं नरं नारायणं विभुं प्रभुमिति
 द्वादशसाध्यान् । सवितारं धातारं मित्रमर्यमणं पूषणमंगुं त्वष्टारं
 विवस्वन्तमिन्द्रं विष्णुं वरुणं भगमात द्वादशादित्यान् । अङ्गारकं
 सूर्यं निर्वर्तितं सखमजैकपादमहर्विभुं धूमकेतुं वहं मृत्युं कपालिनं
 हरमित्येकादशरुद्रान् । आत्मानं अपं समं चक्षुं वृमं प्राणं हविष्मन्तं
 गरिष्ठं ऋतं सत्यमिति द्वादशाङ्गिरसः । क्रतुं दत्तं वसुं सत्यं कामं धुरिं
 कालं रोचनं पुरुवरसमार्द्रवमिति दशविश्वान् । देवान् धरं ध्रुवं सोमं
 आपं अनलं अनिलं प्रत्यूषं प्रभासं इत्यष्टौ वसून् । नासत्यं दक्षमित्य-
 श्विनौ । एतान्नवदेवणान् सानुचरान् स्वयम्भुवं सावित्रौ सर्वान्
 देवान् सतीं देवीं लक्ष्मीञ्चरीं अनिरुद्धं प्रद्युम्नं सङ्कर्षणं वासुदेवं
 भूर्लोकं भुवर्लोकं स्वर्लोकं महर्लोकं जनलोकं तपोलोकं सत्यलोकं
 ब्रह्माण्डं पृथिवीं अपः वक्त्रिं । वायुमाकाशं मनः बुद्धिं आसनं
 अव्यक्तं पुरुषं तर्कयामीत अन्ते शब्दः प्रयुक्तः । अत्यृचं पुरुषसूक्ते-
 नाञ्जलीन्दद्यात् पुष्पाणि च भक्त्या । अथ कृतापसव्या दक्षिणाभि

मुखः अन्तर्जानुः पित्र्येण तीर्थेन पितृणां यथाश्रद्धं यथाप्रकाश-
मुदकं दद्यात् ।

इति शङ्खनेक्ततर्पणं ।

अथाचमनमुच्यते ।

सकलकर्मणामाचमनपूर्वकत्वात्कर्मणि व्याप्रियमाणानामपि क्षुता-
दिनिमित्तोपनिपाते चाचमनस्यावश्यककार्यत्वादस्ति आद्धकर्तृणामाच-
मनविधिज्ञानापेक्षेति । तत्र कर्मणामाचमनपूर्वकत्वमाह
मार्कण्डेयः ।

सम्यगाचम्य तोयेन क्रियाः कुर्वीत वै शुचिः ।

देवतानामृषीणाञ्च पितृणाञ्चैव यत्नतः ॥

अकृताचमनस्य क्रियाकरणे दोष उक्तो ब्रह्मपुराणे ।

यः क्रियां कुरुते मोहादनाचम्यैव नास्तिकः ।

भवन्ति हि वृथा तस्य क्रियाः सर्वा न संशयः ॥

तत्राचमननिमित्तानि मनुः ।

कृत्वा मूर्त्रं पुरीषञ्च खान्याचान्त उपस्पृशेत् ।

वेदमध्येष्यमाणश्चाप्यन्नमश्रंश्च सर्वदा ॥

अनेकार्थत्वात्करोतेः 'कृत्वा' उत्सृज्येति प्रतीयते । उत्सृज्य मूर्त्रं
पुरीषञ्च पायूपस्यं चालयित्वा यथोक्तविधिनाचान्त 'खानि' इन्द्रियाणि,
उपस्पृशेत् । वेदमध्येष्यमाण इति लौकिकानि क्रियान्तराणि कृत्वाऽना-
चान्तो वेदाक्षराणि नोच्चारयेत् । 'अन्नमश्रन्' अन्नं भोक्ष्यमाणः ।
मन्त्रङ्गिरोवृहस्पतयः ।

सुप्ता क्षुत्वा च भुक्त्वा च निष्ठीयोक्तानृतानि च ।

पीत्वापोऽध्येयमाणश्चाप्याचामेत् प्रयतोऽपि सन् ॥

‘सुप्ता’ शयित्वा, ‘क्षुत्वा’ क्षुतं कृत्वा, ‘भुक्त्वा’ भोजनं कृत्वा, ‘निष्ठीव्य’ मुखेन स्नेघाणमुत्सृज्य, ‘अनृतं’ असत्यं, ‘अपः पीत्वा’ जलं निपीय, प्रयत इत्यध्येयमाणपदेनैव सम्बध्यते । प्रयतोऽप्यध्येयमाण आचम्याधीत अध्ययनविध्यङ्गतया आचमणं कुर्यादित्यर्थः ।

विष्णुः ।

क्षुत्वा सुप्ता भुक्त्वा भोजनाध्ययनेषुः पीत्वा स्नात्वा निष्ठीव्य वासोविपरिधाय रथ्यामाक्रम्य दूतमूत्रपुरीषः पञ्चनखास्थस्तेहं स्पृष्ट्वा-
चामेत् चाण्डाल-स्तेच्छसम्भाषणे च ।

शङ्खः ।

कृत्वा मूत्रं पुरीषञ्च स्नात्वा भोक्तुमनास्तथा ।

भुक्त्वा क्षुत्वा तथा सुप्ता पीत्वा चाम्भोवगाह्य च ।

रथ्यामाक्रम्य चाचामेद्वासो विपरिधाय च ॥

आपस्तम्बः ।

मूत्रं कृत्वा पुरीषं वा मूत्र-पुरीषान्नशेषलेपान् रेतसश्च ये लेपा-
स्तान् प्रचात्य पादौ चाचम्य प्रयतो भवति ।

आचमनविध्यनन्तरं देवलः ।

रेतो-मूत्र-शङ्खान्मोक्षे भोजनेऽध्वपरिश्रमे ।

शौचमेवंविधं प्रोक्तमीषचान्यच्च वर्त्तते ॥

विशेषशौचं वक्ष्यामि भोजन-क्षुरकर्मणोः ।

सामान्येन हि निर्दिष्टः सर्वत्राचमनक्रमः ॥

उच्छिष्टं मानवं स्पृष्ट्वा भोज्यञ्चापि तथाविधं ।

तथैवं हस्तौ पादौ च प्रक्षाल्याचम्य शुद्ध्यति ॥

तथा ।

यदम्भः शौचमयुक्तं क्षितिं प्राप्य विनश्यति ।

प्रक्षाल्याशुचिलिप्तञ्च तत्स्पृष्टाचम्य शुद्ध्यति ॥

आचमने वक्ष्यमाणे हारीतः ।

रथ्यामाक्रम्य सुषुप्सुः कृतमूत्रपुरीषोभक्षित्वा ।

‘सुषुप्सुः’ निद्रां करिष्यन् ।

वृहस्पतिः ।

अधोवायुसमुत्सर्गे आक्रन्दे क्रोधसम्भवे ।

मार्जार-मूषकस्पर्शे प्रहासेऽनृतभाषणे ।

निमित्तेष्वेषु धर्मार्थं कर्म कुर्वन्नुपस्पृशेत् ॥

‘उपस्पृशनं’ आचमनं ।

कूर्मपुराणे ।

चण्डालम्लेच्छमम्भाषे स्त्री-शूद्रोच्छिष्टभाषणे ।

उच्छिष्टं पुरुषं स्पृष्ट्वा भोज्यञ्चापि तथाविधं ।

आचामेदश्रूपाते च लोहितस्य तथैव च ॥

अग्नेर्गवामथालम्भे स्पृष्ट्वाप्रयतमेव वा ।

स्त्रीणामथात्मनः स्पर्शे नीवीवां परिधाय च ॥

नीवीशब्देनात्राधोवासेलक्ष्यते साहचर्यात् । अधोवासेऽन्यनं हि नीवी ।

आपस्तम्बः ।

स्वप्ने चवथौ सिङ्गाणिकाश्वालम्भे लोहितस्य केशानामग्नेर्गवां
62

ब्राह्मणस्य स्त्रियाश्चालम्बे महापयङ्गत्वामेधघ्नोपस्पृश्याप्रयतञ्च मनुष्यं
नौवीञ्च परिधाय उपस्पृशेदार्द्रं वा शकृदोषधीर्भूमिं वा ।

‘चवयुः’ क्षुतं । ‘सिद्धाणिका’ नामिकामलः । ‘अश्रु’ नेत्रजलं ।
आर्द्रमिति शकृदादिभिः सर्वैः सम्बध्यते । ‘शकृत्’ गोमयं ।
बौधायनः ।

नौवीं विसस्य परिधायचमेत् उपस्पृशेदार्द्रतणं भूमिं गोमयं वा
संस्पृशेत् ।

आर्द्रतणादिस्पर्शनं तु कथञ्चिदप्याचमनासम्भवे वेदितव्यं । अन्यथा
विषमशिष्टविकल्पापत्तेः । एवं च सत्याचमने न सहं विकल्पमानतया
दक्षिणश्रवणस्पर्शनं ।

यदुक्तं यमपुराणे^(१) ।

चण्डालादीन् जपे होमे दृष्ट्वाचामेद्विजोत्तमः ।

श्वादीन् दृष्ट्वा तथैवापि कर्णं वा दक्षिणं स्पृशेत् ॥

जप-होमादिक्रियायां क्रियमाणायां चण्डालादि-श्वादिदर्शने
वाचमनं कुर्याद्दक्षिणकर्णं वा स्पृशेदिति ।

यदपि वसिष्ठेन ।

क्षुते निष्ठीवने सुप्ते परिधानेऽश्रुपातने ।

पञ्चस्वतेषु वाचामेच्छ्रोत्रं वा दक्षिणं स्पृशेत् ॥ इति ।

यच्च सार्थवादं पराशरेण ।

क्षुते निष्ठीविते चैव दन्तस्निष्टे तथानृते ।

पतितानाञ्च सम्भाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥

(१) यदुक्तं यमपुराणे इति ख० ।

प्रभासादीनि तीर्थानि गङ्गाद्याः सरितस्तथा ।

विप्रस्य दक्षिणे कर्णे सन्तीति मनुरब्रवीत् ॥

आदित्यो वरुणः सोमो वह्निर्वायुस्तथैव च

विप्रस्य दक्षिणे कर्णे नित्यं तिष्ठन्ति देवताः ॥ इति ।

तदेतदाचमनासम्भवविहितार्द्रतृणादिस्पर्शस्याप्यसम्भवे सति वेदितव्यं ।

तदुक्तं मार्कण्डेयपुराणे ।

क्षुतादौ सम्यगाचामेत् स्पृशेदार्द्रतृणादिकं ।

कुर्वीतालम्भनं वापि दक्षिणश्रवणस्य वै ॥

यथाविभवतो ह्येतत् पूर्वालाभे^(१) ततःपरं ।

न विद्यमाने पूर्वत्र उत्तरप्राप्तिरिष्यते ॥ इति ।

अप्रायत्यकारणे समुत्पन्ने झटिति यथासम्भवं शुद्धौ प्रयतनीय-
मित्याह बौधायनः ।

शक्तिविषये मुहूर्त्तमपि नाप्रयतः स्यादिति ।

आपस्तम्बोऽपि ।

रिक्तपाणिः पयसे उद्यम्याप उपस्पृशेच्छक्तिविषये मुहूर्त्तमप्यप्रयतो
न स्यात् । नद्यो वा नाप्सु सतः प्रयमणं विद्यत उत्तीर्थ्य त्वाचामेत् ।

‘रिक्तपाणिः’ जलपात्रशून्यहस्तः । ‘पयसे उद्यम्य’ जलार्थमुद्यमं
कृत्वा । जलस्थितस्तु प्राप्तेष्याचमनकारणे जलादुत्तीर्थ्याचामेत् । अत्र
हेतुमाह ‘अप्सु सतः’ जले वर्त्तमानस्याचमतोऽपि, ‘प्रयमणं’ प्रयतता
शुद्धिः, न विद्यतइति ।

जलमित्यनुवृत्तौ हारीतः ।

(१) पूर्वाभावे इति गण ।

नोत्तरेदनुपस्पृश्य ।

यमः ।

उत्तीर्थ्यादकमाचम्य अवतीर्थ्य उपस्पृशेत् ।

एवं स्याच्छ्रेयसा युक्तो वरुणस्यैव पूजितः ॥

पूर्वमाचम्योदकं 'अवतीर्थ्य' प्रविश्य, तदनन्तरं 'उत्तीर्थ्य' जला-
न्निर्गत्यापि, आचामेत् ॥

दक्षः ।

स्नानादनन्तरन्तावदुपस्पर्शनमिध्यते ।

प्रजापतिः ।

उपक्रमे विशिष्टस्य कर्मणः प्रयतोऽपि सन् ।

आचामेदिति शेषः ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

देवार्चनादिकार्याणि तथा गुर्वभिवादनं ।

कुर्वीत सम्यगाचम्य तद्देव भुजिक्रियां ॥

कमण्डल्वधिकारे वसिष्ठः ।

कृत्वा वावश्यकार्याणि आचामेच्छौचवित्तमः ।

'अवश्यकार्याणि' नित्यानि कर्माणि ।

हारीतः ।

देवतामभिगन्तुकाम आचामेत् ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सन्देहेषु च सर्वेषु शिखामोक्षे तथैव च ।

विना यज्ञोपवीतेन नित्यमेवमुपस्पृशेत् ॥

शातातपः ।

आचामेचर्वणे नित्यं मुक्ता ताम्बूलचर्वणं ।

ओष्ठौ विलोमकौ स्पृष्ट्वा वासोविपरिधाय च ॥

आपस्तम्बः ।

श्यावान्तपर्यन्तावोष्ठावुपस्पृशेत् ।

‘श्यावान्तपर्यन्ताविति दन्तमूलादारभ्य श्मश्रुसमीपवर्त्तिश्याम-
लेखावधि इत्यर्थः ।

मार्कण्डेयः ।

उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टो द्रव्यहस्तो निधाय च ।

आचम्य द्रव्यमभ्युक्ष्य पुनरादातुमर्हति ॥

उच्छिष्टशब्देनात्राचमनार्हणाप्रायत्नेन युक्तः पुरुष उच्यते ।

भुक्तावशिष्टमत्र वा द्रव्यमात्राभ्यवहार्यं ।

तथा च वसिष्ठः ।

प्रचरन्नभ्यवहार्येषूच्छिष्टं यदि संस्पृशेत् ।

भूमौ निक्षिप्य तद्द्रव्यमाचम्य प्रचरेत्पुनः ॥

‘प्रवरन्’ परिवेषणं कुर्वन् । ‘अभ्यवहार्येषु’ अन्नपानेषु, हस्तगृही-
तेष्विति शेषः ।

बृहस्पतिरपि ।

प्रचरन्नन्नपानेषु यदोच्छिष्टमुपस्पृशेत् ।

भूमौ निधाय तद्द्रव्यमाचान्तः प्रचरेत्पुनः ॥

कूर्मपुराणे ।

तैजसं वै समादाय यद्युच्छिष्टो भवेद्विजः ।

भूमौ निक्षिप्य तद्रूपमाचान्तः प्रचरेत् पुनः ॥

बौधायनः ।

तैजसं चेदादायोच्छिष्टी स्यात्तदुदस्याचम्यादास्यन्नङ्गिः प्रोचेत् । स चेत्तदन्येनोच्छिष्टी स्यात् तदुदस्याचम्यादास्यन्नङ्गिः प्रोचेत् । स चेदङ्गि-
हच्छिष्टी स्यात्तदुदस्याचम्यादास्यन्नङ्गिः प्रोचेत् ।

‘उदस्य’ निधाय, ‘तदन्यत्’ तस्मात् तैजसादन्यदभ्यवहार्यं, तेन हस्तस्थेन सतेत्यर्थः ।

यन्तु मननोक्तं ।

उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टो द्रव्यहस्तः कथञ्चन ।

अनिधायैव तद्रूपमाचान्तः शुचितामियादिति ॥

तत्र मेधातिथिनोक्ता व्यवस्था । गरीयो द्रव्यं निधीयते अन्य-
दनिधायैवाचम्यत इति । अनभ्यवहार्यस्य वस्त्रादेरनिधानं इतरत्र
निधानविधानादिति स्मृतिचन्द्रिकाकारः । अथवा अमन्त्राख्यस्य
द्रव्यस्यानिधानं अभ्यवहार्य-तैजसयोर्निधानं तद्व्यतिरिक्तेषु वस्त्रादिषु
विकल्पः ।

तदुक्तं कूर्मपुराणे ।

यद्यमन्त्रं समादाय भवेदुच्छेषणाश्रितः ।

अनिधायैव तद्रूपमाचान्तः शुचितामियात् ।

वस्त्रादिषु विकल्पः स्यात् तत्स्पृष्टावेवमेव हि ॥

‘तत् स्पृष्टौ’ उच्छेषणस्पृष्टौ, निधानमनिधानं वा कार्यमित्यर्थः ।

निधानं प्रकृत्य बौधायनः ।

एतदेव विपरीतममन्त्रे वानस्यत्ये विकल्पः । कथं पुनर्हस्तस्थे द्रव्ये

आचमनसम्भवः उच्यते । आ मणिवन्धनात्पाणी प्रक्षाल्येति हि, तत्र विधिः । शरीरसंसर्गमात्रं द्रव्यस्य विवर्तितं न हस्तस्यतैव । एवमशुद्धा-
वपि स्कन्धाद्यारोपितेष्वपि द्रव्येषूच्छिष्टसृष्टस्याशुद्धतैव । तथैवा-
चान्तस्य शुद्धिः । अतोहस्तात्प्रदेशान्तरे प्रकोष्ठकक्षादिके तत् द्रव्यं
गृहीत्वाचामेत् । अयमभिप्रायः यथैव पुरुषाशौचसम्बन्धादशुच्येव
तच्छुद्धेः शुद्धमिति । यदा तु तद्रव्यं भूमौ निधायाचमनं तदा
कथं द्रव्यस्य शुद्धिः । प्रयतेन पुरुषेण ग्रहणात् । आचम्य द्रव्यमभ्युत्ते-
दिति सत्यन्तरविहितेनाभ्युत्तणादिना वेति । एवं च व्यवस्थायाञ्च
वक्ष्यमाणेषु गौतमादिवचनेष्वनिधायेति वा निधायेति वा यथेष्टं
हेदः क्रियतां ।

गौतमः ।

द्रव्यहस्त उच्छिष्टोनिधायचामेत् ।

शङ्खलिखितौ ।

द्रव्यहस्त उच्छिष्टोनिधायचम्याभ्युत्तेद्रव्यं ।

पक्वानमादाय मूत्रकरणे श्लोकापस्तम्बोक्तं द्रव्यं ।

भूमौ निक्षिप्य तद्रव्यं शौचं कृत्वा यथाविधि ।

उत्सङ्गापन्नपक्वान् उपस्पृश्य ततः शुचिः ॥

एतदापद्यशक्तविषयं ।

अरण्येऽनुदके रात्रौ चौर-व्याघ्राकुले पथि ।

कृत्वा मूत्रपुरीषं तु द्रव्यहस्तो न शुद्ध्यति ॥

शौचं प्रकुर्यात् प्रथमं पादौ प्रक्षालयेत्ततः ।

उपस्पृश्य तदाभ्युत्थ्य गृहीतं शुचितामियात् ॥

इति बृहस्पतिस्ररणात् ।

मार्कण्डेयस्तु शौचमप्यनिधायैव कार्यमित्याह ।

पक्वान्नेन गृहीतेन मूत्रोच्चारं करोति यः ।

अनिधायैव तद्रव्यमङ्गे कृत्वा समाश्रितं ॥

शौचं कृत्वा यथान्यायमुपस्पृश्य यथाविधि ।

अक्षमभ्युत्तयेच्चैव उद्धृत्यार्कस्य दर्शयेत् ।

त्यक्त्वाग्रमात्रं वा तस्माच्छेषं शुद्धिमवाप्नुयात् ॥

इत्याचमननिमित्तानि ।

अथ द्विराचमननिमित्तानि ।

तत्र याज्ञवल्क्यः ।

स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्त्वा रथ्याप्रसर्पणे ।

आचान्तः पुनराचामेदासो विपरिधाय च ॥

पैठीनसिः ।

भुक्त्वा क्षुत्वा च सुप्ता च वासश्च विपरिधाय कलिलकासश्चासागमे
च रथ्या चत्वर-श्लशानाक्रान्त्येवाचान्तः पुनराचामेत् ।

मन्वङ्गिरोबृहस्पतयः ।

सुप्ता क्षुत्वा च भुक्त्वा च निष्टीव्योक्तानृतानि च ।

पीत्वापोऽधेयमाणश्च आचामेत् प्रयतोऽपि सन् ॥

आचामेदित्यनुवृत्तौ गौतमः ।

सुप्ता भुक्त्वा क्षुत्वा च पुनः ।

भोजनविधौ हारीतः ।

ध्यायेद्व्यक्तं पुरुषं मूत्रपुरीषे रथ्यामाक्रम्य श्मशानञ्चाचान्तः पुन-
राचामेत् ।

पैठीनसिः ।

रथ्यामाक्रम्य कृतमूत्रपुरीषः पञ्चनखास्थस्त्रेहं स्पृष्ट्वाचान्तः पुन-
राचामेत् चण्डालस्त्रेष्मभाषणे च ।

शङ्ख-लिखितौ ।

स्नान-भोजनकालेष्वाचान्तः पुनराचामेत् ।

आपस्तम्बः ।

भोक्त्यमाणस्तु प्रयतो दिराचामेत् दिःपरिमृज्यात् सकृदुपस्पृशेत् ।

व्यासः ।

प्रचान्य पाणि-पादौ तु भुञ्जानो दिरुपस्पृशेत् ।

कूर्मपुराणे ।

प्रचान्य पाणि-पादौ तु भुञ्जानो दिरुपस्पृशेत् ।

शुचौ देशे समासीनो भुक्ता च दिरुपस्पृशेत् ॥

वसिष्ठः ।

भुक्ता सुप्ता क्षुत्वा पीत्वा चाचान्तः पुनराचामेत् वासश्च परिधाय
ओष्ठौ च संस्पृश्य विलोमकौ ।

कूर्मपुराणे ।

ओष्ठौ विलोमकौ स्पृष्ट्वा वासोऽपि परिधाय च ।

रेतोमूत्र-पुरीषाणामुत्सर्गे शुक्लभाषणे ॥

छीवित्वाध्ययनारम्भे कास-श्यामागमे तथा ।

चत्वरं वा श्मशानं वा समागम्य द्विजोत्तमः ॥

सन्ध्ययोरुभयोस्तद्वदाचान्ताप्याचमेत् पुनः ॥

शङ्ख-लिखितौ ।

मूत्र-पुरीष-ष्ठीवनादिषु शुक्लवाक्याभिधानेषु च पुनरुपस्पृशेत् ।

बौधायनः ।

भोजने हवने दाने उपहारप्रतिग्रहे ।

हविर्भक्षणकाले च न द्विराचमनं सृतं ॥

व्यासः ।

दाने भोजनकाले च सन्ध्ययोरुभयोरपि ।

आचान्तः पुनराचामेज्जप-होमार्चनादिषु ॥

इति द्विराचमननिमित्तानि ।

अथ आङ्गाचमनानि ।

तत्र ब्रह्माण्डपुराणे

आङ्गमारभ्यमानस्तु प्रक्ष्याल्यङ्घ्रौ करौ तथा ।

अङ्गिः सम्यग्विशुद्धाभिः द्विराचामेदुदङ्मुखः ॥

ततस्तु मण्डले शुद्धे द्विजाः प्रक्षालिताङ्घ्रयः ।

कुर्युराचमनं दिवै मण्डलोत्तरतः स्थिताः ॥

आङ्गकर्त्ताथ भूयोऽपि समाचम्य यथाविधि ।

दर्भपाणिश्च दर्भेषु ब्राह्मणानुपवेशयेत् ॥

आह सत्यव्रतः ।

क्षालिताङ्घ्रिषु विप्रेषु द्विराचान्तेषु च स्वयं ।

धौतपादः प्रकुर्वीत कर्त्ताप्याचमनन्ततः ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

आचान्तः पुनराचम्य द्विजपादावनेजनं ।

विधाय पुनराचामेत्पादौ प्रक्षाल्य यन्नतः ॥

जातुकर्णः ।

अभ्यर्च्य गन्धमाल्याद्यैर्विश्वान् देवान् पितृनपि ।

आचम्य चाग्नौकरणं कुर्वीत सुसमाहितः ॥

जमदग्निः ।

जलपूर्वन्ततो दत्त्वा गन्धादीन्यनुपूर्वशः ।

आचामेद्वाचयित्वा तु पूर्णतामर्चनस्य वै ॥

विष्णुपुराणे ।

पितृन् सम्पूज्य गन्धाद्यैराचम्याथ द्विजाग्रतः ।

सौवर्ण-राजतादीनि भाजनानि निवेशयेत् ॥

ब्रह्मपुराणे तर्धदानानन्तरमेव आचमनमुक्तं ।

जलं क्षीरं दधि घृतं तिलं तण्डुल-सर्वपान् ।

कुशाग्राणि च पुष्पाणि दत्त्वाचामेत्पुनः स्वयं ॥

आदित्यपुराणे ।

येऽग्निदग्धा इति प्राज्ञो भुव्यन्नं विकिरेत्ततः ।

स्वयमाचम्य विप्राणामपोदद्यात् सकृत्सकृत् ॥

विष्णुः ।

उच्छिष्टसमीपे तिलोदकेनाभ्युक्ष्यासंस्कृतप्रमीतानामन्नं विकी-

र्याप उपस्पृश्य तप्तिं पृच्छेत् ।

संवर्त्तः ।

दक्षिणाभिमुखः स्थित्वा विकीर्यान्नं ततो भुवि ।

निर्णिक्तहस्त आचम्य ततो मधुमतीर्जपेत् ॥

आदित्यपुराणे ।

पिण्डनिर्वपणं कृत्वा पितृणामनुपूर्वशः ।

तथा मातामहानाञ्च कुर्यादाचमनं ततः ॥

कात्यायनः ।

निरूप्य प्रयतः पिण्डानाचम्योदकपरीत्य च ।

नमस्कुर्वीत षट्कृत्वः पूजयेच्चैकमानसः ॥

विश्वामित्रः ।

निधाय पिण्डान् संपूज्य गन्ध-माल्यादिभिस्ततः ।

उपस्पृशेदपस्तञ्च देशं प्रोचेदमत्सरः ॥

अग्निपुराणे ।

गन्ध-माल्यादिभिः पिण्डानभ्यर्च्याचम्य संयतः ।

द्विजहस्तेष्वपो दद्यात् सपुण्याः साक्षतास्ततः ॥

बृहस्पतिः ।

समाप्य च ततो विप्रान् सीमान्तमनुगम्य च ।

प्रक्षालिताङ्घ्रिपाणिश्च द्विराचमनमाचरेत् ॥

पाराशरः ।

आर्द्धं समाप्य विधिवत् विमर्ज्य ब्राह्मणानपि ।

द्विराचम्य प्रकुर्वीत वैश्वदेवादि नैत्यकं ॥

तदेतदाचमनसप्तकं समासेनाह सङ्ग्रहकारः ।

आदौ विप्राङ्घ्रिशौचान्तेऽभ्यर्चने विकिरे कृते ।

पिण्डान् दत्तार्चयित्वा च विमर्ज्य ब्राह्मणांस्तथा ॥

आचामेच्छाङ्ककर्त्ता तु स्थानेऽध्येतेषु सप्तसु ।

आद्यन्तयोर्द्विराचामेच्छेषु तु सङ्गत्सङ्गत् ॥

गोभिलः ।

आरम्भे चावसाने च द्विराचमनमिष्यते ।

अन्यत्र पितृकार्येषु सङ्गदाचमनं स्मृतं ॥

अत्र कैश्चिदुक्तं ।

आङ्गारम्भेऽवसाने च पादशौचार्चनान्तयोः ।

विकिरे पिण्डदाने च द्विराचमनमिष्यते ॥ इति ।

तथा ।

आदावन्ते तथार्चायां विप्रपादप्रशोधने ।

विकिरे पिण्डदाने च षड्विराचमनं स्मृतमिति च ॥

तच्च तस्मिन्नेव पिण्डनिर्वापानन्तरमुदगावर्त्तनात् पूर्वं आचमनं न विद्यते किन्तु गन्धादिदानान्तं सकलमपि पिण्डदानप्रयोगं समाध्या-
चमनं क्रियत इति ।

इति आङ्गाचमनानि ।

अथाचमनापवादः ।

तत्र याज्ञवल्क्यः ।

मुखजा विप्रुषो मेध्यास्तथाचमनविन्दवः ।

श्लश्रु चास्यगतं दन्तसक्तं त्यक्त्वा ततः शुचिः ॥

‘मुखजाः’ मुखान्निःसृताः, ‘विप्रुषः’ श्लेष्मविन्दवः, ‘मेध्याः’
नोच्छिद्यतामापादयन्ति । निष्टीव्योक्त्वानृतानि चेति निश्श्रूतवत
आचमनविधानादनाचान्तस्यागुद्भूता ज्ञायते । विप्रुषामपि मुखान्नि-

क्रमणं निष्ठीवनमेव । अतोऽत्रापि प्राप्तस्याचमनस्यापवादार्थमिद-
मुच्यते । तथा आचमतो हस्तादधोऽङ्गुलिविवरैः पतन्त उदविन्दवो-
ऽपि मेध्याः । 'श्लश्रु' मुखलोम, तत् आस्यगतं सुखान्तःप्रविष्टं,
अपि मेध्यं । दन्तसक्तमप्यन्नादिकं अनाचामन्नपि शुचिर्भवति । विप्रुषां
स्पर्शं तु मलस्पर्शनिमित्तमाचमनं कर्त्तव्यमेव ।
तथाचापस्तम्बः ।

यदास्याद्विन्दवः पतन्त उपलभ्यन्ते तेष्व्वाचमनं विहितं ये
भूमौ न तेष्व्वाचामेदित्येक इति ।

‘उपलभ्यन्ते’ संस्पृश्यन्ते ।

अतएव गौतमः ।

न मुख्या विप्रुष उच्छिष्टं कुर्वन्ति न चेदङ्गे निपतन्तीति ।
वसिष्ठोऽपि ।

न मुख्या विप्रुष उच्छिष्टं कुर्वन्त्यनङ्गस्त्रिष्टाः ।

मनुरपि ।

नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्या विप्रुषोऽङ्गं न यान्ति याः ।

न श्लश्रूणि गतान्यास्यन्न दन्तान्तरधिष्ठितं ॥

‘दन्तान्तः’ दन्तानां मध्ये छिद्रे वा । ‘अधिष्ठितं’ संसक्तं ।

आचमनविन्दवो मेध्या इत्युक्तं तत्र विशेषमाह मनुः ।

स्पृशन्ति विन्दवः पादौ य आचमयतः परान् ।

भौमिकैस्ते समा ज्ञेया न तैरप्रयतो भवेत् ।

अत्र परानाचमयतः पादाविति सम्बन्धः ।

यः परस्मै आचमनं ददाति तस्याचमयितृहस्तपतितैरुदविन्दु-

भिर्यदि पादौ स्पृश्येते तदासौ नाशुचिः । यतस्ते भौमिकैः समाः
यथानुपहृतायां भूमौ स्थिताः काश्चिदुदकमात्राः शुद्धाः एव-
मुच्छिष्टहस्तात्पतन्तोऽपि ते शुद्धा एवेत्यर्थः । आचमयितुरेवात्र
शुद्धाभिधानादाचमनकर्तुरन्येषां च समीपस्थानामाचमनविन्दुस्यर्शे
भवत्येवाप्राच्यमिति ज्ञायते ।

बोधायनोपि ।

स्पृशन्ति विन्दवः पादौ यस्याचामयतः परान् ।

न तैरुच्छिष्टभावः स्यात्तुल्यास्ते भौमिकैः सह ॥

वसिष्ठोऽपि ।

परानण्याचामयतः पादौ या विप्रुषो गताः ।

ताभिर्नोच्छिष्टां याति भूम्या तासु समाः स्मृताः इति ॥

अत्र पादग्रहणमवयवान्तरस्यापि प्रदर्शनार्थं ।

तथा च यमः ।

प्रयान्याचमतो यास्य शरीरे विप्रुषो नृणां ।

उच्छिष्टदोषो नास्त्यत्र भूमितुल्यासु ताः स्मृताः इति ॥

एते च भूम्यभिघातोत्थिता एव शुद्धाः नान्तरालस्पृष्टाः ।

यथाह पैठीनसिः ।

भूमिगता विन्दवः परामृष्टाः पूताः विप्रुषः शुद्धा विलोमक्लि-
न्नेष्वाचामेदिति । सुखप्रविष्टैः श्मश्रुभिर्नोच्छिष्टेति ।

देवलोऽप्याह ।

श्मश्रुभिश्च सुखाविष्टैराशौचं नोपदिश्यते ।

अत्र विशेषमाह आपस्तम्बः ।

न श्मश्रुभिरुच्छिष्टो भवत्यन्तरास्ये सद्भिर्यावन्न हस्तेनोपस्पृशन्ति ।
हस्तग्रहणमवयवन्तरस्याप्युपलक्षणार्थं अङ्गान्तराणामपि मुखमलस्पर्शं
आचमनविधानात् । यच्च दन्तसक्तस्य त्यागमात्रेणैव प्रागणुचित्व-
मुक्तं तत् स्वयं च्युतदन्तसक्तविषयमिति ज्ञेयं । “स्वस्तेषु तेषु नाचा-
मेत्तेषां संश्रावणाच्छुचिः” इति बौधायनस्मरणात् । ‘संश्रावणं’ मुखात्
वह्निर्निर्मनं ।

स्वयं प्रच्युतस्य निगिरणादेव णुद्धिरित्याह मनुः ।

परिच्युतेष्ववस्थानान्निगिरन्नेव तच्छुचिः ।

‘निगिरन्’ अन्तः प्रवेशयन् । निगिरण-त्यागयोश्च विकल्पः ।

गौतमोऽपि ।

च्युतेष्वश्राववद्विद्यान्निगिरन्नेव तच्छुचिरिति ।

‘आश्रावः’ मुखोदकं, तत् यथा च्युतमप्यणुचि न भवति तद्व-
दित्यर्थः । निगिरन्नेवेत्येवकारात् चर्वणक्रियायां “आचामेच्चर्वणे नित्यं”
एवं विष्णुनोक्तमाचमनं कर्त्तव्यमेव वलात्प्रत्याविते तु दन्तलग्ने
आचान्तव्यं “भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत्” इति देवल
स्मरणात् ।

दन्तादपरिच्युतत्वन्नादिकं दन्तवन्नेच्छिष्टं करोति ।

तदाह बौधायनः ।

अथाप्युदाहरन्ति ।

दन्तवदन्तलग्नेषु यच्चाप्यन्तर्मुखे भवेत् ।

आचान्तस्यावशिष्टं स्यान्निगिरन्नेव तच्छुचिः ॥

वसिष्ठः ।

न श्लश्रुगतोलेपः ।

दन्तवद्दन्तलम्बेषु यच्चाप्यन्तर्मुखे भवेत् ।

आचान्तस्यावशिष्टं स्थान्निगिरन्नेव तच्छुचिः ॥

हारीतः ।

दन्तवद्दन्तलम्बेषु यच्चाप्यन्तर्मुखे भवेत् ।

आचान्तस्यावशिष्टं स्थान्निगिरन्नेव तच्छुचिः ॥

पैठीनसिः ।

दन्तवद्दन्तलग्नानां दन्तान्तरगतेषु च निगिरन्नेवान्तर्मुखे शुद्धः ।

दन्तवद्दन्तलम्बेष्विति रसानुपलम्बौ सत्यां वेदितव्यं ।

तत्राह शङ्खः ।

दन्तवद्दन्तलम्बेषु रसवर्जमन्यत्र जिह्वाभिमर्शनादिति ।

अन्यत्रेत्यादिरसानुपलम्बावपि जिह्वाभिमर्शने सत्यशुचित्वमित्यर्थः ।

मनुः ।

दन्तवद्दन्तलम्बेषु जिह्वास्पर्शे शुचिर्भवेत् ॥

केचित्तु जिह्वाभिमर्शनेऽपि यावच्चुरतिर्न भवति तावन्नाशुचिरित्याहुः ।

तथा च गौतमः ।

दन्तश्लिष्टेषु दन्तवदन्यत्र जिह्वाभिमर्शनात् प्राक्च्युतेरित्येके ।

“दन्तवद्दन्तलग्नं” इत्यनिर्हार्यलेपाभिप्रेयं ।

तथा च देवलः ।

दन्तलग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ।

न तत्र बह्व्यसः कुर्याद् यन्नमुद्धरणे पुनः ॥

भवेदशौचमत्यर्थं दणवेधाद्ब्रणे कृते ॥

शातातपः ।

दन्तलग्नो फले मूले भक्ष्ये स्नेहे तथैव च ।

ताम्बूले चेतुदण्डे च नोच्छिष्टो भवति द्विजः ॥

स्नेहोऽत्र कृताचमनस्यापि यो हस्तादिलग्नो भोजनस्नेहः ।

षट्त्रिंशन्मते ।

ताम्बूले च फले चैव भुक्तस्नेहावशिष्टके ।

दन्तलग्नस्य संसर्गं नोच्छिष्टस्तु भवेन्नरः ॥

त्वग्भिः पत्रैर्मुलपुष्पैस्तृणकाष्ठमयैस्तथा ।

सुगन्धिभिस्तथा द्रव्यैर्नोच्छिष्टस्तु भवेद्विजः ॥

दन्तलग्नस्य संसर्गं जिह्वयेति शेषः ।

पराशरः ।

ताम्बूलेक्षुफले चैव भुक्तस्नेहानुलेपने ।

मधुपर्के च सोमे च नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत् ॥

अथङ्गिरसौ ।

मधुपर्के च सोमे च अप्सु प्राणाङ्गतीषु च ।

नोच्छिष्टस्तु भवेद्विप्रो यथात्रैर्वचनं तथा ॥

अपस्विति प्राणाङ्गतिमन्निधानादमृतापिधानमसीत्यादिनोदकपाने
कर्त्तव्ये भुक्तवानपि मन्त्रोच्चारणं प्रति नोच्छिष्ट इत्यर्थः ।

वशिष्ठः ।

प्राणाङ्गतीषु सोमे च मधुपर्के तथैव च ।

आस्यहोमेषु सर्वेषु नोच्छिष्टो भवति द्विजः ॥

‘आस्यहेमेषु’ दद्यावशिष्टभक्ष्येषु ।

इत्याचमनापवादः ।

अथाचमने निषेधः ।

तत्र हारीतः ।

नायज्ञोपवीती न मुक्तशिखो न तिष्ठन्न हसन्न जल्पन्न विलोकयन्नावि-
लोकिताभिरङ्गिर्नोष्णाभिर्न कलुषाभिर्न फेनाभिर्न सबुद्बुदाभिराचामेत् ।

‘तिष्ठन्’ ऊर्ध्वचक्षुः ‘विलोकयन्’, दिश इति शेषः तस्मिन्नेव जले
निजप्रतिबिम्बं वा ।

आचामेदित्यनुवृत्तौ शङ्खलिखितौ ।

न तिष्ठन्न प्रणतो नाङ्गुलिभिर्न मुखशब्दं कुर्वन्नाधौतपादो
नायज्ञोपवीती न मुक्तशिखः ।

बौधायनः ।

नाङ्गुलीभिर्न सबुद्बुदाभिर्न सफेनाभिर्न क्षाराभिर्नोष्णाभिर्न कलु-
षाभिरङ्गिर्न हसन्न विलोकयन्न प्रक्रे न प्रणतो न मुक्तशिखो नायुक्त-
शिखो नाबद्धकच्छो न वह्निर्जानुरूपस्पृशेत् ।

‘प्रक्रेः’ नम्रीकृतकायः ।

तथा ।

पादप्रक्षालनोच्छेपेण नाचामेत् यद्याचामेद्भूभौ लावयित्वाचामेत् ।

आपस्तम्बः ।

न वर्षधाराखाचामेत्तथा प्रदरोदके तप्ताभिश्चाकारणात् ।

‘प्रदरः’ किञ्चिदभिन्ननिम्नीभूतोभूभागः । ‘अकारणात्’ रोगा-
दिकारणमन्तरेण ।

तथा नान्योदकशेषेण वृथाकर्माणि कुर्वीताचामेदा पाणिसंतुष्टे-
नोदकेनैकपाण्यावर्जितेन नाचामेत् ।

आचामेदित्यनुवृत्तौ गौतमः ।

न गृह्णद्राशुच्येकपाण्यावर्जितेन जलेन ।

वसिष्ठः ।

ब्रजंस्तिष्ठन् शयानः प्रणतो वा नाचामेत् ।

आपस्तम्बः ।

न तिष्ठन्नाचामेत्प्रको वा ।

प्रचेताः ।

नान्तर्वासा न निर्वासा नाश्रु कुर्वन्नासमपाद आचामेत् ।

गौतमः ।

नाञ्जलिना पिवेन्न तिष्ठन्नानुद्धृतेनोदकेनाचामेत् न पशुवन्मुखेन
पिवेदित्यर्थः ।

आचामेदित्यनुवृत्तौ वसिष्ठः ।

न वर्ण-रसदुष्टाभिर्याश्च स्युरशुभागमाः ।

हारीतः ।

विवर्णं गन्धवत्तोयं फेनिलञ्च विवर्जयेत् ।

शङ्खः ।

विना यज्ञोपवीतेन तथा मुक्तशिखो द्विजः ।

अप्रक्षालितपादस्तु आचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥

बहिर्जानुरूपस्पृश्य एकहस्तार्पितैर्जलैः ।

सोपानतकस्तथा तिष्ठन्नैव शुद्धिमवाप्नुयात् ॥

आचामेदित्यनुवृत्तौ देवलः ।

न गच्छन्न शयानश्च न स्खलन्न परान्सृशन् ।

न हसन्नैव वा जल्पन्नात्मानञ्चापि वीक्ष्यन् ॥

केशान्नीवीमधःकायं न स्पृशन् धरणीमपि ।

यदि स्पृशति चैतानि भूयः प्रक्षालयेत्करं ॥

‘स्खलन्’ प्रचलन् ।

तथा ।

सोपानत्को जलस्थो वा मुक्तकेशोऽपि वा पुनः ।

उष्णीषी वापि नाचामेदस्तेनावेष्ट्य वा शिरः ॥

शश्रुदेशेऽपि वेष्टनवान् ‘उष्णीषी’ ।

व्यासः ।

शिरः प्रावृत्य कण्ठं वा मुक्तकच्छशिखोऽपि वा ।

अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यगुचिर्भवेत् ॥

अपः पाणिनखाग्रेषु आचामेद्यस्तु ब्राह्मणः ।

सुरापानेन तत्तुल्यमित्येवमृषिरब्रवीत् ॥

विष्णुः ।

न गच्छन्न शयानश्च न स्थितः प्रह्व एव च ।

न स्पृशन्न हसन् जल्पन्न श्व-चाण्डालदर्शने ॥

‘स्थितः’ उद्धूर्तिभूतः, ‘न स्पृशन्’ अन्यमिति शेषः ।

गोभिलः ।

नान्तरीयैकदेशस्य कृत्वा चैवोत्तरीयतां ।

आचामेदिति शेषः । ‘अन्तरीयं’ अधोवासः, यस्याधोवस्त्रैकदेशस्य

प्रथमपरिधानसमये मन्त्रपूर्वमुत्तरीयता न कल्पिता तद्विषयमेतत् ।
 द्वितीयवस्त्राभावे हि परिधानवस्तोत्तरार्द्धस्यैवोत्तरीयत्वं क्रियते ।
 “एकश्चेद्दासो भवति तस्यैवोत्तरवर्गेण प्रच्छादयति” इति समन्तको-
 त्तरीयग्रहणविधेरनन्तरं पारस्करस्मरणात् ।

सम्बन्तः ।

शूद्राशूच्येकहस्तैश्च दत्ताभिर्न कदाचन ।
 आरूढपादकश्चापि न शूद्धेत द्विजोत्तमः ॥

मरीचिः ।

न बहिर्जानुस्वरया नासनस्थो न चोत्थितः ।
 न पादुकास्थो नाचित्तः शूचिः प्रयतमनसः ।
 भुक्तासनस्थोऽथाचामेन्नान्यकाले कदाचन ॥

भृगुः ।

विना यज्ञोपवीतेन तथा धौतेन वाससा ।
 मुक्ता शिखां वाचान्तस्य कृतस्यैव पुनः क्रिया ॥
 शोष्णीषो बद्धपर्यङ्कः प्रौढपादश्च यानगः ।
 दुर्देशे प्रपदस्यश्च नाचामन् शूद्धिमाप्नुयात् ॥

‘बद्धपर्यङ्कः’ वस्त्रादिना वेष्टितजघनभागः ।

प्रौढपादलक्षणमाह गोभिलः ।

आसने रूढपादो वा जाम्बोर्वा जङ्घयोस्तथा ।

कृतावसक्तिको यस्य प्रौढपादः स उच्यते ॥

शूद्रपादकृतिना वस्त्रेणावेष्टितपृष्ठ-जानुद्वयमवस्थानम् ‘अवस-
 क्तिका’ ‘प्रपदं’ पादाग्रं ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

कण्ठं शिरो वा प्रावृत्य रथ्यापणगतोऽपि वा ।

अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोप्यशुचिर्भवेत् ॥

‘आपणः’ कथ-विक्रयभूः ।

कौशिकः ।

अपवित्रकरः कश्चित् ब्राह्मणो य उपसृशेत् ।

अपूतं तस्य तत्सर्वं भवत्याचमनं तथा ॥

विष्णुः ।

जान्वोरूष्मं जले तिष्ठन्नाचान्तः शुचितामियात् ।

अधस्ताच्छतकलोपि समाचान्तो न शुध्यति ॥

जान्वोरधस्तादाचमननिषेधाज्जानुमात्रेणैविरुद्धमाचमनमिति ज्ञायते ।

तदाह जादृकर्णः ।

जानुमात्रे जले तिष्ठन्नासीनः प्राङ्मुखः स्थले ।

सर्वतः शुचिराचान्तस्तयोस्तु युगपत्स्थितः ॥

‘तयोः’ जल-स्थलयोरित्यर्थः ।

अतएव हारीतः ।

जलस्थो वा स्थलस्थो वा द्वयोर्वा समतः स्थितः ।

जलस्थो जलकृत्येषु स्थलस्थः स्थलकर्मसु ।

उभयोस्तुभयस्यसु कर्मस्वधिकृतोभवेत् ॥

यदि जलस्थित आचमति तदा जलकृत्य एवाधिकृतोभवति ।

यदा तु स्थलस्थः तदा स्थलकृत्य एव, यदि पुनरुभयस्थः तदोभयोरपि क्रियमाणेषु कर्मस्वधिकृतो भवति ।

दक्षोऽपि ।

स्नात्वाचामेद्यदा विप्रः पादौ कृत्वा जले स्थले ।
उभयोरप्यसौ शुद्धः ततः कार्यक्षमो भवेत् ॥

यमः ।

अपः करनखस्पृष्टा य आचामति वै द्विजः ।
सुरां पिवति सुव्यक्तं यमस्य वचनं तथा ॥
उद्धृत्य वामहस्तेन यत् पिवेत् ब्राह्मणोजलं ।
सुरापाणेन तत्तुल्यं मनुः स्वायम्भूवोऽब्रवीत् ॥
अत्र विशेषः कूर्मपुराणे दर्शितः ।
न वामहस्तेनोद्धृत्य पिवेत् वक्त्रेण वै जलं ।
'वक्त्रेण' शुद्धेनेति शेषः ।

शाश्वायनिः ।

अलावुताम्रपात्रस्य करकस्य च यत्पयः ।
गृहीत्वा स्वयमाचामन्न तेनाप्रयतोभवेत् ॥

कागलेयः ।

करकालावुकाष्ठेन ताम्र-चर्मपुटेन च ।
स्वहस्ताचमनं कार्यं स्नेहालापांश्च वर्जयेत् ॥
करपत्रे च यत्तोयं यत्तोयं ताम्रभाजने ।
सौवर्णे राजते चैव नैवाशुद्धेन कर्हिचित् ॥

इत्याचमननिषेधः ।

अथाचमनोदकानि ।

तत्र मनुः ।

अनुष्णाभिरफेनाभिरदुष्टाभिश्च धर्मतः ।

शौचेष्ुः सर्वदाचामेदासीनः प्रागुदङ्मुखः ॥

अनुष्णाभिरित्यत्राग्निसंयोगजमौष्ण्यं प्रतिषिध्यते ।

“अनग्न्युष्णाभिरफेनिलाभिरपूड्रैककरावर्जिताभिरक्षाराभिरङ्गि-
राचामेत्” इति विष्णुस्मरणात् ।

‘अदुष्टाभिः’ अमेध्यसंसर्गादिदोषरहिताभिः ।

समुपस्पृशेदित्यनुवृत्तौ याज्ञवल्क्यः ।

अङ्गिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेनबुद्बुदैः ।

‘प्रकृतिस्थाभिः’ अविकृतगन्ध-वर्ण-रसाभिः ।

शङ्खः ।

अङ्गिः समुद्धृताभिस्तु हीनाभिः फेनबुद्बुदैः ।

वक्त्रिणा च न तप्ताभिरक्षाराभिरुपस्पृशेत् ॥

उद्धृतग्रहणं जलाशयस्थानामपां मुखेन ग्रहणं निराकर्तुं ।

गौतमः ।

उद्धृतोदकेनाचामेत् ।

आचामेदित्यनुवृत्तौ शङ्ख-लिखितौ ।

उद्धृतपरिपूताभिरङ्गिरवेक्षिताभिरक्षाराभिरनधिश्रिताभिरफेना
भिरबुद्बुदाभिः ।

‘परिपूताभिः’ वस्तुपरिस्तुताभिः । ‘अनधिश्रिताभिः’ अवक्लि-
तप्ताभिः ।

आपस्तम्बः ।

भूमिगतास्त्रपस्त्राचस्य प्रयतोभवति यं वा प्रयत आचामयति ।
 प्रदरोदकेन नाचामेदित्युक्तं तत्र विशेषमाह ।
 वसिष्ठः ।

प्रदग्दपि या गोस्तर्पणाः स्युः ताभिः ।
 आचामेदिति शेषः ।
 आचामेदित्यनुवृत्तौ पैठीनसिः ।
 अष्टताभिरफ्रेनाभिरवुदुदाभिः ।

‘अष्टताभिः’ अपक्ताभिः । एतच्चानातुरविषयं ।
 अतएव यमः ।

रात्रावनीक्षितेनैव शुद्धिरुक्ता मनीषिणां ।
 उदकेनातुराणाञ्च तथोष्णेनोष्णपायिनां ॥
 ‘उष्णपायिनां’, आतुराणां, न पुनरातुरमात्राणामित्यर्थः ।
 यत्र पुनरुक्तलक्षणा आपो न लभ्यन्ते तत्र कथमित्यपेक्षिते देवलः ।
 येषु देशेषु ये देवा येषु देशेषु ये द्विजाः ।
 येषु देशेषु यत्तोयं या च यत्रैव मृत्तिका ॥
 येषु स्थानेषु यच्छैचं धर्माचारश्च यादृशः ।
 तत्र तान्नावमन्येत धर्मस्तत्रैव तादृशः ॥
 एतच्चोदकं यावद्वामेन न स्पृशति तावन्नाचामेदित्याह यमः ।
 तावन्नोपस्पृशेद्विद्वान्वावद्वामेन न स्पृशेत् ।
 वामे हि द्वादशादित्या वरुणश्च जलेश्वरः ॥
 इत्याचमनोदकानि ।
 अथाचमनोदकपरिमाणं ।

तत्र मनुः ।

हृद्गाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः ।

वैश्योऽङ्घ्रिः प्राशिताभिस्तु शूद्राः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥

‘हृदयं गच्छन्ति प्राप्नुवन्तीति’ ‘हृद्गाः,’ ‘पूयते’ पवित्रतां प्राप्नोति । ‘कण्ठगाभिः’ कण्ठमात्रस्पर्शनीभिः, ‘भूमिपः’ क्षत्रियः । ‘प्राशिताभिः’ मुखान्तःप्रवेशिताभिरपि कण्ठमप्राप्ताभिः, वैश्यः । अन्तत इति तृतीयार्थे तसिः । समीपवचनश्चान्तशब्दः । स च सम्बन्धान्तरमपेक्षते । ततश्च यत्र स्थाने वैश्यस्याचमनं विहितं तत्समीपवर्तिना स्थानेन स्पृष्टाभिरङ्घ्रिः शूद्रः पूयते । वैश्यस्य च स्थानं जिह्वा तत्समीपवर्तिस्थानं दन्ता एव । अत्र यद्यपि दन्तनिहितस्योदकस्य द्रवत्वाज्जिह्वास्पर्शोऽपरिहार्यः । तथापि पूर्वपरिमाणात् किञ्चिन्मूनताज्ञापनार्थमिदं ।

शङ्ख-लिखितौ ।

हृदयङ्गाभिरङ्घ्रिर्ब्राह्मणः शुचिः । कण्ठगाभिः क्षत्रियः । तालव्याभिवैश्यः । स्त्री शूद्रः स्पर्शान्तिकाभिः ।

वसिष्ठः ।

हृदङ्गमाभिरबुदुदाभिरफेनाभिर्ब्राह्मणः । कण्ठगाभिस्तु क्षत्रियः शुचिः । वैश्योऽङ्घ्रिः प्राशिताभिः । स्त्री शूद्रः स्पृष्टाभिरेव तु ।

शङ्खः ।

विप्रः शुद्ध्यति हृद्गाभिः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः ।

तालुगाभिस्तथा वैश्यः शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥

देवलः ।

अप्सु पीतासु हृदयं प्राप्तासु ब्राह्मणः शुचिः ।

राजन्यः कण्डमास्यं वै विट्शूद्रः स्पर्शनाच्छुचिः ॥

पैठीनधिः ।

हृदयङ्गमाभिरङ्गिर्ब्राह्मणः । राजन्यः कण्डगाभिः । आस्यं प्राप्ता-
भिवैश्यः । स्त्री शूद्रः स्पृष्टाभिः ।

बोधायनः ।

अथाप्युदाहरन्ति ।

गताभिर्हृदयं विप्रः कण्ठ्याभिः क्षत्रियः शुचिः ।

वैश्यस्त्वङ्गिः प्राशिताभिः स्त्री-शूद्रौ स्पर्शतोऽन्ततः ॥

याज्ञवल्क्य-विष्णू ।

हृत्कण्ठ-तालुगाभिस्तु यथासंख्यं द्विजातयः ।

शूद्रोऽप्युः स्त्री च शूद्रस्य सकृत्स्पृष्टाभिरन्ततः ॥

दारीतः ।

गताभिर्हृदयं विप्रः कण्ठ्याभिः क्षत्रियः शुचिः ।

वैश्योऽन्तःप्राशिताभिः स्यात् स्त्री-शूद्रौ स्पर्शनादपि ॥

शालङ्कायनः ।

अप्सु प्राप्तासु हृदयं ब्राह्मणः शुद्धिमाप्नुयात् ।

कण्डं राजा च नाभौ च वैश्यः शूद्र-स्त्रियोऽन्ततः ॥

शूद्राधिकारे गौतमः ।

आचमनार्थं पाणि-पादप्रक्षालनमेवैके ।

हृदयङ्गमादीनामपि परिमाणमाहेशनाः ।

माषमज्जनमात्रा हृदयङ्गमा भवन्ति ।

तदेकैकपादहान्या कण्ठ-तालु-दन्तगास्ताभिस्त्रैवर्णिकाः । स्त्री-
शृङ्गाश्चाचामेरन्निति ।

भरद्वाजोऽपि ।

माषमञ्जनमात्रास्तु संगृह्य त्रिः पिवेदप इति ।

हृदयङ्गमानां परिमाणज्ञाने प्रकारान्तरमाह कण्वः ।

संहताङ्गुलिना तोयं गृहीत्वा पाणिना द्विजः ।

मुक्त्वाङ्गुष्ठ-कनिष्ठे तु शेषेणाचमनञ्चरेत् ॥

इत्याचमणोदकपरिमाणं ।

अथाचमने दिङ्नियमः ।

तत्र दृढपराशरः ।

कृत्वाथ शौचं प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मृज्जलेः ।

निबद्धशिखकच्छस्तु प्रागुदङ्मुख आचमेत् ॥

पादप्रक्षालनमाजङ्गामूलात्, हस्तप्रक्षालनमा मणिवन्धात् कर्त्तव्यं ।

“आ मणिवन्धात्पाणी प्रक्षाल्य आजङ्गाम्भां पादौ” इति हारीत-
स्मरणात् । “इत्येवमङ्गिराजानु प्रक्षाल्य चरणौ पृथक् । हस्तौ चा-
मणिवन्धाभ्यां पश्चादासीत संयतः” इति देवलस्मरणाच्च ।

‘शिखा’ चूडा । परिधानवस्त्रगुह्यसंसक्तोऽञ्चलः ‘कच्छः’ । तस्य
निबन्धनं कटिदेशे निगूहनं । ‘प्रागुदङ्मुख इति मुखशब्दः प्रत्येकमभि-
सम्बध्यते । अतः प्राङ्मुख उदङ्मुखो वाचामेदिति । विग्रहश्चैवं । प्रागु-
दङ्मुखमस्येति । न चैष दन्द्गर्भो बज्रब्रीहिरिति वाच्यं । दन्द्गर्भतायां
समाहारे तावत्समासान्तेनाकारेण भवितव्यं । इतरेतरयोगोपि तथैव ।
न हि युगपत्प्रागुदङ्मुखता सम्भवति । तत्र कश्चिदाचमनभागः प्राङ्मु-

खेन कर्त्तव्यः । कश्चिदुदङ्मुखेनेत्यापतति । न चैकदेश आचमनं, न च दिगर्थ उपादेयः, येन परस्परापेने दिशौ सम्बध्येयातां । नापि दक्षिण-पूर्वादिवत्प्रागुदक्षब्दोऽपराजिताया दिशोवाचकत्वेन प्रसिद्धः, येन दिक्समासवज्जब्रीहिपूर्वको वज्जब्रीहिर्विज्ञायेत । तस्मान्नायं वृत्त्यन्तर-गर्भा वज्जब्रीहिः । अतोऽत्र प्राच्युदौच्यो विवक्ष्यः । यथा वृहद्रथन्तरं साम पठतीत्यत्र केषुचिदहःसु वृहन्केषुचिद्रथन्तरं न त्वेकैकस्मिन्नहनि समस्तोभयसामत्वमिति ।

तथाच याज्ञवल्क्यः ।

अन्तर्जानु शुचौ देशे उपविष्ट उदङ्मुखः ।

प्राग्वा ब्राह्मेण तीर्थेन द्विजे नित्यमुपस्पृशेत् ॥

‘अन्तर्जानु’ जानुनोर्मध्ये हस्तौ कृत्वा, ‘शुचौ’ अशुचिद्रव्यासंस्पृष्टे, ‘देशे’ भुवि नोपानच्छयनासनादौ । ‘उपविष्टः’ आसीनः, न स्थितः, शयानः, प्रक्षोगच्छन्वा । ‘प्राक्’ प्राङ्मुखः । द्विजग्रहणात् स्त्रीशूद्रयोर्नैते नियमा इति विज्ञायते । ‘नित्यं’ सर्वकालं, आश्रमान्तरस्थोऽपि । शङ्खः ।

अन्तर्जानु शुचौ देशे उपविश्येन्द्रदिङ्मुखः ।

उदङ्मुखो वा प्रयतो दिशश्चानवलोकयन् ॥

गौतम-बौधायनौ ।

प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा शौचमारभेत् ।

वसिष्ठः ।

प्राग्वोदग्वासीन आचामेत् ।

हारीतः ।

पाणि-पादौ प्रक्षाल्योक्तस्य च नीविं प्राङ्मुख उदङ्मुखो वोपवि-
श्यापः पिबेत् ।

विष्णुः ।

शुचौ देशे खासीनोऽन्तर्जानुः प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा तन्मनाः
सुमनाश्चाचामेत् ।

शङ्ख-लिखितौ ।

प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा शुचौ देशे उपविष्टोऽन्तर्जानुरूपसृशेत् ।
ईशान्यभिमुखत्वमप्याह हारीतः ।

ईशान्यभिमुखो भूत्वापः सृशेत्तु यथाविधि ।

अत्र मनुष्य-देव-पितृकार्येषु दिग्व्यवस्थामाह पैठीनसिः ।

अथ प्रथमकल्पः । प्राङ्मुख उदङ्मुखो वोपविश्यान्तर्होर्वाहस्तौ
कृत्वा शुद्धा आपः संगृह्य आमणिवन्धनात्पाणी प्रक्षाल्याभिमुखं
ब्रह्मद्वारं मनुष्याणां प्राचीनञ्चैव देवानां पितॄणां दक्षिणं स्मृतं ।

‘अभिमुखं ब्रह्मद्वारं’ ध्रुवमण्डलाख्यं । “मण्डलस्यास्य पुच्छन्तु
शिशुमाराकृतेर्ध्रुवः । मध्ये नारयणश्चेति ब्रह्मद्वारमिदञ्जगुः” इति
गारुडपुराणेभिधानात् । ध्रुवमण्डले न चोत्तरा दिक् लक्ष्यते । अत-
श्चोदीची-प्राची-दक्षिणा मनुष्य-देव-पितॄणान्दिशः । मनुष्यादिकर्मसु
तत्तद्दिग्भिमुखेनाचान्तव्यमित्यर्थः ।

देवलोऽपि ।

प्रथमं प्राङ्मुखः स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेच्छनैः ।

उदङ्मुखो वा देवत्ये पैतृके दक्षिणामुखः ॥

शिखाम्बुद्धा वसित्वा च निर्णिके वाससी शुभे ।

तृष्णीं भृत्वाप आचामेदकुप्यन्न विलोकयन्निति ॥

इत्याचमने दिङ्नियमः ।

अथाचमने तीर्थनियमः ।

तत्र यासः ।

बाह्व्रजान्वन्तरा कृत्वा तीर्थेन शुचिराचमेत् ।

तारणाप पापप्रमोचनाय तिष्ठतीति तीर्थशब्देन कश्चित्पावनतमो देश उच्यते । तरत्यनेन तीर्थमिति क्वचिज्जलावतरणमार्गः । इह तदकाधारे करतलैकदेशे स्तुत्यर्थं तीर्थशब्दप्रयोगः । अतः करविशेष-तलैकदेशेनाचामेदित्यर्थः । पात्रादिनिराकरणार्थमेतत् ।

अत्र विशेषमाह देवलः ।

अथापः प्रथमात्तीर्थादक्षिणात् त्रिः पिवेत्समं ।

अशब्दमनवस्त्रावमवहिर्जान्वबुद्धुदं ॥

‘प्रथमात्तीर्थात्’ ब्रह्मतीर्थात् । ‘दक्षिणात्’ दक्षिणहस्तस्थितात् । ‘त्रिः’ वारत्रयं । ‘समं’ तुल्यकालं, अव्यवधानेनेत्यर्थः ।

शङ्ख-लिखितौ ।

ब्रह्मतीर्थेनाचामेत् ।

विष्णुः ।

ब्राह्मेण तीर्थेन त्रिःपीत्वा द्विः परिमृज्यात् ।

ब्राह्मेणेति स्तुत्यर्थं ब्रह्मा देवतास्येति । न हि तीर्थस्य देवता सम्भवति । अहविःसूक्तरूपत्वात् । तद्रूपतान्तु केनचिद्धर्मेण शुद्धि-हेतुत्वादिनाध्यारोप्य देवता तद्धितः । परिमृज्यान्मुखमितिशेषः ।
बौधायनः ।

शुचौ देश आसीनो दक्षिणं बाहुं जाम्बन्तरा कृत्वा प्रक्ष्यास्य
पादौ पाणी चामणिवन्धनात् ब्राह्मेण तीर्थेनाचामेत् ।

ब्राह्मतीर्थं लक्ष्यन्नाह ।

पैठीनसिः ।

अङ्गुष्ठमूलस्योत्तरतो रेखा ब्राह्मं तीर्थं चिराचामेत् ।

वसिष्ठः ।

प्रक्षाल्य पादौ पाणी चामणिवन्धनादङ्गुष्ठमूलस्योत्तरतो रेखा
ब्राह्मं तीर्थं, तेन चिराचामेदशब्दवत् ।

प्रजापत्यतीर्थेनाप्याचमनमाह शङ्खः ।

प्रजापत्येन तीर्थेन त्रिःप्राश्नीयाज्जलं शुचिः ।

देवतीर्थस्याप्याचमनाङ्गुलमाह मनुः ।

ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकालमुपसृशेत् ।

काय-त्रैदशकाभ्यां वा न पित्र्येण कदाचन ॥

विप्रग्रहणं चत्रियादेरप्युपलक्षणार्थं । “द्विजो नित्यमुपसृशेत्” इति
स्मरणात् । नित्यकालं शौचार्थं कर्माङ्गत्वेन वा । कः प्रजापतिः स
देवता अस्मेति ‘कायं’ प्रजापत्यं । त्रिदश देवास्ते देवा अस्मेति
‘त्रैदशकं’ दैवं । त्रिदशशब्दाद्देवताणि कृते स्मार्थिकः कप्रत्ययः ।
कदाचनेति स्फोट-पिटकादिना ब्रह्मादितीर्थेष्वयोग्यतामापन्नेष्वपि
‘पित्र्येण’ पितृतीर्थेन, न आचामेत् ।

इत्याचमनतीर्थनियमः ।

अथाचमने गण्डूषसङ्ख्या ।

तत्र विष्णुपुराणे ।

निष्पादिताङ्घ्रिगोचस्तु पादावभ्युक्ष्य वै पुनः ।

त्रिः पिवेत्फलिलं तेन तथा द्विः परिमार्जयेत् ॥

तेन सोदकेन हस्तेन द्विरभ्यासेन परिमृज्यात् । परिमार्जनञ्चात्र
ओष्ठस्निष्टानामुदकानामपनयनं ।

याज्ञवल्क्यः ।

त्रिःप्राश्यापो द्विरुन्मृज्य खान्यङ्गिः समुपस्पृशेत् ।

‘खानि’ इन्द्रियच्छिद्राणि । अङ्गिर्हस्तगृहीताभिः ।

मनुः ।

त्रिःप्राशयेदपः पूर्वं द्विरुन्मृज्यात्ततो मुखं ।

खानि चैव स्पृशेदङ्गिरात्मानं शिर एव च ॥

‘मुखम्’ ओष्ठद्वयं । मुखशब्दस्यात्रैकदेशवृत्तित्वात् । मुख्यानामेव
खानामेष स्पर्शविधिः मुखस्य प्रकृतत्वात् । ‘आत्मानमिति हृदयं
नाभिं वा निर्दिशति । उपनिषत्सु “अन्तर्हृदय आत्मानं पश्येत्” इति
कथ्यते । अतो हृदस्यायं स्पर्शः । चेच्चञ्जस्यात्मनो विभोरमूर्त्तस्य
स्पर्शासम्भवात् । स्मर्यते च “नाभिमालभेतेति ।

व्यासः ।

त्रिःप्राशयेदपः पूर्वं द्विःप्रमृज्यात्ततो मुखं ।

पादावभ्युक्ष्य मूर्द्धानभ्युक्षेत्तदनन्तरं ॥

अत्र विशेषमाह दत्तः ।

अनेनैव विधानेन आचान्तः शुचितामियात् ।

प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च त्रिःपिवेदम्बु वीचितं ॥

अनेनैवेति वक्ष्यमाणस्याचमनविधेः परामर्शः । उत्तरकालमेव

तस्याभिधानात् । ‘वीक्षितमिति दिवसाभिप्रायं । “रात्रावनीक्षितेनैव
शुद्धिरुक्ता मनीषिणां” इति यमस्मरणात् ।

विशेषान्तरमाह हारीतः ।

अन्तरूर्वाररत्नीकृत्वा त्रिरपोद्वाहं पिबेत् ।

‘अन्तः’ मध्ये, ‘ऊर्वाः’ जानुनोः ‘अरत्नी’ हस्तौ, कृत्वा त्रिरपः
‘द्वाहं’ हृदयसम्बन्धि यथा भवति तथा फुत्कारादिशब्दमन्तरेणैव,
पिबेत् । अतएव बौधायनः ।

शब्दमकुर्वन्स्त्रिरपो हृदयङ्गमाः पिबेत् ।

एतच्चोदकपानमुपविष्टेनैव कार्यम् ।

तथाचापस्तम्बः ।

आसीनस्त्रिराचामेत् हृदयङ्गमाभिरङ्गिरिति ।

त्रित्वेन सह वैकल्पिकं ।

संख्यान्तरमाह प्रचेताः ।

अनुष्णाभिरफेनाभिरशूद्राहताभिरशब्दाभिस्त्रिस्तुर्वाङ्गिराचामेत् ।
गौतमोपि ।

शूचौ देशे आसिनो दक्षिणं बाह्वं जान्वन्तरा कृत्वा यज्ञोपवीत्या-
मणिवन्धनात्पाणी प्रक्षाल्य वाग्यतो हृदयस्पृशस्त्रिस्तुर्वाप आचामेत्
पादौ चाभ्युक्षेत् ।

‘हृदयस्पृशः’ हृदयङ्गमाः ।

एतच्च संख्याद्वयं द्विजातिविषयमेव । स्त्री च शूद्रश्च सकृत्स्पृष्टा-
भिरिति याज्ञवल्क्येन स्त्री-शूद्रयोः सकृत्त्वविधानात् ।

उपस्पर्शन-परिमार्जने प्रकृत्य बौधायनेनायुक्तम् ।

सकृदुभयं शूद्रस्य स्त्रियाश्चेति ।

उक्तञ्च दृढमनुना ।

त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विःप्रमृज्यात्ततो मुखं ।

शारीरं शौचमन्विच्छन् स्त्री-शूद्रन्तु सकृत् सकृत् ॥

स्त्री-शूद्रमिति समाहारद्वन्द्वः ।

आचमने हस्तस्य संस्थानविशेष उक्तो भविष्यत्पुराणे ।

दक्षिणन्तु करं कृत्वा गोकर्णाकृतिवत्पुनः ।

त्रिःपिवेदक्षिणेनाम्बु द्विरास्यं परिमार्जयेत् ॥

दक्षिणं हस्तं गोकर्णाकृतिं कृत्वा त्रिरम्बु पिवेत् । दक्षिणेन हस्तेन द्विरास्यं परिमार्जयेदिति सम्बन्धः । पुनर्ग्रहणात् पूर्वं गोकर्णाकृतिना हस्तेनोदकं गृहीत्वा ततोऽङ्गुष्ठ-कनिष्ठे बहिःकृत्य पुनरपि गोकर्णाकृति-हस्तं कुर्यादिति गम्यते । कथितञ्चाङ्गुष्ठकनिष्ठाबहिःकरणं परिमाण-प्रकरणे ।

हस्तस्य विशेषान्तरमप्याह मार्कण्डेयः ।

सपवित्रेण हस्तेन कुर्यादाचमनक्रियां ।

नोच्छिष्टं तत्पवित्रन्तु भुक्तोच्छिष्टन्तु वर्जयेत् ॥

हस्तेनेत्येकवचनमविवक्षितं हस्तद्वयेऽपि पवित्रधारणस्य प्रशस्त-तमत्वात् ।

तथाच गोभिलः ।

उभयत्र स्थितैर्देभैः समाचमति यो द्विजः ।

सोमपानफलं तस्य भुक्त्वा यज्ञफलं लभेत् ॥

यत्तूक्तं वशिष्ठेन ।

वामहस्ते कुशान् कृत्वा समाचामति यो द्विजः ।

उपस्पृष्टं भवत्येव रुधिरेण मलेन चेति ॥

तत् केवलवामहस्तविषयं ।

इत्याचमने गण्डूषसंख्या ।

अथ द्वादशाङ्गस्पर्शनं ।

तत्र सम्बन्धः ।

परिमृज्य द्विरास्यन्तु द्वादशाङ्गानि चालभेत् ।

मुखं नासिकाद्वयं नेत्रद्वयं श्रोत्रद्वयं नाभिर्हृदयं मूर्द्धा बाहु-
द्वयञ्चेति द्वादशाङ्गानि । परिमार्जनञ्च त्रिःप्राशनानन्तरं कार्यं ।

तथा च शङ्ख-लिखितौ ।

त्रिःप्रास्य द्विरुन्मृज्य शिरश्चतुः श्रोत्रं घ्राणं हृदयं मूर्द्धानश्चालभेत् ।

परिमार्जने सङ्ख्यान्तरमप्याह बौधायनः ।

त्रिःपरिमृज्यात् द्विरित्येके ।

आपस्तम्बोऽपि ।

त्रिरोष्ठौ परिमृज्याद्विरित्येके ।

ओष्ठशब्देनात्र तत्समीपस्थः सलोमकः प्रदेशोविवक्षितः ।

अथर्ववेदेतिहास-पुराणानि ध्यायन् ब्राह्मेण तीर्थेन ओष्ठयोः
सलोमदेशमुन्मृज्यादिति कण्वस्मरणात् । ब्राह्मं तीर्थमङ्गुष्ठमूलं ।

देवलः ।

द्विस्तथाङ्गुष्ठमूलेन परिमृज्यान्ततो मुखं ।

एतच्छोष्ठयोरलोमकप्रदेशे यथा हस्तस्पर्शा न भवति तथा
विधेयं ।

अतएव दत्तः ।

मृद्व्याङ्गुष्ठमूलेन द्विःप्रमृज्यात्ततो मुखं ।

नाग्राङ्गुल्या न पृष्ठैर्वा परिमृज्यात्कदाचन^(१) ॥

संमृज्य निर्लामकमोष्ठदेशमिति शेषः । एतच्च चालितपाणिना कर्त्तव्यं ।

अतएव पैठीनसिः ।

अङ्गुष्ठमूलेन द्विःपरिमृज्यान्निर्लेपपाणिः कृतशौचः ।

‘निर्लेपपाणिः’ चालनादपनीताचमनोदकलेपपाणिः ।

परिमार्जनानन्तरं खस्पर्शनं कुर्यात्तदाह शङ्खः ।

द्विःप्रमृज्यान्मुखं पश्चात् खान्यन्ते समुपस्पृशेत् ।

खानि च मुखस्मितान्येव स्पृशेदित्याह गौतमः ।

खानि चोपस्पृशेच्छीर्षणानि मूर्द्धनि च दद्यात् ।

अप इति शेषः ।

तानि च जलेन स्पृशेदित्याह विष्णुः ।

खान्यङ्गिर्मूर्द्धानं हृदयञ्च स्पृशेत् ।

वसिष्ठोऽपि ।

द्विःपरिमृज्यात् खान्यङ्गिः संस्पृशेत् मूर्द्धन्यपो निनयेत्सद्ये पाणौ च ।

अत्रैवं क्रमः । त्रिरपः पीत्वा प्रचालितपाणिर्द्विरोष्ठौ परिमृज्य दक्षिण-
हस्तेन सव्यपाणौ जलं निषिच्य शेषेण पादौ मूर्द्धानञ्च प्रोक्ष्य सव्य-
पाणिस्थितमुदकं गृहीत्वा वक्ष्यमाणप्रकारेण मुखादीनि संस्पृश्यान्ते-
ऽपः स्पृशेत् ।

तदाक्षापस्तम्बः ।

दक्षिणेन पाणिना सव्यं प्रोक्ष्य पादौ शिरश्चेन्द्रियाण्युपसृशेच्चतुष्पी
नासिका-ओत्रे चेत्यथाप उपसृशेत् ।

वैयाघ्रपादपि ।

ओक्षस्थानानि सर्वाणि सृष्ट्वा चैव जलं सृशेत् ।

आचामन् ब्राह्मणो नित्यमित्याह भगवान् भृगुः ॥

व्यासः ।

अक्षिणी नासिके कर्णावोष्ठौ च तदनन्तरं ।

ततः सृशेन्नाभिदेशं पुनरापञ्च संसृशेत् ॥

संस्पर्शनान्ते पुनः सव्यपाणिं प्रोक्षयेदित्याह बौधायनः ।

खान्यद्भिः संसृश्य पादौ नाभिं शिरः सव्यं पाणिमन्ततः ।

प्रोक्षयेदिति शेषः ।

पैठीनसिस्तु पादप्रोक्षणपूर्वकं सव्यपाणिप्रोक्षणमाह ।

तत्र श्लोकः ।

नासिका चतुष्पी ओत्रे मुखं नाभिं ततः शिरः ।

सृष्ट्वा प्राणान् यथासंख्यं पादौ प्रोक्ष्य ततः शुचिः ॥

संस्पर्शनञ्च सकृत्सकृदिधेयमित्याह हारीतः ।

द्विःपरिसृज्योष्ठौ सकृन्मूर्द्धानञ्चतुः ओत्रे नासिकां हृदयं
पादौ चाभ्युक्ष्योपसृश्य प्रयतो भवति नाप्रयताय ह्ययं कथं न
स्वाध्यायं ।

संख्यानन्तरमप्याहपस्तम्बः ।

सकृदुपसृशेत् द्विरित्येके ।

कामेनाविशेषेण संस्पर्शनात् पूर्वं कर्त्तव्यान्तरमाह हारीतः ।

ज्ञातिश्रेष्ठ्यकामोऽन्नाद्यकामो वा दक्षिणचरणाङ्गुष्ठे पाणिमवस्थाप्य
प्राणानालभ्य नाभिमुपसृशेत् । पाणिमाचमनोदकसंपृक्तं ।

ओष्ठौ परिमृज्य प्रथमं मुखस्पर्शं कुर्यादित्याह भार्गवः ।

ओष्ठौ परिमृज्य ततो मुखं परिमृशेदग्निं ध्यायन् ।

आस्यस्पर्शनानन्तरमपि ध्यानमाह व्याघ्रपात् ।

आस्यं स्पृष्ट्वा कराग्रेण तोयं स्पृष्ट्वा समाहितः ।

संस्पृश्य पद्मनाभन्तु विप्रः सम्यग्विशुध्यति ॥

अत्र सोङ्कारं यज्ञेशं मनसा स्मरेदिति नारायणः ।

संस्पर्शनं चाङ्गुलीभिर्विधेयमित्याह देवलः ।

ततः कृत्वाङ्गुलिस्पर्शं दृक्प्राण-ओत्र-नाभिषु ।

मूर्द्धानञ्चरणौ चाङ्गिः संप्रोक्ष्याद्य शुचिर्भवेत् ॥

स्थानविशेषेणाङ्गुलीविशेषमाह दत्तः ।

संहत्य तिसृभिः पूर्वं आस्यमेवमुपसृशेत् ।

अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या घ्राणं पश्चादनन्तरं ॥

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यान्तु चतुः ओत्रं पुनः पुनः ।

नाभिं कनिष्ठाङ्गुष्ठेन हृदयन्तु तलेन वै ।

सर्वाभिरुः शिरः पश्चादाह्न चाग्रेण संस्पृशेत् ॥

शङ्खस्तु ।

पूर्वमेव मूर्द्धिस्पर्शनमङ्गुलीनां स्थानान्तरं क्रमान्तरञ्चाह ।

ततोऽङ्गुलिचतुष्केण स्पृशेन्मूर्द्धानमादितः ।

मध्यमाङ्गुष्ठयोगेन स्पृशेन्नेत्रद्वयं पृथक् ॥

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यान्तु स्पृशेन्नासापुटे क्रमात् ।

अङ्गुष्ठेन कनीयस्या कर्णा संयोगतः स्पृशेत् ।

तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन नाभिं हृदि तलं न्यसेत् ॥

‘तलं’ हस्तमध्यं, हृदये न्यसेत् ।

पैठीनसिस्तु प्रकारान्तरेण सार्थवादसंस्पर्शनमाह ।

अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या च नासिके स्पृशेदङ्गुष्ठानामिकाभ्याञ्च नेत्रे
कनिष्ठिकाङ्गुष्ठाभ्याञ्च ओत्रे मध्यमिकया मुखमङ्गुष्ठेन नाभिं सर्वाभिः
शिरः, प्रदेशिनी वायुरनामिका सूर्यः कनीनिका मघवान्मध्यमिका
प्रजापतिरग्निरङ्गुष्ठस्तस्मान्तेनैव सह सर्वाणि स्थानानि स्पृशति वायुः
सूर्यः इन्द्रः प्रजापतिरग्निरित्येता देवता एनं पुनीयुरिति ।

वृद्धशङ्खस्वन्यथा संस्पर्शनमाह ।

तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन स्पृशेन्नासापुटद्वयं ।

अङ्गुष्ठमध्यायोगेन स्पृशेन्नेचद्वयं ततः^(१) ॥

अङ्गुष्ठानामिकया च योगेन अवणौ स्पृशेत् ।

कनिष्ठाङ्गुष्ठयोगेन स्पृशेत् स्कन्धद्वयं ततः ॥

सर्वासामेव योगेन नाभिञ्च हृदयं तथा ।

संस्पृशेच्च तथा शीर्षं अयमाचमने विधिः ॥

इह येषां शाखिनामङ्गस्यर्शनं नाम्नातं तेषां विकल्प एव ।
येषान्तु तदुक्तं तेषामविरोधात् वचनान्तरानुसाराच्च अङ्गान्तरोप-
स्पर्शनमप्यस्तीत्यवगन्तव्यं ।

अत्रार्थवादमाह स एव ।

त्रिःप्राञ्चीयाद्यदम्भस्तु प्रीतास्तेनास्य देवताः ।
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च भवन्तीत्यनुश्रुमः ॥
 गङ्गा च यमुना चैव प्रीयेते परिमार्जनात् ।
 नासत्य-दसौ प्रीयेते स्पृष्टे नामापुटद्वये ॥
 स्पृष्टे लोचनयुग्मे तु प्रीयेते शशि-भास्करो ।
 कर्णयुग्मे तथा स्पृष्टे प्रीयेते चानिलानलौ ॥
 स्कन्धयोः स्पर्शनादेव प्रीयन्ते सर्वपर्वताः ।
 नाभिसंस्पर्शनान्नागाः प्रीयन्ते चास्य नित्यशः ॥
 संस्पृष्टे हृदये चास्य प्रीयन्ते सर्वदेवताः ।
 मूर्द्धसंस्पर्शनादस्य प्रीतस्तु पुरुषो भवेत् ॥

एवमाचमनं कुर्वतः फलमाह वैयाघ्रपात् ।

य एवं ब्राह्मणो नित्यमुपस्पर्शनमाचरेत् ।
 ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं जगत् स परितर्पयेत् ॥

इति द्वादशाङ्गस्पर्शनं ।

इत्याचमनप्रकरणं ।

अथ नियमाः ।

तत्र निमन्त्रितनियमस्तावत् ।

आह कात्यायनः ।

अनिन्दितेनामन्त्रितो नापक्रामेत् ।

‘अनिन्दितेन’ भोज्यान्नेन, ‘निमन्त्रितो’ निमन्त्र्यमाणः । ‘नाप-
 क्रामेत्’ निमन्त्रणं नेच्छेत् । किन्तु तदभ्युपगच्छेदेव ।

तथा चाङ्गिरसां दूततया समागतेनाग्निना तत्परिस्पृष्टिनामादित्यानां
वरणे स्वीकृते सति क्रुद्धेष्वङ्गिरःस्वग्नेः प्रति वचनं शतपथे श्रूयते ।
सहो वा चानिन्द्या वै मातृषत सोऽनिन्द्यैर्दतो नाशकमपक्रमीतुमिति
तस्मादुहानिन्द्य दृतो नापक्रामेदिति ।

अनिन्द्यामन्त्रणमवश्यमभ्युगम्यमित्याह देवलः ।

कामं प्रतिश्रवस्तेषामनिन्द्यामन्त्रणे कृते ।

‘अनिन्द्यामन्त्रणे कृते’ तेषां निमन्त्रितानां काममस्त्वित्येवं,
‘प्रतिश्रवः’ अङ्गीकार एव युक्त इत्यर्थः । एतच्च सामर्थ्यं सतीति
वेदितव्यं ।

तथाच गौतमः ।

अनिन्दितेनामन्त्रितेन शक्तेन न प्रत्याख्यानं कर्त्तव्यमिति ।

अनेनार्थान्निन्द्यामन्त्रणे भोक्तुमसामर्थ्यं च प्रत्याख्यानं कर्त्तव्यमि-
त्यवगम्यते । अङ्गीकृतनिमन्त्रणस्याङ्गीकारादूर्ध्वमपि भोक्तुमसामर्थ्यं
सत्यतिक्रमो न युक्त इत्यर्थात् ज्ञापयितुमाह स एव ।

विधिवत् केतनं प्रतिगृह्य शक्तः सन्नापक्रामेदिति ।

‘केतनं प्रतिगृह्य’ आमन्त्रणमङ्गीकृत्येत्यर्थः ।

अतएव ।

आमन्त्रितस्तु विधिवत् ब्राह्मणे हव्य-कव्ययोः ।

कथञ्चिदप्यतिक्रामन् पापः शूकरतां व्रजेत् ॥

ब्राह्मणश्च मुखं कृत्वा देवताः पितृभिः सह ।

यदन्नं समुपाश्रन्ति तस्मात्स न व्यतिक्रमेत् ॥

इति यमवचनमपि अनिन्द्यामन्त्रितशक्तविषयमेवेति व्याख्येयं ।

यस्तु निमन्त्रणमङ्गीकृत्य भोजनसमर्थोऽपि तत्परित्यजति तं
प्रत्याह मनुः ।

केतितस्तु यथान्यायं हव्ये कव्ये द्विजोत्तमः ।

कथञ्चिदप्यतिक्रामन् पापः शूकरतां व्रजेत् ॥

‘केतितः’ उपनिमन्त्रितः । निमन्त्रणमभ्युपगम्य यद्यतिक्रामेत्
तदा शूकरः स्यात् । ‘कथञ्चित्’ कामाद्विस्तृत्य वा । अन्ये त्वाङ्गः, प्रार्थ्य-
मानस्यानभ्युपगम एवातिक्रम इति । तत्र मेधातिथिना दूषणमुक्तं ।
तथाहि लिप्साया हि प्रवृत्तिः आद्वे न पुनः शास्त्रतः । अत्र सत्यां
लिप्सायां यदि नाङ्गीकरोति को दोष इति । तदेतच्छतपथीय-
लिङ्गदर्शनविरुद्धमित्युपेक्षणीयं ।

यमः ।

आमन्त्रितस्तु यो विप्रो भोक्तुमन्यत्र गच्छति ।

नरकाणां व्रतं गत्वा चाण्डालेष्वभिजायते ॥

नारायणः ।

आमन्त्रितस्तु यः आद्वे कुर्वीतान्यस्य तु क्षणं ।

संवत्सरं कृतं पुण्यं तस्य नश्यति दुर्मतेः ॥

कूर्मपुराणे ।

आमन्त्रितो ब्राह्मणो वै योऽन्यस्मिन् कुरुते क्षणं ।

स याति नरकं घोरं शूकरत्वं प्रयाति च ॥

मत्स्यपुराणे ।

आमन्त्रितस्तु गुणिना निर्धनेनापि च द्विजाः ।

नान्यमिष्टान्नलोभेन तमतिक्रमयन्ति हि ।

निमन्त्रितास्तु येनादौ तस्माद्गृह्णन्ति नान्यतः ॥

तदेतत्सर्वमाद्यविषयं । “विद्यमानधनोविद्वान् भोज्यान्नेन निमन्त्रितः । कथञ्चिदप्यतिक्रामन्पापः शूकरतां व्रजेत्” इति षट्चिंशन्मतेऽभिधानात् । अतोऽत्यन्तनिर्धनस्य बज्रदक्षिणादिलाभलोभात् कदाचिदतिक्रमेऽपि न दोषोऽस्तीति गम्यते ।

यस्तु गृहीतनिमन्त्रणोन्यस्मादपि प्रतिगृह्णाति तं प्रति निषेधमाह कात्यायनः ।

आमन्त्रितोन्यदन्नं न प्रतिगृह्णीयात् ।

‘आमन्त्रितः’ पूर्वमन्येन निमन्त्रितः, अन्यदीयादन्नादन्यत् पश्चान्निमन्त्रकस्यान्नं आह्वोपकृतं तण्डुलादिरूपमप्यन्नं न प्रतिगृह्णीयादित्युपाध्यायकर्को व्याख्यातवान् । अन्ये त्वेवं व्याचक्षते । यच्छ्राद्धार्थं निमन्त्रितस्तदर्थोदन्नादन्यदाममपि आहुव्यतिरेकेणापि केनचिद्दीयमानं तच्छ्राद्धोपलक्षिताहेरात्रपर्यन्तं न प्रतिगृह्णीयादिति ।

यः पुनः प्रतिगृह्णाति तस्य दोषमाह देवलः ।

पूर्वं निमन्त्रितोऽन्येन कुर्यादन्यप्रतिग्रहं ।

भुक्ताहारोऽथवा भुङ्क्ते सुकृतं तस्य नश्यति ॥

‘निमन्त्रितः’ पूर्वं भुक्ताहारः, यदि तस्मिन्नहेरात्रे पुनर्भुङ्क्ते तदा तस्य पूर्वकृतं सुकृतं नश्यति ।

यश्चामन्त्रितः कृताङ्गानोप्यनागमनेन कुतपादिकालातिषन्तिं करोति तस्य दोष आदित्यपुराणे दर्शितः ।

आमन्त्रितश्चिरं नैव कुर्याद्विप्रः कदाचन ।

देवतानां पिढृणाञ्च दातुरन्यस्य चैव हि ॥

चिरकारी भवेद्द्रोढा पच्यते नरकाग्निना ।

‘द्रोढा’ द्रोहकारी ।

याज्ञवल्क्यः ।

तैश्चापि संहनैर्भावं मनोवाक्कायकर्मभिः ।

‘तैः’ निमन्त्रितब्राह्मणैः ।

धमस्यति-कूर्मपुराणयोः ।

आमन्त्रिताश्च ये विप्राः आद्रुकाल उपस्थिते ।

वसेयुर्नियताः सर्वे ब्रह्मचर्यपरायणाः ॥

‘ब्रह्मचर्य’ अष्टप्रकारं स्त्रीसङ्गवर्जनं ॥

तदुक्तं गोभिलेन ।

स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यभाषणं ।

सङ्कल्पोऽध्यवसायश्च क्रियानिर्वृत्तिरेव च ॥

एतन्मैथुनमष्टाङ्गं प्रवदन्ति मनीषिणः ।

विपरीतं ब्रह्मचर्यमेतदेवाष्टलक्षणं ॥

पूर्वानुभूतस्य सुरतस्य स्त्रीरूपस्य वानुचिन्तनं ‘स्मरणं’ । सुर-
तस्य योषितो वा सरागतया शब्देन प्रतिपादनं ‘कीर्तनं’ । उपलक्षणं
चेदं हस्तमङ्केतादिप्रतिपादनस्य । स्त्रीभिः सह क्रीडा ‘केलिः’ । पर-
प्रयुक्तस्य सुरतस्य स्त्रीणां वा मस्पृहप्रवलोकनं ‘प्रेक्षणं’ । स्त्रीभिः सह
सुरतानुकूलकथाकरणं ‘गुह्यभाषणं’, स्त्रीव्यतिरेकेणाप्यञ्जलिभाषणं
वा । एवमिदं करिष्य इति स्त्रीसम्भोगसम्बद्धा मनोवाक्यापारः ‘सङ्कल्पः’ ।
सुरतोन्मुखशरीरव्यापारः ‘अध्यवसायः’ । आफलप्राप्तेः सुरतसम्पादनं
‘क्रियानिर्वृत्तिः’, ‘अष्टाङ्गं’ अष्टप्रकारं, ‘मैथुनं’ मिथुनकर्म । एतदेव

विपरीतमिति । एतस्यैव स्मरणादेर्विपरीत्यमस्मरणादि 'ब्रह्मचर्यं'
किमेतान्येकैकशो ब्रह्मचर्यं नेत्याह 'अष्टलक्षणं' अस्मरणादीन्यष्टाऽपि
समुच्चितानि लक्षणं स्वरूपं यस्य तत्तथा ।

उक्तनियमाचरणे हेतुमाह मनुः ।

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ।

न्यस्तशस्त्रा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥

'अक्रोधनाः' क्रोधवर्जिताः । 'शौचपराः' शौचं शुद्धता मृदारिभ्यां
प्रायश्चित्तेन च, 'सततमिति' शुद्धेर्विशेषणं, तेन निष्ठीवणादावाचम-
नादि तत्क्षणमेव कर्त्तव्यं । 'ब्रह्मचारिणः' परिहृतस्त्रीसंभोगाः ।
'न्यस्तशस्त्राः' न्यस्तं त्यक्तं शस्त्रं यैः । शस्त्रग्रहणं दण्डपारुष्योपलक्षणार्थं ।
'महाभागाः' दयौदार्यदीनत्वादिगुणयुक्ताः । यत एवंविधं पितृणां
रूपं ते च ब्राह्मणानाविशन्ति । अतस्तैस्तद्रूपधारिभिर्भवितव्यमि-
त्यर्थवादेनायमर्थोऽवसीयते ।

यदुक्तन्तेनैव ।

निमन्त्रितांस्तु पितर उपतिष्ठन्ति तान् द्विजान् ।

वायुवचानुगच्छन्ति तथासौनानुपासते ॥

यस्मान्निमन्त्रितान् ब्राह्मणान् दिव्येन रूपेण पितरः 'उपतिष्ठन्ति'
तच्छरीरमाविशन्ति । यथा भूतग्रहाः खगट्हीतं वायुवदनुगच्छन्ति,
यथा वायुः प्राणः पुरुषे गच्छत्यनुगच्छति निर्गच्छन्तं प्राणो जहाति
एवं पितरो वायुभूताः ब्राह्मणानुपासते गच्छत्स्वनुगच्छन्ति उप-
विष्टेषूपविशन्ति निमन्त्रिताः पितरूपापन्ना भवन्तीत्यर्थः । अतो
निमन्त्रितैस्तच्छरीरैर्भवितव्यं ।

देवलः ।

तस्माद्दोषान् परित्यज्य त्रीनेतानपरागपि ।

ब्रह्मचारौ शुचिर्भूत्वा आद्धं भुञ्जीत शक्तिमान् ॥

‘त्रीन्’ स्त्रीसम्भोगान्यप्रतिग्रह-पुनर्भोजनाख्यानम् ।

तथा ।

आद्धे निमन्त्रितो विप्रो वृषलीं यदि गच्छति ।

दातुः पापं समग्रं यत् क्षयात्तत्प्रतिपद्यते ॥

यसोऽग्रजसौ ।

आमन्त्रितस्तु यः आद्धे वृषल्या सह मोदते ।

भवन्ति पितरस्तस्य तं मांसं शुक्रभोजनाः ॥

मनुः ।

आमन्त्रितस्तु यः आद्धे वृषल्या सह मोदते ।

दातुर्यदुष्कृतं किञ्चित् तत्सर्वं प्रतिपद्यते ॥

वृषलीशब्दः स्त्रीमात्रोपलक्षणार्थः । सामान्येन ब्रह्मचर्यस्य विधानात् । वृषस्यन्ती वृषं भर्त्तारं लाति स्त्रीकुरुत इति व्युत्पत्त्या ब्राह्मण्यपि वृषल्येव । तेनायमर्थः । निमन्त्रणमङ्गीकृत्य तदहर्षः स्त्रिया सह मोदते तस्यायं दोषः । ‘मोदनं’ हर्षोत्पत्तिः । तेन संलापालिङ्गनाद्यपि न कर्त्तव्यं । ‘दातुः’ आद्धकर्तुः, ‘यदुष्कृतं’ पापं यत्किञ्चित्, ‘तत्सर्वं’, तस्मिन् संक्रामति । अभौष्टफलयोग-मात्रमनेन च निर्दिश्यतेऽन्यथा यत्र दाता पुण्यकृत्तत्र न कश्चिद्दोषः स्यात् ।

ब्रह्मवैवर्त्त-वायुपुराणयोः ।

आमन्वितस्तु यः आद्धे योषितं सेवते नरः^(१) ।

पितरस्तस्य तं मासं तस्मिन् रेतसि शेरते ॥

कूर्मपुराणे ।

आद्धे निमन्वितो विप्रो मैथुनं योऽधिगच्छति ।

ब्रह्महत्यामवाप्नोति तिर्यग्योनौ च जायते ॥

अत्र च मैथुनं स्वभार्यायामृतुमत्यामपि देवरादिना नियुक्ते-
नापि न कर्त्तव्यं । तदाह दृढमनुः ।

षट्सुकाले नियुक्तो वा नैव गच्छेत् स्तिथं कश्चित् ।

तत्र गच्छन् समाप्नोति ह्यनिष्टं फलमेव तु ॥

नियुक्त इत्यनेन रागतः प्रवृत्त्यभावेऽपि दोष इत्युक्तं भवति ।

कूर्मपुराणे ।

निमन्वितस्तु योविप्रो ह्यध्वानं याति दुर्भतिः ।

भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं पांसुभोजनाः ॥

यमः ।

आमन्वितस्तु यः आद्धे अध्वानन्तूपपद्यते ।

भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं पांसुभोजनाः ॥

उशनाः ।

आमन्वितस्तु यः आद्धे अध्वानं वहति द्विजः ।

भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं पांसुभोजनाः ॥

कूर्मपुराणे ।

आमन्त्रितस्तु यः आहुते कुर्याद्वै कलहं द्विजः ।
भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं मलभोजनाः ॥

यमः ।

आमन्त्रितस्तु यः आहुते कलहं कुरुते द्विजः ।
भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं कृच्छ्रभोजनाः ॥

उशनाः ।

आमन्त्रितस्तु यः आहुते कलहं कुरुते द्विजः ।
पितरस्तस्य तं मासं दुःखमृच्छन्ति दारुणं ॥

यमोशनसौ ।

आमन्त्रितस्तु यः आहुते भारमुद्धति द्विजः ।
पितरस्तस्य तं मासमभवन्ति खेदभोजनाः ॥
आमन्त्रितस्तु यः आहुते द्विंसां वै कुरुते द्विजः ।
तं मासं पितरस्तस्य भवन्ति राधराशनाः ॥
आमन्त्रितस्तु यः आहुते आयासं कुरुते द्विजः ।
भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं पित्तभोजनाः ॥

उशनाः ।

आमन्त्रितस्तु यः आहुते द्यूतं संसेवते द्विजः ।
भवन्ति पितरस्तस्य तं मासं मलभोजनाः ॥
तस्मान्निमन्त्रितः आहुते नियतात्मा भवेत् द्विजः ।
अक्रोधनः शौचपरः सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥

यमः ।

अद्विंसा सत्यमक्रोधो दूरे चागमनक्रिया ।

अभारोदहनं क्षान्तिः आहुः ऽस्थोपासनाविधिः ॥

दूरे सीमः पुरस्तादगमनविधानात् सीममध्ये गच्छतो न दोष इति ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराणम् ।

न सीमानमतिक्रामेच्छाद्द्वार्यं वै निमन्वितः ।

पर्यटन् सीममध्ये तु कदाचिन्न प्रदुष्यतीति ॥

यमः ।

पुनर्भोजनमध्वानं भाराध्ययनमैथुनं ।

सन्ध्यां प्रतिग्रहं होमं आहुभुग्वर्जयेत् सदा ॥

होमं स्वयं न कुर्यात् अन्येन तु कारयेत् ।

यदाह कात्यायनः ।

सुतके च प्रवासे च अशक्तौ आहुभोजने ।

एवमादिनिमित्तेषु हावयेदिति योजयेत् ॥

हावयेदिति यद्गोभिलादिभिरुक्तं तदेवमादिनिमित्तेषु योजयेदित्यर्थः ।

होतुरन्यस्यालाभे भविष्यत्पुराणे उक्तं ।

दशकृत्वः पिवेदापो गायत्र्या आहुभुग्द्विजः ।

ततः सन्ध्यामुपासीत जपेच्च जुहुयादपि ॥

इति निमन्वितनियमाः ।

अथ आहुकर्तुर्नियमाः ।

आदित्यपुराणे ।

तदहस्तु शुचिर्भूत्वाक्रोधनोऽत्वरितो भवेत् ।

अप्रमत्तः सत्यवादी यजमानोऽथ वर्जयेत् ॥

अध्वानं मैथुनञ्चैव अमं स्वाध्यायमेव च ।

‘तदहः’ तस्मिन् आद्धोपलक्षिते काले, स च निमन्त्रणात्प्रभृति आद्धभुक्तान्नपरिणामावधिः कालोऽहःशब्दार्थः । “विनीतः प्रार्थयन् भक्त्या विप्रानामन्व्य यत्नतः । आद्धभुक्तान्नपाकान्तं नियमानाचरे-
त्ततः ॥” इति लेगाचिस्ररणात् ।

‘शूचिः’ स्नानादिभिः शुद्धदेहः । ‘अक्रोधनः’ क्रोधवर्जितः ।
उपलक्षणञ्चैतन्मात्सर्य-दम्भादीनां मनोदोषाणां । ‘अत्वरितः’ द्रुतका-
रित्वहीनः । तथात्वे हि कदाचिद् यथावत्कार्यानिष्पत्तिः स्यात् ।
‘अप्रमत्तः’ अनवधानविधुरः । प्रमाणवत्पदार्थविषयो लक्षणोपेतश्च शब्दः
‘सत्यः’ तद्वदनशीलः ‘सत्यवादी’ । अध्वशब्देन लक्षणया दूराध्वगमन-
मवसीयते । ‘मैथुनं’ स्त्रीसम्भोगः । ‘अमः’ भारोदहनादिजनितः
क्लेशः । स्वाध्यायशब्देन साङ्गस्य वेदस्याध्ययनमध्यापनञ्च विवक्षितं ।
कूर्मपुराणे ।

अक्रोधनोऽत्वेरोऽमत्तः सत्यवादी समाहितः ।

भारमैथुनमध्वानं आद्धकृद्वर्जयेज्जपं ॥

‘अत्वरः’ त्वरापूढ्यः । ‘अप्रमत्तः’ अप्रमादी । ‘जपः’ स्वाध्यायाध्ययनं ।

वृद्धमनुः ।

निमन्व्य विप्रांस्तद्वर्जयेन्मैथुनं क्षुरं ।

प्रमत्तताञ्च स्वाध्यायं क्रोधाशौचं तथानृतं ॥

‘क्षुरं’ क्षुरकर्म ।

एतच्च नखनिकृन्तनादेरेष्युपलक्षणं ।

जावालः ।

ताम्बूलं दन्तकाष्ठञ्च स्नेहस्नानमभोजनं ।
रत्यौषधपरान्नानि आहुकर्त्ता तु वर्जयेत् ॥

आहुं प्रकृत्य हारीतः ।

वीणि चात्र प्रशंसन्ति शौचमक्रोधमत्वरं ।

देवलः ।

अक्रोधो निर्वृतः स्वस्थः अद्वावानत्वरः शुचिः ।
समाहितमनाः आहुक्रियायामसकृद्भवेत् ॥

पैठीनसिः ।

आहुं सत्यञ्चाक्रोधञ्च शौचञ्चात्तराञ्च प्रशंसन्ति ।

विष्णुः ।

कोपं परिहरेन्नाश्रु पातयेन्न त्वरां कुर्यात् ।

उशनाः ।

न त्वरया न क्रोधेन कुर्वीत ।

वराहपुराणे ।

दन्तकाष्ठञ्च विष्टजेद्रुद्धाचारी शुचिर्भवेत् ।

वायुपुराणे ।

न दीनो नापि वा क्रुद्धो न चैवान्यमना नरः ।

एकाग्रमाधाय मनः आहुं कुर्यात्सदा बुधः ॥

निमन्त्रितब्राह्मणपरित्यागेन ब्राह्मणान्तरनिमन्त्रणप्रतिषेधः

कूर्मपुराणे ।

आमन्त्रयित्वा यो मोहादन्यच्चामन्त्रयेद्द्विजः ।

स तस्मादधिकं पापी विष्टाकीटोऽभिजायते ॥

यो ब्राह्मणोऽन्येन निमन्त्रितोऽन्यस्मै चणं कुरुते तस्माद्ब्राह्मणा-
त्पूर्वस्त्रोकोक्तादुक्तलक्षणो यजमानोऽधिकं पापीत्यर्थः ।

दोषान्तरमाह नारायणः ।

केतनं कारयित्वा तु निवारयति दुर्मतिः ।

ब्रह्मबध्नामवाप्नोति शूद्रयोनीं च जायते ॥

एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते ब्राह्मणो नियतः शुचिः ।

यतिचान्द्रायणं कृत्वा तस्मात्पापात् प्रमुच्यते ॥

‘एनः’ पापं । यतिचान्द्रायणं नाम चान्द्रायणविशेषः । तदेतदङ्गी-
कृतकेतनस्य भोजनयोग्यस्य निराकरणे सति द्रष्टव्यं ।

यमः ।

आमन्त्र्य ब्राह्मणं यस्तु यथान्यायं न पूजयेत् ।

अतिवृक्षासु घोरासु तिर्यग्यानिषु जायते ॥

हारीतः ।

दैवे वा यदि वा पित्र्ये निमन्त्र्य ब्राह्मणं यदि ।

तर्पयेन्न यथान्यायं स तत्तस्य फलं हरेत् ॥

प्रमादाद्विस्मृतं ज्ञात्वा प्रमाद्यैनञ्च यन्नतः ।

तर्पयित्वा विशेषेण सर्वं तत्फलमाप्नुयात् ॥

गौतमस्तु आहुकर्तुर्वर्षलीगमने दोषाधिक्यमाह ।

सद्यः आहुती शूद्रातल्पगस्तत्पुरुषे मासं नयते पितृन् ।

आहुं करिष्यमाणं कृतं वास्य विद्यत इति ‘आहुती’ दाता । ‘सद्यः’

तत्क्षणमारभ्य, मासं नयतीत्यर्थः ।

निमन्त्रणप्रभृति आद्धकर्मसमाप्तिपर्यन्तं आद्धकर्तुर्निराहारत्वमा-
द्यापस्तम्भः ।

आरब्धे चाभोजनमासमापनादिति ।

निमन्त्रणदिने तु भोजननियममाह जातृकर्णः ।

निरामिषं सकृद्भुक्ता भुक्तसर्वजने गृहे ।

निमन्त्रयीत पूर्वद्युरूपगम्य द्विजोत्तमान् ॥

एतेषां नियमानामवश्यकार्यत्वमुक्तमग्निपुराणे ।

अमैथुनादयः सर्वे नियमाः आद्धकारिणा ।

अप्रमत्तेन कर्त्तव्याः प्रमाद्य निरयं व्रजेत् ॥

गुरुतरकार्याद्युपनिपाते तु स्वयमपारयन् यदि कदाचित्पुत्र-शि-
ष्यत्विगादिनान्येन आद्धं कारयेत् तदानेन यजमानेन चेत्युभाभ्यामपि
ब्रह्मचर्यादिनियमा यथावदनुष्ठेयाः ।

तदुक्तं वाराहपुराणे ।

न शक्नोति स्वयं कर्तुं यदा ह्यनवकाशतः ।

आद्धं शिष्येण पुत्रेण तदान्येनापि कारयेत् ॥

नियमानाचरेत्सोऽपि विहितांश्च वसुन्धरे ।

यजमानोऽपि तान् सर्वानाचरेत् सुसमाहितः ॥

ब्रह्मचर्यादिभिर्भूरिनियमैः आद्धमक्षयं ।

अन्यथा क्रियमाणन्तु मोघमेव न संशयः ॥

इति आद्धकर्तुर्नियमाः ।

अथोभयनियमाः ।

तत्र हारीतः ।

आमन्त्रिताः आमन्त्रयिता च शुचयस्तां रात्रिं वसेयुः ।

निमन्त्रणानन्तरं शातातपः ।

वसेत् प्रयतो नित्यं सह विप्रैः कृतव्रतः ।

ब्राह्ममार्कण्डेय-नागरखण्डेषु ।

तैश्च संयमिभिर्भावं यश्च आर्द्धं करिष्यति ।

मनुर्यमश्च ।

निमन्त्रितो द्विजः पित्र्ये नियतात्मा भवेत्सदा ।

न च कृन्दांस्वधीयीत यस्य आर्द्धञ्च तद्भवेत् ॥

पित्र्ये आर्द्धे निमन्त्रितो नियतात्मा भवेत् संयतात्मा ब्रह्मचर्यं परिरुहेत् । अन्यांश्च यम-नियमाननुतिष्ठेत् । अत्र स्नातकव्रतादीनां पुरुषव्रतादीनां नृत्यगीतादिप्रतिषेधानां कर्माङ्गता विधीयत इति मेधातिथिः । तथा कर्त्तव्यं आर्द्धकृता यथासौ ब्राह्मणो निमन्त्रणात् प्रभृति संयतेन्द्रियो भवति अन्यथा आर्द्धं दुष्येत् । न च 'कृन्दांसि' वेदान्, अधीयीत वाचा वेदाक्षरोच्चारणमध्ययनं । जपस्तु मन्त्रोपासनादावप्रतिसिद्धः । यस्य च तत्कर्त्तव्यं आर्द्धं भवेत् सोऽपि नियतात्मा भवेदिति योजना । अतो भोक्तुः कर्त्तुश्च निमन्त्रणात्प्रभृति तुल्यो नियमोऽनध्ययनञ्च ।

कात्यायनः ।

तदहः शुचिक्रोधनोऽत्वरितोऽप्रमत्तः सत्यवादी स्याद्ध्व-मैथुन-अम-स्वाध्यायांश्च वर्जयेदावाहनादि वाग्यत ओपस्पर्शनादामन्त्रिताश्चैवमिति ।

'आवाहनादि' आवाहनप्रभृति, उपस्पर्शनपर्यन्तं यजमानः 'वाग्यतः' मौनी स्यादिति । 'आमन्त्रिताश्चैवमिति' आमन्त्रिता ब्राह्मणाश्चाप्येवं शुचित्वादि-वाग्यमादिनियमवन्तो भवेयुः ।

कूर्मपुराणे ।

तस्मान्निमन्त्रितः आद्धे नियतात्मा भवेद्द्विजः ।

अक्रोधनः शौचपरः कर्त्ता चैव जितेन्द्रियः ॥

आदित्यपुराणे ।

तां निशां ब्रह्मचारी स्याच्छ्राद्धकृच्छ्राद्धकैः सह ।

अन्यथा वर्त्तमानौ तौ स्यातां निरयगामिनौ ॥

पाद्म-मातृययोः ।

पुनर्भोजनमध्वानम्भारमायास-मैथुनं ।

आद्धकृच्छ्राद्धभुक् चैव सर्वमेतद्विर्वर्जयेत् ।

सयञ्च कलहञ्चैव दिवास्वापन्तयैव च ॥

विष्णुपुराणे ।

ततः क्रोधव्यवायादि नायासञ्च द्विजैः सह ।

यजमानो न कुर्वीत दोषस्तत्र महानयं ॥

अत्रादिशब्देन हिंसा-द्यूतानृतादीनि गृह्यन्ते ।

तथा आद्धे नियुक्तो वा भोजयित्वा नियुज्य च ।

व्यवायी रेतसो गर्त्ते मज्जयत्यात्मनः पितृन् ॥

‘नियुक्तः’ निमन्त्रितो ब्राह्मणः, आद्धभोजनात्प्राक् भुक्त्वा आद्ध-
भोजनोत्तरकालं वा यदि ‘व्यवायी’ मैथुनकर्त्ता, स्यात्तदासौ स्वपितृन्
रेतोगर्त्ते मज्जयेत् । एवं यजमानोपि ‘नियुज्य’ निमन्त्रणं कृत्वा
ब्राह्मणभोजनात् पूर्वं, तथा ‘भोजयित्वा’ ब्राह्मणभोजनानन्तरमपि
भुक्तान्नपरिणामपर्यन्तं यदि ‘व्यवायी’ स्यात्तदा सोऽप्युक्तदोषं प्राप्नुयात् ।
तथा च प्रचेताः ।

स्यादन्नपरिणामान्तं ब्रह्मचर्यं द्वयोस्ततः ।

तत इति निमन्त्रणात् प्रसूतीत्यर्थः । ब्रह्मचर्यग्रहणं द्वयोर्निमन्त्रित-यजमानयोर्विहितनियमोपलक्षणार्थं, “भुक्तान्नपरिणामान्तं नियमान्न विवर्जयेत् । निषिद्धं कुर्वतां दोषान्नददधमकुर्वतां” इति बृहस्पतिस्मरणात् ।

शङ्कः ।

निमन्त्रितस्तु यः आद्धे मैथुनं सेवते द्विजः ।

आद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च युक्तः स्वान्महत्तैनमा ॥

नागरखण्डे ।

आद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च मैथुनं योऽनुतिष्ठति^(१)

पितरस्तस्य तं मांसं तस्मिन् रेतसि शरते ॥

गत्वा तु योषितं आद्धे यो भुङ्क्ते यश्च गच्छति

रेतोमूत्रकृताहारास्तं मांसं पितरस्तयोः ॥

ब्रह्मवैवर्त्त-वायुपुराणयोः ।

आद्धदाता च भोक्ता च मैथुनं यदि गच्छतः ।

पितरस्तु तयोर्मांसं रेतोऽग्नन्ति न संशयः ॥

उभयोर्नियमाचरणे हेतुमाह हारीतः ।

पूर्वेद्युरामन्त्रितान्विप्रान् पितरः संविशन्ति व ।

यजमानश्च तां रात्रिं वसेयुर्नियतास्ततः ॥

इत्युभयनियमाः ।

अथ आद्धभोक्तुर्नियमाः ।

(१) योऽनुगच्छतीति ख० ।

तत्र प्रचेताः ।

पीत्वापोशनमश्रीयत् पात्रे दत्तमगर्हितं ।

सर्वेन्द्रियाणां चापत्न्यं न कुर्यात् पाणि-पादयोः ॥

इन्द्रियादिषु चापत्न्यं भोजनार्थव्यापारादभ्यधिकव्यापारः ।

मनुः ।

अभ्युष्णं सर्वमन्नं स्याद्भुञ्जीरंश्चैव वाग्यतः ।

न च द्विजातयोन्युर्दात्रा पृष्टा हविर्गुणान् ॥

ईषदुष्णम् 'अभ्युष्णं' । उष्णत्वेऽपि यथा मुखे सुखस्यर्गं भवति ।
यस्योष्णस्य भोजनमुचितं तत्रैवेदमुष्णताविधानं न तु दध्योदनादे-
स्त्वौष्ण्यं व्याधिकरमप्रीतिकरं च । तादृशस्य च प्रदाने हर्षयेत् ब्राह्म-
णानिति विरुध्यते । उष्णभोजनविधानाच्च न सर्वमन्नं सकृत्परिवेष्ट्यं ।
तथा हि बद्धभोजिनः शीतलीभवेदन्नं तस्मात् पूर्वपरिविष्टे भुक्ते पुनर-
न्यद्द्यात् । न च मुञ्जानेभ्य उच्छिष्टत्वादानमयुक्तमिति वाच्यम् । भोज-
नविधिरेवं रूप एव । आ तप्तेर्भोजयितुर्व्यापारः । न ह्यत्र ओदनादि-
प्रतिग्राह्यतया सम्बध्यते । अतएव न तत्र प्रतिग्रहभन्त ओदनादिषु
युज्यते । "इष्टमुष्णं हविष्यञ्च दद्यादन्नं शनैः शनैः" इति जाबालि-
स्मरणाच्च । 'वाग्यतः' नियमितवाचः । व्यापारनिरोधः 'नियमनं' ।
वाचश्च व्यापारः शब्दोच्चारणं । तन्निरोधविधानात् । व्यक्ताव्यक्तं
शब्दोच्चारणं न कर्त्तव्यमित्युक्तं भवति । दात्रेत्यविवक्षितं । अन्येनापि
पृष्टैर्हविर्गुणा न वक्तव्याः । ननु वाङ्नियमादेवैतत्सिद्धं । सत्यं ।
अभिनयादिनापि न कर्त्तव्यमिति प्रतिपादयितुं भविष्यति । न
ब्रूयूरिति कथञ्चिद्वाग्येयं ।

तथाचात्रिः ।

ऊङ्कारेणापि योब्रूयाद्धस्ताद्वापि गुणान् वदेत् ।

भृतलाचोदरेत्पात्रं मुञ्चेद्धस्तेन वा पिवेत् ॥

प्रौढपादो बहिःकक्षोबहिर्जानकरोऽथवा ।

अङ्गुष्ठेन विनाश्राति मुखशब्देन वा पुनः ॥

पीत्वावशिष्टतोयानि पुनरुद्धृत्य वा पिवेत् ।

खादितार्द्धात् पुनः खादेन्मोदकानि फलानि वा ॥

मुखेन वा धमेदन्नं निष्ठीवेद्भाजनेऽपि वा ।

इत्थमश्रद्धिजः श्राद्धं दत्त्वा गच्छत्यधोगतिं ॥

‘प्रौढपादः’ आसनारोपितपादः । “आसनारूढपादस्तु प्रौढपादः स उच्यते” इति भविष्यत्पुराणेऽभिधानात् । ‘बहिःकक्षः’ उत्तरीयवा-
खोबहिर्भूतकक्षद्वयः । भृतलात्पात्रोद्धरणे दोषोऽन्नाद्याधारमहाभाजन-
विषयः । पानाद्याधारलघुपात्रस्य “पुनरुद्धृत्य वा पिवेत्” इत्यनेनो-
द्धाराभ्यनुज्ञावगमात् ।

यत्तु देवलेनोक्तं ।

अन्न-पानक-शीतोदं ददद्भ्योह्यवलोकितः ।

वक्तव्ये कारणे संज्ञां कुर्वन् भुञ्जीत पाणिना ॥ इति ।

अपेक्षानुसारेणान्न-पान-शीतलवार्यादि दातृभिरपेक्षां ज्ञातुमव-
लोकितः, क्षुत्पिपासालक्षणे अपेक्षादेः कारणे वक्तव्ये पाणिना संज्ञां
सङ्केतमपेक्षादिस्मृचकं कुर्वन् भुञ्जीतेति तस्यार्थः प्रत्येतव्यः । न तु
स्वादुत्वादिविगुणरूपे अपेक्षाकरणे संज्ञां कुर्वन्निति । एवंविधार्थ-
परिग्रहे पूर्वोक्तवचनविरोधापत्तेः ।

अभ्युष्णं सर्वमन्नं स्यादित्यादिविधेरर्थवादमाह मनुः ।

यावदन्नं भवत्युष्णं यावदश्नन्ति वाग्यताः ।

तावदश्नन्ति पितरो यावन्नोक्ता हविर्गुणाः ॥

वायुपुराणेऽपि ।

यावन्न स्तूयते चान्नं यावदौष्ण्यं न मुञ्चति ।

तावदश्नन्ति पितरो यावदश्नन्ति वाग्यताः ॥

प्रभासखण्डे ।

रसा यत्र प्रशस्यन्ते भोक्तारो बन्धुगोत्रिणः ।

राजवार्त्तादिसंक्रन्दो रक्षःश्राद्धस्य लक्षणं ॥

हविर्गुणकथनप्रतिषेधस्तु श्राद्धसमाप्तेः प्रागेव ।

श्राद्धसमाप्तौ तु हविर्गुणप्रशंसा कर्त्तव्येत्याह वृद्धवसिष्ठः ।

श्राद्धावसाने कर्त्तव्या द्विजैरन्नगुणैः स्तुतिरिति ।

शङ्खलिखितौ ।

ब्राह्मणा अन्नगुणं दोषं नाभिवदेयुः नानृतं ब्रूयुरन्योन्यं न प्रशं-
सेयुरन्नपानं न प्रभूतमिति ब्रूयुरन्यत्र हस्तसंज्ञायाः ।

अभ्यधिकस्थान्नस्याप्रतिग्रहार्थं पूर्वपरिविष्टं प्रभूतमत्रास्ति किम-
न्येनेति भोक्तृभिर्न वक्तव्यं किन्तु हस्तसंज्ञेतेन सूचनीयमित्यर्थः ।

निगमोऽपि ।

नान्नपानादिकं श्राद्धे वारयेन्मुखतः क्वचित् ।

अनिष्टत्वाद्दृष्टत्वाद्वा वारणं हस्तसंज्ञया ॥

एवमभीष्टयाचनमपि न मुखतः कुर्यात् मौनभङ्गप्रसङ्गात् ।

तेन तदपि हस्तसंज्ञया कार्यं ।

अपेक्षितं चावश्यं याचनीयमेवेत्याह वृद्धशातातपः ।

अपेक्षितं याचितव्यं आद्धार्यमुपकल्पितं ।

न याचते द्विजोमूढः स भवेत्पितृघातकः ॥

यन्तु वायुपुराणेऽभिहितं ।

याचते यदि दातारं ब्राह्मणो ज्ञानवर्जितः ।

पितरस्तस्य रुध्यन्ति दातुर्भोक्तुर्न मंशयः ॥

यच्च यमेन ।

कच्छद्वादशरात्रेण मुच्यन्ते कर्मिणस्ततः ।

तस्माद्विजो नैव दद्यान्न याचेन्न च हापयेदिति ॥

तच्छ्राद्धार्थमननुकल्पितवस्तुविषयं । सामान्येनाभिधानात् ।

आद्धार्यमुपकल्पितमप्यन्नादिकमत्यन्ताधिकं दाता न दद्यात् भोक्ता
च न प्रतिगृह्णीयात् तदाह तुः शङ्ख-लिखितौ ।

नाग्रासनस्यः पूर्वमश्रीयान्नाधिकं दद्यान्न प्रतिगृह्णीयात् ।

वृद्धशातातपः ।

आसने पादमारोप्य यद्भुङ्क्ते तु द्विजोत्तमः ।

हन्ति दैवञ्च पित्र्यञ्च तदन्नञ्च प्रजाः पशून् ॥

बौधायनः ।

पादेन पादमाक्रम्य यो भुङ्क्तेऽनापदि द्विजः ।

नैवासौ भौज्यते आद्धे निराशाः पितरो गताः ॥

तथा तृष्णीं भुञ्जीरन्नविलोकयमाना अन्दुष्टृत्य पात्रमिति ।

अविलोकयमाना इतस्तत इति शेषः ।

पात्रोद्धरणे दोषान्तरमुक्तं वाराहपुराणे ।

उद्धरेद्यदि पात्रन्तु ब्राह्मणो ज्ञानवर्जितः ।

हरन्ति राक्षसास्तस्य भुञ्जतोऽन्नञ्च सुन्दरि ॥

मनुः ।

यदेष्टितशिरा भुङ्क्ते यद्भुङ्क्ते दक्षिणमुखः ।

सोपानत्कश्च यद्भुङ्क्ते तदै रक्षांसि भुञ्जते ॥

वेष्टितमुष्णीषादिना । दक्षिणाभिमुखस्य दोषवचनादनवकाशे
देशे दक्षिणैतरयत्किञ्चिदभिमुखानामपि भोजनमनुमतं भवतीति
ज्ञायते । अन्यथोदङ्मुखानां विधानात् कुतो दक्षिणाभिमुखत्वप्राप्तिः ।
'उपानहौ' चर्मपादुके ।

देवलः ।

योऽप्रसन्नमना भुङ्क्ते सोपानत्कोऽपि वा पुनः ।

प्रलापशीलः क्रुद्धो वा स विप्रः पितृदूषकः ॥

विष्णुः ।

अश्रीयुर्ब्राह्मणा न सोपानत्का न पीठोपनिहितपादाः ।

शङ्खः ।

एकवासाश्च योऽश्रीयान्निराग्नाः पितरो गताः ।

प्रभासखण्डे ।

यश्च सूत्कारवद्भुङ्क्ते यश्च पाणितले द्विजः ।

न तदश्रन्ति पितरो यश्च वायुं समुत्सृजेत् ॥

'सूत्कारवत्' सूत्कार-फुत्कारादिशब्दवत् ।

पाणितले निषेधादङ्गुल्यग्रेण यासो ग्राह्यः । यासं गृहीत्वा उष्ण-
स्यान्नस्य निर्वापणार्थं यो वायुं मुखमारुतमुत्सृजेत् ।

यमः ।

यश्च पाणितले भुङ्क्ते यश्च वायुं समुत्सृजेत् ।

न तस्य पितरोऽश्रन्ति यश्चैवाग्ने प्रशंसति ॥

‘अग्ने’ आद्धसमाप्तेः पूर्वं ।

हारौतः ।

ऊर्द्धपाणिः प्रविद्धसन् सक्रोधो विस्मयान्वितः ।

आद्धकाले तु यद्भुङ्क्ते न तत्प्रीणाति वै पितृन् ॥

शातातपः ।

भग्नपृष्ठस्तु योभुङ्क्ते वह्निर्जानुकरस्तथा ।

हमते वक्ति चाजस्रं स ज्ञेयः पितृघातकः ॥

तथा ।

अभ्युष्णाविरसं सर्वमनिवारितमद्रुतं ।

अलोलुपो जितक्रोधो मुञ्जीतान्नं मनोहितं ॥

कार्ष्णाजिनिः ।

भुञ्जीत चापरिश्रान्तो दम्भाहङ्कारवर्जितः ।

क्रोधं लोभं तथा मोहं वर्जयेच्छ्राद्धकर्मणि ॥

वक्त्रचपरिशिष्टे ।

यच्च पाणितले दत्तं यच्चान्नमुपकल्पितं ।

एकीभावेन भोक्तव्यं पृथग्भावो न विद्यते ॥

पाणितले दत्तमग्नौकरणान्नं । ‘उपकल्पितं’ द्विजभाजनेषु पितृ-
द्देशेनोत्सृष्टं । एतद्वयमपि मिश्रयित्वा भोक्तव्यं ।

प्रचेताः ।

न स्पृशेद्वामहस्तेन भुञ्जानोऽन्नं कदाचन ।
न पादौ न शिरो वस्त्रिं पदा न भाजनं स्पृशेत् ॥

यमः ।

यत्तु भुक्त्वा पुनर्भुङ्क्ते यच्च तैलाभिधारितं ।
रजस्वलाभिर्यदृष्टन्तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥
रजस्वलादिभिरिति व्याख्येयं बह्वचनोपदेशात् ।
वायुपुराणे ।

आद्धे नियुक्ता ये विप्रा दम्भं क्रोधञ्च चापलं ।
अन्योन्यस्पर्शनं कामात् वर्जयेयुर्मदन्तथा ॥
कामग्रहणाद्बुद्धिपूर्वमन्योन्यस्पर्शपरिहारं कुर्युः ।
प्रमादादितरेतरस्पर्शं तु यत् कर्त्तव्यं तदाह शङ्खः ।
आद्धपङ्क्तौ तु भुञ्जानो ब्राह्मणो ब्राह्मणं स्पृशेत् ।
तदन्नमत्यजन् भुक्त्वा गायत्र्यष्टशतं जपेत् ॥

वसिष्ठः ।

नियुक्तस्तु यदा आद्धे दैवे वा मांसमुत्सृजेत् ।
यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमृच्छति ॥
मांसग्रहणमुपलक्षणार्थं यतोऽन्यदपि आद्धे परिविष्टमन्नमपरि
त्याज्यमेव ।

तदाह यमः ।

नियुक्तश्चैव यः आद्धे यत् किञ्चित् परिवर्जयेत् ।
पितरस्तस्य तं मांसं नैराशं प्रतिपेदिरे ॥

बृहस्पतिः ।

दैवे नियुक्तः आद्धे वा नियमं न विसर्जयेत् ।

निषिद्धं कुर्वतां दोषस्तद्वै दैधमकुर्वतां ॥

जातृकर्णः ।

भाजनं परिविष्टान्नं हस्तेन ब्राह्मणः स्पृशेत् ।

रक्षोभ्यस्त्रायते यस्माद्भारणीयं प्रयत्नतः ॥

आद्धान्नमपहर्तुकामेभ्यो रक्षोभ्यो हस्तेन पात्रं स्पृशन् ब्राह्मण-
स्त्रायते “ब्राह्मणो हि रक्षसामपहन्ता” इति शतपथश्रुतेः । अतः
परिवेषणात्प्रभृति हस्तेन पात्रन्धारणीयं ।

वसिष्ठः ।

उभयोर्हस्तयोर्मुक्तं पितृभ्योऽन्नं निवेदितं ।

तदन्तरं प्रतीचन्ते ह्यसुरा दुष्टचेतसः ॥

तस्मादशून्यं हस्तेन कुर्यादन्नमुपागतं ।

भाजनं वा समालभ्य तिष्ठेदोच्छेषणाद्विजः ॥

उभयोर्ब्राह्मणहस्तयोरन्यतमेनापि यदा तदन्नमनधिष्ठितं भवति
तदन्तरालमसुराः सर्वदा प्रतीचन्ते लब्धान्तराश्च तदन्नमपहरन्ती-
त्यर्थः । तस्माद् यदैवान्नमुपागतं भवति । ततः प्रभृत्योच्छेषणात्
भुक्तशिष्टान्नस्य भाजनाद्वह्निःकरणपर्यन्तं वामहस्तेन भाजनं विधृत्य
तिष्ठेत् । कण्डूयनाद्यर्थं वामहस्तव्यापारसमये तु दक्षिणहस्तेन भाजनं
समालभ्य वर्त्तेतेति तात्पर्यार्थः ।

देवतोद्देशेन त्यागात् पूर्वं परिविष्टमन्नं हस्तेन न स्पृष्टव्यमित्या-
होत्रिः ।

असङ्कल्पितमन्नाद्यं पाणिभ्यां य उपस्पृशत् ।

अभोज्यं तद्भवेदन्नं पितृणां नोपतिष्ठते ॥

निगमः ।

मांसापूपफलेष्वादिदन्तच्छेदं न भवयेत् ।

यासशेषं न पात्रेऽस्येत्पीतशेषन्तु नो पिवेत् ॥

‘दन्तच्छेदं न भवयेत्’ हस्तेन मांसादि धृत्वा स्वल्पं स्वल्पं दन्तैः
क्षित्वा न भक्षयेत् । ‘यासशेषं’ मुखार्पितयासशेषं, पुनर्भोजने ना-
स्येत् न निक्षिपेत् ।

प्रचेताः ।

दन्तच्छेदं हस्तपानं वर्जयेच्चातिभोजनं ।

‘हस्तपानं’ हस्तेन पाणीयादिपानं, वर्जयेत् । अपि तु लघुपा-
त्रेनैव कुर्यात् । ‘अतिभोजनं’ तप्तौ सत्यामपि भोजनं ।

शातातपः ।

अर्द्धं भुङ्क्ते तु यो विप्रस्तस्मिन् पात्रे जलं पिवेत् ।

यद्भुक्तं तत्पितृणान्तु शेषं विन्द्यादथासुरं ॥

जमदग्निः ।

न क्षिदेयुर्नावशेषयेयुः ।

नावशेषयेयुरिति निषेधो तप्तस्य क्रोधमदादिवशात् खेच्छन्वा
यदवशेषणं तद्विषयः ।

यतः आह सुमन्तुः ।

आ तप्तभोजनं तेषां कामतो नावशेषणं ।

तप्तौ जातायां दध्यादीनि विहाय यत्किञ्चिदवशेषणीयं ।

तदाहोशनाः ।

भोजनन्तु न निःशेषं कुर्यात् प्राज्ञः कथञ्चन ।

अन्यत्र दध्नः क्षीराद्वा क्षौद्रात्सक्तुभ्य एव च ॥

‘क्षौद्रं’ मधु ।

जमदग्निरपि ।

अन्यत् पुनरुत्पृष्ट्यं । तस्यासंस्तुतप्रसीतानां भागधेयत्वात् ।
‘अन्यत्’ दध्यादिभ्यः ।

इति श्राद्धभोक्तृनियमाः ।

अथ भोजयितृनियमाः ।

तथाह मनुः ।

हर्षयेद्ब्राह्मणांसुष्टो भोजयेच्चाग्र्यं शनैः ।

अन्नाद्येनासक्तुच्चैनान् गुणैश्च परिचोदयेत् ॥

तुष्ट इति सत्यपि निमित्ते न स्वदुःखं दीर्घश्वासेष्वासादिना
केनचित् प्रकारेण प्रकटयेत् । अपि तु हृष्टवत्स्यात् । ब्राह्मणान्
हर्षयेत् । गीतादिना परप्रयुक्तेन । अविरुद्धेन स्वयं प्रयुक्तेन वा ।
प्रसङ्गागतेन परिहासेन वा । तेन चिरकालं स्वाध्याये पथ्यमाने
यदि कश्चिदुद्विजेत् ततो वीरस्याख्यानैः गीतादिभिर्व्या रञ्जयेत् ।
‘शनैर्भोजयेत्’ कतिचिद्व्यासान् गृहीत्वा तत् स्वादेतत्सम्यग्व्यञ्जन-
मित्येवमादिभिः प्रियवचनैरसंरम्भेन वदन् भोजयेत् । ‘अन्नाद्येन’
पायसादिना, ‘गुणैः’ व्यञ्जनैः । ‘असक्तु’ पुनः पुनः, ‘परिचोदयेत्’
साध्य इमाः शृङ्खलाः सरसेयं क्षीरिणीति पात्रस्थमेवमादि हस्तेन
गृहीतं कृत्वा पुरः स्थितः पुनः पुनर्ब्रूयादित्येषा परिचोदना ।
तथा ।

यद्यद्रोचेत विप्रेभ्यस्तत्तद्द्यादमत्सरः ।

ब्रह्मोद्याश्च कथाः कुर्यात् पितृणामेतदीप्सितं ॥

ब्राह्मणैरुच्यन्ते कथ्यन्ते यास्ताः ब्रह्मोद्याः । देवासुरयुद्धं, वृत्रवधः, सरमादूतमित्याद्याः । अथवा कश्चिदेकाकी चरतीत्याद्याः । ब्रह्माद्या इति वा पाठः, ब्रह्मप्रधाना वा मन्त्रार्थवादनिरूपणाद्याः, 'कथाः' संलापान् लौकिकैः शब्दैः कुर्यात् । पितृणामेतदीप्सितमित्यर्थवादः । याज्ञवल्क्यः ।

अन्नमिष्टं हविष्यञ्च दद्यादक्रोधनोऽत्सरः ।

'इष्टं' ब्राह्मणानां प्रियं । वाचं यमत्वादकथयत्सपि ब्राह्मणेषु तेषामादरातिशयाद्वा तत् कृतहस्तसङ्केतेन वानुमाद्य यद्यदभीष्टं जानीयान्तत्तत्प्रयत्नेन दद्यादित्यर्थः ।

सुमन्तुरपि ।

अक्रोधनो रसान् सम्यग्दद्याद्यद्यस्य रोचते ।

अपेक्षिताप्रदाने दोषमाह दृढशतातपः ।

अपेक्षितं यो न दद्याच्छ्राद्धार्थमुपकल्पितं ।

क्षपणोमन्दबुद्धिश्च न स आहुफलं लभेत् ॥

न केवलं आहुफलालाभः अपि तु कष्टतरजन्मप्राप्तिरपि ।

तथाच निगमः ।

अपेक्षितं यो न दद्याच्छ्राद्धार्थमुपकल्पितं ।

अधःक्षप्तासु घोरान्तिर्यग्योनिषु जायते ॥

यम-प्रातातपौ ।

यावद्बुद्धिर्भवति यावत् स्विष्टं प्रदीयते ।

तावदश्रन्ति पितरो यावन्नाह ददाम्यहं ॥

‘नाहेत्यादि’ । भुञ्जानेषु ब्राह्मणेषु पुनरन्नदानसमये नाभ्यधिकं भविष्यतीति ज्ञापनार्थमीषददामीति दात्रा मुखतो न वक्तव्यं किन्तु तृष्णीं किञ्चित्प्रदर्शनाभ्यनुज्ञासूचकहस्तसङ्केते सत्यन्नाद्यगुणाननुकीर्त्य दातव्यं ।

यत आह दृढस्पतिः ।

भक्ष्य-भोज्यगुणानुक्ता भोजयेत् ब्राह्मणान् शनैः ।

आख्यानैः सेतिहासैश्च पूर्ववृत्तैश्च हर्षयेत् ॥

तांश्च हविर्गुण-देशौ न पृच्छेदित्याह शङ्खः ।

आद्वे नियुक्तान् भुञ्जानान् न पृच्छेन्नवणादिषु ।

उच्छिष्टाः पितरो यान्ति पृच्छतो नात्र संशयः ।

दातुः पतति वाङ्मवै जिह्वा भोक्तुस्तु भिद्यते ॥

लवणादिषु न्यूनाधिक्याभावेन हविषः साद्रुण्यं पुनरपि प्रदानार्थं न पृच्छेत् । न च पृष्ट्वा सम्यक्तेन ज्ञातं दद्यात् । दातुः पतति वाङ्म-
रिति दोषस्मरणात् । जिह्वा भोक्तुस्तु भिद्यत इति निन्दावलाद्धविषः
साद्रुण्यं सङ्केतेनापि भोक्ता न सूचयेदिति निषेधविधिर्गम्यते ।

ब्रह्मपुराणे ।

एकाग्रः पर्युपासीत प्रयतः प्राञ्जलिः स्थितः ।

तत्परः श्रद्धधानश्च कामानाप्नोति मानवः ॥

यमः ।

निरोद्धारेण यद्भुक्तं परिविष्टं समन्युना ।

दुरात्मना च यद्भुक्तं तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥

अवेदव्रतचारिचास्त्रिभिर्वर्णैर्द्विजातयः ।
 मन्त्रवत् परिविध्यन्ते तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥
 विधिहीनममृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणं ।
 अमृष्टया ऊतं जप्तं तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥

मनुः ।

मासमापादयेज्जातु न कुप्येन्नानृतं वदेत् ।
 न पादेन स्पृशेदन्नं न वै तदवधूनयेत् ॥
 'अन्नं' रोदनं न कुर्यात् । प्रायेण प्रेतश्राद्धादाविष्टवियोग-
 जनितः दुखानुस्मरणदश्रुपातो जायते तस्य निषेधः नानन्दाश्रुणः ।
 अनृतवदनस्य पुरुषार्थतया निषिद्धस्य कर्मार्थोपनिषेधः । उच्छिष्ट-
 मनुच्छिष्टं वा अन्नं पादेन न स्पृशेत् । वस्त्रेण चान्नं नावधूनयेत् ।
 अस्यार्थवादः ।

असङ्गमयति प्रेतं कोपोऽरीननृतं शूनः ।
 पादस्पर्शस्तु रक्षांसि दुष्कृतीनवधूननं ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

नचाश्रु पातयेज्जातु न शृङ्गाङ्गिरमीरयेत् ।
 न चोद्दीचेत भुञ्जानान् न च कुर्वीत मत्सरं ॥
 'शृङ्गां' शोकवतीं परुषाञ्च ।

देवलः ।

नाश्रु वा पातयेच्छाद्धे न जल्पेन्न ह्यसेन्निधयः ।
 न विभ्रमेन्न संक्रुद्धेन्नोद्विजेच्चात्र कर्हिचित् ॥
 प्राप्ते हि कारणे श्राद्धे नैव क्रोधं समुचरेत् ।

आश्रितः स्विन्नगात्रो वा न तिष्ठेत्पितृसन्निधौ ॥

न चात्र श्येन-काकादीन् पक्षिणः प्रतिषेधयेत् ।

तद्रूपाः पितरस्ते हि समायान्तीति वैदिकं ॥

‘क्रोधं’ न सृजेत् नेत्यादयेत् । सह सुदा वर्त्तत इति समुत् ।

अश्रुपातादिकारणे सत्यपि सहर्ष एव स्यादित्यर्थः । ‘आश्रितः’ भित्ति-स्तम्भादौ निहितशरीरभागः । श्येन-काकादिनिवारणप्रतिषेधस्तीर्थश्राद्धविषयः । अन्यथा “क्रव्यादाः पक्षिणः श्राद्धं नेत्तेरन” इत्यादिवचनविरोधः स्यात् । तीर्थे च काकादिनिवारणं न कार्यमिति तीर्थश्राद्धे वक्ष्यते ।

विष्णुः ।

नान्नमासनमारोपयेन्न पदा स्पृशेन्नावक्षुतं कुर्यात् ।

आसनग्रहणमाधारोपलक्षणार्थं । ततश्चान्नपात्रमाधारोपरि न स्थापयेदित्यर्थः ।

थमः ।

इष्टं निवेदितं दत्तं भुक्तं जप्तं तपः श्रुतं ।

यातुधानाः प्रलुम्पन्ति शौचं भ्रष्टं द्विजन्मनः ॥

तथा क्रोधेन यद्दत्तं भुक्तं यत्त्वरया पुनः ।

उभयं तद्विलुम्पन्ति यातुधानाः सराक्षसाः ॥

पितृनावाहयित्वा तु नायुक्तप्रभवो भवेत् ।

तस्मान्नियम्य वाचञ्च क्रोधञ्च श्राद्धमाचरेत्^(१) ॥

न क्रोधं कस्यचित्कुर्यात् कस्मिंश्चिदपि कारणे ।

(१) क्रोधं श्राद्धं समाचरेदिति ग० ।

अक्रुद्धपरिविष्टं हि आद्धे प्रीणयते पितृन् ॥

बौधायनः ।

अश्रद्धा परमः पाप्मा पाप्मा ह्यज्ञानमुच्यते ।

अज्ञानो लुप्तधर्मः स्याल्लुप्तधर्मोऽधमः स्युतः ॥

अद्धया शोध्यते^(१) बुद्धिः अद्धया शोध्यते मतिः ।

अद्धया प्राप्यते ब्रह्म अद्धा पापप्रमोचनी ।

तस्मादश्रद्धा नस्य हविर्नाश्रन्ति देवताः ॥

कात्यायनः ।

अद्धान्वितः आद्धं कुर्वीत शाकेनापि ।

मनुः ।

यद्यद्दाति विधिवत्सम्यक् अद्धासमन्वितः ।

तत्तत् पितृणां भवति परचानन्तमक्षयं ॥

आपस्तम्बः ।

प्रयतः प्रसन्नमनाः तुष्टो भोजयेद् ब्राह्मणान् ।

इति भोजयितनियमाः ।

अथ गन्धादिदानसम्प्रदाननिर्णयः ।

तत्रायं संशयः । किं गन्ध-पुष्प-धूप-दीपाच्छादनानि ब्राह्मणेभ्यो
देयान्युत पितृभ्य इति । तत्र तावद्वचनार्थदर्शनन्यायोपलब्धे ब्राह्मणेभ्यो
देयानीति महार्णवप्रकाशकारो मन्यते ।

वचनन्तावदाह मरीचिः ।

गन्धान् ब्राह्मणसात्कृतेति । अत्र सातिप्रत्ययश्रवणाद्गन्धादीनां

ब्राह्मणस्वामिकत्वं कर्त्तव्यमित्येतस्यार्थस्य विधानमुपलक्ष्यते । तद्धीन-
वचने इत्येतस्मिन् हि सूत्रे सातिप्रत्ययस्य तत्स्वामिकद्रव्यवचनत्वेना-
नुशासनात् । ब्राह्मणस्वामिकत्वञ्च तेभ्य एव दीयमानेषूपपद्यते नान्यथा ।
ब्रह्मपुराणवचनं ।

अयं वो धूप इत्युक्त्वा तदग्रे च दहेत्तत इति ।

अत्र तच्छब्दस्य सर्वनामत्वेन प्रकृतवचनत्वादयं व इत्यत्र ये वःशब्दे-
नोक्तास्त एव तदग्रे इत्यत्र तच्छब्देनोच्यन्ते । ते च पितरो यदि विवक्षि-
तास्तर्हि तेषाममूर्त्तत्वादपदार्थविशेषणत्वं नोपपद्यते । अतस्तच्छब्दस्य
मूर्त्तिमद्ब्राह्मणवचनत्वे तत्परामर्शनीयस्य वःशब्दार्थस्य ब्राह्मणरूपत्वे ब्रा-
ह्मणेभ्यो धूपदानं सिध्यति । उपलक्षणञ्चैतत् गन्धादीनामर्चनद्रव्याणां ।
अन्यार्थदर्शनानि तु पुराणेषु ।

तत्र महाभारते ।

इत्युक्त्वा धर्मराजस्तु वासुदेवस्य धीमतः ।

मातुलस्य च वृद्धस्य रामादीनां तथैव च ॥

आद्धान्युद्दिश्य सर्वेषाञ्चकार विधिवत्तदा ।

ददौ रत्नानि वासांसि ग्रामानश्चान् रथानपि ॥

स्त्रीश्चैव द्विजमुख्येभ्यस्तथा शतसहस्रशः ।

अलङ्कारांस्तथाश्वांश्च गाश्च काम्या वरस्त्रियः ॥

आदिश्यादिश्य विप्रेभ्यो ददौ स नृपसत्तमः ।

द्रोणं सात्यञ्च भीमञ्च सोमदत्तञ्च वाह्निकं ॥

दुर्योधनञ्च राजानं पुत्रांश्चैव पृथक् पृथक् ।

जयद्रथपुरोगांश्च सुहृदश्चैव सर्वशः ॥

आदिश्यादिश्य विप्रेभ्यो ददौ स नृपसत्तमः ॥

तथा सपुत्रपौत्राणां पितृणामात्मन स्तथा ।

गान्धारस्य महातेजाः प्रददौ चोर्द्ध्वदेहिकं ॥

दशरथस्य लोकान्तरगमनानन्तरं रामायणे ।

समतीते दशाहे तु कृतशौचो विधानतः ।

चक्रे द्वादशकं आहुन्त्ययोदशकमेव च ॥

ततश्चोद्दिश्य पितरं ब्राह्मणेभ्यो ददौ धनं ।

महार्हाणि च रत्नानि गोऽश्ववाहनमैव च ॥

भरत इति शेषः ।

विष्णुपुराणे च पितृवाक्यं ।

रत्नवत्तमहायानं सर्वभोगादिकं वसु ।

विभवे सति विप्रेभ्यो योऽस्मानुद्दिश्य दास्यति ॥

वाराहपुराणे ।

उपविश्यामने शुभ्रञ्चक्रं तत्र प्रकल्पयेत् ।

आवरणार्थञ्च तद् वस्त्रं ब्राह्मणाय प्रदापयेत् ।

ततो वस्त्राणि विप्राय सर्वाण्याभरणानि चेत्यादि ॥

अत्र सर्वत्र ब्राह्मणेभ्य इति श्रवणात्तेभ्य एव देयानौति गम्यते ।

कात्यायनाश्वलायनप्रोक्ते चार्थपात्रन्युज्जीकरणोक्त्यनन्तरं भवति वचनं ।

एतस्मिन् काले गन्धपुष्पधूपदीपाच्छादनानां प्रदानमिति । अत्र

पाठक्रमादेव विवक्षितक्रमालाभेपि यदिदमेकस्मिन् काले इति श्रुत्या

क्रमविधानं तेनैतद्गम्यते । यदि हि एताभ्यामृषिभ्यामेवमाशङ्कितं

यथा पितृणां श्रेयःसिद्ध्यर्थं क्रियमाणं कृत्रोपानत्कमण्डल्वादिदानं

ददाति चोदनाचोदितत्वेन ब्राह्मणसम्प्रदानकत्वेन च सामान्येन दक्षिणा-
दानकाले कुर्वते । एवं गन्धादिदानमपि ददाति चोदनाचोदितं
ब्राह्मणसम्प्रदानकञ्चेति साम्यात् । पाठक्रममतिक्रम्यापि दक्षिणादानं
काले करिष्यतीति तच्च मा भूदित्येतदर्थं शब्देन क्रम उक्तः । अत-
स्तयोर्गन्धादिदानं ब्राह्मणसम्प्रदानकमेवेति अभिप्रायो गम्यते । अन्यथा
एतत्काल इत्यनर्थकं स्यादिति । अपिच न्यायोप्यत्र भवति । यदि
हि पितृनुद्दिश्य गन्धादिदानं स्यात् तर्हि तेषां विग्रहाद्यभावेन
प्रतिग्रहीतृत्वामन्भवे सम्प्रदानत्वाभावात् गन्धादीन् ददानीत्यत्र सत्या-
मपि गतौ ददातिशब्दे स्वार्थैकदेशलक्षणाप्रसङ्ग इति । यदि च गन्धा-
दीनि पितृभ्यो दीयेरन्न द्विजेभ्यस्तदा गन्धादीनां देवद्रव्यत्वापत्तिः ।
चतुर्थ्यन्तेन हि नाम्ना किञ्चिदुद्दिश्य न ममेदमिति यत् द्रव्यन्यज्यते
तदेव द्रव्यमुच्यते । न पुनर्यत्प्रतिमाद्युद्देशेनैव त्यज्यते यत्र वा विष्ण्वा-
दिदेवस्य स्वत्वबुद्धिस्तदेव देवद्रव्यं । अमूर्त्तदेवतोद्देशेन त्यक्तस्यादेव-
द्रव्यत्वप्रसङ्गात् । यद्यपि च स्त्रोदेशत्यक्तद्रव्यविषयत्वबोधवती देवता
तथाप्यर्थवादावगतचेतनत्वानुरोधेन हरि-हर-हिरण्यगर्भादिवदेवपितृ-
णामपि स्वत्वबोधोपपत्तेः ।

उक्तञ्चापस्तम्बेन ।

पितृणामपि देवतात्वं । तत्र पितरो देवता ब्राह्मणास्त्वाहवनी-
यार्थमिति ।

अतः पितृभ्यस्त्यक्तं गन्धादिकं देवद्रव्यमेव भवति, विश्वेभ्यस्तु
देवेभ्यस्त्यक्तं स्पष्टमेव देवद्रव्यं । तथा च तत्र स्वत्वबुद्धिं बद्ध्वा तद्रव्य-
मुपयुञ्जानो द्विजः सर्वोत्तमदेवद्रव्यचौर्यान्महापतकी महासाहसोक्तेन
दण्डेन दण्डाश्चापद्येत । तत्र देवस्वस्योत्तमद्रव्यत्वम् ।

तच्चौर्यस्य लक्षणं चाह नारदः ।

हिरण्य-रत्न-कौशेय-स्त्री-युग्य-गज-वाजिनः ।

देव-ब्राह्मण-राज्ञां च ज्ञेयन्तु द्रव्यमुत्तमं ॥

उपायैर्विविधैरेषां चालयित्वापकर्षणं ।

सुप्तमत्त-प्रमत्तेभ्यस्तेयमाहर्मनीषिण इति ॥

स्तेयपापन्तु मनु-यमावाहतुः ।

देवस्त्वं ब्राह्मणस्त्वं वा लोभेनोपहिंसति यः ।

स पापात्मा परे लोके गृध्रोच्छिष्टेन जीवति ॥

देवद्रव्यापहर्त्तारं ब्रह्मस्वहरणं तथा ।

पुरुषं पापकर्मानं नरकः प्रतिपद्यते ॥

दण्डप्रकरणे चोक्तं ।

साहसेषु च यः प्रोक्तस्त्रिषु दण्डो मनीषिभिः ।

स एव दण्डः स्तेयेऽपि द्रव्येषु त्रिष्वनुक्रमात्^(१) ॥

पुरुषाणां बधश्चात्र पुरान्निर्वासनं तथा ।

तदङ्गच्छेद इत्युक्तो दण्ड उत्तमसाहसे ॥

आह वृहस्पतिः ।

स्त्री-युग्य-हेम-रत्नानि देव-विप्रधनं तथा ।

कौशेयञ्चोत्तमं द्रव्यन्तेषां मूल्यममो दमः ॥

द्विगुणो वा कल्पनीयः पुरुषापेक्षया नृपैरिति ।

अतः पितृभ्यस्त्यक्तैर्गन्धादिभिर्यजमानेन ब्राह्मणाभ्यर्चनं कार्यमि-
त्येतावति विहिते सति यजमानेन तयागतेऽभ्युपगतक्षैत्यज्यमान-

(१) स्तेये तु पितृद्रव्येष्वनुक्रमादिति ग० ।

आद्वीचद्रव्यप्रवेपणाधिकरणभूतैर्द्रव्यैरभ्युपगम्य कियत्पापं यावत्प्रयो-
गसमाप्तिं गन्ध-पुष्प-वासांस्तुपादाय प्रयोगसमाप्तौ यजमानवेश्मन्येव
सन्त्यज्य गन्तव्यं स्यात् । नचैतच्छिष्टसम्मतं, तस्माद्वाह्मणेभ्य एव गन्धा-
दीनि प्रदेयानीति ।

अत्रोच्यते ।

पितृदत्ति-प्रीतिकरं कर्म आहुमुच्यते । दौयमानेन चान्नालङ्कार-
णादिना दत्ति-प्रीती सम्पाद्यमाने दृष्टे । अतो यच्छ्राद्धे देयत्वेनोच्यते
तावत्प्रायेण पितृभ्यो देयमित्यवगम्यते । भवति चैवं गन्धादि । अत-
स्तत्पितृनुदिश्य देयं । पैत्रेण कर्मणा पितृणां दत्तिप्रीती च मन्त्र-
लिङ्गादवगम्येते ।

अक्षन् पितरोऽमीमदन्त पितरोऽतीदृष्यन्त पितरः पितरः
शुन्धध्वमिति ।

अस्य च व्याख्यानं शतपथे । अप आनीय निनयति 'अक्षन्
पितरः इति । अन्नाद्यमेवैषु दधाति 'अमीमदन्त पितर इति ।
मदयत्येवैतान् 'अतीदृष्यन्त पितर इति । तर्पयत्येवैतान् 'पितरः
शुन्धध्वमित्यनुपूर्वमेवैतान् सर्वान् पावयतीति हर्षयति ।

तथा ।

अत्र पितरो मादयध्वं यथाभागमावृषा यध्वं । अमीमदन्त
पितरो यथाभागमावृषा यिषतेति ।

अनयोर्वाख्यानं शतपथे ।

तत्र जपति 'अत्र पितरो मादयध्वं यथाभागमावृषा यध्वमिति ।
यथाभागमश्रीतेत्येवैतदाह तथा । अथोपायस्य जपति 'अमीमदन्त

पितरो यथाभागमावृषा यिषतेति यथाभागमाग्निपुरित्येवैतदाहेति ।
सातिप्रत्ययस्त्वनिषिद्धोपभोग्यत्वलक्षणस्त्वफलसद्भावाभिप्रायेण पितृ-
भ्यस्त्यक्ते गन्धादौ द्विजानां स्वाभ्यविधानार्थत्वेन चास्मिन्नपि पक्षे
व्याख्यातो न क्षुभ्यति । चशब्दनिर्देशस्तदग्रवचनञ्चाधिष्ठानभूतेषु ब्राह्म-
णेषु पित्राद्यावेशादभेदबुद्धिमाश्रित्य पितृसन्निधिमाश्रित्य वा पितरे-
तत्तेर्ध्यं पितरयन्ते पिण्ड इतिवत्प्रवर्तते । पिण्डोपचारेषु चैतद्वः
पितरो वाम इत्यस्मिन् यजुषि वःशब्देन साक्षात् पितृनेवोद्दिश्य
वस्त्वदानं दृश्यते । श्रूयते च पुराणादिषु साक्षात् पितृभ्य एव
गन्धादिदानं ।

तथाच वाराहपुराणे ।

गन्धाः पुष्पाणि वस्त्राणि धूपदीपाक्षतानि च ।

पितृकृत्ये प्रशस्तानि स्वादन्नं सलिलं हिमं ॥

एतानि श्रद्धयोपेतः पितृभ्यो निवेदयेत् ।

स एव धर्मशीलो मे प्रियकारौ वसुन्धरे । इति ॥

यानि पूर्वं गन्धादिदानस्य ब्राह्मणसंप्रदानकतालङ्घनेन दर्शितानि
महाभारतादिवचनानि तानि तानि गन्धादिश्रुतिप्रुन्यत्वात्तद्विषयाण्येव
न भवन्तीत्यन्यार्थदर्शनभ्रमेणैवोपन्यस्तानि । तत्प्रतिपाद्यानान्तु रत्न-
ग्रामादिदानानां ब्राह्मणसंप्रदानकत्वं न प्रत्याचक्ष्यहे । कात्यायनाश्वला-
यनयोस्त्वेतस्मिन् काल इतिवचनमनियतकालप्रदेयगवादिसाम्यनि-
वृत्त्या कालनियमार्थं । एतत्क्रमपठितान्यपि हि गवादीनि भोजना-
त्प्राक् तदुत्तरकाले वेत्यनियमेन दीयमानानि दृश्यन्ते । ददाति-
शब्दोपन्नादाविवैकदेशलक्षणार्थोपि सन्न निरुध्यते । तथाचायमेक-

देशलक्षणार्थ एवास्मिन् प्रकरणे बज्रशो दृश्यते । तथाच शतपथे ।

तदा एतस्मिन्मासि मास्येव पितृभ्यो ददतो यदैव न पुरस्तान्न पश्चाद्दृशेन्नेभ्यो ददात्येष वै सोमो राजा देवानामन्नं यच्चन्द्रमाः स एवं रात्रिं चीयते तस्मिन् चीणे ददाति तथैवेभ्यो समदं करोत्यथ यदचीणो दद्यात्समदः इ कुर्व्यादेवेभ्यश्च पितृभ्यश्च तस्माद्यदेवैष न पुरस्तान्न पश्चाद्दृशेयैवेभ्यो ददाति स वा अपराह्णे ददाति पूर्वाह्णे वै देवानां मध्यन्दिनो मनुष्याणामपराह्णः पितृणान्तस्मादपराह्णे ददातीति । पिण्डनिर्वापेपि तत्रैव स ददात्यसावेतत्त इत्येव यजमानस्य पित्रे ये च त्वामन्विहैक आहुस्तदु तथा न ब्रूयात् स्वयं वै तेषां सह योषां सह तस्मादु ब्रूयादसावेतत्त इत्येव यजमानस्य पित्रे असावेतत्त इति पितामहाय असावेतत्त इति प्रपितामहाचेति ।

यदि च पित्राद्युद्देशे त्यक्तेषु गन्धपुष्पादिषु स्वीक्रियमाणेषु द्विजानां देवस्वापहारदोषः स्यात् । स तर्हि वैश्वदेविकद्विजानां दुर्वार एव स्यात् । तत्र हि ब्रह्मपुराणोक्ते गन्धादिदानवाक्ये विश्वेषां देवानां साक्षादुद्देशदर्शनात् ।

इदं वः पाद्यमर्घ्यञ्च पुष्प-धूप-विलेपनं ।

अयं दीपप्रकाशश्च विश्वेदेवान् समर्प्यत इति ॥

अथैवमुच्येत । विश्वान् देवानुद्दिश्य गन्धादिदानं बोधयतानेन वाक्येन वाक्यान्तरीयब्राह्मणसम्प्रदानगन्धादिदानप्रतिपत्तेर्विधायितुमशक्यत्वादन्यदेवेदं विश्वेभ्यो देवेभ्यो गन्धादिदानं बोध्यते । अतोवैश्वदेविके गन्धपुष्पादिकं विश्वेभ्यो देवेभ्यो दत्त्वा पृथग्ब्राह्मणेभ्यो देयं । कुर्वन्ति च तथैव शिष्टाः । अतएवास्मिन् ब्रह्मपुराणवाक्ये ब्राह्मणै-

कभोग्यत्वेन निश्चितं वस्त्रं नोपात्तं । कथं पुनर्विशेषविषयेण विशिष्टार्थेन
ब्रह्मपुराणवाक्येन सामान्यविषया स्पष्टार्थवाक्यान्तरौया प्रतिपत्तिर्न-
बाध्यते । अथैवमुच्येत । आपाततः सन्दिग्धार्थस्य सामान्यशास्त्रस्य
वाक्यगतपौर्वापर्यालोचनन्यायोन्नीतार्थविशेषस्य नियतैकार्थविषये-
णापि विशेषशास्त्रेण बाधनं । विशेषशास्त्रस्य च विशेषमात्रपरत्वं
दृष्टं । यथा प्रजापतिर्वरुणायाश्चमनयत् स स्नां देवतामार्च्छत्स पर्य-
दीर्यत । स एतं वारुणञ्चतुःकपालमपश्यत्तन्निरवपर्त्ततो वै स वरुण-
पाशादमुच्यत वरुणो वा एतं गृह्णाति योऽश्वं प्रतिगृह्णाति यावतो-
ऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात्तावतः चतुःकपालान्वारुणान्निर्वपेदित्यत्र पौर्वा-
पर्यापल्यालोचनप्रसूताया दाढकर्दकेष्टिप्रतीतेः प्रतिग्रहीढकर्दकेष्टि-
विधायकेन स एषोऽश्वः प्रतिगृह्यत इति मैत्रायणीयवाक्येन बाधो
न कृतः किन्तु प्रतिग्रहीतुरपौष्टिर्विहिता । तदुक्तं वार्त्तिककृता ।
प्रतिग्रहीतरि स्पष्टं यदि वाक्यान्तरं ततः भवेत्तस्यापि तेनेष्टिर्दातुस्तु
न निवार्यत इति । प्रकृते त्वेष विशेषः । यद्वाङ्मणसम्प्रदानकदान-
प्रतिपादकानि बह्वनि स्पष्टतराणि वाक्यान्युपलभ्यन्त इति । तत्र अतश्च
प्रतिग्रहेष्टौ हि परस्परपरिहारावस्थितदाढ-प्रतिग्रहीढरूपविशेषद्वय-
विषयत्वाच्चास्त्रद्वयस्य बाध्य-बाधकभावोनास्ति । प्रकृते तु दैवपित्र्यो-
भयविशेषव्यापकमेकं वाक्यं । अपरन्तु वैश्वदेविकरूपविशेषविषयं ।
अतोविशेषविषयेणान्यवादोपपत्तौ न वैश्वदेविके पृथग्गन्धादिदानं ।
किञ्च । यद्विश्वेभ्यो गन्धादि दीयते, न हि तेन ब्राह्मणार्चनमकृत्वा
अन्यत्र तत्त्यज्यते । अतस्तदपि ब्राह्मणैः स्वीक्रियमाणं कथं देवस्वापहा-
रदोषं नापादयेत् । यदप्युक्तं श्रिष्टास्तथैव कुर्वन्तीति तदपि उपेक्षा-

मात्रं कुत्राप्यदर्शनात् । अतः पितृनेवोद्दिश्य गन्धादीन् साक्षाद्ब्राह्म-
णेष्वर्पयेदित्युपपन्नं । किञ्च यथा पित्राद्युद्देशेन त्यक्तेन भुज्यमानेऽपि
ब्राह्मणानां न देवस्वापहारदोषः । तथा गन्धाद्युपयोगेऽपि नास्त्येव ।
अथैवमुच्येत । अनिन्द्येनामन्वितो नापक्रामेदिति कात्यायनवचनेना-
नपक्रमणस्य विधानात्तस्य च भोजनप्रयोजनकत्वेन तत्पर्यन्तत्वाद्-
चनेन भोजने विहिते तत्करणे पापं नात्यद्यते । यथा “दणं काष्ठं
फलं पुष्पं प्रकाशं वै हरन् द्विजः । गो-ब्राह्मणार्थं गृह्णन् न स पापेन
लिप्यते” इति यमेन विशेषविहिते चौर्ये । तत्र निन्द्यश्राद्धभोजने
तर्हि देवस्वापहारदोषः प्रसज्येत । अस्त्येवेति चेत् । न । निन्द्यभो-
जननिबन्धनोऽसौ न देवस्वापहारनिबन्धनः । तस्य श्राद्धभोजनाद-
न्यस्मिन् देवस्वभक्षणरहितेऽपि निन्द्यभोजने सङ्गावात् । दोषान्तरस्य
तु निन्द्यश्राद्धभोजनेऽप्यस्मरणत् । अथ यत्र देवस्वीयत्वबुद्धिं कृत्वोप-
योगः क्रियते तत्रापहारनिमित्तको दोषः । यत्र तु श्राद्धसाध-
नमन्नं स्वीयबुद्धिमकृत्वैवोपयुज्यते तत्रासौ न जायते । न चायं
नियमो यदुपयुज्यते तच्च स्वबुद्धौवोपयुज्यत इति । न हि गङ्गायां
स्नानं कुर्वन्नेत्रस्तामात्मीयामवगच्छतीति । उच्यते । एवं तर्हि प्रसि-
द्धमपि देवस्वं स्वबुद्धिमकृत्वा देवस्वबुद्धौवोपयुज्जानः पापी न स्यात् ।
अपि च अन्नवदेव गन्धादावपि स्वत्वबोधमन्तरेणैवोपयोगसम्भवान्न
पापसम्बन्धः ।

नन्वस्तु गन्धादावेवं, आच्छादने तु चिरकालोपयोगे कथं
स्वीयत्वबुद्धिमन्तरेणोपयोगस्य सम्भवः । मैवं । चिरकालोपयोगेऽपि
गङ्गाप्रवाहादौ स्वीयत्वबुद्ध्यदर्शनात् ।

ननु स्वत्वबुद्धिमन्तरेणैवाच्छादनस्योपभोगेऽभिमतेऽन्येन तदप-
हारे क्रियमाणे मदीयमिदं वासे न त्वदीयमिति नाभिदधीत ।

मैवं । राजाश्वपालकस्याश्वेषु कारावहद्वयस्य च तत्कोणदेशे
स्वीयताव्यपदेशवत्तद्व्यपदेशोपपत्तेः ।

ननु तर्ह्यश्यादिवदेवाच्छादनस्य यथेष्टविनियोगो न स्यात् ।

मैवं । अदृष्टदोषस्य सूक्ष्मन्यायप्रमेयत्वेनानुपलक्षितत्वाद् दृष्ट-
दोषस्याभावादानस्वरूपेण समर्पणात् स्वेन कर्मणा सम्बध्यमानत्वेनानु-
पलभ्यमानस्वाम्यन्तरत्वेन च स्वत्वाभ्रमात्तदुपपत्तेः ।

अथास्त्येव आद्वीयान्नभोजनेपि देवस्वभक्षणनिमित्तको दोषः ।
अतएव शिष्टाः आद्रभोजने गर्हां कुर्वन्ति । न चैतावता भोक्तुरव्यव-
हार्यत्व-दण्डात्व-महाप्रायश्चित्तानां प्रसक्तिः । अनपक्रमणवाक्येन
भोजनविधेः पापलाघवात् । अस्त्यवशिष्टेपि निषेधे निषिद्धक्रियैक्येपि
केनचिद्विशेषेण पापगौरवव्यवस्था । यथा प्रकाशकृते ब्रह्मवधे
द्वादशवार्षिकव्रतविनाशश्लोपदेशात्पापगौरवं । तस्मिन्नेव रहःकृते-
ऽधमर्षणादिसूक्तजपमात्रापनोद्यत्वप्रतिपादनात्पापलाघवं । अस्तिच
प्रकृतेऽपि प्रायश्चित्तोपदेशोलघुश्च ।

यदाह शातातपः ।

दशकृत्वः पिवेदापोगायत्र्या आद्रभुग्द्विजः ।

ततः सन्ध्यामुपासीत जपेच्च जुहुयात्तथेति ॥

एवं तर्हि गन्धाद्युपयोगेयुक्तदोषानवकाश एव ।

इति गन्धादिदान-सम्प्रदान-निर्णयः ।

अथ दक्षिणा ।

तत्र तावद्दक्षिणाशब्दनिर्वचनं शतपथश्रुतौ ।

स एष यज्ञो हतो न ददद्दक्षिणां तं देवा दक्षिणाभिरदक्षयंस्त-
द्यदेनं दक्षिणाभिरदक्षयंस्तस्माद्दक्षिणा नाम तद्यदेवात्र यज्ञस्य हतस्य
व्यथते तदेवास्यैतद्दक्षिणाभिर्दक्षयत्ययः समृद्ध एव यज्ञो भवति ।
तस्माद्दक्षिणां ददाति ।

हननं च यज्ञस्योलूखल-मुसल-दृषदुपलादिक्रियमाणावहनन-
पेषणादिरूपं शतपथ एव निरन्तरपूर्ववाक्ये प्रतिपादितं । देवतोद्देशेन
द्रव्यत्यागो यज्ञः । एतल्लक्षणयोगाच्छ्राद्धस्यापि यज्ञत्वं । अतो यज्ञस-
मृद्धिकरणत्वाच्छ्राद्धेऽपि दक्षिणादानमावश्यकमेव । दक्षिणावश्यकत्वेऽपि
शतपथ एव श्रुत्यन्तरं । “नादक्षिणं हविः स्यात्” इति ।

चतुर्विंशतिमते तु श्राद्धमेवाश्रित्य दक्षिणादानस्यावश्यकत्वमुक्तं ।

दर्भहीना वृथा सन्ध्या वृथा दानं विनोदकं ।

वृथा जप्तमसंख्यातं वृथा श्राद्धमदक्षिणं ॥

स्मृतिवृत्तदाश्वलायनोऽप्याह ।

हतमश्रोत्रियं श्राद्धं हतो यज्ञस्त्वदक्षिणः ।

तस्मात्पणं काकिणीं वा फलं पुष्पमद्यापि वा ।

प्रदद्याद्दक्षिणां यज्ञे तथा स सफलो भवेत् ॥

पणं काकिणीं वेत्यनुकल्पः । मुख्यकल्पस्तु “गो-भू-हिरण्य-वासांसि

नव्यानि शयनानीत्यादिभिः स्मृतिपुराणे द्रव्यप्रकरणे द्रष्टव्यः ।

देवव्यवस्था तु नागरखण्डे ।

हिरण्यं देवतानान्तु पितॄणां रजतं तथा ।

दृढमनुः ।

हिरण्यं वैश्वदेवे तु दद्यादै दक्षिणां बुधः ।

पित्रे तु रजतं देयं शक्त्या भूमि-गवादिकं ॥

आह पारस्करः ।

हिरण्यं विश्वेभ्यो देवेभ्यो रजतं पितृभ्योऽन्यच्च गो-क्षणाजिनादिकं
यावच्छक्रयादिति ।

अत्र विश्वेभ्यो देवेभ्यो दीयमानाद्रजतात्तेभ्यो दीयमानं हिरण्यं
गुणवत्तरमित्येव तात्पर्यार्थः । न पुनर्विश्वेभ्यो देवेभ्यो रजतं न देयं
पितृभ्यश्च हिरण्यं न देयमिति । गो-भू-हिरण्य-वासांसीत्यादिषु
पितृभ्योऽपि हिरण्यदानविधानात् ।

अतएव ब्रह्माण्डपुराणे पितृसम्बन्धिनो रजतदानस्य गुणवत्तरत्वमेवोच्यते ।

अनन्तमक्षयं स्वर्ग्यं राजतं दानमुच्यते ।

पितृनेतेन दानेन सत्पुत्रास्तारयन्त्युतेति ॥

यदुक्तं यावच्छक्रयादिति तदनेकजातीयगो-भू-हिरण्यादिदेय-
द्रव्यसङ्ख्यापरिमाणकल्पनस्य शक्तिमात्रपरिच्छेदतां वक्तुं । सम्भावित-
भविष्यद्द्रव्यालाभात् पूर्वकालीनानामावश्यकानां लौकिक-वैदिकानां
चिकीर्षितकाम्यानाञ्च यावता निष्पत्तिः स्यात् तद्व्यतिरिक्तद्रव्य-
सङ्गावः 'शक्तिः', अशक्तिस्त्वेवंविधद्रव्याभावः ।

दक्षिणादाने वैषम्यमप्यनुजानौते पारस्करः ।

एकपङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां आद्धभोजने ।

भक्ष्यं भोज्यं समन्देयं दक्षिणा त्वनुसारतः ॥

पात्रगुणतारतम्यानुसारेण, सम्बन्ध-सम्बन्धितारतम्यकल्पितपितृ-
गौरवजनितदित्सानुसारेण वेत्यर्थः ।

दृश्यतिरपि ।

दद्यात्तु दक्षिणान्तेषां सर्वेषामनुरूपतः ।

गो-भू-हिरण्य-वासांसि तुष्टिर्भुक्तवतां यथा ।

भवेत्तथैव कर्त्तव्यं समर्थेन विशेषतः ॥

सर्वमेतत्तु यो दद्यात् द्विजपात्रानुसारतः ।

अन्येषां दक्षिणादानं शक्तिः आद्भुतसम्पदे ॥

दक्षिणादानस्य कालमाह शातातपः ।

ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु दद्याच्छक्त्या च दक्षिणां ।

अभिप्रेतार्थसिद्ध्यर्थमिष्टान् कामांश्च वाचयेत् ॥

अत्र शुचिभ्यो देयमिति दानसामान्यविधेः प्रकृतत्व-योग्यताभ्यां
वाचान्तेभ्यः आद्भुतभोक्तृभ्य एव च दद्यादिति गम्यते ।

तदाह देवलः ।

आचान्तेभ्यो द्विजेभ्यस्तु प्रयच्छेदथ दक्षिणामिति ।

अनेनाचमनोत्तरकालत्वमात्रमुक्तं न पुनराचमनाव्यवहितोत्तर-
कालत्वं । आचमनोत्तरकालन्तु स्वस्तिवाचनादीन् कियतः पदार्थान-
भिधाय स्यतिपुराणादिषु दक्षिणादानविधेर्दर्शनात् ।

तथाहि सौरपुराणे ।

हस्तप्रक्षालनं कृत्वा कुर्यादै स्वस्तिवाचनं ।

दद्यात्तु दक्षिणां शक्त्या स्वधाकारमुदीरयेदिति ॥

मत्स्यपुराणेऽपि ।

स्वधानिनयनं कुर्यादक्षयोदकमेव च ।

सतिष्ठं नामगोत्रेण दद्याच्छक्त्या च दक्षिणामिति ॥

नागरखण्डेऽपि पिण्डदानादिस्वधावाचनान्तान् पदाथेनभिधाय
दक्षिणादानमुक्तं ।

उत्तानमर्घ्यपाचन्तु कृत्वा दद्याच्च दक्षिणामिति ।

सा चेयं दक्षिणा प्रथमं वैश्वदेविकद्विजेभ्यस्तदनन्तरं पितृद्विजेभ्यः
प्रदेयेति तावत् प्रतीयते । आहुकर्मणि विसर्जनवर्जितानां सर्वेषां
पदार्थानां दैवपूर्वकत्वविधानात् ।

तथाच मनः ।

दैवाद्यन्तं समीहेत पित्राद्यन्तं न तद्भवेत् ।

विसर्जनात् प्राचीनाः पदार्था दैवादयो वैश्वदेविकपूर्विका यस्मिं-
स्तद्देवादि । तथा दैवः पदार्थाऽन्ते यस्मिंस्तद्दैवान्तं । सर्वान् पदार्थान्
वैश्वदेविकादौन् कृत्वा विसर्जनन्तु वैश्वदेविकमन्ते कर्त्तव्यमित्यर्थः ।
मार्कण्डेयोऽपि ।

आहुते प्रयत्नतः सर्वं दैवपूर्वं समाचरेदिति ।

तदेवं सामान्यवचनेर्दक्षिणार्थां प्रतीयमानस्य दैवपूर्वकत्वस्यापवा-
दमाह बृद्धमनुः ।

दक्षिणां पितृविप्रेभ्यो दद्यात् पूर्वं ततो द्वयोरिति ।

पूर्वं पितृविप्रेभ्यो दत्त्वा तदनन्तरं द्वयोर्वैश्वदेविकविप्रयोर्दद्यात् ।
तयोश्च सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थर्थे षष्ठी व्याख्येया ।

दक्षिणादाने प्रकारमाह जमदग्निः ।

सर्वकर्मापसव्येन दक्षिणादानवर्जितमिति ।

अनेन दक्षिणार्थां सव्यमुक्तं ।

अपसव्यपक्षोऽपि तेनैवोक्तः ।

अपसव्यन्तु तत्राह मत्स्योहि भगवान्मनोः ।.

सव्यं प्रदक्षिणं यज्ञोपवीतञ्च । अपसव्यमप्रदक्षिणं प्राचीनावीतञ्च ।
अतः सव्यापसव्ययोर्विकल्पः । अथवा दक्षिणादाने यदा ब्राह्मणानां
सम्प्रदानत्वं इति पक्षस्तदा सव्यं । यदा पितृनुद्दिश्य दानमित्येष
पक्षस्तदापसव्यमिति व्यवस्था । वक्ष्यते च पक्षद्वयमिदं ।
आह जमदग्निः ।

सतिलं नामगोत्रेण दद्याच्छक्त्या च दक्षिणामिति ।

अत्र पितृनुद्दिश्य दक्षिणादानमित्येतस्मिन् पक्षेऽपसव्यं कृत्वा कुश-
तिल-जलसहितं रजतादिद्रव्यं करे गृहीत्वा देयद्रव्यमन्त्रं दक्षिणा-
मन्त्रं चोच्चार्य पितृणां नामगोत्रसम्बन्धांश्चतुर्थ्यन्तैः पदैः सङ्कीर्त्य-
दममुकद्रव्यं दक्षिणाक्षयरूपेण स्वधा सम्यद्यतां नम इति तत्तत्पित्र-
धिष्ठानभूतविप्रहस्ते पितृतीर्थेनार्पयेत् । ततः सव्यं कृत्वा यव-कुश-
कुसुम-सलिलसहित-हिरणादिद्रव्यं करे गृहीत्वा मन्त्रद्वयमुच्चार्य
च चतुर्थ्यन्तं विश्वेदेवनाम सङ्कीर्त्यदममुकं दक्षिणाक्षयरूपेण स्वाहा
सम्यद्यतां नम इति तदधिष्ठानविप्रहस्ते देवतीर्थेनार्पयेत् । ब्राह्मणेभ्यो
दक्षिणादानमित्येतस्मिंस्तु पक्षेऽपसव्यं कृत्वा तिल-कुश-कुसुमाक्षत-
सलिलसहितं रजतादिद्रव्यं करे गृहीत्वा देयद्रव्यमन्त्रं दक्षिणामन्त्र-
चोच्चार्य पितृणां नामगोत्रसम्बन्धांश्चतुर्थ्यन्तैः पदैः सङ्कीर्त्यदम-
मुकद्रव्यं दक्षिणाक्षयरूपेण स्वधा सम्यद्यतां नम इति तत्तत्पित्र-
धिष्ठानभूतविप्रहस्ते पितृतीर्थेनार्पयेत् । ततः सव्यं कृत्वा यव-
कुश-कुसुम-सलिलसहितहिरणादिद्रव्यं दक्षिणाक्षयरूपेण स्वाहा
सम्यद्यतां नम इति तदधिष्ठानविप्रहस्ते देवतीर्थेनार्पयेत् । ब्राह्मणेभ्यो

दक्षिणादानमित्येतस्मिंस्तु पक्षे सव्यङ्गत्वा तिल-कुसुमाक्षत-कुश-सलिल-
सहितं रजतादिद्रव्यं करे गृहीत्वा देयद्रव्यमन्त्रं दक्षिणामन्त्रं चोच्चार्य
ब्राह्मणस्य चतुर्थन्ताभ्यामात्मनस्तु प्रथमान्ताभ्यां पदाभ्यां नाम-गोत्रे
सङ्कीर्त्यास्यामुकशर्मणः प्रतिष्ठार्थं तुभ्यममुकं दक्षिणां सम्प्रददे
नम इति पित्र्यविप्रहस्ते देवतीर्थेनार्पयित्वा वैश्वदेविकद्विजेभ्योऽप्येव-
मेव हिरण्यादि दद्यात् ।

इति दक्षिणानिर्वचनावश्यकत्वमुख्यकल्पानुकल्पव्यवस्था-

परिमाणवैषम्यकालक्रमनिरूपणं ।

अथ दक्षिणासम्प्रदाननिर्णयः ।

तत्र तावदेके पितृभ्यो दक्षिणा देयेति मन्यन्ते । ते ह्याहुः ।
दक्षिणादाने जमदग्निना तिलापसव्यसम्बन्धस्य पितृनामगोत्राभिधा-
नस्य च विधानात् ब्रह्माण्डपुराणे च दक्षिणाद्रव्यान्यनुकीर्त्य सर्वं
पितृणां दातव्यमिति पितृसम्बन्धाभिधानाच्च पितृनुद्दिश्य दक्षिणा
देयेत्यवगम्यत इति ।

अत्र स्मृतिचन्द्रिकाकारेणाक्षेपस्तत्समाधानं चोक्तं । तत्र ताव-
दाक्षेपः । यदि पित्राद्युद्देशेन द्रव्यत्यागः न पुनर्हिजोद्देशेन कथं
तर्हि ब्राह्मणानां दक्षिणाद्रव्ये स्वाम्यं । समाधानन्तु । यथा दार्शपौर्ण-
मासिके दक्षिणादाने ब्राह्मणाश्रयश्च ओदन इत्युक्त्वा यजमानेनोदने
समर्पिते सति ब्राह्मणोद्देशेनौदनत्यागाभावेऽप्युत्तिजां कर्मकरत्वेनैवो-
दने स्वाम्यमुत्पद्यते तथेहापि हिरण्य-रजतादिसमर्पणे कर्मकरत्वेनैव
तत्र ब्राह्मणानां स्वाम्यमिति । यथा वा प्रतिष्ठादौ प्रतिष्ठायां देवता-
मुद्दिश्य त्यक्ते वस्त्राभरणादौ प्रतिष्ठान्ते सर्वमुपकरणमाचार्या गृह्णा-

तीत्येतदचनानुगृहीतकर्मकरत्वेनाचार्यस्य स्वाभ्यं भवति तथेहापि
 “ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु दद्याच्छक्त्या च दक्षिणां” इत्येतदचना-
 नुगृहीतकर्मकरत्वेनैवान्योद्देशेन त्यक्तायामपि दक्षिणायां ब्राह्मणानां
 स्वाभ्यं सम्पद्यत इति तदेतन्मतमयुक्तमिवाभाति । तथा हि द्विजा-
 नामपि सम्प्रदानत्वे दक्षिणादानस्य पित्र्यकर्माङ्गत्वेन पित्र्यत्वात्ति-
 लापसव्यसम्बन्धो घटत एव । सतिलं नामगोत्रेणेत्येतस्मिन् वचने
 ब्राह्मणसम्बद्धयोर्नाम-गोत्रयोर्विवक्षापि सम्भाव्यते ।
 स्मर्यते च दानविधौ ।

नाम-गोत्रे समुच्चार्य सम्प्रदानस्य चात्मनः ।

सम्प्रदेयं प्रयच्छन्ति कन्यादाने तु पुंस्त्वयमिति ॥

पितृणां दातव्यमित्यत्रापि लक्षण्या पितृविप्रेभ्यो दातव्यमिति
 कल्पयितुं शक्यते । अतः पूर्वोक्तैर्हेतुभिरेकान्ततः पितृणामुद्देश्यत्वमव-
 गन्तुं न पार्यते ।

यच्चोक्तं । अदत्त एव दार्शण्यैर्मासिके ओदने कर्मकरत्वेनैवर्विजां
 स्वाभ्यमिति । तन्न । दत्त एव ह्यसावोदनः ।

अतएवाहापस्तम्बः ।

तेभ्योन्वाहार्यं ददाति ब्राह्मणा अथच ओदन इति ।

अतएव च प्रतिगृहीत इति ब्राह्मणानामुत्तरं देवतोद्देशेन त्यक्ते
 तु द्रव्ये प्रतिष्ठाचार्यादात्तेऽप्याचार्या गृहीतेति तस्य स्वाभ्यवचनाद-
 विरुद्धं स्वाभ्यं । प्रकृते तु न तादृशं वचनमस्ति । स्थितञ्चैतत् ।
 यज्ञकर्मकारिणामनतिकरौ भृतिर्दक्षिणेति । अतो दक्षिणाशब्दसा-
 मञ्जस्यार्थं लोकप्रसिद्धस्वत्वनिर्वाहार्थञ्च ब्राह्मणेभ्य एव दक्षिणा देये-
 त्येतद्व्याय्यमिति प्रतीयते ।

वचनानि चात्र भवन्ति ।

आचान्तेभ्यो द्विजेभ्यस्तु प्रयच्छेदथ दक्षिणामिति ।

तथा ।

दक्षिणां पितृविप्रेभ्यो दद्यात्पूर्वं ततो दयोरिति ।

दक्षिणादानस्य ब्राह्मण-सम्प्रदानकल्पेऽपि पित्र्यकर्माङ्गत्वनिवृत्त्य-
भावादपसव्य एव प्राप्ते वचनं ।

सर्वं कर्मापसव्येन दक्षिणादानवर्जितमिति ।

अपसव्यापवादेन सव्यस्यैकान्तिकत्वं माभूदिति पुनस्तत्रैवापसव्य-
विधिः । अतो विहितप्रतिषिद्धत्वादिकल्पः । अपसव्यविधेश्चार्थवत्त्वमिति ।
आचान्तेभ्यो द्विजेभ्य इत्यादिना आद्धभोजिभ्यो दक्षिणा देयेत्युक्तं ।

वृहस्पतिस्त्वन्येभ्योऽपि आद्धार्थपाकशेषभोजिभ्यस्तदन्येभ्योऽपि
तत्कालोपस्थितेभ्यो दक्षिणा देयेत्याह ।

ज्ञातयो बान्धवा निष्ठास्तथा चातिथयोऽपरे ।

प्रदद्याद्दक्षिणान्तेषां सर्वेषामनुरूपतः ॥

‘ज्ञातयः’ पितृसम्बद्धाः । ‘बान्धवाः’ मातृसम्बद्धाः ।

इति दक्षिणासम्प्रदाननिर्णयः ।

इति दक्षिणानिरूपणं ।

अथ वैश्वदेवनिर्णयः ।

तत्र पाककालौ सांशयिकावर्थौ । तत्र तावत्पाके संशयः । किं
वैश्वदेवाद्यर्थः आद्धार्थस्यैव पाकः उत भिन्न इति । तत्र तावत्पञ्च
महायज्ञान्तर्गतस्य नित्यआद्धस्य वैश्वदेवादेश्यैव पाकः । आन्व-
हिकस्य हि पाकस्यान्वदमनुष्ठीयमानान्न निष्पाद्यसर्वकर्मार्थत्वात् ।

आशौचविशेषे त्रैकादशादात्पूर्वं वैश्वदेवाद्येव नास्तीति तदानीन्तन-
नवश्राद्धेषु पाकैक्यशङ्कैव नास्ति । एकादशाहिके तु श्राद्धे वैश्वदेवस्य
पाकान्तरेणैवानुष्ठानं “एकोद्दिष्टेषु शेषन्तु ब्राह्मणेभ्यः समुत्सृजेत्” इति
देवत्वेन नवश्राद्धसंज्ञकस्वेकोद्दिष्टेषु सर्वस्याप्यन्नशेषस्य ब्राह्मणेभ्यो
देयत्वविधानात् प्रेतश्राद्धेषु चैतद्वक्ष्यते । अमावास्याश्राद्धविकृति-
भूतेषु सांवत्सरिकादिषु तु प्रकृतिनिर्णयेनैव निर्णय इत्यमावास्या-
श्राद्धार्थे पाके संशयः कुतः विप्रतिपत्तेः ।

ननु विप्रतिपत्तेः किं मूलं हेतु-तदाभासोत्थापितौ भिन्नप्रति-
पत्तृसमाश्रयौ यथार्थायथार्थाध्यवसायौ । क्रियते हि प्रतिवास-
रिकं श्राद्धं वैश्वदेवार्थेन पाकेनातोऽन्यदपि कर्त्तव्यमिति हेत्वाभास-
जनितोऽयथार्थोऽध्यवसायः । कारणविशेषं विनान्यार्थस्यान्यत्र विनि-
योगो नास्त्यतो न वैश्वदेवार्थेन पाकेन दर्शश्राद्धमिति यथार्थोऽध्यवसायः
संशये मूलं । अथवा विशेषमपश्यतोऽयमुभयथा दर्शनात् संशयः ।
दृश्यते ह्यनेकेषामपि कर्मणामेकानेकपाकसाध्यत्वनियमः ।

तत्र तावत्कर्कोपाध्यायो वैश्वदेवार्थेनैवान्नेन श्राद्धं कर्त्तव्यमिति
स्वसिद्धान्तं प्रतिज्ञाय पाकान्तरेण कर्त्तव्यमित्येवं रूपं परसिद्धान्तं
पूर्वपक्षतयोपन्यस्तवान् । तथा हि । न हि वचनमन्तरेणान्यत्रोपयुक्त-
मन्नं कर्मान्तरोपयोगमर्हति । ज्ञायते चेदं शेषमन्नमनुज्ञाप्योच्छिष्ट-
समीपे पिण्डान् दद्यादिति पिण्डदानेऽनुज्ञावचनात् । किञ्च । यदि
ह्यन्यत्रोपयुक्तं कर्मान्तरोपयोगयोग्यं स्यात् । तर्हि ब्राह्मणभोजनोप-
योजितमन्नं स्वत एव पिण्डदानक्रियार्हमित्यनुज्ञापनमनर्थकं स्यात् ।

किञ्च । यदि वैश्वदेवार्थादन्नात् श्राद्धमपि स्यात् तर्हि ततो गृह-

बलिं कुर्यादित्येतद्वचनं विरुध्यते । अत्र हि आङ्गोत्तरकालं गृहवलि-
र्विहितः । स च वैश्वदेवाख्यकर्मैकदेशः । अतो वैश्वदेव एवायं आङ्गो-
त्तरकालमुक्तो भवति । आङ्गश्चैतस्मात्पूर्वं, न चैतद्वद्वत्ते, स्वप्रयुक्तपा-
कसाध्येन वैश्वदेवेन हि पूर्वं भवितव्यं । परप्रयुक्तोपजीवकेन आङ्गेन
च पश्चात् । न च आङ्गार्थमेव पक्त्वा आङ्गमनुष्ठाय तेनैव पाकेन
वैश्वदेवानुष्ठानं करिष्यत इत्येकपाकत्वमुभयोरिति वाच्यं । एकपाकत्वे
ह्यनसाध्यसर्वक्रिया-सम्पादन-समर्थ-वैश्वदेवार्थापकल्पमानान्नोपजीवक-
त्वेनाप्यन्यस्य सिद्धेर्नारम्भान्तरप्रयोजकतेति वैश्वदेवार्थाङ्गिन्न एव
आङ्गार्थः पाक इति । एवं पूर्वपक्षतयोपन्यस्य स्वसिद्धान्तमुक्तवान् ।
सर्वकर्माहस्य वैश्वदेवार्थस्य पाकस्य विद्यमानत्वात् पृथक्पाकस्य वा
वचनाद्वैश्वदेवार्थेनैव आङ्गमपि कर्त्तव्यमिति । अतएव पितृयज्ञन्तु निर्व-
र्त्यत्यादिना वचनेन पितृयज्ञोपलक्षितं पित्र्योदकतर्पण-वैश्वदेवहोमा-
दिपञ्चमहायज्ञ-निर्वपनं आङ्गात् पूर्वमेवोपदिष्टं । ततः आङ्गं । सोऽयं
क्रमः आङ्गस्य वैश्वदेवार्थान्नोपजीवकत्वे घटते । अन्यथा^(१) स्वतन्त्र-
पाकसाध्यत्वात् आङ्गस्य वैश्वदेवात् पूर्वमप्यनुष्ठानं स्यात् । न च वाच्यं
पिण्डपितृयज्ञेन सह आङ्गस्यायं क्रमो न तु पितृतर्पणादिभिः पञ्चम-
हायज्ञैः सहेति । पिण्डपितृयज्ञस्य केवलेन पितृयज्ञशब्देनानभि-
धानात् ।

यत्तु ततो गृहवलिं कुर्यादिति आङ्गोत्तरकालं गृहवलेर्विधानं
न तत्पाञ्चयज्ञीयस्य वैश्वदेवात्मकस्य वलेः किन्त्वन्यस्यैव वासुदेवता-
पूजात्मकस्य ।

यत्तु पिण्डदानेन ज्ञावचनं तत्तृप्तप्रश्रवददृष्टरूपान्नमंस्कारार्थं
न त्वन्यार्थस्य कर्मान्तरोपयोज्यत्वरूपदोषपरिहारार्थमिति ।

स एष कर्कोपाध्यायसिद्धान्तः सह पूर्वदत्तहेतुभिस्तदृष्टैश्चापि
सार्द्धमयुक्तः । न हि पिण्डदानार्थं तदनुज्ञापनं किन्तु यथेष्टविनि-
योगार्थं । अतएवेष्टैः सह भुज्यतामित्येवानुज्ञादानं न तु पिण्डार्थ-
मुपयुज्यतामिति । किञ्चैवं सति यदा ब्राह्मणभोजनात् पूर्वं
कदाचित् पिण्डदानं क्रियेत तदा ब्राह्मणभोजनारम्भे शेषमन्नं इति
प्रश्नेनानुज्ञापनं ब्राह्मणभोजने उपयुज्यतामित्यनुज्ञा च प्रमज्येत ।

यच्चोक्तं स्वप्रयुक्तपाकसाध्यत्वे पूर्वं गृहबलिना भवितव्यमिति
तदपि नैयायिकस्य क्रमस्य वचनमहिम्नान्यथाभावसम्भवादयुक्तमिति
पूर्वपक्षोऽनुपपन्नः । यच्चोक्तं सर्वार्थस्य विद्यमानत्वादिति तदपि न ।
आन्वहिकस्य हि पाकस्यान्यहमनुष्ठीयमानकर्ममात्रार्थतावधारणा-
न्नामावास्यादिश्राद्धार्थता । यच्चोक्तं पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्येत्यादिना
पित्र्योदकतर्पणादिपञ्चमहायज्ञानां श्राद्धात् पूर्वमनुष्ठेयत्वमुक्तमिति ।
तन्न । पितृयज्ञशब्देनात्र पिण्डपितृयज्ञाभिधानात् । केवलस्यापि
पितृयज्ञशब्दस्याथैतत्पितृयज्ञेनेवाचारीदित्यादिशतपथवाक्येषु पिण्ड-
पितृयज्ञाभिधायकत्वेन दर्शनात् । यत्तु वचनं पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्य
तर्पणाख्यमिति तदपि पिण्डपितृयज्ञमेव तप्तिसाधनत्वान्तर्पणाख्यम-
नुवदतीत्यविरुद्धं ।

अतोवैश्वदेवार्थेनैव पाकेनामावास्यादिश्राद्धं कर्त्तव्यमित्ययं
सिद्धान्तोऽनुपपन्नः । तत इदमुच्यते । वैश्वदेवार्थात् पृथग्भूत
एवामावास्यादिश्राद्धार्थः पाक इति । यतः निरूप्य हविरन्यस्मै

अन्यस्मै न हि ह्यते । यत्तु कर्कोपाध्यायेनाक्तं पृथक् पाकस्य
चावचनादिति तन्न ।

यत आह लौगाक्षिः ।

पित्रर्थं निर्वपेत्पाकं वैश्वदेवार्थमेव च ।

वैश्वदेवं न पित्रर्थं न दार्शं वैश्वदेविकं ॥

अत्र यद्यपि पूर्वार्द्धे एकमेव पाकमुभयार्थं निर्वपेदित्यपि प्रति-
भाति । तथाप्युत्तरार्द्धेन पाकभेदः स्फुटीक्रियते । वैश्वदेवं न
पित्रर्थमिति । वैश्वदेवार्थं नित्यहेमार्थं पक्वमन्नं वैश्वदेवं तन्न पित्रर्थं,
दर्शश्राद्धार्थमपि न भवात् । अन्वहमनुष्ठीयमानानां देव-पितृ-भूत-
मनुष्योपपदानां यज्ञानामेकपाकसाध्यत्वनिश्चयात् दर्शश्राद्धार्थं न
भवति । दर्शश्राद्धार्थं पक्वमन्नं दार्शं तद्वैश्वदेवार्थं न भवति । दर्श-
शब्देन चात्र दर्शश्राद्धेति कर्त्तव्यतावत्वान्नित्यनैमित्तिककाम्यान्त्येकोद्दि-
ष्टान्तानि श्राद्धानि लक्ष्यन्ते । वैश्वदेवशब्देन भूतयज्ञ-पितृयज्ञ-
मनुष्ययज्ञा अप्युपलक्ष्यन्ते । कथं पुनरन्यार्थस्य सतोऽन्यार्थताशङ्का ।
अधिष्ठानलक्षणयापि विना कारणं विनियुक्त-विनियोगानभ्युपगमात् ।
सत्यं । नचात्रान्यार्थस्य सतोऽन्यार्थत्वमाशङ्कितं निषिद्धं वा, किन्तु
निर्वापपाकयोस्तन्त्रताशङ्का निराकृता । अन्यार्थस्य सतोऽन्यत्र प्रसङ्गि-
ताचेति तत्र प्रसङ्गः शङ्का च प्रत्यासन्नकालानां कर्मणां एकपाक-
साध्यत्वोपपत्तौ साधनोपादानलाघवादिति । अत्र न दार्शं वैश्वदेविक-
मिति यल्लौगाक्षिवचनैकदेशेनाक्तं तद्वैश्वदेवस्य श्राद्धात् पूर्वं मध्ये वा-
नुष्ठाने क्रियमाणे सत्येव वेदितव्यं न तदुत्तरकालमिति ।

यत आह पैठीनसिः ।

पितृपाकात् समुद्भूत्य वैश्वदेवं करोति यः ।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं पितॄणां नोपतिष्ठते ॥ इति ।

ननुद्भूत्येत्यनर्थकं, नह्यनवदाय शक्यो हेमः कर्तुम् । अवदानञ्च समुदायादेकदेशस्योद्धरणमेव । मैवं । अत्र हि पितृपाकशब्देन संकल्पितपितृदेवत्वत्वावस्थः पाकोभिधीयते । तदवस्थाचोद्धरणमेकदेशस्य तदवस्थता प्रच्यावनमेव । न विभागमात्रं तदवस्था । प्रच्यावनञ्च पूर्वदेवतासम्बन्धापनयने सत्येवोपपद्यते । अतः पितृरूपदेवताभ्योऽपनयणवायमुद्धरति नाप्रतिपाद्यते । स चायं निर्वापकालीनं पितृदेवत्वमसुं पाकं करिष्यामीत्येवंविधानुसन्धानरूपं संकल्पविशेषं बाधित्वा आद्धात् पूर्वं तन्मध्ये वा शक्यः, न तूत्तरकालं । न हि पितृनुद्दिश्य त्यक्तस्य तत आच्छेदः शक्यः तद्दैवत्वत्वस्य निष्पन्नत्वात् । न हि निष्पन्नमनिष्पन्नं शक्यं कर्तुं । ननु न ब्रूमे निष्पन्नमनिष्पन्नं क्रियतइति किन्तर्हि तन्नाशयत इत्युच्यते । मैवं । नाशकासम्भवात् । अन्यदेवतोद्देशेनोद्धरणं नाशकमिति चेत् । न । तस्योत्तरदेवतासम्बन्धमात्रपरत्वेन पूर्वदेवतासम्बन्धनाशकत्वे प्रमाणाभावात् । ननु पूर्वसम्बन्धनाशमन्तरेणोत्तरसम्बन्धासिद्धेः पूर्वाशकत्वमनुमीयते, न सम्बन्धद्वयस्यैकत्राविरोधात् । वचनोपदिष्ट आच्छेदो नाशक इति चेत् । मैवं । तदुद्देशेन त्यज्यमानत्वमेव हि तद्दैवत्वत्वं । तच्च त्यागनिष्पत्त्युत्तरकालमेव भूत्वा विनष्टं । अतः किमाच्छेदेन विनाशं किञ्चोद्भूत्यवादस्याभिधेयं । नन्वेवं प्रतिमाद्यधिष्ठातृदेवतोद्देशेन त्यक्तस्यापि द्रव्यस्य त्यागोत्तरकालमेव देवतासम्बन्धो भूत्वा विनष्टः ततश्च द्रव्यस्य प्रहीणत्वे तदपहारे देव-

स्यापहारदोषो न स्यात् । मैवं । यत्तावन्नित्यं प्रतिमाद्युपभोग्यत्वाय
द्रव्यन्त्यक्तं तत्र तद्देवत्यत्वस्योपभोगफलकत्वाद्यावदुपभोगमविनाशात् ।
विनाशे हि निमित्तनिरुक्ते नैमित्तिकानुवृत्तिर्दुर्घटा स्यात् ।

यत्तु परिसमाप्तोपभोगं द्रव्यं तत्र देवस्वतामुपलक्षणैक्य
निर्मात्यवद्ग्रहणनिषेधोऽस्तु, अतः आद्धोत्तरकालं पाकस्य पितृसम्बन्धो
भूत्वा विनष्टः इति किमाच्छेदो विनाशयेत् । वस्तुतस्तु आद्धशेषे
नास्त्येव पितृसम्बन्धः को विनाशः । उपभुक्तशेषे ह्युपलक्षणभूत एवासौ ।
न चायं तदवस्थो निवर्त्तनमर्हति । अथ कस्मात्पितृपाकशेषादुद्धृत्य
विभज्येति न व्याख्यायते । तत्तूद्धरणानर्थक्यादित्युक्तप्रायमेव । अतो-
न्नानारब्ध एव पित्र्ये प्रारब्धापरिसमाप्ते वा यः पित्र्यार्थात् पाकात्
समुद्धृत्य वैश्वदेवं करोति तस्य तच्छ्राद्धमासुरं भवेदिति वचनार्थः ।
युक्तश्चेतत् । यदर्थं यदुपकल्प्यते तददत्तैव तस्मै परस्मै दीयमानश्च
यत्किञ्चित् लौकिकमप्युपहतं मन्यमानाः पृथग्जना अपि तस्य
कर्मणे युक्तां मन्यन्ते किमुत यत् पित्र्यं देवतार्थं वोपकल्प्यते
तस्मिन् प्रागेव परस्मै दीयमाने । यदा तु तत्तस्मै दत्त्वान्यस्मै दीयते
न तदा कश्चिदुपहतत्वमयुक्तां वा मन्यते । उक्तञ्च आद्धोत्तरकाले
आद्धार्थस्यापि वैश्वदेवे विनियोगः ।

तथा च पैठीनसिः ।

आद्धं निर्वर्त्य विधिवद्वैश्वदेवादिकं ततः ।

कुर्याद्भिजां ततो दद्याद्धन्तकारादिकं तथेति ॥

अत्राद्येन तत इति शब्देन पूर्वश्लोकार्थो हेतुत्वेनोच्यते । द्विती-
येन आद्धावशिष्टादन्नादित्युच्यते । तेनायमर्थः । यतः आद्धात्

पूर्वं पितृपाकात् समुद्भूतेनान्नेन वैश्वदेवे क्रियमाणे तच्छ्राद्धमा-
सुरं स्यात् ततः कारणात् श्राद्धं निर्वर्त्य ततस्तच्छ्राद्धावशिष्टादन्नात्
किञ्चिदादाय वैश्वदेवादिकं कुर्यादित्यर्थः । न चात्रान्नस्याप्रकृतत्वेन
तच्छब्दपरामर्शायोग्यत्वं वाच्यं । पितृपाकात् समुद्भूत्येत्यस्मिन् पूर्व-
स्रोकेऽन्नप्रक्रमात् । सन्निहितं सर्व्वनाम्ना परामृश्यते । न चोपन्यासे-
नैव सन्निधिरिति नियमः । बुद्धिसन्निधिस्तु सन्निधिरित्यभ्युप-
गमात् ।

अत्रादिशब्देन सर्व्वमन्नसाध्यं नैत्यकं कर्म गृह्यते । तेन नित्य-
श्राद्धमपि दर्शश्राद्धोपयुक्तपाकशेषात् कर्त्तव्यं । तदेवं यदि ब्राह्मण-
विसर्जनान्ते वैश्वदेवं कुर्यात् तदा श्राद्धार्थेनैव पाकेनोत् । यदा तु
वक्ष्यमाणप्रकारेण ब्राह्मणविसर्जनात् प्राचीनकालचयान्यतमकाले
वैश्वदेवं कुर्यात् तदा पृथक् पाकेनेति ।

अत्र सृष्टिचन्द्रिकाकारः ।

पित्रर्थं निर्वपेत् पाकमित्यादि न दार्शनं वैश्वदेविकमित्यन्तं लौगा-
चिवचनं पठित्वा दर्शश्राद्धार्थं निरूप्यमन्नं कृतेपि श्राद्धे न वैश्वदेवार्थं
भवतीति च व्याख्यायैतदग्निमर्द्दश्राद्धविषयमिति चाभिधायान्न
न्यायमुक्तवान् । साग्निकस्य हि दर्शश्राद्धात् प्रागेव वैश्वदेवविधानेन
श्राद्धान्ते श्राद्धशिष्टेन वैश्वदेवायोगादिति । स एष न्यायस्तद्विव-
चिनार्थविपरीतमेवार्थं साधयति । उत्तरकालं वैश्वदेवाभावे श्राद्ध-
शेषसाध्यत्वप्रसक्तिविरहान्निषेधानुपपत्तेः पूर्वकाल एवायं निषेध इति
साग्निकानग्निकविषय एव स्यादिति । अथ प्रसक्त्याभावान्निषेधवि-
धित्वानुपपत्तावपि यदि नित्यानुवादः स्यादित्युच्यते । तदा ताव-

दनुवादत्वमानर्थक्यञ्चेति दोषद्वयं प्रसज्येत वषम्यञ्च । अयं हि
 साम्प्रिकैकविषयो भवन् पूर्वकालीनमुत्तरकालीनञ्च वैश्वदेवमाश्रयते ।
 तत्र पूर्वकालीने निषेधविधिरुत्तरकालीने च निषेधानुवाद इति ।
 अतो ब्राह्मणविसर्जनात् प्राचीनेषु कालेषु विहितस्य वैश्वदेवस्य
 आद्धेन सह पाकैक्यनिषेधालौगाक्षिवचनं साम्प्रिकानग्निविषयमेवास्तु ।
 यस्तु मन्यते “आद्धं निर्वृत्य विधिवद्वैश्वदेवादिकं ततः” इत्यादिना
 आद्धशेषेण वैश्वदेवादिकर्तव्यताविधायकानाञ्च वचनानां दर्शनाद्-
 विकृतिभूतेषु प्रतिसांवत्सरिकादिषु आद्धेषु निवेशः, “न दार्श्वैश्वदे-
 विकं” इत्यादेस्तु दर्शनाद् एव निवेश इति, स एवं प्रतिबोध्यः ।
 सर्व एवैते सामान्यविधयो दर्शनाद्मेवारभ्यासायन्ते । न कश्चिद-
 प्यत्रानारभ्यवादोऽस्ति । अस्तु वा सोऽपि तथापि प्रकृतौ वा द्विरुक्त्वा-
 दिति न्यायेन यस्य पर्णमयो जुहूर्भवतीतिवत्तस्य प्रकृतिगामित्वनिय-
 मादर्शनाद् एव निवेशः । अथोच्येत आरभ्याधौतविरुद्धधर्मावबुद्ध्यां
 प्रकृतावनारभ्यवादस्य विकृतौ विनिवेश इति तत्र । पूर्वोक्तया विषय-
 व्यवस्थया आरभ्याधौतविरोधस्य परिहृतत्वात् । अतोऽत्रायं दर्शनाद्-
 विषयो विधिरयं नेति वक्तव्यं ।

पिण्डदानात् प्राक् पाकभेदे स्तुत्यन्तरं ।

आतुरेभ्यः प्रहीणेभ्यो बालेभ्यो यच्च पच्यते ।

वैश्वदेवं न तत्कुर्याच्छ्राद्धार्थं यच्च पच्यते ॥

तथा ।

गृह्याग्नि-शिष्ट-देवेभ्यो यद्ये ब्रह्मचारिणे ।

आद्धपाकः^(१) न दातव्यो यावत् पिण्डान्न निर्वपेत् ॥

(१) पिण्डपाक इति ग० ।

प्रचेतसाप्युक्तं ।

गृह्यपाकाद्वलिं कृत्वा निर्वर्त्य पितृयज्ञियं ।

ततो निरुप्तमन्नं यत्तेभ्योऽप्ये तन्निवेदयेत् ॥

गृह्यकर्मार्थः 'गृह्यः', बलिरत्र वैश्वदेवः, 'पितृयज्ञियं' साङ्गं पिण्डपितृयज्ञं, 'निर्वर्त्य' समाप्य, 'ततः' तदनन्तरं, आङ्गार्थनिरुप्तं यदन्नं तत् 'तेभ्यः' आङ्गोद्देश्येभ्यः, 'अग्रे' पूर्वं, 'निवेदयेत्' दद्यात् । अर्थादुत्तरकालमन्येभ्योऽपि दद्यात् ।

इति वैश्वदेवकपाकनिर्णयः ।

अथ वैश्वदेवककालनिर्णयः ।

तत्र तावदनग्निकेन आङ्गात् पूर्वं वैश्वदेवः कार्यो न वेति संग्रहे पूर्वपक्षः । वैश्वदेवहोमं कुर्यादिति वैश्वदेवविधिनैवानग्निककर्तृकस्य वैश्वदेवस्य कस्मिंश्चित् काले कर्त्तव्यतायां आङ्गात् पूर्वकालेऽपि पात्निकी कर्त्तव्यता प्राप्तैव । यस्तु षड्चिंशन्मते पूर्वकालतायाः प्रतिषेधः ।

प्रतिवासरिको होमः आङ्गादौ क्रियते यदि ।

देवा ह्ययं न गृह्णन्ति कव्यञ्च पितरस्तथेति ॥

यस्य गौतमकृतः प्रतिषेधः ।

पितृआङ्गमकृत्वा तु वैश्वदेवं करोति यः ।

अकृतान्तङ्गवेत् आङ्गं पितृणां नोपतिष्ठत इति ॥

स तु आङ्गपाकेनैव वैश्वदेवस्य पूर्वकालमनुष्ठाने वेदितव्यः न तु पाकान्तरेणाप्यनुष्ठाने । अतएव वैश्वदेवे कृते अन्नशेषस्यैव आङ्गान-
र्हतामाह वग्निष्ठः ।

वैश्वदेवमकृतैव आङ्गं कुर्यादनग्निकः ।

लौकिकेभ्यो ज्ञते शेषः पितृणां नोपतिष्ठत इति ।

दर्शितश्चास्मिन्नेवार्थे आद्धपाकात् समुद्धृत्येत्यादिपैठीनसिचनः ।

न ह्येतच्छ्राद्धोत्तरकाले आद्धपाकात् समुद्धृत्य वैश्वदेवानुष्ठानस्य निषेधकं । आद्धपाकात् समुद्धृत्येत्यचोद्धरतेर्विभागमात्राभिधायकत्वं मन्यमानस्यापि मते आद्धं निर्वर्त्य विधिवदित्यादिवचनप्रतिपादितश्चाद्धशेषकर्त्तव्यताविरोधापत्तेः । अतोऽनग्निकस्य पाकान्तरेण आद्धात् पूर्वं वैश्वदेवहोमो न केनचित् प्रतिषिद्धोऽतस्तेनापि कर्त्तव्यः । उच्यते । तथा आद्धोत्तरेकाले आद्धशेषेणाग्नेन वैश्वदेवस्य विहितत्वाच्छ्राद्धपाकात् समुद्धृतेनैकदेशेन कर्त्तव्यताया निषेधान्तदन्यकालविषया व्याख्यायन्ते । तथा आद्धात् पूर्वकाले वैश्वदेवस्य सर्वथा निषिद्धत्वान्तदन्यकालविषया अपि ते व्याख्येयाः । तथाचानग्निकेन आद्धोत्तरकालं आद्धपाकेनापि वैश्वदेवः कर्त्तव्यः । आद्धमध्ये तु न कदाचिच्छ्राद्धपाकेन किन्तु पाकान्तरेणैव । आद्धात् पूर्वन्तु सर्वथा न कर्त्तव्य एवेति । ननु सर्वेषामेकपाककर्त्तव्यतानिषेधानां आद्धमध्यकालिकवैश्वदेवैकविषयत्वेनानग्निकैकविषयत्वे च सङ्कोचत्रयमापद्यते । तथा हि क्रियासामान्याक्षिप्रमाख्याताभिधेयं सङ्ख्याक्षिप्रं चाख्याताभिहितं वा साग्निकानग्निकविषयद्वयव्यापकं कर्त्तव्यसामान्यमनग्निककर्त्तरूप एवैकस्मिन्विशेषे व्यवस्थाप्यते । साग्निककर्त्तव्यस्य वैश्वदेवस्य पूर्वकालत्वनियमेन मध्यकालत्वाभावादिति कर्तुः सङ्कोचः । केवलं वैश्वदेवशब्दावगतस्य पूर्वमध्यमकालीनानेकवैश्वदेवक्रियाव्यक्तिव्यापकस्य वैश्वदेवरूपक्रियासामान्यसमकालीनवैश्वदेवव्यत्येकविषयत्वे क्रियासङ्कोचः । अतएव कालसङ्कोच इति

सङ्कोचचयमापद्यते । किञ्च एवं सति साग्निककर्तृकस्य वैश्वदेवस्य
 आद्धपाकसाध्यता न निवर्त्तते । पूर्वकालतानिषेधवाक्यस्य चानग्निकै-
 कविषयत्वे कर्तृसङ्कोचः स्यादिति । अत्राभिधीयते । तत्रेदन्तावदि-
 चायं । किं आद्धात् पूर्वं वैश्वदेवहेमो न कर्त्तव्य इत्येष निषेधः
 क्रियासामान्यावगतकर्तृसामान्यान्वयनिर्वाहार्थं आद्धपाकादुद्धृत्य न
 कर्त्तव्यमिति वाक्यान्तरेण सहैकवाक्यतया आद्धपाकेन न कर्त्तव्य
 इत्येवं साग्निकानग्निकविषयत्वेन व्याख्येयः । उत यथा श्रुतत्वानुग्रहाय
 वैश्वदेवस्य स्वरूपमात्रनिषेधतयानग्निकैकविषयत्वेनेति तत्र

नैरपेक्ष्याच्छ्रुतत्यागादिधेयान्तरसंक्रमात् ।

आनर्थक्यप्रसङ्गाच्च नान्येनास्यैकवाक्यता ॥

न वास्याः पूर्वमेवास्य साग्निकेन सहान्वयः ।

पूर्वकालोपदेशेन बाधितत्वात् प्रतीयते ॥

अन्योन्याश्रयदोषोऽत्र प्रसज्येतान्वये स्फुटः ।

अन्वयो ह्येकवाक्यत्वे तच्चापि प्रमितेऽन्वये ॥

न च भाव्येकवाक्यत्वप्रतिसन्धानतोऽन्वयः ।

योग्यः कर्तुमुपन्यस्तदोषजातं विजानता ॥

न च प्रत्यक्षबाधेन कल्पस्यानुग्रहोमतः ।

कल्पं हि कर्तृसामान्यं निषेधं बाधते श्रुतं ॥

वैश्वदेवस्वरूपनिषेधेनाप्युपपद्यमानं वाक्यं न वाक्यान्तरेण सहैक-
 वाक्यतामपेक्षते । वाक्यान्तरमपि तथा । एकवाक्यत्वे च श्रुत-
 वैश्वदेवस्वरूपनिषेधपरत्वहानेन आद्धपाकसाध्यतानिषेधपरत्वं निषेध-
 विधेः कल्पेत । एवञ्च सत्यानर्थक्यमपि एकपाककर्त्तव्यतानिषेध-

कैरेव कृतार्थत्वादित्याद्यस्योक्तार्थः । द्वितीयादयस्तु व्यक्तार्था एव
 स्तोकाः । अतः आहुतात् पूर्वं वैश्वदेवो न कर्त्तव्य इत्येष निषेध-
 स्तावदनग्निकमेवाश्रयते । आहुपाककर्त्तव्यतानिषेधास्तु सर्वे सा-
 ग्निकमनग्निकञ्चाश्रयन्ते । तत्रानग्निकं प्रति आहुपूर्वकाले सर्वथा
 वैश्वदेवस्य निषिद्धत्वादनग्निकं मध्यकाले वैश्वदेवकर्त्तव्यमाश्रयन्ते
 साग्निकस्तु पूर्वकाले कर्त्तव्यम् । अतो न पूर्वोक्ताः सङ्कोचदोषाः ।
 अनग्निकपूर्वकालात्तु तेषां सङ्कोचो वचनाद्युक्त एव अतोऽनग्निकेन सर्वथा
 आहुतात् पूर्वकाले वैश्वदेवो न कर्त्तव्यः । मध्यमोत्तरकालतानियम-
 विधिरप्यनग्निकैकविषयैस्तस्य पूर्वकाले वैश्वदेवो निवर्त्तितः । न चैवं
 प्रतिषेधस्थानर्थक्यं वाच्यं सृतिग्रन्थान्तस्थत्वादिति, तदेवं यत्र कर्त्तव्य-
 मान्यान्वयवादितापि वाक्यान्तरैकवाक्यता न लब्धा कुतस्तत्रानग्निक-
 रूपैकविशेषान्वयवादितामवाप्स्यति ।

आहुमध्ये वैश्वदेवकर्त्तव्यता तु ब्रह्माण्डपुराणे ।

वैश्वदेवाहुतीरग्नावर्वाक् ब्राह्मणभोजनात् ।

जुहुयाद्भूतयज्ञादि आहुं कृत्वा तु तत्सूतम् ॥ इति ।

‘अर्वाक् ब्राह्मणभोजनात्’ इत्यनेनाग्नौकरणानन्तरं वैश्वदेवाहुती-
 र्जुहुयादित्युक्तं । ‘आहुं कृत्वा भूतयज्ञादि स्मृतं’ इत्यनेन भूतयज्ञस्यैव
 आहुतान्ते कर्त्तव्यतेति कृतार्थाद्वैश्वदेवाहुत्यनन्तरमेव वलिहरणं कार्य-
 मिति दर्शितमिति स्मृतिचन्द्रिकाकारः ।

अयमेकोऽनग्निकवैश्वदेवस्य कालः, द्वितीयोऽपि भविष्यत्पुराणे ।

पितृन् सन्तर्प्य विधिवद्वलिं दद्याद्विधानतः ।

वैश्वदेवं ततः कुर्यात् पश्चाद्ब्राह्मणवाचनम् ॥

बलिशब्दोपि तत्रैव व्याख्यातः ।

ये अग्निदग्धा मन्त्रेण भूमौ यन्निक्षिपेद्बुधः ।

जानीहि तं बलिं वीर आद्धकर्मणि सर्वदेति ॥

अनेन विकिरसंज्ञकबलिप्रदानानन्तरं स्वस्तिवाचनात् पूर्वं वैश्वदेवं
कुर्यादित्युक्तं भवति । अयं द्वितीयकालः । तृतीयोपि स्मृतिपुराणा-
दावुक्तः । तत्राह मनः ।

उच्छेषणन्तु तत्तिष्ठेद्यावद्विप्रा विसर्जिताः ।

ततो गृहबलिं कुर्यादिति धर्मा व्यवस्थितः ॥

अस्य मेधातिथिकृता व्याख्योच्यते । भुञ्जानेषु दिग्जेषु यद्भुज्यधि-
करणपात्रलग्नं भूमौ च पतितमन्नं तस्माद्देशान्तावन्न मार्ष्टव्यं यावत्
ब्राह्मणा न निष्क्रान्ताः । ततो निष्पन्ने आद्धकर्मणि अनन्तरं वैश्वदेव-
होमान्वहिकातिथ्यादिभोजनञ्च कर्त्तव्यं । बलिशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् ।
अन्ये त्वाहुः । भूतयज्ञ एव बलिशब्देन प्रसिद्धतरः ततश्चाग्नौ होमः
आद्धात् प्राक् न विरुद्ध्यत इति । न चैतद्वाच्यं, पित्र्ये कर्मणि प्रारभ्ये
कथं तन्मध्ये कर्मान्तरस्य करणं । यतो यथा पूर्वद्युर्निमन्त्रितेषु
ब्राह्मणेषु आद्धमकृत्वैव सायं प्रातर्होमकरणं न विरुद्ध्यते एवमौप-
सदिकस्य वैश्वदेवहोमस्याप्यन्तराकरणं न विरुद्ध्यत एव । अतोभूत-
यज्ञे समुत्पद्यमाने तदाद्युत्कर्षन्यायाद्भूतयज्ञात्पराच्च एव पदार्था
उत्पद्यन्ते नावाञ्चोपि वैश्वदेवादय इति । अत्रोच्यते । यदि आद्धात्
प्राक् वैश्वदेवहोमः क्रियते ततः आद्धं ततो बलिहरणं तदा देवयज्ञ-
भूतयज्ञौ व्यवधीयेयातां । तथा च वैश्वदेवं प्रकुर्वीत नैत्यकं बलि-
मेव चेत्यादिवचनप्रतिपाद्यमानस्तथोपव्यवहितपौर्वापर्यात्मकः कृतः

क्रमो बाध्येत । तदन्तोत्कर्षनयोपि हि कृत्तक्रमावाधायैवाश्रीयते ।
 अतस्तदबाधयैव तदन्तोत्कर्षोपि कचिदाश्रयणीयः । न चैवं सति
 तदाद्युत्कर्षनियमविरोधः । यच्च हि पूर्वोत्कर्षे तदीययोः क्रम-काल-
 योर्बाधः तत्रासौ नियतः । न च कृतेऽपि आहुतेऽनुष्ठायमाने वैश्वदेवे
 तदीययोः क्रम-कालयोर्बाधः । तस्मात् सर्वमहायज्ञानुष्ठानं आहुता-
 दौत्तरकालिकमिति । समाप्ताच्च मेधातिथिकता व्याख्या ।
 अथमेवार्थो मस्यपुराणे ।

उच्छेषणन्तु तत्तिष्ठेद्यावद्विप्रा विसर्जिताः ।

वैश्वदेवं ततः कुर्यान्नित्यं पितृकर्मणीति ॥

भविष्यत्पुराणे ।

कृत्वा आहुं महावाहो ब्राह्मणांश्च विसर्ज्य च ।

वैश्वदेवादिकं कर्म ततः कुर्यान्नराधिप ॥

सूत्यन्तरे ।

यदा आहुं पितृभ्यस्तु दातुमिच्छति मानवः ।

वैश्वदेवं तदा कुर्यान्नित्यं पितृकर्मणि ॥

आह पैठीनसिः ।

आहुं निर्वर्त्य विधिवद्वैश्वदेवादिकं ततः ।

कुर्याद्भिक्षां ततो दद्याद्भुक्तकारादिकं तथा ॥ इति ।

आहुसमाप्तौ मार्कण्डेयः ।

ततो नित्यक्रियां कुर्याद्भोजयेच्च तथातिथीन् ।

ततस्तदन्नं भुञ्जीत सह भृत्यादिभिर्नरः ॥

नित्यक्रियां वैश्वदेवहोम-वलिहरण-नित्यआहुतिरूपां । तदेव-

मनमिकर्तृकस्य वैश्वदेवादेस्तयः कालाः । एकोऽग्नौकरणानन्तरं । अन्यो विकिरांदुपरि । तृतीयो ब्राह्मणविसर्जनात्पश्चादिति ।

इत्यनग्निक-कर्तृक-वैश्वदेवकाल-निर्णयः ।

अथ साम्निककर्तृक-वैश्वदेव-निर्णयः ।

अस्य न आद्धमध्ये आद्धान्ते वानुष्ठानं किन्त्वकृत एव आद्धे । यतः आद्धात् पूर्वं पिण्डपितृयज्ञो विहितः तस्मादपि पूर्वं वैश्वदेवः । तथा च देवलः ।

अकृते वैश्वदेवे तु स्थालीपाकाः प्रकीर्त्तिताः ।

अन्यत्र पिण्डयज्ञान्तु सोऽपराह्णे विधीयते ॥

अत्र स्थालीपाकसाध्यानि कर्माणि स्थालीपाकशब्देनोच्यन्ते । तानि पिण्डपितृयज्ञादन्यानि अकृत एव वैश्वदेवे क्रियन्ते । पिण्ड-पितृयज्ञस्तु कृते वैश्वदेवे पश्चादपराह्णे क्रियते ।

पितृयज्ञश्च आद्धात् पूर्वमुक्तो मनुना ।

पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रचयेऽग्निमान् ।

पिण्डान्वाहार्यकं आद्धं कुर्यान्मासानुमासिकमिति ।

अमुमेवार्थं स्पष्टमेवाह लौगाक्षिः ।

पक्षान्तं कर्म निर्वर्त्य वैश्वदेवं च साम्निकः ।

पिण्डयज्ञं ततः कुर्यान्ततोऽन्वाहार्यकं बुध इति ॥

‘पक्षान्तं कर्म’ अन्यन्वाधानं । ‘अन्वाहार्यं’ दर्शआद्धम् ।

ननु पक्षान्त-पिण्डपितृयज्ञयोर्मध्ये विधानादेव वैश्वदेवस्य साम्निककर्तृकत्वावगमात् किमर्थं साम्निकग्रहणं, पक्षादिस्थालीपाकपिण्ड-पितृयज्ञकर्तुर्निरग्निकस्य औपासनाग्नेर्निवृत्त्यर्थं । अतस्तेनाप्यनग्निक-

कान्तरवत्पूर्वप्रकरणोक्तेषु कालेषु वैश्वदेवः कर्त्तव्यः । गोभिलेनापि
पित्र्यस्य वा स्वस्थयनवाक्यार्थस्य वेत्यत्र सूत्रे सर्वप्रकारस्यापि
आङ्गस्यादावेव वैश्वदेव इत्युक्तं । अतार्वापि साम्निकस्यादावेव वैश्वदेवः
श्रूयते । नाङ्गतस्याश्रौयुर्नाङ्गतं दद्युरिति । साम्निकस्यापि आङ्गविशेषे
पश्चादेव वैश्वदेवः ।

तथा च परिशिष्टे ।

सम्प्राप्ते पार्वणश्राद्धे एकोद्दिष्टे तथैव च ।

अग्रतो वैश्वदेवः स्यात्पश्चादेकादशेऽहनि ॥

अत्र पार्वणग्रहणमनेकदेवत्योपलक्षणार्थं । ततश्चैकादशाहिक-
तिरिक्तेषु श्राद्धेषु साम्निकस्य पूर्वमेव वैश्वदेवः । एकादशाहिक एव
तु पश्चादिति निर्णयः ।

तदाह शालङ्कायनः ।

श्राद्धात्प्रागेव कुर्वीत वैश्वदेवन्तु साम्निकः ।

एकादशाहिकं सुक्ता तत्र ह्यन्ते विधीयत इति ॥

इति साम्निककर्त्तव्यकैश्वदेवकालनिर्णयः ।

अथ भूतयज्ञादिकालनिर्णयः ।

तत्र कर्कोपाध्यायो मन्यते । यदैव वैश्वदेवस्तदैव तदनन्तरं भूत-
यज्ञसंज्ञकोवलिः । यस्तु ततो गृहबलिं कुर्यादिति मनुना श्राद्धान्ते
बलिरुक्तः स तु वासुदेवताभ्यः न भूतयज्ञाख्यः । अतएव ब्राह्मण-
विमर्जनमभिधायाह पारस्करः ।

विष्टज्य बलिदानेन पूजयेद्गृहदेवता इति ।

शङ्खधरोऽपि ।

यदैव वैश्वदेवस्तदैव तदनन्तरं भूतयज्ञोऽपि । न कदाचिदपि
वैश्वदेव-भूतयज्ञयोर्मध्ये कर्मानुष्ठानेन व्यवधानं कर्त्तव्यं । अव्यवधान-
वचनात् ।

तथा हि ।

देवयज्ञः स्मृतः पूर्वं भूतयज्ञस्तथापर इति ।

तथा ।

देवेभ्यस्तु ऊतादन्नाच्छेषाङ्गतबलिं हरेदिति ।

यत् पुनः पूर्वं कृते वैश्वदेवे आङ्गाङ्गतयज्ञस्य वचनं तद्वैश्वदेवान-
न्तरमेव भूतयज्ञे कृतेपि आङ्गाङ्गतया तावन्मात्रस्य पुनरनुष्ठानं
कर्त्तव्यमित्येवं परं । यदपि पूर्वं कृते वैश्वदेवे आङ्गान्ते गृहवलेर्वचनं
तदपि वैश्वदेवकाल एव कृतस्यापि गृहवलेः आङ्गाङ्गतयैव ताव-
न्मात्रस्य पुनः करणार्थमिति । तदेतदनुपपन्नं । भूतयज्ञादेः पुरु-
षार्थआङ्गाङ्गविरोधात् । अथ संयोगपृथक्त्वविधिवदेकस्योभयार्थता न
विरुद्धा इति मन्यसे । तन्न । श्रुत्यादेः आङ्गाङ्गतापादकस्या-
दर्शनात्संयोगपृथक्त्वस्यासिद्धेः । अथ कर्मान्तरमेवेदं प्रकरणापादित-
आङ्गाङ्गभावं विधीयत इत्युच्यते तदपि न । पुरुषार्थस्यैव भूतयज्ञस्य
वैश्वदेवत्वप्रत्यभिज्ञानात् । अन्यथा वैश्वदेवं ततः कुर्यादित्यत्रापि
आङ्गाङ्गतया वैश्वदेवान्तरविधिप्रसङ्गः । न चैतद्युज्यते, गौरवात् ।
क्रममात्रविधौ हि लाघवं प्रत्यभिज्ञानुग्रहश्चेति गुणः, अतो वचनाद्व्य-
वधानमपि कदाचिदभ्युपेयं । वचनञ्च स्मृतिचन्द्रिकाकारेण दर्शितं ।

वैश्वदेवाङ्गतीरग्रावर्वाक् ब्राह्मणभोजनात् ।

ऊज्यात् भूतयज्ञादि आङ्गकृत्वा तु तत् स्मृतमिति ॥

न चात्राहुतिमात्रश्रवणाद्वैश्वदेवाहुं बलिहरणं पश्चान्न कर्त्तव्यमिति
मन्तव्यं । उत्तरार्द्धे भूतयज्ञादेरेव आहुतान्तरकाले विधानात् ।
अतएव वैश्वदेवं प्रकुर्वीत नैत्यकं बलिमेव चेति आहुप्रकरण एव
मत्स्येनानयोर्नैरन्तर्यमुक्तं ।

इति भूतयज्ञादिकालनिर्णयः ।

अथ नित्यआहुकालनिर्णयः ।

भूतयज्ञादिप्रकरणनिर्णीतमपि नित्यआहुं किञ्चिद्विशेषाभिधा-
नाय पुनः प्रस्तूयते ।

तत्र मार्कण्डेयः ।

ततो नित्यक्रियां कुर्याद्भोजयेच्च तथातिथीन् ।

ततस्तदन्नभुञ्जीत सद्य भृत्यादिभिर्नरः ॥

‘ततः’ तेन आहुशेषान्नेन, ‘नित्यक्रियां’ अन्नसाध्यां, अतो नित्य-
आहुमपि तेनैव कर्त्तव्यं । अथ वा नित्यआहुं पृथक्पाकेन कार्यं ।
तस्य आहुतात्मकत्वेन आहुकर्मभूतस्य पाकस्य पृथक्प्रयुक्तिसम्भवात् ।

अत एव नित्यआहुमधिकृत्य मार्कण्डेयपुराणेऽभिहितं ।

पृथक्पाकेन नैत्यमिति ।

अस्यार्थः । दर्शादिआहुपाकात् पृथक्पाकेन नित्यआहुं कर्त्तव्यं ।

अन्ये त्वेतेनैत्याहुः । दर्शादिआहुपाकशेषेण नित्यआहुमपि
कर्त्तव्यमिति मन्यन्त इत्यर्थः ।

एतच्च आहुतान्तरे कृते सत्यनियतं । यदुक्तं तत्रैव ।

नित्यक्रियां पित्रेणाह केचिदिच्छन्ति मानवाः ।

न पित्रेणां तथैवान्ये शेषं पूर्ववदाचरेत् ॥

पितृणां 'नित्यक्रियां' नित्यश्राद्धं, अस्य च नित्यश्राद्धविकल्पस्यैवं व्यवस्था । अमावास्यादिसाधारणकालिकेषु श्राद्धेषु तथा नान्दीमुख-
तीर्थश्राद्धेषु च नित्यश्राद्धदेवतानामिष्टत्वात् प्रसङ्गसिद्धतया नित्य-
श्राद्धं न कर्त्तव्यं । सांत्वत्सरिकैकोद्दिष्टादिषु तु सर्वासां नित्यश्राद्ध-
देवतानां इज्यानियमाभावान्नित्यश्राद्धमवगम्यं कर्त्तव्यं । 'शेषं' वैश्वदेवा-
दिकं, 'पूर्वदाचरेत्' नियमेनैव कुर्यादित्यर्थः ।

तदुक्तं चमत्कारखण्डे ।

नित्यश्राद्धं न कुर्वीत प्रसङ्गाद्यत्र सिध्यति ।

श्राद्धान्तरे कृतेऽन्यत्र नित्यत्वात्तत्र ह्यपयेत् ॥

इति नित्यश्राद्धकालनिर्णयः ।

अथ जप्यानि ।

तत्र तावच्छ्राद्धभोक्तृब्राह्मणानां जप्यानि आह, ऋगुः ।

आमन्त्रितो जपेद्दोग्ध्रीमासीनस्तु निषङ्गिणः ।

भुक्त्वा तु वामदेव्यश्च श्राद्धे भोक्ता न दुष्यात् ॥

'आमन्त्रितः' निमन्त्रणाभ्युपगमानन्तरं, 'दोग्ध्रीमिति' दोग्ध्री
धेनुरित्यादिपदोपलक्षितानि आब्रह्मन् ब्रह्मणो ब्रह्मवर्चसो जायता-
मित्यादीनि योगचेमो नः कल्पतामीत्यन्ता नित्यं यजुंषि जपेत् ।
'आसीनः' श्राद्धदेशोपकल्पितसदर्भासनोपविष्टः । निषङ्गिण इति ।
नमः कृत्स्नायताया धावते सत्त्वानां पतय इत्याद्येकं यजुः, नमो वक्षते
परिवक्षते स्वायूनां पतय इत्यादि द्वितीयं, नमो धृष्णवे च प्रमृशाय
चेत्यादि तृतीयं, ये तीर्थानि प्रचरन्तीत्यादि चतुर्थं, स द्वापुहस्तैः
स निषङ्गिभिरित्यादि पञ्चमं, एवमेतान्निषङ्गिपदयुक्तान् पञ्चमन्त्रान्

जपेत् । वामदेव्यं कथानश्चित्र आभुव इत्यादि त्वचं । 'भुक्ता' कृत-
आद्भान्नभोजनः, विसर्जनानन्तरं जपेत् । सामविशेषो वामदेव्यं
कथानश्चित्र आभुव इत्यादि त्वचं ।

गोभिलः ।

आमन्त्रितो जपेद्दोहान्नियुक्तसृषभान् जपेत् ।
अनिषङ्गांश्च तत्रैव जप्त्वाश्रीयान् द्विजोत्तमः ॥
भुक्ताचम्य पदस्तोभान् जपेत्तत्र समाहितः ।
गोसूक्तञ्चाश्वसूक्तञ्च मध्ये तस्य मनीनरं ॥
गत्वासौनः शुचौ देशे वामदेव्यं ततो जपेत् ।
एवं सामभिराच्छन्नो भुञ्जानसु द्विजोत्तमः ॥
आद्धभोजनदोषैस्तु महद्भिर्नोपलिप्यते ।
अन्यथैव हि भुञ्जानो हय-कव्येष्वमन्त्रवित् ।
आत्मानमन्नदातारङ्गमयत्यासुरीं स्थितिम् ॥
इति आद्धभोक्तृब्राह्मणजप्यानि ।
अथ यजमानजप्यानि ।

तत्राह मनुः ।

स्वाध्यायं श्रावयेत्यैत्र्ये धर्मशास्त्राणि चैव हि ।

आख्यानानीतिहासांश्च पुराणानि खिलानि च ॥

‘स्वाध्यायः’ वेदः । ‘धर्मशास्त्राणि’ मन्वादिप्रणीता ग्रन्थाः ।
‘आख्यानानि’ सौपर्ण-मैत्रावरुण-पारिप्लवादीनि, वाङ्मये पश्यन्ते ।
अन्यान्यपि पितृसम्बन्धीनि पौराणानि सप्तव्याधाख्यानप्रभृतीनि ।
‘इतिहासाः’ महाभारतादयः । ‘पुराणानि’ सर्गादिपञ्चलक्षणलक्षितानि
शास्त्राणि तद्यथा ।

सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च ।

वंशानुचरितञ्चेति पुराणं पञ्चलक्षणमिति ॥

‘खिलानि’ स्त्रीसूक्तमहानान्निकादीनि । एतानि भुञ्जानान्
ब्राह्मणान् आवयेत् ।

पाद्म-मात्स्य-प्रभासखण्डेषु ।

स्वाध्यायं आवयेत् पैत्र्ये पुराणानि खिलानि च ।

ब्रह्म-विण्णवर्क-रुद्राणां स्तोत्राणि विविधानि च ॥

अत्र विशेषमाहृतः शङ्ख-लिखितौ ।

पवित्रपाणिर्दर्भेष्वामीनो मधुवाता इति जपेत् ।

‘पवित्रपाणिः’ दर्भहस्तः । ‘दर्भेष्वामीनः’ दर्भापर्युपविष्टः । मधु-
वाता ऋतायत इति तिस्रः ऋचोजपेत् । एतच्च विहितसमस्तजपोपलक्ष-
णार्थम् । कुशपाणिः कुशासीन उपवीती जपेत्ततः । वेदोक्तानि पवि-
त्राणि पुराणानि खिलानि चेति ॥ ब्रह्माण्डपुराणेऽभिधानात् ।

अत्र मधुवाता इत्यादिजपः प्राचीनावीतिनैव कार्यः । यस्तु
भुञ्जानानां ब्राह्मणानामग्रे यजमानेन क्रियते स यज्ञोपवीतिनैव-
कार्यं इत्युपरिष्ठाद्वक्ष्यते ।

अग्रे कर्त्तव्यत्वञ्च जपस्य यमेनोक्तं ।

स्वाध्यायं आवयेत्सम्यक् धर्मशास्त्राणि चासकृत् ।

इतिहासांश्च विविधान् कीर्त्तयेत्तेषु चाग्रतः ।

हर्षयेद् ब्राह्मणान् हृष्टोभोजयेद्शनं शनैः ॥

‘तेष्वग्रतः’ तेषां पुरतः ।

पुरतः स्थितेनाप्यभिसुखेनैव कर्त्तव्यमित्याह, प्रचेताः ।

भुञ्जानेषु तु विप्रेषु ऋग्यजुःसामलक्षणं ।

जपेदभिमुखो भूत्वा पित्र्यश्चैव विशेषतः ॥

‘ऋग्यजुःसामलक्षणं’ जप्यमितिशेषः । तेषामृग्यचार्यवशेन पाद-
व्यवस्था । गीतिषु सामाख्या शेषे यजुःशब्दः । ‘पित्र्यं’ पित्र्यदेवत्यं ।
निगमः ।

भुञ्जन्तु जपेत्पवित्रमन्त्रान् ऋग्यजुःसामेतिहासपुराणानि रक्षो-
घ्नीपावमानीरुदीरतामवरमध्वन्नवतीक्ष्ण मन्त्रान् द्वादशाष्टाचर-
प्रभृतीन् ।

‘रक्षोग्नीः’ कृणुष्वपाजः प्रसितिं न पृथ्वीमित्याद्याः पञ्चदशर्चः ।
रक्षोहरणं वाजिनमाजिष्टमीति पञ्चविंशतिः । इन्द्रासोमातपतं रक्ष
उज्जलमिति पञ्चविंशतिः । अग्ने हंसिन्यचिणमिति नव पावमान्यः ।
पुनन्तु मा पितर इत्याद्याः षोडशर्चः । तरत्समन्दीति वर्गः । पवस्व
विश्वचर्षण इति त्रिंशदृचः । त्वं सामाग्नीतिद्वात्रिंशतित्येताः ।
उदीरतामवर इत्याद्यास्तुर्दश । मधुमत्यः मधुवाता ऋतायत
इत्याद्याः । तद्वा नरासनयेदमित्येवं प्रकारश्च । अन्नवत्यः पिनुं नुस्तो
षमित्याद्याः एकादशर्चः ।
बौधायनः ।

मध्वृचोऽथ पवित्राणि आवयेदाशयेच्छनैः ।

‘मध्वृचः’ मधुमत्य ऋचः । ‘पवित्राणि’ पुरुषसूक्तादीनि सूक्तानि ।
हारीतः ।

यद्यत् पूतं मन्येत पुनन्तु मा पितर इति षोडशपावमानीर्जपेदा-
दितस्तीन् । पूर्वं पावनलिङ्गकं यद्यन्मन्येत तज्जपेत् । पुनन्तु मा
69

पितर इत्येता षोडश पावमानीश्च । ताखण्यादितस्तीन् मन्त्रान्
विशेषेण जपेत् ।

प्रचेताः ।

यजुंषि चैव रुद्रांश्च रक्षोघ्नीः षट्च एव च ।

पावमानीः पुराणञ्च धर्मशास्त्राणि चैव हि ॥

‘रुद्रान्’ शतरुद्रियप्रभृतीन् रुद्रप्रकाशकान् मन्त्रान् जपेदिति-
शेषः ।

जपेदित्यनुवृत्तौ शङ्ख-लिखितौ ।

पवित्रं धर्मशास्त्रमप्रतिरथं मध्ये गायत्रीमनुश्राव्य ।

‘अप्रतिरथं’ सामेति भाष्यकारः । आशुः शिशान इत्यादिद्वाद-
शर्चमित्यन्ये ।

विष्णुः ।

ततस्त्वदस्तु ब्राह्मणेषु ये मे प्रकामा अहोरात्रैर्यदः क्रव्यादिति
जपेदितिहासपुराणं धर्मशास्त्राणि च ।

अस्यार्थवाद आदित्यपुराणेऽभिहितः^(१) ।

वहन्यमृतनद्यस्तु पितृलोके महाह्रताः ।

इतिहासपुराणैस्तु पठितैः पितृकर्मणीति ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

यन्मे प्रकामाहोरात्रैर्यदः क्रव्यात्तथैव च ।

इतिहासपुराणानि धर्मशास्त्राणि चाप्यथ ।

सप्तार्चिः परमं मन्त्रं आवयेदश्रतो द्विजान् ॥

(१) दर्शित इति ग० ।

सौरपुराणे ।

धर्मशास्त्रं पुराणानि तथाथर्वशिरस्तथा ।

ऐन्द्रच पौरुषं सूक्तं आवयेद्ब्राह्मणांस्ततः ॥

पाद्म-मातस्य-प्रभासखण्डेषु ।

इन्द्रेशसोमसूक्तानि पावमानीश्व शक्तिः ।

सुरूपकत् नु सुतय इत्यादि सूक्तत्रयं प्रत्येकं दशर्चं, इन्द्रमिन्द्राग्निं इत्यादिसूक्तत्रयञ्च । एतान्यैन्द्राणि । (१) इमा रुद्राय तवसे कपर्दिने इत्येकादशर्चं । कद्रुदाय प्रचेतस इति नवर्चं । आते पितर्महतां सुखमे-
निति पञ्चदशर्चं । इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिर इति चतुर्दशर्चं ।
एवमादीन्यैशानानि सूक्तानि । स्वादिष्ठयेत्यादीनि चत्वारि सूक्तानि
सौम्यानि ।

भविष्योत्तर-भविष्यपुराणयोः ।

शुद्धवत्यश्च कृष्णण्डाः पावमान्यस्तरत्समाः ।

रजोग्नानि च सूक्तानि पितृसूक्तान्यथापि च ।

भुञ्जानेषु द्विजेष्वन्यापि मन्त्राञ्कुभांस्तथा ॥

याज्ञवल्क्यः ।

आतप्तेस्तु पवित्राणि जप्त्वा पूर्वजपं तथा ।

पूर्वजपं सव्याहृतिकाङ्गायत्रीमित्यादि पूर्वोक्तं । तद् यथा वङ्क-
चामग्निमील इति नवर्चं सूक्तं । वायवाया हि दर्शतेति च । अग्निना
यन्त्वरौरिष इति द्वादशर्चं । गायन्ति त्वा गायत्रिण इति च । इन्द्रं
विश्वं अवीरुधन्वित्यष्टौ ऋचः । अस्य वामस्य पश्चिमस्य हेतुरिति

(१) वाजसनेयसंहिता १६. ४८.

द्विपञ्चाशदृचं सूक्तं । आरण्यकं विदा मघवन् विदा गातुमिति
खण्डं । साह्यायनीयानान्तु नवा उ देवाः क्षुधमिदृधन्दुरिति
नवर्चं । अग्निमीले पुरोहितमित्यादीन्येकादश सूक्तानि ।

अथ यजुर्वेदिनां जप्यानि ।

तत्र हारीतः ।

अत्र पितर इति यजुः । नमो वः पितर इति यजुः स्नान्तं ।
(१)मधु वाता ऋतायत इति तिस्रः । (२)पुनन्तु मा पितर इत्यनुवाकः ।
त्वं सोम प्रचिकित इति चैषा पित्या संहिता । एताञ्चपन् पितृन्
प्रीणाति पितृणां चास्याक्षयं भवति ।

‘स्नान्तं’ वयन्तेषां वसिष्ठा भृयास्मेत्येतदन्तं । यजुःप्रकरणादश्रता-
मयतो जपतः पितृप्रीतिः । अस्यान्नं च पितृणामक्षयं भवति ।

बौधायनः ।

रक्षोघ्नानि च सामानि स्वधावन्ति यजुंषि च ।

‘रक्षोघ्नानि’ रक्षोहननलिङ्गानि देवव्रतसंज्ञानि । स्तौभिकानि
सामानि । अथवा दा उत्विश्यति श्रिता इति प्रस्तावं ऊहो वाहे
इडा इति निधनकं साम रक्षोघ्नं । सनादग्न इति आहोवोहा-
सनादग्न इह मृणसि यातुधानानिति प्रस्तावं, विश्वपाया इति
निधनकञ्च । ‘स्वधावन्ति’ स्वधाशब्दयुक्तानि, स्वधाविभ्यः स्वधानम
इतिप्रकाराणि यजुंषि ।

मात्स्य-पाद्म-प्रभास-खण्डेषु ।

(१) वाजसनेयसंहिता १३. १७.

(२) वाजसनेयसंहिता १२. ३७.

तथैव शान्तिकाध्यायं मधुब्राह्मणमेव च ।

मण्डलब्राह्मणं तद्वत् प्रीतिकारि च यत् पुनः ॥

विप्राणामात्मनश्चापि तत्सर्वं समुदीरयेत् ।

भारताध्ययनं कार्यं पितृणां परमं प्रियं ॥

शन्नोवातः पवतामित्यादिः शान्तिकाध्यायः । इयं पृथिवीत्यादिं मधुब्राह्मणं । यदेतन्मण्डलं तपतीत्यादि मण्डलब्राह्मणं । तथा भुञ्जानानां विप्राणां आत्मनश्चापि यत्प्रीतिकरमितिहासाख्यानादि वीणावेणुध्वन्यादिकं, 'तद्वत्' वेदजपवत्, अद्धापूतेन मनसा तदपि कारयेत् । तथा च ब्रह्मपुराणे ।

वीणा-वंशध्वनिं वाथ विप्रेभ्यः सन्निवेदयेत् ।

अन्यान्यपि समाचारात् पवित्राणि जप्यानि । तद्यथा तैत्तिरीयाणां । दिवो वा विष्णवे उत वा पृथिव्या इत्यादि विष्णवेत्यन्तानि यजुषि । अग्न उदधियात इधुर्युवानामेत्यादि वन्यपञ्चम इत्यन्तानि च । रक्षोहृणो वो बलगहनो वैष्णवान् खनामीत्यनुवाकः । सोमाय पितृमते पुरोडाशं षट्कपालं निर्वपेदित्यनुवाकः । उशन्तस्त्वा हवामह उशन्तः समिधीमहीत्यनुवाकः । असौ वा आदित्योऽस्मिन् लोके आसीदित्यनुवाकः । ^(१)ध्रुवासि धरुणास्तृतेत्यनुवाकः । इन्द्रोऽस्य हवेत्यनुवाकः । वैश्वदेवेन वा प्रजापतिः, प्रजा असृजत तावरुणप्रघासैर्वरुणपांशादमुञ्चतेत्यनुवाक इयं । अयं वा वयः पवत इत्यनुवाक इयं । अचां प्राची महती दिगुच्यत इत्यनुवाकः । अमृतोपस्तरणमसीत्यादयः पञ्चानुवाकाः । ब्रह्ममेरुमामिति त्रिसुपर्णाद्यनुवाक इयं ।

अक्षोरणीयान्महतेमहीयानित्यनुवाकः । मेधाम इन्द्रो ददातु मेधा
देवी सरस्वतीत्यादयश्चत्वारोऽनुवाकाः । न कञ्चन वसतो प्रत्याच-
चीतेत्यादि । य एवं वेद इत्युपनिषदित्यन्तं खण्डं ।

वाजसनेयिनान्तु । ४प्रणवां सव्याहृतिकाङ्गायत्रीन्त्रिः सक्तदा
पठित्वा, राक्षोघ्नीः कृणुष्व पाजः इति पञ्चर्चः । अग्नये कव्यवाहनाय
स्वाहेत्याद्याः षट्कण्डिकाः । सुरावन्तमित्याद्याः सप्तदश । ^(१)आद्या-
जान्वित्याद्यान्नव पित्र्यमन्त्रान् । पुरुषसूक्तं ^(२) सहस्रशोर्षेति षोडशर्चं ।
^(३)आशुः शिशान इत्यादि सप्तदशर्चं । अपतिरथं यज्जायत इत्यादि
षट्शर्चं । शिवमङ्गल्यं प्रजापतिं वै भूतानीत्यादि पिण्डपितृयज्ञब्रा-
ह्मणं । महाहविषेति पितृयज्ञब्राह्मणं । पञ्चैव महायज्ञा इत्यादि
ब्रह्मयज्ञब्राह्मणं । इन्द्रस्य वै यज्ञेत्यादि सुरादि सुराहोमब्राह्मणमिति ।
मैत्रायणीयानान्तु । इषेत्वा सुभूताय वायवः स्य देवोवः सवितेत्यादयः
पञ्चानुवाकाः । कठानान्तु । सोमाय पितृमध्वाज्यं पितृभ्यो वर्ध्मिषद्भ्य
इत्यनुवाकः । उग्रन्त स्वा हवाम इत्यनुवाकाः । न प्रात्कित्पात्
पितृयज्ञ इत्याद्यनुवाकः ।

अथ छन्दोगानां जपानि ।

तत्र गोभिलः ।

अश्रत्सु जपेद्वाहतिपूर्वां सावित्रीं तस्याञ्चैव गायत्रं पित्र्याञ्च
वर्हितां माधुच्छन्दसञ्च सर्लोके महीयते इदञ्चास्याक्षयं भवति ।

(१) वाजसनेयसंहिता १२—३०.

(२) वाजसनेयसंहिता ३१. १.

(३) वाजसनेयसंहिता १७. ३३.

‘अश्रत्सु’ भुञ्जानेषु । ‘सावित्री’ सविदेवत्या सा च गायत्र्येव ।
 व्याहृतयश्च महः जन इति द्वयन्यक्ता इतराः पञ्च जयाः । ताश्च
 प्राणायामपूर्विकाः । प्राणायामपूर्वकं पञ्च सत्यान्तं कृत्वा गायत्रीं
 सप्रणवां सव्याहृतिं पठेदिति वरतन्तुस्मरणात् । ॐभूः ॐभुवः ॐस्वः
 ॐतपः ॐसत्यमिति पञ्च सत्यान्तं कृत्वा भूभुवः स्वः इति प्रणव-
 व्याहृतिपूर्वां गायत्रीं जपेदित्यर्थः । तस्याञ्च गायत्र्यां गायत्रं साम
 गायेत् । तत्सवितुर्वरेणमिति प्रस्तावः, आ इति निधनं । यद्वा उवि-
 श्यतिः सनादग्ने अक्षन्न गामदन्तही अभित्री पृष्टः अर्कं समुद्रः कनि-
 क्रन्तीति द्वे एषा पित्र्या संहिता । माधुच्छन्दसन्त्वामिदाह्यो नर इति
 साम । तस्य प्रस्तावः त्वामिदाहे इहीयेनराए । निधनं रसा गाः हा
 इनु इडा इदं ह्यन्वेजसेति प्रथमोत्तमे द्वे च । प्रथमस्य प्रस्तावः इद-
 मैहियान्न ओजा असा, निधनं वासा । द्वितीयस्य प्रस्तावः ओजसा ।
 निधनं घृतश्रुताः, सुरुपकनुमिति च । प्रस्तावः सुरुपकनु मूतये
 सुदुव्यामा । निधनं, ज्योतीः पवस्व सोममधुमंशतावेति च । प्रस्तावः
 हा हैडंहाड इहापवस्व सोममधुमारुतावा । निधनं द्रायानाः ।
 मात्स्य-पाद्म-प्रभास-खण्डेषु ।

वृहद्रथन्तरे तदज्येष्ठसाम शरौरवं ।

जपेदिति शेषः । ‘वृहत्’ वृहत्संज्ञकं साम । प्रस्तावः त्वामिद्धि
 हवामहाए । निधनं हस्तुरथन्तरं । प्रस्तावः अभित्वा प्रूरनोनुमोवो ।
 निधनं अप्सु । ज्येष्ठसामानि मूर्द्धानन्दिव इत्यस्यामृचि गीयमानानि
 चीणि । तत्र प्रथमस्य प्रस्तावः आज्यदोहं मूर्द्धानन्दाद् । निधनं
 आज्यदोहं । द्वितीयस्य प्रस्तावः त्विदोहं मूर्द्धानं । निधनं व्योहं

मूर्द्धाद । तृतीयस्य प्रस्तावः व्योहं मूर्द्धादाद । निधनं ऋतं ।
 रौरवाख्यसाम्नः प्रस्तावः पुनानः सोमाधाराया । निधनं एयया
 ऊहो वा ।

प्रचेताः ।

पुरुषव्रतानि ज्येष्ठसामानि विविधानि च ।

‘पुरुषव्रतानि’ पुरुषसूक्ते गीयमानानि पञ्चसामानि । तच्च प्रथ-
 मस्य प्रस्तावः । सहस्रशीर्षा पुरुषः । निधनं इट् इडा । द्वितीयस्य
 प्रस्तावः त्रिपादूर्द्धं उदेत्पुरुषः । निधनं ऊ । तृतीयस्य प्रस्तावः पुरुष
 एवेदं सर्वं । निधनं इट् । चतुर्थस्य प्रस्तावः । एतावानस्य महिमा ।
 निधनं इट् इडा । पञ्चमस्य प्रस्तावः । ततोविराडजायत । निधनं ईट् ।
 ब्रह्माष्टपुराणे ।

आदित्य-ब्रह्मणोश्चैव विष्णोरुद्रस्य चैव हि ।

सामानि आवयेच्छ्राद्धे तथान्यान्यपि भूरिवः ॥

‘आदित्यसामानि’ आदित्यव्रताख्यान्येकविंशतिः सामानि । (१) ब्रह्म
 जज्ञानं प्रथमं पुरस्तादिति प्रस्तावः । इडा इति निधनकं । विष्णु-
 रुद्रयोः सामानि कन्दोगानामेव पुष्पग्रन्थे दर्शितानि । इदं विष्णुः
 प्रक्षस्य वृष्णः प्रकाव्यमुशले च ब्रुवाण इति वाराहमन्यं पुरुषव्रते
 चैषा वैष्णवी नाम संहितैतां प्रयुञ्जन् विष्णुं प्रीणाति । आवोराजा
 तद्वोवर्गः, आज्जदेहानि देवव्रतानि चैषा रौद्री नाम संहितैतां
 प्रयुञ्जन् रुद्रं प्रीणाति । अन्यान्यपि सामाचारात्सामानि गेयानि ।
 तद्यथा शार्दूलशाखिनां । स पूर्वामहानामिति मधुश्रुन्निधनं । प्रस्तावः

स पूर्वमिहानामिति । निधनं मधुश्रुताः । पुराभिन्दुर्युवाकविरिति
 मारुतं । प्रस्तावः पुरां भिन्दुर्युवाकविः । निधनं पुरुषश्रुताः । हो इडा
 उपप्रचे मधुमती क्षियन्त इति वाचः सामां । प्रस्तावः ॐ वा उपप्रचे
 मधुमती क्षियन्तः ॐ वा । निधनं ऊपा । ताद हो वाचेत्यादि-
 सप्तखण्डानि कौथुमशाखिनां । यदा उविशतिरित्यादीनि पञ्चदश-
 सामानि असौ वा आदित्योदेवे मध्येत्यध्यायः । राणायनीयशाखिनां ।
 महानान्वीसाम । प्रस्तावः ए विदामधवन् विदा । निधनं एवा हि देवाः ।

अथाथर्ववेदिनां जप्यानि ।

इन्द्रस्य वाह इत्यप्रतिरथं सूक्तं । प्राणाय नम इत्यादीनि त्रीणि प्राण-
 सूक्तानि । सहस्रवाङ्गः पुरुष इति पुरुषसूक्तं । कालोऽश्वो वहतु सप्तरश्मि-
 रिति कालसूक्तं । उपनिषदमध्यात्मं । प्राणाग्निहोत्रमहोपनिषदं ।

उक्तसर्वप्रकारजपासम्भवं प्रकारान्तरमुक्तं मत्स्यपुराणे ।

अभावे सर्वविद्यानां गायत्रीजपमारभेत् ।

अथ पुराणोक्तान्यन्यापि जप्यानि ।

तत्र सप्तार्चिमन्त्रः विष्णुधर्मोत्तर-भविष्यत्पुराण-ब्रह्मवैवर्त-ब्रह्म-
 पुराण-वायुपुराण-प्रभासखण्ड-भविष्योत्तरेषु ।

पाप्मापहं पावनोद्यमश्चमेधसमं तथा ।

मन्त्रं वक्ष्याम्यहं तस्मादमृतं ब्रह्मनिर्मितं ॥

देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च ।

नमः स्वधार्थ्यै स्वाहायैः नित्यमेव नमो नमः ॥

आद्यावसाने आद्वयस्य त्रिरावर्त्तं जपेत्सदा ।

अश्वमेधफलं ह्येतद्विजैः सत्कृत्य पूजितं ॥

पितरस्तृप्तिमायान्ति राक्षसाः प्रद्रवन्ति च ।
 पितृंश्च त्रिषु लोकेषु मन्त्रोऽयं तारयत्युत ॥
 पयमानः सदा आद्धे नियतैर्ब्रह्मवादिभिः ।
 राज्यकामो जपेदेतं सदा मन्त्रमतन्द्रितः ॥
 वीर्यसर्वार्थशौर्यादिश्रीरायुष्यविवर्द्धनं^(१) ।
 प्रीयन्ते पितरोऽनेन जप्येन नियमेन च ॥
 इति सप्तार्चिमन्त्रः ।

अथ विष्णुहृदयमन्त्रः ।

गारुडपुराणे ।

यो विष्णुहृदयं मन्त्रं आद्धेषु नियतः पठेत् ।
 पितरस्तर्पितास्तेन पयसा च घृतेन च ॥
 चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च दाभ्यां पञ्चभिरेव च ।
 ह्रयते च पुनर्दाभ्यां स मे विष्णुः प्रसौदतु ॥
 यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु ।
 न्यूनं सम्पूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युतं ॥
 आदिमध्यावसानेषु आद्धस्य नियतः शुचिः ।
 जपन् विष्णुहृदं मन्त्रं विष्णुलोकं समश्नुते ॥
 न्यूनञ्चैवातिरिक्तञ्च यत् किञ्चित् कर्मणोभवेत् ।
 सर्वं यथावदेव स्यात् पितृंश्चैव समुद्धरेत् ॥

ॐ आवयेति चत्वारि अक्षराणि, अस्तु औषडिति चत्वारि,

(१) वीर्यसर्वार्थशौर्यादिश्रीरायुर्बुद्धिवर्द्धनमिति ग० ।

यजेति द्वे । ये यजामहे इति षच् । वौषडिति द्वे । एतैर्यो ह्यते
स यज्ञपुरुषो विष्णुर्मम प्रसीदत्वित्यर्थः ।

तथा चैतदर्थानुसारि शतपथेऽपि वाक्यं दृश्यते ।

तदेतद्यज्ञस्यायातयामो आवयास्तु औषट् यजये यजामहे वौषडि-
ति । एतासां व्याहृतीनां सप्तदशाक्षराणि । ॐ आवयेति चतुरक्षरमस्तु
औषडिति चतुरक्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामहे इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो
वषट्कारः स एष सप्तदशः प्रजापतिः अधिदेवतञ्चाध्यात्मञ्च प्रतिष्ठितं
वेद प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिः अस्मिंल्लोकेऽमृतत्वेनामुष्मिन्निति ।

इति विष्णुहृदयमन्दः ।

अथ सप्तार्चिस्तोत्रं ।

प्रभासखण्ड-ब्रह्माण्डपुराण-विष्णुधर्मोत्तरेषु ।

सप्तार्चिषं प्रवक्ष्यामि सर्वकामप्रदं शुभं ।

अमूर्त्तीनां समूर्त्तीनां पितॄणां दीप्ततेजसां ।

नमस्यामि सदा तेषां ध्यायिनां योगचक्षुषां ॥

इन्द्रादीनां जनेतारः^(१) दक्ष-मारीचयोस्तथा ।

सप्तर्षीणां पितॄणाञ्च तान् नमस्यामि कामदान् ॥

मन्वादीनां जनेतारः सूर्याचन्द्रमसेस्तथा ।

तान्नमस्यामि सर्वान् वै पितॄन्स्वर्णवेषु च ॥

नक्षत्राणां ग्रहाणाञ्च वाय्वग्नि-पितरस्तथा ।

द्यावापृथिव्योश्च सदा नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥

देवर्षीणां जनेतारः सर्वलोकनमस्कृताः ।

(१) जनेतारः इत्ययं पाठः आर्षः । जनयितारः इत्येव सभीचीनः पाठः ।

त्रातारो ये च भूतानां नमस्ये तान् पितामहान् ॥

प्रजापतेर्गवां वज्रेः सोमाय च यमाय च ।

योगेश्वरेभ्यश्च सदा नमस्ये तान् कृताञ्जलिः ॥

पितृगणेभ्यः सप्तभ्यो नमो लोकेषु सप्तषु ।

स्वयम्भुवे नमस्कृत्य ब्रह्मणे लोकचक्षुषे ॥

एतत्तदुक्तं सप्तार्चिर्ब्रह्मर्षिगणपूजितं ।

पवित्रं परमं ह्येतत् श्रीमद्रक्षोविनाशनं ॥

एतेन विधिना युक्तस्त्रीन् वरान् लभते नरः ।

अन्नमायुः सुतांश्चैव ददते पितरो भुवि ॥

भक्त्या परमया युक्तः अद्धानो जितेन्द्रियः ।

सप्तार्चिषञ्जपेद्यस्तु नित्यमेव समाहितः ।

सप्तद्वीपसमुद्रायां पृथिव्यामेकराट् भवेत् ॥

इति सप्तार्चिस्तोत्रं ।

अथ पितृस्तवः ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

ब्रह्मा चाह रुचिं विप्रं श्रुत्वा तस्याभिवाञ्छितं ।

प्रजापतिस्त्वं भविता सृष्टव्या भवता प्रजाः ॥

सृष्ट्वा प्रजास्तु ता विप्रः समुत्पाद्य क्रियास्तथा ।

कृताकृताधिकारस्त्वं ततः सिद्धिमवाप्स्यसि ॥

स त्वं यथोक्तं पितृभिः कुरु दारपरिग्रहं^(१) ।

कामञ्चेममनुधाय कुरु तत्पितृपूजनं ॥

(१) कुरु दारोपसंग्रहमिति ग० ।

एवं च तुष्टाः पितरः प्रदास्यन्ति तत्रेष्टितं ।
 पत्नीः सुतांश्च सन्तुष्टाः किञ्च दद्युः पितामहाः ॥
 मार्कण्डेय उवाच ।

इत्यृषेर्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ।
 नद्या विविक्ते पुलिने चकार पितृतर्पणं ॥
 तुष्टाव च पितृन् विप्रस्तवैरेभिरयादृतः ।
 एकाग्रः प्रयतो भूत्वा भक्तिनद्यात्मकन्धरः^(१) ॥

रुचिरुवाच ।

नमस्येऽहं पितृन् भक्त्या^(२) ये च सन्त्यधिदेवताः ।
 देवैरपि हि तर्प्यन्ते ये आद्वेषु^(३) स्वधोत्तरैः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् स्वर्गे ये तर्प्यन्ते महर्षिभिः ।
 आद्वैर्मनोमयैर्भक्त्या भुक्तिमुक्तिमभिप्सुभिः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् स्वर्ग्यान् सिद्धाः सन्तर्पयन्ति यान् ।
 आद्वेषु दिव्यैः सङ्कल्पैरुपहारैः^(४) अनुत्तमैः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् भक्त्या येऽर्च्यन्ते गुह्यकैर्दिवि ।
 तन्मयत्वेन वाञ्छद्भिर्द्विमात्यन्तिकीं शुभां ॥
 नमस्येऽहं पितृन् मर्त्यैरर्च्यन्ते भुवि ये सदा ।
 आद्वेषु अद्वयाभीष्टलोकप्राप्तिप्रदायिनः^(५) ॥
 नमस्येऽहं पितृन् विप्रैरर्च्यन्ते भुवि ये सदा ।

(१) भक्तिनद्यात्मको रुचिरिति क० ।

(२) आद्वे इति ग० ।

(३) ये च आद्वे इति ग० ।

(४) सङ्कल्पैरुपहारैरिति ख० ।

(५) अद्वयाभीष्टलोकप्राप्तिप्रदायिनः इति ख० ।

वाञ्छिताभीष्टलाभाय प्राजापत्यप्रदायिनः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् भक्ताभ्यर्च्यन्ते भुवि ये^(१) सदा ।
 धन्यैः आद्वैर्यताहारैस्तपोनिर्दूतकिल्बिषैः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् विप्रैर्नैष्ठिकव्रतचारिभिः ।
 ये संयतात्मभिर्नित्यं सन्तर्प्यन्ते समाधिभिः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् आद्वे राजन्यास्तर्प्यन्ति यान् ।
 कथैरशेषैर्विधिवत् लोकद्वयफलप्रदान् ॥
 नमस्येऽहं पितृन् वैश्वैरर्च्यन्ते भुवि ये सदा ।
 स्वकर्मनिरतैर्नित्यं^(२) पुष्प-धूपान्न-वारिभिः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् आद्वे ये शुद्धैरपि भक्तिभिः ।
 सन्तर्प्यन्ते जगत्त्रय नाम्ना ख्याताः सुकालिनः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् आद्वे पाताले ये महासुरैः ।
 सन्तर्प्यन्ते सुधाहारैः^(३) त्यक्तदम्भमदैः सदा ॥
 नमस्येऽहं पितृन् आद्वैरर्च्यन्ते ये रसातले ।
 भोगैरशेषैर्विविधैर्नागैः^(४) कामानभीप्सुभिः ॥
 नमस्येऽहं पितृन् आद्वे सूर्यैः सन्तर्पितान् सदा ।
 तत्रैव विविधैर्मन्त्रैर्भोगसम्पत्समन्वितैः ॥

पितृन् नमस्ये निवर्तन्ति साक्षात्

ये देवलोकेषु महीतले वा ।

(१) नमस्येऽहं पितृन् ये वै तर्प्यन्तेऽरण्यवासिभिरिति ग० ।

(२) स्वकर्माभिरतैर्नित्यमिति ख० ।

(३) सुधाहारा इति ख० ।

(४) विधिवन्नागैरिति ग० ।

तथान्तरीचे च सुरादिपूज्या-
 स्ते सम्प्रतीच्छन्तु मयोपनीतं ॥
 पितृन्मस्ये परमाणुभृताः^(१)
 ये वै विमानेषु वसन्त्यमूर्त्ताः ।
 यजन्ति यानस्त्रमलैर्मनाभि-
 र्योगीश्वराः क्लेशविमुक्तिहेतोः ॥
 पितृन्मस्ये दिवि ये च मूर्त्ताः
 स्वधाभुजः काम्यफलाभिसन्धौ ।
 प्रदानशक्ताः सकलेप्सितानां
 विमुक्तिदा येऽनभिसंहितेषु ॥
 तृप्यन्तु येऽस्मिन् पितरः समस्ताः
 इच्छावतां ये प्रदिशन्ति कामान् ।
 सुरत्व-मिन्द्रत्व-मतोधिकत्वं
 वस्त्रात्मजान् क्ष्यामवलां गृहाणि ॥
 सूर्यस्य ये रश्मिषु चन्द्रविम्बे
 शूक्ले विमाने च सदा वसन्ति ।
 तृप्यन्तु तेऽस्मिन् पितरोऽन्नतोयै-
 र्गन्धादिना तुष्टिमतो ब्रजन्तु ॥
 येषां ऊतेऽग्नौ हविषा च तृप्ति-
 र्ये भुञ्जते विप्रशरीरभंस्थाः ।
 ये पिण्डदानेन सुदं प्रयान्ति

तप्यन्तु तेऽस्मिन् पितरोऽन्नतोयैः ॥
 ये खड्गिमांसेन सुरैरभीष्टैः
 कृष्णैस्त्रिलैर्दिव्यमनोहरैश्च^(१) ।
 कालेन शाक्तेन महर्षिर्वर्यैः
 सम्प्रीणितास्ते सुदमत्र यान्तु ॥
 कथान्यशेषाणि च यान्यभीष्टा-
 न्यतीव तेषाममरार्चितानां ।
 तेषान्तु सान्निध्यमिहास्तु पुष्प-
 गन्धाम्बुभोज्येषु मयाहतेषु ॥
 दिने दिने ये प्रतिगृह्यतेऽर्चां
 मासान्तपूज्या भुवि येऽष्टकासु ।
 ये वत्सरान्तेऽभ्युदयेषु पूज्याः
 प्रयान्तु ते मे पितरोऽद्य तप्तिं ॥
 पूज्या द्विजानां कुमुदेन्दुभासो-
 ये सत्रियाणाञ्च नवार्कवर्णाः ।
 तथा विशां ये कनकावभासाः
 नीलीनिभाः शूद्रजनस्य ये च ॥
 तेऽस्मिन् समस्ता मम पुष्प-गन्ध-
 धूपान्न-तोयादिनिवेदनेन ।
 तथाग्निहोमेन च यान्तु तप्तिं
 सदा पितॄभ्यः प्रणतोऽस्मि तेभ्यः ॥

(१) दैत्य-महोरगैश्चेति ग० ।

ये देवपूर्वाण्यपि तन्निहेतो-
 रश्रन्ति कव्यानि शुभाहृतानि ।
 तन्नास्तु ये भूमिसृजो भवन्ति
 तप्यन्तु तेऽस्मिन् प्रणतोऽस्मि तेभ्यः ॥
 रक्षांसि भूतान्यसुरांस्तथोग्रान्
 निःसारयन्तस्त्वशिवं प्रजानां ।
 आद्याः सुराणाममरैश्च पूज्या-
 स्तृप्यन्तु तेऽव प्रणतोऽस्मि तेभ्यः ॥

अग्निध्यात्ता बर्हिषद आज्यपाः सोमपास्तथा ।
 व्रजन्तु तन्नि आद्वेऽस्मिन् पितरस्तर्पिता मया ॥
 अग्निध्यात्ताः पितृगणाः प्राचीं रक्षन्तु मे दिशं ।
 तथा बर्हिषदः पान्तु याम्यां ये पितरस्तथा ॥
 प्रतीचीमाज्यपास्तददुदीचीमपि सोमपाः ।
 रक्षोभूतपिशाचेभ्यस्तथैवासुरदोषतः ॥
 सर्वतश्चाधिपस्तेषां यमो रक्षां करोतु मे ।
 विश्वो विश्वभुगाराधो धन्यो धर्मः सनातनः ।
 भूतिदो भूतिदा भूतपितृणां ये गणा नव ॥
 क्रत्याणः कल्पपः कर्त्ता कल्पः कल्पतराश्रयः
 कल्पताहेतुरनघः षडित्येते गणाः स्मृताः ॥
 वरो वरेण्यो वरदस्तुष्टिदः पुष्टिदस्तथा ।
 विश्वधाता तथा दाता सप्त चैते तथा गणाः ॥
 महान् महात्मा महतो मतिमांश्च महाबलः ।

गणाः पञ्च तथैवेते पितॄणां पापनाशनाः ॥
 सुखदो धनदश्चान्यो धर्मदोन्यश्च भूतिदः ।
 पितॄणां कथ्यते चैतत् तथा गणचतुष्टयं ॥
 एकत्रिंशत्पितृगणाः यैर्याप्तमखिलं जगत् ।
 ते मेऽत्र तप्ताः पुष्यन्तु यच्छन्तु च सदा हितं ॥
 मार्कण्डेय उवाच ।

एवन्तु सुवतस्तस्य तेजसां राशिरुच्छिखः^(१) ।
 प्रादुर्बभूव सहसा गगनव्याप्तिकारकः ॥
 तद्दृष्ट्वा सुमहत्तेजः समाच्छाद्य स्थितं जगत् ।
 जानुभ्यामवनीं गत्वा रुचिस्तोचमिदं जगौ ॥
 रुचिरुवाच :

मूर्त्तितानाममूर्त्तानां पितॄणाममितौजसां ।
 नमस्यामि सदा तेषां ध्यायिनां दिव्यचक्षुषां^(२) ॥
 इन्द्रादीनां जनेतारो दक्ष-मारीचयोस्तथा ।
 सप्तर्षीणां तथान्येषां तान्नमस्यामि कामदान् ॥
 मन्वादीनाञ्जनेद्वंश^(३) सूर्याचन्द्रमसोस्तथा ।
 तान्नमस्याम्यहं सर्वान् पितरस्थानेषु च ॥
 त्रिं गृह्णाणाञ्च वाय्वग्नि-नभसां तथा ।
 द्यावा-पृथिव्योश्च तथा नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥

(१) राशिरुच्छित इति क०, राशिरुच्छित इति ख० ।

(२) ध्यायिनां योगचक्षुषामिति क० ।

(३) मन्वादीनां मुनीन्द्राणामिति ग० ।

देवर्षीणां जनेदृशं सर्वदेवनमस्कृतान् ।
 अभयस्य सदा दातृन् नमस्येऽहं कृताञ्जलिः ॥
 प्रजापते कश्यपाय सोमाय वरुणाय च ।
 योगेश्वरेभ्यश्च तथा नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥
 नमो गणेशः सप्तभ्यस्तथा लोकेषु सप्तसु ।
 स्वयम्भवे नमस्यामि ब्रह्मणे योगचतुषे ॥
 यदाधाराः पितृगणा योगमूर्तिधरा हि ते ।
 नमस्यामि ततः सोमं पितरं जगतामहं ॥
 अग्निरूपांस्तथैवान्यानमस्यामि पितृनहं ।
 अग्नीषोममयं विश्वं यत एतदशेषतः ॥
 ये तु तेजोमयाश्चैते सोम-सूर्याग्निमूर्त्तयः ।
 जगत्स्वरूपिणश्चैव तथा ब्रह्मस्वरूपिणः ॥
 तेभ्योऽखिलेभ्यो योगिभ्यः पितृभ्यो यतमानसः ।
 नमो नमो नमस्ते मे प्रसीदन्तु स्वधाभुजः ॥
 मार्कण्डेय उवाच ।

एवं स्तुतास्तस्तेन तेजसो मुनिव्रतम् ।
 निश्चक्रमुक्ते पितरो भाषयन्तो दिशो दक्ष ॥
 निवेदितञ्च यत्तेन गन्धमाल्यानुलेपनं ।
 तद्भूषितानथ स तान् ददृशे पुरतः स्थितान् ॥
 प्रणिपत्य पुनर्भक्ता पुनरेव कृताञ्जलिः ।
 नमस्तुभ्यं नमस्तुभ्यमित्याह पृथगादृतः ॥
 ततः प्रसन्नाः पितरस्तमूचुर्मुनिव्रतम् ।

वरं वृणीष्वेति स तानुवाचानतकन्धरः ॥

रुचिरुवाच ।

साम्प्रतं सर्गकर्तृत्वमादिष्टं ब्रह्मणा मम ।

सोऽहं पत्नीमभीप्सामि धन्यां दिव्यां प्रजावतीं ॥

पितर ऊचुः ।

अद्यैव सद्यः पत्नी ते भविष्यति मनोरमा ।

तस्याञ्च पुत्रो भविता रुचिरो मुनिसत्तमः ॥

मन्वन्तराधिपो धीमांस्त्वन्नामैवोपलक्षितः ।

रुचे रौच्य इति ख्यातिं प्रयास्यति जगत्त्रये ॥

तस्यापि बहवः पुत्रा भविष्यन्ति महात्मनः ।

महाबला महावीर्याः पृथिवीपरिपालकाः ॥

त्वञ्च प्रजापतिर्भूत्वा प्रजाः सृष्ट्वा चतुर्विधाः ।

क्षीणाधिकारो धर्मज्ञः ततः सिद्धिमवाप्स्यसि ॥

स्तोत्रेनानेन हि रुचे योऽस्मांस्तोष्यति भक्तितः ।

तस्य तुष्टा वयं भोगान् दास्यामो ज्ञानमुत्तमं ॥

शरीरारोग्यमैश्वर्यपुत्र-पौत्रादिकं तथा ।

वाञ्छन्ति सततं स्तव्याः स्तोत्रेणानेन यन्नतः ॥

आद्धे च य इमं भक्त्या अस्मत्प्रीतिकरं स्तवं ।

पठिष्यति दिजायाणां भुञ्जतां पुरतः स्थितः ॥

स्तोत्रश्रवणसम्प्रीत्या सन्निधाने परे कृते ।

अस्माकमचयं आद्धं तद्भविष्यत्यसंशयं ॥

यद्यप्यश्रोत्रियं आद्धं यद्यप्युपहतं भवेत् ।

अन्यायोपात्तवित्तेन यदि वा कृतमन्यथा ॥
 अत्राहुर्हिरूपहृतेरूपहारैस्तथा कृतं ।
 अकालेऽप्यथवाऽदेशे विधिहौनमथापि वा ॥
 अश्रद्धानैः पुरुषैर्दक्षमाश्रित्य वा कृतम्
 अस्माकं तप्तये आहुं तथाप्येतदुदीरणात् ॥
 यत्रैतत् पथते आहु स्तोत्रमस्मत्सुखावहं ।
 अस्माकं जायते तप्तिस्तत्र द्वादशवार्षिकी ॥
 हेमन्ते द्वादशाब्दानि तप्तिमेतत् प्रयच्छति ।
 शिशिरे द्विगुणाब्दानि तप्तैः स्तोत्रमिदं श्रुतं ॥
 वसन्ते षोडशसमास्तृप्तये आहुकर्मणि ।
 यौग्रे च षोडशैवैतत् पठितं तप्तिकारकं ॥
 विकलेऽपि कृते आहु स्तोत्रेणानेन शोधिते ।
 वर्षासु तप्तिरस्माकमक्षया जायते रुचे ॥
 शरत्कालेऽपि पठितं आहुकाले प्रयच्छति ।
 अस्माकमेतत् पुरुषैस्तृप्तिं पञ्चदशाब्दिकीं ॥
 यस्मिन् गृहेऽपि लिखितमेतत्तिष्ठति नित्यदा ।
 सन्निधानं कृते आहु तत्रास्माकं भविष्यति ॥
 तस्मादेतत्त्वया आहु विप्राणां भुञ्जतां पुरः ।
 आवणीयं महाभाग अस्माकं प्रीतिहेतुकं^(१) ॥

अथान्यान्यपि जप्यानि ।

भविष्योत्तर-वाराह-विष्णुपुराणेषु ।

(१) पुष्टिहेतुकमिति ग० ।

श्लोकानिमांश्च पौराणं आवयेद्ब्राह्मणान् बुधः ।
 पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
 मम तस्मिं प्रयान्त्वद्य विप्रदेहेषु संस्थिताः ॥
 पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
 मम तस्मिं प्रयान्त्वग्निहेमाप्यायितमूर्त्तयः ॥
 पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
 तस्मिमायान्तु पिण्डेन मया दत्तेन भृतले ॥
 पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
 तस्मिमायान्तु मे भक्त्या यन्मयेतदुदाहृतं ॥
 मातामहस्तत्पिता च पिता तस्यापि तृणतु ।
 द्विजानां तर्पणाद्धोमात् पिण्डदानाच्च मे सदा ॥

मातामहस्तृप्तिमुपैतु तस्य
 तथा पिता तस्य पिता तु योऽन्यः ।
 विश्वे च देवाः परमां प्रयान्तु
 तस्मिं प्रणयन्तु च यातुधानाः ॥
 यज्ञेश्वरो हव्यसमस्तकथ-
 भोक्ताव्ययात्मा हरिरौश्वरोऽत्र ।
 तत्सन्निधानादपयान्तु सद्यो
 रक्षांस्यग्रेषाण्यसुराश्च सर्व्वे ॥

अत्र ब्रह्मवैवर्त्त-वाराहपुराणोक्तानि गयाप्रशंसावचनान्यपि शिष्टाः पठन्ति ।
 गयायां धर्मपृष्ठे च सरसि ब्रह्मणस्तथा ।
 गयाशीर्षे वटे चैव पित्राणां दत्तमन्त्रयं ॥

गयायां पितरूपेण स्वयमेव जनार्दनः ।
 तं दृष्ट्वा पुण्डरीकाक्षं मुच्यते च ऋणत्रयात् ॥
 शमीपत्रप्रमाणेन पिण्डं दद्याद्गयाशिरि ।
 उद्धरेत् सप्तगोत्राणि कुलमेकोत्तरं शतं ॥
 भूमिष्ठास्तु दिवं यान्ति स्वर्गस्या मोक्षगामिनः ।
 स्वर्ग-पाताल-मर्त्येषु नास्ति तीर्थं गयासमं ।
 पितरो यान्ति देवं दत्ते पिण्डे गयाशिर इति ॥

कालिकापुराणे ।

स्वाध्यायमीरेत पुराणमाद्यं
 स्वधर्मशास्त्रं पितृसम्मतञ्च ।
 कथां विरिञ्च्यादिचरित्रविप्र
 तुष्टौ च तेषामितिहासमेव ॥

कूर्मपुराणे ।

स्वाध्यायं आवयेदेषां धर्मशास्त्राणि चैव हि ।
 इतिहासपुराणानि आद्धकल्पांस्तु शोभनान् ॥

नारदीयपुराणे ।

आख्यानानि पितृणाञ्च आद्धेयव्यवहृत्प्रथे ।
 गाथाश्च पितृभिर्गीता भुञ्जानान् आवयेद्विजान् ॥

पितृणामाख्यानानि आवयेदित्युक्तं, तत्र सप्तव्याधाख्यानं आद्ध-
 प्रशंसाप्रकरणे द्रष्टव्यं । पौरुषवसमाख्यानममावास्याप्रकरणे विलोक-
 नीयं । अक्षोदाख्यानमष्टकाप्रकरणे प्रतिपादितं विज्ञेयं । अन्यान्यपि
 ब्रह्मपुराणोक्तख्यानमार्कण्डेयपुराणोक्तमरीच्याख्यानप्रभृतीन्यतिप्रसङ्ग-

भयादिहालिखितानि पित्र्याख्यानानि तत्तत्पुराणेषु विलोक्य आ-
वर्णयानि । समयसप्तव्याधाख्यानपठनासमर्थस्तु तत्सङ्ग्रहरूपं मात्स्य-
पद्मपुराणोक्तमिदं श्लोकद्वयं पठेत् ।

सप्तव्याधा दशारण्ये मृगाः कालञ्जरे गिरौ ।

चक्रवाकाः सरोद्दीपे हंसाः सरसि मानसे ॥

तेऽपि जाताः कुरुक्षेत्रे ब्राह्मणा वेदपारगाः ।

प्रस्थिता दौर्धमध्वानं यूयन्तेभ्योऽवसीदतेति ॥

पितृगाथास्तु नानास्मृतिपुराणेभ्यः समाहृत्य प्रदर्शयन्ते ।

तत्र यमस्मृतौ ।

गाथाश्च पितृभिर्गीताः कीर्त्तयन्ति पुराविदः ।

अपि नः स कुले भूयाद् यो नो दद्यात्त्रयोदशीम् ॥

पायसं मधुसंयुक्तं प्राक्क्ष्वाये कुञ्जरस्य च ।

अजेन सर्वलोहेन वर्षासु च मघासु च ॥

आह विष्णुः । अथ पितृगीते गाथे भवतः ।

अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चित् नृपोत्तम ।

प्रादृष्टकालेऽसिते पक्षे त्रयोदश्यां समाहितः ॥

मधूत्कटेन यः आहूतं पायसेन समाचरेत् ।

कार्तिकं सकलं वापि प्राक्क्ष्वाये कुञ्जरस्य वा ॥

पैठीनचिः ।

क्वागेन सर्वलोहेन वर्षासु च मघासु च ।

पुत्रो वा यदि वा पौत्रो यो नो दद्यात् त्रयोदशीम् इति ॥

वृद्धस्यतिः ।

काङ्क्षन्ति पितरः पुत्रान् नरकापातभीरवः ।
 गयां यास्यति यः कश्चित् सोऽस्मान् सन्तारयिष्यति ॥
 करिष्यति वृषोत्सर्गमिष्टापूर्त्तं तथैव च ।
 पातयिष्यति गार्हस्थं आहुं दास्यति वान्धवं ॥

याज्ञवल्क्यः ।

कुलेऽस्माकं स जन्तुः स्यात् यो नो दद्याज्जलाञ्जलिं ।
 नदीषु बज्जतोयासु शीतलासु विशेषतः ॥
 अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः ।
 गयाशीर्षवटे आहुं यो न कुर्यात् समाहितः ॥

यम-याज्ञवल्क्य-विष्णुधर्मोत्तर-ब्रह्मवैवर्त्त-भविष्योत्तर-कूर्मपुराणेषु ।

एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्यप्येको गयां व्रजेत् ।
 यजेत वाय्वमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥

मत्स्यपुराण-विष्णुधर्मोत्तरयोः ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि पितृभिर्याः प्रकीर्त्तिताः ।
 गाथाः पार्थिवशार्दूलकामयज्ञिः स्वके पुरे ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं यः आहुं नित्यमाचरेत् ।
 पयोमूल-फलैः पुष्पैस्तिलतोयेन वा पुनः ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं यो नो दद्याज्जलाञ्जलिं ।
 नदीषु बज्जतोयासु शीतलासु विशेषतः ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं हेममिश्रं जलाञ्जलिम् ।
 तिल-मात्तिकमयुक्तं यो नो दद्यात् समाहितः ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं यो नो दद्यात्तयोदशीं ।

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां वर्षासु च मघासु च ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं खड्गमांसेन यः सकृत् ।
 आर्द्धं कुर्यात् प्रयत्नेन कालशाकेन वा पुनः ॥
 कालशाकं महाशाकं मधु मुन्यन्नमेव च ।
 विषाणवर्ज्या ये खड्गा आसुर्यादाशयामहे ॥
 गयायां दर्शने राहोः खड्गमांसेन योगिनम् ।
 भोजयेद्द्वै हतेऽस्माकं कायायां कुञ्जरस्य तु ।
 आकल्पकालिकी तस्मिन्नेनास्माकं भविष्यति ॥
 दाता सर्वेषु लोकेषु कामचारी भविष्यति ।
 आभूतसंज्ञवं कालं नात्र कार्या विचारणा ॥
 यदेतत् पञ्चकं तस्मादेकेनापि वयं सदा ।
 तस्मिन् यास्यामहेऽनन्तां किं पुनः सर्वसम्पदा ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं वृषभं यः समुत्सृजेत् ।
 प्रसूयमानां वै धेनुं दद्याद्ब्राह्मणपुङ्गवे ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं कश्चित् पुरुषसत्तमः ।
 सर्वोपकरणैर्युक्तं गृहं यः सम्प्रदास्यति ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं दद्यात् कृष्णाजिनञ्च यत् ।
 सुवर्णशृङ्गं सखुरं विधिना च नरोत्तम ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं कश्चित् पुरुषसत्तमः ।
 सर्ववर्णं हयं दद्याच्छुक्लनीलं विशेषतः ॥
 अपि स्यात् स्वकुलेऽस्माकं यः कुर्याच्छुद्धयान्वितः ।
 सुवर्णदानं गोदानं पृथिवीदानमेव च ॥

अपि स्यात् स कुलेऽस्माकं कश्चित् पुरुषसत्तमः ।
 कूपारामतडागानां वापीनां यश्च कारकः ॥
 अपि स्यात् स कुलेऽस्माकं सर्वभावेन यो हरिं ।
 प्रधायाच्छरणं विष्णुं देवेशं मधुसूदनं ॥

वायुपुराण-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

अत्र गाथाः पितृगीताः कीर्त्तयन्ति पुराविदः ।
 तास्त्वहं सम्प्रवक्ष्यामि यथावच्च निबोधत ॥
 अपि नः स कुले जायात् यो नो दद्यात् त्रयोदशीं ।
 पायसं मधुसर्पिर्भ्यां क्वायायां कुञ्जरस्य च ।
 अजेन सर्वलोहेन वर्षासु च मथासु च ॥
 एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।
 गौरो वाप्यद्वहेद्भार्यां नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥

प्रभासखण्डे ।

अब्रुवन् पितरस्त्वेतां गाथां पौराणिकीं प्रिये ।
 गयां गन्तुं न शक्नोति यदि पुत्रः कथञ्चन ॥
 तदा यत्नेन गन्तव्यं गोप्यदं तीर्थमुत्तमं ।
 कन्दैर्मूलैः फलैर्वापि पिण्याकेज्जुदकेन वा ।
 अपि नः स कुले भूयाद्योऽत्र आङ्गं प्रदास्यति ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

पितृगाथाः सदैवात्र गीयन्ते ब्रह्मवादिभिः ।
 या गीताः पितृभिः पूर्वं रहस्यासन्महीपते ॥
 कदा नः सन्ततावय्यः कस्यचिद्भविता सुतः ।

यो योगिभुक्तशेषान्नैर्भुवि पिण्डं प्रदास्यति ॥
 गयायामथवा पिण्डं खड्गमांसं महाहविः ।
 कालशाकं तिलाद्यं वा क्लृप्तं समतप्तये ॥
 वैश्वदेव्यञ्च सौम्यञ्च खड्गमांसं परं हविः ।
 विषाणवर्जं ये खड्गा आसुर्यादाश्रयामहे ॥
 तथा वर्षात्रयोदशां मघासु च यथाविधि ।
 मधुसर्पिःसमायुक्तं पायसं दक्षिणायने ॥

महाकालखण्ड-ब्रह्मपुराणयोः ।

पितृगीतास्तथैवात्र स्त्रोकांस्तान् शृणु सत्तम ।
 श्रुत्वा तथैव भवता भाव्यञ्चैव धृतात्मना ॥
 अपि धन्यः कुले जायादस्माकं भक्तिमान्नरः ।
 अकुर्वन् वित्तशायं यः पिण्डान्नो निर्व्वपिष्यति ॥
 रत्न-वस्त्र-महायान-सर्व्वभोगादिकं वसु ।
 विभवे सति विप्रेभ्यस्त्वस्मानुद्दिश्य दास्यति ॥
 अन्नेन वा यथाशक्त्या कालेऽस्मिन् भक्तिनम्रधीः ।
 भोजयिष्यति विप्राग्र्यान् तन्मात्रविभवो नरः ॥
 असमर्थोऽन्नदानस्य धान्यशाकं स्वशक्तितः(१) ।
 प्रदास्यति द्विजाग्र्येभ्यः स्वल्पाल्पां वापि दक्षिणां ॥
 तत्राप्यसामर्थ्ययुतः कराग्र्याग्रस्थितांस्तिलान् ।
 प्रणम्य द्विजमुख्याय कस्मैचिद्विज दास्यति ॥
 तिलैः सप्ताष्टभिर्वापि समवेतं जलाञ्जलिं ।

भक्तिनमः समुद्दिश्य यद्यस्माकं प्रदास्यति ॥
 यतः कुतश्चित् संप्राप्य गोभ्यो वापि गवाङ्गिकं ।
 अभावे प्रीणयन्नस्मान् भक्तियुक्तः प्रदास्यति ॥
 सर्वभावे वनं गत्वा कन्दमूलप्रदर्शकः ।
 सूर्यादिलोकपालानामिदमुच्चैः पठिष्यति ॥
 न मेऽस्ति वित्तं न धनं न वान्यत्
 आङ्गोपयोग्यं स्वपितृव्रतोऽस्मि ।
 दृष्यन्तु भक्त्या पितरो मया नृतौ
 कृतौ भुजौ वर्त्मनि मारुतस्य ॥
 सयवं पायसं वापि श्यामाकं सन्निवारकं ।
 सक्तून् चौद्रतिलैर्युक्तान् कृत्वा पिण्डान् प्रदास्यति ॥
 तेन पिण्डप्रदानेन वासोऽस्माकं त्रिपिष्टपे ।
 तर्पणञ्चैव योऽस्माकमिह कुर्यात् समाहितः ।
 तिलैः सप्ताष्टभिर्वापि सोऽपि तृप्तिं परां नयेत् ॥

कूर्मपुराणे ।

गायन्ति पितरोगाद्यास्तृप्यन्ति च मनीषिणः ।
 एष्टव्या बहवः पुत्राः शीलवन्तो गुणान्विताः ॥
 तेषान्तु समवेतानां यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।
 गयां प्राथानषड्गुणं यदि आङ्गं समाचरेत् ॥
 सन्तारिता वयन्तेन स याति परमाङ्गतिं ।
 वराहपर्वते चैव गयायां वै विशेषतः ॥
 वाराणस्यां विशेषेण यत्र देवः स्वयं हरः ।

मन्दिपुराणे ।

अपि तेषां शृणु मतं पिबृणां निश्चितं तदा ।
रहस्यं तैरिदं प्रोक्तं मुनीनां भावितात्मनां ॥

शाकानि मूलानि फलानि वापि
ये आद्धमुद्दिश्य तु निर्वपन्ति ।
सिक्तानि तोयेन सुतीर्थजेन
ते पुत्त्रिणां पुत्त्रफलं सुपुण्यं ॥
न यज्ञयाजी न च सर्ववेदी ।
प्रियः पिबृणां न गयां प्रयातः ।
प्रियः स पुत्त्रोऽभिमतः पिबृणां
यः सादरोऽश्वः स ह्यदेव दद्यात् ॥
अलं हि दानाध्ययनैस्तपोभि-
स्तथापरैः संयमयन्मणैश्च ।
सुतीर्थमेकं परमं पवित्रं
पापापहं प्राप्य निरस्तदोषं ॥
पानीयमप्यत्र तिलैर्विमिश्रं
दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः ।
आद्धं कृतं येन समासहस्रं
रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति ॥

इति जप्यानि ।

अथ विभक्तयः ।

गोत्र-सम्बन्ध-नामानि यथावत्प्रतिपादयेत् ।

इति वचनात् गोत्रप्रतिपत्तिहेतोः शब्दस्योच्चारणं कर्त्तव्यं, तथा-
विभक्ति कर्तुमशक्यमिति विकल्पमानासु यस्यां विभक्तौ प्राप्तायां
शास्त्रेण नियमः क्रियते तत्र विभक्तिविशेषैरेव आद्धे देयमित्याह
नारायणः ।

विभक्तिभिस्तु संयुक्तं दीयते पितृदैवतं ।

दत्तमच्यतां याति विपरीतमनर्थकं ॥

‘पितृदैवतं’ पित्र्यं देवतार्थं च द्रव्यं विभक्तिभिः संयुक्तं इति । वि-
भक्तिभिर्यासादिधर्मशास्त्रप्रणेतनियमिताभिस्तुतुर्थादिभिः सम्बद्धम् ।
तच्चोद्दिश्यमानदेवताभिर्धातुपदस्य विभक्तिसम्बन्धेन परम्परया त्यज्य-
मानस्य द्रव्यस्य सम्बन्धाभिप्रायेण । न तु साक्षाद्द्रव्यवाचकस्य पदस्य
विभक्तिसम्बन्धो विधेयदर्शयिष्यमाणैर्वचनैरुद्दिश्यमानाभिर्धातुपदस्य
चतुर्थ्यादिविभक्तिनियमविधानावगमात् । क्रियाविशेषणपक्षे तु न
किञ्चिदनुपपन्नं । ततस्तुतुर्थादिविभक्त्यन्तैः पदैर्देवान् पितृनुद्दिश्य
गन्धादिद्रव्यं देयमित्यर्थः । ‘विपरीतं’ यथाविहितविभक्तिरहितं ।
‘अनर्थकं’ निष्फलं ।

नागरखण्डेऽपि ।

विभक्तिरहितं आद्धं क्रियते यद्विपर्ययात् ।

अकृतं तद्विजानीयात् पितृणां नोपतिष्ठते ॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन ब्राह्मणेन विजानता ।

विभक्तिभिर्यथोक्ताभिः आद्धं कुर्याच्चिभिः सदा ॥

‘विपर्ययात्’ भ्रान्तेः । ‘यथोक्ताभिः’ यथाशास्त्रविहिताभिः । ‘त्रिभि-
रिति ह्यान्दसं विभक्तीनां विशेषणम् । अतस्तिष्ठभिर्विभक्तिभिः सर्वदा

आहुं कर्त्तव्यं । एतच्च तिसृणां विभक्तीनां सर्वदा आहुमात्रसम्बन्धा-
भिप्रायेण न तु तिसृणामेव आहुमात्रसम्बन्ध इति मन्तव्यं विभक्ति-
चतुष्टयस्य वक्ष्यमाणत्वात् । कथं तर्हि चतसृणां न आहुमात्र-
सम्बन्धः एकोद्दिष्टे आवाहनाभावेन द्वितीयाया मन्त्रभावात् । का
पुनस्ता विभक्तयः इत्यपेक्षायामुक्तं तत्रैव । प्रथमा च चतुर्थी च षष्ठी
स्याच्छ्राद्धसिद्धये । 'प्रथमा चेति चशब्देन तद्विशेषः सम्बुद्धिरुपादीयते ।
उत्तरेण चकारेण द्वितीया, तेन प्रथमा-सम्बुद्धि-द्वितीया-चतुर्थी-
षष्ठीनां यथौचित्यं प्रयोगेण आहुं साधयेत् ।

उक्तविभक्तीनां विनियोगमाह व्यासः ।

चतुर्थी चासने नित्यं सङ्कल्पे च विधीयते ।

प्रथमा तर्पणे प्रोक्ता सम्बुद्धिमपरे जगुः ॥

'चतुर्थी चासने नित्यं' इति भूयोदर्शनाभिप्रायेण न तु तन्नित्यार्थं
तस्यापाक्षिकस्य दर्शयिष्यमाणत्वात् । अथवा नित्यमित्युपरितनेन
सम्बध्यते अन्नसङ्कल्पे तस्यानियतत्वात् । 'तर्पणं' पित्राद्युद्देशेन जल-
दानं । तन्नामुकगोत्राः अस्मत्पितरः त्वयन्त्विति प्रथमया अमुकगोत्रा
अस्मत्पितरः त्वयध्वमिति सम्बुद्ध्या वा प्रयोगः कर्त्तव्यः । सम्बुद्धिमि-
त्यादेर्वाक्यान्तरत्वम् । 'अपरे' अपरस्मिन् अर्घ्यदानादौ, कर्त्तव्यं । स-
म्बुद्धिप्रयोज्यं शास्त्रविदः प्राहुः ।

आह धर्मः ।

पृच्छाक्षय्यासने षष्ठी चतुर्थी चासने मता ।

अर्घ्यावनेजनं पिण्डं तथा प्रत्यवनेजनं ।

सम्बुद्धीतानि कुर्वीत सर्वशास्त्रविशारदः ॥

‘पृच्छा’ अनुज्ञा ब्राह्मणार्थं आह्वारभ्ये प्रश्नवाक्यं, ‘अक्षय्यं’ अक्षय्यो
दकदानं ।

भृगुः ।

पृच्छासने तु वै षष्ठी तथैवाक्षय्यदानके ।
आवाहने द्वितीया स्यादेष शास्त्रविनिश्चयः ॥
अर्घ्यावनेजने पिण्डे तथा प्रत्यवनेजने ।
सम्बुद्धितां प्रयुञ्जीत शेषे षष्ठी विधीयते ॥
गन्धं माल्यञ्च धूपञ्च दीपमन्नं सदक्षिणं ।
अप्रथक्त्वेन दातव्यं चतुर्थ्या विधिमिच्छता ॥

‘अप्रथक्त्वेन’ अविशेषेण अवैषम्येणेति यावत् ।

प्रचेताः ।

अप्रदक्षिणमेतेषामेकैकान्तु पितृक्रमात् ।
सम्बोध्य गोचरनामभ्यामेष तेऽर्थ इतीरयेत् ॥

एतेषां पितृ-पितामह-प्रपितामहानां मध्ये पितृक्रमादेकैकं गोच-
रनामभ्यां सम्बन्धप्रतिपादकेन च पित्र्यादिशब्देन सम्बोध्यैष तेऽर्थ इति
कीर्तयेत् ।

ब्रह्मपुराणे ।

इदं वः पाद्यमर्घ्यञ्च चतुर्थ्यन्तं निवेदयेत् ।

अत्रापि नाम-गोच-पित्रादिशब्दान् सम्बुद्ध्यन्तानेव सङ्कीर्त्य व इति
युष्मदिव चतुर्थ्यन्ता विधेया इत्यर्थः ।

नागरखण्डे ।

अक्षय्यं सतिलं देयं षष्ठ्या चैव ततः परं ।

पवित्राणि समादाय स्वधेति च प्रकीर्त्तयेत् ॥

संग्रहकारोप्यक्षयदाने षष्ठीमाह ।

अक्षय्यासनयोः षष्ठी द्वितीयावाहने स्मृता ।

अन्नदाने चतुर्थी स्याच्छेषाः समुद्भूयः स्मृताः ॥

भविष्योत्तरेऽपि ।

चतुर्थी सर्वकार्येषु प्रथमा तर्पणे स्मृता ।

षष्ठी विभक्तिरक्षये पितृकार्ये यथाविधि ॥

अत्र विकल्पे यथास्वशाखं व्यवस्था ।

आवाहने तु द्वितीयानियमो विभक्त्यन्तरनिषेधश्चोक्तो नागर-
खण्डे ।

आवाहनन्तु कर्त्तव्यं विभक्त्याथ द्वितीयया ।

ये नागच्छन्ति ते सर्वे समाहृताः पृथक् पृथक् ॥

अन्यथा तु विभक्त्या च पितृन्नावाहयेत् क्वचित् ।

नागच्छन्ति महाभागा यद्यपि स्युर्बुभुक्षिताः ॥

अथेत्यासनदानानन्तरं पितृणामावाहनं करिष्ये आगच्छन्तु पितरः
पितर आगच्छेति विभक्त्यन्तरसम्भवादन्यनिषेधोऽयमुच्यते । अन्यैस्तु
सविभक्तिकपदप्रयोगदर्शनेनैव विभक्तीनां विनियोग उक्तः ।

तत्र तावद्गोत्रसंबन्धनामानि यथावत् प्रतिपादयेदित्युक्तक्रमेणैव
प्रयोग उक्तो वङ्गचपरिशिष्टे ।

गोत्रं स्वरान्तं सर्वत्र गोत्रस्याक्षय्यकर्मणि ।

गोत्रस्य तर्पणे कुर्यादेवं दाता न मुह्यति ॥

‘गोत्रं’ गोत्रशब्दः, ‘स्वरान्तं’ अजन्तं । सर्वत्र स्वापवादव्यतिरेकेण,

अजन्तता च गोत्रशब्दस्य । सप्तम्यर्थासम्भवात् प्रयोगायोग्यतयैव सप्त-
मीत्युदासोभविष्यति । अथवा स्वरान्तमिति चत्किञ्चित्स्वरान्तता-
प्राप्तौ प्रथमं वा नियम्येतेति न्यायाद्धर्मसमाध्याये प्रथमनिर्दिष्टस्या-
कारस्यैवान्धावयवता तथा चाकारान्तः गोत्रशब्द उच्चारणीय इति
गम्यते । अथवा स्वरान्तमित्युदात्तस्वरान्तं वर्णधर्मरूपेषु स्वरेषु
प्रथमत्वात् प्रधानत्वाच्च निर्विशेषणेनापि स्वरशब्देन निर्दिश्यते,
तस्यैव विज्ञातुं शक्यत्वात् । ततश्चोदात्तताविशिष्ट एव वर्णो यस्यान्तो
न वर्णान्तरं । तदत्र स्वरान्तता च गोत्रशब्दस्य सम्बुद्धावेव
घटत इति । अत्रैकवचनपुंलिङ्गपिचादिशब्दाः प्रदर्शनार्थाः बहुवचन-
स्त्रीलिङ्गमादमातामहादिशब्दानामिति तत्र प्रयोजकत्वात् । एवञ्चात्र
प्रयोगो भवति अमुकगोत्र पितरमुकशर्मन्नेतन्नेऽर्थमिति । एवं पिता-
महादिष्वपि । अत्रत्ये त्वमुकगोत्रस्य पितुरमुकशर्मणोऽत्रत्यमस्त्विति
प्रयोगः । एवं पितामहादिष्वपि । तर्पणे तु अमुकगोत्रः पिता
अमुकशर्मा त्वय्यलिति प्रयोगः । एवं पितामहादिष्वपि । एवमासन-
दानादावपि स्वयमूह्यं । विस्तरेण तु प्रतिविभक्तिप्रतिपदार्थत्वप्रयोग-
वाक्यान्यपराहृत्यप्रतिपादने दर्शयिष्यन्ते ।

वृहत्प्रचेतापि ।

गोत्रं स्वरान्तं सर्वत्र गोत्रस्यात्रत्यकर्मणि ।

गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः एवं कर्त्ता न मुह्यति ॥

सर्वत्रैव पितः प्रोक्तः पिता तर्पणकर्मणि ।

पितुरत्रत्यकाले तु पितृणां दत्तमत्रत्यं ॥

नागरखण्डे तु विभक्त्यन्तपिचादिपदपूर्वकप्रयोगपूर्वकतद्विनियोग उक्तः ।

सर्वत्रैव पितः प्रोक्तः पिता तर्पणवर्मणि ।

पित्र्ये सङ्कल्पकाले तु पितुरक्षय्यदापने ॥

गोत्रं स्वरान्तं सर्वत्र गोत्रस्तर्पणकर्मणि ।

शर्मणे सस्यदाने तु शर्मणोऽक्षय्यके विधौ ॥

‘संकल्पकाले’ अन्नत्यागकाले । ‘सस्यदाने’ अन्नदाने । स्त्रीलिङ्गेऽपि विभक्त्यन्तपदप्रयोगदर्शनेन तद्धिनियोगस्तत्रैव ।

मातुर्मात्रे तथा मातः आसने कल्पनेऽक्षये ।

गोत्रे गोत्राञ्च गोत्रायाः प्रथमाद्या विभक्तयः ॥

देवि देव्यै तथा देव्या एवं मातुश्च कीर्तयेत् ।

गोभिलोऽपि ।

गोत्रायाश्चासने कुर्यात् गोत्रे चैवार्घ्य-पिण्डयोः ।

गोत्रायाश्चाक्षय्यकाले गोत्रायै त्याग एव च ।

गोत्रामावाहने कुर्यात् स्त्रीलिङ्गे तु न संशयः ॥

अन्यान्यपि नमे। विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यन्नमादौ प्राङ्मुखेभ्योऽपि निवेदये-
दित्येवम्प्रायाणि विभक्त्यादिवचनानि प्रयोगसमवायान्तत्रैव दर्शयिष्यन्ते ।

॥ इति विभक्तयः ॥

॥ अथ प्राचीनावीत-यज्ञोपवीतनिर्णयः ॥

तत्र तत्सामान्येन इह खलु चतुर्विधं कर्म भवति किञ्चित् पित्रेक-
सम्बन्धित्वात् पित्र्यं स्वधानिनयनादि । किञ्चिद्वैवैकसम्बन्धित्वाद्द्वैवं यथा
विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति वाचनं । किञ्चिदुभयसम्बन्धित्वादुभयात्मकं
यथा पाकप्रोक्षणादिस्तन्मात्राद्यनुवादेन शमीमयादिचोदितम् । ज्ञायते
सिद्धप्रधानार्थं पूर्वं सिद्धान्तपक्षयोरित्यादौ दृश्यते चाङ्गप्रधानयोः

साधारणधर्मत्वं । किञ्चिद् देव-पितृसम्बन्धरहितत्वात्लौकिकमेव । यथा
स्वागतप्रश्नादि । तत्र यत्पित्र्यं यच्चोभयात्मकं तत्प्राचीनावीतिना
कार्यमित्याह मनः ।

प्राचीनावीतिना सम्यगपस्यमतन्द्रिणा ।

पित्र्यमानिधनात्कार्यं विधिवद्दर्भपाणिना ॥

‘प्राचीनावीतिना’ दक्षिणस्कन्धोपरि वामकक्षाया अधस्ताच्च विन्यस्त-
ब्रह्मसूत्रेण, ‘आनिधनात्’ आसमाप्तेः । दर्भपाणिनेति दर्भपाणित्वस्य पित्र्ये
अयोग्यावृत्त्यर्थं न तु दैवमानुषेभ्यो निवृत्त्यर्थं आहुदेशं प्रोक्ष्य दर्भ-
पाणिः सर्वं कुर्यादिति विष्णुना तस्य सर्वार्थत्वेनोपदेशात् । अत्र पित्र्य-
ग्रहणात् पितृसम्बन्धि यावत् किञ्चित्कर्म तत्रैव प्राचीनावीतित्वं विधी-
यते । अतो यत्पित्र्येकसम्बद्धं यच्च देवपितृसाधारणं तत्प्राचीनावी-
तिना कार्यं । साधारणेऽपि हि पित्र्य एव धर्मो न्यायो न तु कदाचि-
द्देवधर्मः विप्रतिषिद्धप्रधानाप्रधानधर्मसमवाये प्रधानधर्मस्य ब्रह्म-
त्वात् । यवाग्नौकरणस्य दैवपित्र्योभयात्मकत्वपक्षे यज्ञोपवीत-प्राची-
नावीतयोर्विकल्पाभिधानं तत्कस्यचिदेव मत इति न विरुद्धम् । अतः
साधारणेऽपि प्राचीनावीतमेव कार्यं दैवेषु तु यज्ञोपवीतमेव कार्यं
अतएवाश्वलायनः ।

सत्येनैव च देवानां कर्त्तव्यं आहुमुत्तमं ।

अपसव्यं पितृणाञ्च कुर्याच्छ्रुतिनिदर्शनात् ॥

देवानां आहुं पित्राङ्गभूतं वैश्वदेविकं अन्यच्च आहुभेदप्रकरण-
प्रदर्शितमभीष्टदेवदेवत्यं तत्सत्येन प्रादक्षिणेन यज्ञोपवीतिना च कार्यं ।
आहुश्चक्ष्वात्र होमादिदेवदेवत्यकर्ममात्रोपलक्षणार्थः । पितृणाञ्च

आद्धमपसव्यमप्रदक्षिणं प्राचीनावीतिना च कर्तव्यं । आद्धशब्दश्चात्र
पित्र्यकर्ममात्रोपलक्षणार्थः । 'श्रुतिनिदर्शनादिति प्राचीनावीतं पितृ-
णामुपवीतं देवानामित्युपवीतविधिवाक्यशेषे दर्शनादित्यर्थः ।

प्रभासखण्डेऽपि ।

यज्ञोपवीतिनः कार्यं दैवं कर्म विजानता ।

प्राचीनावीतिना चैव पितृणामप्यशेषतः ॥

नागरखण्डे तु प्राचीनावीतस्य क्वचिदपवादोदर्शितः ।

एवं सर्वाः क्रियाः कार्या दैविक्यः सव्यपूर्विकाः ।

पैतृक्यस्यापसव्येन सुक्लैकं स्वस्तिवाचनमिति ॥

'स्वस्तिवाचनं' पितृब्राह्मणान् प्रति यः स्वस्तिवाचनप्रेषः, यानि तु
ब्राह्मणैकसम्बद्धानि प्रत्युत्थानस्वागतप्रश्नादीनि विशिष्टपुरुषसत्कारतया
आद्धानङ्गत्वात्लौकिकानि तेषु नित्योदकी नित्ययज्ञोपवीतीत्यादिभि-
रुत्सर्गतः प्राप्तं यज्ञोपवीतमेवानुसन्धेयम् ।

इति सामान्येन प्राचीनावीतिनिर्णयः ।

अथ विशेषतः प्राचीनावीतादिनिर्णयः ।

तत्र यद्यपि पित्रपाकादिसाधनीभूतब्रीह्यादिद्रव्यसम्बन्धिनां क्रया-
दीनां कथञ्चित् पितृसम्बन्धेन मनुवाक्यगतपित्र्यपदवाच्यत्वं वक्तुं शक्यं
तथाप्यत्र विहितमेव तद्धितश्रुत्यादि पितृसम्बन्धित्वेन विवक्षितं न पितृ-
सम्बन्धिमात्रं इति प्रसङ्गनिवृत्त्यर्थमवच्छेदाकाङ्क्षायां शब्दसन्निधापि-
तान्तरङ्गपदार्थग्रहणस्य न्याय्यत्वात् । न च क्रयादयोविहिताः, तेषाम-
नुष्ठानं तु विहितब्रीह्यादिसिद्धिकरत्वेनार्थादेव प्राप्तं क्रियते अतस्तेषां
न प्राचीनावीतधर्मकत्वं । अयं प्राचीनावीतिना कार्यमित्येतस्मिन्

मनुवचने विधिवच्छब्दस्य पित्र्यमित्यनेन सह सम्बन्धः क्रियते, अतश्च विधिवद्विधियुक्तं विहितं यत्पित्र्यं तत्प्राचीनावीतिना कार्यमित्येवं विधानार्थनिष्पत्तावविहितेषु क्रयादिषु न प्राचीनावीतप्राप्तिः । अविहितत्वादेव प्रयोगान्तःपातिनां क्रयकृषिप्रतिग्रहादीनां यदा कदाचिदनुष्ठानं न प्रधानप्रत्यासत्तिनियमः । अवघात-निष्पन्नफलीकरण-पेषण-संयमनादीनामप्यविधानादेव प्राचीनावीतयोगः । ननु पक्षादिस्थालीपाक इव आहुषवघातादीनामतिदेशतः प्राप्ते कथं न विधानम् । उच्यते । धान्यस्य हि निरूप्यस्यावघातो विहितः । न चात्र धान्यावस्थस्य निर्वापोऽस्ति । सोप्यतिदेशतोऽस्त्विति चेत् । न । “अग्निमान्निर्वपेत् पत्रपाकं वा सक्तुमुष्टिभिः । पितृभ्यो निर्वपामीति सर्वदक्षिणतो न्यसेत्” इति पद्मपुराणवचने पाकग्रहणात् पाकसाधनप्रत्यासन्नपण्डुतावस्थस्यैव द्रव्यस्य निर्वापावगमनात् । अतोऽतिदेशागतो धान्यावस्थस्य निर्वापो बाध्यते, अतोऽवघातादिषु न प्राचीनं “अग्निमानिति ग्रहणादतिदेशेन सामान्येन प्रापितोऽपि निर्वापः साम्निक एव नियम्यते । अस्तु तर्हि वस्त्रशौचादिकर्तव्यमिति विहिते दैवपित्र्यसाधारणे वस्त्रशौचरूपेऽङ्गे प्राचीनावीतं । मैवं । शुद्धद्रव्यविधेरर्थप्राप्ताया वस्त्रशौचभावनायाः कालमात्रं विधीयते न भावनास्वरूपं, अतोऽत्र न प्राचीनावीतप्रसङ्गः । उपहतभाण्डादिपदार्थशौचेऽपि न प्राचीनावीतं । न हि द्रव्येषु शौचभावनाविधिरस्ति । तथा सुलभशुचिद्रव्यान्तरस्याशुचौ द्रव्ये त्यागेच्छया शुद्धिमकुर्वतः प्रत्यवायः स्यात् । अस्याः शुद्धेरप्राकरणिकत्वाच्च न प्राचीनावीतं । पानभोजनभाण्डशौचं कृतेत्याद्या संमार्गद्रव्यसंस्कारार्थप्रकरणे भाण्डशुद्धिरा-

आयते तस्या अपि नियतयजमानकर्तृकत्वानवगमान्न नित्यवत्तत्र प्राचीनावीतान्वयः । आङ्गभूपलेपनभावनपि शुचित्वविशिष्टआङ्ग-
देशविधेरेवार्थात् प्राप्तानुद्यत एव न विधीयते । अतएव येन केनापि समीकरणोपलेपनादिभः संस्कृतेषु गृहेषु सुत-शिष्य-पत्नीप्रमुखेन केनचित्सम्यार्जितेषु शुचिषु प्रदेशेषु कुर्वत्येवानियमेन शिष्टः आङ्गानि ।
अस्तु तर्हि निरामिषं सङ्गृह्यतेतिवचनेन विहिते पूर्वदिने निमग्न-
णाङ्गभूते भोजने प्राचीनावीतं । मैवं । न ह्यत्र भोजनविधिरस्ति ।
किन्तु रागतः प्राप्त एव भोजने निरामिषत्वादिनियमो विधीयते ।
ननु तर्हि नियमस्य पित्र्याङ्गत्वेन विहितत्वात् तद्विशिष्टभोजनानुष्ठाने प्राचीनावीतं कर्तव्यमेव । तन्न । द्रव्यक्रियागुणादीनां ह्यप्राप्तांश-
प्राप्तिः कर्मस्वप्रयोगव्याप्यपरपर्यायानियमः । न च सावेकस्मिन् प्रयोगे अनवस्था । दिद्ये किञ्चैकप्रयोगषाड्गुणादनवस्था स्यात् । अतो नियमस्य विधावपि नियमस्वरूपपाधिकस्यानुष्ठेयस्य विरहान्न तत्प्रयुक्त्या प्राची-
नावीतप्राप्तिः । नन्वेवं तर्हि एकस्य कर्तुरनेकस्य वासः सर्वप्रकर-
णासम्भवादनुष्ठेयार्थत्वमेव विधेः प्रसज्येत । नियमविधितः प्रागेव प्राप्तनियमस्वरूपतिरिक्तानुष्ठेयविरहे चानर्थकमेवापद्येत । अतः प्रतिप्र-
योगं पक्षीभूतद्रव्याद्युपादानपक्षे यः प्राप्तिविरहस्तदुपमर्द्दनेन तवापि वा प्राप्तिः स नियमः स च नियम्यधर्मस्तदतिरिक्तः प्रतिप्रयोगमनुष्ठेय एवेत्यभ्युपगन्तव्यं । ततश्च तत्प्रयुक्त्या प्राचीनावीतप्राप्तिः । आह । नियमस्वरूपव्यतिरिक्तानुष्ठेयविरहेपि पाक्षिकत्वापादकद्रव्यनिवृत्त्यर्थत्वं विधेः । न च निवृत्तौ किञ्चिदनुष्ठेयमस्ति । प्रवृत्त्यात्मकत्वादनुष्ठानस्य । अतो न तत्प्रयुक्त्या प्राचीनावीतकरणं । मैवं । अस्ति निवृ

त्तावपि विधायकप्रयत्नानुवृत्तिरूपमनुष्ठेयं । तत्रापि विधिर्नैव प्रवृत्त-
त्वात् । निषेधस्यापि विधिमन्तरेणानिष्पत्तेः । अथ केषुचित्प्रयोगेष्व-
प्राप्तिव्यावृत्त्या तत्स्वरूपमात्रानुष्ठापकत्वेनैव विधेरर्थवत्त्वमिति मन्यसे
तर्हि तत्स्वरूपानुष्ठानस्य विहितत्वात् सुतरां तत्र प्राचीनावीतप्राप्तिः ।
अथोच्यते । केषु प्रयोगेष्वप्राप्तिं व्युदस्य विधिना प्राप्तिः क्रियते केषु
पुनः प्राप्तिरिति विवेकाभावान्न विभागेन प्राचीनावीतानुष्ठानपरिनि-
ष्ठेयत्वं तर्ह्यशङ्कितवैगुण्यपरिहारार्थं सर्वत्र प्राचीनावीतमेव कर्त्तव्यं ।
न । चाशङ्किताविहितपदार्थकरणभयाद्वैवरीत्यमेव किं न स्यादिति
वाच्यं । यतो विहितव्यागाद्वरमविहितोपादानम् अधिकं नैव दुष्य-
तीत्यादेरेवंविधविषयभावकाशत्वात् । तस्मात् भोजनाश्रितत्वेन विहि-
तस्य निरामिषत्वादिनियमस्यानुष्ठाने प्राचीनावीतं कर्त्तव्यमिति ।
अथोच्यते । भोजनस्वरूपस्य रागतः प्राप्तत्वात्पुरुषार्थं तदाश्रितो
निरामिषत्वादिनियमः श्राद्धीयनिमन्त्रणार्थत्वात् कर्मार्थः कर्मार्थाच्च
पुरुषार्थं बलीयः अतः कर्मार्थनियमविधिप्रयुक्तप्राचीनावीतबाधेन
पुरुषार्थस्वरूपभोजनप्रयुक्तं यज्ञोपवीतमेव कार्यं । किञ्च धर्मिरूपं
हि भोजनं तदाश्रितो नियमस्तु धर्मरूपः धर्म-धर्मिणोर्धर्मी
बलीयान् अतो भोजनप्रयुक्तमत्र यज्ञोपवीतमेवाश्रयणीयं । किञ्च
“सोत्तरच्छादनश्चैव यज्ञोपवीती भुञ्जीतेत्यापस्तम्बवचनात् भोजना-
श्रितस्य यज्ञोपवीतस्य पुरुषार्थत्वेन प्रधानत्वं निरामिषत्वनियमा-
श्रितस्य प्राचीनावीतस्य निमन्त्रणाङ्गत्वेनाप्रधानत्वं प्रधानाप्रधानयो-
र्विरोधे च प्रधानस्य बलीयस्त्वेनाप्रधानबाधो न्यायः । अतो न
निरामिषत्वादिनियमप्रयुक्तस्य प्राचीनावीतस्यानुष्ठानं । किञ्च पित्र्य-

त्वेन प्राप्तस्य प्राचीनावीतस्य तत्रापसव्यपूर्वकं पितृपूर्वं निमन्त्रयेदित्यादिना सङ्कल्पात्प्रभृति निमन्त्रणे पुनर्विधिना कृते पूर्वकृते निरामिषभोजनादौ प्राचीनावीतं परिसङ्ख्यायते । अत्र निमन्त्रणाय सुतशिव्यादिप्रेषणमादरार्थं निमन्त्रणीयस्थानोपसर्पणञ्च लोकतः प्राप्तप्रमादार्थमनूद्यत इत्यतोपि न प्राचीनावीतहेतुतामवगाहते अतो वाक्कायगुह्यार्थं पुरश्चरणरूपेण सङ्गिराचर्यमाणानां विशिष्टेष्टदेवतासंस्मरण-कीर्तन-प्राणायामानां आङ्गाङ्गत्वान्न प्राचीनावीतप्रयोजकत्वं देशकालं संकीर्तनपूर्वकं आङ्गं सङ्कल्पवाक्यं परिसङ्ख्याङ्गत्वविरहात् प्राचीनावीतिनैव प्रयोज्यं वैश्वदेविकं द्विजनिमन्त्रणञ्च यज्ञोपवीतिना कार्यं । तदाह स एव सव्येन वैश्वदेवार्थान् प्रणिपत्य निमन्त्रयेदिति । 'सव्येन' यज्ञोपवीतेन विशिष्टः, विस्तरो निमन्त्रणप्रकरणे जान्वाल्म्यादिनियमश्रावणान्तयोदैवपित्र्यनिमन्त्रणेतिकर्तव्यतयोरपि यथास्वं सव्यापसव्यसम्बन्धोऽनुसन्धेयः । ब्रह्मचर्यादिनियमपालनञ्च आङ्गार्थत्वेन विहितत्वात् पितृमपि यज्ञोपवीतधर्मकदैवमानुषानेककार्यसङ्कीर्णत्वात् भूयसां स्यात् स्वधर्मत्वमिति न्यायेन यज्ञोपवीतवतैव कार्यं । ब्राह्मणकर्मकेषु स्तुतिवचन-मन्त्रजप-दन्तधावन-नख-श्लश्रुकर्तनोद्वर्तनाभ्यञ्जनप्रतिपाद्यमानस्वीकरणाभ्यवहरणवमनादिषु पदार्थेषु पितृत्वात् प्राचीनावीतिरस्त्विति चेत् । न । उक्तरीत्यैव प्रायो निरस्तत्वात् । सर्वेषां प्राचीनावीतिना सम्यगित्यादीनां प्राचीनावीतिविधिवाक्यानां आङ्गकर्तृकसंबद्धत्वात् को वा ब्राह्मणेषु प्रसङ्गः । पाकभूम्यापलेपनप्रीक्षणोल्लुकोपनयन-तिलसर्षपाविकिरण-वस्त्रबन्धनापासनीयनिरसनभाण्डादिमेलन-चालन-तण्डुलाद्यधिश्रायण-श्रयणावश्रायणोद्वासनादीनि तु

दिव्यपितृसाधारणत्वेन विहितत्वात् पित्र्यत्वेऽपि पत्यादिकर्तृकाण्यपि
 भवन्तीति न प्राचीनावीतधर्मनियतत्वेन शक्यानि वक्तुं । अतो यजमाने-
 नापि क्रियमाणान्यौत्सर्गिकयज्ञोपवीतधर्मकाण्येव कर्त्तव्यानि । वक्ष्य-
 माणातन्दुलादिनिर्वापस्तु पितृभ्यो वोजुष्टं निर्वपामि पितामहेभ्यो
 वोजुष्टं निर्वपामीत्येवमादिमन्त्रकरणको यजमानकर्तृक एवेति प्राची-
 नावीतयुक्त एव युक्तः । अत्र पित्र्यो वैश्वदेविकार्थस्यैक एव पाक इति
 न वैश्वदेवार्थः । पृथक्निर्वापेऽपि न तत्प्रयुक्तमपि यज्ञोपवीतत्वं वाच्यं ।
 ननु तर्हि कथं पित्र्यं निर्वपेत्पाकं वैश्वदेवार्थमेव चेति पृथक् वैश्व-
 दैवनिर्वापवचनं । मैवं । वैश्वदेवशब्दमात्रपञ्चमहायज्ञान्तर्गतदेवयज्ञत्वे
 प्रसिद्धवैश्वदेवाभिधानात् । कथमिति । चेत् ! न । दार्शवैश्वदैविकमित्यनेन
 सहैकवाक्यत्वात् । अत्र हि दार्शस्य वैश्वदेविकत्वं निषिध्यते, न च तद्दार्श-
 आद्धाङ्गवैश्वदैविके घटते तस्यापि दार्शशब्दार्थान्तर्गतत्वात् । न च दार्श-
 स्येव दार्शनियेधः सम्भवतीति । ब्राह्मणनखरोमकर्त्तृनदन्तधावनतै-
 लामजकादिस्नानार्थद्रव्यप्रापणानि तु दैवपित्र्यधर्मविभागशून्यत्वादौ-
 त्सर्गिकयज्ञोपवीतवतैव कार्याणि । उक्तधर्मविशेषे विभागशून्यत्वं
 त्विह पात्रैरौदुम्बरैर्दद्याद्वैश्वदेवत्यपूर्वकमित्युत्तरपदार्थं तद्विभागविधेरव-
 गम्यते । दाने च वैश्वदैवत्यपूर्वकमिति दैवपित्र्यधर्मविशेषोपदेशलि-
 ङ्गाद्यज्ञोपवीतप्राचीनावीतादिधर्मविभागोऽपि गम्यते । नित्यकर्माङ्ग-
 स्नानयोस्तन्त्रेणानुष्ठाने क्रियमाणे तद्धर्मयोर्यज्ञोपवीतप्राचीनावीत-
 योर्विरुद्धत्वादवश्यमन्यतरस्मिन् हातव्ये सत्यागन्तुकप्राचीनावीतं हित्वौ-
 त्सर्गिकं यज्ञोपवीतमेवाश्रयणीयं । ननु कर्माङ्गस्नानस्य तावन्नित्य-
 स्नानविहितेतिकर्त्तव्यताग्राहकतया तद्विरुद्धतिलम्, अस्ति च यज्ञो-

पवीतिना कर्त्तव्यं दक्षिणान्तरेण कर्त्तव्यमित्येवमादिवाक्यैरनारभ्य विहितं प्रकृतत्वान्नित्यस्थाने यज्ञोपवीतं, अतोऽतिदेशतः प्राप्तस्य यज्ञोपवीतस्योपदेशिकं प्राचीनावीतं बाधकं भविष्यात् । न च क्रियाङ्गस्थानं परिहृत्यान्यस्मिन्यात्रे प्राचीनावीतविधानसम्भवात् तस्योपदेश एव नास्तीति वाच्यम् । अतिदेशानुरोधेनोपदेशसङ्कोचस्यान्याय्यत्वात् । न च नित्यस्थान-कर्माङ्गस्थानयोस्तन्वानुष्ठाननियमोप्यस्ति, धर्मभेदात् । अतः पृथगनुष्ठीयमाने कर्माङ्गस्थाने सुतरां प्राचीनावीतं प्रसज्यमानं केन वार्यते । उच्यते । पित्र्यमानिधनादित्यनुवाक्येन तावत् पित्र्यमात्रे प्राचीनावीतं विधीयते । सम्भवति च प्रेतक्रियायामपि पितृमेधशब्दप्रयोगात् पित्र्यपदव्यपदेश्यत्वं एकाञ्जलिं प्रेताय दद्यादुरमुखैः स्वधेति वैजवापगणविहितस्वधाशब्दलिङ्गाच्च । अतस्तदङ्गभूते स्थाने पित्र्यत्वात् सामान्याकारेण प्राचीनावीतेः प्राप्तिरस्ति, दृश्यन्ते च पुनर्विशेषतोऽपि तत्र प्राचीनावीतविधयः ।

तथा च शङ्ख-लिखितौ । प्रेतस्य बान्धवा यथापवृद्धमुदकमवतीर्थं नोद्वर्षयेन्नपः प्रसिञ्चेरन् सकृत्प्रादक्षिणाभिमुखा राजन्यवैश्यावप्येवमेवापसव्यं वासोयज्ञोपवीते कृत्वेति ।

‘प्रेतस्य’ प्रमीतस्य, ‘बान्धवाः’ सपिण्डसमानोदकादयः, ‘यथापवृद्ध’ वृद्धक्रममनतिक्रम्य ‘उदकमवतीर्थ’ जलाशयस्यमुदकमवगाह्य, अङ्गानि करेण वा वाससा वान्येन वा केनचिन्नोद्वर्षयेरन्, पुनस्तीरमागत्य तत्राञ्जलिना ‘सकृत्’ एकवारं, प्रादक्षिणाभिमुखाः, सकृदित्यादिविशेषणमुदकावतरेणापि सम्बध्यते, राजन्यवैश्यावप्येवं । ब्राह्मणवद्देवोदकमवतीर्थं अपः प्रसिञ्चेरन्, ‘अपसव्यं’ वासोयज्ञोपवीते कृत्वा ‘वासः’ उक्त

रीयं, 'यज्ञोपवीतं' ब्रह्मसूत्रं, ते उभे अपसव्यं यथा स्यातां तथा कृत्वा तथा प्रयत्नं विधाय प्राचीनावीतरूपेणावस्थाप्येत्यर्थः । राजन्य-वैश्ययोस्तु पृथगभिधानात् दिगन्तराभिमुखमपि गम्यते । अतएव प्रचेताः ।

प्रेतस्य बान्धवा यथावृद्धमुदकमवतीर्य नोद्वर्षयेयुरुदकान्ते प्रसिञ्चेयुरपसव्यैः यज्ञोपवीतवाससी दक्षिणाभिमुखा ब्राह्मणस्योदङ्मुखाः प्राङ्मुखा राजन्य-वैश्ययोः ।

तत्रापसव्यस्य प्रसेकेनैव सम्बन्ध इति वाच्यं यतः स्पष्टमेव स्थाने-नाप्यस्य सम्बन्धः ।

बौधायनेनोच्यते । मरणे तु यथावृद्धं पुरस्कृत्य यज्ञोपवीतान्यपे-शलानि कृत्वा तीर्थमेवावतीर्य सहस्रौन्निमज्ज्योन्मज्ज्य तत्प्रत्ययमुदकं निषिच्य ततोवतीर्याचामन्ति ।

‘अपेशलानि’ अमङ्गलानि प्राचीनानीत्यर्थः ।

बान्धवमरणं प्रकृत्य पारस्करोप्याह ।

एकवक्त्राः प्राचीनावीतिनः सव्यसामा-नामिकयापनोद्यापो नः शो-शुचदघमिति दक्षिणामुखा निमज्जन्ति ।

‘एकवक्त्राः’ उत्तरीयभूत्याः, एतच्चापसव्यं वा यज्ञोपवीते कृत्वेत्य-नेनोत्तरीयदर्शनेन सह विकल्पते शाखाविशेषे व्यतिष्ठते वा, सव्यपाणे-रनामिकयोपकनिष्ठिकयाङ्गुल्या जलावयवांस्तत्रत्यञ्चामलदणादि ‘अप-नोद्य’ अपसार्थं, आपोनः शोशुचदघमित्यनेन मन्त्रेण दक्षिणाभिमुखा ज्ञातयः स्नानं कुर्युः । तदेवं प्रेतस्नाने पुनः प्राचीनावीतविधेः पार्वण-आङ्गादिरूपकामार्थस्नाने प्राचीनावीतपरिमङ्गलाध्यवसीयते । ननु

प्राचीनावीतिनेत्यादिमनुवचनं दर्शश्राद्धप्रकरणे समाज्ञातं तत् प्रकृता-
दन्यत्र न स्यादेवेति प्रेतस्नाने प्राचीनावीतप्राप्तिविरहात् कथं परि-
सङ्ख्या । नचास्यानारभ्यवादस्थितत्वेन साधारणप्राप्तिरिति वाच्यं ।
अनारभ्यवादानां प्रतिगामित्वनियमात् । उच्यते । दर्शश्राद्धाङ्ग-
भूतस्यापि प्राचीनावीतस्यातिदेशेन प्रेतक्रियायां प्राप्तौ तदङ्गभूते
स्नाने प्रकृतवत् प्राप्तिरस्येव । अतोऽतिदेशतः प्राचीनावीतप्राप्तौ स्नान-
विशेषे पुनर्विधानात् भवत्येव परिसङ्ख्या । अथवा प्राचीनावीतिपिटृणा-
मिति वैदिकलिङ्गदर्शनात् सामान्याकारेण पित्र्यमात्रे प्राचीनावीत-
प्राप्तिः । तस्मात् प्रेतक्रियाङ्गस्नानादन्यस्मिन् दर्शादिश्राद्धाङ्गभूते पित्रेऽपि
स्नाने न प्राचीनावीतं किञ्चौत्सर्गिकं यज्ञोपवीतमेव कार्यमिति सिद्धं ।
पित्र्यकर्माङ्गस्नानार्थमाचमनं यज्ञोपवीतिनैव कार्यं यज्ञोपवीती स्ना-
यादित्यत्र सेतिकर्त्तव्यताके स्नाने यज्ञोपवीतविधानात् । यानि च
श्राद्धारम्भब्राह्मणपादशौचार्चनविकिरपिण्डदानश्राद्धान्तेषु कर्माङ्गान्या-
चमनानि तान्यपि यज्ञोपवीतविधानात् यज्ञोपवीतयुक्तानि कार्याणि ।

अतएवाह यज्ञोपवीतकरणे गौतमः ।

यज्ञोपवीत्यामणिवन्धनात् पाणी प्रक्षाल्य वाग्यतोहृदयं स्पृशंस्त्रि
चतुर्वाप आचामेदिति ।

अत्र शिष्टाचारदार्ढ्याद्यज्ञोपवीतशब्देन पूर्वव्याख्यातसंस्थानविशेषयुक्तं
ब्रह्मसूत्रं विवक्षितं न ब्रह्मसूत्रमात्रम् ।

आचमनं प्रकृत्य तत्र यज्ञोपवीतित्वनिषेधभङ्ग्या यज्ञोपवीतविधि-
माह हारीतः ।

नायज्ञोपवीती न मुक्तशिख इत्यादि ।

शङ्खोपवीतं नाधीतपादौ नायज्ञोपवीती इति ।

ननु सामान्यवचनान्येतानि पित्र्यं कर्म प्राचीनावीतिना कार्यमित्य-
नेन विशेषवचनेन स्वविषये बाध्यन्ते । मैवं । पित्र्यमिति तद्धितश्रुति-
स्तावत् पितृसम्बन्धितया विहितं कर्माभिधत्ते । तत्र किञ्चित्साक्षात्
पितृसम्बन्धितया विहितं पित्र्यमभवति यथा पितृब्राह्मणगन्धादिदानादि
किञ्चित्पितृकर्मज्जलात् पित्र्यं यथा पाकप्रोक्षणदि तत्राचमने साक्षात्
पितृसम्बन्धात् प्रकरणाख्यप्रकरणारभ्यप्रमाणवगतान्यात्वानुसन्धानेन
पितृत्वं भवतीति तद्विषये प्राचीनावीतशास्त्रं विलम्बेन प्रवर्तते ।
यज्ञोपवीतशास्त्राणि तन्तरा प्रमाणान्तरव्यापारानुसन्धानमन्तरेणैव
भटिति सर्वस्मिन्नाचमने प्रवर्तते । अतः क्रियाङ्गेष्व्याचमने प्रथमं प्राप्तं
यज्ञोपवीतं पश्चात् प्राप्यमानेन प्राचीनावीतेनाचमनव्यतिरिक्तविषये
सावकाशेन न बाध्यते । तस्मात् तत्रापि यज्ञोपवीतमेव कार्यं दक्षि-
णमुखत्वं तु वचनात् कर्तव्यं । तथा चाचमनाधिकारे देवलः ।

प्रथमं प्राङ्मुखं स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेच्छनैः ।

उदङ्मुखोवा देवत्ये पैतृके दक्षिणमुख इति ॥

यानि तु प्रयोगमध्ये क्षुतादिनिमित्तकान्याचमनानि तेषां कर्मा-
ज्जलाभावादेव तत्र प्राचीनावीतविरहः । ननु तेषामपि वैगुण्यहेतुभूता-
शुचित्वनिवृत्त्या षाड्गुण्यपादकशुचित्वजननद्वारेण च कर्माज्जलमस्त्वेव
एतदेवानुसन्धाय स्मार्तशुद्ध्यर्थ्याचमनप्रवेशे अश्रौतकर्मकालादिविरोधं
परिहरद्गिराचार्यैरुक्तम् ।

वेदं कृत्वा यदा वेदिमकृत्वाचामति क्षुते ।

वेदिमेव करोतीति स वक्तुं शक्यते तदेति ॥

उच्यते । शुचिना कर्म कर्तव्यमित्यनेन वाक्येन शुद्धेः कर्माङ्गत्व-
मवगमितं सा च पुरुषार्थतया विहितेनाचमनेन क्रतुप्रयोगमध्ये निष्पा-
द्यमाना तन्त्रेण क्रतुनापि सम्बध्यते । न च पुरुषार्थस्याध्याचमनस्य
खादिरत्वादिवत् कर्तव्यत्वमस्त्विति वाच्यं । संयोगपृथक्त्वाभावात् ।
आचार्योक्तिराचमनजनितायाः शुद्धेरव्यवधायकत्वमित्येवंपरा, यतः
शुद्धिमात्रस्याव्यवधायकत्वमित्येवं परा, यतः शुद्धिमात्रस्याव्यवधा-
यकत्वमुक्तं तैरेव ।

वेदिमेव ह्यनाचम्य कुर्वीत विगुणीभवेत् ।

तामेव सगुणीकर्तुं शुद्ध्या न व्यवधायत इति ॥

शुद्ध्याचमने यज्ञोपवीतविरहे दोषमाह शङ्खः ।

विना यज्ञोपवीतेन तथा मुक्तशिखो द्विजः ।

अप्रचालितपादस्तु आचान्तोऽप्यशुचिर्भवेदिति ॥

यानि पुनरिहाशुचित्वमनापदङ्गिरेव निमित्तैः प्रयुक्तान्याच-
मनानि तेषु प्राचीनावीतशङ्कैव नास्तीति सर्वमनवद्यं । दर्भच्छेदना-
हरणयोर्दर्भविधिनैवार्यप्राप्तयोरनुवादात् प्रयोगवहिर्भावाच्च कृषिक्रि-
यादिवदौत्सर्गिकयज्ञोपवीतधर्मकत्वं । किञ्च । गृहाहृतस्य आहु
देशं प्रत्याहरणे प्राचीनावीतोपदेशाहृतं प्रत्याहरणे तन्निदन्तिरव-
सीयते । वरुणस्रुत्यादीतिकर्तव्यतासहितस्याभ्युक्षणाहरणस्य च पञ्च-
महायज्ञादिसर्वकामार्थिलाङ्ग्यसां स्यात् सधर्मत्वमित्यनेन न्यायेन
यज्ञोपवीतकर्तव्यत्वं आहुर्थाद्रव्याणां, आहुप्रदेशं प्रत्याहरणं प्राचीना-
वीतेन कार्यम् । आहरेदपस्येन सर्वं दक्षिणतः शनैरिति मत्स्य-
पुराणवचनात् । द्रव्यप्रोक्षणस्य च दैवपितृसाधारणत्वेन पित्र्यत्वादित्यप-

सव्यं नानुष्ठानं । ब्राह्मणाङ्गानस्य चार्थप्राप्तस्यानुवादात् पूर्ववद्यज्ञोपवी-
 तिकर्तव्यत्वं । प्रत्युत्थानस्वागतप्रश्नाश्रयोपवेशरथ्यारजोपनयनार्थपाद-
 प्रक्षालनादीनि गन्धमाख्याद्यलङ्कारणं चेति लौकिकत्वात् सव्येनैव
 कार्याणि । पुनर्निमन्त्रणद्वयं च पूर्वनिमन्त्रणवद्वैवपिच्यस्थाने सव्यापस-
 व्यविभागेनैवानुसन्धेयं । यथाप्रथममेकं द्वितीयं तृतीयं चेत्यापस्तम्ब-
 वचनात् मण्डलकरणतदर्चनब्राह्मणचरणक्षालनतदभ्यर्चनार्थदानादीनि
 दैवानि पित्र्याणि च पूर्वप्रकरणस्यं मन्त्राश्वलायनप्रोक्तसामान्यवचन-
 प्रतिपादितेनोपवीतधर्मविभागेन कार्याणि । इह केषुचित्पदार्थेषु
 विभागेन सव्यापसव्यधर्मप्रतिपादका नागरखण्डोक्ताः श्लोकाः प्रयो-
 गप्रतिपादने प्रदर्शयिष्यन्ते । देवपित्र्यापादप्रक्षालनार्चनाद्युपयुक्तद्रव्य-
 शेषप्रतिपत्तिः । सव्यापसव्यविभागेनैव आङ्गभूम्यागमनमयर्थप्राप्तं यज्ञो-
 पवीतयुक्तस्यैव आङ्गसिद्धिवाचनं चोभयात्मकत्वाद्विहितत्वाच्च प्राची-
 ना वीतिना कार्यं ननु जपाशीःस्वस्तिवाचनमित्यनेनाग्निषि यज्ञोप-
 वीतिविधानादस्य चार्थरूपत्वात् कथं प्राचीनावीतमिति । मैवं ।
 अभ्यर्थनात्मकत्वेनास्य तृप्याशीःसारूप्ये कर्मस्वरूपसम्पत्त्यर्थत्वेन कर्मैक-
 संबद्धत्वात् तत्प्रयुक्तं प्राचीनावीतमिति । एतेनैव पैतृकाभ्यर्चनपिण्ड-
 दानआङ्गानि पैतृकब्राह्मणे सङ्कल्पसिद्धिवाचनमच्छिद्रवाचनं चेत्येतेषु
 प्राचीनावीतमनुसन्धेयं । गोमयगोमूत्रोपलेपनौल्लुकपरिभ्रमणकुशति-
 लविकिरणवस्त्रबन्धनादयः आङ्गभूषणस्काराः प्राचीनावीतवन्त एव ।
 आसनेपकल्पनं तेषु च द्विजपादयोरधस्ताच्च कुशनिधानं द्विजोपवेश-
 नमपहता इति तिलविकिरणं भाजनदीपिकादिस्थापनं पङ्क्तिभेदार्थं
 भस्मादिमर्यादाकरणं भाजनक्षालनं करशीचदानं तथोरुदकस्य प्रति-

भाजनेष्वाज्योपस्तरणं चेत्येतानि दैवपित्र्यस्थाने यथायथं यज्ञोपवीत-
प्राचीनावीतवता कार्याणि । अतिथ्युपवेशनपृथिव्यादिस्तुतिदेवता-
स्तुतिप्राणायामाः सव्येनैव देशकालसङ्कीर्तनादि युष्मदनुज्ञया करिष्ये
इत्येवं प्रश्नवाक्यं प्राचीनावीती समुच्चारयेत् ।

एतदुच्चारणपूर्वभाविनो मन्त्रविशेषजपस्यापि प्राचीनावीतधर्मकल्-
माह प्रचेताः ।

अपसव्यं ततः कृत्वा जप्त्वा मन्त्रन्तु वैष्णवं ।

गायत्रीं प्रणवञ्चापि ततः आद्धमुपक्रमेदिति ॥

‘ततः’ इति ब्राह्मणोपवेशनानन्तरकालीनप्राणायामोत्तरकाल-
मित्यर्थः । आद्धोपक्रमश्च आद्धसङ्कल्पकरणं ब्राह्मणभोजनकाला-
दन्यत्र सप्तार्चिरादिजपस्तु प्राचीनावीतेनैव मुक्त्वा यस्त्वश्रतां जप
इत्यनेन भोजनकालीन एव जपे प्राचीनावीतापवादवचनानामुप-
संहारात् । नीवीवन्धश्चापसव्येनैव कर्तव्यः पितृदेवत्या वै नीविरिति पि-
तृकत्वश्रुतेः । दर्भासनदानाद्याच्छादनान्तं वैश्वदेविकं यज्ञोपवीतिनां
कर्तव्यं ।

पित्र्यञ्च तदादितदन्तं प्राचीनावीतिनेत्याह वृहस्पतिः ।

ऋजून् सव्येन वै दत्त्वा देवे दर्भान् प्रदक्षिणं ।

द्विगुणानपसव्येन दद्यात्पित्रेपसव्यवत् ॥

अत्र सव्यापसव्याभ्यां यज्ञोपवीतप्राचीनावीतयोर्ग्रहणं न तु प्रद-
क्षिणत्वाप्रदक्षिणत्वयोः । प्रदक्षिणापसव्यवच्छब्दाभ्यां तयोः पृथगुपा-
दानात् । दर्भानिति दर्भासनं एतच्च सव्यमाच्छादनदानान्तेषु वैश्वदेवि-
कपदार्थकाण्डसमाप्त्यनन्तरं ।

प्राचीनावीतमुपदिशंस्तावत्कालं यज्ञोपवीतानुवृत्तिं सूचयति या-
ज्ञवल्क्यः ।

अपसव्यं ततः कृत्वा पितृणामप्रदक्षिणं ।

द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा ह्युशन्तस्त्वेत्यृचा पितृन् ॥

आवाहयेदित्युत्तरेण सम्बन्धः । एतच्च प्राचीनावीतमर्थसंस्त्रवविनियोगं
विहायाच्छादनान्तमनुवर्त्तते । अतएव दर्भासनाद्याच्छादनान्तक्रिया-
काण्डमध्यवर्त्तिषु केषुचित्पदार्थेषु कण्ठेऽप्येव प्राचीनावीतवचनं दृश्यते ।
नया च ब्रह्माण्डपुराणे ।

अपसव्यं ततः कृत्वा तिलानादाय संयतः ।

पितृणावाहयामीति पृच्छेद्विप्रानुदङ्मुखान् ॥

अर्थपात्राण्यधिष्ठत्य वैजवापहतगृह्ये

प्राचीनावीतपात्राण्यपूर्णानि सदर्भाणि सतिलानि पश्चादग्नेर्दर्भेषु
निधायेति ।

‘अग्नेः’ अन्वाहयार्थपचनादेः, अतो दर्भासनदानाद्याच्छादनान्तं पित्र्यं
कर्मकाण्डमपसव्येन कर्त्तव्यं । न च गन्ध-पुष्प-धूप-दीपाच्छादनं ब्राह्म-
णेभ्य एव क्रियते, पितृभ्य इति तस्य लौकिकत्वाद्यज्ञोपवीतधर्मकत्वमिति
वाच्यम् । ब्राह्मणाधिष्ठानकं पितृभ्य एव तद्दानमित्युक्तत्वात् । अग्नौ-
करणन्तु कात्यायनमतानुसारिभिरनुज्ञाभ्यर्थनात्प्रभृत्येव प्राचीना-
वीतिभिः कार्यं । आश्वलायनमतानुसारिभिश्चानुज्ञाभ्यर्थनात्प्रभृति
तदुत्तरकालभाविपदार्थात्प्रभृति वा प्राचीनावीतिभिरेव कार्यं ।
अथवा सर्वैरेवादितः प्रभृति प्राचीनावीतेन यज्ञोपवीतेन वा कार्य-
मिति । एतत् सर्वमग्नौकरणप्रयोगान्तर्वर्त्तिप्राचीनावीतादिनिर्णय-

प्रकरणे प्रपञ्चेनोपपादयिष्यते । उतशेषप्रतिपत्तिस्तु सर्वैः प्राचीना-
वीतिनैव कार्या यतोऽत्र साधारण्येनापसव्यमाह शौनकः ।

ऊत्वाग्नौ परिशिष्टन्तु पितृपात्रेष्वनन्तरम् ।

निवेद्यैवापसव्येन परिवेषणमाचरेत् ॥

इत्येवंविधोऽन्वयः प्रतिपत्तव्यः । यत आह कार्ष्णाजिनिः ।

अपसव्येन कर्त्तव्यं पित्र्यं कृत्यमशेषतः ।

अन्नदानादृते सर्वमेवं मातामहेष्वपि ॥

अन्नदानमत्र परिवेषणं विवक्षितं । न तु पित्याद्युद्देशेनान्नत्यागः ।
तस्य साक्षात् पितृसम्बद्धत्वेन मुख्यतया पित्र्यशब्दवाच्यत्वात् प्राधान्येन
प्राचीनावीतविधिविषयत्वात् ।

अपसव्येनान्नपरिवेषणे दोषमाह स एव ।

अपसव्येन यस्त्वन्नं ब्राह्मणेभ्यः प्रयच्छति ।

विष्टामश्रन्ति पितरः ते च सर्वे द्विजोत्तमाः ॥

पात्रालभनाङ्गुष्ठनिवेशनान्नत्याग-भोजन-प्रेषा वैश्वदेविके सव्येन
पित्र्ये अपसव्येन कार्याः । अतियेः सर्वं यज्ञोपवीतयुक्तमेव पिता पिता-
महश्चेत्यादिः श्लोकजपो भोजनात् प्रागुत्तरकालीना गायत्रीमधु-
वातेत्यादिजपस्यापसव्येन । यद्यपि चात्र प्रदक्षिणं शिवा आपो जपा-
ग्नौरित्यादिजमदग्निवचनसामान्येन जपमात्रे यज्ञोपवीतित्वमुक्तं, तथापि
सूक्त्यन्तरे सूक्तस्तोत्रजपं मुक्तेति, मुक्ता यस्त्वश्रतां जप इति च, जप-
विशेष एव प्राचीनावीतित्वापवाददर्शनात् आपोशानन्तु नित्यभोजन-
विहितमेवानुष्ठीयते इत्यस्य पितुः सम्बन्धविरहाद्यजमानकर्तृकमपि
तस्य दानं पित्र्यमेवेति यज्ञोपवीतिनैव कार्यं । भुञ्जानेषु ब्राह्मणेषु
पित्र्यसूक्तस्तोत्रमन्त्रगाथाख्यानादिजपो यज्ञोपवीतिना कार्यः ।

तथा च मरीचिः ।

प्रदक्षिणं शिवा आपोजपाशीः-स्वस्तिवाचनं ।

विप्रेषु दक्षिणादानं षट् सव्यानि प्रचक्षते ॥

‘प्रदक्षिणं’ विसर्जनानन्तरं वह्निर्निर्गत्य मण्डलोपर्यवस्थितानां ब्राह्मणानां प्रदक्षिणीकरणं । ‘शिवा आपः’ सञ्चित्यादिभिर्मन्त्रैः क्रियमाणं जलकुसुमाक्षतचेमात्मकं कर्म लक्ष्यते । अदृष्टार्थं मन्त्राद्युच्चारणं ‘जपः’ । ‘आशीश्च यजमानगतफलप्रार्थनात्मिका दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां इत्यादिकाभिप्रेता, न पुनः कर्मस्वरूपमात्रसम्बन्धिधर्मसम्पत्तिप्रार्थनारूपा । ‘स्वस्तिवाचनं’ स्वस्ति भवन्तो ब्रुवन्त्विति वाचनं । ‘विप्रेषु दक्षिणादानं’ यत्पिचाद्युद्देशमन्त्रेण विप्रेभ्य एव दक्षिणादानं क्रियते तदत्राभिमतं । न तु यत्पिचाद्युद्देशेन विप्ररूपाधिष्ठाने क्रियते तदपि, विप्रशब्देन विशेषितत्वात् । एतानि षट्कर्माणि ‘सव्यानि’ सव्यधर्मकानि यज्ञोपवीतधर्मकाणीत्यर्थः ।

जमदग्निरपि ।

अपसव्येन कर्त्तव्यं सर्वं आद्वं यथाविधि ।

सूक्तस्तोत्रजपं मुक्ता विप्राणाञ्च विसर्जनम् ॥

सूक्तस्तोत्राणि व्याख्यातानि । वाजे वाज इत्यनया कुशारेण यत् क्रियते तत् ‘विसर्जनं’, तत्पितृसम्बन्धपि सव्येनैव कार्यं । सूक्तस्तोत्रग्रहणं भुञ्जानेषु ब्राह्मणेषु यद्यज्ज्ञप्यं तस्य सर्वस्योपलक्षणार्थं ।

तथा च वृद्धशतातपः ।

हतापसव्यः कुर्वीत मुक्ता यस्वश्रताञ्जपः ।

अश्रतामित्यश्रत्सु ब्राह्मणेषु यजमानेन क्रियमाणो जप इत्यर्थः ।

अश्रतामितिग्रहणाद् ब्राह्मणभोजनकालादन्यत्र योजपस्तत्र प्राचीना-

कीर्तमेव कर्त्तव्यं । प्राच्योदीच्याशेषस्वकीयाङ्गसहितं विकिरदानमप-
स्येन । भाजनविमोचनार्थं सकृत् गण्डूषदानमापोशानदानसमान-
न्यायत्वाद्यज्ञोपवीतिना कार्यं । तद्भाः स्वेति प्रश्नः, शेषान्नविनियोग-
प्रश्नश्च । दैवपित्र्यसाधारण्येनेष्टत्वादपस्येन कार्यः । आचान्तेषु च
द्विजेषु सुप्रोक्षितमस्त्विति आहुदेवप्रोक्षणमाशिषा सह समानरूपेणाभ्य-
र्थनेनानुविद्धमपि कर्मैकसम्बन्धाच्छ्राद्धविधिसम्पूर्णताभ्यर्थनवत् प्राची-
नाकीर्तिनानुष्ठेयं । ब्राह्मणपाणिषूदकपुष्पाक्षतदानानि तु स्रत्याचा-
रप्रमाणकशिवात्रापःसन्निव्यादियजमानसम्बन्धयोग्याशीःप्रतिपादकम-
न्मानुविद्धत्वात् सर्वमङ्गल्यकर्मसम्बन्धात्पित्राद्युद्देशमन्तरेण क्रियमाण-
त्वाच्च यज्ञोपवीतिना कार्याणि ।

तथाचात्र शङ्खधरेण च्चागलेयस्यतिः दर्शिता ।

इतः पुष्पाणि स्येन सोदकानि पृथक् पृथक् ।

दर्भपाणिः प्रदद्यात्तु वाङ्मनःकायसंयत इति ॥

अतोऽध्यापककर्क आह ।

आचान्तेषूदपुष्पाक्षतदानान्तश्च दैवपूर्वं ततोऽपसव्यं पित्र्ये केचित्तु
स्येनेच्छन्ति । तन्न दानसंयोगात् । पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः पितृत्वो-
पदेशादिति ।

तन्निरन्तरं प्रदर्शितन्यायवचनाभ्यां दूषितमित्यनादेयमिवोपल-
क्ष्यते । अक्षथोदकञ्च देवोद्देशेन पित्राद्युद्देशेन विहितमिति दैवेषु
यज्ञोपवीतेनापित्र्येषु प्राचीनावीतिना कार्यं । अघोराः पितरः सन्तु
गोत्रं नोवर्द्धतां दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां इत्येवमादिकानामाशिषां
जपाशीःस्वस्तिवाचनमित्यादिपूर्वप्रदर्शितजमदग्निवचनाद्यज्ञोपवीतिक-

र्त्तव्यत्वं । स्वधावाचनञ्च साङ्गं पित्र्यत्वात् प्राचीनावीतधर्मकं पात्रस्थार्थ-
संस्वमोचनं न्युजपात्रोत्तानीकरणञ्च प्राचीनावीतिना कार्यं ।

अतएवाग्नीःप्रतिग्रहानन्तरमाहव्रिः ।

अपसव्यं ततः कृत्वा पिण्डपार्श्वं समाहितः ।

क्षिप्त्वा दर्भपवित्राणि मोचयेत् संस्ववांस्ततः ॥

इति दक्षिणादानन्तु कैश्चित् ब्राह्मणेभ्य एवानत्यर्थं क्रियते, कैश्चिद्
ब्राह्मणरूपाधिष्ठाने पितृभ्य एव तत्प्रतीत्यतिशयकामैः क्रियते, तत्र
पूर्वैर्यज्ञोपवीतेन कार्यं, उत्तरैस्तु प्राचीनावीतेन ।

अतएव जमदग्निना पक्षद्वयं दर्शितम् ।

सर्वं कर्मापसव्येन दक्षिणादानवर्जितम् ॥

तथा । सर्वं कर्मापसव्येन यत्किञ्चिदिह कीर्तितं ।

विधाय दक्षिणामेकां तथा विप्रविसर्जनं इति ॥

विश्वदेवप्रीतिवाचने च यज्ञोपवीतं पूर्वमेवोक्तं । भोजनपात्रक्षालनस्य दैवपित्र्यस्थानकस्य सव्यापसव्यविभागेनानुष्ठानं । स्वस्तिवाचनं
केचित् पितृसम्बन्धितया कुर्वन्ति, केचित्तु यजमानसम्बन्धितया, तदु-
भयमपि जपाग्नीःस्वस्तिवाचनमिति वचनाद्यज्ञोपवीतिनैव कार्यं । दैवे
पित्र्ये च विसर्जनं यज्ञोपवीतिना कार्यमित्यपि प्रागेव दर्शितम् ।

ज्ञानकोऽप्याह ।

उपचीय स्वधेति विसृजेदस्तु स्वधेति चेति अनुव्रजनन्तु प्राचीनावी-
तिनैव कार्यं ।

ब्राह्मणप्रदक्षिणकरणे यज्ञोपवीतिकार्यत्वं । ब्राह्मणदत्तपुण्याक्षतग्रह-
णादय मे सफलं जन्मेत्यादिप्रियभाषणं-मनुचारणं-संवाहनं-स्वस्थानग-

मनार्थानुज्ञापन-सीमन्तानुगमनानि तु प्रस्थाप्यमानविशिष्टपुरुषसुह-
तिरूपत्वेन लौकिकत्वाद्यज्ञोपवीतिना निष्पाद्यानि । उच्छिष्टाच्छादनस्य
च नित्यभोजन इव कार्यप्रयुक्त्यैवानुष्ठीयमानस्य लौकिकत्वेनैव यज्ञो-
पवीतनिर्वर्त्यत्वं । योष्यचोच्छेषन्तु तन्निष्ठेदित्यादिभिर्विहितः काल-
नियमो दृश्यते सोऽस्य लौकिकत्वेऽपि न विरुध्यते । पत्नीकर्तृकस्य
मध्यमपिण्डभक्षणस्य पुत्रकामसम्बन्धेन विधानात् काम्यैकस्वरूपत्वे
यजमानकर्तृकपत्नीसम्प्रदानकपिण्डदानस्य पितृसम्बन्धराहित्यात् ।
यज्ञोपवीतधर्मकत्वं । या तु पिण्डास्तु गोऽजविप्रेभ्य इत्यादिका नित्य-
त्वश्रुता पिण्डनिर्वापाङ्गभूता प्रतिपत्तिस्तस्याः पित्र्यकर्मसम्बन्धेन पित्र्य-
त्वात् प्राचीनावीतिधर्मवत्त्वं । अस्याश्च प्रतिपत्तेः कामसम्बन्धान्त्वानेपि
नित्य-काम्योभयरूपत्वात् पित्र्यत्वसङ्गावेन प्राचीनावीतिकर्तव्यत्वमेवा-
ध्यवसातुं युक्तं, न तु काम्यप्रयुक्त्यानुष्ठीयमाने प्राचीनावीतं निवर्त्तेत ।
स्वजनकर्तृकस्य यजमानकर्तृकस्य च आहुत्तेश्वभोजनस्य अशेषाश्रितत्वेन
आहुत्तुपकारकत्वेऽपि प्रयोगसामाद्युत्तरकालविहितपञ्चमहायज्ञानुष्ठा-
नानन्तरकालीनत्वेन प्रयोगवहिर्भावं मन्यमानाः सर्वेऽपि श्रिष्टा यज्ञोप-
वीतधर्मकत्वमाचरन्तो दृश्यन्त इति तस्य तद्वर्त्मकत्वमाश्रयणीयम् ।

इति विशेषतो निर्णयः ।

इति प्राचीनावीतिनिर्णयः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-

पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-

बद्धे आहुकल्पे परिभाषाप्रकरणं नाम

दशमोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ एकादशोऽध्यायः ।

दाने दानवपुङ्गवं वलिमय द्वैपायनं वाङ्मये
सर्वानथजयन्मुनीस्तपसि यः प्रज्ञाप्रकर्षं गुहं ।
सोऽयं प्रारभते पयोधितनयाप्राणेश्वरं संस्मरन्
हेमाद्रिर्विहितं प्रयोगमधुना आद्वय वक्तुं सुधीः ॥
आदौ तत्र निमन्त्रणप्रकरणं प्रसूति विस्फारित-
प्रज्ञालोकसमुद्भूतक्रतुलसत्सूक्तार्थसार्था विधिः ।
यस्मिन्निर्मलितप्रयोगविततिश्चालोचिता सज्जनै-
रानन्दामृतमेदुरीभवदभिप्रायास्पदैः स्थास्यति ॥

अथ निमन्त्रणं ।

इह किल आद्वयप्रयोगे प्रारिक्षितेऽर्थान्निमन्त्रणमन्तरेणापि तदुप-
योगिब्राह्मणोपादाने प्रसज्यमाने निमन्त्रणप्रकारेणैव ब्राह्मणोपादानं
कर्तव्यं इत्येवंविधनियमार्था निमन्त्रणीयविशिष्टो निमन्त्रणविधिः
प्रतिपाद्यते ।

तत्र वायुपुराणे ।

सर्ववेदव्रतस्नाताः पङ्क्तीनां पावना द्विजाः ।

ये च भाष्यविदो मुख्या ये च व्याकरणे रताः ॥

अधोयानाः पुराणञ्च धर्मशास्त्रं तथैव च ।

तृणाचिकेतः पञ्चाग्निस्तिसुपर्णः षडङ्गवित् ॥

ब्राह्मदेयसुतश्चैव कन्दोगो ज्येष्ठसामगः ।

पुण्येषु देवतीर्थेषु अभिषेककृतव्रताः ॥

मुख्येषु ये च सत्रेषु भवन्त्यवमृत्यसु ताः ।

ये च सद्योव्रता नित्यं स्वकर्मनिरताश्च ये ।

अक्रोधनाः शान्तिपरास्तान् वै आद्धे निमन्त्रयेत् ॥

ये चापि नित्यन्दशसु सुकृतेषु व्यवस्थिताः ।

स्वकर्मनिरता नित्यं तान् आद्धेपु निमन्त्रयेदिति ॥

‘सर्वे वेदः’ मन्त्रब्राह्मणात्मिका एका समग्रा शाखा, तत्सम्बन्धानि च सर्वानि व्रतानि अन्यान्यपि च कृच्छ्रादिरूपाणि, अथवा सर्ववेदाः ऋग्यजुःसामसंज्ञकानां वेदानां शाखात्रयं तत्सम्बन्धीनि शास्त्राणि व्रतानि । तत्र ‘खाताः’ पारङ्गताः, तेषु निष्णाताः निष्णा इति वा । ‘पङ्क्तीनां’ भोजनार्थोपविष्टब्राह्मणपरम्पराणां, मध्ये समुपविष्टाः ‘पावनाः’ पवित्रतापादका भवन्ति । द्विजशब्देन विप्रा विवक्षिताः । ‘ये च भाष्यविदः’ वेद-तदर्थविषयाणां भाष्यनामधेयानां ग्रन्थानामर्थस्य सम्यग्वेत्तारः । ‘ये च व्याकरणे रताः’ । ‘अधीयानाः पुराणं च’ ब्राह्मादिपुराणमध्ये किञ्चिदेकमधीतमधीयते वा एतेपि पङ्क्तिपावनाः । ‘धर्मशास्त्रं’ मनु-याज्ञवल्क्यादिप्रणीतं स्मृतिशास्त्रं । दण्डचिकेतादिशब्दानामर्थः पूर्वमेव व्याख्यातः । ‘पुण्येषु’ पावनेषु, विश्वेश्वरादिदेवविशेषोपलक्षितेषु वाराणस्यादितीर्थेषु, अभिषेकैरङ्गभूतैः कृतानि निष्पादितान्यङ्गानि व्रतानि यैस्तीर्थस्नाने कृतनियमा वा ते तथा, अभिषेककृतश्रमा इति वा पाठः । ‘सत्राणि’ अहर्गणनिष्पाद्याः वज्रयजमानकाः आसनोपायिचोदनाचोदिताः द्वादशाहगवामयनकुण्डपायिनामयनादिसंज्ञकाः सोमविकारभूताः

यागविशेषास्तेषु योऽवष्टयः जलाशयसमीपे क्रियमाणः समाप्यङ्गात्मकः
 कर्मविशेषस्तत्र ये 'भृताः' कृतजलाश्रवनाः, ये च 'सद्योव्रताः' सद्यस्तदानी-
 मेव समापितव्रतपवित्रीकृताः, अथवाज्ञान-प्रमादादिभिः प्रत्यवायलेषे
 समुत्पन्ने सद्यस्तदानीमेव तत्प्रचालनाय कृच्छ्रादिव्रताचरणशीलाः,
 'स्वकर्मनिरताः' स्वाधिकारविहितनित्य-नैमित्तिककर्मानुष्ठाननिष्ठाः,
 ये च 'दशसु सुकृतेषु व्यवस्थिताः' दशलक्षणे धर्मे विशेषेण स्थिताः आदर-
 विशेषेण नित्यं तदनुष्ठानप्रवृत्ताः । दशलक्षणश्च धर्मो मनुनोक्तः । धृतिः
 क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः । धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं
 धर्मलक्षणं ॥ 'धृतिर्नाम धनादिसंचये सत्त्वाविनाशः' यदीदं क्षीणं
 ततः किं स्यात् शक्यं हि मयान्यदप्यर्जयितुमिति । एवमिष्टविद्यो-
 गादौ संसारगतिरियमीदृशीति चित्तस्य यथापूर्वमवस्थापनञ्च । 'क्षमा'
 अपराधमर्षणं, कस्मिंश्चिदपराधे प्रत्युद्देजनानारम्भः । 'दमः' अनौद्धत्यं
 विद्यामदादित्यागः । 'अस्तेयं' प्रसिद्धं । 'शौचं' आहारादिशुद्धिः ।
 'इन्द्रियसंयमः' अप्रतिषिद्धेष्वपि विषयेष्वप्रसङ्गः । 'धीः' सम्यक्ज्ञानं,
 प्रतिपक्षीभूतसंशयादिनिराकरणसमर्था बुद्धिः । 'विद्या' आत्मज्ञानं ।
 कर्माध्यात्मज्ञानभेदेन धीविद्ययोर्भेदः । 'सत्यं' यथार्थवचनं । 'अक्रोधः'
 रोषाभावः । 'स्वकर्मनिरताः' परकर्मवर्जनपरत्वादस्यापौनरुक्त्यं । एवंवि-
 धलक्षणान् ब्राह्मणान् आह्वेषु निमन्त्रयेत् ।

महाभारते ।

ये च पुण्येषु तीर्थेषु अभिषेककृतश्रमाः ।

अक्रोधना अचपलाः क्षान्ता दान्ता जितेन्द्रियाः ।

सर्वभूतहिता ये च आह्वेष्वेतान्निमन्त्रयेत् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

ये वेदभाष्यवेत्तारो ये वै व्याकरणे श्रुताः ।

धर्मशास्त्र-पुराणानि मीमांसां येऽप्यधीयते ॥

पुण्यतीर्थश्रुता ये च तपसा क्षीणकिस्त्रिषाः ।

ये पीतशोभाः सत्यस्थाः व्रतोपव्रतसंयुताः ।

रहिताः क्रोध-लोभाभ्यान्तांस्तु श्राद्धे निमन्त्रयेत् ॥

‘पीतशोभाः’ इत्यत्र शोमपानकर्तृत्वेन शोमयागकर्तृत्वं लक्ष्यते ।

‘व्रतानि’ धर्माः, ‘उपव्रतानि’ नियमाः, ते च पूर्वं दर्शिताः ।

नागरखण्डे तु निमन्त्रणविधौ निमन्त्रणीयानामाश्रमक्रमेण कल्पा-
नुकल्पविभागोऽपि दर्शितः ।

निमन्त्रयेद्यतीन् पूर्वं वनस्थान् वर्णिनस्तथा ।

मृदभगवे मृदस्थांश्च ब्रह्मज्ञानपरायणान् ॥

अग्निहोत्रयुतान् वापि वेदविद्याविचक्षणान् ।

श्रोत्रियांश्च तथा वृद्धान् स्वधर्मनिरतान् सदा ॥

वज्रभृत्यकुटुम्बांश्च दरिद्रान् कुलसंयुतान् ।

अव्यङ्गानतिरिक्ताङ्गान् यथार्थज्ञांस्तथा शुचीन् ॥

‘वर्णिनः’ नैष्टिकब्रह्मचारिणः ।

इति निमन्त्रणीयविशिष्टो निमन्त्रणविधिः ।

अथ विहितेऽपि निमन्त्रणे तत्कालविशेषे चाविहिते यस्मिन् कस्मिं-
श्चित् काले चाङ्ग-प्रधानप्रत्यासत्त्यतिशयानुग्रहाय प्रयोगकाल एव वा
निमन्त्रणे प्रसक्ते कालविशेषः प्रतिपाद्यते । स च स्थूल-सूक्ष्मविभागेन
द्विधा । तत्र तावत् स्थूलः प्रतिपाद्यते ।

आह विष्णुः ।

अथ आहुः सुः पूर्वद्युः ब्राह्मणानुपनिमन्त्रयेत् ।

‘आहुः सुः’ श्रोते आहुः कर्त्तुमिच्छुः आहुकर्त्ता तत्प्रेषितो वा सवर्णः, ‘पूर्वद्युः’ पूर्वस्मिन् दिवसे, आहुभोजनाहान् ब्राह्मणान् ‘उपनिमन्त्रयेत्’ निमन्त्रणेन संयोजयेत् । निमन्त्रणं नाम देवपितृकार्यार्थोऽप्रत्याख्येयो नियोग इति स्मृतिचन्द्रिकाकारः । अधोषणपूर्वकमभ्युपगमसम्पादनमिति मेधातिथि-महार्णवप्रकाशकारौ । एते निमन्त्रिताः आहुङ्गतामापद्यन्ते ।

तया च वसिष्ठः ।

पितृभ्यो दद्यात् पूर्वद्यु ब्राह्मणान् सन्निपात्येति ।

आहुदिनात् पूर्वद्यु ब्राह्मणान् ‘सन्निपात्य’ निमन्त्रणेनैकक्रियाङ्गभावतां नीत्वा(१), सन्निपातनमेकक्रियाङ्गभावनाजनयनमिति मेधातिथि-हरिहराभ्यां व्याख्यातवान् । अतो निमन्त्रणात् प्रभृति तेषां श्रौचादिगुणलोपेऽङ्गापचाराच्छाद्धवैगुण्यं ज्ञेयं ।

आह देवलः ।

यः कर्त्तास्मीति लक्षणात् दाता विप्रान्निमन्त्रयेत् ।

निरामिषं सकृद्भुक्ता सर्वभुक्तजने गृहे ॥

असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान् निमन्त्रयेत् ।

अज्ञातीनसमानार्थानयुग्मानात्मशक्तिः ॥

‘अज्ञातीन्’ यजमानभिन्नगोत्रान् । ‘असमानार्थान्’ भिन्नप्रकारान् ।

(१) निमन्त्रणात्मकक्रियाङ्गभावतां नीत्वेति ग० ।

‘अयुग्मान्’ विषमसंख्यानं । याज्ञवल्क्येन विशेष उक्तः । निमन्त्रणकर्त्ता च शौचादिमता भाव्यं ।

अतएव आङ्गस्तुत्यन्तरमाह हारीतः ।

यत्नेनैवं विद्वान् आङ्गमाचरिष्यन् पूर्वद्युर्ब्राह्मणान्निमन्त्रयेदिति ।
‘एवं विद्वान्’ आङ्गस्य महाफलतां जानन् ‘यत्नेन’ शौचादिगुणलोप-
प्रमादवर्जनार्थेन प्रयत्नेन, संयुक्तः । एते तु निमन्त्रणकर्त्तुर्निमन्त्रणीय-
द्विजानाञ्च शौचादिगुण याज्ञवल्क्येन व्यक्तसेवेक्ताः ।

निमन्त्रयीत पूर्वद्युर्ब्राह्मणानात्मवाञ्छुचिः ।

तैश्चापि संयतैर्भाव्यं मनोवाक्कायकर्मभिः ॥

‘आत्मवान्’ संयतेन्द्रियः क्रोध-मद-मात्सर्यादिवर्जित इत्यर्थः ।
‘शुचिः’ हतयथोक्तवाह्यशौचः स्नानोदकोपस्पर्शनादिभिश्च शुद्धकायः,
‘तैः’ च निमन्त्रणीयैर्ब्राह्मणैः, मनोवाक्कायकर्म्मभिः ‘संयतैः’ संयमकारि-
भिः, भवितव्यं । संयमो नाम विहितक्रियानुष्ठानपूर्वकनिषिद्धक्रियावर्जनं ।
विष्णुधर्मोत्तरेऽपि ।

वक्ष्यमाणगुणान् विप्रान् पूर्वद्युरूपमन्त्रयेत् ।

कर्त्ता समेतैस्तैर्भाव्यं संयतैश्च निमन्त्रितैः ॥

पूर्वद्युर्ब्राह्मणनिमन्त्रणं कार्यमित्युक्तं ।

आङ्गदिनेऽपि कदाचित् निमन्त्रणं कार्यमित्याह तुः शङ्खलिखितौ ।

जन्म-शरीरलक्षणगुणोपेतान् ब्राह्मणानुपनिमन्त्रयेत् श्रोऽद्य वा
आङ्गमाचरिष्य इति ।

श्रोऽद्य वा आङ्गमाचरिष्य इत्येवमाकलय्य ब्राह्मणानुपनिमन्त्रयेत् ।
‘जन्मलक्षणैः’ श्रोत्रियपुत्रत्व-गौरीसुतत्व-धर्मपत्नीजत्व-गर्भाधान-पुंसव-

नादिभिः, उपेतान् ब्राह्मणान् उपनिमन्त्रयेत् । 'शरीरलक्षणैः' काण-
कुञ्ज-कुनखिकुष्ठि-श्वित्रि-श्यावदन्त-हीनातिरिक्ताङ्गत्वादोषविपरीतैः
शरीरधर्मैः, उपेतान्, 'गुणैः' श्रोत्रियत्व-सदाचारत्व-वेदतदङ्गार्थवेदित्व-
त्रिमधु-त्रिसुपर्ण-त्रिणाचिकेत-ज्येष्ठसामगत्वादिभिश्च, उपेतान्, श्रोऽद्य
वा आङ्गमाचरिष्य इति ब्राह्मणानुपमन्त्रयेदित्येतस्मादाक्याच्छ्राद्धदिनात्
पूर्वद्युः आङ्गदिने वा निमन्त्रणं कार्यमिति गम्यते ।
तदेतद्व्यक्तमाह कात्यायनः ।

तदहर्ब्राह्मणानामन्त्रयीत पूर्वद्युर्वेति ।

मनुष्याह ।

पूर्वद्युरपरेद्युर्वा आङ्गकर्मण्युपस्थिते ।

निमन्त्रयीत चवरान् सम्यग्विप्रान् यथोदितान् ॥

'पूर्वद्युः' यदहः आङ्ग कर्त्तव्यममावास्यायां वा त्रयोदश्यां वा ततः
पूर्वस्मिन्नहनि चतुर्दश्यां द्वादश्यां वा, अपरेद्युरिति आङ्गदिने एव । विक-
ल्पश्चात्र शक्त्यपेक्ष्यः । यो निमन्त्रणप्रयुक्तान्नियमान् पूर्वदिनादारभ्य
शक्नोति पालयितुं स पूर्वद्युर्निमन्त्रणं कुर्यात्, अशक्तस्तु तदहरेवेति ।
अधिकनियमानुपालनाच्च फलातिशय इति तस्यार्थवत्ता । अन्ये तु
पूर्वमेव संसृते आङ्गदिने पूर्वद्युर्निमन्त्रणमसंसृते तु तदहरिति
विकल्पं व्याचक्षते । अन्ये तु च असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान्निमन्त्र-
येदिति देवलवचनात् येन केनचित् कारणेन पूर्वद्युरसम्भवे तदह-
र्निमन्त्रणमिति व्याचक्षते । अन्ये च गृहस्थानां पूर्वद्युर्निमन्त्रणं यति-
ब्रह्मचारिणोस्तु तदहर्गतिव्यवस्थां वर्णयन्ति । एतत्तु न युक्तं अन्ये च
परेद्युरिति वचनविरोधात् यतः परेद्युरेव निमन्त्रणं न पूर्वद्युरित्येवं-

विधयोर्नियम-निषेधयोरभावाच्च । यत्तेतद्भवस्थाप्रमाणत्वेनोद्भावितं
मधुशर्मणा । अप्राप्तौ तद्दिने वापि हित्वा योषित्प्रसङ्गिनं । भिन्नार्थमा-
गतान् वापि काले संयमिनो यतीनिति ॥ न तत् यत्यादेः परेद्युरेव
निमन्त्रणं कर्त्तव्यं न पूर्वद्युरित्येवं परं, गृहस्थं पूर्वद्युरेव निमन्त्रयेन्न
परेद्युरेवंपरं वा, किन्तु पूर्वस्थां रात्रौ कृतमैद्युनविप्रवर्जनमात्रपरमिति ।
'अवरान्' संख्यायां कृत्वा त्रयः श्रवरे हीना येषान्ते अवर इति तद्गुण-
सम्बिज्ञानो वज्रब्रीहिः । तेन चीन् वा पञ्च वा सप्त वेत्यादि वेदितव्यं ।
एतच्च निमन्त्रणीयब्राह्मणसंख्याप्रकरणे विवरिष्यते ।

पद्मपुराणेऽपि ।

विप्रान् पूर्वे परे वाङ्नि विनीतात्मा निमन्त्रयेत् ।

शील-वृत्त-गुणोपेतान् वयोरूपसमन्वितान् ॥

भविष्योत्तरेऽपि ।

पूर्वद्युस्तद्दिने वा स्यात् ब्राह्मणानां निमन्त्रणं ।

न वाप्नुवन्ति पितरः श्राद्ध हीननिमन्त्रणं ॥

अत्र ब्राह्म-मार्कण्डेयपुराणयोः पूर्वदिननिमन्त्रणे कारणमुक्त्वा पूर्व-
दिनातिक्रमे श्राद्धदिनेऽपि निमन्त्रणकर्त्तव्यतामभिधाय तत्र ब्राह्मण-
विशेषवर्जनमनिमन्त्रितानामपि श्राद्धकालागतानां यतीनां श्राद्ध-
भोजित्वमुक्तं ।

निमन्त्रयीत पूर्वद्युः पूर्वोक्तान् द्विजसत्तमान् ।

दैवे नियोगे पित्र्ये च तांस्तथैवोपकल्पयेत् ॥

गत्वा तु योषितं श्राद्धे यो भुङ्क्ते यश्च भोजयेत् ।

रेतोमूत्रकृताहारास्तं मासं पितरस्तयोः ।

तस्मात्तु प्रथमं कार्यं प्राञ्जेनोपनिमन्त्रणं ॥

अप्राप्तौ तद्दिने वापि हित्वा योषित्प्रसङ्गिनं ।

भिचार्यमागतान् वापि काले संयमिनो यतीन् ।

भोजयेत् प्रणिपाताद्यैः प्रसाद्य यतमानसः ।

‘दैवे नियोगे’ वैश्वदेविककर्मार्थनियोगे, ‘पित्र्ये’ पितृ-पितामहादि-
देवत्यकर्मार्थे च नियोगे, विभागेन तान् ब्राह्मणानुपकल्पयेत् त्वं दैवे
निमन्त्रितोऽसि त्वं पित्र्ये निमन्त्रितोऽसि त्वं पितामहार्थं त्वं प्रपिताम-
हार्थं इत्यादि कथयेदित्यर्थः । गत्वा तु योषितमित्यादिना कृतमैथुनस्य
आद्धभोजननिषेधात् पूर्वस्यां रात्रौ कृतमैथुनेन निमन्त्रणनिषेधः
कर्त्तव्य इति गम्यते ।

वैष्णव-वाराहपुराणयोरपि ।

प्रथमेऽह्नि बुधः शस्तान् ओत्रियादीन्निमन्त्रयेत् ।

कथयेच्च तदैवेषां नियोगान् पितृदैविकान् ॥

आद्धे नियुक्तो यो भुक्त्वा भोजयित्वा नियुज्य च ।

व्यवायीरेतसो गर्त्तं मज्जयत्यात्मनः पितृन् ॥

तस्मात् प्रथममत्रोक्तं द्विजाग्र्याणां निमन्त्रणं ।

अनिमन्त्र्य द्विजान् गेहमागतान् भोजयेद्यतीन् ॥

कूर्मपुराणे ।

श्वोभविष्यति मे आद्धं पूर्वद्युग्भिपूज्य च ।

असंभवे परेद्युर्वै यथोक्तैर्लक्षणैर्युतान् ॥

तस्य ते पितरः श्रुत्वा आद्धकालमुपस्थितं(१) ।

अन्योन्यं मनसा ध्यात्वा सन्तपन्ति मनोजवाः ॥

तैर्ब्राह्मणैः सहाश्रन्ति पितरोह्यन्तरीक्षगाः ।

वायुभृतास्तु तिष्ठन्ति भुक्त्वा यान्ति परां गतिं ॥

आपस्तम्बस्त्वैकैकस्य ब्राह्मणस्य निमन्त्रणत्रयमुक्तवान् ।

पूर्वेद्युर्निवेदनं अपरेद्युर्द्वितीयं तृतीयमामन्त्रणं त्रिप्रायमेके आर्द्धमु-
पदिशन्ति । यथा प्रथममेवं द्वितीयं तृतीयञ्च सर्वेषु वृत्तेषु ।

अस्यार्थः । पूर्वेद्युः रात्रौ ब्राह्मणेभ्यो भोजननिवेदनं कर्त्तव्यं । पुनश्चा-
परेद्युः स्वागतप्रश्नान्तरं तृतीयं चासनदानानन्तरमिति । अत्रार्थवादः ।
यतः आर्द्धं 'त्रिप्रायं' त्रिसंख्यापदार्थवज्जलं, तत्र हि तिस्रो देवताः, त्रीणि
पवित्राणि, त्रीणि पात्रानि, त्रिःसावित्रीजपः, त्रयः पिण्डाः, त्रिराञ्जना-
भ्यञ्जनादीनीति । तेषु पदार्थेषु यथा प्रथमस्तथैव द्वितीय-तृतीयाविति ।

इति निमन्त्रणस्थूलकालाः ।

अथ निमन्त्रणसूक्ष्मकालाः ।

तत्र नागरखण्डे ।

पूर्वेद्युः सायमासाद्य आर्द्धार्धाणां द्विजन्मनां ।

गृहं गत्वा शुचिर्भूत्वा संयतस्तान्निमन्त्रयेत् ॥

ब्राह्मणाणां गृहङ्गत्वेत्यनेन स्वगृहं प्रति समाहृतान् न प्रसङ्गान्तरे-
णागतान् रथ्यामिलितान् नान्यवेश्मगतानिति गम्यते । अनेनैव च स्वगृ-
हरहितयोरपि यति-ब्रह्मचारिणोः ग्रामान्तरगतस्य च गृहस्थस्य निवास-
स्थानं गत्वेति सूच्यते । यदि पुनर्ग्रामान्तराद्यजमानगृहं प्रत्येवागतः
आर्द्धार्धो भवेत्तदा स्वगृह एव निमन्त्रणीयः । निमन्त्रणीयगृहगम-
नस्यावज्ञानिवृत्तिद्वारेणोपयोगित्वात् स्वगृहाभावेऽवज्ञाप्रसङ्गविरहा-

यतीन् गृहस्थान् साधून्श्च ओचियान् ब्रह्मचारिणः ॥

‘तां रात्रिमिति तस्यां रात्रावित्यर्थः । ‘केतयेत्’ निमन्त्रयेत् । रात्रा-
वपि प्रदोषात्परतो निमन्त्रणं कर्त्तव्यं । यतः स एवाह ।

जाति-क्रियावबोधार्थैर्गुणैर्युक्तानलोलुपान् ।

प्रार्थयेत् प्रदोषान्ते भुक्तानश्रयितान् द्विजान् ॥

‘जातिः’ ब्राह्मणत्वं । ‘क्रिया’ स्वाचारः । ‘अवबोधः’ वेद-तदङ्गाद्यर्थज्ञानं,
आदिशब्देन शरीरकुनखित्वादिदोषराहित्यसंग्रहः क्रियते । ‘अलोलु-
पान्’ अतिदृष्ट्याकुलितहृदयेभ्योऽन्यान् । उपलक्षणं चैतत् क्रोधादिमा-
नसावद्यवर्जितानां, ‘प्रार्थयेत्’ भोक्तृत्वेन देव-पितृकार्यसम्पादनसाहा-
य्यायाभ्यर्थयेत् । ‘प्रदोषान्ते’ रजनीमुखं प्रदोषः । ‘भुक्तान्’ कृत-
भोजनान् । ये द्विवारं भोजिनस्तान् दिवा रात्रौ च भुक्तान् । ये त्वे-
कवारभोजिनस्तान् दिवा रात्रौ वा भुक्तान् । उपवासिनस्त्वकृतभोज-
नानेव । यतेनानत्र भोजनं विधीयते किन्तु लुधितानां निमन्त्रणो-
पर्युपभुञ्जानानां शरीरपीडनाद्भुक्ता आहुं न भुञ्जीतेति निमन्त्रणा-
दूर्ध्वं आह्वानव्यतिरिक्तभोजनप्रतिषेधाच्च रागतः प्राप्तस्तेव भोजन-
स्यायं क्रमेविधीयते । श्रयितानां व्यवहारमजानतां निमन्त्रणप्रस-
क्तभावात्पर्युदासनर्थक्याः श्रयितानित्यनेन श्रयितान् प्रबोध्य न
निमन्त्रयेदित्युक्तं भवति । प्रदोषान्तेऽपि सर्वास्मान् स्वगृहजने भुक्तवत्येव
निमन्त्रणं कार्यं । सर्वभुक्तजने गृह इति वचनस्य दर्शयिष्यमाणत्वात् ।
यदा तु पूर्वदिने निमन्त्रणं न कृतं तदानीमभुङ्क्ष्वैवाभुक्ते च गृहजने
अकृतभोजनानेव ब्राह्मणान् आहुदिने एव सत्युच्चारणसौकार्यानुसा-
रात्सति सम्भवे प्रातरेव निमन्त्रयेत् ।

इति निमन्त्रणसूक्ष्मकालः ।

अथ निमन्त्रणकर्त्तारः ।

तत्र तावत्समयमेव निमन्त्रणं कुर्यात् । दाता विपान्निमन्त्रयेदिति देवसूत्रवचनात् । असम्भवे तन्येनापि निमन्त्रणं कारयितव्यं, तच्च साधुना पुरुषेण ।

तथा च कूर्मपुराणे ।

गोमयेनोदकैर्भूमिं शोधयित्वा प्रयत्नतः* ।

समामन्त्र्य द्विजान् सर्वान् साधूभिः सन्निमन्त्रयेत् ॥

‘समामन्त्र्य’ निमन्त्रणाय प्रेषणीयान् साधून् सम्बोध्य मदीयश्राद्धोपयोगिनः सर्वान् ब्राह्मणान्निमन्त्रयेति प्रेषं दत्त्वा, निमन्त्रणं सम्पादयेत् । अथवा ‘समामन्त्र्य’ निमन्त्रणीयानेव सविनयमभ्यर्थनेनाभिसुखीकृत्येत्यर्थः । साधूभिरिति वज्रवचनमविवक्षितं । सर्वान् प्रेषयेदाप्तमित्येकत्वस्यापि दर्शनात् ।

यमोऽप्याह ।

साधूभिः सन्निमन्त्रयेत् ।

साधूभिरपि सर्वान्रेव निमन्त्रणं कारयितव्यं ।

अतएव प्रचेताः स्मृति-प्रभासखण्डयोः ।

सर्वान् प्रेषयेदाप्तं द्विजानामुपमन्त्रणे ।

सर्वणशब्देऽत्र सजातीयोपलक्षणार्थः ।

असर्वणप्रेषणे दोषमाह नारायणः ।

अभोज्यं ब्राह्मणस्यान्नं चक्षियाद्यैर्निमन्त्रितं ।

तथैव चक्षियादीनां वृषलेन निमन्त्रितं ॥

चक्षियाद्यैरिति चक्षिय-वैश्य-सङ्करजाति-शूद्रैः, 'निमन्त्रितं' परम्परया निमन्त्रणेन योजितं, 'निमन्त्रितं' उपकल्पितं, इति भाउ-लानार्थ इति हरिहरः । एतस्मिन्नपि व्याख्याने निमन्त्रितशब्दस्यासामञ्जस्यं तदवस्थमेवेति को विशेषाग्रहः । 'चक्षियादीनामिति चक्षिय-वैश्य-सङ्करजातीनां, 'वृषलेन' शूद्रेण । सर्वणि प्रेषयेदित्येतन्निधमसामर्थ्यात् वृषलशब्दस्यात्र भिन्नजात्युपलक्षणपरत्वं मन्त्र्यं । शूद्राद्यन्न-भोजनार्थं ब्राह्मणेन तु निमन्त्रणे क्रियमाणे दोषोऽयं शातातपस्यति-प्रभासखण्डेषूक्तः ।

अभोज्यं ब्राह्मणस्यान्नं वृषलेन निमन्त्रितं ।

तथैव वृषलस्यान्नं ब्राह्मणेन निमन्त्रितं ॥

अत्र पूर्वोक्तादेव हेतोर्ब्राह्मणशब्दस्य भिन्नोत्तमजात्युपलक्षणत्वं वेदितव्यं । यत्तु स्मृतिचन्द्रिकाकारेणोक्तं सर्वणाभावे त्वसर्वणमपि शूद्रव्यतिरिक्तं निमन्त्रणाय प्रेषयेदिति तन्नारायणप्रोक्तवचनविरोधादुपेक्षणीयं । निमन्त्रणाय च प्रेषणीयेषु साधुषु सर्वेषु सुतश्चिख्यादयोन्तरङ्गाः । स्वयं शिष्योऽथवा सुत इति वृहस्पतिवचने विशेषतस्तदुपदेशात् । शिष्यादपि सुतोऽन्तरङ्गः, यथैवात्मा तथा पुत्र इत्यादिदर्शनात् ।

इति निमन्त्रणकर्त्तारः ।

अथ निमन्त्रणीयब्राह्मणसंख्या ।

तत्र तावन्निमन्त्रणीयं ब्राह्मणानित्यनुवृत्तावाह देवसः ।

अयुग्मान् विषमसंख्यकान् ।

इयं चाभ्युदयिकश्राद्धव्यतिरिक्तेषु श्राद्धेषु पित्र्यब्राह्मणसंख्या ।
 आभ्युदयिके वैश्वदेविके तद्विकृतिभूतेऽन्यस्मिन् वैश्वदेवत्ये युग्मसंख्यका
 एव ब्राह्मणा निमन्त्रणीयाः । तत्राभ्युदयिके वचनानि दर्शयिष्यन्ते । वैश्व-
 देविकविषये युग्मब्राह्मणविधिं पित्र्यविषये च युग्मनिषेधमादाङ्गिराः ।

अयुजो भोजयेच्छ्राद्धे न समा दैविके समाः ।

‘न समाः’ समसंख्यकाः पित्र्यर्थे न ग्राह्या इत्यर्थः ।

याज्ञवल्क्यः ।

दैवे युग्मान् यथाशक्ति पित्र्येऽयुग्मांस्तथैव चेति ।

‘युग्मान्’ समसंख्यकान् ।

मार्कण्डेयपुराणे ब्रह्मपुराणे च ।

पितृणामयुजः कामं युग्मान् दैवे द्विजोत्तमान् ।

एकैकं वा पितृणाञ्च देवानाञ्च स्वशक्तिः ॥

विष्णुपुराणे ।

पितृणामयुजोयुग्मान् देवानामिच्छया द्विजान् ।

देवानामेकमेकं वा पितृणाञ्च नियोजयेत् ॥

अत्र यथाशक्त्ययुग्मान् पित्र्य इत्युक्तेष्वेकैकस्य पित्रादेः शक्ति-
 मतापि नवभ्योऽधिका न निमन्त्रणीया इत्याह गौतमः ।

नवावरान् भोजयेदयुजोवा यथोत्साहमूर्ध्वन्त्रिभ्यो गुणवन्तमिति ।

नवभ्यः संख्याधिक्येन वराः वरिष्ठा दशादिसंख्यकाः तद्व्यतिरिक्ता
 अवराः इत्यर्थः ।

नन्वेतदनुपपन्नं प्रतिषेधपत्ते तावन्नञः क्रियान्नयित्वाद्वरशब्देना-
 सम्बन्धात्समासानुपपत्तिः पर्युदासाश्रयणेऽपि नवशब्दोच्चावधिवचनः,

स च साक्षात् अवधिमद्वचनेनैवान्वेतुं शक्यः । न चावरणशब्दोऽवधिम-
द्वचनः । अथ नञ्समासान्तर्गतस्य वरणशब्दस्यावधिमद्वचनत्वं । तन्न ।
तथा सति सापेक्षत्वाद्वरणशब्दो न नञ्ज्ञां समस्येत । न च नवभ्योन्यूनसं-
ख्याभिधाने विवक्षितेऽप्येवंविधसमासानुपपत्तावरणशब्दप्रयोग एव न
स्यादिति वाच्यं । निरवयवस्यैवावरणशब्दस्य तत्राभिमतत्वात् । उच्यते ।
असूर्यम्पशादिवत्प्रतिषेधकस्यापि नञः समासोद्दिश्यते पर्युदासपक्षेऽपि
नित्यसापेक्षत्वान्नवाधिकादिशब्दवदुपपद्यत एव समासः । तानेतान्न-
वावरानेकैकस्य पित्रादेः स्थाने भोजयेत् । प्रत्येकमेव देवतानान्यज्य-
मानहविरधिष्ठानापेक्षितत्वात् ।

नवावरेष्वपि संख्याविशेषार्थमाह अयुज इति । ‘अयुजः’ विषम-
संख्यानं । तेनैकैकस्य स्थाने नव सप्त वा पञ्च वा त्रीन् वैकैकं वा निम-
न्त्रयेत् । ततश्चैकैकस्मिन् पित्र्यप्रयोगे उत्तमपक्षे सप्तविंशतिः सप्तविं-
शतिः सम्पद्यते, मध्यमपक्षे एकविंशतिरेकविंशतिः, किञ्चिद्धीनपक्षे
पञ्चदश पञ्चदश, हीनपक्षे नव नव, हीनतरपक्षे त्रयस्त्रयः, हीनतम-
पक्षे एकैक इति ।

अतिसमृद्धं प्रत्यधिकाभ्यनुज्ञानार्थमाह. ‘वा यथोत्साहमूर्ध्वमिति ।
‘उत्साहः’ शक्तिः, सा चेत् तर्हि ‘ऊर्ध्वं’ पूर्वोक्तसंख्याया उपरिष्ठान् ।
ततश्च यथाशक्त्यधिकानपि भोजयेदित्युक्तं भवति । यत्र पित्रादित्र-
यस्थाने एकस्यैव निमन्त्रणं तत्र गुणविधानार्थमाह, ‘त्रिभ्योगुणवन्त-
मिति । पित्रादित्रयस्थार्थे ‘गुणवन्तं’ अध्यात्मविद्यादिसर्वोत्कृष्टगुणयुक्तं,
भोजयेत् । अत्र ब्राह्मणवाङ्मयेऽपि सक्तियादेश-काल-शौचगुणवद्-
ब्राह्मणसम्पादनसमर्थेन समृद्धतमेन यजमानेन पित्रादिवर्गे सप्त-

विंशतिः मातामहादिवर्गे सप्तविंशतिरित्यमावास्यादौ चतुःपञ्चाशद्-
 ब्राह्मणाः सम्पादनीयाः । सुसमृद्धतरेण तु पित्रादिवर्ग एकविंशतिः
 मातामहादिवर्गे चैकविंशतिरित्येवन्द्विचत्वारिंशत्सम्पादनीयाः । सुस-
 मृद्धेन तु पित्रादिवर्गे पञ्चदश मातामहादिवर्गे पञ्चदशेत्येवं त्रिंश-
 त्सम्पादनीयाः । समृद्धेन तु पित्र्यद्वयेष्टादश । मध्यमसमृद्धिना तु
 षट् । दरिद्रेण द्वौ । दरिद्रतमेन त्वेक इत्येवं सम्पादनीयाः । अत्रो-
 त्तमादिपक्षेषु यथौचित्यं क्रमेण दशाष्ट-षट्चतुर्द्वैकसंख्या वैश्वदेविक-
 ब्राह्मणा निमन्त्रणीयाः । तत्र वैश्वदेविकैकब्राह्मणपक्षः, पित्र्येक-
 ब्राह्मणपक्षः । इयं च वैश्वदेविकब्राह्मणसंख्यामावास्यादिश्राद्धेषु वैश्वदे-
 विकतन्त्रानुष्ठानपक्षे वेदितव्या । पृथग्वैश्वदेविकानुष्ठानपक्षे तु द्वैगुण्ये-
 नेति । यदा तु दरिद्रतमेन यजमानेन ब्राह्मणानलभमानेन वा
 पित्र्यद्वयेऽप्येक एव ब्राह्मणेनिमन्त्र्यते तदा वैश्वदेविकासने देव-
 तार्चान्दर्भबटुं वा निवेश्य तत्पुरस्तात्पात्रोद्धृतमन्नं वैश्वदेवोद्देशेन
 त्यक्ताग्नौ प्राख्येद्ब्रह्मचारिणे वा निवेदयेत् ।

अत्र पित्रादेरेकैकस्य स्थाने सप्त सप्त पञ्च पञ्च वा निमन्त्र-
 णीया इत्येतौ पक्षावाह पैठीनसिः ।

श्वः श्राद्धं करिष्यामीति सङ्कल्प्य ब्राह्मणान् सप्त पञ्च वा
 ओत्रियान् निमन्त्रयेदिति ।

अन्ये तु गौतमवचनमेवं व्याचक्षते । नव अवराः संख्यया कृत्वा
 न्यूनाः येषु ते नवावराः, तद्गुणसंविज्ञानो वज्रब्रीहिः । तेन
 नवप्रभृत्ययुजो भोजयेदित्युक्तं भवति । इयं च पित्रादित्रयस्थाने
 भोजनीयानां ब्राह्मणानां मिलितानां संख्या । ततश्चैकैकस्य पित्रादेः

स्थाने त्रिषु त्रिषु निमन्त्रितेषु सङ्कलनया नव ब्राह्मणाः सम्प-
द्यन्ते । स चायमवरः पक्षः । पक्षसु पक्षसु निमन्त्रितेषु सङ्क-
लनया पञ्चदश सम्पद्यन्ते । स एव पूर्वोक्तपक्षापेक्षया मध्यमः ।
तथा सप्तसु सप्तसु निमन्त्रितेषु सङ्कलनया एकविंशतिः सम्पद्यते ।
अथ प्राचीनपक्षद्वयोत्तमः । ब्राह्मणनवकपक्षमवरत्वेनाभिधानस्य
तदुत्तरं मध्यमोत्तमाख्यं पक्षद्वयमेवाभिमतमिति गम्यते । ततश्च
समृद्धतमेनाप्येकविंशतेः परतो न निमन्त्रणीया इति सिध्यति । अत्र
रपक्षानुष्ठानेऽप्यसमर्थं प्रत्याह, 'अयुजोवा यथोत्साहमिति । अत्र
पदार्थस्तु यथाव्याख्यातः । अनेन चैकैकस्य स्थाने एकैक इत्येवं त्रयः
सर्वेषाञ्चैक एवेत्युक्तं भवति । यदि पुनः आद्धकाले गुणवान् कश्चि-
दागच्छेत्तदा तं चतुर्थमप्यतिथिरूपेण आद्धीयरूपेण वा भोजये-
दित्याह, 'ऊर्ध्वं त्रिभ्योगुणवन्तमिति ।

अत्र सृष्टिचन्द्रिकाकारमतेन पैठीनसिवचनस्यैवं व्याख्या । तद्यथा
सप्त पञ्च वेति पैतृक-वैश्वदेविकब्राह्मणानां मिलितानां संख्या । अस्यैव
वाक्यस्यान्यभागे प्राङ्मुखान् वैश्वदेवानुपदेशयेत्पितृन् दक्षिणपूर्वोत्प-
भिधानात् । अत्र पञ्चसंख्यापक्षे द्वौ देवे त्रयः पित्र्य इति विभागो
द्रष्टव्यः । द्वौ देवे पितृकृत्ये चीनित्यादिवचनदर्शनात् । सप्तसंख्यापक्षे
तु चत्वारो देवे त्रयः पित्र्य इति विभाग ऊह्यः । ननु द्वौ देवे पञ्च
पितृकृत्य इति विभागोऽहः कस्मान्न भवति । अनुपपन्नत्वान्न भवति ।
तथा हि देवे युग्मानयुग्मान् यथाशक्ति पित्र्य एकैकस्येति कात्यायनेन
पित्र्ये एकैकस्य यथाशक्ति अयुग्मानिति वदता पितृ-पितामह-प्रपिता-
महानां प्रत्येकमयुग्मब्राह्मणकल्पनं न पुनः समुदायस्येति दर्शितं ।

ततश्च पञ्चानां समं स्यादश्रुतिवादिति न्यायेन प्रत्येकमयुग्मसंख्यायाः समो विभाग ऊहनीयः । न च पित्रादिषु त्रिषु पञ्चानां समतया विभागः सम्भवति, सम्भवति तु त्रयाणां । तस्माच्चत्वारो देवै त्रयः पित्र्य इति विभागः कार्य इति ।

पित्र्यादेरेकैकस्य स्थाने त्रयस्तथोनिमन्त्रणीया इत्येतं पञ्च-
माहाश्वलायनः ।

अथातः पार्वणे आहुते काम्य आभ्युदयिक एकोद्दिष्टे वा ब्राह्म-
णान् श्रुत-शील-वृत्तसम्पन्नानेकेन वा काले ज्ञापितान् स्नातान्
कृतवच्छैचानाचान्तानुदङ्मुखान् पूर्वं विश्वेभ्यो देवेभ्यः पितृवदुपवेश्यै-
कैकस्य द्वौ द्वौ त्रींस्त्रीन् वा वृद्धौ फलभूयस्त्वं न त्वेकं सर्वेषां
पिण्डैर्याख्यातं काममनाद्ये ।

‘अथशब्दः आनन्तर्यार्थः । ‘अतःशब्दो हेत्वर्थः, यस्मादुक्तं आहु-
मस्मै दद्युरिति अतः पिण्डपितृयज्ञानन्तरं पार्वणादिआहुचतुष्टय-
विधिं वक्ष्यामीति शेषः । पर्वशब्देनामावास्योच्यते तत्र भवं ‘पार्वणं’ ।
कर्मशब्देन काम्यमानं पुत्रादिरूपफलं तस्माभोपायभृतं ‘काम्यं’ । आभ्यु-
दयः पुरुषार्थश्रौत-स्मार्त्तकर्मरम्भः गर्भाधानादयः संस्काराश्च तेषाम-
ङ्गभृतं ‘आभ्युदयिकं’ । एक एवेद्दिश्यो यस्मिंस्तत् ‘एकोद्दिष्टं’ । ‘वाशब्दः
समुच्चये । श्रुतशीलवृत्तानि प्रागेव व्याख्यातानि । श्रुतादित्रयसमुदा-
येनोपेतान् ब्राह्मणांस्तदलाभे त्वेकेन श्रुतादिना गुणेनोपेतान् । ‘काले’
पूर्वेद्युस्तदहर्वा, ‘ज्ञापितान्’ निमन्त्रितान्, ‘स्नातान्’ समावृत्तानामुतान्
वा । अहरहः स्नायादिति सामान्यस्यैवाश्विनस्य प्राप्तत्वात्तद्ग्रहणं तैला-
भ्यङ्गादियुक्तस्य तस्य प्राप्त्यर्थं । ‘कृतवच्छैचान्’ प्रयोगकाले आहुकर्त्ता

कृतपादप्रवालानान् । 'आचान्तान्' कृताचमनान् । सामान्यस्यैव भोजने
 प्राप्तस्याचमनस्य आहुताङ्गत्वार्थं पुनर्वचनं । तेन प्रमादात्तदकरणे प्राय-
 श्चित्तं कर्तव्यं । 'पूर्वं विश्वेभ्यो देवेभ्य इति वैश्वदेविकान् पूर्वमुपवेश्य
 तदनन्तरं, उदङ्मुखान् उत्तराभिमुखोपवेशनीयान् पित्रब्राह्मणानुप-
 वेश्य 'पितृवत्' पितृतुल्यवयस्कान् वृद्ध-वृद्धतर-वृद्धतमानित्यर्थः, अथवा
 'पितृवत्' पित्रादिक्रमेण । एकैकस्य पित्रादेः स्थाने द्वौ द्वौ ब्राह्मणौ,
 एतच्चाभ्युदयिकआहुविषयं । उपक्रमे आभ्युदयिकस्याप्युपचेपात् ।
 अमावास्यादिआहुते पित्रादेरेकैकस्य स्थाने एकैकं चीन् चीन् वोपवेश-
 येत् । फलभूयस्त्वकामस्त्वधिकानपीत्याह, 'वृद्धौ फलभूयस्त्वमिति,
 'वृद्धौ' ब्राह्मणसंख्याधिक्ये, 'न त्वेवैकं सर्वेषां पिण्डैर्व्याख्यातं' यथा सर्वेषां
 पितृणामेकः पिण्डो न दीयते किन्तु प्रतिपुरुषमेकैकोदीयते तथा
 ब्राह्मणोऽपि प्रतिपुरुषं निमन्त्रणीयः न सर्वार्थमेकमिति । एतमपि
 पक्षं सपिण्डीकरणव्यतिरिक्ते आहुतेऽभ्यनुजानाति । 'काममनाद्य इति
 आद्यादस्मिन् आहुते सर्वेषां स्थाने काममिच्छया एकमपि ब्राह्मण-
 मुपवेशयेत् । पार्वणधर्मिकाणां आहुतानां आद्यं सपिण्डीकरणं तस्मा-
 दन्यत् 'अनाद्यं' । अथवा अजमाद्यन्तदभावोऽनाद्यं तस्मिन् सति ।
 यदा अनाद्यं साक्षाददनीयद्रव्यवर्जितं आमद्रव्यकं आहुमपीत्यर्थः ।

एकैकस्य पितृवर्गस्य स्थाने एकैकः एकैकस्मिंश्च दैविके एकैक इति
 पितृवर्गद्वयं वैश्वदेविकद्वयवत्यमावास्यादिआहुते चत्वारो ब्राह्मणा नि-
 मन्त्रणीयाः इत्येवं पक्षमाहोशनाः ।

ब्राह्मणान्निमन्त्रयेच्चतुरवरानिति ।

वैश्वदैविकतन्त्रतामाश्रित्य आहुद्वये त्रयो निमन्त्रणीया इत्याहु-

मनुः ।

पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा आद्वकर्मण्युपस्थिते ।

निमन्त्रयीत अवरान् सम्यक् विप्रान् यद्योदितान् ॥

सम्यक् निमन्त्रयीतेत्यन्वयः ।

ननु दैवे युग्मान् दैविके समा इत्यादिवचनविरोधात् कथं वैश्वदेविकद्वयार्थमेको ब्राह्मण इति युज्यते । मैवं । एकैकमुभयत्र वेत्यनेन अयुग्मासु संख्यासु वैश्वदेविके एकत्वस्याप्यनुज्ञातत्वात् । अतो दैवे युग्मानीत्यादीनि वचनानि एकैकमुभयत्र वेत्यमुं पक्षं परिगृह्य व्यवतिष्ठन्ते । अत्र केचित् अवरानित्येकैकस्य स्थाने एकैक इत्येवं पित्रादित्रयस्य ब्राह्मणत्रयविधानमेतदित्याहुः । तद्युक्तं । द्वौ देवे पितृद्वयौ त्रीनिति स्त्रीति पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । एतद्दोषपरिहारार्थमेकैकस्य पित्रादेस्त्रीन् स्त्रीनिति स्मृतिचन्द्रिकाकारो व्याख्यातवान् तदध्याहारद्वयमलीमसत्वादसमञ्जसं ।

पित्रादीनां षष्ठापि स्थाने एक एव ब्राह्मण इत्येवं पक्षमाह देवस्यः ।

एकेनापि हि विप्रेण षट्पिण्डं आद्वमाचरेत् ।

षडर्ध्यान्दापयेत्तस्मै षड्भ्योदद्यात्तथासनं ॥

वसिष्ठस्मृति—कूर्मपुराणयोः ।

अपि वा भोजयेदेकं ब्राह्मणं वेदपारगं ।

श्रुत-शील-वृत्तसम्पन्नं सर्वलक्षणवर्जितमिति ॥

श्रुत-शील-वृत्तानि पूर्वमेव व्याख्यातानि । 'अलक्षणानि' कुन-
श्चिन्त्रादीनि, तैर्वर्जितं ।

अस्मिंश्च पक्षे वैश्वदेविकनिर्णयमाह स एव ।

यद्येकं भोजयेत् आहुते दैवं तत्र कथं भवेत् ।

अन्नं पात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्य तु ॥

देवतायतने कृत्वा ततः आहुतं प्रवर्त्तयेत् ।

प्रास्येदन्नं तदग्नौ तु दद्यादा ब्रह्मचारिणे ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

एक एव यदा विप्रो द्वितीयो नोपपद्यते ।

पितृणां ब्राह्मणे योज्यो दैवे त्वग्निं^(१) नियोजयेत् ॥

शङ्खोऽप्याह ।

भोजयेद्यथाप्येकं ब्राह्मणं पङ्क्तिपावनं ।

दैवे कृत्वा तु नैवेद्यं पश्चात्तस्य तु निर्वपेत् ॥

दैवे वैश्वदेविकस्थाने नैवेद्यं पात्रे समुद्धृतस्यान्नस्य तदुद्देशेन
त्यागं कृत्वा पश्चात्तस्य ब्राह्मणस्य परिवेशितमन्नं पित्रुद्देशेन त्यजेत् ।

अत्र चतुरवरान् अवरानित्यादिवचनाच्च निर्णयसमर्थवचनमाह
वृद्धवसिष्ठः ।

आहुद्वयं करिष्यंस्तु दश वा चतुरोऽथवा ।

चीन् वा निमन्त्रयेद्विप्रानेकं वा ब्रह्मवादिनं ॥

अत्रैकैकस्मिंश्चाहुते दशादीनां समोविभागः कर्त्तव्यः ।

तमेवाह धर्मः ।

पञ्चभिः पञ्चभिर्विप्रैः द्वाभ्यां द्वाभ्यामथापि वा ।

आहुतं देयं त्रिभिर्वा स्यादेकेनैवाथ वा पुनरिति ॥

(१) दैवेऽप्यपीति ग० ।

पञ्चानामप्यत्रान्तरो विभागः । त्रयः पित्र्ये द्वौ दैवे द्वयोश्च
एकः पित्र्ये एको दैव इति वेदितव्यं ।

मदुक्तं कूर्मपुराणे ।

द्वौ दैवे प्राप्नुवौ पित्र्ये त्रयश्चोदङ्गुखास्तथा ।

एकैकं तत्र दैवन्तु पितृ-मातामहेष्वपि ॥

वृहस्पतिरपि ।

एकैकमथ वा द्वौ त्रीन् दैवे पित्र्ये च भोजयेत् ।

सक्तियाकालपात्रादि न सम्यज्येत विस्तरात् ॥

दैवे पित्र्ये च कर्मणि एकैकं वा भोजयेत् ।

एकं दैवे एकं पित्र्य इत्यर्थः । 'द्वौ त्रीन् वा' द्वौ दैवे त्रीन् पित्र्य
इत्यर्थः । सर्वेषां ब्राह्मणसंख्याविकल्पानां मध्ये एतावेव कल्पौ सक्ति-
याद्यविघातकत्वात् प्रशस्ताविति विस्तरनिन्दाभिप्रायः ।

अयमेवार्था व्यक्त उक्तो वसिष्ठेन ।

द्वौ दैवे पितृकृत्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत्समष्टौऽपि विस्तरन्तु विवर्जयेत् ॥

मनु-श्रौततप-बौधायन-स्मृति-पद्मपुराणेष्वप्युक्तः ।

द्वौ दैवे पितृकृत्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत्समष्टौऽपि न प्रसज्येत विस्तरे ॥

त्रौमिति प्रत्येकं त्रींस्त्रीनिति । एकैकमिति एकस्य पित्रादेरेकै-
कमिति यन्मेधातिथिना व्याख्यातं तदध्याहारदोषोद्भावनेन प्रागेव
निरस्तं । यदप्येकैकमुभयत्र वेत्ययं विधिरेव न भवतीति तेनैवोक्तं तत्तु
ब्रह्मप्रभृतिभिर्निबन्धकारैः पराकृतमित्यस्माभिर्नाद्रियते । 'सुस-

मृद्धोपि' अत्यर्थमाद्योपि, 'न प्रसज्येत' न प्रवर्त्तेत, विस्तरे । न वाय-
मदृष्टार्थो विस्तरप्रतिषेधः, किन्तु सत्क्रियादिसम्पत्त्रिविधातार्थः ।
अतएव सत्क्रियादिविघातकत्वेन विस्तरनिन्दा तेषु कूर्मपुराणोक्ता ।

सत्क्रियां देशकालौ च शौचं ब्राह्मणसम्पदं ।

पञ्चैतान् विस्तरोहन्ति तस्मान्नेहेतुं विस्तरं ॥

'सत्क्रिया' अन्नसंस्कारविशेषः, ब्राह्मणानां मनोवाकायकर्मभिः परि-
तोषातिशयजननं वा । 'देशः' दक्षिणाप्रवणादिः, अवकाशवान् वा
उष्णत्वादिगुणयोगी । 'कालः' कुतपापराह्णादिः । 'शौचं' यजमानब्रा-
ह्मणप्रेष्यगतमुक्लृप्तं शुचित्वं । 'ब्राह्मणसम्पत्' गुणवद्ब्राह्मणलाभः ।
एतान् पञ्च पदार्थान् 'विस्तरः' ब्राह्मणवाङ्मयं, 'हन्ति' नाशयति । तस्मात्तं
'नेहेतुं' न कुर्यात् । यस्तु ब्राह्मणवाङ्मयेऽपि सत्क्रियादिसम्पादनसमर्थः
स गौतमादिवचनोक्तं प्रथमकल्पिकं विस्तारपक्षमेवाश्रित्य आहुं कुर्यात् ।

अतएव ब्रह्मपुराणे देश-कालादिसम्पादनासमर्थं प्रत्येव संक्षेप-
लोभिहितः । मौननाशादिदोषशङ्कया च विस्तरनिन्दा कृता ।
तथाहि ।

देश-काल-धनालाभादेकैकमुभयत्र वा ।

शेषान् वित्तानुसारेण भोजयेदन्यवेश्मनि ॥

यस्माद्ब्राह्मणवाङ्मयाद्दोषो बह्वतरो भवेत् ।

आहुनाशो मौननाशः आहुतन्त्रस्य विस्मृतिः ॥

उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शो निन्दा दातुर्न भोक्तृषु ।

वितण्डया परीवादो जल्पश्चैव पृथग्विधाः ॥

ब्राह्मणवाङ्मये यस्मादेते दोषाः सम्भवन्ति तस्मादेतद्दोषपरिहारा-

समर्थेनोभयत्रैकैक एव भोजनीय इत्यर्थः । शेषानभ्यागत-प्रतिवेश्यादी-
नवश्यभोजनीयान् आह्वानन्तरं भोजयेत् । आह्वदेशादासायमुच्छि-
ष्टानि नापसारणीयानीति वक्ष्यते, ततश्च आह्वदेशस्योच्छिष्टावरुद्ध-
त्वादन्वेषणीयत्वं ॥

इति निमन्त्रनीयब्राह्मणसंख्या ॥

अथैवं निरूपितेषु कालादिषु निमन्त्रणे निरूपणीये प्रथमानुष्ठे-
यत्वात्तत्पूर्वकालकृत्यं प्रतिपाद्यते ।

तत्र वाराहपुराणे ।

वस्त्रशौचादिकर्त्तव्यं श्वः कर्त्तास्मीति जानता ।

स्थानोपलेपनं भूमिं कृत्वा विप्रान्निमन्त्रयेत् ॥

पिचादिचयाहमंस्मरणयत्नेन तिथिदैधे आह्वार्हतिथिमंशोधनेन च
'श्वः' परेद्युः, आह्वस्याहं कर्त्ता भविष्यामीति निश्चित्य आह्वकर्त्ता वस्त्र-
शौचादिकं कर्त्तव्यं । अत्र धौतवस्त्रः सदा भवेदिति वचनान्तद्दिनोप-
योगिवस्त्रचालनस्यार्थप्राप्तत्वादचनानर्थक्यं । उत्तरदिनोपयोगिनाम-
पि वस्त्राणां शौचविधानं न युज्यते ।

काषायं मलिनं वस्त्रं कौपीनञ्च परित्यजेत् ।

अधौतं कारुधौतञ्च पूर्वद्युर्धातमेव चेति ॥

भविष्यत्पुराणे आह्वकर्त्तुः पूर्वधौतवस्त्रपरिधाननिषेधात् । अतो
वस्त्रशौचादीत्यतद्गुणसंविज्ञानो वज्रव्रीहिः । आदिशब्दस्य प्रकार-
वचनः । तेन आह्वोपयोगिसम्भारसम्पादनभाण्डमेलनशोधनादि
गृह्यते । आह्वभूमिं परिगृह्य मृद्धोमय-गोमूत्रैः तामुपलिप्य समी-
कृत्य आह्वार्हान् विप्रान्निमन्त्रयेत् ।

एतच्च व्याख्यातमर्थं स्फुटमाहोपनाः ।

तच्च गोमयोदकैर्भूमिभाजनभाण्डौघौ च कृत्वा श्वः कर्त्तास्मीति
ब्राह्मणान्निमन्त्रयेच्चतुरवरान् । अनुपहतानां भूमिभाजनादीनां गोम-
योदकैः कर्मार्थं संस्कारं कुर्यात् । उपहतानान्तु तैस्तैर्द्रव्यशुद्धिप्रकर-
णोक्तैर्लोकतोऽवगतसामर्थ्यैश्च द्रव्यैः शुद्धिं विधाय संस्कारं कुर्यात् ।

‘भाजनानि’ भोजनसाधनान्यर्थादिसाधनानि च । ‘भाण्डानि’
पाकार्थानि पिठराणि । एतच्चान्यच्च वक्ष्यमाणं सर्वं कृत्वा ब्राह्मणान्नि-
मन्त्रयेत् । ‘चतुरवरान्’ चत्वारः अवरा येषान्ते चतुरवराः । एतच्च
निमन्त्रणीयसंख्याप्रकरणे विवृतं ।

आह देवलः ।

श्वः कर्त्तास्मीति निश्चित्य दाता विप्रान्निमन्त्रयेत् ।

निरामिषं सकृद्भुक्त्वा सर्वभुक्तजने गृहे ॥

असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान्निमन्त्रयेत् ।

अज्ञातीनसमानर्षीनद्युग्मानात्मशक्तिनः ॥

यदि पूर्वद्युर्निमन्त्रणं कुर्यात्तदामिषेण मांसेन रहितं ‘सकृत्’ एक-
वारं, भुक्त्वा कुर्यात् । एतच्चानुपवासदिनविषयं । उपवासदिने त्वभुक्त्वापि
कुर्यात् । निमन्त्रणात् पूर्वं भोजने सकृत्त्वविधानात् आरब्धे न भोजन-
मासमापनादित्यापस्तम्बेन निमन्त्रणादूर्ध्वं भोजननिषेधाच्च तद्दिने
द्वितीयभोजनं न कर्त्तव्यमिति निश्चीयते । पूर्वद्युर्निमन्त्रणस्य तद्दिने
सकृन्निरामिषभोजनमङ्गमिति महार्णवप्रकाशकारः । तन्मते तु
भोजनस्यावश्यकत्वादुपवासदिनेऽवघ्राणं विधेयं । शिष्यादावपि निम-
न्त्रयितरि यजमानस्यैव तन्निचयमानुष्ठानं तत्सम्बन्धितयैव श्रूयमाणत्वात्

‘सर्वभुक्तजने गृहे’ सर्वे भोज्या गृहजना मुक्ताः कृतभोजना यस्मिन्
 गृहे तत्तथा । गृहशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वान्निमन्त्रणदिने स्वगृह एव
 भोक्तव्यमिति गम्यते । यत्तु आहूतिदिने विहितं निमन्त्रणं तद्भुक्तैवा-
 भुक्तजने च गृहे विध्यन्तरानुसारादिधेयं । ‘अज्ञातीन्’ भिन्नगोत्रान् ।
 ‘असमानर्षीन्’ भिन्नप्रवरान् । ‘अयुग्मान्’ विषमसंख्यकान् । निमन्त्र-
 णात्पूर्वक्षणेकृत्यमाह, ‘श्वः कर्त्तास्मीति निश्चित्येति शोभते आहू-
 तमहङ्करिष्य इति ‘निश्चित्य’ दृढमध्यत्रस्य सङ्कल्पं कृत्वेत्यर्थः ।
 सुव्यक्तञ्चैतत्पूर्वलिखिते पैठीनसिवचने ।

तद्यथा । श्वः आहूतं करिष्यामीति सङ्कल्प्य ब्राह्मणान् सप्त पञ्च
 वा आत्रिद्यान्निमन्त्रयेदिति ।

अत्राचारानुसाराद्यज्ञोपवीती विष्णुस्मरणपूर्वकं प्राणायामत्रयं वि-
 धाय प्राचीनावीती देशकालानुकीर्त्तनपुरःसरं सङ्कल्पवाक्यमुच्चारयेत् ।
 तद्यथा ।

इह पृथिव्यां जम्बुद्वीपे भारतवर्षे कुमारिकाखण्डे प्रजापतिज्ञेने
 दण्डकारणे अमुकस्मिन् प्रदेशे इत्यादिदेशमनुकीर्त्त्य ॐ अद्य ब्रह्मणो
 द्वितीयपरार्द्धे श्रीश्वेतवाराहकल्पे वैवश्वतमन्वन्तरे अष्टाविंशतितमस्य
 कलियुगस्य प्रथमचरणे इत्यभिधाय प्रभवादिसंवत्सरपञ्चकात्मकम-
 वान्तरयुगमनुकीर्त्तयेत् । तानि च युगानि द्वादशैवमाहुः ।

वैष्णवं प्रथमं तत्र वार्हस्पत्यं ततः परं ।

ऐन्द्रमाग्रेयमेतस्मादाहिर्बुध्नं च पैतृकं ॥

वैश्वदेवञ्च सौम्यञ्च प्राजापत्यञ्च मारुतं ।

आश्विनं भाग्यमित्येवं युगानि द्वादशैव हीति ॥

ततः श्वः संवत्सर-परिवत्सरेदावत्सरानुवत्सरोदावत्सरेषु वर्त्तमानं युगमनुकीर्त्य वर्त्तमानसंवत्सरायनर्तु-मास-पक्ष-तिथि-वार-नक्षत्रयो-ग-करण-कुतपादिकाल-नामानि सप्तम्यन्तानि संकीर्त्य अत्र पार्व-णश्राद्धनामधेयकर्मणि अमुकगोत्रा अस्मत्पितृ-पितामह-प्रपितामहा अमुकामुकशर्मणः सपत्नीका वसु-रुद्रादित्यरूपा अमुकगोत्रा अस्म-न्मातामह-प्रमातामह-वृद्धप्रमातामहाः अस्मन्मातामहमातुः पिता-महमातुः प्रपितामहा इति वा अमुकामुकशर्मणः सपत्नीका वसुरुद्रादित्यरूपा अग्निश्च सोमश्चेत्येताः प्रधानदेवताः पूरुरवो-मार्द्रवःसंज्ञका विश्वेदेवाः अङ्गदेवता यथोक्तलक्षणं अन्नं हविर्ब्राह्मण-आहवनीयार्थं अमुकगोत्राणामस्मत्पितृणाममुकशर्मणां सपत्नीकानां वसुरूपाणाममुकसगोत्राणामस्मत्पितामहानाममुकशर्मणां सपत्नीका-नां रुद्ररूपाणाममुकसगोत्राणामस्मत्प्रपितामहानाममुकशर्मणां सप-त्नीकानामादित्यरूपाणां तथा अमुकगोत्राणामस्मन्मातामहानाममु-कशर्मणां सपत्नीकानां वसुरूपाणाममुकसगोत्राणामस्मत्प्रमाताम-हानाममुकशर्मणां सपत्नीकानां रुद्ररूपाणाममुकगोत्राणामस्मद्वृद्ध-प्रमातामहानाममुकशर्मणां सपत्नीकानामादित्यरूपाणां पृथग्वैश्वदे-विकसहितं सपिण्डनिर्वापं पार्वणश्राद्धद्वयं पितृहस्तिकामोऽहं करिष्ये इति सङ्कीर्तयेत् । अन्यकर्तृके तु श्राद्धेऽस्मच्छब्दस्थाने यजमानशब्दः प्रयोक्तव्यः । अग्नौकरणदेवताधिक्ये तु यावद्देवतं देवतानुकीर्तनं । वैश्व-देविकतन्त्रपक्षे तु वैश्वदेविकसहितमित्यनुकीर्तनौयं । अपिण्डके तु पिण्डनिर्वापरहितमिति वाच्यं । एवं सङ्कल्पं विधाय निमन्त्रणमारभेत ।

इति निमन्त्रणपूर्वकालकृत्यं ।

अथ निमन्त्रणेतिकर्त्तव्यता ।

तत्र चमत्कारखण्डे ।

तथैवामन्त्रयेद्विप्रांस्तान् विद्वानृपसत्तम ।

आह्वयं अह्वया युक्तः प्रसादः क्रियतामिति ॥

प्रचेतःस्मृति-प्रभासखण्ड-भविव्योत्तरेषु ।

हतापसव्यः पूर्व्वेद्युः पितृन् पूर्वं निमन्त्रयेत् ।

भवद्भिः पितृकार्यं श्वः सम्पाद्यं नः प्रसीदत ।

सव्येन वैश्वदेवार्थान् प्रणिपत्य निमन्त्रयेत् ॥

‘हतापसव्यः’ हतप्राचीनावीतः, ‘पूर्व्वेद्युः’ आह्वदिनात् पूर्वदिने, ‘पितृन्’ पित्रर्थान् ब्राह्मणान्, ‘पूर्वं’ वैश्वदेविकब्राह्मणेभ्यः पुरस्तात् । अत्र पित्र्यब्राह्मणान् प्रतिनिमन्त्रयितुरभ्यर्चनवाक्यं ‘भवद्भिः पितृकार्यं श्वः सम्पाद्यं नः प्रसीदतेति । अत्र यजमानश्चेत् स्वयं निमन्त्रणकर्त्ता तदैवं प्रयोगः । ॐ श्वः करिष्यमाणे आह्वे भवद्भिस्त्यज्यमान-हविराधारत्वेनाहवनीयस्थाने भृत्वास्माकं पितृकार्यं सम्पादनीयं इत्येतस्मिन्नर्थे प्रसादङ्कुरतेति । यजमानप्रेषितश्चेन्निमन्त्रणकर्त्ता तदास्माकमित्यस्य स्थानेऽमुकस्य यजमानस्येतिपदं प्रयुज्य श्रेष्ठं तथैव वाक्यं प्रयुञ्जीत । एवमभ्यर्चनेन ब्राह्मणान् सम्प्रसादनपूर्व्वकमुन्मुखीकृत्य निमन्त्रणवाक्यं प्रयोक्तव्यं तद्यथा श्वोऽद्य वा करिष्यमाणे अमुकगोत्रस्यामुकशर्मणोऽस्मत्पितुर्यजमानपितुर्वा सपत्नीकस्य वसुरुपस्य आह्वे क्षणः क्रियतामिति पैतृके निमन्त्रणे, ॐ अमुकगोत्रस्यामुकशर्मणोऽस्मत्पितामहस्य यजमानपितामहस्य वा सपत्नीकस्य हद्रूपस्येति पैतामहे, ॐ अमुकगोत्रस्यामुकशर्मणोऽस्मत्प्रपिताम-

इत्थं यजमानप्रपितामहस्य वा सपत्नीकस्यादित्यरूपस्येति प्रपितामहे,
एवमेव गोचाद्युच्चारणं कृत्वा मातामहाद्यर्थानां निमन्त्रणं कृत्वा एवं
पित्रर्थान्निमन्त्र्यानन्तरं मध्येन मयस्कन्धस्थितयज्ञोपवीतेन विशिष्टः
सन्निमन्त्रणकर्त्ता वैश्वदेवार्थान् ब्राह्मणान्निमन्त्रयेत् । तच्च च पितृ-
कार्यशब्दस्थाने वैश्वदेविकार्यशब्दं निधाय पूर्ववत् प्रसादनवाक्य-
मुच्चार्य दैवे चणः क्रियतामिति निमन्त्रणवाक्यं प्रयोक्तव्यं । ततः
पित्र्यैवैश्वदेविकैश्च ब्राह्मणैः ॐ तथेति निमन्त्रणभ्युपगमवाक्यमुच्चार-
णीयं । अथ भूयोऽपि प्राप्नोतु भवानिति निमन्त्रयिष्येति प्राप्तवानीति
निमन्त्रणीयेन प्रयोज्यं । एतच्चोभयेषां निमन्त्रणं नमस्कारपूर्वकं
कर्त्तव्यं ।

तदेतत्सर्वमुक्तं नागरखण्डे ।

ब्राह्मणानां गृहङ्गत्वा तान् प्रार्थ्य विनयान्वितः ।

अमुकस्य त्वया आहुते चणो वै क्रियतामिति ॥

वदेद्भ्युपगच्छेयुर्विप्रास्त्रैवं तथेति च ।

भूयोऽपि व्याहरेत् कर्त्ता तं प्राप्नोतु भवानिति ।

द्विजस्तु प्राप्नुवानीति विधिरेष निमन्त्रणे ॥

अत्र पित्रर्थानां ब्राह्मणानां पूर्वं वैश्वदेविकानां पश्चान्निमन्त्रणमि-
त्युपक्रमः प्रतिपादितः सचानुपपन्न इव लक्ष्यते । यतोनिमन्त्रयेदित्य-
नुवृत्तौ क्रमान्तरमुक्तं वार्हस्पत्यस्मृति-भविष्योत्तरयोः ।

उपवीती ततो भूत्वा देवतार्थं द्विजोत्तमान् ।

अपमध्येन पित्र्येऽथ स्वयं शिष्योऽथवा सुत इति ॥

‘उपवीती’ मयस्कन्धस्थितब्रह्मसूत्रः, भूत्वा, ‘द्विजोत्तमान्’

द्विजेश्वनूचानत्वादिभिर्गुणैः प्रशस्ततरान् 'देवतार्थं' वैश्वदेविककर्माद्यं
पूर्वं निमन्त्रयेत् । 'अथ' अनन्तरं 'अपसव्येन' दक्षिणस्कन्धस्थितेन
ब्रह्मसूत्रेण, तथा युक्तः, भूत्वा 'स्वयं' आद्धाधिकार्येव, तत्प्रेषि-
तस्तदीयः सुतः शिष्यो वा ब्राह्मणोत्तमान् 'पित्र्ये' पितृ-पिताम-
हादिदेवत्ये कर्मणि, निमन्त्रयेत् । अनेन च वैश्वदेविकानां पूर्वं
पित्र्याणान्तु पश्चाच्चिमन्त्रणमुक्तं, कथं पाठक्रमादिति चेत् । तन्न ।
प्रचेतोवाक्यगतेन श्रौतेन तदाधात् । अथायशब्दावगतानन्तर्यात्क्रम
इति चेत् । तदपि न । अथ शब्दस्थानेकार्थत्वादर्थान्तरत्वेनाप्युपपत्तेः ।
अथापेक्षितविध्यनुग्रहानन्तर्यार्थत्वं मन्यसे । तन्न । प्रचेतोवाक्यगतश्रौ-
तक्रमविरोधपरिहारार्थमथशब्देऽर्थान्तरपरत्वस्यैवापेक्षितत्वात् ।

ननु तथापि कथं पित्र्याणां पूर्वं निमन्त्रणं । यतो मनुर्वैश्वदेविक-
पूर्वं निमन्त्रणमाह ।

दैवाद्यन्तं तदीहेत पित्राद्यन्तं न तद्भवेत् ।

पित्र्याद्यन्तन्वौहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्त्वय इति ॥

दैवो वैश्वदेविकः पदार्थ आदिरादिमः दैव एव चान्तोऽन्तिमः
पदार्थो यत्र आद्धे तदैवाद्यन्तं आद्धे चादिमः पदार्थो निमन्त्रणमेव
अतो दैवं निमन्त्रणमादौ कर्त्तव्यमिति वचनाद्गम्यते । मैवं । विप्र-
पादक्षालनमादिमः पदार्थो न निमन्त्रणं, निमन्त्रणस्य प्रयोगवहिर्भा-
वात् । ननु निमन्त्रणस्यापि पादक्षालनादिवच्छाद्धाङ्गत्वात् कथं प्रयो-
गवहिर्भावः । उच्यते । माभूत् प्रयोगवहिर्भावः किन्तु निमन्त्रणात्
पूर्वं महासङ्कल्पस्तावद्विहितोऽस्ति अतस्तस्यैवादिमत्वान्तद्विषयं मनुवचनं
न प्रचेतोवचनोपदिष्टनिमन्त्रणक्रमविरोधीति स एव निमन्त्रणे क्रमो

न्यायः । एवं स्थितेऽप्येतयोर्मनु-दहस्यति वाक्ययोर्निमन्त्रणक्रमपरत्वं
मन्यमानाः पूर्वं निबन्धकाराः क्रमविकल्पमवर्णयन् ।

तथा च विप्रास्त्रिमन्त्रयेदित्यनुवृत्तौ नागरखण्डे ।

कुलाचारसमोपेतान् गृहीत्वा चरणौ ततः ।

प्रसादयेच्च सव्येन विश्वेदेवार्चने पुरा ॥

युग्मानेव यथाशक्त्या मन्त्रमेतदुदीरयेत् ।

आगच्छन्तु महाभागा विश्वेदेवास्तनौ तव ॥

भक्त्याहता मया चैव त्वं चापि व्रतभागभव ।

एवं युग्मान् समामन्त्र्य वैश्वदेवकृते द्विजान् ।

अयुग्मानपसव्येन पित्रर्थं चापि मन्त्रयेत् ॥

ब्राह्मणञ्च यथाशक्त्या एकैकस्य पृथक् पृथक् ।

एकैकञ्च त्रयाणां वाप्येकमेव निमन्त्रयेत् ॥

द्विजं मातामहानामप्येष एव विधिः स्मृतः ।

ततः पादौ परिसृज्य द्विजस्येदमुदीरयेत् ॥

अद्धापूतेन मनसा पितृभक्तिपरायणः ।

पिता मे तव कार्येऽस्मिंस्तथैव च पितामहः ।

स्वपित्रा सहितोऽभ्येतु त्वच्च व्रतपरोभव ॥

एवं पितृन् समाहूय तथा मातामहानथ ।

सथं कृत्वा नमस्कृत्य तान् विप्रान् खण्डं व्रजेत् ॥

अत्र प्रचेतोवाक्ये प्रणिपत्य निमन्त्रयेदित्युक्तं, तत्तु स्मृतिचन्द्रिका-
कारः शूद्रकर्तृविषयमित्यभिधाय ब्रह्माण्डपुराणवाक्यं प्रमाणत्वेन
दर्शितवान् ।

दक्षिणं चरणं विप्रः सव्यं वै क्षत्रियस्तथा ।

पादावादाय वैश्यो द्वौ शूद्रः प्रणतिपूर्वकं ।

निमन्त्रणीत पूर्वद्युः आङ्गकर्त्ता द्विजोत्तमानिति ॥

दक्षिणचरणोपादाने प्रदेशविशेषो निमन्त्रणीयं प्रति निमन्त्रपि-
तप्रयोज्यं वाक्यं नियमश्रावणं च पाद्म-मात्मन्योः पुराणयोर्दर्शितं ।

पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा विनीतात्मा निमन्त्रयेत् ।

दक्षिणं जानुमालम्ब्य त्वं मयाच निमन्त्रितः ॥

एवं निमन्त्र्य नियमान् आवयेत् पितृबान्धवः ।

अक्रोधनैः शौचपरैः सततं ब्रह्मचारिभिः ।

भवितव्यं भवद्भिस्त्व मयाच आङ्गकारिणा ॥

‘पितृबान्धवः’ प्रकृतआङ्गसम्बन्धिपितृसपिण्ड-समानोदकादिस्तत्-
प्रेषितो वा निमन्त्रणकर्त्ता । अत्र केचिद्दक्षिणजान्वालम्बनं वैश्वदेवि-
कद्विजनिमन्त्रणविषयमाहुः । तदयुक्तं । तत्पुराणस्थितनिमन्त्रणविषय-
निखिल-वचनपौर्वापर्य-पर्यालोचनायां साधारणस्यैव प्रतीयमानत्वात् ।
अचिरपि नियमश्रावणमाह ।

प्रथमेऽङ्गि निवासस्थान् ओत्रियादीन्निमन्त्रयेत् ।

कथयेच्च तदैवैषां नियोगान् पितृदैविकान् ॥

सर्वायासविनिर्मुक्तैः कामक्रोधविवर्जितैः ।

भवितव्यं भवद्भिर्वै शोभते आङ्गकर्मणीति ॥

‘प्रथमेऽङ्गि’ पूर्वद्युरित्यर्थः । एवं निमन्त्रणकर्त्ता वाक्येऽभिहिते
निमन्त्रणीयब्राह्मणाभिधेयमाह स एव ।

ततस्तथेत्यविघ्नेन गतेयं रजनी यदि ।

यथाश्रुतं प्रतीचेरन् आद्रकालमतद्दिताः ॥

तेन निमन्त्रिता विप्रास्तं निमन्त्रणकर्त्तारं तथास्तु यद्यविघ्नेयं रजनीगतेत्युक्ता धर्मशास्त्रादौ यथानियमजातं श्रुतं तथैव तन्नियम-जातं 'प्रतीचेरन्' परिपालयेयुः । 'आद्रकाले' खादितान्नपरिणाम-पर्यन्तमित्यर्थः ।

यमेनापि । निमन्त्रणीयाभिधेयमुक्तम् ।

तेनौ तथेत्यविघ्नेन गतेयं रजनी यदीति ।

'तेन' निमन्त्रणीयेन, ॐ तथेत्याद्यभिधेयमित्यर्थः ।

देवलः ।

कामं प्रतिश्रवस्तेषामनिन्द्यामन्त्रणे हते ।

'तेषां' ब्राह्मणानां अनिन्देनामन्त्रणे क्रियमाणे कामं निकामं अत्यर्थं, 'प्रतिश्रवः' अभ्युपगमः, कर्त्तव्यो भवति । अभ्युपगतनिमन्त्रणस्तु आब्रह्मणो ब्रह्मवर्चसौ जायतामित्यादौनि योगचेसो नः कल्पतामित्यन्तानि यजूषि जपेत् ।

आमन्त्रितो जपेद्दोग्ध्रीमिति भृगुस्मरणात् ।

इति निमन्त्रणेतिकर्त्तव्यता ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-समस्तकरणाधिपति-

पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-

खण्डे आद्रकल्पे निमन्त्रणप्रकरणं नाम

एकादशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ।

गोष्ठीशालाकलानां कुलगृहमलघुः स्नाद्यपुण्योदयानां
विद्यानां पर्षदाद्यो मधुमधुरवचः सम्पदां यश्च कोषः ।
सोऽयं हेमाद्रिसुरिः कुश-मुकुलशिखातीक्ष्णबुद्धिः प्रसिद्धः
आद्धे पूर्वाह्नकृत्यं निगदति दलयन् संग्रहं तत्पराणाम् ॥

अथ आद्धदिनपूर्वाह्नकृत्यं ।

तत्र पाकादिकृत्यं ।

अथ आद्धकर्त्ता ब्राह्मो मुहूर्त्ते उत्थाय यथोपदेशं शौचविधिं
विधायाचामेत् । दन्तधावनन्तु न कुर्यात् ।

तथाच श्रुतिः ।

स्निग्धदन्तः पितृन् यजेतेति ।

‘स्निग्धदन्तः’ अनपनीतमललेपदन्तः ।

शातातपोऽपि आद्धदिने दन्तधावननिषेधमाह ।

शुद्धार्थं प्रातरुत्थाय भक्षयेद्दन्तधावनं ।

आद्धे यज्ञेऽथ निचमे पत्यौ च प्रोषिते न तु ॥

आद्धादौ निष्पाद्यत्वेन प्रसृते सति दन्तधावनं न कुर्यादन्यत्र
कुर्यादित्यर्थः ।

प्रभासखण्डे ।

उपवासे तथा आद्धे न खादेद्दन्तधावनं ।

दन्तानां काष्ठसंयोगो हन्ति सप्तकुलानि वै ॥

अथच निषेधः आङ्गकर्तुरेव न पुनः आङ्गभोक्तुरपि ।

अतएव प्रचेतःस्यति-भविष्योत्तरयोः ।

आङ्गभुक् प्रातरुत्थाय प्रकुर्यादन्तधावनं ।

आङ्गकर्त्ता न कुर्वीत दन्तानां धावनं बुधः ॥

अतः आङ्गकर्त्ता दन्तधावनमकृत्यैव शौचाचमनविधिं निष्पादयेत् ।
ततो नद्यादौ यथालाभं मुख्यकल्पिके वा जलाशये यथोक्तस्नानं
कुर्यात्, स्नातोऽधिकारी भवतीत्यादिविष्णुवचनात् । ततः पूर्वोक्त-
विधिना तर्पणं विधाय जलादवतीर्थं स्वयं वा सुतशिष्यादिना
धौते अहते सिते वासषी परिधानादहिःकक्षाबन्धमकुर्वन् परिद-
धौत । अनन्तरं सन्ध्यामुपास्य प्रोक्षणमादाय गृहं गत्वा नैत्यिकं प्रात-
र्हामं कृत्वा पाकभूमिमुपलेपनादिभिः संस्कुर्यात् ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराणे ।

भूमिः आद्धे पञ्चगव्यैः लिप्ता शोध्या तथोल्मुकैः ।

गौरमृत्निकयाच्छन्ना प्रकीर्णतिलसर्षपा ॥

देवलस्यसि-तृर्मपुराणयोः ।

तिलानवकिरेत्तत्र सर्वतो बन्धयेदजान् ।

आसुरोपहतं सर्वं तिलैः शुध्यत्यजेन चेति ॥

अनन्तरं पाकारम् चिकीर्षन् पाकभूमेः सकाशादपासनी-
णोक्तान् वीभत्स-मत्सरि-मत्त-धूर्त्त-शूद्र-शूद्र-पतित-पाधण्ड-षण्ड-
काण-कुणि-भूणहन्तृ-श्रिचि-कुष्ठि-रजस्वला-हैरिणी-मङ्गीर्णयोनि-
कुञ्ज-वामन-क्षिन्नद्वौनातिरिक्ताङ्ग-पङ्गु-विड्वराह-खर-करभ-करट-
कुक्कुट-शूनक-नकुल-विडाल-चण्डाल-नीलीकषायवाससो दूरतरमु-

त्सार्य भोजनभाण्डादीनि यथाहं चालयेत् । अथैवं संस्कृतायां भुवि
शोधितेषु नवेषु च भाण्डेषु पाकं कर्तुमुपक्रमेत् ।

तथा च देवलः ।

तथैव यन्त्रितो दाता प्रातः स्नात्वा सहाम्बरः ।

आरभेत नवैः पात्रैरन्नारम्भञ्च बान्धवैः ॥

अयमर्थः । स्नातः स्नातया परिहिताधावकधौतश्वेतवाससा पत्न्या
सह शक्तियुक्तः स्वयमेव समस्तपाकारम्भ-समाप्तीकुर्यात् । अशक्तश्चेत्स्वय-
न्नारम्भमात्रं कृत्वा अन्नारम्भं बान्धवैः स्वजनैः कारयेत् । अत्र पाठान्तरं
अन्नारम्भञ्च बान्धवैरिति । पाठान्तरं च अन्नारम्भवतां विधिरिति ।

पत्न्या स्वहस्तेन पाकः कर्त्तव्य इत्यत्रार्थे लिङ्गदर्शनं चमत्कारखण्डे ।

ततश्च अपयामास तदर्थं जनकोद्भवा ।

रामादेशात्स्वयं साध्वी विनयेन समन्विता ॥

प्रभासखण्डेऽपि ।

अथैतानि पपाचाशु सीता जनकनन्दिनी ।

अयञ्च पाकारम्भोऽग्निमता मन्त्रवन्निर्वापपूर्वकः कर्त्तव्यः ।

तथा च पाद्म-मातृपुराणयोः ।

अग्निमान्निर्वपेत्यैत्रे चरुच्चासममुष्टिभिः ।

पितृभ्यो निर्वपामीति सर्वं दक्षिणतो न्यसेत् ॥

चरुग्रहणादोदन एव निर्वपो विज्ञायते न सूप-शाकादिषु ।

‘असममुष्टिभिः’ विषमसंख्यकैर्मुष्टिभिः ।

अत्र नवैः पात्रैरित्यस्य सांवत्सरिक एवावश्यकत्वं नान्यत्रेतिवदन्तः
केचिदचनं दर्शयन्ति ।

नूतनामन्त्रकरणं ब्राह्मणाभ्यञ्जनं तथा ।

आद्धात् पूर्वमदानञ्च प्रत्यब्दे त्रितयश्भवेदिति ॥

तदयुक्तं । प्रत्यब्दग्रहणस्यादरातिशयार्थत्वेनाभ्युपपत्तेः दर्शनाद्ध-
प्रकरणाच्चातानां नूतनभाण्डादीनां उत्कर्षापत्तेश्च ।

भूभाण्डसंस्कारानन्तरमुक्तं देवलसृति-कूर्मपुराणयोः ।

ततोऽन्नं वज्रसंस्कारं नैक्यञ्जनमभ्यवत् ।

चोष्य-पेयसमृद्धश्च यथाशक्ति प्रकल्पयेत् ॥

अस्यार्थः । विचित्रसंस्कारमतिचमत्कारिवज्रप्रकारवेसवरसारं ब्रीहि-
यव गोधूमविकारप्रायमभिप्रायानुकूल-मूल-सुकुलफल-कुसुम-कन्द-
कन्दल शकलकल्पिताल्पयञ्जनमतिरुच्यकूर्चिकापानकपायस-रसाला-
रसारं असित-तिल-सुद्ग-खद्ग-च्छाग-मेषामिष-माषविरचितरुचिर-
पाकविशेषं उपचितमरीच-गुडखण्ड-मात्स्यण्डिका-हिङ्गु-मैन्धव-कर्पूर-
कुङ्कुमैला-धूपादिमाधितं भक्ष्य-भोज्य-लेह्य-चोष्य-पेयादिभेदभिन्नं
गन्धवर्णरससम्पन्नमन्नं निष्पादयेत् । एतच्च यथाशक्ति सम्पादनौयं ।
अतएवाह गौतमः ।

शक्तिः प्रकर्षयेद्गुणसंस्कारविधीनन्नस्येति ।

अन्नानां समीचीन-जाति-रूप-रस-गन्ध-स्पर्शवत्त्वं 'गुणाः' ।
द्रव्य-क्रियादिभिरतिशयाधानं 'संस्कारः', एतयोः 'विधीन्' प्रकारान्,
यथाशक्ति 'प्रकर्षयेत्' शक्त्यनुसारेण प्रकृष्टात् सम्पादयेदित्यर्थः ।

आह पराशरः ।

इष्टापूर्त्त-मृताहेषु^(१) पर्व-वृद्धाष्ठकाषु च ।

(१) इष्टापूर्त्तद्विधौ विधिः ग० ।

पात्रेभ्यस्तु यथाशक्ति स्वादन्नं प्रतिपादयेत् ॥

अत्र साग्निनेन वैश्वदेवार्थं पृथक्पाकः कर्त्तव्य इति वैश्वदेवादि-
प्रकरणेऽभिहितं ।

समाप्ते च पात्रे आहुभूमिसंस्कारः कर्त्तव्यः । तत्र आहुयोग्या
भूमिर्विष्णुधर्मान्तरे ।

गोमयेनोपलिप्तेषु आहुकार्यगृहेषु च ।

मनोजेषु विचित्रेषु रुचिरेषूत्तमेषु च ।

उद्यानेषु विचित्रेषु सैकतेषु समेषु च ॥

पद्मपुराणे ।

तीर्थायतन-गोष्ठेषु द्वीपोद्यान-गृहेषु च ।

विविक्तेषूपलिप्तेषु आहुं देयं विज्ञानता ॥

यमः॥ दक्षिणाप्रवणं स्निग्धं विविक्तं शुभलक्षणं ।

शुभन्देवं परीक्ष्याशु गोमयेनोपलेपयेत् ॥

मत्स्य-पाद्मपुराणयोः ।

गोमयेनोपलिप्ते तु दक्षिणाप्रवणे स्थले ।

आहुं समारभेद्भक्त्या गोष्ठे वा जलसन्निधौ ॥

अत्र प्रयत्नेनापि दक्षिणाप्रवणत्वं सम्पादयेदित्याह मनुः ।

शुचिन्देवं विविक्तञ्च गोमयेनोपलेपयेत् ।

दक्षिणाप्रवणञ्चैव प्रयत्नेनोपपादयेत् ॥

‘शुचिः’ भस्मास्थिकपालिकाद्यनुपहतः । ‘विविक्तः’ विस्तीर्णः
वज्रभिर्जनैरनाकीर्णश्च, ‘दक्षिणाप्रवणः’ दक्षिणस्यां दिश्यवनतः, तादृशं
देशं प्रयत्नेन सम्पादयेत् । तच्च गोशक्त्यतोपलोपयेत् ।

कूर्मपुराणे ।

दक्षिणाप्रवणं स्निग्धं विविक्तं शुभलक्षणं ।

शुचिं देशं विविक्तञ्च गोमयेनापलेपयेत् ॥

पैठीनसिः ।

शुचौ देशे गवां गोष्ठेऽन्यागारे वा गोमयेनापलिप्य पुष्पोपहारं कृत्वा ।

पुष्पाणां 'उपहारः' उपहरणं विकिरणमिति यावत्, द्विजानुप-
वेशयेदित्युत्तरेण सम्बन्धः ।

आह विष्णुः ।

संवृते च आढ्यं कुर्यात् न रजस्वलां पश्येन्न श्वानं न विद्धराहं न
ग्राम्यकुक्कुटं प्रयत्नाच्छ्राद्धमजस्य दर्शयेत् ।

रजस्वलादियहणमपासनीयप्रकरणोक्तानां सर्वेषां नग्नादीनां उप-
लक्षणार्थं । 'अजः' ह्यजः । स यथा सन्निधौ निवद्धः क्रियमानं
आढ्यं पश्येत्तथा प्रयत्नेन कर्त्तव्यं ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

रजस्वला च षण्डस्य श्वानः शूकर-कुक्कुटाः ।

यथा आढ्यं न पश्यन्ति तथा कार्यं विजानता ।

रक्षार्थञ्चास्य वै तेषां गुप्तिः कार्या नरेश्वर ॥

तथा ।

वस्तुसंदर्शनं शस्त्रं आद्धे नित्यमरिन्दम ।

कुतपस्य च सान्निध्यं तथा कृष्णाजिनस्य च ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

तस्मात् परिवृते दद्यान्निलैश्चान्ववकीरयेत् ।

राक्षसानां तिलरक्षा शृणां वै संवृतेन च ।
महाभारते ।

श्यानश्च पङ्क्तिदूषाश्च नावेक्षेरन् कथञ्चन ।
तस्मात् परिवृते दद्यात्तिलांश्चान्ववकीरयेत् ॥
ब्रह्मपुराणे ।

जघान दानवौ विष्णुः पूर्वन्तु मधु-कैटभौ ।
वृचं महेन्द्रश्च ततः पृथ्वी तन्मेदसावृता ॥
ततोऽथं मेदिनी सा तु लोके वै ज्ञायते जनैः ।
तस्माच्छ्राद्धे पञ्चगव्यैर्लेप्या शोध्या तथोत्सुकैः ।
गौरमृत्तिकयाच्छन्ना प्रकीर्णा तिलसर्षपैः ॥

‘उत्सुकैः’ समन्तादुत्सुकिधानेन, तत्र “ये रूपाणीति पिण्डपि-
त्यज्ञोऽदिष्टो मन्त्रश्च प्रयोज्यः ।

कौलायां वराहकृतं आर्द्रमधिकृत्य ब्रह्मपुराणे ।
दंष्ट्रयोस्त्रिख्य च महीमभ्युक्ष्य सलिलेन च ।
धर्माद्भवेनोपलिप्य कुशैरुल्लिख्यतां पुनः ।
परिणीयोत्सुकेनैनामभ्युक्ष्य च पुनः पुनः ॥

अत्र आर्द्रं कुर्वता वराहेणैवंविधो भृशंस्कारः कृत इत्यतो लिङ्ग-
दर्शनादन्येनाप्येवमेव कर्त्तव्य इत्यवगम्यते । आर्द्रप्रकृतिभूतेऽपि पितृ-
यज्ञे वज्रस्योस्त्रिखनसाधनत्वेन विधानाद्दंष्ट्राग्रहणमविवक्षितं । ‘धर्मा-
द्भवः’ गोमयं । ‘परिणीय’ समन्तादप्रदक्षिणपरिभ्रमितेनोत्सुकेन
परिगतां कृत्वेत्यर्थः ।

एवं समाप्ते गृहकर्माणि गृहजनकृत्यमाह क्षारीतः ।

कृतकर्माणः सस्त्री-बाल-वृद्धाः सुरभिस्त्राताः शुचयः शुचिवाससः स्युः ।

‘सुरभिस्त्राताः’ सुगन्धितैलादिद्रव्यस्त्राताः । एतच्च प्रायेणाभ्यु-
दधिकविषयं भवितुमर्हति ।

भविष्यपुराणे ।

स्त्री-बाल-वृद्धैः स्नातव्यं तद्दिने आङ्गकारिभिः ।

नियतैश्चैव तैर्भाव्यं यावच्छ्राद्धं समाप्यते ॥

अथाङ्गः सार्द्धप्रहरे व्यतीते निमन्त्रितानां ब्राह्मणानां नख-रोम-
कल्पनं कारयेत् ।

वाराहपुराणे ।

प्रभातायां तु शर्वथ्या उदिते च दिवाकरे ।

दिवाकीर्त्तिं समानीय विप्राय विधिपूर्वशः ॥

अश्रुकर्म च कर्त्तव्यं नखच्छेदस्तथैव च ।

स्नापनाभ्यञ्जनं दद्यात्पितृभक्तस्तु सुन्दरि ॥

‘दिवाकीर्त्तिः’ नापितः ।

भविष्यपुराणे ।

तैलमुदत्तनं स्नानं दद्यात् पूर्वाह्ण एव तु ।

आङ्गभूमौ नख-अश्रुच्छेदनञ्चापि कारयेत् ॥

तैलोदत्तनादिदाने पात्रविशेषो देवलस्मृति-कर्मपुराणयोर्दर्शितः ।

ततो निवृत्ते मध्याह्ने लुप्तरोम-नखान् द्विजान् ।

अभिगम्य यथामार्गं प्रयच्छेदन्तधावनं ॥

तैलमुदत्तनं स्नानं स्नानीयञ्च पृथग्विधं ।

पात्रैरौदुम्बरैर्दद्याद्द्वैश्वदेविकपूर्वकं ॥

‘लुप्ररोमनखान्’ कृत्तरोमनखान् । ‘यथामार्गं’ यथाविधि । ‘स्नानं’ स्नानार्थं उष्णोदकं, ‘स्नानीयं’ स्नानोपकरणभूतं सुरभिद्रव्यादि । ‘औदुम्बरैः’ ताम्रमयैः । उदुम्बरादियज्ञियवृक्षजैर्वा । तैलदानन्त्वनिषिद्धतैलासु तिथिषु वेदितव्यं । “ततोऽनिवृत्ते मध्याह्न इत्यत्र अनिवृत्ते मध्याह्न इत्यकारप्रक्षेपो द्रष्टव्यः । अन्यथा प्रधानकर्मकालातिपातः स्यात् पूर्वाक्तपूर्वाह्नकालविरोधश्च ।
अतएव मार्कण्डेयः ।

अऋः षट्सु मुहूर्त्तेषु गतेषु त्वथ तान् द्विजान् ।

प्रत्येकं प्रेषयेत् प्रेष्ठ्यान् स्नानायामलकोदकान् ॥

द्वादशघटिकाभ्य ऊर्ध्वं निमन्त्रितब्राह्मणानां स्नानार्थं परिचारकाणां हस्ते आमलककल्त्रं प्रदाय निमन्त्रितब्राह्मणेभ्यः प्रत्येकं दीयतामिति तान् प्रति परिचारकान् प्रेषयेदित्यर्थः । एतदामलककल्त्रदानं प्रतिषिद्धतैलासु तिथिषु द्रष्टव्यं । ताखण्डमावास्यादिव्यतिरिक्तासु देयमिति स्युतिचन्द्रिकाकारः । धात्रीफलैरमवास्यायां न स्नायादित्यामलकोदकस्नानस्यामावास्यायां निषेधात् । अनिषिद्धतैलायान्तु तिथौ स्नानार्थं तैलादि देयमिति देवलवचने दर्शितमेव । कात्यायनस्मृति-प्रभाषखण्डयोरपि ।

तैलमुद्धर्त्तनं स्नानं दन्तधावनमेव च ।

कृत्तरोम-नखेभ्यस्तु दद्यात्तेभ्योऽपरेऽहनि ॥

कृत्तरोमनखेभ्यो निमन्त्रितेभ्य स्त्रौलादिकं स्नानसाधनं दन्तधावनसाधनञ्च काष्ठादिकं दद्यादित्यर्थः ।

यत्तु प्रचेतसोक्तं ।

तैलमुदत्तनं स्नानं दद्यात् पूर्वाह्न एव तु ।

आहुभुग्भ्यो नख-श्लश्रुच्छेदनं न तु कारयेदिति ॥

तत्र आहुभुजां नखादिच्छेदननिषेधो निषिद्धचुरकर्मतिथि-
विषयः । अथवा आहुकर्त्ता आहुभुग्भ्यः तैलादिकं दद्यात् । आत्मनश्च
नखादिच्छेदनं न कारयेदिति व्याख्येयं । ब्राह्मणानां गृहं प्रति तैलो-
दत्तनादि प्रेषणीयमित्युक्तं । येषान्तु ग्रामान्तरादागतानां गृहं नास्ति
तेषां यजमानेन खगृहमागतानां श्लश्रुकर्माभ्यञ्जनादि कारयितव्य-
मित्याह यमः ।

आहुकाले समाहृतानलङ्कुर्वीत तान् द्विजान् ।

श्लश्रुकर्म-शिरःस्नान-धूपनाभ्यञ्जनाञ्जनैः ।

आसनं कुतपं दद्यादितरद्वा पवित्रकं ॥

आहुार्थानाञ्च भाजनासन-गन्ध-पूष्प-धूपादीनां द्रव्याणां पूर्वाह्न
एव सम्भरणं कर्त्तव्यं । अथ यजमानो यथालाभं तीर्थे माध्याह्निकं
कर्माङ्गञ्च स्नानं तन्त्रेण निर्वर्त्तयेत् ।

उक्तं हि कर्मारम्भे स्नानं मत्स्यपुराणे ।

नैर्मल्यं भावशुद्धिश्च विना स्नानं न विद्यते ।

तस्मान्ननोविशुद्ध्यर्थं स्नानमादौ विधीयते ॥

नागरखण्डेऽपि ।

पितृनुद्दिश्य यद्द्रव्यं ब्राह्मणेभ्यः प्रदीयते ।

स्नानैर्धौताम्बरैर्मल्यैस्तद्भवेत्तृप्तिदं महत् ।

पितृणां सर्वदेवेश इत्येषा वैदिकी श्रुतिः ॥

अत्र आहुमधिकृत्य विशेषो भविष्यत्पुराणे ।

कर्तुः स्नानं भवेत्तीर्थे प्रातर्मध्याह्न एव तु ।

उष्णोदकेन वाशक्तः कुर्वीत सकृदेव तत् ॥

ततो देवर्षि-पितृतर्पणं कृत्वा जलादवतीर्याहते धौते श्वेते
वाससी पूर्ववत् परिदधौत ।

तथा च वसिष्ठः ।

जप-होमोपवासेषु धौतवस्त्रः सदा भवेत् ।

अलङ्कृतः शुचिर्मैत्री आद्धादौ विजतेन्द्रियः ॥

आह प्रचेताः ।

आद्धकच्छुक्लवासाः स्यादिति ।

यन्तु वस्त्रप्रकरणोक्तव्यासवचने धातुरक्तस्यापि पवित्रत्वं स्मर्यते
तत् आद्धव्यतिरिक्तविषयं चत्रियादिविषयं वा ।

काषायरक्तस्य निन्दामाह बोधायनः ।

काषायवासाः कुरुते जप-होम-प्रतिग्रहान् ।

न तद्देवगमं भवति हव्यकथ्येष्वथो हविरिति ॥

‘हव्य-कथ्येष्विति तत्साध्येषु कर्मस्वित्यर्थः ।

विशेषान्तरं भविष्यपुराणे ।

अवाग्यतो धौतपादः पाटितान्तरसंयुतः ।

तस्मादहिर्बद्धकचो वह्निर्जानुकरस्तथा ॥

एवं वाससी परिधाय द्विराचम्य माध्याह्निकं सन्ध्याविधिं
विधाय कर्मार्थं तीर्थोदकान्याहरेत् ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

उदकानयनं कृत्वा पश्चाद्विप्रांश्च भोजयेत् ।

अत्र विशेषसहितं जलाहरणं कुशाहरणञ्च कूर्मपुराणे ।

शोभूते दक्षिणां गत्वा दिशं दर्भान् समाहितः ।

समूलानाहरेद्द्वारि दक्षिणायन्तु निर्मलं ॥

‘दक्षिणायं’ दक्षिणाप्रवाहं जलाशयं दक्षिणभागस्थितं वा ।

पूर्वेद्युर्निमन्त्रणं विधायाह हारौतः ।

अथ शोभूते दक्षिणां दिशं गत्वा दक्षिणाप्रणतान् समूलान्
दर्भानाहरेत् । अपरिगृहीताश्चाप इति ।

‘अपरिगृहीताः’ पूर्वमन्येनास्वीकृताः ।

आह यमः ।

समूलस्तु भवेद्दर्भः पितृणां आङ्गकर्मणि ।

मूलेन लोकान् जयति शक्रस्य तु महात्मनः ॥

अत्र विस्तरेण दर्भलक्षणं जललक्षणं तदुभयाहरणे विधिश्च पूर्वोक्तः ।

आङ्गार्थोदकाहरणे विशेषो महाभारते ।

उदकानयने चैव स्तोतव्यो वरुणः प्रभुः ।

अत्र स्तुतिस्वरूपविशेषानभिधानादिमं मे वरुण इत्यादिना चेन
केनचिद्वरुणदैवत्येन मन्त्रेण स्तोतव्य इति गम्यते । तीर्थादभुञ्ज-
जलाहरणासम्भवे मणिकादपि तदाहरणं पूर्वमेव प्रतिपादितं ।
तीर्थान्मणिकादेर्वा समाहृतस्योदकस्य कार्यमाह योगयाज्ञवल्क्यः ।

तेनोदकेन द्रव्याणि प्रोक्ष्याचम्य पुनर्गृहे ।

ततः कर्माणि कुर्वीत विहितानि च कानिचित् ॥

प्रोक्षणेति कर्त्तव्यता तु पृथिवीस्तुत्यादिकृत्यप्रकरणे वक्ष्यते ।

ततो नृवरादपूजां कुर्यादित्युक्तं विष्णुधर्मान्तरे

आङ्गानि प्रयतः स्नातः स्वाचान्तः सुसमाहितः ।

शुक्लवासाः समभ्यर्च्य नृवराहं जनार्दनं ॥

आङ्गमारभेतेति शेषः ।

शिवपुराणे ।

पूजयित्वा शिवं भक्त्या पितृआङ्गं प्रकल्पयेत् ।

कृत्वा तु विधिवच्छ्राद्धं भुञ्जीत पितृसेवितं ॥

अत्र साग्निकोऽमावास्याआङ्गं करिष्यन् पूर्वं वैश्वदेवं पिण्डपितृ-
यज्ञश्च क्रमेण कुर्यात् । आङ्गान्तरं करिष्यन्तु पूर्वं वैश्वदेवबलिहरणादि
कुर्यादिति पूर्वं प्रपञ्चितं ।

इति पाकादिकृत्यं ।

अथ आङ्गसम्पदः ।

तत्र सम्पादनीयोद्देशः ।

मनु-वमिष्ठ-यम-हारीत-शातातपाः ।

अपराहस्तिला दर्भा वास्तुसम्पादनं तथा ।

सृष्टिर्मुष्टिर्द्विजाश्चाय्याः आङ्गकर्म्मसु सम्पदः ॥

अत्रापराहस्तिल-दर्भाः पूर्वमेव स्वप्रकरणे व्याख्याताः । 'वास्तु'
आङ्गार्थं वेक्ष्य, तस्य 'सम्पादनं' अविद्यमानस्योत्पादनं विद्यमानस्य च
परकीयस्य क्रयाद्युपायेन स्वीकरणं दक्षिणाप्रवणत्व-समीकरणोपलेप-
संमार्जनादीनां संस्करणञ्च । 'सृष्टिः' उत्सृष्टिस्तुसर्गस्त्याग इत्यनर्था-
न्तरं अकार्पण्येनात्र व्यञ्जनादिदानमिति यावत् । 'मुष्टिः' मार्जनं
स्वादुता वा । 'अग्र्याः' ओत्रियत्वादिविशेषशालिनः । एतानि वस्तूनि

‘आद्रसम्पदः’ आद्रार्थं द्रव्यसमृद्धयः । सम्पच्छब्दाच्च आद्रार्थिना
सर्वाण्येतानि सम्पादनीयानीति सूचितं ।

एवं पित्र्यकर्मसम्पदोऽभिधाय दैविककर्मसम्पदोऽपि त एवाहुः ।

दर्भाः पवित्रं पूर्वाह्णे हविष्याणि च सर्वशः ।

पवित्रं यच्च पूर्वोक्तं विज्ञेया हव्यसम्पदः ॥

अत्रापवित्रशब्देन मन्त्रा जलादिगालनार्थं वस्त्रं वा कुशपवि-
त्राणि वा । ‘पूर्वाह्णः’ पूर्वमेव व्याख्यातः । ‘पवित्रं’ पावनं शुच्याचार-
तादि । यच्च पूर्वोक्तं वास्तुसम्पादनादि हव्यशब्देन दैविकं कर्म तत्
सम्बन्धिब्राह्मणभोजनादि चोपलक्ष्यते ।

महाभारते ।

आद्रस्य ब्राह्मणः कालः पात्रं दधि घृतं पयः ।

सोमक्षयश्च मासश्च तदारण्यं युधिष्ठिर ॥

आद्रस्येत्यत्रैताः सम्पद इति पुरणीयं ।

आह पराशरः ।

कालः पात्रं तथा देशो द्रव्यं कर्त्ता पितामहः ।

निष्पत्तिकारणान्याहुः कर्मणोऽस्य विपश्चितः ॥

सत्यव्रतः ।

पितृप्रीतिनिमित्तानि द्रव्यं पात्रं सुतो विधिः ।

प्रधानपात्रमेतेषां पात्रमिदं यतेदतः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

उपमूलं सहस्रमूलान् कुशांस्तत्रोपकल्पयेत् ।

सर्वाङ्गितान् वृक्षीः कांस्थं आपः शुद्धैः समाहृताः ॥

पार्ण-राजत-ताम्राणि पात्राणि स्युः समिन्मधु ।

पुष्प-धूप-सुगन्धादि चौमसूत्रञ्च मेक्षणं ॥

‘तत्र’ आद्देश इत्यर्थः । ‘वृशी’ व्रतियोग्यानि कुशादिनिर्मितान्यासनानि । ‘कांस्थं’ कंस्थमयं अग्नौकरणाद्यर्थं भाजनं ‘शुद्धैः’ आहर्तृभिः, ‘समाहृताः’ इत्यपां विशेषणं । अनेन च निषिद्धानामपासुपकल्पननिषेधः सूच्यते । ‘पार्ण-राजत-ताम्राणि’ पार्ण-राजत-ताम्रनिर्मितानि । यथासामर्थ्यञ्चैतान्युपकल्पनीयानि । ‘चौमसूत्रं’ दुकूलसूत्रं, ‘मेक्षणं’ यज्ञियदारुमयी दर्वी, वृशीणां भोजनभाजनानाञ्चोपकल्पनं प्रतिब्राह्मणं कर्त्तव्यं । सुगन्धादीत्यत्रादिग्रहणादक्षत-दीपाच्छादनादिकं गृह्यते । ब्रह्माण्डपुराणे ।

यतिस्त्रिदण्डी करुणा राजतं पात्रमेव च ।

दौहित्रः कुतपः कालश्रागः कृष्णाजिनं तथा ॥

गौराः कृष्णास्तयारण्यास्तथैव त्रिविधास्तिलाः ।

पितृणां वृत्तये सृष्टा दशैते ब्रह्मणा स्वयं ॥

अत्र त्रिदण्डीति यत्तेर्विशेषणं राजतमिति पात्रस्य, कुतप इति कालस्य । गौरास्तिलाः कृष्णास्तिलाः आरण्यास्तिला इति गुणानुरूपेण त्रयः पदार्थाः, एवञ्च दशसंख्या घटते ।

आह देवलः ।

प्रधानञ्च पवित्रञ्च शौचमेवाष्टकाविधौ ।

पितरः शौचक्रामा हि निःस्पृहा धौतकल्पाः ॥

दर्भास्तिला गजच्छाया दौहित्रो मधुसर्पिषी ।

कुतपोनीलषाण्डश्च पवित्राण्यह पैतृके ॥

‘अष्टकाविधौ’ आद्धविधौ । अष्टकाविधिशब्दः पित्र्यकर्मापलक्षणार्थं
मिति हरिहरः । ‘नीलषाण्डः’ नीलवृषः ।

पैठीनसिः ।

तिला दौहित्रकुतपा इति पवित्राणि आद्धे सत्यञ्चाक्रोधञ्च
शौचं चाचारञ्च प्रशंसन्तीति ।

विष्णुः ।

कुतप-कृष्णाजिन-तिल-सिद्धार्थाक्षतानि पात्राणि रक्षोघ्नानि
वा दद्यात् ।

आह मनुः ।

त्रीणि आद्धे पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिलाः ।

त्रीणि चात्र प्रशंसन्ति शौचमक्रोधमत्वरं ॥

पद्मपुराणे ।

पितृणामम्बरस्थानां दक्षिणा दिक् प्रशस्यते ।

प्राचीनावीतमुदकं तिलाः सव्याङ्गमेव च ॥

दत्तं स्वधां पुरोधाय पितृन् प्रीणाति सर्व्वदा ।

यव-नीवार-मुद्गेक्षु-शुक्लपुष्प-घृतानि च ।

वस्त्रभानि प्रशस्तानि पितृणामिह सर्व्वदा ॥

मत्स्यपुराणे ।

प्राचीनावीतमुदकं तिलाः सव्याङ्गमेव च ।

यवनीवारमुद्गाश्च शुक्लपुष्पघृतानि च ।

वस्त्रभानि प्रशस्तानि पितृणामिह सर्व्वदा ॥

कूर्मपुराणे ।

स्थलोदुम्बर-वस्त्राणि रजतं खड्गमेव च ।

आद्धे महापवित्राणि फलानि समिधस्तथा ॥

‘स्थलोदुम्बरः’ स्थलोदुम्बरमयानि पात्राणि ॥

अत्र आद्धे पवित्रतया पितृवत्तुभतया चोक्तानि वस्त्रानि आद्धात्
पूर्वं आद्धदेशे सम्पादनीयानि ।

तत्र चैषां समाहरणविधिः मात्स्य-पाद्मयोः ।

उदपात्रञ्च कांस्यञ्च मेक्षणञ्च समित्कुशं ।

तिलाः पात्राणि सदासोगन्ध-धूप-विलेपनं ।

आहरेदपसव्येन सर्व्वं दक्षिणतः शनैः ॥

‘अपसव्येन’ प्राचीनावीतेन अप्रादक्षिण्येन वा । अत्रोदपात्रादि-
ग्रहणमन्येषामपि पुष्पादीनां आद्धोपयोगिनामुपलक्षणार्थं ।

आद्धसम्भारान् प्रकृत्य ब्रह्माण्ड-भविष्यपुराणयोः ।

उत्तरेणाहरेद्वेद्या दक्षिणेन विसर्जयेत् ।

‘वेदिः’ आद्धभूमिः । आद्धदेशात् देशान्तरं प्रति नयनं ‘विसर्जनं’ ।

इति आद्धसम्पादनीयोद्देशः ।

अथ तेषां आद्धसम्पादनीयेषु केषाञ्चित् स्वरूपसम्पादनीयेषु
केषाञ्चित् स्वरूपप्रशंसाविनियोगाः कथ्यन्ते ।

तत्र प्रभासखण्डे ।

ब्राह्मणाः कम्बलो गावो रूपाग्रतिथयस्तथा ।

तिला दर्भाश्च कालश्च नवैते कुतपाः स्मृताः ॥

पैठीनसिना तु कम्बले विशेषः कुतपशब्दनिर्वचनं चोक्तं ।

मध्याह्नः खड्गपात्रञ्च तथा नेपालकम्बलः ।

रूपं दर्भास्तिला गावो दौहित्रश्चाष्टमः स्मृतः ॥

पापं कुत्सितमित्याहुस्तस्य सन्तापकारिणः ।

अष्टावेते यतस्तस्मात् कुतपा इति विश्रुताः ॥

नेपालदेशप्रभवकम्बलः 'नेपालकम्बलः' । हरिहरेण तु पार्वतीयाज-
लोमसूत्रैर्निर्मितः कम्बलाकारः पट उदीच्येषु प्रसिद्ध इत्येवं व्याख्यातः ।
शातातपः ।

दिवसस्याष्टमे भागे मन्दीभवति भास्करः ।

स कालः कुतपो नाम पितृणां दत्तमन्त्र्यं ॥

पैठीनसिः !

कुतोऽपि आद्धवेलायां ओत्रियो यदि दृश्यते ।

आद्धं पुनर्भति वै यस्मात् कुतपस्तेन संज्ञितः ॥

वृद्धशातातपः ।

दुहित्रं खड्गशृङ्गान्तु ललाटे यत्नं दृश्यते ।

तस्य शृङ्गस्य यत् पात्रं दौहित्रमिति कीर्तितं ॥

क्षीणेन्द्रपः पिवेद् या गौस्तत्क्षीराद् यत् घृतं भवेत् ।

तदौहित्रमिति प्रोक्तं दैवे पित्र्यं च पूजितं ॥

क्षीणेन्दावमावास्यायां या गौर्या अपः पिवेत् तस्या गोस्तत्परि-
णामजन्यात् क्षीरात् यद् घृतं जायते तदौहित्रशब्देनोच्यत इत्यर्थः ।

अत्रापि इत्यौषधीनाममुपलक्षणार्थं, अमावास्यायां ह्यौषधीष्वसु च
सोमः प्रविशति । “स इहापश्यौषधीष्व प्रविशतीति श्रुतेः ।

अमावास्याव्यतिरेकेणापि गोविशेषप्रभवस्य घृतस्य दौहित्रत्वमुक्तं
षट्चिंशन्मते ।

अपत्यं दुहितुस्यैव खाङ्गं पात्रं तथैव च ।

धृतञ्च कपिलाया गोर्दोहित्रमिति कीर्तितं ॥

उभयानां ।

कुशा दर्भाः समाख्याताः कुतपाः वृषयस्तथा ।

दुहितुस्यैव ये पुत्रा दौहित्रास्ते प्रकीर्तिताः ॥

कुशाख्या दर्भाः, कुतपश्चब्दवाच्याश्च पदार्थाः, वृषयाः, दुहितुः
पुत्रास्तेते दौहित्राः ।

आह यमः ।

यत्नेन भोजयेच्छाङ्गे दौहित्रं व्रतिनं शिशुं ।

दत्तासनन्तु कुतपं तिलैरन्ववकीर्य च ॥

शिशुत्वेन विद्याद्यतिशयानाधारभूतमपि व्रतस्यमुपनीतं दुहितुः
पुत्रं 'यत्नेन' आदरविशेषेण, भोजयेत् । 'कुतपं' प्रागुक्तं कम्बलविशेषं
तस्यासनन्दद्यात् । न चास्यासनस्य तिलानां वा दौहित्रेणैव सम्बन्ध
इति मन्तव्यं । यतोऽमुमेव श्लोकं पठित्वा एतामेव शङ्कां निवर्त्तयितुं
“त्रीणि आङ्गे पवित्राणि दौहित्रं कुतपस्तिलाः” इत्याद्यन्यतरश्लोके
सामान्येनैव कुतपादेः आङ्गसम्बन्धो मनुनेक्तः ।

विष्णुः । तिलैश्च सर्षपैर्वापि द्यातुधानान् विमर्जयेत् ।

परितो विकीर्णैरिति शेषः ।

यमः ।

रचन्ति दर्भा असुरांस्तिला रचन्ति राक्षसान् ।

वेदविद्रुचति त्वन्नं यतयेद्दत्तमन्नयम् ॥

हारीतः ।

तिस्रा रचन्ति दैतेयान् दर्भा रचन्ति राक्षसान् ।

रचन्ति ओत्रियाः पङ्क्तिं सर्व्वं रचति चातिथिः ॥

प्रभासखण्डे ।

विष्णोर्देहसमुद्भूताः कुशाः कृष्णतिलास्तथा ।

आङ्गस्य रक्षणार्थाय एतत् प्राङ्गर्दिवौकसः ॥

हारौतः ।

दर्भैरङ्गिस्तिलैर्दत्तं त्वष्णीमयाम्रुते दिवं ।

विधिना चानुपूर्वेण अक्षयं परिकल्पते ॥

काञ्चनादिषु दर्भाद्यैर्मन्त्रवत्प्रतिपादिताः ।

पितृणामक्षया यान्त्यमृता भूत्वा महोर्मिभिः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

दर्भैर्मन्त्रैस्तिलैर्देव्या रजतेन विना जलं ।

दत्तं हरन्ति रचांसि तस्माद्द्यान् केवलं ॥

दर्भादिभिर्जलेन च विना दत्तं तद्रचांसि हरन्तीत्यर्थः ।

वायुपुराणे ।

कृष्णाजिनस्य सान्निध्यं दर्शनं दानमेव च ।

रक्षोघ्नं ब्रह्मवर्चस्यं पशून् पुत्रांश्च दापयेत् ॥

शेषाणान् स्वरूप-प्रशंसा-विनियोगास्तत्तत्प्रकरण एव द्रष्टव्याः ।

इति आङ्गसम्पादनीयानां स्वरूप-प्रशंसा-विनियोगाः ।

इति आङ्गसम्पदः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-पण्डित-

श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे आङ्गकल्पे

पूर्वाङ्गकृत्यं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ।

निःशेषसामन्तकिरीटकूट-
रत्नाङ्कुरोपासितपादपीठः ।
हेमाद्रिस्वरिः सगुणं तनेति
आद्धेऽपराह्णाश्रितकृत्यजातं ॥

अथापराह्णकृत्यं ।

तत्र ब्राह्मणाङ्गानादिआद्धसिद्धिवाचनान्तं इह ब्राह्मणेभ्यः स्नानो-
पकरणप्रेषणं तस्य च दृष्टार्थत्वेनार्थात् स्नानकरणं चाभिधायोक्तं ।
प्रभासखण्डे ।

ततोऽपराह्णसमये आद्धकर्त्ता समाहितः ।

स्वयं समाङ्गयेद्विप्रान् सर्वर्णैर्वा समाप्नुतान् ॥

‘समाप्नुतान्’ स्नातान् ।

वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

पादशौचादिना गेहमागतानर्चयेद्विजान् ।

‘अर्चयेत्’ सत्कुर्यात् । आदिशब्दादाचमनीयदानेनापि ।

तथा च देवलस्युति-कूर्मपुराणयोः ।

ततः स्नानान्निवृत्तेभ्यः प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः ।

पाद्यमाचमनीयञ्च सम्प्रयच्छेद्ययाक्रमं ॥

‘स्नानान्निवृत्तेभ्य इति स्नानसमाप्त्युत्तरकालमाह्वानेन यजमान-
गृहमागतेभ्यः, ‘प्रत्युत्थाय’ अञ्जलिमावध्य स्वागतं भवतामिति प्रश्नं
कृत्वा रथ्याप्रसर्पणनिबन्धनाऽप्रायत्यनिवृत्तये पादप्रक्षालनार्थमाचम-
नार्थं चोदकं प्रयच्छेत् । पादप्रक्षालनं कृत्वाचमनं दद्यादित्यर्थः ।

अत्राह्वानाद् गृहमागतेभ्यः पृथक् पृथक् स्वागतप्रश्नकरणमाह
मार्कण्डेयः ।

स्नातः स्नातान् समाह्वतान् स्वागतेनार्चयेत् पृथगिति ।

‘स्वागतेन’ भवतां स्वागतमिति प्रश्नवाक्येन, ‘अर्चयेत्’ सम्मानयेत् ।
‘पृथक्’ एकैकं ब्राह्मणं, प्रश्नस्य चोत्तरापेक्षित्वादेवंविधे च विषये प्रति-
वचनस्य साधुकर्तव्यत्वस्मरणात् सुस्वागतमस्माकमिति प्रतिवचनं प्रत्येकं
ते ब्रूयुः ।

स्वागतप्रश्नश्चायं प्रयतत्वादिविशेषणवता कर्तव्य इत्याहतुः शङ्ख-
लिखितौ ।

प्रयतोऽपराह्णे शुचिः शुक्लवासाः दर्भेषु तिष्ठन् स्वागतमिति
ब्रूयादिति ।

प्रयतः शुचिरिति पदद्वयं बाह्याभ्यन्तररूपद्विविधशुद्धियुक्तो
यथास्यादित्येवमर्थः ।

अत्र यादृग्विधदेशावस्थितानां स्वागतप्रश्नः कार्यस्तथाविधदेश-
मुपदिशन् स्वागतादेरपराह्णक्यत्वं स्फुटीकरोति धर्मः ।

स्थितान् देशे विविक्ते तु प्रकीर्णतिलवर्हिषि ।

अपराह्णे समभ्यर्च्य स्वागतेनागतांसु तान् ॥

‘तान्’ स्नातानागतान् विप्रान् यजमानगृहमागतान् अपराह्णे

द्विधाविभक्तस्याहो द्वितीये भागे त्रिधाविभक्तस्य वा तृतीये भागे
पञ्चधाविभक्तस्य वा चतुर्थे सार्द्धयामद्वयादुपरितने यामार्द्धे वा स्वाग-
तेन यथोक्तेन समभ्यर्च्य आसनेषूपवेशयेदिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः ।
मार्कण्डेयपुराणे ब्रह्माण्डपुराणे च ।

समूच्य स्वागतेनैतानभ्युपेतान् गृहे द्विजान् ।

पवित्रपाणिराचान्तानासनेषूपवेशयेत् ॥

अस्मिन्नवसरे पूर्वैद्युर्निवेदनमित्याद्यापस्तम्बवचनं प्रमाणयता पूर्व-
दिननिमन्त्रितानामपि ब्राह्मणानां पूर्ववद्वितीयं निमन्त्रणमाच-
रणीयं । “सुखोपविष्टांश्च ब्राह्मणान् आहूतकाले समाहूतानलङ्कु-
र्वीतेति यमवचनाद्गन्धमाल्याञ्जन-धूपनैरलङ्कुर्यात् ।

उक्तञ्च देवलस्यति-कूर्मपुराणयोः ।

यथोपविष्टान् सर्वांस्तानलङ्कुर्याद्विभूषणैः ।

स्वगदामभिः शिरोवेष्टैर्धूप-दीपानुलेपनैः ॥

निगमः ।

श्वः स्वनापिताभ्यङ्गोदत्तन-स्नान-दन्तधावनादिभिरभ्यर्च्य स्नातान्
पाद्याचमनीय-सदर्भासनानुलेपन-धूप-सुमनोभिरभ्यर्च्य पितृनावाहा-
यिष्य इति पृच्छतीति ।

‘श्वः’ निमन्त्रणादुत्तरदिने । अभ्यङ्गग्रहणं नखादिकल्पनोपलक्ष-
णार्थं । तच्च ‘स्वनापितेन’ मूल्यादि प्रदाय यजमानोपकल्पितेन
नापितेन । एतच्च प्रत्युत्थानात्प्रभृति निमन्त्रणं वर्जमलङ्करणान्तं
मनुष्यसत्कारादिरूपत्वान्मानुषमेव न पित्र्यं अतो यथालोकं यज्ञो-
पवीतादिधर्मवतैव कार्यं न पित्र्यधर्मवता ।

यत्तु वक्ष्यमाणमण्डल-तदर्चन-पादप्रक्षालनादितत्परिभाषाप्रकरणोक्तेन वैश्वदेविकेन पैतृकेण वा धर्मेण युक्तं कर्त्तव्यं, तत्र तावत् मण्डलकरणं आह बौधायनः ।

उपलिप्ते समे स्थाने शुचौ शुक्लसमन्विते ।

चतुरस्रन्त्रिकोणान्तु वर्तुलञ्चार्द्धचन्द्रकं ।

कर्त्तव्यमानुपूर्वेण ब्राह्मणादिषु मण्डलं ॥

‘ब्राह्मणादिषु’ यजमानेषु । आनुपूर्वेणेत्यस्यायमर्थः । ब्राह्मणे यजमाने चतुरस्रं, क्षत्रिये त्रिकोणं, वैश्ये वर्तुलं, शूद्रेऽर्द्धचन्द्राकारमिति ।

अत्र शूद्रं प्रति विशेष उक्तः सौरपुराणे ।

चतुरस्रं ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य त्रिकोणकं ।

वर्तुलञ्चैव वैश्यस्य शूद्रस्याभ्युत्थणं स्मृतं ॥

अत्र विशेषमाह शम्भुः ।

सम्भार्जितोपलिप्ते तु द्वारि कुर्वीत मण्डले ।

उदक्क्षवमुदीच्यां स्यादक्षिणं स्यादक्षिणाग्नवं ॥

द्वार्यीति गृहद्वाराभिमुखस्थिते अङ्गणप्रदेशे । मण्डले इति द्विवचनात् द्वे, तत्रैकमुत्तरतः, तस्य दक्षिणतोऽपरं । तत्र यदुत्तरतस्तदुदक्क्षवं । उदीचीप्रवणं उदीच्याभिमुख्येन क्रमनिम्नमित्यर्थः । एवमितरदक्षिणाग्नवं । तत्रादावुत्तरं ॐ वैश्वदेविकमण्डलं करोमीति वैश्वदेविकधर्मेण कुर्यात् । तदनन्तरं दक्षिणं ॐ पितृमण्डलं करोमीति पितृधर्मेण कुर्यात् ।

एते च गोमूत्र-गोमयाभ्यां कर्त्तव्ये, तदुक्तं मातृपाद्मयोः पुराणयोः ।

एवमासाद्य तत्सर्वमवनस्थागतो भुवि ।

गोमयेनानुलिप्तायां गोमूत्रेण तु मण्डले ॥

‘एवं’ ‘आहारदपस्येन सर्वं दक्षिणतः’ इति पूर्वोक्तेन प्रकारेण, ‘सर्वं’ आद्धोपकरणं, ‘आसाद्य’ आद्धप्रदेशे स्थापयित्वा, ‘अनुलिप्तायामग्रतोभुवि’ गोमयोपलेपनादिसंस्कृते गृहद्वारसमुखावस्थिते-
ऽङ्गणप्रदेशे, गोमयेन गोमूत्रेण च मण्डले कुर्यात् ।

अत्र गोमये विशेषमाह जावालिः ।

असेध्याशनशून्यानां नीरुजानां तथा गवां ।

अव्यङ्गानाञ्च सद्यस्कं शुचि गोमयमाहरेत् ॥

गोमयविशेषे निषेधमाह भृगुः ।

अत्यन्तजीर्णदेहाया बन्ध्यायाश्च विशेषतः ।

आर्त्ताया नवसूताया न गोर्गोमयमाहरेत् ॥

मण्डलपरिमाणमाह लौगाक्षिः ।

हस्तद्वयमितं कार्यं वैश्वदेविकमण्डलं ।

तदक्षिणे चतुर्दशं पितृणामद्विशोधने ॥

एतयोर्मण्डलयोः क्रमेणाक्षतकुशादिभिरर्चनमाह व्याघ्रपात् ।

दक्षिणप्रवणे कार्यं मण्डलद्वयमेव च ।

उत्तरेऽक्षतसंयुक्तान् पूर्वाग्रान् विन्यसेत् कुशान् ।

दक्षिणे दक्षिणाग्रांश्च सतिलान् विन्यसेद्विजः ॥

अक्षतादिग्रहणं गन्धपुष्पोपलक्षणाद्यं वक्ष्यमाणमत्यपुराण-
वचनात् । अत्रोदीचीस्थितत्वादिना वैश्वदेविकधर्मेण उत्तरस्य
मण्डलस्य वैश्वदेविकत्वं ज्ञायते । दक्षिणास्थितत्वादिना पैतृकधर्मेण

दक्षिणस्य पित्रत्वं । अतश्च गन्ध-पुष्प-यवैरार्जवविशिष्टैः प्रागयैः कुशैश्च
प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा यज्ञोपवीती दक्षिणं जान्वाच्य ॐ वैश्वदेविक-
मण्डलमर्चयामि इत्युत्तरतः स्थितं मण्डलमर्चयेत् । एवं गन्ध-पुष्पति-
लैर्द्विगुणभुग्नैर्दक्षिणायैः कुशैश्च दक्षिणामुखः प्राचीनावीती सव्यं जान्वाच्य
ॐ पित्र्यमण्डलमर्चयामीति दक्षिणतः स्थितं मण्डलमर्चयेत् । ब्राह्म-
णाङ्गानात्प्रभृति मण्डलार्चनान्तं किञ्चिद्विशेषसहितमुक्तं नागरखण्डे ।

प्रणम्यामन्त्रिता ये च आह्वार्य ब्राह्मणोत्तमाः ।

आनीय कुतपे काले तान् सर्वान् प्रार्थयेत्ततः ॥

आगच्छन्तु महाभागा विश्वेदेवा महाबलाः ।

ये यत्र विहिताः आह्वे सावधाना भवन्तु ते ॥

अपसव्यं ततः कृत्वा पितृंस्तान् प्रार्थयेत्ततः ।

ये मया मन्त्रिताः पूर्वं पितरो मातृपक्षजाः ।

आश्रित्य पितृकार्थेषु सावधाना भवन्तु ते ॥

एवमभ्यर्च्य तान् सर्वांस्ततः कृत्वा प्रदक्षिणं ।

जानुनी भूतले न्यस्य ततश्चार्घ्यं प्रदापयेत् ।

मन्त्रेणानेन राजेन्द्र सपुष्पाक्षतचन्दनैः ।

अर्घ्यमेनं प्रगृह्णन्तु मया दत्तं द्विजोत्तमाः ।

पादप्रक्षालनार्थाय प्रकुर्वन्तु मम प्रियं ॥

एवमुक्त्वा महीपृष्ठे अनुलिप्ते ततः परम् ।

साक्षतान् प्रक्षिपेद्भान् विश्वेदेवान् प्रकीर्तयेत् ॥

अपसव्यं ततः कृत्वा दर्भास्तिलसमन्वितान् ।

द्विगुणान् प्रक्षिपेत्तत्र पितृनुद्दिश्य चात्मनः ॥

एवमभ्यर्चितयोर्मण्डलयोर्ब्राह्मणपादप्रचालनं कर्त्तव्यमित्युक्तं सौर-
पुराणे ।

प्रचालयेत्ततः पादावर्चिते मण्डले शुभे ।

मात्स्य-पद्मपुराणयोरपि ।

अक्षताभिः सपुष्पाभिस्तदभ्यर्च्यापसव्यवत् ।

विप्राणां चालयेत्पादानभिवन्द्य पुनः पुनः ॥

अक्षताभिः सपुष्पाभिरिति देवमण्डलार्चनं देवधर्मयुक्तत्वात् ।
एतच्च तिलैः सपुष्पैरित्यादिकस्य पित्र्यमण्डलार्चनस्योपलक्षणार्थं ।
अपसव्यवद्विप्राणां चालयेत्पादाविति पित्र्यधर्मकत्वात् पित्र्यविप्रपाद-
प्रचालनं कर्त्तव्यं । तच्च पूर्वभाविनो वैश्वदेविकपादप्रचालनस्योपल-
क्षणं । तत आदावुत्तरतोऽवस्थिते मण्डले वैश्वदेविकविप्रपादप्रचालनं
कर्त्तव्यं ।

तथा च ब्रह्मनिरुक्ते ।

पाद्यञ्चैव तथार्घ्यञ्च दैव आदौ प्रदापयेदिति ।

वाराहपुराणेऽपि ।

स्वागतं ह्यर्घ्य-पाद्यञ्च दद्याद्भासनं द्विजः ।

वैश्वदेवकृते पूर्वं तर्पयित्वा ऊताशने ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

इदं वः पाद्यमर्घ्यञ्च चतुर्थ्यन्तं निवेदयेत् ।

पादप्रचालनमन्त्रो ब्रह्मनिरुक्ते ।

शन्नेदेवौतिमन्त्रेण पाद्यञ्चैव प्रदापयेदिति ।

भविष्यत्पुराणेऽपि ।

प्रक्षालयेद्विप्रपादान् शन्नोदेवीरिति तृचा ।

पादप्रक्षालनं कुर्यात् स्वयमेव विनीतवत् ॥

सत्यां शक्तौ स्वयमेव असत्यान्तु कर्चन्तरेणापीति ।

अत्र पादप्रक्षालनप्रयोगः । यज्ञोपवीति दक्षिणां जान्वाच्योद-
ङ्मुखः शन्नोदेवीरभिष्टये आपोभवन्तु पीतये । शंयोरभिस्तवन्तु न इति
मन्त्रमुच्चार्य ॐ पुरुरव आर्द्रवःसंज्ञका विश्वेदेवाः इदं वः पाद्यं स्वाहा
नमः इति प्रयुज्यैकैकस्यैव ब्राह्मणस्योत्तरमण्डलावस्थापितासनोप-
विष्टस्य मण्डलमाक्रम्य तिष्ठतो वा स्वाचारानुसारेण गन्ध-पुष्पाक्षत-
कुशजलोपेतमञ्जलिं देवतीर्थेन पादयोर्निनीयान्येन जलेन पादौ प्रक्षाल-
येत् । अत्र चकारेण पादप्रक्षालनानन्तरं अर्चनं अर्घ्यदानं सूच्यते ।
अतः प्रत्येकं गन्ध-पुष्पाक्षतैर्वर्ज्यमाणप्रकारेण पादादि मूर्द्धान्तं सहस्र-
शीर्षित्यभ्यर्च्य गन्ध-पुष्पाक्षत-कुशादिप्रशस्तद्रव्यमिश्रजलपूर्णेन यथालाभं
सुवर्णादिपात्रेण पाद्यवत्प्रयोगवाक्यमुच्चार्याद्यं दत्त्वा “मण्डलादुत्तरे
शेदे दद्यादाचमनीयकमिति लौगाक्षिस्ररणान्मण्डलादुत्तरत उप-
विष्टानामाचमनीयं दद्यात् । ब्राह्मणैश्च तथाचान्तयं यथा तदाचम-
नोदकं पादप्रक्षालनोदकेन न संबध्यते । तत्सङ्गमे नारदीयपुराणे
दोषाभिधानात् ।

यत्राचमनवारौणि पादप्रक्षालनोदकैः ।

सङ्गच्छन्ते बुधाः आद्धमासुरं तत् प्रचक्षत इति ॥

अत्राहतुः शङ्ख-लिखितौ ।

पाद्यार्थाचमनीयोदकानि दत्त्वा ब्राह्मणानुपसंगृह्योपवेशयेदासन-
मन्वाल्भ्येति ।

‘आचमनीयोदकं’ आचमनार्थमुदकं । ‘उपसंगृह्य’ दक्षिणकरेण गृहीत्वा, ‘अन्वालय्य’ वामहस्तेन आद्रुदेशावस्थापितमासनमुपस्पृश्य, तत्रोपवेशयेत् । अथ वैश्वदेवीकब्राह्मणानामाचमनीयदानानन्तरं दक्षिणमण्डलावस्थापितासनेषु पश्चिमादिप्रागपवर्गं पित्र्यादिक्रमेणोदङ्मुखोपविष्टानां दक्षिणमुखः प्राचीनावीत्यन्वाचितसव्यजानुः पित्र्यब्राह्मणानां पाद्यादिदानमारभेत । देवताप्रकरणोक्तदिव्य-मानुष-पित्रभेददृष्टिन्यायात् द्विजः सोमपाख्यपितरूपेण, क्षत्रियो हविष्पाख्यपितरूपेण, वैश्यस्त्वाज्यपाख्यपितरूपेण, शूद्रसु सकान्ध्या-ख्यपितरूपेण सर्वान् पितॄन् ध्यायन् कीर्त्तयंश्च ब्राह्मणादित्यः कोऽपि वा आद्रुकर्त्ता पितृ-पितामह-प्रपितामहान् क्रमादसु-रुद्रादित्यरूपेण ब्रह्म-विष्णु-महेश्वररूपेण वा प्रद्युम्न-सङ्कर्षण-वासुदेवरूपेण वा मास-तुसंवत्सररूपेण वा ध्यायन् कीर्त्तयंश्च पाद्यार्चनार्थं-सङ्कल्प-दर्भा-सनदानादीन् सर्वान् पैतृकान् पदार्थान् कुर्यात् । तत्र च “नाम-गोत्रं पितॄणान्तु प्रापकं हव्यकव्ययोः” इतिवचनात् “सम्बन्ध-नाम-गोत्राणि पितॄणां प्रतिपादयेत्” इतिवचनाच्च प्रत्येकं पित्रादीन् गोत्र-सम्बन्ध-नामभिः संबुध्य तैः सङ्कीर्त्तयथोक्तविभागेन संबुद्ध्यन्तैरेव आज्यपादिनामभिः कीर्त्तयन् गन्ध-पुष्प-तिल-कुश-जलपूर्णमञ्जलिं पित्र्यस्यैकैकस्य ब्राह्मणस्य पादयोर्निनीयाभिवन्द्यान्येन जलेन पादौ प्रक्षालयेत् । तत्र प्रयोगवाक्यं । शन्नोदेवीरित्याद्युच्चार्य ॐ अमुक-गोत्रा अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सपत्नीका वसरूपा इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति पितृस्थाने, शन्नोदेवीरित्युच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्-पितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीकाः रुद्ररूपा इदं वः पाद्यं स्वधा

नम इति पितामहस्थाने, शन्नोदेवीरित्याद्युच्चार्य्यं ॐ अमुकगोत्रा
अस्रत्प्रपितामहाः अमुकशर्माणः सपत्नीकाः आदित्यरूपाः इदं वः
पाद्यं स्वधा नम इति प्रपितामहस्थाने समुच्चारयेत् ।

अथ यथोक्तप्रकारेण शन्नोदेवीरिति मन्त्रान्ते ॐ अमुकगोत्रा
अस्रन्मातामहाः अमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपाः इदं वः पाद्यं
स्वधा नम इति मातामहस्थाने, शन्नोदेवीरित्यादिमन्त्रमुच्चार्य्यं
ॐ अमुकगोत्रा अस्रत्प्रमातामहाः मातुः पितामहाः इति वोच्चार्य्यं
अमुकशर्माणः सपत्नीकाः रुद्ररूपाः इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति
प्रमातामहस्थाने, अथ तथैव शन्नोदेवीरित्यादिमन्त्रं पठित्वा ॐ अमु-
कगोत्रा अस्रद्बृद्धप्रमातामहाः मातुः प्रपितामहाः इति वाभिधा-
यामुकशर्माणः सपत्नीका आदित्यरूपा इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति
बृद्धप्रमातामहस्थाने समुच्चारयेत् ।

पादप्रक्षालनानन्तरं च गन्ध-पुष्प-तिलैर्वर्ज्यमाणप्रकारेण मूर्द्धा-
दिपादान्तं पितृभ्यः स्वधा पितृभ्य इत्यादिना मन्त्रेण प्रत्येकं क्रमात्
पितृवर्गीयब्राह्मणानर्चयेत् । एवमेव नमो वः पितर इत्यादिना मन्त्रेण
मातामहवर्गीयान् । तदनन्तरं गन्ध-पुष्प-तिल-कुशादिप्रक्षालद्रव्यमि-
अजलपूर्णेन यथालाभं राजतादिपात्रेण पाद्यवत्प्रयोगवाक्यमुच्चार्य्यं
पाद्यक्रमेणैवार्घ्यं दत्त्वा वैश्वदेविकमण्डलादुत्तरत उपविष्टानां द्विजा-
नामाचमनीयं दद्यात् । तेऽप्याचमनोदकपादप्रक्षालनोदकान्यमङ्ग-
मयन्त आचमेयुः ।

अथ मण्डलार्चन-पादप्रक्षालनाद्याचमनान्तपदार्थापयुक्तद्रव्यशेषा-
नतिनिपुणशिष्टसम्प्रदायानुसारात् तत्तन्मण्डलोपरि निक्षिपेत् । ततो

दर्भपाणिर्दिराचम्येत्यादिवक्ष्यमाणक्रतुवचनाद्यजमानो ब्राह्मणचरण-
चालनोदकसंसर्गमकुर्वन् स्वपादप्रचालनपूर्वकं द्विराचम्य ब्राह्मणैः सह
आद्धभूमिमागत्य आद्धसिद्धिरस्त्विति भवन्तोब्रुवन्त्विति ब्राह्मणान्
प्रत्युक्त्वा तैश्चास्तु आद्धसिद्धिरित्युक्ते तदुपवेशनार्थमासनान्युपकल्पयेत् ।
तथा च यमः ।

ततः सिद्धिमिति प्रोच्य कल्पितेष्वामनेषु च ।

आध्वमित्यादिनोत्तरेण सम्बन्धः ।

इति ब्राह्मणाङ्गानादियाद्धसिद्धिवाचनान्तं ।

अथ ब्राह्मणोपवेशनार्थमासनापकल्पनं ।

आह्वानिः ।

तत्रासनानि देयानि तिलांश्चैव कुशैः सह ।

पृथक् पृथगासनेषु तिलतैलेन दीपिकाः ॥

तत्र आद्धदेशे आसनानि देयानि कुशैः सहितास्तिलाश्च देयाः
आद्धभूमौ प्रक्षेपणीया इत्यर्थः । पृथक् पृथगेकैकस्यासनस्य समौपे
एकैका दीपिकेत्येवन्ताः देयाः, अथ च देयानीत्यस्य विपरिणतस्यानु-
षङ्गः । अथवा तेष्वामनेषु पृथक् पृथक् कुशैः सह तिला देया इति
संबन्धः । तिलतैलग्रहणं घृतादिप्रशस्तस्नेहेापलक्षणार्थं । वसाद्यप्रशस्त-
स्नेहनिवृत्त्यर्थं च । आसनानि च प्रशस्ततरत्वात् सति सम्भवे कुतपा-
ख्यकाम्बलमयानि वृषीरूपाणि वा देयानि । प्रशस्ततरत्वं च तेषां
आद्धसम्पत्प्रकरणेऽभिहितं, तदलाभे प्रशस्तश्वेतकम्बल-श्रीर्णादिदारु-
मयाणि तदलाभेऽप्यनिषिद्धदारुमयाणि ।

आसनविशेषे निषेधमाह मार्गः ।

गोशकृन्मयं भिन्नमाचं पालाशमेव च ।

लोहबद्धं सदैवार्कं वर्जयेदासनं बुधः ॥

गोशकृन्मयं मृन्मयञ्च, 'भिन्नं' स्फुटितं । यत्किञ्चित्प्रकृतिकस्यायं निषेधः । 'आचं' विभीतकमयं । 'पालाशं' किंशुकवृक्षमयं । 'लोहबद्धं' कालायसपट्टिकाकीलकादियुक्तं । अनेन च सर्वायसस्य सुतरां निषेधः सूचितः । लोहशब्दश्चाप्रशस्तसीसकादिधातुपलक्षणार्थः । 'आर्कं' रूपिकामयं । सदैववर्जयेदित्यन्वयः ।

कालिकापुराणे ।

उपलिप्ते द्विजान् स्थाने पित्र्यर्थं शुद्धियोजिते ।

कुशोत्तरे तिलास्तीर्णे अभिन्ने लोहवर्जिते ॥

दाता च स्वासने पूते विप्रानावेशयेत्सुधीः ।

कृष्णासने समाचान्तान् प्रविष्टः पूर्वमेव तु ॥

दैविकपैतकासनस्थापने प्रकारभेदो देवलस्यति-कूर्मपुराणयोः ।

ये चात्र विश्वेदेवानां विप्राः पूर्वं निमन्त्रिताः ।

प्राङ्मुखान्यासनान्येषां द्विदर्भापहितानि च ॥

दक्षिणामुखयुक्तानि पितृणामासनानि च ।

दक्षिणायैकदर्भाणि प्रोक्षितानि तिलोदकैः ॥

प्राङ्मुखानि दक्षिणामुखयुक्तानीत्यत्र मुखशब्दो दक्षी-पीठादिषु मुखस्थानीयकल्पितावयवाभिप्रायेण, कम्बलादिषु दशादिरूपाग्राभि-प्रायेण प्रयुक्त इति वेदितव्यं, 'द्विदर्भापहितानि' प्रत्येकमुपरिस्था-पितपूर्वाग्रदर्भशिखायुगलानि, 'दक्षिणायैकदर्भाणि' उपरिस्थापित-दक्षिणायैकैकदर्भशिखानि ।

महाभारतेऽपि वृषीं प्रकृत्य आद्रुकर्त्तारं निमिं प्रत्याह ।

कुरु चैनां पूर्वशीर्षा भव चोदङ्मुखस्तथा ।

त्वं दैवे इति शेषः ।

तथा दानधर्मेषु आद्रुकल्पे ।

अमावास्यां महाप्राज्ञो विप्रानानाय्यपूजितान् ।

दक्षिणावृत्तिकाः सर्वा वृषीः स्वयमयाकरोत् ॥

दक्षिणायास्ततोदर्भा विष्टरेषु निवेशिताः ।

पादयोश्चैव विप्राणां ये तन्नमुपभुञ्जते ।

‘अनाय्य’ आह्वानेन खगटहं प्रवेश्य । ‘पूजितान्’ पूजार्हान्, अञ्जनाभ्यञ्जनादिभिरलङ्कृतान्वा । दक्षिणावृत्तीनि शिरांसि यासान्ता दक्षिणावृत्तिकाः दक्षिणस्यान्दिशि कृतशीर्षा इत्यर्थः, दक्षिणबाहु-भागे कृतशीर्षा इति केचित् । विष्टरेषु दध्याद्यासनोपरि द्विजपा-दयोश्च स्थापनार्थं दक्षिणाया दर्भा निवेशिताः । अतोलिङ्गदर्शना-दन्येनाप्येवं कर्त्तव्यमिति गम्यते । तानि चासनानि तथा विविकानि स्थापनीयानि यथा तत्रोपविष्टानां ब्राह्मणानां परस्परस्पर्शा न स्यात् ।

अतएवाह क्रतुः ।

दर्भपाणिर्द्विराचम्य लघुवासा जितेन्द्रियः ।

परिश्रिते शुचौ देशे गोमयेनोपलेपिते ॥

दक्षिणाप्रवणे सम्यगाचान्तान् प्रयताञ्कुचीन् ।

आसनेषु सदर्भेषु विविकेषूपवेशयेत् ॥

‘लघुवासाः’ प्रक्षालनेन मलादिकृतगौरवरहितवस्त्रः सूक्ष्मवस्त्रो

वा । 'परिश्रिते' परितः पटादिनाऽवरणद्रव्येणावृते । 'विविक्तेषु'
उपविष्टानामन्योन्यस्पर्शपरिहारचमान्तरालवत्सु । 'शेषं' गतार्थं ।
अत्र हेतुमाह गार्ग्यः ।

स्पर्शे स्पर्शे भवेत्पापमेकपङ्क्तिनियोगतः ।

हीनवृत्तादिपङ्क्तौ तु युक्तं तस्मात् विवेचनं ॥

यावत्कृत्वोद्धुत्तमवृत्तानां एकपङ्क्त्युपविष्टहीनवृत्तस्पर्शा भवेत्
तावत्कृत्वस्तेषामप्रायत्नं । अप्रयतनानाञ्च कर्मणि व्यवहृतां तेषां
प्रत्यवायः । प्रकृतस्य कर्मणे वैगुण्यं चेत्युभयविधपापं स्यात्, अतः
कारणाद्विवेचनं कर्त्तव्यं । तच्च हीनवृत्तत्वानिर्द्धारणे सत्यासनानां
तन्निर्द्धारणे तु पङ्क्तेरेवेति ।

पङ्क्तिभेदसाधनान्याह वृहस्पतिः ।

एकपङ्क्त्युपविष्टा ये न स्पृशन्ति परस्परं ।

भस्मना कृतमर्यादा न तेषां सङ्करो भवेत् ॥

परस्परास्पर्शनमन्तराले भस्मलेखाकरणञ्चेत्युभयमिह पङ्क्तिभेद-
साधनत्वेनापदिष्टं ।

वार्हस्पत्यस्यति-प्रभासखण्डयोः ।

अग्निना भस्मना वापि स्तम्भेनाप्युदकेन वा ।

द्वारसंक्रमणेनापि पङ्क्तिभेदः प्रकीर्तितः ।

'स्तम्भं' गुल्मं, स्तम्भेनेति कचित्पाठः, द्वारसंक्रमणञ्चेति साधनद्वयं ।

'संक्रमणं' मार्गः ।

इति ब्राह्मणोपवेशनार्थमासनोपकल्पनं ।

अथ ब्राह्मणोपवेशनं ।

तत्राह तुर्मनु-वृहस्यती ।

आसनेषु तु कृतेषु वर्हिष्मत्सु पृथक् पृथक् ।

उपस्पृष्टोदकान् सम्यग् विप्रांस्तानुपवेशयेत् ॥

‘कृतेषु’ स्यापितेषु । ‘वर्हिष्मत्सु’ दर्भोत्तरेषु । पृथक् पृथगिति प्रतिब्राह्मणं विविक्ततया च । ‘उपस्पृष्टोदकान्’ कृताचमनान् । वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

पवित्रपाणिराचान्तानासनीषूपवेशयेत् ।

अत्र विशेषमाह शाव्यायनिः ।

पाणिपादमुखार्द्राश्च स्वाचान्ताः सुसमाहिताः ।

तेष्वासनेषु संस्थाप्या विप्रास्तेन क्रमेण तु ॥

‘पाणिपादमुखेष्वाार्द्राः अशुष्कप्रक्षालनाचमनसंलग्नजलाः’ यावन्मुख-पाणि-पादमार्द्रतां न जहाति तावदविलम्बितमुपवेशनीया इत्यर्थः । तथा च विष्णुः ।

अपराह विप्रान् सुक्ष्मातान् स्वाचान्तान् यथाभूयोविद्यं क्रमेण कुशोत्तरेष्वासनेषूपवेशयेत् ।

‘यथाभूयोविद्यं’ विद्यावाङ्मन्यानुसारेण । एतच्च तपोवाङ्मन्यादीनामुपलक्षणार्थं ।

यत आह सुमन्तः ।

विद्या-तपोधिकानां वै प्रथमासनमुच्यते ।

एकपङ्क्त्युपविष्टानां समं गन्धादिभोजनं ॥

‘प्रथमं’ प्रथमस्थाने स्थापितं गुणैश्च श्रेष्ठं । अन्यदन्येषाङ्गान्ध-पुष्पादिकं भोज्यं चान्नं सर्वेषां ‘समं’ तुल्यं, नोत्कृष्टापकृष्टविभागेन विषमं देयं ।

आश्रमविशेषेणाप्यश्रमनार्हानाह यमः ।

यस्य वै यजमानस्य नाग्रे भुङ्क्ते यतिस्तथा ।

अनिष्टमद्भुतं तस्य हरते रक्षसां गणः ॥

तस्मादयासने भोज्यो यजतां संयतोयतिः ।

श्रोत्रियो ब्रह्मचारी वा यज्ञस्तेन न लुप्यते ॥

उक्तक्रमातिक्रमे दोषमाह सुमन्तुः ।

अर्हेषु विद्यमानेषु नानर्हाय भवेद्वरं ।

दुष्कृतं हरते पङ्क्त्या आयुषा च वियुज्यते ॥

‘अर्हेषु’ योग्येषु, ‘अनर्हाय’ अयोग्याय, ‘वरं’ वरिष्ठमासनं न भवेत् ।
अयोग्यो वरिष्ठमासनं नाध्यासीतेत्यर्थः । यदि पुनरध्यासीत तर्हि
पङ्क्त्याः दुष्कृतं ‘हरते’ प्राप्नोति । ‘आयुषा च’ जीवितेन, परित्यज्यते ।
हारीतोऽपि ।

सन्तिष्ठमानेष्वर्हत्सु योऽनर्ह्यायासनं श्रयेत् ।

गृह्णाति स मलं पङ्क्तेरायुषा च वियुज्यते ॥

‘सन्तिष्ठमानेषु’ विद्यमानेषु । ‘मलं’ दुष्कृतं ।

यमः ।

प्रायेण मूर्खः सृति-मन्तहीनो

योऽयासनं गच्छति मुख्यभावात् ।

नान्यद्भयं पश्यति मूढचेताः

देहप्रनाशे नरकं सुघोरं ॥

यो वै न विद्वान्न च ब्रह्मचारी

न चाश्रमस्थो न च मन्त्रपूतः ।

हवींषि चाग्नाति धुरि स्थितस्तु

सोऽग्नाति पङ्क्त्या मलकिल्विषाणि ॥

‘धुरिस्थितः’ अग्रासने स्थितः ।

अर्हेणापीहास्यतामित्येवं यजमानाभ्यनुज्ञातेनैवाग्रासने उपवेष्टव्यं
नाननुज्ञातेन ।

तथा च पङ्क्तिपावनानन्तरं पैठीनसिः ।

तेषामेकैकः पुनाति पङ्क्तिनियुक्तो मूर्द्धनि सहस्रैरप्युपहतां तस्मा-
न्नानियुक्तोऽग्रासणं गच्छेत् यदि गच्छेत् पङ्क्त्या हरति दुष्कृतं ।

सहस्रैरपि पङ्क्तिदूषकैः उपहतां पाङ्क्तं तेषां पूर्वाक्तानां पङ्क्तिपाव-
नानां मध्ये एकैकोपि यजमाननियुक्तः सन् मूर्द्धन्यग्रिमासने समुप-
विष्टः पुनाति पावयतीति ।

शङ्ख-लिखितौ ।

नानियुक्तोऽग्रासनं गच्छेत् ।

अत्र वैश्वदेविकानामादावुपवेशनं कार्यं पित्र्याणान्तु पश्चात् ।
उच्छिष्टावलिप्तहस्तचालनं विमर्जनञ्च वर्जयित्वा सर्वेषां आङ्गीयपदा-
र्यानां वैश्वदेविकपूर्वकत्वात् ।

तत्राह कात्यायनः ।

दैवपूर्वं आहुं पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः पित्र्य इति ।

कर्त्तव्य इति शेषः ।

दैवपूर्वकत्वकारणमाह तुः शङ्ख-लिखितौ ।

देवादिआहुमात्मानं च रक्षन्ति पितृणामग्रे नियुक्ताः पूर्वमुप-
वेशिताः ।

हारीतोऽपि ।

अमृतं देवमित्याज्जृप्तं पित्र्यं विधीयते ।

तस्माद्देवात् प्रवर्त्तन्ते तिष्ठन्ति ह्यमरेषु च ॥

‘अमृताः’ अमरा देवाः, तत्सम्बन्धित्वात् कर्माण्यमृतं । मृता हि पितरः, तत्सम्बन्धित्वात् कर्माणि मृतं । अतः कारणाद्देविकात्मभृति आद्धक्रियाः ‘प्रवर्त्तन्ते’ प्रारम्भणीयाः । तथा अमरेषु वैश्वदेविक एव कर्मणि ‘तिष्ठन्ति’ संस्थापनीया इत्यर्थः । एवं कृते सति मृताख्य-ममङ्गलं कर्म मङ्गलरूपेणामृतेन कर्मणोभयतः परिवेष्टितं मङ्गलमेव भवतीति भावः । उक्तदेव-पित्र्यपौर्वापर्यविपर्ययदोषः “दैवाद्यन्तं तदीहेतेत्यादि मतुवाक्ये दर्शितः ।

यमोऽप्याह ।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं पूर्वं देवविवर्जितं ।

तस्माच्छ्राद्धेषु सर्वेषु पित्र्यं पूर्वं विवर्जयेत् ॥

देवं पूर्वं नियुञ्जीत पश्चात् पित्र्यं यथाविधि ।

पूर्वं पित्र्यं नियुञ्जानः क्षिप्रं पश्यति सान्वयः ॥

‘आसुरं’ असुरोपभोग्यं । असुरनिवारकाणां वैश्वदेवानां पूर्व-मजिवेशितत्वात् । अतो वैश्वदेविकानां पूर्वमुपवेशनं पश्चात् पित्र्याणां । तच्च यथाक्रमं पूर्वाभिमुखानामुत्तराभिमुखानां च कर्त्तव्यं । तथा ब्रह्माण्डपुराणे ।

विप्रौ तु प्राङ्मुखौ देवौ द्वा तु पूर्वे निवेशयेत् ।

उत्तराभिमुखान् विप्रांस्त्रीन् पितृभ्यश्च सर्वदा ॥

द्वाविति वैश्वदेविकार्थनिमन्त्रितब्राह्मणसंख्यायाः उपलक्षणार्थं ।

त्रीनिति च पित्र्यार्थनिमित्ततत्राह्मणसंख्यायाः ।

अतएव वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

प्राङ्मुखान् भोजयेद्विप्रान् देवानामुभयात्मकान् ।

पितृ-पैतामहानाञ्च भोजयेच्चाप्युदङ्मुखान् ॥

‘उभयात्मकान्’ पित्रादि-मातामहादिश्राद्धद्वयार्थे वैश्वदेविक-
द्वयसम्बन्धिनः ।

पृथक्पृथोः केचिदाहुः श्राद्धस्य करणं नृप ।

एकत्रैकेन पाकेन कुर्वन्त्यन्ये महर्षयः ॥

‘तयोः’ पितृ-मातामहवर्गयोः ।

मार्कण्डेयपुराणे ब्रह्मपुराणे च ।

प्राङ्मुखो दैवसङ्कल्पान् पितृन् कुर्यादुदङ्मुखः ।

याज्ञवल्क्यः ।

पवित्रपाणिराचान्तानासनेषूपवेशयेत् ।

द्वौ दैवे प्राक्तयः पित्र्ये उदगेकैकमेव वा ॥

विष्णुरपि ।

द्वौ दैवे प्राङ्मुखौ त्रीन् पित्र्ये उदङ्मुखान् एकैकमुभयत्र वा ।

शङ्खोऽपि ।

द्वौ दैवे प्राक्तयः पित्र्ये ब्राह्मणांस्तु उदङ्मुखान् ।

भोजयेद्विधिवद्विद्वानेकैकमुभयत्र वा ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

द्वौ दैवे प्राक्तयः पित्र्ये एकैकमुभयत्र वा ।

उदङ्मुखांश्च पित्र्यान् स्नातान् विद्यागुणक्रमात् ।

।तलदर्भावकीर्णेषु आसनेषूपवेशयेत् ।

कात्यायनोऽपि ।

स्नातान् शुचीनाचान्तान् प्राङ्मुखानुपवेश्य दैवे युग्मानयुग्मान्
यथाशक्ति पित्र्य एकैकस्योदङ्मुखान् ।

उशनाः ।

कृत्स्नश्रु-नख-रोमाणः शुचौ देशे प्राङ्मुखा वैश्वदेविका उदङ्मुखाः
शेषा दर्भासनेषूपवेश्या इति ।

वेदविशेषेणोपवेशनविशेषः

शातातपस्यति-प्रभासखण्डयोः ।

द्वौ देवेऽथर्वणे विप्रौ प्राङ्मुखानुपवेशयेत् ।

पित्र्ये तदङ्गुखांस्त्रिंश्व बह्वृचाध्वर्युमामगान् ॥

अत्राह पैठीनसिः ।

प्राङ्मुखान् विश्वेदेवानुपवेशयेत् वर्हिष्मत्त्वासनेषु पितृन् दक्षिण-
पूर्वणेत्युक्तं ।

‘विश्वेदेवान्’ वैश्वदेविकान् ब्राह्मणान्, प्राङ्मुखानुपवेशयेत्,
‘पितृन्’ पित्र्यथान् ब्राह्मणान्, ‘दक्षिणपूर्वेण’ दक्षिणपूर्वाभिमुखान् ।
अथोपविष्टान् वैश्वदेविकानपेक्ष्य दक्षिणापूर्वस्यामाग्नेय्यान्दिशि निवे-
शितपङ्क्तौनुत्तराभिमुखान् इत्येतत्सर्वं ‘उक्तं’, गृह्य इति शेषः ।

हारीतस्तुत्तराभिमुखानां पित्र्यब्राह्मणानामुपवेशनमित्यस्य पक्षस्य
निन्दां कृत्वा तेषां पूर्वाभिमुखतया वैश्वदेविकानाञ्चोत्तराभिमुख्येनो-
पवेशनमुक्तवान् । शुभानुपस्पृष्टाचमनीयान् शुचौ दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु
प्राङ्मुखान् ब्राह्मणान् भोजयेत् उदङ्मुखानित्येकेन वा प्राङ्निर्देशात्

कूरा ह्येतेभिमुखा हिंसका भवन्तीति मैत्रायणिः । तस्मात् प्राङ्मुखान् ब्राह्मणान् भोजयेत् । अत्र प्राधान्यादक्षिणाग्रदर्भलिङ्गाच्च पित्र्यार्था एव ब्राह्मणा विवक्षिताः । एके तु मन्यन्ते तानुदङ्मुखान् भोजयेदिति । अथवैतत् पित्र्याणामुदङ्मुखत्वं न कर्त्तव्यं । अत्र हेतुः प्राङ्निर्देशादित्यादिः । यत एते ब्राह्मणाः पूर्वनिमन्त्रणेन पित्रादिस्थाने भोक्तृत्वेन निर्दिष्टाः परिकल्पिताः ततश्च “निमन्त्रितान् हि पितर उपतिष्ठन्ति तान् द्विजान्” इतिवचनात् ते कूरात्मकपित्रधिष्ठिताः सन्त उत्तराभिमुखाः पित्र्यं कर्म कुर्वतो दक्षिणाभिमुखस्य यजमानस्याभिमुखाः सन्तो हिंसका भवन्तीति मैत्रायणिराचार्यो मन्यते । तस्मात् पूर्वाभिमुखानेव भोजयेत् । वैश्वदेविकांस्तु उदङ्मुखान् यतस्ते दक्षिणादिगभिमुखस्य यजमानस्य कर्म कुर्वतः आङ्गरक्षकविश्वेदेवाधिष्ठितत्वादभिमुखाः सन्तो रक्षका भवन्ति ।

बौधायनोऽपि ।

सदर्भोपकृष्टेष्वाग्नेषु द्वौ दैवे त्रीन् पित्र्य एकैकमुच्यत्र वा प्राङ्मुखान् तुपवेशयेत् उदङ्मुखान् वा ।

तदेवमत्र दिग्विशेषाभिमुख्ये पञ्च पक्षा भवन्ति । तत्र वैश्वदेविकाः प्राङ्मुखाः पित्र्या उदङ्मुखा इत्येकः, वैश्वदेविका उदङ्मुखाः पित्र्याः प्राङ्मुखा इति द्वितीयः, उभये उदङ्मुखा इति तृतीयः, उभये प्राङ्मुखाः इति चतुर्थः, दैविकाः प्राङ्मुखाः पित्र्याश्चाग्नेयाभिमुखा इति पञ्चमः, एतेषु च वैश्वदेविकानां प्राङ्मुखत्वं पित्र्याणाञ्चोदङ्मुखत्वमित्ययमेव पक्षो बह्वभिराश्रितः । अत्र च “प्रदक्षिणन्तु देवानां पितृणामप्रदक्षिणं” इति बौधायनवचनाद्यद्देवानां कार्यं तत्तत्र-

दक्षिणप्रचारेण कर्त्तव्यं । ततश्च दक्षिणादिगुपक्रममुदगपवर्गं वैश्व-
देविकानां उपवेशनं कार्यं पश्चिमोपक्रमं सर्वदिगपवर्गञ्च पैतृकाणां ।
यत्तु यमेनोक्तं, “दक्षिणसंस्था आसीरन्न सृष्टेयुः परस्परः” इति ।
तत्र दक्षिणबाहुभागे संस्था येषान्ते दक्षिणसंस्था इति विग्रहः ।
एतच्च पङ्क्तेः पश्चिमोपक्रमप्रागपवर्गत्वे घटते ।

अतएव कागलेयः ।

प्रतीच्यां समुपक्रम्य प्राच्यां निष्ठा यदा भवेत् ।

दक्षिणसंस्थता ह्येषा पितृणां आङ्गकर्मणि ॥

अथवा पित्र्याणां प्राङ्मुखोपवेशनमाश्रित्येदं दक्षिणसंस्थित-
ताभिधानं ।

उपवेशनप्रकारस्तु शङ्ख-लिखिताभ्यामुक्तः ।

ब्राह्मणानुपसंगृह्योपवेशयेदासनमन्त्रालभ्येति ।

अत्र ब्राह्मणोपसंग्रहे आसनस्यर्शं चाकाङ्क्षितं विशेषमुपवेशन-
वाक्यञ्चाह यमः ।

आसनं संस्पृशन् सव्येन पाणिना दक्षिणेन ब्राह्मणानुपसंगृह्य
समाध्वमिति चोक्तोपवेशयेत् ।

श्लोकेनोपवेशनवाक्यान्तरमपि स एवाह ।

आसध्वमिति तान् ब्रूयात् आसनं संस्पृशन्नपि ।

कूर्मपुराणेऽपि ।

तेषूपवेशयेदेतानासनं संस्पृशन्नपि ।

आसध्वमिति सञ्जल्प्य आसीरंस्ते पृथक् पृथक् ॥

व्यासस्तु वाक्यान्तरमाह ।

आस्यतामिति तान् ब्रूयादासनं संस्पृशन्नपि ।

उपस्तीर्णेषु चासीरन्न स्पृशेद्युः परस्परं ॥

‘उपस्तीर्णेषु’ उपरि समीपे वा आस्तीर्णदर्भेषु ।

उपवेशने मन्त्रमाह धर्मः ।

अन्वालय्य ततोदेवानुपवेश्य ततः पितृन् ।

समस्ताभिर्यादृतिभिरासनेषूपवेशयेत् ॥

अत्र पैतृकाणामेवोपवेशने व्याहृत्य इत्यपरार्क-सृतिचन्द्रिका-
काराभ्यां व्याख्यातं । तत्र विशेषाग्रहणादुभयेषामप्युपवेशने व्याहृ-
तिप्रयोग इति सूचितं । अन्वारभ्येत्यत्र जान्वारभ्येति पठित्वा ब्राह्म-
णस्य जानूपस्पर्शनपूर्वकमुपवेशनं सृतिचन्द्रिकाकारेणोक्तं । तन्न
वज्रव्यपि मूलसृतिपुस्तकेष्वनुपलभ्यमानं कुतस्तेन समानीतोऽयं
पाठ इति न विद्मः । अविसंवादेन ब्राह्मणस्य दक्षिणं पाणिं उपसंगृह-
यानाः शिष्टास्त्र कथं न दृष्टा इति ।

भविष्यत्पुराणेषु ।

ॐ भूर्भुवः स्वरित्युक्त्वा तान् सम्यगुपवेशयेदिति ।

अत्र समन्तकमुपवेशनप्रयोगवाक्यं । ॐ भूर्भुवः स्वरः समाध्वमिति
वा अत्रास्यतामिति वा यजमानेनोच्चारणीयं । तदनन्तरं द्विजैरप्यो-
सुसमासह इति प्रतिवदद्भिरुपवेष्टव्यं । एवं पित्र्यादिश्राद्धार्थान्
ब्राह्मणानुपवेश्य मातामहश्राद्धार्थानप्युपवेशयेत् ।

तथा च पित्र्यादिश्राद्धार्थब्राह्मणोपवेशनं प्रतिपाद्याह, याज्ञवल्क्यः ।

मातामहानामप्येवं तन्त्रं वा वैश्वदेविकं ।

‘एवं’ पितृश्राद्धार्थदैवपित्र्यवत्, मातामहश्राद्धार्थानपि पृथग्दैव-

पित्र्यान् ब्राह्मणानुपवेशयेत् । अथवा पित्र्यानेव पृथगुपवेशयेत् ।
देवांस्त्रभयत्र तानेव कल्पयेत् । तदेतदाह, 'तन्त्रं वेति । 'वैश्वदेविकं'
विश्वेदेवदैवत्यं कर्म सकृदनुष्ठाय आद्वदयाङ्गतां नेयमिति ।

मार्कण्डेयपुराणे ब्रह्मपुराणे च ।

तथा मातामहानाञ्च तन्त्रं वा वैश्वदेविकं ।

पृथक्तयोस्तथा चान्ये केचिदिच्छन्ति मानवाः ॥

आसनासीनानां कर्त्तव्यमाह सुमन्तुः ।

पवित्रपाणयः सर्वे ते च मौनव्रतान्विताः ।

उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शं वर्जयन्तः परस्परं ॥

ते विप्राः सर्वे देवार्थाः पित्रर्थाश्च पवित्रपाणयो मौनव्रतान्विताः
प्रमादसम्भवमुच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शं वर्जयन्तः आ भोजनसमाप्तेर्वर्त्तेर-
न्नित्यर्थः । चशब्दात् आद्वकर्त्तापि मौनव्रतान्वितो वर्त्तेतेति गम्यते ।
प्रमादान् मौनलोपे तु प्रायश्चित्तमुक्तं नियमप्रकरणे । एतच्च पूर्वोक्तानां
नियमानामुपलक्षणार्थं ।

मौनव्रतान्वयस्य कचिदपवादमाह यमः ।

ब्रह्मोद्याश्च कथाः कुर्युः पितृणामेतदीप्सितं ।

एवमुपवेशितेष्वपि ब्राह्मणेष्वगतमतिथिमपि आद्वपङ्गावुपवेश-
येदिति प्रागेवोक्तं ।

इति ब्राह्मणोपवेशनं ।

अथ पृथिवीसुत्यादिकृत्यं ।

तत्र तावदासनोपविष्टानां ब्राह्मणानां पुरतः कुशोपलतायां
भुवि यज्ञोपविती प्राञ्मुख उपविश्य प्रमादकृताविज्ञाताशुचित्तिनिरुत्थर्थं

शुचित्वातिशयार्थं वा प्रथमतः पुण्डरीकाक्षस्मरणं कुर्यात् ।
यतः ।

पुण्डरीकाक्षस्मरणस्य शुचित्वापाकत्वमाह क्रतुः ।

अपवित्रः पवित्रोवा सर्वावस्थां गतोपि वा ।

यः स्मरेत्पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यन्तरः शुचिः ।

अनन्तरं च पृथिवीस्तुतिः कर्त्तव्या । तथा च महाभारतीयश्राद्ध-
कल्पे निमन्त्रितं प्रत्यचिवाक्यं ।

स्तोतव्या चेह पृथिवी निवापाश्चोतधारिणी ।

वैष्णवी काश्यपी चेति तथैवेह चयेति च ॥

‘निवापे’ पितृदेवत्यत्यागे, यः ‘आश्चोतः’ प्रक्षिप्तव्यं द्रव्यं, तस्या-
धारभूता यस्मात्तस्मात् पूर्वं पृथिवीस्तोतव्या । ‘इति’ करणे, वैष्ण-
व्यादिनाम्नां स्तुतौ करणत्वप्रदर्शनार्थं । ततश्च स्तुत्यभिव्यक्त्यर्थं वैष्ण-
व्यमीत्येवमादीनि नामान्युच्चारणीयानि, आराधनवचनो वा स्तौतिः ।
तस्मिन् पक्षे प्रणवादीनि नमोऽन्तचतुर्थ्यन्तानि वैष्णव्यादिनामानि
प्रयोज्यानि । ॐवैष्णवे नमः । ॐकाश्यपे नमः । ॐक्षयाये नम इति ।
चयेति क्षीनिवास-गत्योरित्यस्य धातोरूपं ।

वाराहपुराणे ।

प्रणम्य शिरसा भूमिं निवापस्य च धारिणीं ।

वैष्णवी काश्यपी चेति अचयेति च नामतः ॥

पृथिवीं प्रति वराहवाक्यमपि तत्रैव ।

प्रणम्य शिरसा देवि निवापस्थानमागतः ।

स्तुवीतानेन मन्त्रेण त्वाञ्च भक्त्या व्यवस्थितः ॥

मेदिनी लोकमाता च चितिरूर्वी धरा मही ।

भूमिः शैलशिला च त्वं स्थिरा तुभ्यं नमो नमः ॥

धरणी काश्यपी चौणी रसा विश्वम्भरा च भूः ।

जगत्प्रतिष्ठा^(१) वसुधा त्वं हि मातर्नमोऽस्तु ते ।

वैष्णवी भूतदेवी च पृथिवी त्वं नमोऽस्तु ते ॥

ततः आद्भुतप्रदेशं गयात्मकत्वेन तदेकदेशस्थितं गदाधरञ्च ध्यात्वा
तथोच्च नमस्कारं कृत्वोत्तरं कर्म प्रवर्त्तयेत् ।

तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

आद्भुतभूमिं गयां ध्यात्वा ध्यात्वा देवं गदाधरं ।

ताभ्याञ्चैव नमस्कृत्य ततः आद्भुतं प्रवर्त्तयेत् ॥

‘ताभ्यामिति चतुर्थी द्वितीयार्थे । ‘नमस्कारश्च मनोवाक्यायैर्वि-
धेयः । तत्र वाचिकस्तन्नामभ्यां एवं कर्त्तव्यः । ॐ भगवत्यै गयायै नमः ।

ॐ भगवते गदाधराय नम इति ।

आद्भुतारम्भात्पूर्वं जप्यमाह प्रचेताः ।

अपसव्यं ततः कृत्वा जप्त्वा मन्त्रं तु वैष्णवं ।

गायत्रीं प्रणवं वापि ततः आद्भुतमुपक्रमेत् ॥

‘वैष्णवमन्त्राः’ तद्विष्णोः परमं पदमित्यादयः ।

ब्रह्मपुराणे ।

उपवेश्य जपेद्भूमीमान् गायत्रीं तदनुज्ञया ।

अथ स्थूल-सूक्ष्मविभागावस्थितयोः कर्माद्भुतयोर्देशकालयोः

शिष्टाचारप्रामाण्येन सङ्कीर्तनं कृत्वा ब्राह्मणाभ्यनुज्ञाग्रहणार्थं वक्ष्यमा-
णेतिकर्त्तव्यतायां पृच्छां कुर्यात् ।

तत्र वराहकृतं श्राद्धं प्रगृह्य लिङ्गदर्शनं ब्रह्मपुराणे ।

कुशानादाय प्रागग्रान् रोमकूपान्तरस्थितान् ।

ऋषीणां हृदि पप्रच्छ करिष्ये पितृतर्पणं ॥

‘प्रागग्रान्’ पुरतोऽग्रान् स्वाभिमुखीभूतदिक्स्मृत्वाग्रानित्यर्थः ।

‘रोमकूपान्तरस्थितान्’, यज्ञवराहस्य बर्हिर्मयरोमत्वादिसमुच्यते ।

मनसा ध्यातान् ऋषीन् ‘हृदि’ मनस्येव, पप्रच्छ ।

अपृच्छायां दोषः कालिकाखण्डे ।

अपृच्छन् प्रचरेद्यस्तु नरो विप्रांश्च पार्ष्वति ।

तस्य प्रियं मत्प्रमुखा नाचरन्ति दिवौकसः ॥

इतिकर्त्तव्यता ब्रह्माण्डपुराणे ।

उभौ हस्तौ समौ कृत्वा जानुभ्यामन्तरे स्थितौ ।

सप्रश्रयश्चोपविष्टान् सर्वान् पृच्छेत् द्विजोत्तमान् ॥

‘सप्रश्रयः’ विनयान्वितः, पृच्छेत् । विनयाभिव्यक्तये शरीरसंस्थान-
माह । ‘उभावित्वादि ।’ जानुभ्यां जानुनोरन्तरं द्वावपि पाणी ‘समौ’
समदेशौ समसंस्थानौ स्थितावाभिमुख्येनावस्थितौ बद्धाञ्जलिं कृत्वे-
त्यर्थः । अथवा ‘जानुभ्यां समौ’ जानुद्वयेन तुल्यसंस्थानौ, जानु-
नोरेवान्तरे कृत्वा पृच्छेत् । एतच्च संस्थानमुपविष्टस्यैव सम्भवति ।
सप्रश्रयो ब्राह्मणान् पृच्छेदित्यनेन ब्राह्मणाभिमुखीभावोऽपि कर्त्तव्यं
इति गम्यते । ततश्च ब्राह्मणाभिमुख्येनैवमुपविष्टस्त्वन् सर्वान् पृच्छेत्
सर्वप्रश्नपक्षश्च वैकल्पिकः ।

अत एव कात्यायनः ।

प्रश्नेषु पङ्क्तिमूर्द्धन्यं पृच्छति सर्वान्वेति ।

‘प्रश्नेष्विति वज्रवचननिर्देशात् सर्वप्रश्नविषयत्वमस्य विज्ञायते ।
‘पङ्क्तिमूर्द्धनि’ पङ्क्तादौ, उपविष्टः ‘पङ्क्तिमूर्द्धन्यः’ । अत्रैकं प्रति प्रश्ने
स एव प्रतिब्रूयात्, सर्वान् प्रति प्रश्ने सर्वे प्रतिब्रूयुः । असाधारणेन
तत्तत्पङ्क्तिकर्तव्ये कर्मणि योयस्यां पङ्क्तौ मूर्द्धन्यः स एव प्रष्टव्यः ।
तत्तत्पङ्क्तिस्था एव वा सर्वे प्रष्टव्याः ।

अत्र आद्धकर्तुः प्रश्नवाक्यं ब्रह्मपुराणे ।

पितृन् पितामहान् यच्छे भोजनेन यथाक्रमं ।

प्रपितामहान् सर्वांश्च नत्पितृंश्चानुपूर्वशः ॥

‘पितृनित्यादिवज्रवचनं पूजार्थं । एवमन्यत्रापि समाचारानुसा-
रात् क्वचित् वज्रवचनं प्रयोज्यं ।

द्विजोत्तरवत्प्रसहितं प्रश्नवाक्यं ब्रह्माण्डपुराणे ।

आहुं करिष्य इत्येवं पृच्छेद्विप्रान् समाहितः ।

कुरुष्वेति स तैरुक्तो दद्याद्भासनन्ततः ॥

अत्र यज्ञपुरुषपरब्रह्मरूपश्रीविष्णुस्मरणपूर्वकप्राणायामचित्तयानु-
ष्ठानानन्तरं प्राचीनावीती दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु पूर्वाक्तमंस्थानेन पित्र्य-
द्विजाभिमुखमुपविष्टः शिष्टाचारप्राप्तेन वाक्येन पृच्छेत् । इह सर्वत्र
प्रश्नोत्तरेषु प्रणवपूर्वकाः प्रयोगा विधेयाः ।

तथा च महाभारते श्रीभगवद्गीतासु ।

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञ-दान-तपःक्रियाः ।

प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनां ॥

प्रश्नवाक्यरचना तु ॐ इह पृथिव्यामित्यादि पितृदत्तिकां मोऽह-
मित्यन्तं निमन्त्रणप्रकरणे प्रदर्शितं सङ्कल्पवाक्यमुच्चार्य युष्मदनुज्ञया
करिष्य इत्यन्तेऽनुकीर्त्तयेदिति, अयमेव च प्रश्नः स्मृतिचन्द्रिकाकारे-
णावांन्तरसङ्कल्पशब्देनोक्तः प्रश्नानन्तरं कुरुष्वेति ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातो
वैश्वदेविकपूर्वकं दर्भासनानि दद्यात् । दर्भामनदानात् पूर्वं त्रिवारं
जप्यः सप्तार्चिर्मन्त्र उक्तः विष्णुधर्मात्तर-ब्रह्मवैवर्त्त-ब्रह्मपुराण-वायुपु-
राण-प्रभासखण्ड-भविष्योत्तरेषु ।

पाप्मापहं यावतौयमश्वमेधसमन्तथा ।

मन्त्रं वक्ष्याम्यहं तस्मादस्मृतं ब्रह्मनिर्मितं ॥

देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च ।

नमः स्वधाद्यै स्वाहाद्यै नित्यमेव नमो नम इति ॥

आद्यावसाने आद्रुस्य त्रिरावर्त्तं जपेत्सदा ।

पिण्डनिर्वपणे वापि जपेदेनं समाहित इति ॥

अन्यमपि प्रभासखण्ड-ब्रह्मपुराण-विष्णुपुराणोक्तस्य सप्तार्चिःस्तोत्रस्य
प्रथमश्लोकं आद्रुस्यादि-मध्यावसानेषु श्रोत्रियास्त्रिरावर्त्तयन्ति ।

अमूर्त्तीनां समूर्त्तीनां पितृणान्दीप्ततेजसां ।

नमस्यामि सदा तेषां ध्यायिनां योगचतुषामिति ॥

अन्ये तु व्याघोक्तं मन्त्रान्तरमभ्यनुकीर्त्तयन्ति ।

चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च द्वाभ्यां पञ्चभिरेव च ।

ह्वयते च पुनर्द्वाभ्यां स मे विष्णुः प्रसीदत्विति ।

अत्रावसरे नीवीवन्धो विधेयः, “पितृदेवत्या वै नीविरिति शत-
पथीयलिङ्गदर्शनेन पितृदेवत्यं कर्म नीविमता कर्त्तव्यमित्यवगमात् ।

भविष्यत्पुराणे ।

बध्नीयान्तु तथा नीवीं न च प्रेतेत दुर्जनं ।

स्यात्कर्त्ता नियतस्त्वेवं यावच्छाद्रं समाप्यते ॥

तथा आद्रप्रकृतिभूतपिण्डपितृयज्ञप्रकरणान्तर्वर्त्ति “नीविं विस्मं-
नमो व इत्यञ्जलिं करोति” इति कात्यायनसूत्रं व्याचक्षाणेनोपाध्या-
यकर्केणैवमभिहितं । अत्र नीवीविस्मंसनविधानात्कर्मारम्भे नीवीबन्धः
कर्त्तव्य इत्यर्थाद्गम्यत इति । इह निबद्धा चेयं वचनाद्वैश्वदेविककर्मा-
वसरेष्वनुमोच्यमाना पिण्डनमस्कारपर्यन्तमनुवर्त्तते, नीविर्नामात्र
तिल-कुशान्वितानां परिहितवस्त्रोत्तराञ्चलदशानां वामकटिसंलग्नवस्त्र-
बहिर्भागेन सम्बध्य गोपनं । नीवीबन्धे अद्भालवः आद्रकृतः “निहन्मि
सर्वं यदमेध्यवत्” इत्यादिकं तिलविकिरणे दर्शयिष्यमाणं मन्त्रं पठन्ति,
तदनन्तरं च रक्षार्थं प्रथमं वैश्वदेविकप्रदेशे यवान् विकिरेत् ।

उक्तं हि ब्रह्मपुराणे वराहकृतं आद्रं प्रकृत्य यवानां दैवर-
क्षार्थत्वं ।

अक्षतैर्देवतारक्षां चक्रे चक्रगदाधरः ।

अक्षतास्तु यवौषध्यः सर्वदेवास्तसम्भवाः ॥

रक्षन्ति सर्वां स्त्रिदशान् रक्षार्थं निर्मिता हि ते ।

देव-दानव-दैत्येषु यक्ष-रक्षःसु चैव हि ॥

न हि कश्चित् क्षतं तेषां कर्तुं शक्नुयराचरे ।

देवानान्ते हि रक्षार्थं नियुक्ता विष्णुना पुरा ॥

एवं च सति वैश्वदेविकस्थानेऽपि तिलानामेव विकिरणं कर्त्तव्यं, न
तु यवानां तेषामनुपदेशात् । न च तिलैः क्रियमाणमदैवं भवतीति

यदुपाध्यायकर्केणोक्तं तत् पुराणापर्यालोचनमूलमिति ज्ञेयं । एवं
दैवप्रदेशे यवान् विकीर्य पैतृकप्रदेशे परितस्तिलान् गौरसर्षपांश्च
विकिरेत् ।

तथा च मार्कण्डेयपुराणे ।

रत्नोष्मांस्तु पठेन्मन्त्रांस्तिलैश्च विकिरेन्मही ।

सिद्धार्थकैश्च रत्नार्थं आद्धे हि प्रचुरं क्लृप्तं ॥

‘क्लृप्तं’ यातुधानादिकृतो विघ्नः ।

सौरपुराणे ।

उपवेश्य ततो विप्रान् दत्त्वा चैव कुशासनं ।

पश्चात् आद्धस्य रत्नार्थं तिलांश्च विकिरेत्ततः ॥

कुशासनं दत्त्वोपवेश्येति सम्बन्धः । तिलाश्चात्र कृष्णा ग्राह्याः ।

तथा भविष्यत्पुराणे ।

सिद्धार्थकैः कृष्णतिलैः कार्यञ्चाप्यवकीरणं ।

कुरु सूर्याग्नि-वस्त्रानां दर्शनञ्चापि यत्नतः ॥

विष्णुधामात्तरे ।

तिलावकीरणं कार्यं यातुधानविनाशनं ।

तथा ।

अपयन्त्वसुरा द्वाभ्यां यातुधानविवर्जनं ।

तिलैः कुर्यात् प्रयत्नेन अथवा गौरसर्षपैः ॥

“अपयन्त्वसुराः पित्ररूपा ये रूपाणि प्रतिसुच्याचरन्ति परापू-
रोनिपुरोये भयन्त्यग्निष्ठान् लोकान् प्रणुदात्वस्मात्” । “अपयन्त्वसुरा
ये पित्रषदः उदौरतामवर उत्परास उन्मध्यमाः पितरः

सौम्यास असुं य ईयुरवृका ऋतज्ञासो नोऽवन्तु पितरे
हवेषु” इति ।

तथा ।

निहन्मि सर्वं यदमेधवद्भवे-

द्धताश्च सर्वेऽसुर-दानवा मया ।

ये राक्षसा ये च पिशाच-गुह्यकाः

हता मया यातुधानाश्च सर्वे ॥

एतेन मन्त्रेण सुसंयतात्मा तिलान् क्षिपेद्विल्लय सर्षपांश्च ।

यस्मिन्देष्टे पथते ह्येष मन्त्रस्तं वै देशं राक्षसा वर्जयन्ति ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

तत्र सिद्धार्थकान् भूमौ क्षिपेद्रक्षोऽपनुत्तये ।

दिक्षु सर्वासु च तिलान् मन्त्रेणानेन निक्षिपेत् ॥

निहन्मि सर्वं यदमेधवद्भवे-

द्धताश्च सर्वेऽसुर-दानवा मया ।

रक्षांसि यक्षाः सपिशाचगुह्यका

हता मया यातुधानाश्च सर्वे इति ॥

द्वारदेशे तिल-कुशप्रक्षेपणे मन्त्रः स्कन्दपुराणेऽक्तः शिष्टाचारे
दृश्यते ।

तिला रक्षन्त्वसुरान् दर्भा रक्षन्तु राक्षसान् ।

पङ्क्तिं वै ओत्रियो रक्षेदतिथिः सर्वरक्षक इति ॥

आद्रप्रदेशस्य परितः प्राच्यादिदिक्षु मध्ये च तिलावकिरणे
मन्त्राः भविष्यत्पुराणे ।

अग्निश्वात्ताः पितृगणाः प्राचीं रक्षन्तु मे दिशं ।

तथा वर्हिषदः पान्तु याम्यां ये पितरः स्थिताः ॥

प्रतीचीमाज्यपास्तदुदीचीमपि सोमपाः ।

अधोर्ध्वमपि कोणेषु विकोणेषु च सर्वशः ॥

रक्षोभूत-पिशाचेभ्यस्तथैवासुरदोषतः ।

सर्वतश्चाधिपस्तेषां यमोरक्षां करोतु मे ।

वायुभूतपितृणाञ्च तृप्तिर्भवतु शास्वतौ ॥

इत्येतान्मन्त्रान् यथालिङ्गं विभज्य प्राच्यादिदिक्षु अध ऊर्ध्वं कोणेषु
सर्वतश्च तिलान्विकिरेत् ।

तद्यथा ।

अग्निश्वात्ताः पितृगणाः प्राचीं रक्षन्तु मे दिशमिति प्राच्यां ।

तथा वर्हिषदः पान्तु याम्यां ये पितरः स्थिता इति दक्षिणस्यां ।

प्रतीचीमाज्यपास्तददिति प्रतीच्यां । उदीचीमपि सोमपाः इत्यु-
दीच्यां ।

अधोर्ध्वमपि कोणेषु विकोणेषु च सर्वशः ।

रक्षोभूत-पिशाचेभ्यस्तथैवासुरदोषतः ॥

सर्वतश्चाधिपस्तेषां यमोरक्षां करोतु मे ।

वायुभूतपितृणाञ्च तृप्तिर्भवतु शास्वतौ ॥

इत्यथस्तादूर्ध्वं कोणेषु सर्वतश्च तिलान्विकिरेत् ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

रक्षार्थं पितृसत्रस्य त्रिःकुलः सर्वतोदिशं ।

तिलांस्तु प्रक्षिपेन्मन्त्रमुच्चार्यापहता इति ॥

अस्यार्थवादोऽपि तत्रैवोक्तः ।

य इदं आद्रकाले तु कुर्यादैः पितृपूजनं ।

अक्षयं तत् भवेच्छ्राद्धं पितृभिः परिरक्षितमिति ॥

निगमे तु तिलादिविकिरणे मन्त्रान्तरमुक्तं ।

अपहतासुररक्षांसि वेदिषद इति तिलान् गौरसर्षपांश्च आद्रभूमौ
घनं विकिरेदिति ।

‘घनं’ निविडं ।

स्तुतिचन्द्रिकाकारादयस्तु निगमवाक्यमेवंविधं पठितवन्तः ।
अपह तिलान्विकिरेदिति । अत्र प्रतीकेन गृहीतं मन्त्रं च प्रदर्शित-
वन्तः । अपहता असुरा रक्षांसि पिशाचायेक्षयन्ति पृथिवी । मनु ।

अत्रेतो गच्छन्तु यत्रैषां गतं मन इति ।

मन्त्रान्तरमपि ब्रह्माण्डपुराणे ।

परितः पितृविप्राणामपेतो यन्त्वित्तीरयन् ।

असुं य ईयुरिति चापसव्यं विकिरेत्तिलान् ॥

अपेतो यन्तु पणयोऽसुन्नादेवपीयवः द्युभिरहोभिरक्षुभिर्युक्तं
यमोददात्वसानमस्मै इत्येकोमन्त्रः । असुं य ईयुरित्येतः पदैरुप-
लक्षित उदीरतामवर इत्यादिरपरः ।

तद्यथा ।

उदीरतामवर उत्परास उन्मथमाः पितरः सौम्यासः । असुं य
ईयुरवका ऋतज्ञास्तेनोऽवन्तु पितरो हवेष्विति तिलादिविकिरणान-
न्तरं प्रमादोपजातस्य प्रमितस्य शङ्कितस्य वा मार्जारादिदृष्टिदोषस्य
निवृत्तये कस्मिंश्चित्पात्रे निधाय कुशशुद्धवत्यादिभिश्च मन्त्रितेन

प्रागुक्तेनाभ्युत्तणजलेन दुष्टदृष्टिनिपातादिदूषितः पाकः पूतो
भवतीति सङ्कीर्त्याशेषपाकप्रोक्षणं कृत्वा आङ्गदेशासादितानन्या-
नप्युपयोगिनः कुश-कुसुमादीन् सर्वान् पदार्थान् प्रोक्षेत् ।
तथा च वशिष्ठः ।

शुद्धवतीभिः कृष्णाण्डौभिः पावमानीभिश्च पाकादि प्रोक्षेत् ।
शुद्धवत्यादयो व्याख्याताः । कन्दोगो यजमानः शुद्धवतीभिः । यजु
वेदाध्यायी कृष्णाण्डौभिः । वक्त्रचः पावमानौभिरिति । उपलक्षणञ्चै-
तत्पाकशुद्धिप्रकरणेक्तानान्तरत्समन्दीनां । आदिशब्देनान्येषामपि
आङ्गोपयोगिनां पुष्पादीनां ग्रहणं ।

अत एव ब्रह्माण्ड-भविष्यत्पुराणयोः ।

पुष्पादीनां तृणानाञ्च प्रोक्षणं हविषां तथा ।

पराहृतानां द्रव्याणां^(१) निधायाम्युत्तणं पुनः ॥

नाप्रोक्षितं स्पृशेत्किञ्चिद्वैवे पित्र्येऽथवा पुनः ।

उच्चावचाः आङ्गधर्माः साधारण्यात् प्रकीर्त्तिताः ॥

‘उच्चावचाः’ अनेकप्रकाराः ।

उक्तनिषेधातिक्रमे दोषं प्रदर्शयन् प्रोक्षणविधिमाह याज्ञवल्क्यः ।

अनभ्युक्ष्यानुपस्पृश्य जुहोति च ददाति च ।

नैर्ऋतं भागधेयं स्यात्तस्मात् प्रोक्षणमाचरेत् ॥

इति पृथिवीस्तुत्यादिब्रह्मं ।

हेमाद्रिणा गुणश्रेणिशोभमानश्रियाधुना ।

वैश्वदेवार्चनस्येदं काण्डमेवं वितन्यते ॥

अथ दर्भासनदयः पदार्थाः ।

ते च सर्वस्य दैवपूर्वकत्वात् पूर्वं देवद्विजेष्वनुष्ठेयाः । ततः
पैत्र्यद्विजेषु । तत्र यद्यपि प्रयोगविध्यनुमतप्रधानप्रत्यासत्त्यनुग्रह-
पन्यायपर्यालोचनया दैवपित्र्यक्रियासमवायिनः सर्वेऽपि पदार्थाः पदा-
र्थानुसमयेनानुष्ठेया इत्यवगम्यते । तथापि याज्ञवल्क्यादिवचनप्रामा-
ण्याद्दर्भासनदानाद्याच्छादनान्ता दैवेषु पितृषु च काण्डानुसमयेनानु-
ष्ठेया इति पूर्वमेवोक्तं । तत्र तावद्दर्भासनदानं तच्चिकीर्षन् जानुपातनं
कुर्यात् ।

तथा च च्यव्यशृङ्गः ।

दक्षिणं पातयेज्जानु देवान् परिचरन् सदा ।

पातयेदितरज्जानु पितृन् परिचरन्नथ ॥

जानुपातनानन्तरमासनदानाच्च पूर्वं द्विजहस्ते जलं प्रक्षिपेत् ।

तथा च याज्ञवल्क्यः ।

पाणिप्रक्षालनन्दत्वा विष्टरार्थान् कुशानपि ।

यद्यपि चात्र पाणिप्रक्षालनार्थमुदकं ब्राह्मणहस्ते दत्त्वा विष्टरार्थाः
कुशा अपि तत्रैव देया इत्यापाततोऽपिशब्दात् प्रतिभाति, तथापि
विष्टरार्थान् कुशानासने दत्त्वेति विष्टरार्थशब्दप्रयोगात् प्रत्येतव्य-
मिति स्रुतिचन्द्रिकाकारः ।

अतएवोक्तं काठके ।

प्रदद्यादासने दर्भान्न तु पाणौ कदाचनेति ।

प्रचेतसाप्युक्तं ।

दर्भाश्चैवासने दद्यान् तु पाणौ कदाचन ।

पितृ-देव-मनुष्याणां स्यात् रुष्टिः शास्वती तथेति ॥

‘रुष्टिः’ कलहः । ब्राह्मणहस्ते देव-पितृ-मनुष्य-प्रजापत्यग्नितीर्थानां
सङ्गावाङ्मुखविन्यस्तेषु दर्भेषु ममेदं ममेदमिति देवादीनां कलहः
स्यात् ।

अतएव नागरखण्डे हस्ते दर्भासनदानस्य वैफल्यमुक्तं ।

हस्ते तोयं परिक्षेप्यं नोदर्भास्तु कथञ्चन ।

योहस्ते चासनं दद्यात्तं दर्भं बुद्धिवर्जितः ।

पितरो नासने तत्र प्रकुर्वन्ति निवेशनं ॥

यत्तु प्रचेतसोक्तं गृहीयुस्ते तु तान् कुशानिति, तदपि मनसा
स्वीकुर्युरिति व्याख्येयं न तु हस्ते गृहीयुरिति, अतो न विरोधः ।
देवस्वामी तु मन्यते । यः पाणौ दर्भदानप्रतिषेधः स आसनास्त-
रणार्थदर्भविषयः । यस्तु ग्रहणविधिः स याज्ञवल्क्यवचनान्तस्य
पर्यालोचनया पाणावेव विष्टरार्थं कुशविषय इति । तदयुक्तं ।
आसनस्तरणार्थानां दर्भाणां विप्रहस्ते प्रदानाप्रसक्तेः प्रतिषेधानव-
काशात् ।

अत्र कुतुपाद्यासनेोपरि प्रदेशस्य कुशासनस्य प्रदेशविशेषो
ब्रह्माण्डपुराणे दर्शितः ।

आसने चासनं दद्याद्वामे वा दक्षिणेऽपि वेति ।

वामेति ब्राह्मणस्य आसनावस्थितस्य वामभागावस्थिते आसन-
प्रदेशे, एवं दक्षिणे । अत्र दक्षिण इति वैखदेविकविषयं । वाम
इति पैतृकविषयं ।

तथा च तत्रैवानन्तरमुक्तं ।

पितृकर्मणि वामे वै दैवे कर्मणि दक्षिण इति ।

एतच्चासनं देवानां यद्यवसहितैर्दर्भैर्देयं पितृणां तु तिलसहितैः ।

अत एव प्रदद्यादासने दर्भानित्यभिधायोक्तं काठके ।

देवानां सयवा दर्भाः पितृणाञ्च तिलैः सहिति ।

बौधायनेन तु विशेषान्तरमप्युक्तं ।

प्रदक्षिणन्तु देवानां पितृणामप्रदक्षिणं ।

देवानां सयवा दर्भाः पितृणां द्विगुणास्तिलैः ॥

सहिता इति शेषः ।

भविष्यत्पुराणे ।

प्रदद्यादासने दर्भान् पितृणां द्विगुणांस्तिलैः ।

‘द्विगुणान्’ मध्यभङ्गेन द्विगुणौकृतान् ।

अतएव शौनकः ।

अपः प्रदाय दर्भान् द्विगुणभग्नानासने प्रदायेति ।

अनेन भङ्गपर्यन्तं द्विगुणीकरणमुक्तं । अपः हस्तचालनार्थाः ।

ब्रह्मपुराणे वराहकृतश्राद्धप्रयोगे ।

स्निष्टमूलाग्रदर्भांस्तु सतिलान् वेदवादवित् ।

तानारोप्यासने तत्र ददौ सव्येन वासनं ।

द्विगुणीकरणेन स्निष्टानि परस्परं संलग्नानि मूलान्ययाणि च
येषान्ते ‘स्निष्टमूलापाः’ ।

सव्येन उपविष्टब्राह्मणवामभागे पितृणां द्विगुणा इति वदता
बौधायनेनार्थात् देवानामृजव इत्यभिहितं भवति ।

अत एवाह वृहस्पतिः ।

‘अजुन् सव्येन वै कृत्वा दैवे दर्भाः प्रदक्षिणं ।

दिगुणानपसव्येन दद्यात्पिच्येऽपसव्यवत् ॥

‘अजवः’ द्वैगुणरहिताः ।

‘सव्येन’ सव्यस्कन्धस्थितयज्ञोपवीतेन, ‘अपसव्येन’ तद्विपरीतेन,
‘अपसव्यवत्’ अप्रदक्षिणं ।

नागरखण्डे ।

‘अजुभिः साक्षतैर्दर्भैः सोदकैर्दक्षिणादिभिः ।

देवानामासनं दद्यात् पितृणान्वनुपूर्वशः ।

विषमैर्द्विगुणैर्दर्भैः सतिलैर्वामपार्श्वगैः ।

‘दक्षिणादिभिः’ ब्राह्मणस्य दक्षिणभागे ‘विषमैः’ विषमसंख्यैः ।
तेन देवानां समसंख्यैर्दर्भैरासनं देयं ।

प्रचेतास्तु वैश्वदेविकासनदर्भाणां दानं प्रति ब्राह्मणमुपदिशन्
प्रतिग्रहमन्त्रमाह ।

दैवे तु अजवोदर्भाः प्रदातव्याः पृथक् पृथक् ।

धर्मोऽस्मीत्यथ मन्त्रेण गृह्णीयुस्ते तु तान् कुशान् ॥

धर्मोऽस्मि विधिं राजा प्रतिष्ठितः इत्यनेन मन्त्रेण यजुषा वैश्व-
देविकब्राह्मणाः कुशान् गृह्णीयुः । अत्र गृह्णीयुरित्यस्यार्थः पूर्वमेव
व्याख्यातः । केचित्तु ‘धर्मासीतिपाठान्तरमाहुः । तस्मिन् पठे
अयं मन्त्रः । धर्मासि सुधर्मा मेऽन्यस्मै ब्रह्माणि धारय क्षत्राणि
धारय विद्वन्धारय तेन त्वाचान्तः स्कन्दयात् इति ।

आषणादिदाने दिङ्निधिममाह क्रतुः ।

उदन्मुखस्तु देवानां पितृणां दक्षिणामुखः ।

आसनार्घ्यादिकं दद्यात् सव्यमेव यथाविधि ॥

आसनदाने विभक्तिविशेषस्तु अत्रयथासनयोः षष्ठीत्यादिना चतुर्थी
त्वासने नित्यमित्यादिना च वैकल्पिकः पूर्वमेव दर्शितः ।

षष्ठीं प्रकृत्य नागरखण्डेऽप्युक्तं ।

विभक्त्या पूर्वया तेषां आसनञ्च प्रदापयेदिति ।

इष्टिआहुते क्रतुर्दत्त इत्यादिवचनावगतैः आहुविभागेन व्यवस्थितै-
र्विशेषां देवानां नामभिरासनदानादिकं प्रदेयं । तदेवमेतावद्वचन-
सन्दर्भसम्पन्नो वैश्वदेविकासनदानप्रयोग उच्यते । उदङ्मुखो दक्षिणं
जान्याच्च यज्ञोपवीत्यन्तर्जानुकरो द्विजदक्षिणहस्तमुत्तानं निज-
वामहस्तेन धृत्वा जल-यवसमन्वितं दर्भशिखाद्वयं षड्ज्वेवादाय
पुरुवर-आर्द्रवःसंज्ञकानां विशेषां देवानां इदमासनं पुरुवर-
आर्द्रवःसंज्ञकेभ्यो विशेषेभ्यो देवेभ्य इदमासनमिति वोच्यार्थं द्विज-
हस्ते तदुदकमासिच्य कम्बलाद्यासनदक्षिणभागस्योपरि देवतातीर्थेन
तद्दर्भशिखाद्वयं प्रक्षिपेत् । विप्रोऽपि धर्मोऽस्मिन्निशि राजा प्रतिष्ठित
इति यजुर्वच्यार्थं स्वासनमस्त्विति ब्रूयात् ।

तथा च नागरखण्डे ।

गन्ध-माख्यासनादीनां प्रदानेषु द्विजोत्तमः ।

सुगन्धोऽस्तु सुदीपोऽस्तु चेत्यादि समुदाहरेत् ॥

अत्रासनदानानन्तरं द्विजकरे जलमासिञ्चेत् । तथा चाश्वलायन-
ग्रह्यसूत्रं ।

अपः प्रदाय दर्भान्द्विगुणभुग्नानासनं प्रदाय अपः प्रदायेति ।

इति दर्भासनदानं ।

अथ तृतीयनिमन्त्रणं ।

तथा च पाद्म-मात्मयोरुक्तं ।

आसनेषूपकृतेषु दर्भवत्सु विधानतः ।

उपस्पृष्टोदकान् विप्रानुपवेश्य निमन्त्रयेत् ॥

नन्वासनेषूपवेश्येत्यनेन कम्बलादिमयासनोपवेशनस्य निमन्त्र-
णात् पूर्वकालतोच्यते न पुनर्दर्भासनदानस्येति वक्तव्यम् । अतो यदि
कम्बलाद्यासनोपवेशनानन्तरमन्तरा दर्भासनदानं कृत्वा निमन्त्रणं क्रियेत
तदोपवेश्येत्येषा पूर्वकालताश्रुतिर्बाध्येत । मैवं । भुक्त्वा गच्छेदित्यादौ-
भोजन-गमनयोः पदार्थान्तरव्यवधानेऽपि पूर्वकालताश्रुतेर्विरोधा-
दर्शनात् । क्त्वाप्रत्ययानुशासनमपि पूर्वकालतामात्रे न पुनरव्यवहित-
पूर्वकालतायां । अस्तुवा तस्यामपि तत् तथाप्यत्रान्तरापदार्थान्तर-
विधायकवाक्यानुग्रहार्थं व्यवहितायामेव पूर्वकालतायान्तात्पर्यं
परिकल्पनीयं । शक्यते चासनश्रुतिसाधारण्यादनेन वचनेन दर्भासनो-
पवेशनानन्तर्यमप्यभिधातुं । अतएव दर्भासनदानानन्तरमाह गृह्य-
सङ्ग्रहकारः । ततः पुनरपोदत्वा निमन्त्रयेद्देवे क्षणः क्रियतामिति, तत
ॐ तथेति विप्रो ब्रूयात्, प्राप्तोतु भवानिति कर्त्ता पुनर्ब्रूयात्, प्राप्तवानिति
विप्रः पुनर्ब्रूयात् इति । बौधायनस्तु विश्वेभ्यो देवेभ्यः क्षणः कर्त्तव्य
इति निमन्त्रणवाक्यं दर्शितवान् । यत्तु निरङ्कुष्ठं गृहीत्वा तु विश्वान्
देवान् समाह्वयेदित्यस्य ब्रह्मपुराणवचनस्य निरङ्कुष्ठं विप्रकरं गृहीत्वा
निमन्त्रणे कृते सत्यनन्तरं विश्वदेवाङ्गानं कर्त्तव्यमिति व्याख्यानं
कृत्वा निमन्त्रणे निरङ्कुष्ठदिजहस्तग्रहणं कर्त्तव्यमिति स्मृतिचन्द्रिका-
कारोभिहितवान् । तदयुक्तं । अत्र निमन्त्रणरूपपदार्थाध्याहारे प्रमाणा-

भावात् । ब्रह्मपुराणे च देवानावाहयिष्य इत्यावाहनं प्रकृत्य निरङ्कुष्ठ-
ग्रहणस्योक्तत्वात् पदार्थान्तरोपन्यासशून्ये च निरङ्कुष्ठवाक्ये अन्यसम्बन्धि-
त्वेनानवभासादावाहनेनैवास्य सम्बन्धोऽवगम्यते । अतः पूर्ववत् ब्राह्मण-
जानुविन्यस्तहस्तेनैवेदमपि निमन्त्रणं विधेयमिति ।

इति तृतीयनिमन्त्रणं ।

अथावाहनं ।

तत्रावाहनविधिप्रश्नानुज्ञाः कालिकापुराणे ।

रक्षणाय ततो देवान् विश्वाख्यांस्तत्र योजयेत् ।

रक्षणाय आद्रस्येति शेषः । 'तत्र योजयेत्' तेषु ब्राह्मणेषु आवा-
हनेन सन्निधापयेत् । 'ततः' तृतीयनिमन्त्रणानन्तरं । केचित्तु ब्राह्म-
णानां पुरतोऽर्घ्यपात्रस्थापनानन्तरमावाहनं कुर्वते ।

तथा च मार्कण्डेयपुराण-विष्णुपुराणयोः । विष्टरार्थं कुशान्
दत्त्वा समूर्थार्थं विधानतः । कुर्यादावाहनमिति ।

नागरखण्डेऽपि । गन्धपुष्पैश्च समूर्थ्येत्याद्यभिधायावाहनमुक्तं ।
निमन्त्रणानन्तर्यन्तु षड्जशास्त्रसम्मतमित्यादिभ्यते ।

आह क्वागलेयः ।

विष्टरार्थमृजुन्दर्भान् प्रदायापस्तथैव च ।

आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवाननुस्मरन् ॥

अत्र दर्भान् प्रदायेत्यनेन दर्भासनदानस्यावाहनात् पूर्वकालता-
यामभिधीयमानायामपि स्यत्यन्तरानुसारान्मध्ये निमन्त्रणानुष्ठानेऽपि
पूर्वकालताश्रुतिविरोधाभावः पूर्ववदत्राप्यनुसन्धेयः । 'अनुस्मरन्निति
विश्वेषां देवानामुत्पत्ति-मद्भि-स्वरूपाणि पूर्वोक्तानि अनुचिन्तयन् ।

‘अनुज्ञात इत्यत्र सन्निधानादावाह्याधिष्ठानभावादौचित्याच्च वैश्वदे-
विकैर्द्विजैरिति विशेषोऽवगम्यते ।

उक्तञ्च विष्णुपुराणे ।

कुर्यादावाहनं प्राज्ञो देवानान्तदनुज्ञया ।

तदनुज्ञयेत्यावाहनीयदेवाधिष्ठानभूतद्विजानुज्ञया । तथा च
यजमानकर्त्तृकः प्रश्नोऽपि लक्ष्यते प्रश्नाभावेनुज्ञाप्रसङ्गाविरहात् ।
प्राश्नानुज्ञयोः स्वरूपन्तु ब्रह्मपुराणे दर्शितं ।

देवानावाहयिष्ये तं प्राज्जरावाहयेति च ।

निरङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु विश्वान् देवान् समाकुर्यात् ।

‘निरङ्गुष्ठमित्यत्र द्विजहस्तमितिशेषः । अन्ये तु विप्राङ्गुष्ठमिति
पाठान्तरमाहुः । दक्षिणाचारेण कर्त्तव्यमिति वचनाच्च दक्षिणाङ्गुष्ठ-
मिति ज्ञेयं । ‘गृहीत्वा’ निजदक्षिणकरेण धृत्वा । ‘देवानावाहयिष्य
इति यजमानेन वैश्वदेविकद्विजान् प्रति प्रश्ने कृते तं यजमानं
प्रत्यावाहयेति ते विप्रा ब्रूयुरित्यर्थः । अतः प्रश्नवाक्ये देवानित्ये-
तस्मात् पूर्वं विश्वानिति पदं प्रयोज्यं ।

यत आह कात्यायनः ।

आसनेषु दर्भानास्तौर्यं विश्वान् देवानावाहयिष्य इति पृच्छत्या-
वाहयेत्यनुज्ञात इति ।

पृच्छति यजमानः, अनुज्ञातोद्विजैः ।

अत्र चेष्टिश्राद्धे ऋतुर्दक्षः सङ्कीर्त्या वैश्वदेविक इत्येवमादिवचना-
र्थवत्त्वार्थं विश्वान् देवानित्येतस्मात् पूर्वं ऋतुदक्षादिके द्वे द्वे विशेषां
देवानां विशेषणामनी तत्तच्छ्राद्धकर्त्ता प्रयोज्ये, ते च द्वन्द्वसमासेनेति

देवताप्रकरणे वर्णितं द्वितीयया च विभक्त्येति विभक्तिप्रकरणे स्थितं ।
 वज्रवचनान्ते चेति देवताप्रकरण एवोक्तं । इहापि विश्वान् देवानिति
 वज्रवचनान्तपदसामानाधिकरणार्थं तदन्ते एवेति गम्यते । तथा च
 पार्वणादिषु पुरुरव आर्द्रवःसंज्ञकान् विश्वान् देवानावाहयिष्य इत्यादि-
 प्रकारकं प्रश्नवाक्यं निष्पद्यते । येषान्तु विशेषणामज्ञानं नास्ति
 तैस्तु विश्वान् देवानावाहयिष्य इत्येतावन्मात्रं प्रयोज्यं ।

सहितानां देव-पितॄणां आवाहनप्रश्नोत्तरे प्रार्थनाविशेषश्चाह
 पैठीनसिः ।

देवांश्च पितॄंश्चावाहयिष्य इत्यनुज्ञाप्य सौम्याः सन्वित्युक्ता अग्नौ
 करिष्यामीति अनुज्ञाप्येति ।

सौम्याः सन्विति प्रार्थनानुरूपं सौम्याः सन्वित्वेव द्विजानां
 प्रतिवचनमनुमीयते ।

तथा च शौनकसूत्रे ।

ततोऽनुज्ञापयेद्देवांश्च पितॄंश्चावहयिष्यामीत्यावाहयेत् । सौम्यास्ते
 सन्वित्यनुज्ञातः पूर्वं देवानावहयेत् ।

अनुज्ञातो द्विजैरिति शेषः ।

पिप्पलादसूत्रेपि ।

देवांश्च पितॄंश्चावाहयिष्य इत्यनुज्ञाप्यावाहयेत् सौम्याः सन्वि-
 त्युक्ते पूर्वं देवानावाहयेत् ।

अथञ्च प्रश्नो यवहस्तेन यजमानेन कार्यं इत्याह यमः ।

यवहस्तस्ततोदेवान् विज्ञाप्यावाहनं प्रति ।

आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवा स इत्युक्ता ॥

देवान् विज्ञाप्येति वैश्वदेविकद्विजान् सविनयं यथोक्तप्रकारेण
पृच्छेदित्यर्थः । अत्र देवानां सयवा दर्भा इति परिभाषया मदर्भयव-
युक्तहस्त इति ज्ञेयं । तद्युक्तता च हस्तस्य तेषामावाहने साधनत्वं
कर्तुं । आवाहनञ्च प्रादक्षिणेन कार्यं ।

अतएवाक्तं भविष्यत्पुराणे ।

आवाहयेद्यवैर्देवानपसव्यं तिलैः पितृन् ।

यवैरिति तृतीयया यवानामावाहने साधनत्वमुक्तं । तत्र
वक्ष्यमाणावाहनाङ्गभूतविकिरणद्वारा । अपसव्यमित्यनेन पितृव्यप्राद-
क्षिण्यविधानात् प्रादक्षिणेन देवानिति सूचितं । अत्र विनाश-
प्रतिबन्धार्थं शिष्टाचारपरिपालनाय आर्जवेन परमसम्बोधनरूपकार्य-
निष्पत्त्यये च प्राङ्मुखोपविष्टवैश्वदेविकद्विजसम्मुखतया प्रश्नकर्त्त-
व्यता यद्यपि प्रतिभाति तथाप्युदङ्मुखत्वविधिवलेन सा त्याज्या ।
उक्तं हि कूर्मपुराणे ।

ततस्त्वावाहयेद्देवान् ब्राह्मणानामनुज्ञया ।

उदङ्मुखो यथान्यायं विश्वेदेवास इत्यृचा ॥

अत्र ह्युदङ्मुखत्वावाहनभावनया साङ्गया सह सम्बन्धोऽवगम्यते
अतः प्रश्नोऽप्युदङ्मुखेनैव कार्यः । स चायं वैश्वदेविकपङ्क्तिमूर्धन्यमेकं
तत्पङ्क्तिभाजः सर्वान् वा प्रति कार्यः ।

इत्यावाहनविधि-प्रश्नानुज्ञाः ।

अथ मन्त्रादयः पदार्थाः ।

तत्र मार्कण्डेयपुराणे ।

पवित्रकाणि दत्त्वा च तेभ्योऽनुज्ञामवाप्य च ।

कुर्यादावाहनं प्राज्ञो देवानां मन्त्रतो द्विजः ॥

‘पवित्रकाणि’ अर्घ्यपात्रस्थितानि, दत्त्वा द्विजपाणाविति शेषः ।
एतच्च येषां द्विजायतोऽर्घ्यपात्रस्थापनानन्तरमावाहनं तन्मतेनेति
वेदितव्यं । ‘मन्त्रत इति मन्त्रेण ।

केन मन्त्रेणेत्यपेक्षायामाह याज्ञल्क्यः ।

आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवास इत्यृचा ।

‘यवैरन्वकीर्येति’ आवाहनं नाम देवतायाः स्वस्थानात् कर्मदेशं
प्रति प्रेषणानयनं, तस्य च प्रकाशिकेयमृक् ‘यवरन्वकीर्येति’ ब्राह्मण-
हस्तमङ्गुष्ठेनानुच्य स्वकरस्थितं कुश-यवं द्विजानां पुरतोभुवि प्रदक्षिणं
विकीर्येत्यर्थः । केचित्त्वावाहनमन्त्रं पठन्तो ब्राह्मणशरीर एवार्चन-
प्रकारेण यवविकिरणं कुर्वन्ति ।

तथा च भर्तृयज्ञः ।

विश्वेदेवास आगतमन्त्रेणानेन पार्थिव ।

तेषामावाहनं कार्यमन्त्रतैश्च शिरोऽन्तत इति ॥

दक्षिणपदात् प्रभृति शिरःपर्यन्तमित्यर्थः, तत्प्रकारस्तु वक्ष्यते ।

आह कात्यायनः ।

विश्वेदेवास आगतेत्यनयावाह्यावकीर्य विश्वेदेवाः शृणुतेममिति
जपितेति ।

विश्वेदेवास आगत शृणुताम इमं हवं इदं वर्हिर्निषीदतेत्यन-
याचो, ‘आवाह्य’ आवाहनं कृत्वा, तदनन्तरं विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं
मे ये अन्तरिक्षे ये उपद्यविष्ठ ये अग्निजिह्वा उतवा यजत्रा आसद्या-
स्मिन् वर्हिषि मादयध्वं इत्येतामृचं कृताञ्जलिर्जपेत् ।

पाद्ममात्म्ययोस्तु पुराणयोरेतन्मन्त्रजपानन्तरं समन्त्रकं यव-
विकिरणमुक्तं ।

विश्वेदेवास इत्याभ्यामावाह्य विकिरेद्यवान् ।

यवोसि धान्यराजस्त्वं वारुणो मधुमिश्रितः ।

निर्णोदः सर्वपापानां पवित्रमृषिसंस्तुतं ॥

अत्राभ्यामिति द्विवचनात् ऋगद्वयमावाहनसाधनत्वेनोक्तमिति
गम्यते । तदनन्तरं यवविकिरणं । यवप्रकाशनद्वारकश्च तद्विकिरणं
यवोसीत्यादि मन्त्रोप्युक्तः ।

यमेन तु विकिरणे प्रादक्षिण्यं मन्त्रान्तरञ्चोक्तं ।

विश्वेदेवाः शृणुतेति जप्त्वादाय ततोऽस्तान् ।

ओषधय इति मन्त्रेण विकिरेत्तु प्रदक्षिणं ॥

अत्र प्रतीकेन ओषधयः समवदन्त सोमेन सह राज्ञा । यस्मै
कृणोति ब्राह्मणस्त्वं राजन् पारयामसीत्येव मन्त्रो दर्शितः ।

ब्रह्मपुराणे चावाहने मौनं मन्त्राश्चोक्ताः ।

ततो मन्त्रं जपेन्मौनी विश्वेदेवास आगत ।

द्वितीयञ्च जपेन्मन्त्रं विश्वेदेवाः शृणुतेति च ॥

जपेत्तृतीयं मन्त्रन्तु पौराणं पुण्यवर्द्धनं ।

आगच्छन्तु महाभागा विश्वेदेवा महावलाः ।

ये यत्र विहिताः आह्वे सावधाना भवन्तु ते ॥

अत्र यस्तृतीयो मन्त्र उक्तः स वैश्वदेविकोत्पत्तिविशेषनामान-
भिर्ज्ञं प्रति वेदितव्यः । तथा च विस्वेषां देवानां उत्पत्तिस्थानं
नामानुकीर्तनं वाभिधायोक्तं भविष्यत्पुराणे ।

अजानन् श्लोकमेकन्तु पठेद्विप्रसमीपतः ।

सदैवेषु तु सर्वेषु आद्वेष्टादौ सकृदुधः ॥

आगच्छन्तु महाभागा इत्यादि पूर्ववत् । 'अजानन्निति वैश्वदे-
विकौमुत्पत्तिं विशेषनामानि वा अजानन्निति व्याख्येयं ।

तथा च शङ्खः ।

नामञ्चैव तथोत्पत्तिं न विदुर्ये द्विजातयः ।

श्लोकमेतं पठेद्युक्ते ब्राह्मणानां समीपगाः^(१) ॥

आगच्छन्तु महाभागा इत्यादि । अनेन चैतद्विज्ञायते, यैरेषा-
मुत्पत्तिर्विशेषनामानि च ज्ञायन्ते तैरुत्पत्तिमनुस्मरद्भिर्विशेषनामा-
नि च प्रयुञ्जानैरावाहनं कार्यमिति । उत्पत्तिञ्चैषां "दक्षकन्यायां
विश्वयां धर्माज्जातेति देवताप्रकरणे दर्शिता । नामप्रयोगञ्चैवं ।
पुरुष-आर्द्रवःसंज्ञका इत्युच्चार्य विश्वेदेवास आगतेत्यादिमन्त्रोच्चारणं
कर्तव्यमिति । मानवे आद्रकल्पे "विश्वान् देवानावाहयिष्ये इत्युक्त्वा
ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः "विश्वेदेवा च्छतावृधः-विश्वेदेवासो अस्तिध इति
यवान् प्रकिरेत् । एतन्मन्त्रद्वयं लिख्यते । विश्वेदेवा च्छतावृध-
च्छतुभिर्हवनश्रुतः जुषन्तायु । ज्यम्पयः, विश्वेदेवासो अस्तिध एहि
मायासो अद्रुहः मेधं जुषन्त वक्तव्य इति । अत्र वैश्वदेविकब्राह्मण-
नेकत्वेऽपि न प्रतिब्राह्मणमावाहनावृत्तिः सकृदावाहनेनैवानेकब्राह्म-
णाधिष्ठाने देवतासन्निधानसम्भवात् । आवाहनादूर्ध्वन्तु प्रतिब्राह्मणं
देवतासन्निधानात् ब्राह्मणभेदेन देवताया अयौपाधिकोभेदो भवति,
तेनावाहनोत्तरकाले देवताराधनार्थं यद्यवारोपणादिसन्निपत्योपकारकं

(१) समीपत इति ग० ।

क्रियते तत्सर्वं पुरोडाशप्रयत्नादिवत् प्रतिब्राह्मणमावर्त्तनीयं । सन्निप-
त्योपकारके आवृत्तिं विना ब्राह्मणान्तरे कार्यासिद्धेः । “विश्वेदेवाः
शृणुतेत्यादिमन्त्रजपस्त्वावाहनोत्तरकाले क्रियमाणोऽप्यारादुपकारकत्वेन
सकृत्क्रियमाण एव सर्वोपकारजननसमर्थो भवतीति नावर्त्तत इति ।

इति मन्त्रादयः पदार्थाः । इत्यावाहनं ।

अथोपवेशन-संवेशन-पाद्यार्घ्याचमनीयानि देवानां ।

महाभारते ।

विश्वान् देवान् समाहृतान् प्राक्प्रदत्तं कुशासनं ।

मनसा निर्दिशन् विद्वान् प्रणिपत्योपवेशयेत् ॥

इहासने माहाभागाः समाध्वमिति कीर्त्तयन् ।

संवेशयेत्तत्स्थानं वै सुखं संविशतेति च ॥

संवेशनमिदं दूराध्वलङ्घनात् आन्तस्थ विश्रान्तये क्षणमात्रं नि-
र्निषेधं शयनं ।

अत्रैवं प्रयोगः ।

यज्ञोपवीतौ प्राङ्मुखो दक्षिणं जान्वाच्य आवाहनविहित-
सन्निधानात् द्विभुजान् शरशरासनसनाथपाणीन् मनोहरहार-केयूर-
किरीट-कटक-कुण्डलादिमण्डितावयवान् परिहितमहार्घपरिधानान्
सुरभिसन्तानप्रसूनपरिष्कृतान् विविधगन्धानुलेपननेपथ्यान् विजि-
तजातरूपसम्पदुपहसितकन्दर्पदर्पान् पुरतः पश्यन्निव पूर्वोपकल्पितं
दर्भासनं बुद्ध्या समुद्दिश्य ॐ इहासने माहाभागाः पुष्टरव-आर्द्रवः-
संज्ञका विश्वेदेवाः समाध्वमित्यनेन मन्त्रेणोपवेशयेत् । ततः
ॐ पुष्टरव-आर्द्रवःसंज्ञका विश्वेदेवा इह सुखं संविशतेति संवेशयेत् ।

केचित्तु “इदं वर्हिर्निषीदत मादयध्वमिति लिङ्गादेतयोरेव मन्त्रयो
विनिचोगं मन्यन्ते । पाद्यादीनि तु शौनकार्यवणस्वीकृते कौशिकप्रणिते
आद्रकल्पे आवाहनानन्तरमुक्तानि । अथ यज्ञोपवीती सावित्र्योदपात्र-
मभिमन्त्य विश्वेभ्यो देवेभ्यः पाद्यमर्घ्यमाचमनीयमिति ब्राह्मणहस्तेषु
निनयेत् । उदकपूर्णपात्रं ‘उदपात्रं’ । उदकपूर्णञ्च “शन्नोदेवीरित्या-
दिना मन्त्रेण कर्त्तव्यं । तथा च पिप्पलादाद्यवणस्तत्रे शन्नोदेवीरितिपूर्णं
सावित्र्योदपात्रमभिमन्त्य विश्वेभ्यो देवेभ्यः पाद्यमर्घ्यमाचमनीयमिति
द्विजकरे निनयेदिति । ‘सावित्री’ तत्सवितुर्वरेण्यमित्यादिका सवितृ-
देवत्या ऋक् । शन्नोदेवीरितिप्रतीकगृहीतोमन्त्रः संलिख्यते । शन्नो-
देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये शंयोरभिस्त्वन्तु न इति ।

अथ विस्तरेणार्थनिरूपणं ।

अर्थानामार्हणीयानां पुरतः समाननार्थः प्रशस्तद्रव्यप्रक्षेपः । तत्र
द्रव्यविशेषविशिष्टो वैश्वदेवार्घ्यविधिर्वाराहपुराणे ।

विष्टरार्थं कुशान् दत्त्वा सम्पूर्यार्घ्यं विधानतः ।

यवाम्बुना तु देवानां दद्यादर्घ्यविधानवित् ॥

‘सम्पूर्यार्घ्यं’ अर्थार्थं द्रव्यं पात्रे संभृत्य । अत्र याज्ञवल्क्यादिभि-
रावाहनोत्तरकालमर्घ्यपात्रसम्पूरणमुक्तं । वैजवापादिभिस्त्वावाहनात्
पूर्वकालं ।

विष्णुपुराणेऽपि पूर्वमुक्तं ।

विष्टरार्थं कुशान् दत्त्वा सम्पूर्यार्घ्यं विधानतः ।

कुर्यादावाहनं प्राज्ञो देवानां तदनुज्ञया ।

यवाम्बुना च देवानां दद्यादर्घ्यं विधानवित् ॥

मार्कण्डेयपुराणेऽपि ।

विष्टरार्थं कुशान् दत्त्वा सम्युर्थार्थान् विधानतः ।

पवित्रपाणिः^(१) दत्त्वा च तेभ्योऽनुज्ञामवाप्य च ॥

कुर्यादावाहनं प्राज्ञो देवानां मन्त्रतो द्विजः ।

यवाभोभिस्ततश्चार्थं दद्याद्वै वैश्वदेविके ॥

अत्रार्थपात्रोपरि पवित्राणि स्थापनीयानीति वक्ष्यते । तानि पवित्राणि ब्राह्मणहस्तेषु दत्त्वा ब्राह्मणेभ्यश्चावाहनानुज्ञां लब्ध्वा आवाहनं कुर्यादित्यर्थः ।

इति द्रव्यविशिष्टोऽर्घ्यदानविधिः ।

अथ पात्रादिसंस्कारः ।

तत्र तावत्पात्रसंस्कार्यता उक्ता ब्रह्माण्डपुराणे ।

सौवर्णराजताभोजमणिपात्राण्यपि वा ।

अर्घ्यार्थं संस्करोत्येव शुभम्यत्रपुटादि वा ॥

‘सौवर्णं’ सुवर्णनिर्मितं, ‘राजतं’ रजतसम्भवं । तच्च पित्र्य एव कर्मणि प्रयोज्यं दैवे तन्निषेधदर्शनात् ।

तथा च राजतमधिकृत्य मत्स्यपुराणे ।

शिवनेत्रोद्भवं यस्मादतस्तत्पिबवत्सम्भं ।

अमङ्गलं तद्यत्नेन देवकार्येषु वर्जितं ॥

‘शिवनेत्रोद्भवं’ रुद्राश्रुसम्भवं । “यदश्रु अशीर्यत् तद्रजतं हिरण्यमभवदिति तैत्तिरीयश्रुतेः । अश्रुप्रभवत्वादेवामङ्गलं ।

अतएव पित्र्य एव कर्मणि राजतस्य प्राशस्त्यमाह वैजवापः ।

(१) पवित्रकाशीति ख० ।

राजतानि प्रशस्तानि पित्र्ये हैमानि दैविके ।

अपिवा ताम्रपात्राणि दैवे पित्र्येऽर्थकर्मणि ॥

अत्रोत्तरार्द्धेऽपि प्रशस्तानीत्यनुषज्यते ।

‘आभोजं’ ताम्रमयं । रसशास्त्रे कमलनान्नां ताम्रवाचित्वप्रसिद्धेः ।
‘मणिपात्राणि’ मणिकय-मरकत-स्फटिकादिरत्ननिर्मितानि पात्राणि ।
‘पत्रपुठाः’ पलाशपत्रवृत्तानि पात्राणि । ‘यज्ञियं’ यज्ञियवृत्तमयं ।
पलाशाश्वत्योदुम्बर-विकङ्कत-काश्वर्य-विल्व-खदिर-शमीप्रमृतयो य-
ज्ञियवृत्ताः । आदिशब्दादन्यान्यपि पात्रप्रकरणोक्ताणि पात्राणि
संगृह्यन्ते । ‘संस्करोति’ संस्कुर्थात् । वर्त्तमानापदेशस्याप्यप्राप्तेऽर्थे ।
‘अग्निहोत्रे जुहोतीत्यादिविधायकत्वाभ्युपगमात् । ‘अर्थार्थमित्यर्थ’
निष्पादयितुं । अत्र यद्यप्यसंस्कृतैरपि पात्रैरर्थस्वरूपं निष्पद्यते,
तथापि तद्विशिष्टं कर्त्तुमसंस्कृतैर्न शक्यत इति तदर्थं संस्कारः कर्त्तव्यः,
स च सम्राजनासादन-प्रोक्षण-पवित्रोपधानस्वरूपः । आसादिते च
पात्रे जलादिभिः सन्पूरणीये ।

तदाह प्रजापतिः ।

सौवर्णे राजतं खाज्जं ताम्रं मणिमयं तथा ।

यज्ञियं चमसं वापि अर्थार्थं पूरयेद्दुधः ॥

सौवर्णमित्याद्येकवचनमविवक्षितं । पात्रानेकत्वस्य प्रतिपादश्च
पूरणविधेर्वक्ष्यमाणेषु स्रत्यन्तरवचनेषु दर्शनात् । पात्रानेकत्वेत्येकैकस्य
पृथक् पृथक् पूरणकर्त्तव्यतापरञ्चैकवचनं । एतच्च पात्रपूरणं पात्रयो-
र्दर्भ-पवित्रे निधाय कर्त्तव्यमिति पात्रद्वित्वसहितपूरणेतिकर्त्तव्यतावि-
धिपूर्वकमाह याज्ञवल्क्यः ।

यवैरन्वकीर्याथ भाजने सपवित्रके ।

शन्नोदेव्या पयः क्षिप्त्वा यवोसीति यवांस्तथा ॥

यवैरन्वकीर्येत्यावाहनेतिकर्त्तव्यताप्रतिपादकत्वेन पूर्वमेव व्याख्यातं । अथवा भाजने सपवित्रक इत्येतच्छ्रुत्वा व्याख्यातं । सपवित्रे भाजने कर्त्तव्ये वैश्वदेविकार्थार्थं । तत्र च शन्नोदेवीरभिष्टय इत्यनयार्चा उदकं निक्षिप्य यवोसीतिमन्त्रेण यवान्निक्षिपेत् ।

अत्र केचिदाहुः ।

अर्द्धणीयदेवतैक्यादर्थ्यक्ये तदर्थस्य पात्रस्यैकत्वमेव न्याय्यं । तथा च भाजने इति सप्तम्येकवचनमेवोचितं न विभक्त्यन्तरद्विवचनमिति तदयुक्तं ।

देवतैक्येपि तदधिष्ठानभूतब्राह्मणानेकत्वे प्रत्यधिष्ठानं देवताध्यासादौपाधिके तद्भेदे पात्रभेद एव न्याय्यः । नन्वेवं तर्हि द्विब्राह्मणपत्र एवार्थपात्रद्वित्वं ब्राह्मणाधिक्ये तु तदाधिक्यमपि प्राप्नुयात् । भवेदेवं यद्यधिष्ठानोपाधिकदेवताभेदस्य स्वतन्त्रस्यैव पात्रभेदहेतुत्वमुच्यते । न तु तदिहोच्यते । किन्तु पात्रैकत्वापादकदेवतैक्यरूपन्यायनिराकरणद्वारा संख्याविशेषविशिष्टपात्रभेदप्रतिपादकप्रमाणानुगाहकत्वेन परतन्त्रस्यैव सतः । तच्चानुगाह्याविरोधेन व्यवतिष्ठते । अतोद्विब्राह्मणपत्रे तदधिकद्विजपत्रेऽपि वा “भाजने सपवित्रक इति द्विवचनात् पात्रद्वित्वमेव ।

स्यष्टं च पात्रद्वित्वं पाद्म-मात्स्ययोरुक्तं ।

विश्वेदेवान् यवैः पुष्पैरभ्यर्च्यामनपूर्वकं ।

पूरयेत् पात्रयुग्मान्तु स्याद्यदर्भ-पवित्रके ।

शन्नोदेवीत्यपोदद्याद्यवोसीतियवानपि ॥

एवञ्च सत्येकब्राह्मणपक्षेऽप्यर्थपात्रद्वित्वमेव । न चानुयाहकन्या-
यविरहात्तन्नेति वाच्यं । वचनस्यानुयाहकापेक्षविरहात् । नापि चाचा-
रात्तत्र पात्रैकत्वं, आचारात् स्मृतेर्बलौघत्वात् । न चैकैकस्य तु
विप्रस्य अर्थपात्रं विनिक्षिपेदिति प्रचेतोवचनेनापि ब्राह्मणसंख्यया
पात्रसंख्योपादानमवगम्यते, अस्य प्रतिब्राह्मणमर्थोदकप्रक्षेपमात्रविधिना
कृतार्थत्वात् । अर्थं पात्रे विनिक्षिपेदित्यस्मिंस्तु पाठे दैवे द्विब्राह्मण-
विषयत्वेन पित्र्ये त्रिब्राह्मणविषयत्वेन चरितार्थत्वात् ।

मानवमैत्रायणीयास्त्वेकमपि पात्रमामनन्ति ।

चीणि पात्राण्युपकल्पयेत् द्वे वैश्वदेविके एकैकमुभयत्र वेति ।

अथञ्च पात्रैकत्वविधिरेकब्राह्मणपक्षे अनेकब्राह्मणपक्षेऽप्यनेक-
पात्रालाभविषयत्वेन व्याख्येयः । अत्र पवित्रकरणे मन्त्रमर्थपात्रो-
परि पवित्रनिधानञ्चाह पारस्करः ।

पवित्रे स्थ इति पवित्रं कृत्वा पात्रे निधाय च ।

शन्न इत्यपोनिनयेत्यवान् पित्र्ये तिलांस्ततः ॥

तत एव वैश्वदेविकानन्तरं करिष्यमाणे पैत्रे कर्मणीत्यर्थः ।

प्रचेता अपि ।

पवित्रे स्थ इति मन्त्रेण पवित्रे कारयेद्बुधः ।

ते निधायार्थपात्रेषु शन्नोदेवीत्यपः क्षिपेत् ॥

पवित्रे इति प्रतीकोपदिष्टं शाखाभेदेन व्यवस्थितं मन्त्रद्वयं समर्थं
दर्भप्रकरणे दर्शितं । अत्र पवित्रप्रातिपदिकं विधिविशेषच्छिन्नायां
दर्भशिखायां वर्तते, ततश्च तदुपरि प्रयुज्यमानं द्विवचनान्तकृतं द्वित्व-
मेवाभिधत्ते, अतः पवित्रे स्थ इति द्विवचनयुक्तो मन्त्रोद्यपि द्वित्व-

युक्ते वैश्वदेविक एव पवित्रे मुख्यवृत्त्यान्वितः त्रितयुक्ते पित्र्ये, तथापि तत्करणेऽप्यसौ प्रयोज्य एव, तत्रापि कात्यायनेनैतद्विनियोगस्य प्रतिपादितत्वात् । “कुशौ समावप्रकीर्णावयानन्तर्गभौ कुशैश्चिह्नन्ति पवित्रे स्य इति चीन् वेति । वाजसनेयिब्राह्मणेऽपि तत्र विनियोगो दृश्यते । तत्र “अथ पवित्रे करोति पवित्रे स्थो वैष्णव्यावित्युक्ता अथापि चीणि स्युरित्युक्तं । पवित्रत्रये प्रयुज्यमानश्चायं बज्रवचनोहमन्तरेणैव प्रयोज्यः न प्रकृतावपूर्वत्वादिति कात्यायनेन प्रकृतौ प्रयुज्यमानेषु मन्त्रेषूहस्य निषिद्धत्वात् । एकोद्दिष्टे त्रैकस्मिन्नेव पवित्रेऽतिदेशप्राप्तत्वादूहितैकवचनयुक्त एवायं मन्त्रः प्रयोज्यः । अत्र पात्रेऽस्त्विति बज्रवचनं न विकल्प्यमानसौवर्णादिनानाजातीयपात्रबज्रत्वापेक्षया । एतच्च पवित्रद्वयं प्रतिपात्रमन्यदन्यन्निधेयं । तथा च चतुर्विंशतिमते ।

हे हे शलाके देवानां पात्रे कृत्वा तपः क्षिपेत् ।

कूर्मपुराणे ।

हे पवित्रे गृहीत्वास्य भाजने चालिते पुनः ।

शन्नोदेवौर्जलं क्षिप्त्वा यवोसीति यवांस्तथा ॥

भाजने अस्य क्षिप्त्वा चालिते सम्भार्याङ्गिः प्रचालिते, शन्नोदेवौ रित्ययं जलप्रक्षेपमन्त्रः पूर्वं दर्शितः ।

मानव-मैत्रायणीयसूत्रे मन्त्रान्तरमप्युक्तं । “समं न्यायन्तीत्यप आसिच्येति । समन्त्रायन्युपयन्त्यन्याः समानपूर्वं नद्यः पृणन्ति । तम-शुचिशुचयो दीदिवांसमपान्नपातं परितस्सुरापः । यवोसीत्ययन्त्वेकेन प्रकारेणावाहनोत्तराङ्गभूते यवविकरण एवोक्तः ।

तमेव पाठान्तरेणाह गोभिलः ।

यज्ञीयवृत्तचमसेषु पवित्रान्तर्हितेष्वेकैकस्मिन्नप आसिञ्चति शन्नो-
देवीरित्येकैकस्मिन्नेव यवानावपति यवोसि सोमदेवत्यो गोसवो देव-
निर्मितः प्रत्नमद्भिः पृक्तः स्वाहया विश्वान् देवान् प्रीणाहि नः स्वाहेति ।

अत्र पात्रभेदादेकैकस्मिन्नेव जलादिप्रक्षेपे सिद्धे प्रतिपात्रं मन्त्रा-
वृत्त्यर्थोऽयं विधिरिति गम्यते ।

नागरखण्डे तु यवोसीत्यादिरन्य एव मन्त्रोदर्शितः ।

शन्नोदेवीतिमन्त्रेण अर्घ्यपात्रे विनिक्षिपेत् ।

यवोऽसि यवयास्मेति अक्षतांस्तत्र निर्वपेत् ॥

‘अक्षतान्’ यवान् । ‘तत्रेति निक्षिप्तार्घ्यादकपात्रे । यवोऽसि यव-
यास्म द्वेषो यवयारातिरित्यनेन मन्त्रेण निक्षिपेत् ।

यवप्रक्षेपानन्तरं गन्ध-पुष्पप्रक्षेपः सौरपुराणेऽभिहितः ।

शन्नोदेव्या जलं क्षिप्वा सपवित्रे तु भाजने ।

यवान् यवोऽसीति तथा गन्ध-पुष्पञ्च निक्षिपेत् ॥

गन्ध-पुष्पप्रक्षेपे गन्धद्वारां श्रीश्च त इत्यनयोर्मन्त्रयोर्विनियोग-
श्चतुर्विंशतिमते दर्शितः ।

हे हे पवित्रे देवानां पात्रे कृत्वा पयः क्षिपेत् ।

शन्नोदेवीति वै तोयं यवोऽसीति च वै यवान् ॥

श्रीश्च तेति च वै पुष्पं गन्धद्वारेति चन्दनं ।

पुष्प-धूपादिभिः पूज्यदेवपात्राणि मानवः ॥

अत्रादिशब्देन दीपोऽपि संगृह्यते । गन्धाद्युपचारानन्तरमुत्पवन-
मुक्तं मानव-मैत्रायणीयसूत्रे ।

सुमनसश्चोत्पूय यवान् प्रक्षिपेति ।

उदकप्रक्षेपानन्तरं यवोसीत्यादिना मन्त्रेण तत्र यवान् प्रक्षिप्य
 ग्रीश्व त इत्यनेन सुमनसः पुष्पाणि निधाय प्रोक्षणीवदुत्पन्नं कृत्वा
 वक्ष्यमानप्रकारेणार्घ्यदानं कुर्यादित्यर्थः । अनन्तरञ्चैतान्यर्घ्यपात्राणि
 सावित्र्याभिमन्त्रणीयानि, “सावित्र्योदपात्रमभिमन्त्र्येतिवचनात् ।
 यद्वा-मात्स्ययोः ।

अग्नेदेवीत्यपो दद्यात् यवोऽसीति यवानपि ।

गन्ध-पुष्पैस्तु समूज्य वैश्वदेवं प्रति न्यसेत् ॥

‘वैश्वदेवं प्रति’ वैश्वदेविकब्राह्मणानां पुरतः, ‘न्यसेत्’ ऋर्घ्यपात्रं
 स्थापयेत्तच्च स्थापनमर्घ्यपात्रसम्पत्तिरस्त्विति प्रश्नपूर्वकं स्वाहार्घ्या
 इत्यनेन वाक्येनेत्याह जातृकर्णः ।

ततोर्घ्यपात्रसम्पत्तिं वाचयित्वा द्विजोत्तमान् ।

तदग्रे चार्घ्यपात्रन्तु स्वाहार्घ्या इति विन्यस्यत् ॥

अस्यार्थः ।

दैवार्घ्यपात्रसम्पत्तिरस्त्विति कृताञ्जलिर्देवब्राह्मणान् पृच्छेत् ।
 ॐ अस्तु दैवार्घ्यपात्रसम्पत्तिरिति ब्राह्मणैः प्रतिवचने कृते सत्यास्तीर्ण-
 दर्भसहितमेकैकं पात्रमुद्धृत्य स्वाहार्घ्या इत्यनेन वाक्येन वैश्वदेविक-
 ब्राह्मणानां पुरतः स्थापयेत् । अनन्तरञ्च वैश्वदेविकद्विजहस्ते तत्पात्र-
 स्थितोदकनिक्षेपः कर्त्तव्यः ।

तच्च समन्तकमाह प्रचेताः ।

यवोसीति यवान् कीर्य्य गन्ध-पुष्पैः सुपूजितं ।

या दिव्या इतिमन्त्रेण हस्तेष्वर्घ्यं विनिक्षिपेत् ॥

‘कीर्य्य’ ऋर्घ्यपात्रे प्रक्षिप्य, गन्ध-पुष्पादिभिः सुपूजितं तत्पात्र-

स्थितमर्घमर्घार्थमुदकं “या दिव्या आपः पयसा सम्बभूवुर्या अन्त-
रित्या उत पार्थिवीर्या हिरण्यवर्णा यज्ञीयास्ता न आपः संखोनाः
सुहृवा भवन्वित्यनेन मन्त्रेण आहुकर्त्ता द्विजहस्ते प्रक्षिपेत् । अत्र यदि
वैश्वदेविके द्वौ विप्रौ द्वे चार्घ्यपात्रे तदा समं स्यादिति न्यायात् प्रथम-
विप्रकरे प्रथमपात्रेणार्घ्यः द्वितीयकरे द्वितीयेनार्घ्या देयः । यदि तु
चतुःसंख्यका विप्रास्तदा प्रथमार्घ्यस्थितं पवित्रं प्रथमद्विजकरे दत्त्वा
तत्रत्यमर्घ्यादकं स्लोकं तत्करे निक्षिप्य तत्पवित्रमादाय द्वितीयविप्रहस्ते
दत्त्वा तत्पात्रस्थितं शेषमुदकं तत्र निक्षिपेत् । एवं द्वितीयार्घ्यपात्रस्थितं
पवित्रं द्वितीयविप्रकरे दत्त्वा तेन पात्रेण चतुर्थं पूर्ववत् कुर्यात् ।
एवमष्टसंख्यकेषु वैश्वदेविकेषु समं विभज्य पात्रद्वयस्थितमर्घ्यादकं
प्रक्षेप्य । यदा त्वेकमेवार्घ्यपात्रं अनेके च विप्रास्तदा तत्पात्रस्थित-
मर्घ्यादकं सर्वेषामपि हस्ते पृथक् पृथक् स्लोकं स्लोकं प्रक्षेप्य । तत्र च
प्रतिप्रक्षेपं मन्त्रावृत्तिः ।

अत्र केचिदाहुः ।

सहस्रद्वारणेनैवार्घ्यपात्रस्यद्रव्यप्रकाशनस्य कृतत्वात् पुनः प्रकाश-
नप्रयोजनाभावेन सहदेव मन्त्रप्रयोग इति ।

तत्र ।

एकया मन्त्रोच्चारणक्रिययैकब्राह्मणहस्तप्रदेयद्रव्यैकदेशस्य संस्का-
तत्वादेकदेशान्तरसंस्कारार्थं मन्त्रावृत्तेर्युक्तत्वात् । प्रतिद्रव्यस्यास्या-
वृत्तिः^(१) प्रक्षेपकरणमन्त्रत्वे । अनुमन्त्रणमन्त्रत्वे तु सहदेव प्रयोग
इत्येतत् पित्र्यार्थप्रकरणे वक्ष्यमाणन्यायवशात् प्रत्येतत् । अथ च

(१) इयच्च स्याद्वृत्तिरिति ख० ।

मन्त्रो याज्ञवल्क्यस्मृति-सौर-कूर्मपुराणेष्वप्यस्मिन्नेवार्थे विनियुक्तः ।
 मानवमैत्रायणीयस्मृत्ये त्वर्घ्यपात्रस्थितयोः पवित्रयोरर्घ्यनिनयनात् पूर्वं
 विप्रपाणवर्षणमर्घ्यदाने च मन्तान्तरं सम्बुद्धियुक्तं वाक्यञ्चोक्तं ।
 पवित्रपाणौ प्रदाय हिरण्यवर्णाः शुचय इत्युक्ता विश्वेदेवा एष वो
 अर्घ्य इति । हिरण्यवर्णाः शुचयः पावकाः यत् । सुजातः कश्यपो-
 यास्विन्द्रः । अग्निर्या गर्भं दधिरे विरूपास्ता न आपः संखोनाः
 सुह्वा भवन्तु । द्विजहस्ते चार्घ्यप्रक्षेपो द्विजस्य पूजां कृत्वा कर्त्तव्यः ।
 अतएव गन्ध-पुष्पैश्च संपूज्येत्यर्घ्यपात्रपूजनमभिधायोक्तं पाद्म-
 मात्मयोः ।

गन्ध-पुष्पैरलङ्कृत्य या दिव्येत्यर्घ्यमुत्सृजेदिति ।

अस्य च पूजनस्यार्घ्यपात्रस्थितपवित्रदानानन्तर्यं प्रकारविशेषञ्चाह
 गार्ग्यः ।

दत्त्वा हस्ते पवित्रञ्च कृत्वा पूजाञ्च पादतः ।

या दिव्या इति मन्त्रेण हस्तेष्वर्घ्यं विनिक्षिपेत् ॥

इह “दत्त्वा हस्ते पवित्रन्तु हस्तेष्वर्घ्यं विनिक्षिपेत्” इत्यत्रोपक्र-
 मोपसंहारगतैकवचन-बहुवचनयोर्विरोधेऽनुपजातविरोधित्वादुपक्रम-
 स्य तदनुसारेणैवोपसंहारवर्णने न्याय्ये बहुवचनमविवक्षितं । ‘पादतः’
 पादप्रभृतिमूर्द्धान्तं ।

तथा च प्रचेताः ।

पादप्रभृतिमूर्द्धान्तं देवानां पुष्पपूजनं ।

पूजासम्प्रदायस्तु प्रथमं दक्षिणपादे ततः सव्यपादे दक्षिणे जानु-
 नि सव्यजानुनि दक्षिणे करे सव्यकरे दक्षिणांशे सव्यांशे शिरसीत्येवं

क्रमेण पुष्पनिक्षेपः क्रियत इति । अर्थनिक्षेपश्च मन्त्रान्तेऽर्घ्यवाक्य-
सुच्चार्य कर्तव्यः । तच्च पुरुरवार्रवौ वै सङ्कीर्त्या वैश्वदेविक इत्या-
दिवचनात् पुरुरव आदिनामयुक्तं विभक्तिप्रकरणोक्तवैकल्पिकसंबुद्धि-
चतुर्थीयुक्तं च प्रयोज्यं ।

चतुर्थीप्रयोगे च लिङ्गदर्शनं ब्रह्मपुराणे ।

कुश-गन्ध-यवैः पुष्पैरर्घ्यं दत्त्वा च स्मरः ।

विश्वेभ्यो देवेभ्य इति ततस्तान् पर्थ्यपृच्छत ॥

पितृनावाहयिष्यामीति, इदं वः पाद्यमर्घ्यञ्चेति वचनादिदं व
इत्यपि प्रयोज्यं ।

स्वाहाशब्दश्चात्र प्रयोक्तव्य इत्युक्तं गार्ग्येण ।

स्वधेति चैव मन्त्रान्ते पितृणां वचनं यथा ।

स्वाहेति चैव देवानां होमकर्मण्युदाहरेत् ॥

‘मन्त्रान्ते’ इति मन्त्रान्ते प्रयुज्यमानवाक्यावयवत्वेनेत्यर्थः । होम-
शब्दोऽत्र त्यागप्रक्षेपरूपत्वादर्थेऽपि वर्तते ।

नागरखण्डे ।

चन्दनं गन्ध-पुष्पाणि धूपं दत्त्वा यथाक्रमं ।

सपवित्रेषु हस्तेषु दद्यादर्घ्यं समाहितः ।

या दिव्या इति मन्त्रेण स्वाहाकारसमन्वितं ॥

स्वाहान्ते नमःशब्दोऽपि प्रयोज्यः । “नमो देवानामिति श्रुतेः ।
एतच्च सर्वं वैश्वदेविकमुदङ्मुखेन कार्यं ।

तथा च भविष्योत्तरे ।

उदङ्मुखस्तु देवानां पितृणां दक्षिणमुखः ।

आसनार्घ्यादिकं दद्यात् सर्वमेव यथाविधि ॥

इति विस्तरेणार्घ्यनिरूपणं ।

इह शिष्टाचारानुगृहीतैतदचनसन्दर्भनिष्पन्नः पाद्यादिप्रयोगोऽभिधीयते । यथालाभं सुवर्णाद्यन्यतमजातीयद्रव्यनिर्मितानि पात्राणि चारमृदादिभिः सम्राज्य^(१) गुणवतीभिरदोषाभिरङ्गिः प्रक्षाल्य वैश्वदेविकद्विजसमीपे प्रोक्षितायां भुवि यज्ञोपवीती निपातितदक्षिणजानुः कर्त्ता प्रागयं प्रागपवर्गमुदगपवर्गं वा दर्भप्रकरणोक्तलक्षणान् दर्भानास्तौर्यं तत्र न्युज्जे द्वे पात्रे समासाद्य प्रोक्ष्योत्ताने कुर्यात् । उत्ताने एव वासादयेत्, अनन्तरञ्चैकैकस्मिन् पात्रे प्रागयमुदगयं वा पवित्रशब्दवाच्यमृज्जेव कुशदयं निधाय शत्रोदेवीरिति देवतीर्येन शुचि सलिलं निषिच्य पूर्वोक्तेन यवोऽसीतिमन्त्रेण यवान्निक्षिप्य ।

गन्धद्वारां दूराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीं ।

देश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपकृत्ये अयमिति ॥

गन्धं निधाय श्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यावहोरात्रे पार्श्वे नक्षत्राणि रूपमश्विनौ व्यानं दृष्टां निषाणामुन्मदघाण सर्वलोकं मदघाणेति पुष्पाणि निधाय तत्पात्रं धूप-दीपाभ्यां संस्कृत्योत्पूय सावित्र्याभिमग्न्य ब्राह्मणाभिमुखः कृताञ्जलिः पात्रसम्पत्तिरस्त्विति वदेत् । विप्रैश्चास्तु पात्रसम्पत्तिरित्युक्ते सत्यास्तीर्णदर्भसहितं सपवित्रमेकैकं पात्रं उद्धृत्य स्वाहार्था इत्यनेनार्घ्यनिवेदनत्राक्येन वैश्वदेविकद्विजपुरः-प्रदेशे स्थापयित्वा पात्रस्थितं पवित्रद्वयं प्रागयतयोदगयतया वा द्विजकरे निवेशोक्तप्रकारेण द्विजमभ्यर्च्य कराभ्यां दक्षिणेनैव करेण पात्र-

(१) सम्पूज्येति ग० ।

सुद्धृत्य पूर्ववद्विभान् देवाननुधायन् या दिव्या इत्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य
पुष्करव-आर्द्रवःसंज्ञका विश्वेदेवाः इदञ्च वः पाद्यं स्वाहा नम इत्ये-
तद्वाक्यं प्रयुज्य देवतीर्थमन्त्रवनामितेन पात्रेणैकैकस्य द्विजस्य करे
तत्पात्रस्यसुदकं निनयेदिति । एवमेवेदं वोऽर्घ्यमेष वोऽर्घ्य इति वा
प्रयुज्यार्घ्यं कुर्यात् । एवमेवेदं वः आचमनीयमित्याचमनीयं दद्यात् ।

इत्युपवेशन-संवेशन-पाद्यार्घ्याचमनीयानि ।

अथ गन्धादिदानम् ।

तत्र तावद्विधिः ।

कूर्मपुराणे ।

प्रदद्यात् गन्ध-माल्यानि धूपादीनि च शक्तिः ।

आदिशब्देन दीपोऽपि गृह्यते ।

तथा च विष्णुपुराणे ।

सुगन्ध-धूप-दीपांश्च दत्त्वा तेभ्यो यथाविधि ।

पितृणामपसव्येन^(१) सर्वमेवोपकल्पयेत् ॥

‘तेभ्य इति विश्वेभ्यो देवेभ्यः । एतच्च गन्धादिदानमर्घ्यदानोत्तर-
कालं कर्त्तव्यं ।

तथा च वाराहपुराणे ।

यवाम्बुना तु देवानां दत्त्वा चार्घ्यं विधानवित् ।

सुगन्ध-धूप-दीपांश्च दत्त्वा तेभ्यो यथाविधि ॥

मार्कण्डेयपुराणेऽपि ।

(१) पितृणामपसव्येति ख० ।

यवाभोऽभिस्ततश्चार्घ्यं दत्त्वा वै वैश्वदेविके ।

गन्ध-माल्यञ्च धूपञ्च दत्त्वा सम्यक् सदीपकं ॥

याज्ञवल्क्येन तु गन्धादिदानस्योदकपूर्वकत्वमुक्तं ।

दत्तोदकं गन्ध-माल्यं धूपदानं सदीपकं ।

अत्र “भिवादानमपूर्वं ददातिषु चैवं धर्म्येष्ट्विति गौतमेन विध्युपदिष्टानां सर्वदानानामुदकपूर्वकत्वमुक्तं । अतः करिष्यमाणगन्धादिदानस्योदकपूर्वकताभिज्ञ्यर्थोपदेशे ददातिः प्रक्षेपमात्रार्थोऽवगन्तव्यः । अतो दानवाक्यमन्तरेणैव द्विजहस्ते जलं प्रक्षिप्यानन्तरं गन्धं माल्यञ्च दत्त्वा प्रक्षेपमात्रार्थत्वेन प्रयुक्तोऽपि दत्त्वेतिशब्दोऽनुषज्यमानः स्वरूपेण विपरिणतोऽपि परिणतार्थो ग्राह्यः । दत्त्वेत्यस्य प्रयोगान्तरञ्चानुसन्धेयं । अतोविश्वान्देवानुद्दिश्य दर्शयिष्यमाणेन वाक्येनानुलेपनार्थं ब्राह्मणकरे चन्दन-कुङ्कुमादिविहितसुरभिद्रव्यकल्कः प्रदेयः । गन्धादिदानञ्च देवतोद्देशेनैव तदधिष्ठानभूतद्विजकरे कर्त्तव्यं । न तु द्विजसम्प्रदानकमिति पूर्वमेव विस्तरेणाभिहितं । गन्धानन्तरमुदकं दत्त्वा मल्लिकादिविहितमाज्यं प्रदेयं । उपलक्षणञ्चैतत् पुष्पवदुपयोज्यानां विहितपात्राणां । अनन्तरं चोदकं दत्त्वा तथैव गुग्गुलुप्रभृतिविहितद्रव्यजन्मनो धूपस्य दानं कर्त्तव्यं । ‘सदीपकं’ दीपदानसहितं । एतदुदकपूर्वकं कर्त्तव्यं । अस्यानन्तरमाच्छादनदानं कर्त्तव्यं । अत एवाह श्रौतकः ।

एतस्मिन् काले गन्ध-माल्य-धूप-दीपाच्छादनानां सम्प्रदानं ।

एतस्मिन् काल इत्यर्थदानानन्तरक्रमेण गन्धादीनां आच्छादनान्तानां दानं कर्त्तव्यं । ‘आच्छादनं’ वस्तु ।

सौरपुराणेऽप्युक्तं ।

प्रदद्याद्गन्ध-माल्यानि धूप-वासांसि शक्तिः ।

विष्णुधर्मोत्तरे त्वाच्छादनदानानन्तरं भूषणानामपि दानमुक्तं ।

निवेद्य विप्रेषु ततः पाद्यार्घ्या प्रयतः क्रमात् ।

गन्धैः पुष्पैश्च धूपैश्च वस्त्रैश्चाप्यथ भूषणैः ।

अर्चयेद् ब्राह्मणान् शक्त्या अद्धानः समाहितः ॥

आदौ समर्चयेद्विप्रान् वैश्वदेवे निवेशितान् ।

निवेशितांश्च पित्र्यर्थे ततः पश्चात् समर्चयेत् ॥

विहित-निषिद्धगन्ध-पुष्पादिविवेकस्तु परिभाषायामेव कृतः ।

इति गन्धादिदानविधिः ।

अथ गन्धादिदानेतिकर्त्तव्यता ।

तत्र तावत् प्रदत्तस्य गन्धस्य ब्राह्मणोपलेपनोपयोज्यत्वमुक्तं
ब्रह्मपुराणे ।

श्वेतचन्दन-कर्पूर-कुङ्कुमानि शुभानि तु ।

विलेपनार्थं दद्यात्तु यच्चान्यत् पितृवल्लभं ॥

विलेपनञ्च द्विजानां आद्रकर्त्ता कुर्यात् त एव वा कुर्युः ।

अत्र मन्त्रविधिविशेषश्चाह व्यासः ।

विपवित्रकरो गन्धैर्गन्धदारेति पूजयेत् ।

गन्धदारेतिमन्त्रेण ब्राह्मणहस्ते गन्धान् प्रदाय तैर्गन्धैर्विगतपवि-
त्रकरः आद्रकर्त्ता विप्रान् पूजयेत् । भाल-गल-वचः-कुक्षि-कक्षा-
द्यङ्गेषु विलिम्बेदित्यर्थः । पवित्रशून्यताविधिश्चायं विलेपनं कुर्वतः
आद्रकर्तुरेव न पुनः करगृहीतगन्धैः स्वाङ्गविलेपनं कुर्वतां द्विजाना-

मपि । अतएव वृद्धशातातपेन आङ्गकर्त्तर्यैव विलेपनकारिणि सपवित्र-
करे दोषोऽभिहितः ।

पवित्रन्तु करे कृत्वा यः समालभते द्विजान् ।

राक्षसानां भवेत् आढं निराशाः पितरो गता इति ॥

‘समालम्भनं’ गन्धैर्विलेपनं ।

अत्र कश्चिदाह ।

पवित्रन्तु करे कृत्वेत्यत्र सग्न्यिकपवित्रधारणस्य निषेधः । न तु
ग्न्यिरहितस्यापि यतो विपवित्रकरैरिति व्यासवचनेन विविधपवि-
त्रता विधीयते न तु विगतपवित्रतेति । तदेतदयुक्तं । कल्पनामात्र-
प्रसूतत्वात् । यदपि तेनैवोक्तं । ब्राह्मणा अपि स्वाङ्गविलेपनं कुर्वाणाः
सग्न्यिकं पवित्रमपकुर्युरिति तदप्यमूलत्वादुपेक्षणीयं ।

आङ्गकर्त्तृगन्धैर् ब्राह्मणाङ्गविलेपनं कुर्वतो नियमान्तरमुक्तं देवल-
सृति-भविष्यत्पुराणयोः ।

यज्ञोपवीतं विप्राणां स्कन्धान्नैवावतारयेत् ।

गन्धादिपूजासिद्ध्यर्थं देवे पित्र्ये च कर्मणि ॥

विप्राणां यज्ञोपवीतं गन्धाद्यनुलेपनसिद्ध्यर्थमनुलेपको नावतार-
येदित्यर्थः ।

शातातपोऽपि ।

कथ्यान्निपुष्करं कृत्वा गन्धैर्यस्तु त्रिलिम्पति ।

पितृयज्ञे भवेच्छिद्रं निराशैः पितृभिर्गतैः ॥

‘छिद्रं’ आङ्गविध्वंसिराक्षसादिप्रवेशद्वारं, ‘त्रिपुष्करं’ उपवीतं ।
अतोऽनुलेपनसौकार्यार्थं स्कन्धादवतार्य यज्ञोपवीतं कटिप्रदेशे न

‘नियुक्तः’ आहुते निमन्त्रितोविप्रः ।

विष्णुस्तु पुष्पदानमन्त्रमाह, पुष्पवतीरिति पुष्पमिति । दद्यादिति पूर्ववाक्यश्रुतमिहानुषज्यते । पुष्पवतीरिति मध्यप्रतीकेन मन्त्रो विनियुक्तः ।

स च ॐ ओषधयः प्रतिमोदध्वमेनं पुष्पवतीः सुपिप्पलाः । अयं वागर्भं चतुर्विधः प्रब्रं सधस्यमासदन्निति ।

धूपदाने मन्त्रमाह व्यासः ।

धूपञ्च धूरसीत्युक्तेति । धूरसि धूर्व धूर्वतं धूर्वन्तं योऽस्मान् धूर्वति तं धूर्वयं धूर्वाम त्येतद्यजुरुक्ता धूपं दद्यादित्यर्थः । यद्यपीदं यजुर्धूर-भिधाने सामर्थ्यादर्शपूर्णमासिकशकटधूरभिमर्शने विनियुक्तं । तथापि धूपदानेऽपि वचनविनियुक्तत्वात् गार्हपत्यमुपतिष्ठत इतिवत् कयाचित् वृत्त्या प्रकृतार्थप्रकाशनं कार्यं ।

ब्रह्माण्डपुराणे तु मन्त्रान्तरमुक्तं ।

वनस्पतिरसो दिव्यो गन्धाब्जः सुमनोहरः^(१) ।

आग्नेयः^(२) सर्वदेवानां धूपोऽयं प्रतिगृह्यतामिति ॥

धूपञ्च व्यजनादिवातेन देवो न हस्तवातेन ।

अतएव शातातपः ।

हस्तवाताहतं धूपं ये पिवन्ति द्विजोत्तमाः ।

वृथा भवति तच्छ्राद्धं तस्मात्तं परिवर्जयेत् ॥

(१) गन्धाब्जो मधुरप्रिय इति ग० ।

(२) आह्वार इति ग० ।

स्थापनीयं । उपलक्षणैतत्तदुत्तरीयावतारणस्य । तदवतारणे ह्येक-
वस्त्रता स्यात् । सा च निषिद्धा ।

सव्यादंसात्परिभ्रष्टमम्बरं यस्तु धारयेत् ।

एकवस्त्रन्तु तं विद्याद्देवे पित्र्ये च वर्जयेत् ॥

तथा ।

नैकवासा न च द्वीपे नान्तराले कदाचन ।

श्रुति-स्मृत्युदितं कर्म कुर्यान्नाप्यशुचिः क्वचिदिति ॥

आह्निककर्त्तरि ब्राह्मणे वा विलेपनकारिणि येन केनचिदपि
ब्राह्मणयज्ञोपवीतावतारणे कृते दोषः शङ्केनोक्तः ।

उपवीतं कटौ^(१) कृत्वा कुर्याद्भानुलेपनं ।

एकवासाश्च योऽश्लीयान्निराशाः पितरो गता इति ॥

अत्र वर्तुलमर्द्धचन्द्राकारं वा तिलकं न कार्यं ।

तथा च क्रतुः ।

ललाटे पुण्ड्रकं दृष्ट्वा स्कन्धे मालान्तयेव च ।

निराशाः पितरो यान्ति दृष्ट्वा च वृषलीपतिं ॥

इह दोषश्रुतिबलेन कल्पस्य निषेधस्य कृत्रोर्द्धपुण्ड्रविध्यबाधेन
कल्पत्वाद्दर्तुलादिपुण्ड्रविषयत्वमेव न्याय्यं । स्कन्धे मालाधारणे दोष
स्मरणात् शिरसि धारणाभ्यनुज्ञा गम्यते । शिरस्यपि धार्यमानाया
माल्यमालायाः प्रदेशविशेषमाह वृद्धमनुः ।

उपवीतित्वमुत्सृज्य कारयेन्नानुलेपनं ।

न नियुक्तः शिखावर्जं माल्यं शिरसि धारयेदिति ॥

एवं धूपदानं कृत्वा यथोक्तैलवर्त्यादिप्रवर्त्तितः प्रदीपोदातव्यः ।
तत्राह व्यासः ।

इदं ज्योतिरिति प्रोच्य दीपं दद्यात् समाहितः ।

अस्यानन्तरमाच्छादनं दत्त्वा यज्ञोपवीतञ्च यथाशक्त्यलङ्करणकृत्-
कमण्डल्वादीनि देयानि । उपानहाने तु संकल्पमात्रं तदा, सम्पादनन्तु
ब्राह्मणप्रस्थापनकाले एव कर्त्तव्यं । तत्राच्छादनदाने मन्त्रमाच्छाद-
नाभावे प्रतिनिधिञ्चाह शातातपः ।

युवा सुवासा इति वस्त्रं दद्यात्तदभावे च औपवीतकमिति ।
युवा सुवासाः परिवीत आगात्स उ श्रेयान् भवति जायमानः तं
धीरासः कवच उन्नहन्ति साध्वोऽमनसा देवयन्त इत्यनेन मन्त्रेण वस्त्रं
दद्यादित्यर्थः ।

अत्रिस्तु मन्त्रान्तरमाह

युवं वस्त्राणि मन्त्रेण दद्याद्वस्त्राणि भक्तिः ।

मन्त्रस्तु ।—युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथेयुवोरच्छिद्रामन्तवो ह
सर्गाः । अवातिरतमनृतानि विश्व च्छतेन मित्रावरुणा सचेथे इति ।

एतेषां च गन्धादिमन्त्राणां दैवे पित्र्ये च साधारणमुक्तं भवि-
ष्योत्तरे ।

गन्धद्वारामित्यनेन गन्धं दद्यात् प्रयत्नतः ।

पुष्पवत्या च पुष्पाणि धूरसीति च धूपकं ॥

दीपं चेदं ज्योतिरिति दैवे पित्र्ये च कर्मणि ।

युवं वस्त्रानीत्यनेन दद्याद्वासांसि शक्ति इति ॥

८० अत्र च मन्त्रोच्चारणानन्तरं गन्धादिदानवाक्यान्मुच्चारणीयानि ।

तानि च ब्रह्मपुराणे दर्शितानि ।

इदं वः पाद्यमर्घ्यञ्च पुष्प-धूपविलेपनं ।

अयं दीपप्रकाशश्च विश्वेदेवाः समर्प्यते ॥

तथा ।

अयं वो गन्ध इत्युक्त्वा गन्धं दद्यात् सुशोभनं ।

इदं वः पुष्पमित्युक्त्वा पुष्पाणि च निवेदयेत् ॥

अयं वो धूप इत्युक्त्वा तदये तु दहेत्ततः ।

अयं वो दीप इत्युक्त्वा दीपं हृद्यं निवेदयेत् ॥

अनङ्गुलग्रं सदस्त्वं भवेत् यत्तद्युगं शुभं ।

इदं वो वस्त्रमित्युक्त्वा त्रितयं वा निवेदयेत् ।

इदं वो माल्यमित्युक्त्वा दद्यान्माल्यं सुशोभनमिति ॥

‘माल्यं’ ग्रन्थितपुष्पाणि ।

अत्र दीयमानगन्धादिस्वीकारकाले ब्राह्मणाभिषेयं देवलेनोक्तं ।

इदं ज्योतिरिति ज्योतिः सुज्योतिरिति तेऽपि च ।

इदं ज्योतिरिति ज्योतिः आङ्गकर्त्ता निवेदयेत् ॥

‘तेऽपि’ विप्राः, सुज्योतिरिति ब्रूयुरित्यर्थः । स्वीकारकाले स्वासनं, सुगन्धः, सुपुष्पाणि, सुधूपः, सुदीपः, स्वाच्छादनमिति ब्रूयुरिति च शब्दात् सूचितं ।

अत्र हि गन्धादिदानप्रयोगः ।

यथोक्तोपवीतित्वादिदैवधर्मयुक्तः कर्त्ता प्रथमोपविष्ट-वैश्वदेविक-ब्राह्मणकरे तृष्णीं जलमासिच्य स्वकरेण सुगन्धचन्दनादिकल्पा-मादाय गन्धद्वारामित्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य पुरुरव-आर्द्रवःसंज्ञका

विश्वेदेवा अयं वो गन्ध इत्यभिधाय सिकोदके ब्राह्मणहस्तेऽर्पयेत् ।
 एवमेव द्वितीयादिद्विजकरेषु क्रमेणार्पयित्वा पुनः प्रथमद्विजकरे
 अपो दत्त्वा प्रशस्तं कुसुमाद्युपादाय पूर्वाक्तां पुष्पवतीमृचमुच्चार्य पुर-
 रव आर्द्रवःसंज्ञका विश्वेदेवा इदं वः पुष्पञ्चेत्यभिधाय तत्करे दत्त्वेव-
 मेव क्रमेण द्वितीयकरे दद्यात् । एवमेव पुनरपो दत्त्वा गुग्गुलुप्रभृति-
 द्रव्यदाहप्रसृतं धूपं धूरसीत्यमुं मन्त्रमुच्चार्य पुरुरव-आर्द्रवःसंज्ञका
 विश्वेदेवा अयं वो धूप इत्यभिधाय क्रमाद्भोजनादिवातेन ब्राह्मणघ्राणं
 प्रापयेत् । एवमेव हस्ते जलं प्रदाय इदं वो ज्योतिरिति अयं वो दीप-
 प्रकाश इति वाभिधाय सहलोकमण्डलेन दीपमर्पयेत् । एवमेवोदकं
 दत्त्वा युवा सुवासा इत्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य पुरुरव-आर्द्रवःसंज्ञका
 विश्वेदेवा इदं व आच्छादनमित्यभिधाय प्रत्येकमाच्छादनं दद्यात् ।
 अनन्तरं यज्ञोपवीतं दत्त्वा यथाशक्त्याङ्गुलीयकादीनि भूषणानि
 क्वादीनि चार्पयेदिति । तदनन्तरं कृताञ्जलिः कर्त्ता विश्वेषां
 देवानां अर्चनं सम्पूर्णमस्त्विति वैश्वदेविकद्विजान् प्रति वदेत् ।
 तैश्चास्त्वर्चनं सम्पूर्णमिति प्रतिवचने कृते सङ्कल्पसिद्धिरस्त्विति भवन्तो
 ब्रुवन्त्विति कर्त्ता ब्रूयात् । अस्तु सङ्कल्पसिद्धिरिति विप्रा ब्रूयुः ।
 एतच्च स्मृतिचन्द्रिकाकारेण संयहकारोक्तत्वेन प्रमाणीकृतं । अनन्तरं
 भविष्यत्पुराणोक्तं प्रार्थनाश्लोकमत्यन्तं विनीतः सन् पठेत् ।

मन्त्रहीनं क्रियाहीनं सम्पद्हीनं द्विजोत्तमाः ।

आहुं सम्पूर्णतां यातु प्रसादाद्भवतां मम ॥

‘सम्पूर्णतां यातु’ विधिवदस्त्वित्यर्थः । यस्य स्मृत्येत्यादिकं श्लोकं जम्बा^(१)

देवताभ्यः पितृभ्यश्चेत्यादिकन्निर्जपेत् । अनन्तरं आह्वाणाचमनप्रक-
रणोक्तमाचमनं कुर्यात् ।

इति गन्धादिदानेतिकर्तव्यता ।

इति गन्धाददानं समाप्तं वैश्वदेवार्चनकाण्डम् ,

श्रेमाद्रिणा श्रियोद्येन विनयेन विभूषिताः ।

पितृविप्रार्चनस्यैवं काण्डं तेन निगद्यते ॥

अथ पित्र्यदर्भासनदानादि ।

तच्च याज्ञवल्क्यादिवचनानुसाराद्दर्भासनदानाच्छादनान्तवैश्वदे-
विकप्रशार्चकाण्डसमाप्त्युत्तरकाण्डमारम्भणीयमिति पूर्वमेवाहुः । अत्र
च वैश्वदेविकदिनानुष्ठापणपूर्वकत्वमुक्तं पाद्म-मत्स्यपुराणयोः ।

अभ्यर्च्य ताभ्यामुत्सृष्टः पितृयज्ञं समारभेदिति ।

‘अभ्यर्च्य’ गन्ध-पुष्प-धूप-दीपाच्छादनैः वैश्वदेविकदिजौ सम्पूज्य
ताभ्यां ‘उत्सृष्टः’ अनुज्ञातः सन्, कर्त्ता ‘पितृयज्ञं’ दर्भासनदानाद्या-
त्मिकौ पितृपूजां, अचानुष्ठापयन्नात् प्रश्नोऽपि गम्यते । अतश्च युष्म-
दनुष्ठाया पितृशामर्चनं करिष्य इति कर्त्ता वैश्वदेविकदिजौ प्रति
प्रश्ने कृते कुरुष्वेति ताभ्यां योऽभ्यनुज्ञातः पित्र्यविशेषु पितृ-पिता-
महादीनामर्चनमारभेत ।

तच्च पित्र्यादिविप्रान् प्रति यथास्वं प्रश्नविशेषो ब्रह्मपुराणे ।

आवाहनादितः पूर्वं विश्वेदेवान् प्रपूज्य च ।

वसुभ्यस्त्वामहं विप्र रुद्रेभ्यस्त्वामहं ततः ।

सूर्येभ्यस्त्वामहं विप्र भोजयामीति तान् वदेत् ॥

‘पूर्वं’ प्रथमं । ‘आवाहनादितः’ आवाहनात् प्रभृत्याच्छादना-

न्तेन क्रियाकलापेन, विश्वान् देवान् सम्पूज्य पित्रादिब्राह्मणान्
 पृच्छेत् । तत्र पितृब्राह्मणं प्रति वसुभ्यस्त्वामहं विप्र भोजयामि,
 पितामहब्राह्मणं प्रति रुद्रेभ्यस्त्वामहं भोजयामि । प्रपितामहब्राह्मणं
 प्रति ॐ आदित्येभ्यस्त्वामहं विप्र भोजयामीति पृष्ट्वा क्रमेण तथैव
 मातामहादिविप्रान् पृच्छेत् । सर्वत्र च प्रश्नानुरूपं ॐ भोजयेति
 प्रतिवचनमनुसन्धेयं । अत्र भोजयामीत्यनेन साङ्गभोजनविषय-
 प्रश्नकरणादर्भासनदानात् पूर्वकास्ततास्य युक्तैव ।

तत्र दर्भासनदानं ।

इह स्यति-पुराणविकल्पसूत्रोक्तानि पित्र्यासनदानविषयाणि वच-
 नानि दैविकासनदानवचनैर्विभागानर्हत्वान्नदानप्रतिपादनावसर एव
 दर्शितानि ।

गोत्र-सम्बन्ध-नामानुकीर्त्तनकर्त्तव्यतामाह रहस्यतिः ।

आसने चार्घ्यदाने च पिण्डदानेऽवनेजने ।

सम्बन्ध-नाम-गोत्राणि यथार्चमनुकीर्त्तयेत् ॥

आसनादियहणमावाहनादिपित्र्यकर्मणामुपलक्षणार्थं । सम्बन्धाव-
 बोधकः पितृ-मात्रादिशब्दः । 'गोत्रं' काश्यप-कौण्डिन्यादि प्रसिद्धं ।
 'नाम' साङ्केतिकस्त्रैच-मैत्रादि । 'यथार्हं' यथायोग्यं । पित्रादिषु
 गुरुषु बहुवचनेनेति षष्ठी-चतुर्थीवैकल्पिकप्रयोगस्तु विभक्तिप्रकरणे
 स्थितः । पित्रादीनां क्त्वादिरूपतया ध्यानमनुकीर्त्तनञ्च देवताप्रकरणे
 च साधितं । "पातयेदितरत् जानु पितृनित्यादिना सव्यजान्वाच्य
 अर्चनमुक्तं ।

प्राचीनावीतन्तु मार्कण्डेयपुराणे ।

अपसव्यं पितृणाञ्च सर्वमेवोपकल्पयेत् ।

वाराह-विष्णुपुराणयोरपि ।

पितृणामपसव्येन सर्वमेवोपकल्पयेत् । उदङ्मुखस्तु देवानामित्या-
दिना दक्षिणामुखत्वमुक्तं ।

देवलोऽप्याह ।

द्विजातयो यथोदिष्टा नियताः स्युरुदङ्मुखाः ।

पूजयेद्यजमानस्तु विधिवदक्षिणामुख इति ॥

प्रयोगपद्धतिस्त्वभिधीयते । दक्षिणामुखः प्राचीनावीत्याचितसव्य-
जानुः द्विजहस्तं वामहस्तेन धृत्वा जल-तलसमन्वितान् मध्यभङ्गेन
द्विगुणीकृतांस्त्रीन् कुशानादाय ॐ अमुकगोत्राणाममुकशर्मणाम-
स्मत्पितॄणां सपत्नीकानां वसुरूपाणामिदमासनमित्युच्चार्य पितृ-
स्थानोपवेशितानां ब्राह्मणानां प्रत्येकं हस्ते जलमाभिच्य कम्बला-
द्यासनवामभागस्योपरि पितृतीर्थेन तान् कुशान् प्रक्षिप्य पुनर्द्विजह-
स्तेऽपः प्रदद्यात् । एवं पितृणामित्यस्य स्थाने पितामहानामिति;
वसुरूपाणामित्यस्य स्थाने रुद्ररूपाणामिति च प्रयुज्योक्तेनैव वाक्येन
पितामहेव्वासनं दद्यात् । एवं पितृनामस्थाने षष्ठीबहुवचनान्तमे-
कैकस्य मातामहादेर्नाम समुच्चार्य स्वस्थाने चैकैकं क्रमेण वस्त्रा-
दिनाम प्रयुज्य निष्पादिते वाक्यत्रये क्रमेणैवैकैकस्य मातामहादेः
स्थाने निवेशितेषु ब्राह्मणेभ्यैकैकेन वाक्येनासनं दद्यात् । अत्र कुश-
प्रक्षेपानन्तरं ॐ स्वासनमस्त्विति ब्राह्मणेन प्रतिवचनं कर्त्तव्यं । इह
सपत्नीकानामिति तु प्रमीतायामेव पित्रादिपत्न्या प्रयोज्यं नान्यथा ।

षष्ठीवज्जवचनस्थाने तु केचित्तदेकवचनं प्रयुञ्जते तत्पुनर्यथाचारं व्यव-
स्थया वेदितव्यमित्युक्तं ।

इति पित्र्यासनदानं ।

अथ तृतीयनिमन्त्रणं ।

तदपि च दैवे निमन्त्रणप्रकरणेऽन्यैरेव वचनैः पित्रेऽपि विहितं ।
तच्च प्रथमनिमन्त्रणवदेवेत्यपि “यथा प्रथममेवं द्वितीयं तृतीयञ्चे-
त्यापस्तम्बवचनात् सिद्धं । दक्षिणं जानुमालम्ब्य त्रिमण्यत्र^(१) निम-
न्त्रित इति मत्स्यपुराणवचनान्जान्वालम्बपूर्वकमित्यवगतं । अतः पित्र्य-
विप्रदक्षिणजानुमुपस्पृशन् अमुकगोत्रस्य अमुकशर्मणोऽस्मत्पितुः सप-
त्नीकस्य वसुरूपस्य आद्रे क्षणः क्रियतामित्यादिना पूर्वप्रदर्शितेन
वाक्येन पित्रादिस्थानोपवेशितान् ब्राह्मणान् क्रमेण प्रत्येकं निमन्त्रयेत् ।

इति तृतीयं निमन्त्रणं ।

अथावाहनं ।

तत्रावाहनविधिप्रश्नानुज्ञा मार्कण्डेयपुराणे ।

दर्भांस्तु द्विगुणान् दत्त्वा तेभ्योऽनुज्ञामवाप्य च ।

मन्त्रपूर्वं पितृणाञ्च कुर्यादावाहनं बुधः ॥

दर्भान् द्विगुणान् यथोक्तप्रकारेण विष्टरार्थं दत्त्वा द्विजकरे
जलञ्च प्रदाय स्रुत्यन्तरविहितं तृतीयनिमन्त्रणञ्च कृत्वा विप्रकृतां
दर्शयिष्यमाणस्वरूपावाहनानुज्ञाञ्च लब्ध्वा वक्ष्यमाणमन्त्रपूर्वकं पितृणां
लोकान्तरगतानां पितृ-पितामहादीनामावाहनं कुर्यात् ।

(१) त्वं मयात्र निमन्त्रित इति क० ।

वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

अनुज्ञाच्च ततः प्राप्य दत्त्वा दर्भान् दिधाकृतान् ।

मन्त्रपूर्वं पिढ्णान् कुर्व्यादावाहनं बुधः ॥

अत्र दर्भान् दत्त्वा तदनन्तरमनुज्ञां प्राप्यावाहनं कुर्व्यादित्यन्वयः ।
इह पदार्थानुसमं पुरस्कृत्य वैश्वदेविकावाहनानन्तरं पित्र्यमावाहनं
प्रतिपादयन्तौ प्रश्नानुज्ञयोः स्वरूपमाह तुः गोभिल-कात्ययनौ ।

अथ पिढ्णावाहयिष्य इति पृच्छत्यावाहयेत्यनुज्ञात इति ।

पृच्छति यजमानः । अनुज्ञातो द्विजैः ।

एतदेव प्रश्नोत्तरयोरीषदिकारप्रदर्शनपूर्वकं विष्णुधर्मात्तरे स्फुट-
मभिहितं ।

पिढ्णावाहयामीति स्वयमुक्त्वा समाहितः ।

आवाहयस्वेति ततोद्विजैरुक्तोऽथ तन्मनाः ॥

अत्र भविष्यत्कालीनस्याप्यावाहनस्य वर्तमानसामीप्ये वर्तमान-
वदेतिविहितप्रत्ययान्तेन शब्देन व्यपदेशः । 'स्वयमिति कर्त्ता, 'तन्मनाः'
करिष्यमाणकर्मैकाग्रमनाः, अस्य आवाहयेदित्यनेन वक्ष्यमाणेन सह
सम्बन्धः प्रत्येत्यः ।

ब्रह्मपुराणे तु वैश्वदेविकाभ्यर्चनसमाप्त्युत्तरकालं प्रत्यावाहनप्रश्नः
कियता विशेषान्तरेण प्रयुक्तोदर्शितः ।

कुश-गन्ध-यवैः पुष्पैरर्थं दत्त्वा तु सुकरः ।

विश्वेभ्यो देवेभ्य इति ततस्तान् पर्यपृच्छत ॥

पिढ्णावाहयिष्यामि ये दिव्या ये च मानुषाः ।

आवाहयस्वेति परैरुक्तस्यावाहयच्छुचिः ॥

अत्र 'विश्वेभ्यो देवेभ्यः' इत्येतदन्तं वाक्यं वैश्वदेविकार्चनसम्बद्धं, ततस्तानित्यादिपिश्चावाहनप्रश्नोत्तरसम्बद्धं, 'तान्' पिश्वविप्रानित्यर्थः । 'सूकरः' यज्ञवराहः ।

स पुरा कौकामुखे आहुं कुर्वन् 'परैः' आहुभोक्तृभिर्द्विजैः, 'आवाहयस्वेत्येवमनुज्ञातः पितृनावाहयन् पितृणामावाहनं कुर्यात् । अनेन लिङ्गदर्शनेनैतद्गम्यते, यदन्येनापि आहुं कुर्वन् "पितृनावाहयिष्यामि ये दिव्या ये च मानुषा इत्यनेन वाक्येन पिश्वविप्रान् प्रति प्रश्नं कृत्वा यथोक्तेन चोत्तरेण तैरनुज्ञातः सन् पितृणामावाहनं कुर्यादिति । 'ये दिव्या इत्यादि, वसु-रुद्रादित्यरूपेण ये दिव्याः, यजमानजनकत्वादिरूपेण ये मानुषाः तान् पितृनावाहयिष्य इति सम्बन्धः । एतत्पुराणमते दर्भासनदानात् पूर्वमावाहनमित्यवगन्तव्यं । तत्र हि "आवाहयच्छुचिरित्यावाहनमभिधाय तदनन्तरं "ददौ सव्येन चासनमित्यासनदानाभिधानात् । निगमेऽपि "पितृनावाहयिष्य इत्याद्युक्त्वा दर्भान् द्विगुणानासनेषु प्रदाय पादेभ्योन्यांश्चेत्युक्तं । कठसूत्रेऽपि हविरर्हानुपवेश्य पितृनावाहयिष्यामीत्युक्तेति द्विजोपवेशनानन्तरं दर्भासनदानात् पूर्वमावाहनमुक्तं । पितृनावाहयामीत्याद्युक्त्वा विश्वेभ्यो देवेभ्यः क्षणः क्रियतामित्यादिवदता बौधायनेन क्षणदानात् पूर्वकालत्वमावाहनस्योक्तं । यमेन पुनरग्नौकरणानन्तरमावाहनमुक्तं । तच्चाहिताग्निआहुं दर्शयिष्यते । वैजवापगृह्ये तु पूरितार्घ्यपात्रनिधानानन्तरमुपदिष्टं तदचनन्तिवैव प्रकरणे दर्शयिष्यते । पाद्ममातस्यपुराणयोस्तु द्विजकरेर्घ्यपात्रस्थितपवित्रनिधानानन्तरमुक्तं । "पितृनावाहयिष्यामि तथेत्युक्तस्तु तैः पुनः" । अत्रावाहये-

दित्युत्तरेण सम्बन्धः । एषाञ्च पक्षाणां यथास्वशाखं व्यवस्था ।

अत्र प्रदर्शितेषु “पितृनावाहयिष्ये इत्येवमादिषु प्रश्नवाक्येषु पितृशब्दस्तत्तच्छ्राद्धोद्देश्यमृतमनुष्यसम्बन्धाभिधायकपित्रादिशब्देऽप-
लक्षणार्थः । तदुक्तं मानवे श्राद्धकल्पे । पितृन् पितामहानावाहयिष्या-
मीति उक्ता ब्राह्मणैरनुज्ञात इति । अत्रत्यः पित्रादिशब्दप्रयोगोऽपि
देवदत्तादिविशेषणनामप्रयोगोपलक्षणार्थः । मन्त्रादिप्रकरणे नामभिरा-
वाह्येति वैजवापगृह्यवचनस्य दर्शयिष्यमाणत्वात् । देवसम्बन्ध-नाम्नोः
प्रयोगे सिद्धे गोत्र-सम्बन्ध-नामानौति ताभ्यां साहचर्यदर्शनात्
काश्यपादिगोत्रसङ्कीर्तनमपि कर्त्तव्यमित्यनुमीयते ।

तथा च श्लोकगोभिलः ।

आवाहनेऽमुकगोत्रानस्मत्पितृन् पितामहान् ।

प्रपितामहान् विप्रेन्द्र शर्मणोऽथ भवेत्तदा ॥

पित्रावाहनरूपे पदार्थेऽनुष्ठायमाने तदङ्गभूतप्रश्नवाक्यप्रयोग-
करणेऽमुकगोत्रानस्मत्पितृन्मुकशर्मण इत्येतत्पदजातं ‘भवेत्’ तद्भावं
प्राप्नुयात् उच्चारणीयमित्यर्थः । एतानि दर्शितप्रकाराणि सर्वाण्यपि
प्रश्नवाक्यानि प्रणवपूर्वकाण्युच्चारणीयानि ।

तथा मैत्राणौयसूत्रे ।

प्रणवमुक्ता पितृनावाहयिष्यामीति ब्राह्मणानामग्न्यावाहयेत् यथा
पिण्डं पितृयज्ञ इति ।

दक्षिणमुखत्वादिधर्मप्राप्त्यर्थेनिर्देशः ।

ब्रह्मपुराणे च प्रश्नोत्तरयोः स्वरूपं प्रतिपाद्य प्रैषान्तरोपदेशं
कुर्वता वाक्येन पितृविप्रान् प्रति प्रश्नकर्त्तव्यतोक्ता ।

पितृनावाहयिष्येऽहं शेषान् विप्रान् वदेत्ततः ।

आवाहयस्वेत्युक्तैः सावधाना भवन्त्विति ॥

येषु वैश्वदेविकेषु विप्रेष्ववाहनं कृतं तदितरे 'शेषाः' पित्र्यवि-
प्रा इत्यर्थः । इहावाहनप्रश्नोत्तरानन्तरं तान् विप्रान् भवन्तः साव-
धाना भवन्त्विति यजमानो ब्रूयात् । अनेन च भवामः सावधाना
इति द्विजानां प्रत्युत्तरं गम्यते ।

ब्रह्माण्डपुराणे तु प्राचीनावीतिना तिलहस्तेन यजमानेन पितृ-
विप्रान् प्रति च प्रश्नः कर्त्तव्य इत्युक्तं ।

अपसव्यं ततः कृत्वा तिलानादाय संयतः ।

पितृनावाहयामीति पृच्छेद्विप्रानुदङ्मुखान् ॥

उदङ्मुखान् पित्र्यानित्यर्थः ।

अत्र पितृणां द्विगुणैस्त्रिलैरिति परिभाषया द्विगुणीकृतदर्भसहि-
तांस्त्रिलानादायेति गम्यते आवाहनाङ्गे तिलविकिरणे ब्रह्मपुराणोक्तस्य
“उच्चरंस्त्रिलवर्हिषीति वचनस्य दर्शयिष्यमाणत्वात् । तिलहस्तता
चात्रावाहने तिलान् साधनीकर्त्तुं ।

तथा च नागरखण्डे ।

उग्रन्तस्त्रेति च तिलैः पितृनावाहयेत्ततः ।

तिलैरिति तृतीयान्तेन पदेन तिलानामावाहने साधनता प्रति-
पादिता । साधनता च यववद्विकिरणद्वारैव ।

प्रचेतसापि तिलानां साधनत्वमप्रादक्षिण्यं चोक्तं ।

तिलैरावाहनं कुर्यादनुज्ञातोऽप्रदक्षिणं ।

प्रदक्षिणादन्यत् 'अप्रदक्षिणं', प्रदक्षिणं नामाभिमुखपुरुषवामाङ्गो-

पलक्षितं प्रदेशं प्रति कर्मणोनिर्वहणं, यथा पूर्वाभिमुखोपविष्टदैविकप-
ङ्क्तिमूर्द्धन्यदिजादारभ्य तत्पङ्क्तिचरमदिजापवर्गता, उक्तविपरीतलक्ष-
णलक्षितमप्रदक्षिणं । यथोदङ्मुखोपविष्टपिच्यविप्रपङ्क्तिमुख्यदिजादारभ्य
तत्पङ्क्तिनिविष्टान्तिमदिजपर्यवसायितेति तिष्ठता चायं प्रश्नः कर्त्तव्यः ।

तथा चार्च्यद्रव्यपूरितपात्रनिधानानन्तरमुक्तं वैजवापगृह्ये ।

तिष्ठन् पितृनावाहयिष्यामीत्यामन्त्र्येति ।

‘तिष्ठन्’ ऊर्ध्वर्जुः । अनेनानुज्ञायहणमपि तिष्ठतैव कार्यमिति
मन्त्र्यं । यतः तिष्ठन्नामन्त्र्येत्यनेन अनुज्ञायहणरूपस्वप्रयोजनशिरस्क-
स्यामन्त्रणस्य सम्बन्धावगमात् ।

आवाहनप्रश्नादिकञ्च दक्षिणामुखेन कार्यं ।

तथा च कूर्मपुराणे ।

अपसव्यं ततः कृत्वा पितृणां दक्षिणामुखः ।

आवाहनं तदा कुर्यादिति ।

आसीन ऊर्ध्वः प्रक्षो वा नियमो यत्र नेदृशः ।

तदासीनेन कर्त्तव्यं न प्रक्षेपेण न तिष्ठता ॥

इति भविष्यत्पुराणवचनात् प्रश्नोत्तरसमाप्त्युत्तरकालमुपविश्वावा-
हनादि कुर्यात् । अथैतदचनसन्दर्भसम्पन्नः प्रश्नोत्तरप्रयोगोऽभिधीयते ।
प्राचीनावीती दिगुणभग्नकुशसन्नितांस्तिलान्दक्षिणहस्ते समादाय
दक्षिणामुख ऊर्ध्वर्जुः कृताञ्जलिभूत्वा “पितृनावाहयिष्यामि ये
दिव्या ये च मानुषाः” इत्युक्त्वा ॐ अमुकगोत्रानस्रत्पितृनमुक-
शर्मणः सपत्नीकान् वसुरूपान्, ॐ अमुकगोत्रानस्रत्पितामहान्
अमुकशर्मणः सपत्नीकान् रुद्ररूपान्, अमुकगोत्रानस्रत्पितामहा-

नमुकशर्मणः सपत्नीकानादित्यरूपानावाहयिष्ये आवाहयामि आवा-
हयिष्यामि इति वा पित्र्यादिद्विजान् प्रति प्रश्नवाक्यमुच्चारयेत् । तैरपि
ॐ आवाहय ॐ आवाहयस्वेति वा प्रतिवचनमुच्चारणीयं । अथ
तथैव मातामहद्विजाभिमुखो भूत्वा “पितृनाहयिष्यामि ये दिव्या
ये च मानुषाः” इत्युक्त्वा ॐ अमुकगोत्रानस्मन्मातामहानमुकशर्मणः
सपत्नीकान् वसुरूपान्, ॐ अमुकगोत्रानस्मत्प्रमातामहान् मातुः
पितामहानिति वा अमुकशर्मणः सपत्नीकान् रुद्ररूपान्, ॐ अमुकगो-
त्रानस्मद्बृद्धप्रमातामहान् मातुः प्रपितामहानिति वा अमुकशर्मणः
सपत्नीकानादित्यरूपानावाहयिष्ये आवाहयामि आवाहयिष्यामि
इति वा प्रश्नवाक्यमुच्चारयेत् । द्विजवाक्यं तु पूर्ववत् । तदनन्तरञ्च
ॐ भवन्तः सावधाना भवन्त्विति पुनर्यजमानेन प्रैषः कार्यः, विप्रैश्च
ॐ भवामः सावधाना इति प्रतिवचनं कर्त्तव्यं ।

इत्यावाहनप्रश्नानुज्ञाः ।

अथ मन्त्रादयः पदार्थाः ।

तत्र शङ्ख-लिखितौ ।

ब्राह्मणाननुज्ञाय पितृनावाहयिष्यामीत्युशन्तस्वेति आवाह्येति ।
पितृनावाहयिष्यामीति प्रतिवचनेनावाहयेति ब्राह्मणैरनुज्ञां कारयि-
त्वा उशन्तस्त्वा निधीमहीत्यनयर्चावाहयेत् ।

पाद्म-मातृयथोः पुराणयोः ।

उशन्तस्त्वायन्तु ऋग्भ्यामावाहयेत् पितृन् ।

‘पितृन्’ पित्रादीन् मातामहादींश्च । एतच्च ऋग्द्वयं गोभिलवचन-
स्थितं दर्शयिष्यते । अत्र यद्यपि द्वयोरपि ऋचोस्तृतीयाश्रुत्यावाहने

करणे मन्त्रत्वं प्रतीयते तथाप्याद्याया एव करणत्वं द्वितीयस्यास्त्व-
नुमन्त्रणमन्त्रत्वमेव विज्ञेयं ।

उक्तञ्च कूर्मपुराणे ।

आवाहनं ततः कुर्यादुशन्तस्त्वेतृचा बुधः ।

आवाह्य तदनुज्ञातो जपेदायन्तु नस्ततः ॥

‘ततः’ वैश्वदेविकार्चनानन्तरं । ‘तदनुज्ञातः’ पित्र्यविप्रानुज्ञातः,
आवाहनं कुर्यात् । आवाह्य चायन्तु न इति जपेदित्यन्वयः । अत्र
पितृ-पितामह-प्रपितामहानावाह्यायन्तु न इति मन्त्रं सकृज्जपेत् ।
एवं मातामहाद्यावाहनानन्तरमपि ।

आवाहनञ्चापसव्येन कर्त्तव्यमित्युक्तं सौरपुराणे ।

अपसव्यं ततः कृत्वा पितृनावाहयेद्विजः ।

उशन्तस्वेति च ऋचा आवाह्य तदनुज्ञया ।

जपेदायन्तु न ऋचमिति ।

अत्राधिष्ठाननिर्देशार्थं द्विजजानुनि हस्तनिवेशनं पित्रादीनां ध्यानञ्च
दर्शितं ब्रह्मपुराणे ।

तथैव जानुसंस्थेन करेणैकेन तान् पितृन् ।

आवाहयदराहस्तु तदनुधानपूर्वकं ॥

जानुसंस्थेन करेणेत्यत्र एकैकस्य ब्राह्मणस्य जानूपर्युत्तानतया
स्थापितेनेति विशेषः समाचारादवगन्तव्यः । ‘एकेन’ दक्षिणेनैव पितृ-
णामप्रदक्षिणेनैव । पितृनामप्रदक्षिणोपचारत्वाद्विजजानुनोवामत्वम-
नुसन्धेयं । नन्वेवं तर्हि यजमानहस्तस्यापि वामस्यैव पितृकर्मसाधनत्वं
प्रसज्येत । सत्यं । इमामेव शङ्कां निराकर्त्तुमपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं

शुचीत्यत्र मनुवाक्ये सामानाधिकरण्येन व्याख्यां कुर्वता मेधातिथिना
अपपसव्येन दक्षिणेन उदकं निर्वपेदिति वर्णितं । उदकनिर्वापग्रह-
णञ्च पित्र्यकर्ममात्रोपलक्षणार्थं । सव्योपग्रहीतेन दक्षिणेनेति वदद्भिः^(१)
शौनकाश्वलायनादिभिः दक्षिणहस्तस्यैव तत्र तत्र पितृकर्मसाधनत्वेन
प्रदर्शितत्वात् ।

यत्रोपदिश्यते कर्म कर्त्तुरङ्गं न तृच्यते ।

दक्षिणास्तत्र विज्ञेयः कर्मणां पारगः करः ॥

इति भविष्यत्पुराणवचनेन दक्षिणकरस्यैव सकलकर्मसाधनत्वप्रतिपादनाच्च ।

अत्र पित्र्ये जानुग्रहणदर्शनाद्वैदेषि केचित्तद्ग्रहणं मन्यन्ते ।
तद्युक्तं, पित्र्यसम्बन्धेनोपदिष्टस्य दैवसम्बन्धे प्रमाणाभावात् ।
अन्यथा पित्र्यसम्बन्धेन विहितस्य प्राचीनावीतादेरपि देवसम्बन्धप्रसङ्गः
स्यात् । अतो निरङ्कुष्ठदिजकरग्रहणेनैव दैविकमावाहनं जानुग्रहणेन
तु पौत्रकमावाहनं कार्यमिति व्यवस्येव युक्ता । ‘तदनुधानपूर्वकमिति
तेषां पित्रादीनां तत्तत्प्रातिस्विकमानुषरूपेण वस्त्रादिरूपेण च यद-
नुधानं तत्पूर्वकमित्यर्थः ।

न केवलमनुधानपूर्वकमेवावाहनं किन्तु पित्रादिसम्बन्धनामो-
च्चारणपूर्वकमपि कार्यमित्युक्तं वैजवापग्रहो ।

उशन्तस्त्वेत्यनया यजमानस्य पितरं पितामहं प्रपितामहं नाम-
भिरावाह्यायन्तु न इति जपित्वा पात्राण्यनुदिशति ।

अत्र पितरं पितामहमित्यादिपृथङ्निर्देशात् प्रत्यधिष्ठानपृथगा-
वाहने कर्त्तव्ये तावत्कालः करणमन्त्रोप्यावर्त्तयितव्यः ।

अत्रावाहनं प्रकृत्य गोत्रानुकीर्तनमप्याह यमः ।

कीर्तयेत् पितरन्वादौ तथैव च पितामहं ।

पितुः पितामहश्चैव नाम-गोत्रैरतन्द्रितः ॥

अत्रोशन्तस्वेतिमन्त्रान्ते ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः
सपत्नीका वसुरूपा इहागच्छतेत्यादिभिः पित्रादीन्मातामहादींश्चावा-
हयेत् । तत्तदावाहनानन्तरं तत्तदधिष्ठानभूतद्विजस्य पुरस्तादप्रादक्षि-
ण्येन तिल-कुशान् विकिरेत् ।

तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

आवाहयेदनुज्ञात उशन्तस्वेत्यृचा पितृन् ।

क्षिप्वापसव्यञ्च तिलान् पितृन् ध्यायन् समाहितः ।

जपेदायन्तु न इति मन्त्रं सम्यगशेषतः ॥

‘अपसव्यं’ अप्रादक्षिण्येन, तिलान् क्षिप्येत्यत्र पूर्वगृहीतांस्तिल-
कुशानिति वेदितव्यं ।

तथा च मन्त्रसहितमेतदुक्तं ब्रह्मपुराणे ।

अपयन्त्वन्तरे ये वा उच्चरंस्तिलवर्हिषः ।

वराहः पितृविप्राणामपेतोयन्त्वित्तीरयन् ॥

असुं य ईयुर्च्चा चैव रक्षणापसव्यतः ।

कृत्वा चावाहनञ्चक्रे पितृणां नाम-गोत्रतः ।

एतत्पितरोमनोजवा आगच्छत इतीरयन् ॥

‘वर्हिषः’ कुशाः । अपयन्त्वन्तरे ये वेति मन्त्रद्वयं कपिञ्जल-
कठशाखायां प्रसिद्धं । अपेतोयन्तु असुं य ईयुरिति मन्त्रद्वयं पूर्वं
दर्शितं । एतत्पितर इत्याद्यावाहने करणमन्त्रद्वयं वक्ष्यमाणप्रचेतोवच-

नगतवज्रवचनस्य मन्त्रान्तरसमुच्चयपरत्वादुशन्तस्त्वेत्यनेन समुचीयते ।
तच्चैवं । एतत्पितरो मनेजवा आगच्छत पितरोजवैः ये निखाता ये
परोप्ता गर्भा ये च पेदिरे इत्येकः । आगच्छत पितर इत्येतत्पदद्वयोप-
लक्षितोऽपरः । स चैवं । सर्वास्तान्य आवाहयत् पितृन् हविषे अन्नवे ।
आगच्छत पितरो मनेजवसः पितरः शुधध्वमिति । बौधायनस्त्वा-
वाहने मन्त्रान्तरं दर्शितवान् । पितृनावाहयत्यायात पितरः सोम्या
गम्भीरैः पथिभिः पूर्वैः । प्रजामस्रभ्यन्ददतेरयिञ्च दीर्घायुष्यञ्च
शतशारदञ्चेति । आश्वलायनादिगृह्याद्यनुसारिणस्तु “चित्रापसव्यञ्च
तिलानित्येतदप्रादक्षिणेन द्विजाङ्गेषु तिलान् चित्रेति व्याचक्षते । ते
च उशन्तस्त्वेति मन्त्रेण द्विजाङ्गेषु तिलानावपन्तः पितृनावाहयन्ति ।
तथा च नागरखण्डे ।

उशन्तस्त्वेति तिलैः पितृनावाहयेत्ततः ।

आयन्तु न इतिजपेत्ततः पार्थिवसत्तमाः ॥

अत्रेति करणेन तृतीयया यच्च मन्त्र-तिलयोः करणत्वं तच्च चका-
रात्समुच्चितयोरिति । मानवमैत्रायणीयसूत्रे तु मन्त्रान्तरमप्युक्तं ।
उशन्तस्त्वा हवामहे परेत नः पितरः सोम्यास इति तिलान् विकिरेत् ।
परेत नः पितरः सोम्यासोगम्भीरेभिः पथिभिः पूर्वैर्णेभिः दत्तास्रभ्य-
न्द्रविणेह भद्रं रयिञ्च नः सर्ववीरं नियच्छतेति । स्मृतिचन्द्रिकाकारस्तु
पुष्पपूजने विहितं नमोव इति मन्त्रमत्र दर्शितवान् । तन्निर्मूलत्वा-
दुपेक्षणीयं । तिलप्रक्षेपणे अवयवक्रमस्तु प्रथमं शिरसि ततः सव्ये अंसे,
दक्षिणांसे, सव्यहस्ते, दक्षिणहस्ते, सव्यजानुनि दक्षिणजानुनि, दक्षि-
णपदे चेत्याचारादनुसन्धेयः ।

कात्यायनः ।

उशन्तस्त्वेत्यनयावाह्यावकीर्य आयन्तु न इति जपित्वेति ।

अवकीर्य तिलानिति शेषः ।

याज्ञवल्क्यः ।

द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा ह्युशन्तस्तेत्यृचः पितृन् ।

आवाह्य तदनुज्ञातो जपेदायन्तु नस्ततः ।

यवार्थस्तु तिलैः कार्यं इति ।

द्विगुणांस्तु कुशानामनार्थं प्रदाय तिलावकिरणं ।

आह प्रचेताः ।

उशन्तायन्तु नोमन्तान् जपेद्वै दक्षिणामुखः ।

अत्र मन्त्रानिति बद्धवचनेन कल्पसूत्र-स्युति-पुराणेतिहासोपदि-
ष्टा अन्येपि करणमन्त्रा अनुमन्त्रणमन्त्राश्चाभ्यनुज्ञायन्ते । कठसूत्रे
पितृनावाहयिष्यामीत्युक्त्वा अपयन्त्वसुरा इति द्वाभ्यां तिलैः सर्वतो-
वकीर्य एत पितर आगच्छत पितर आमेयं त्वन्तर्दधे पर्वतैरिति ज-
पित्वावाहयेदिति । अपयन्त्वसुरा इति मन्त्रद्वयं एत पितर इत्या-
दिमन्त्रद्वयञ्च प्राक्प्रदर्शितं । अवशिष्टं मन्त्रद्वयं लिख्यते । आमेयन्तु
पितरोभागधेयं विराजाहताः सलिलात् समुद्रात् । अस्मिन् यज्ञे
सर्वकामाल्लभन्तामलीयमाणानुपजीवन्तेतानिति । अन्तर्दधे पर्वतैरुत
मह्या पृथिव्या दिवाग्निरनन्ताभिरनन्तरान्यान् पितृन्दधे अन्तर्दधे
अतुभिरहेरात्रैः ससन्ध्यकैरर्द्धमासैरिति ।

आह विष्णुः ।

ततो ब्राह्मणानुज्ञातः पितृनावाहयेदपयन्त्वसुरा इति द्वाभ्या-

न्तिलैः यातुधानविमर्जनकृत्वा एत पितरः सर्वास्तान्ग्न आमेयन्त्व-
न्तर्दधे इत्यावाहनकृत्वेति ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

एतत्पितर इत्येवं सर्वास्तान्ग्न आवह ।

आमेयन्तु तथोदीर्य एतद्वः पितरस्तथा ॥

एतद्वः पितरोभागधेयं पात्रेषु दत्तममृतं स्वधावत् । अक्षीय-
माणमुपजीवत्वेनं मया दत्तं स्वधया मदध्वमिति ।

गोभिलः ।

उशन्तस्त्वा निधीमहुशन्तः समिधीमहि, उशन्नुशत आवह पितृन्
हविषे अन्तवे, एत पितरः सोम्यासः । ॐ आयान्तुनः पितरः सोम्यासो-
ऽग्निष्वात्ताः पथिभिर्देवयानैः अस्मिन् यज्ञे स्वधया मदन्तोऽधिब्रुवन्तु
तेऽवन्त्वस्मान् । अपहता इति तिलान् विकीर्येति । एत पितर इत्येष
मन्त्रो लिख्यते । एत पितरः सोम्यासोगम्भीरेभिः पथिभिः पितयानैः
आयुरसभ्यं दधत प्रजाञ्च रयिञ्च पोषैरभि नः सचध्वं । अपहता इति
मन्त्रः पूर्वं प्रदर्शितः । एतच्च तिलविकिरणमावाहनान्ते कर्त्तव्यं ।

तथा च ब्रह्मपुराणे जप्यमन्त्रान्तरसहितमावाहनमुक्त्वा तदनन्तरं
गृहगर्भे समन्त्रकं तिलविकिरणमुक्तं ।

उशन्तस्त्वेति च जपन् पितृनावाहयेत्ततः ।

सोमवन्तोवर्हिषदश्चाग्निष्वात्ताश्च ये परे ।

पितरः पुण्ययशशः सर्वेऽप्यायन्तु नस्त्विति ॥

ततस्तिलान् गृहे तस्मिन् विकिरेच्चाप्रदक्षिणं ।

अद्भुता परया युक्तोजपन्नपहता इति ॥

तस्मिन् गृहे यत्र आढ्यं कियते । गृह इति आढ्यदेशोपलक्षणं ।
अपहता इति मन्त्रः पूर्वं दर्शितः ।

अथ प्रयोगपद्धतिरुच्यते ।

आवाहनप्रश्नोत्तरपर्यवसानान्तरं दक्षिणामुखोऽन्वाचितसव्यजानुः
समुपविश्य प्राचीनावीतो प्रथमपैतृकद्विजवामजानुनि पूर्वगृहीत-
तिल-कुशान्वितं स्वकीयमनुत्तानं दक्षिणकरं विन्यस्य मानुषेण रूपेण
च स्वपितरन्ध्यायन् उग्रशन्तस्वेत्येतामृचमुच्चार्य तदन्ते ॐ अमुकगोत्रा
अस्मत्पितरः अमुकशर्माणः सपत्नीका वसरूपा इहागच्छतेति जानु-
ग्रहणनिर्दिश्यमाने स्वकीयाधिष्ठानभूते प्रथमद्विजे पितरमावाह्य
तस्य पुरतः कतिपयांस्तिल-कुशानप्रदक्षिणं भूमौ विकीर्य तथैव
तदधिष्ठानभूते द्वितीयादावावाहयेत् । ततः प्रथमपितामहब्राह्मण-
वामजानुनि पूर्ववत्करं निधायोशन्तस्वेत्यभिधाय ॐ अमुकगोत्रा
अस्मत्पितामहाः अमुकशर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इहागच्छतेति
जानुग्रहणनिर्दिश्यमाने स्वकीयाधिष्ठानभूते प्रथमद्विजे पितामहमा-
वाह्य तस्य पुरतस्तथैव तिल-कुशान् विकीर्य तथैव तदधिष्ठानभूत-
द्वितीयादावावाहन-विकिरणे कुर्यात् । अथ प्रथमप्रपितामहब्राह्मण-
जानुनि पूर्ववत् करं निधायोशन्तस्वेत्यभिधाय ॐ अमुकगोत्राः
अस्मत्प्रपितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका आदित्यरूपा इहागच्छतेति
जानुग्रहणनिर्दिश्यमाने स्वकीयाधिष्ठानभूते प्रथमद्विजे प्रपिताम-
हमावाह्य तस्य पुरतस्तथैव तिल-कुशान् विकीर्य तथैव तदधिष्ठानभूते
द्वितीयादौ आवाहन-विकिरणे कुर्यात् । इत्येवं पित्रादीनावाह्य
कृताञ्जलिरायन्तु न इति मन्त्रं सकृज्जपेत् । तदनन्तरमेवोशन्तस्वेति

मन्त्रान्ते अमुकगोत्रा अस्मन्मातामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका वायुरूपा इहागच्छतेति निजाधिष्ठानभूते एकैकस्मिन् दिजे माता-महावाहनं तिलविकिरणञ्च कृत्वा पूर्वोक्तमन्त्रान्त एव ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्प्रमातामहा अस्मन्मातुः पितामहा इति वोच्चार्य अमुक-शर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इहागच्छतेति निजाधिष्ठानेषु तथैव प्रमातामहमावाह्य विकीर्य च प्राचीनमन्त्रोच्चारणानन्तरमेव ॐ अमु-कगोत्रा अस्मद्वृद्धप्रमातामहा मातुः प्रपितामहा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः सपत्नीकाः आदित्यरूपा इहागच्छतेति निजाधि-ष्ठानेषु तथैव प्रत्येकं वृद्धप्रमातामहमावाह्य प्रत्येकमेव तिल-कुशान् विकीर्याञ्जलिमाबध्यायान्तु न इत्यादि सकृज्जपेत् । कल्पसूत्रस्मृति-पुराणेतिहासोपदिष्टमन्त्रान्तरोपसंहारशक्तसु सोमवन्तो वर्हिषद एत पितरः सोम्यासः सर्वांस्तानग्ने, आमेयन्तु, अन्तर्दधे, आयात पितरः आगच्छत पितरः, एतदः पितरः इत्याद्याकारणमन्त्राननुमन्त्रणमन्त्रांश्च यथाशक्ति प्रयुञ्जीत । शौनकाश्वलायन-गृह्याद्यनुसारिणस्त्वावाहन-प्रश्नोत्तरानन्तरं ब्राह्मणसमीप उपविश्य प्राचीनावीतं कृत्वा उग्रन्त-स्वेत्यनयर्चा शिरःप्रभृतिपादान्तं अप्रदक्षिणं द्विजाङ्गेषु तिलानारोप्य पूर्ववत् द्विजजानूपसंगृह्य यथोक्तैरेव वाक्यैस्तत्तदधिष्ठानेष्ववाहनं कृत्वा ब्राह्मणानां पुरतोऽञ्जलिमाबध्यायान्तु न इत्यादिकाननुमन्त्रण-मन्त्रान् सकृदेव यथाशक्ति जपेयुः । कठ-विष्णवाद्यनुसारिणस्तु प्रश्नोत्त-रानन्तरमपयन्त्वसुरा इति द्वाभ्यां आडूदेशे तिलविकिरणं कृत्वाञ्ज-लिबन्धपूर्वकं एतत् पितर इति जपित्वा पूर्वोक्तैरेव वाक्यैरावाहन-कृतानुमन्त्रनमन्त्रान् जपेयुः । सर्वैरपि च आडूकर्तृभिरनुमन्त्रण-

मन्त्रजपान्तरमपहता असुरा रक्षांसीत्यादिना मन्त्रेण गृहगर्भे तिल-
विकिरणं कार्यं ।

इति मन्त्रादयः पदार्थाः ।

इत्यावाहनं ।

अथोपवेशन-संवेशन-पाद्यार्धाचमनीयानि ।

तत्रावाहयेदित्यनुवृत्तावुक्तं पिप्पलाथर्वणसूत्रे ।

आयात पितर इति पितृनासीनास इत्युपवेशयेत् ।

आयात पितर इत्यनेन पितृनावाहयेत् । आसीनास इत्यादिना-
पवेशयेदित्यन्वयः । आयात पितरः सोम्यासोगम्भीरेभिः पथिभिः
पितृयानैः अधामासः पुनरायात नो गृहं हविरन्तः सुप्रजसः सुवीराः,
आसीनासो अरुणीनामुपस्थे रयीं धत्त दाशुषे मर्त्यायापुत्रेभ्यः
पितरस्तस्य वसु प्रयच्छत त इहेजै दधात ।

शौनकसूत्रे तु मन्त्रान्तरसहितमुपवेशनं समन्तकं संवेशनञ्चोक्तं ।

आयातेति पितृनावाहयेत्, आच्याजान्वित्युपवेशयेत्, संविश-
न्त्विति संवेशयेत् ।

अत्राच्याजान्विति संविशन्त्विति च प्रतीकद्वयेन विनियुक्तं मन्त्र-
द्वयं आथर्वणप्रसिद्धं लिख्यते । आच्याजानु दक्षिणतो निषेद्यैतन्नो
हविरभिगृणन्तु विश्वे मा हिंविष्टाः पितरः केनचित्तो यद्वा आगः
पुरुषदाकरामः । संविशन्त्वित्वा पितरः स्नानः स्नानं कृण्वन्तः प्रति-
रन्त आयुः तेभ्यः शङ्के विषानक्षमाणाज्योजीवन्तः शरदः पुरुची-
रिति ।

अत्र पाद्यमाह विष्णुः ।

कुश-तिलविमिश्रेण गन्धोदकेन यास्तिष्ठन्त्यमृतावागिति यन्मे मातेति च पाद्यं निवेद्यैवमेवार्थं दद्यात् ।

अस्यार्थः । यावद्देवतमुपकल्पितेषु खड्गादिषु पात्रेषु द्विगुणी-
कृतानि त्रीणि त्रीणि कुशपवित्राणि निधाय शन्नोदेवीरित्यनयर्चा
पितृतीर्थेन प्रत्येकं जलमासिच्य तिलोऽसि सोमदेवत्यो गोसवोदेव-
निर्मितः । प्रत्नमद्भिः पृक्तः स्वधया पितृन् लोकान् प्रीणाहि नः
स्वधा नम इत्येकैकस्मिंस्तिलान्निक्षिप्य गन्धद्वारामिति गन्धं निक्षिप्य
सपुष्पमपसव्यत इति दर्शयिष्यमाणब्रह्मपुराणवचनेऽभिहितत्वात् श्रीश्च
ते लक्ष्मीश्चेति पुष्पाणि निक्षिप्य यास्तिष्ठन्तीत्यादिभिर्मन्त्रैरेकैकस्य
पित्रादेस्तत्तदधिष्ठानभूतदिजहस्ते पाद्यं निवेद्य तथैवार्थं दद्यादिति ।
अत्र यास्तिष्ठन्ति अमृता वागिति प्रतीकद्वयेन पित्रादेरेकैकस्य पाद्ये
समुच्चितौ द्वौ मन्त्रौ विनियुक्तौ । यन्मे मातेति चाद्यमन्त्रप्रतीकेन
सूचितेषु क्रमपठितेषु त्रिषु मन्त्रेष्वेकैकः पूर्वाक्ताभ्यां समुच्चित्य
पित्रादिपाद्ये विभज्य विनियुज्यते । ते चैवं यास्तिष्ठन्ति या धावन्त्य-
दुग्धाः परि संस्तुषीः । अद्भिर्विश्वस्य धात्रीभिरन्तरन्यान् पितृन्दधे ।
अमृता वागमृता आपोऽग्निर्वाचोऽनृतं तत् त्रिवृदेकधाम । ताभि-
र्मत्प्रत्तोभिः स्वधया मदध्वमिहास्मभ्यं वसीयोस्तु देवाः ॥ यन्मे माता
प्रलुलुभे यच्चारानुव्रतं । तन्मे रेतः पिता वृङ्नामाभिरन्योऽव-
पद्यतां । यन्मे पितामही प्रलुलुभे यच्चारानुव्रतं । तन्मे रेतः
पितामहो वृङ्नामाभिरन्योऽवपद्यतां ॥ यन्मे प्रपितामही प्रलुलुभे
यच्चारानुव्रतं । तन्मे रेतः प्रपितामहो वृङ्नामाभिरन्योऽव-
पद्यतां ॥

ब्रह्मपुराणेऽपि । यास्तिष्ठन्तीत्यादिमन्त्रद्वयमुक्त्वा यन्मे मातेत्यादेः
मन्त्रद्वयस्य पित्रादिचर्यार्घ्यदाने विभज्य विनियोगो दर्शितः ।

यांस्तिष्ठन्त्यमृतावाक् च यन्मे मातेति वै पितुः ।

यन्मे पितामहीत्येवं ददावर्धं पितामहे ॥

यन्मे प्रपितामहीति ददौ च प्रपितामहे ।

कुश-गन्ध-तिलोन्मिश्रं सपुष्पमपसव्यतः ।

तदन्मातामहेभ्यश्च विधिं चक्रे जनार्दनः ॥

‘तद्वदिति’ यथा पितृ-पितामह-प्रपितामहानां पाद्यादिकं दत्तं
तथा मातामहादौनामपि पाद्यादिदानमित्यर्थः । अनेनानिदेशेन
मातामहादिपाद्यादावप्येतेष्वेव मन्त्रेषु प्रापितेषु तन्मे मातेत्यादिमन्त्र-
चये समवेतार्थत्वायं मात्रादिपदस्थाने मातामहादिपदोहः कार्यः ।
तद्यथा,—यन्मे मातामही प्रलुलुभे यच्चचारानुव्रतं । तन्मे रेतो मा-
तामहो वृङ्नामाभिरन्योऽवपद्यतां ॥ यन्मे प्रमातामही प्रलुलुभे यच्च-
चाराननुव्रतं । तन्मे रेतोवृद्धप्रमातामहो वृङ्नामाभिरन्योऽवपद्यतां ॥
यन्मे वृद्धप्रमातामही प्रलुलुभे यच्चचाराननुव्रतं । तन्मे रेतोवृद्धप्रमा-
तामहो वृङ्नामाभिरन्योऽवपद्यतामिति ॥ विष्णुवाक्ये चैवमेवार्थं
दद्यादित्यनेन पाद्येति कर्त्तव्यतार्थदानेऽतिदिश्यते ।

अतएव विष्णुधर्मात्तरे मन्त्रादिरितिकर्त्तव्यता पाद्यार्घ्ययोः सा-
धारणेनैवोक्ता ।

कुशैस्तिलैश्च मिश्रेण वारा गन्धयुतेन च ।

यास्तिष्ठन्ति या धावन्त्यमृतावागिति द्वयं ।

यन्मे मातेति च तथा याद्यमर्थञ्च कारयेदिति ॥

‘वारा’ वारिणा ।

कठसूत्रे तु अर्घ्यानन्तरमाचमनीयमप्युक्तं । यास्तिष्ठन्त्यमृता
वाक् यन्मे मातोत त्रिभिः पाद्यार्घ्याचमनोदकानि चानयेदिति ।

आनयेत् द्विजहसं प्रापयेत् ।

शौनकाथर्वणस्त्रीकृते आङ्गकल्पे पाद्यादिषु मन्त्रान्तराण्युक्तानि ।

चौण्डपात्राणि कल्पयेत् गन्ध-माल्य-तिलैर्मिश्राणि कृत्वोदीर-
तामिति तिसृभिरनृत्यं सपवित्रेषु ब्राह्मणहस्तेषु निनयेत् प्रपिता-
महेभ्यः पितामहेभ्यः पितृभ्यश्चेदं पाद्यमर्घ्यमाचमनीयमिति ।

‘चौलीति पित्राद्येकवर्गापेक्षया । ‘अनृत्यमिति प्रपितामहादिक्र-
मेणैकैकस्य ब्राह्मणस्य करे क्रमेणैव, ‘उदीरतामिति एकैकयर्चा तान्यु-
दपात्रस्थितानि जलानि प्रक्षिपेत्, ‘सपवित्रेष्विति पाद्यादिपात्रस्थित-
दक्षिणाग्रपवित्रयुक्तेषु । एतासु चक्षुः ‘उदीरतामितीयं पूर्वमेव दर्शिता ।
द्वितीय-तृतीये तु प्रदर्श्यते । अहं पितृन् सुविदत्र अवित्रिन पातश्च
विक्रमणश्च विष्णोः । वर्हिषदोये स्वधासुतस्य भजन्तयित्वस्त इहा-
गामिष्ठाः ॥ इदं पितृभ्योनमः अस्त्वद्य ये पूर्वाशो य उपरास ईयुः । ये
पार्थिवे रजस्थानिषन्ता ये वा नूनं सुवजिना सुविक्षु ॥ प्रपितामहात्
प्रभृति पितृपर्यन्तदेवतोद्देशस्तु तच्छाखीयानामेव ते हि सर्वमपि
आङ्गं तथैव कुर्वते । अन्येषान्तु पित्रादिक्रमेणैव । तथा च पिप्प-
लादाथर्वणआङ्गकल्पे ताभिरेव चग्भिः पित्रादिक्रमेण पाद्यादि-
दानमुक्ता आच्याजान्वित्यादिनोपस्थानमुक्तं ।

चौण्डपात्राण्युपकल्प्य गन्ध-माल्य-तिलमिश्राणि उदीरतामिति
तिसृभिः प्रत्युचं सपवित्रेषु ब्राह्मणहस्तेषु निनयेत् पितुः पितामहस्य

प्रपितामहस्य च नाम गृह्णन्नाच्याजानु यद्वोरुद्रमित्युपस्थायेति ।

आच्याजान्विति मन्त्रो दर्शितः । इतरस्तु लिख्यते । यद्वोरुद्रं
पितरः सोम्यञ्च तेनं सचध्वं स्वयशसोहि भूतः । तैर्वाणः कवयः
शृणोत सुविदत्राविदये ह्यमानाः ॥

अथैतद्वचनप्रबन्धबोधितः शिष्टाचारसंवादी प्रयोगोऽभिधीयते ।

दक्षिणामुखः प्राचीनावीती सव्यञ्जान्वाच्य प्रातिखिकेन मानुषेण
वसुसङ्गकदेवतारूपेण चावाहनसन्निधापितं स्वपितरं पुरतोऽवस्थितमेव
चिन्तयन् प्राञ्जलिः प्रणवपूर्वकमासीनास इत्याच्याजान्वित्येतयोर्विक-
ल्पेनैकं मन्त्रं द्वावपि वा समुच्चयेनोच्चार्य पूर्वापकल्पितं दर्भासनं
बुद्ध्या समुद्दिश्य अमुकगोत्रा अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सपत्नीकाः वसु-
रूपाः इहोपविशतेति प्रत्यधिष्ठानं पितरमुपवेशयेत् । एवमेव पूर्वा-
नुभूतमानुषाकृत्या रुद्रसंज्ञकदेवतारूपेण च पितामहन्ध्यायन् पूर्ववदु-
पवेशनमन्त्रान्ते पूर्वापकल्पितमासनं चोद्दिश्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्-
पितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इहोपविशतेति प्रत्य-
धिष्ठानं पितामहमुपवेशयेत् । एवमेवानुभूतमानुषाकारेणादित्यसंज्ञ-
कदेवतारूपेण च प्रपितामहन्ध्यायन् पूर्ववदुक्तमन्त्रोच्चारणं कृत्वा आस-
नमुद्दिश्य ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्प्रपितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका
आदित्यरूपा इहोपविशतेति प्रत्यधिष्ठानं पितामहमुपवेशयेत् । अथ
यथोक्तविशेषणविशिष्टः कर्त्ता मानुषस्वाकारेण वस्वाकारेण च
मातामहमनुध्यायन् पूर्ववत् मन्त्रोच्चारणानन्तरमासनमुद्दिश्य ॐ
अमुकगोत्राः अस्मन्मातामहाः अमुकशर्माणः सपत्नीकाः वसुरूपाः
इहोपविशतति प्रत्यधिष्ठानं मातामहमुपवेशयेत् । तथैव स्वरूपेण

रुद्ररूपेण च प्रमातामहमनुध्यायन् मन्त्रावसाने ॐ अमुकगोत्राः
 अस्मत्प्रमातामहा मातुः पितामहा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः
 सपत्नीका रुद्ररूपा इहोपविशतेति प्रत्यधिष्ठानं प्रमातामहमुपवेशयेत् ।
 एवं मानुषस्याकृत्यादित्यरूपेण च वृद्धप्रमातामहमनुचिन्तयन् ॐ
 अमुकगोत्राः अस्मद् वृद्धप्रमातामहा अस्मन्मातुः प्रपितामहा इति
 वाभिधाय अमुकशर्माणः सपत्नीकाः आदित्यरूपा इहोपविशतेति
 प्रत्यधिष्ठानं वृद्धप्रमातामहमुपवेशयेत् । अथ यथोक्तधर्मकः कर्त्ता
 पूर्वाक्तरूपद्वयेन स्वपितरं पुरःस्थितमिवानुचिन्तयन् संविशन्त्विह पितरः
 इत्यमुं मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सप-
 त्नीका वसुरूपा इह सुखं संविशतेति प्रत्यधिष्ठानं पितरं संवेशयेत् ।
 एवमेवोपवेशनोक्तस्वसम्बन्धिरूपद्वयेन पितामहमनुध्यायन् संविशन्त्वि-
 हेत्येवमेव मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्पितामहा अमुकशर्माणः
 सपत्नीका रुद्ररूपा इह सुखं संविशतेति प्रत्यधिष्ठानं पितामहं
 संवेशयेत् । एवमेव स्वेन रूपद्वयेन प्रपितामहमनुध्यायन् संविश-
 न्त्वित्याद्यनुकीर्त्य ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्प्रपितामहा अमुकशर्माणः
 सपत्नीका आदित्यरूपा इह सुखं संविशतेति प्रत्यधिष्ठानं प्रपितामहं
 संवेशयेत् । एवमेव स्वेन रूपेण वसुरूपेण च स्वमातामहमनुध्यायन्
 संविशन्त्विह पितर इत्यमुं मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्राः अस्मन्माता-
 माहा अमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा इह सुखं संविशतेति प्रत्य-
 धिष्ठानं मातामहं संवेशयेत् । एवमेव स्वसम्बन्धिरूपद्वयेन प्रमा-
 तामहमनुचिन्तयन् संविशन्त्विहेत्येतमेव मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा
 अस्मत्प्रमातामहा अस्मन्मातुः पितामहा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः

सपत्नीका रुद्ररूपा इह सुखं संविशतेति प्रत्यधिष्ठानं मातामहं
 संवेशयेत् । एवमेव स्नेन रूपद्वयेन वृद्धप्रमातामहमनुध्यायन् संवि-
 शन्त्वित्याद्यनुकीर्त्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मद्वृद्धप्रमातामहा मातुः
 प्रपितामहा इति वा प्रयुज्य अमुकशर्माणः सपत्नीका आदित्यरूपाः
 इह सुखं संविशतेति प्रत्यधिष्ठानं वृद्धप्रमातामहं संवेशयेत् । अथ
 पूर्वोक्तधर्मविशिष्ट एव भूत्वा सुप्रोक्षितायां भुवि पितृसंख्ययोप-
 कल्पितेषु प्रदक्षिणापवर्गपङ्क्तिरूपतया स्थापितेषु यथालब्धखङ्ग-रज-
 तादिद्रव्यनिर्मितेषु पवित्रतरेषु पात्रेष्वेकैकस्मिन् दिग्गुणभग्नं कुशत्रयं
 दक्षिणाग्रतया निधाय शन्नोदेवीरिति पितृतीर्थेन शुचि जलं निषिच्य
 तिलोऽमीति मन्त्रेण तिलान्निक्षिप्य गन्धद्वारामिति गन्धं निधाय
 श्रीश्च त इति पुष्पाणि निक्षिप्य ततो धूपदीपाभ्यां तानि पात्राणि
 संस्तृत्य सावित्र्याभिमन्त्र्य क्रमेणैकैकं पात्रमुद्धृत्य पित्राद्यधिष्ठानभूत-
 द्विजाये स्थापयित्वा पितृपात्रस्थितान् कुशान् प्रथमपितृद्विजदक्षिणकरे
 दक्षिणाग्रतया निवेश्य पुरतः स्थितं तत्पात्रं हस्ते गृहीत्वा यास्तिष्ठ-
 न्तीति, अमृता वागिति, यन्मे मातेति मन्त्रध्वजमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा
 अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा इदं वः पाद्यं स्वधा
 नम इति पात्रस्थितमुदकं तस्य द्विजस्य सपवित्रे दक्षिणकरे पितृ-
 तीर्थेन कतिपयं निधाय तत्करस्थितान् कुशानादाय क्रमेण पवित्रा-
 धिष्ठानभूतानां द्वितीयादिद्विजानां दक्षिणकरे निधायोदकप्रक्षेपान्तं
 पूर्ववत्कुर्यात् । ब्राह्मणैकत्वे तु पात्रस्थितं सर्वमपि जलमेकस्यैव करे
 निनयेत् । तदनन्तरं पैतामहपात्रस्थितं कुशत्रयं पितामहाधिष्ठान-
 भूतद्विजदक्षिणकरे दक्षिणाग्रतयावस्थाप्य यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वा-

गिति, यन्मे पितामहीति मन्त्रत्रयोच्चारणान्तं कृत्वा ॐ अमुकगोत्राः
 अस्मत्पितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इदं वः पाद्यं स्वधा
 नमः इति प्रैतामहद्विजकरेषु पूर्ववत्तत्पात्रस्थितमुदकं निनयेत् । अन-
 न्तरं तथैव यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे प्रपितामहीति
 मन्त्रत्रयोच्चारणान्ते ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्प्रपितामहा अमुकशर्माणः
 सपत्नीका आदित्यरूपा इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति प्रपैतामहद्विज-
 दक्षिणकरेषु पूर्ववदुदकं प्रक्षिपेत् । अथ यथोक्तप्रकारेण यास्तिष्ठ-
 न्तीति, अमृता वागिति, यन्मे मातामहीत्येतन्मन्त्रत्रयमुच्चार्य ॐ
 अमुकगोत्राः अस्मन्मातामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा इदं
 वः पाद्यं स्वधा नम इति सपवित्रेषु मातामहाधिष्ठानभूतद्विजदक्षिण-
 करेषु तत्पात्रस्थितमुदकं पूर्ववन्निषिञ्चेत् । ततो यास्तिष्ठन्तीति, अमृता
 वागिति, यन्मे प्रमातामहीत्यादिमन्त्रत्रयान्ते ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्
 प्रमातामहाः अस्मन्मातुः पितामहा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः
 सपत्नीका रुद्ररूपाः इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति सपवित्रेषु प्रमा-
 तामहाधिष्ठानभूतद्विजकरेषु तत्पात्रस्थितमुदकं निदध्यात् । तदन-
 न्तरं यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे वृद्धप्रमातामहीत्यादिकं
 मन्त्रत्रयं पठित्वा अमुकगोत्रा अस्मद्वृद्धप्रमातामहा अस्मन्मातुः
 प्रपितामहा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः सपत्नीका आदित्यरूपा
 इदं वः पाद्यं स्वधा नम इति सपवित्रेषु प्रमातामहाधिष्ठानभूतद्वि-
 जदक्षिणकरेषु तत्पात्रस्थितमुदकमर्पयेत् । तदेवं पित्रादीनां माता-
 महादीनाञ्च पाद्यदानं निष्पाद्य वक्ष्यमाणेतिकर्त्तव्यताकलापयुक्त-
 मर्थदानमपि तेषां निष्पादयेत् । अचमनीयदनप्रकारस्त्वेवं । दक्षिण-

मुखत्वादिविशेषणविशिष्टः सन् भूमिप्रोक्षणादि यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे मातेति मन्त्रत्रयोच्चारणान्तं पाद्यदानवन्निष्पाद्य ॐ अमुकगोत्राः अस्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा इदं वः आचमनीयं स्वधा नम इति पात्रस्थितमुदकं सपवित्रेषु द्विजदक्षिण-करेषु पूर्ववन्निक्षिपेत् । ततो यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे पितामहीति मन्त्रत्रयोच्चारणान्ते ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्पितामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इदं वः आचमनीयं स्वधा नम इति पितामहाधिष्ठानभूतद्विजकरेषु तत्पात्रारूढमुदकं पूर्ववन्निषिञ्चेत् । तदनन्तरं यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे प्रपितामहीत्यादि-मन्त्रत्रयमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्प्रपितामहा अमुकशर्माणः सप-त्नीका आदित्यरूपा इदं वः आचमनीयं स्वधा नम इति प्रपिता-महद्विजकरेषु तत्पात्रस्थमुदकमासिञ्चेत् । अथ यथोक्तप्रकारेण या-स्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे मातामहीत्यादिमन्त्रत्रयमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा अस्मन्मातामहा अमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा इदं वः आचमनीयं स्वधा नम इति मातामहद्विजकरेषु पूर्ववज्जलं निषिञ्चेत् । ततो यास्तिष्ठन्तीति, अमृतावागिति यन्मे प्रमातामहीति-मन्त्रत्रयं पठित्वा ॐ अमुकगोत्रा अस्मत्प्रमातामहा अस्मन्मातुः पिता-महा इति वोच्चार्य अमुकशर्माणः सपत्नीका रुद्ररूपा इदं वः आचम-नीयं स्वधा नम इति प्रमातामहस्थानस्थितद्विजकरे तत्पात्रस्थित-मुदकं दद्यात् । अथ यास्तिष्ठन्तीति, अमृता वागिति, यन्मे वृद्धप्रमा-तामहीत्यादिसहितपूर्वोक्तमन्त्रद्वयोच्चारणानन्तरं ॐ अमुकगोत्रा अस्मद् वृद्धप्रमातामहा अस्मन्मातुः प्रपितामहा इति वाभिधाय अमुक-

शर्माणः सपत्नीका आदित्यरूपा इदं वः आचमनीयं स्वधा नम इति
 वृद्धप्रमातामहाधिष्ठानभूत-द्विजदक्षिणकरेषु तत्पात्रस्थितमुदकं पूर्व-
 वत्प्रक्षिपेत् । यान्येतानि बज्रवचनप्रयोगपत्रमाश्रित्य वाक्यानि दर्शि-
 तानि तान्येकवचनप्रयोगयुक्तान्यप्याचारानुसारात् प्रयोज्यानि । यानि
 तु पाद्याचमनीयदानविषये प्रदर्शितानि वाक्यानि तानि पूर्वोपन्यस्त-
 कल्पसूत्रानुसाराच्चतुर्थ्यन्तगोत्रादिपदयुक्तानि विकल्पेन प्रयोज्यानि ।
 पिप्पलादाथर्वणास्तु उदीरतामिति मन्त्रं पितृ-मातामहयोः, आहं
 पितृनिति पितामह-प्रमातामहयोः, इदं पितृभ्य इति प्रपितामह-
 वृद्धप्रमातामहयोः पाद्याचमनीयेषु प्रयुञ्जते । शौनकाथर्वणास्तु
 उदीरतामिति मन्त्रेण प्रथमं प्रपितामहस्य, तदनन्तरमाहं पितृ-
 निति पितामहस्य ततश्चेदं पितृभ्य इति पितुः पाद्यार्थाचमनीय-
 दानं कृत्वा उदीरतामिति प्रथमं वृद्धप्रमातामहस्य, तदनन्तरमाहं
 पितृनिति प्रमातामहस्य, ततश्चेदं पितृभ्य इति मातामहस्य पाद्या-
 र्थाचमनीयानि प्रयच्छन्ति । ये तु विष्णूदितानां यास्तिष्ठन्तीत्यादीनां
 षयाणां मन्त्राणामाथर्वणसूत्रोक्तस्योदीरतामित्यादेरेकैकस्य मन्त्रस्य
 पित्राद्यैकैकदेवतायाः पाद्यार्थाचमनीयदानेषु समुच्चयं मन्यन्ते, या-
 स्तिष्ठन्तीत्यादिमन्त्रत्रयात् पूर्वं पश्चाद्वा उदीरतामित्यादिषु मन्त्रेषु
 एकैकस्तत्र तत्र समुच्चारणीयः ।

इत्युपवेशन-संवेशन-पाद्यार्थाचमनीयानि ।

अथार्थनिरूपणं ।

तथावाहनमुक्त्वा अर्थदानविधिमाह याज्ञवल्क्यः ।

यवार्थस्तु तिलैः कार्यः कुर्यादर्थ्यादि पूर्ववत् ।

‘पूर्ववत्’ वैश्वदेविकार्यादिवत् । ‘आदिशब्देन गन्धपुष्पादिदानं गृह्यते । अस्मिंश्चातिदेशे यज्ञोपवीतस्य प्राचीनावीतेन, प्राङ्मुखत्वस्य दक्षिणामुखत्वेन, प्रादक्षिण्यस्य अप्रादक्षिणेन, दक्षिणजानुपातनस्य मध्यजान्वाचनेन, पवित्रशिखादित्यस्य त्रित्वेन, यवप्रवेपस्य तिलनिर्वपणेन, देवतीर्थस्य पितृतीर्थेन, स्वाहाशब्दस्य स्वधाकारेण पुरुरव आर्द्रव इत्यादिनाम्नः पित्रादिनाम्ना, बलवदुपदेशप्रापितेन बाधोऽनुसन्धेयः, तत्रैतेषु केषाञ्चिदुपदेशः पूर्वमेव दर्शितः, केषाञ्चिदत्रैव प्राचीनावीतोपदेशसहितस्तिलोपदेशो वैजवापगृह्ये ।

प्राचीनावीती पात्राण्यपूर्णानि सदर्भाणि सतिलानि पश्चादग्रे दर्भेषु निधापयेत् ।

छान्दोग्यपरिशिष्टे कात्यायनोऽपि ।

अपसव्यं तदा सिञ्चेत् पितृपात्रेषु पूर्ववत् ।

ततस्तिलांस्तिलोमीति गन्धपुष्पाणि चैव हि ॥

‘पूर्ववत्’ शन्नोदेवीरित्यनेनेत्यर्थः ।

शङ्ख-लिखितसूत्रावपि ।

अपसव्यं वासेयज्ञोपवीते कृत्वा तिलैरवकीर्य सर्वसुरभिं तिलोन्मि-
अपात्रेषूदकं कृत्वा शन्नोदेवीरिति ।

वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

तिलाम्बुना चापसव्यं दद्यादर्घ्यादिकं द्विजः ।

न चैवं मन्त्रव्यं यवैः सह समुच्चयेनापि तिलानामुपदेशो घटत इति, यतोऽयं यवकार्ये तेषामुपदेशः, यवार्थस्तु तिलैः कार्यं इत्यु-
क्त्वात् ।

मार्कण्डेयपुराणेऽप्युक्तं ।

अपसव्यं तथा चार्घ्यं चवार्घ्यञ्च तथा तिलैः ।

निष्पादयेन्महाभाग पितृणां प्रीणने रतः ॥

चतुर्विंशतिमते तु पित्र्ये त्रिंशत्खल्वस्योपदेशः कृतः ।

पितृपात्रे विशेषोऽयं तिलोमीति तिलान् चिपेत् ।

तिस्रस्तिस्रः शलाकास्तु पितृपात्रेषु पार्वणे ।

एकोद्दिष्टे शलाकैकं निधायोदकमाहरेदिति ॥

दक्षिणमुखलोपदेशस्तु सङ्गत्यन्तरेण दर्शयिष्यमाणे दत्तवचने,
अप्रादक्षिण्योपदेशोऽपि दृढवसिष्ठस्य प्रचेतसश्च वचने, पितृतीर्थापदेशो
ब्रह्मपुराणे, पित्रादिनामोपदेशस्तु बज्रस्यैव वाक्येषु द्रष्टव्यः । अतश्चायं
याज्ञवल्क्यः पूर्ववदित्यतिदेशः पात्रपवित्रे, 'शन्नोदेवीः' पयःप्रक्षेपे,
'या दिव्याः' द्विजकराधारत्वेव्येव व्यवतिष्ठते ।

इत्यर्घ्यदानविधिः ।

अथार्घ्यपात्रसंस्कारः ।

तत्र ब्रह्माण्डपुराणोक्ता संस्कारकर्तव्यता वैश्वदेविकार्घ्यप्रकरणे
दर्शिता । संस्कारस्वरूपं तदुपयोगश्च तत्रैवोक्तः । पात्राणि तु परि-
भाषार्थां पात्रप्रकरणेऽभिहितानि । तेषु च पात्रेष्वेकजातीयद्रव्य-
निर्मितानि भिन्नजातीयद्रव्यनिर्मितानि वा यथोपपन्नानि ग्राह्याणि ।
तत्र च शौनकाश्वलायनावाहृतुः ।

तैजसाशमय-मृन्मयेषु त्रिषु पात्रेष्वेकद्रव्येषु चेति ।

'तैजसं' सुवर्ण-रजत-ताम्रादिकांस्यमयं । 'अशमयं' माणिक्य-
मरकत-स्फटिकादिमयं । 'मृन्मयं' मृत्तिकाप्रकृतिकं प्रसिद्धमेव । पित्रा-
82

दीनां त्रयाणां यथाक्रममेकैकस्य तैजसादिजातीयमेकैकपात्रमित्येवं
भिन्नजातीयद्रव्यनिर्मितेषु पात्रेषु त्रयाणामपि वा पितृणां तैजसा-
दिजातीयद्रव्यनिर्मितेषु^(१) वा त्रिषु ।

गोभिलोऽप्याह ।

सौवर्णराजतोदुम्बरखड्गमणिमयानामन्यतमेषु पत्रपुटेषु वा यानि
वा विद्यन्त इति ।

तानि चैतान्यर्थपात्राणि पार्वणे त्रीन्येव गृहीतव्यानि ।

तथाच मानवमैत्रायणीयसूत्रे ।

त्रौष्ठदपात्राणि कल्पयेत् ।

‘उदपात्रानि’ अर्घ्यसाधनोदकधारणार्थानि पात्राणि, तानि पितृ-
पितामह-प्रपितामहदेवत्ये आद्धे त्रीण्येव ‘कल्पयेत्’ उपाददीत । अत्रा-
द्यमभिप्रायः यद्यपि पित्रादेरेकैकस्य स्थाने बहवो ब्राह्मणा निमग्नताः
सर्वेषामेक एव वा, तथाप्यर्घ्यदानोद्देश्यानां पित्रादीनां त्रिसंख्यकत्वा-
त्पात्राणां त्रितमेवोचितं न ब्राह्मणसंख्यापरिच्छेद्यत्वं । अर्घ्यसाधनोपा-
दानस्यार्थार्थत्वात्तस्य चार्घ्यदेवतार्थत्वात् प्रधानभूतदेवताभेदेन तदु-
पसर्जनीभूतपात्रे भेदो न्यायः न त्वर्घ्यदेवताधिष्ठानभूतब्राह्मणभेदेन ।
अधिष्ठानस्यार्थादिकं प्रत्यप्रयोजकत्वात् । एवं देवतैक्ये पात्रैक्यं न
ब्राह्मणैक्य इति । यजमानस्य द्विपितृकत्वे द्विपितामहत्वे द्विप्रपि-
तामहकत्वेपि वा वचनात्त्रीण्येवार्घ्यपात्राणीति हरिहरः ।

श्रीनकाश्वलायनाभ्यामप्युक्तं ।

त्रिषु पात्रेष्विति ।

(१) तैजसाद्यन्यतमैकजातीयद्रव्यनिर्मितेष्विति ख० ।

प्रचेतसाप्युक्तं ।

चीण्येवोदपात्राणि मृन्मथोदुम्बराश्वत्थीयान्यद्रव्यमयानि वा सति-
लानि सपवित्राणि गन्ध-माख्यार्चितानि कृत्वेति ।

शङ्खोऽप्याह ।

चीण्येव पात्राणि सतिलकुशगन्धोदकानि इति ।

तानि च पात्राणि पितृभ्योमातामहेभ्यश्च चीणि चीणि क्रियन्ते ।
तथाहि । एकैकल्यैकैकेन ददाति एकैकस्य पित्रादेर्यत्सम्बन्धि कर्म तदे-
कैकेन पात्रेण निवर्त्तयितव्यं इति कात्यायनवचनव्याख्यायां उपाध्याय-
कर्केणोक्तं, तदन्मातामहेष्वित्यतिदेशादपि मातामहवर्गे पृथक् पात्रत्रयं
कर्त्तव्यं । यच्च निगमवचने मातामहादिवर्गार्थमेकमेव पात्रं दर्शयित्यते,
तद्येषां वृद्धपरम्परया क्रियते तेषामेव नान्येषां । यतो मातामहवर्गेऽपि
शिष्टपरम्परया पात्रत्रयोपादानं दृश्यते । तानि च चीणि पात्राणि
दक्षिणाभिमुखः प्राचीनावीती सव्यं जान्वाच्च प्रोक्षितायाम्बुवि पित्रा-
दिक्रमेणायेषु दर्भेषु दक्षिणापवर्गान्युत्तानान्यासाद्यैकैकत्रिगुणीकृतानि
दक्षिणायाणि पवित्राणि निधायापोनिषिञ्चेत् ।

तदाह विष्णुः ।

दक्षिणायदर्भेषु दक्षिणापवर्गचमसेषु पवित्रान्तर्हितेष्वपि आसिञ्चेत्
शन्नोदेवौरिति ।

दक्षिणायदर्भोपरि दक्षिणापवर्गतयासादितेषु चमसेषु सार्धपात्रेषु
अपरिनिहितपवित्रेषु शन्नोदेवौरिति मन्त्रेण प्रतिपात्रमपोनिनयेदि-
त्यर्थः । अत्र केचित् न्युजान्यासाद्य प्रोक्ष्योत्तानानि कृत्वा तेषु पवित्रा-
र्हितेषु अन्नं निषिञ्चति, तच्च यथाचारं कैश्चिदेव कर्त्तव्यं । अत्र पवि-

चाणि त्रिंशत्खानि कर्त्तव्यानीति प्रागेव चतुर्विंशतिमतोपन्यासे दर्शितं ।

अत्र प्रतिपात्रमन्वासेचनं कार्यमित्याह प्रचेताः ।

यज्ञियवृत्तचमसेषु पवित्रान्तर्हितेष्वेकैकस्मिन्नप आसिञ्चेदिति ।

अत्र पात्रभेदादेकैकस्मिन्नेव जलप्रक्षेपे सिद्धे प्रतिपात्रं मन्त्रादृत्यर्थोऽयं विधिरिति गम्यते ।

अन्वासेचनानन्तरं तिलप्रक्षेप उक्तः कूर्मपुराणे ।

शन्नोदेव्योदकं पात्रे तिलोऽभीति तिलांस्तथा ।

क्षिप्वा चार्घ्यं यथापूर्वं दत्त्वा हस्तेषु वा पुनः ॥

अथ प्रतिपात्रं समन्त्रकं तिलावापमाह कात्यायनः ।

यज्ञियवृत्तचमसेषु पवित्रान्तर्हितेष्वेकैकस्मिन्नप आसिञ्चति शन्नो-
देवीरित्येकैकस्मिन्नेव तिलानावपति, तिलोऽसि सोमदेवत्यो गोसवो देव-
निर्मितः प्रत्नवद्भिः प्रचः स्वधया पितृन् लोकान् प्रीणाहि नः स्वधा
नम इति ।

अत्र पितृतीर्थेन तिलावापः सोमदेवत्य इत्येतस्य स्थाने पितृदेव
इत्येति पठित्वा मन्त्रस्य नागरखण्डे दर्शितः ।

पितृणामर्घ्यपात्रेषु तथैव च जलं क्षिपेत् ।

तिलोऽसि पितृदेवत्यो गोसवो देवनिर्मितः प्रत्नवद्भिः प्रचः स्वधया पितृ-
निमाप्तलोकान् प्रीणाहीति । पृथक् तिलांश्च तत्रैव पितृतीर्थेन यत्नतः ।

‘तथैव चेति शन्नोदेवीरित्यनेन मन्त्रेण तिलोऽभीत्यादिनानुमन्त्रेण
पृथक् पृथगेकैकस्मिन् पात्रे तिलान् क्षिपेत् । अत्र प्रीणाहीत्यस्यानन्तरं
नः स्वधा नम इति मन्त्रस्य शेषो ज्ञातव्यः ।

प्रत्नवद्भिः शृक्त इति पाठान्तरं दर्शयन्नाह गोभिलः ।

यज्ञियवृत्तचमसेषु पवित्रान्तर्हितेष्वेकैकस्मिन्नप आसिञ्चति शन्नो-
देवीरित्यथ तिलानावपति तिलोऽसि पितृदेवत्योगोषवो देवनिर्मितः
प्रबवद्भिः पृक्तः स्वधया पितृनिमान् लोकान् प्रीणाहि नः स्वधेति ।

आश्वलायनगृह्ये त्रिषु पात्रेष्वेकद्रव्येषु वा दर्भान्तर्हितेष्वपः प्रदाय
शन्नोदेवीरभिष्टय इत्यनुमन्वितासु तिलानावपति, तिलोऽसि सोमदेव-
त्योगोषवोदेवनिर्मितः । प्रबवद्भिः पृक्तः स्वधया पितृनिमान् लोकान्
प्रीणाहि नः स्वधेति प्रसव्येनेतरपाण्डुष्ठान्तरेणोपवीतत्वादक्षिणेन वा
सव्योपगृहीतेनेति ।

अत्र त्रिषु पात्रेष्वेकद्रव्येषु वेत्येतावत्पूर्वमेव व्याख्यातं । आधा-
राकाङ्क्षापरिपूरणार्थन्तु पुनर्लिखितं दर्भान्तर्हितेष्विति, द्विगुणीकृत-
त्रिशिखदर्भपवित्रयुक्तेषु पात्रेषु तृष्णीमपः प्रदाय तासाञ्च शन्नो-
देवीरभिष्टय इत्यादिनानुमन्त्रणं कर्त्तव्यं । तच्च पात्रत्रयनिवेशि-
तानामप्यपां सकृदेव तन्त्रन्यायेन युगपत्सर्वानुमन्त्रणसम्भवात्तासु चैव-
मनुमन्वितास्वप्सु तिलोषीत्यादिना प्रतिपात्रं तिलावापः कर्त्तव्यः । अत्र
च प्रत्यावापं मन्त्रावृत्तिः, क्रियमाणावस्थस्य हि कर्मणः करणमन्त्रो-
ऽङ्गं । न च त्रयाणां तिलावापानामेकस्मिन् काले क्रियमाणतोप-
पद्यते । अतः कालभेदात् तन्त्रासम्भवे मन्त्रावृत्तिरावश्यकी । अनुम-
न्त्रणन्तु निष्पादितेषु कर्मसु क्रियमाणमविशेषात् सर्वोपकारकम्भवि-
ष्यतीति नावृत्तिं लभत इति हरिहराभिप्रायः । अप्तिलादिप्रक्षेपाणां
प्रकारमाह 'प्रसव्येनेत्यादिना । 'प्रसव्येन' वामेन हस्तेन, 'इतरस्य'
दक्षिणपाणेः, प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरागतेन । एतदुक्तं भवति वामस्य
कनिष्ठिकामूलप्रदेशे दक्षिणहस्तपितृतीर्थसंयोगः कर्त्तव्य इति । अत्र

हेतुः 'उपवीतत्वादिति । यथा दक्षिणेन कर्म कुर्वतो वामस्कन्धस्थिते-
न यज्ञोपवीतेन उपवीतिता भवति । तथा वामेन कर्म कुर्वतो दक्षि-
णस्कन्धस्थितेनोपवीतितेत्यर्थः । दक्षिणेन वा हस्तेन, 'सव्योपगृहीतेन'
वामहस्ताग्रस्पृष्टेन, तिलावापनादि सर्वं कार्यं ।

अनुपूर्वमानुपूर्व्येण कुर्यात्, तिलावापानन्तरं गन्ध-पुष्पप्रक्षेपः
कार्यं इत्युक्तं पाद्म-माख्ययोः ।

दर्भासनानि दत्त्वादौ त्रीणि पात्राणि पूरयेत् ।

सपवित्राणि कृत्वादौ शन्नोदेवीत्यपः क्षिपेत् ।

तिलोऽसीति तिलान् कुर्यात् गन्ध-पुष्पादिकं पुनः ॥

एतच्च गन्ध-पुष्पनिधानं पात्रनिक्षिप्तानामपाम्पूजनार्थमित्युक्तं ब्रह्मपुराणे ।

ततो यज्ञियवृक्षोत्पत्तयेषु सकुम्बेषु च ।

गृहीत्वापः पवित्राणि शन्नोदेवीर्जपन् क्षिपेत् ॥

विकिरेक्षेपु च तिलान् तिलोऽसीति जपन् क्रमात् ।

अर्घ्याः पुष्पैश्च गन्धैश्च ताः प्रपूज्याश्च शास्त्रवत् ॥

'ततः' इत्यावाहनेनोत्तरकालौघतिलविकिरणानन्तरं । 'ताः' पात्रनि-
हिताः, 'अर्घ्याः' आपः, पुष्पैश्च गन्धैश्च प्रपूज्याः । 'शास्त्रवत्' यथाशास्त्रं ।

अत्रैकमेव पात्रं, पात्रस्थापने मन्त्रं, जल-तिलप्रक्षेपयोर्युक्तमं,
स्वधा-निषेचने मन्त्रान्, समन्त्रकगन्ध-पुष्पाक्षतप्रक्षेपमुपरि दर्भैः
प्रच्छादनञ्चाह बौधायनः ।

दक्षिणेन अग्निं स्वधः पात्रं स्थापयेत् आमागन्तु पितरो देवयानात् ।
तिलोऽसि सोमदेवत्यो गोमवा देवनिर्मितः प्रत्नवद्भिः पृक्तः स्वधया
पितृनिमान् लोकान् प्रीणादि नः स्वधा नम इति तिलानारोप्य, मधु

वाता ऋतायते मधु चरन्ति सिन्धवः माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः मधु
नक्तमुतोषसो मधुमत्पार्थिवं रजः । मधु द्यौरस्तु नः पिता मधुमान्नो
वनस्पतिर्मधुमानस्तु सूर्यः । माध्वीर्गावोभवन्तु नः । सोमस्य त्विषिरसि ।
शन्नोदेवीरभिष्टय आपोभवन्तु पीतये शंघोरभिस्तवन्तु नः । इत्येतैः
स्वधा मिश्रीकृत्य निरस्तन्नमुचेः शिर इति किञ्चिन्निरस्य गन्ध-पुष्पा-
क्षतैः पितृभ्यो नमः पितामहेभ्यो नमः प्रपितामहेभ्यो नम इत्यर्च-
यित्वा दर्भैः प्रच्छादयेत् ।

अस्यार्थः । अग्निदक्षिणेन अन्वाहार्यपचनस्यावसथ्यस्य वाग्नेर्दक्षिणतः
स्वधापात्रे अर्घ्योदकधारणार्थं पात्रं स्थापयन्नामागन्तु पितरो देव-
यानादित्यादिकं मन्त्रमुच्चारयेत् । तदनन्तरं तिलोऽभीत्यादिना मन्त्रेण
तिलान् प्रक्षिप्य मधुवातेत्यादिभिर्मन्त्रैर्मधु-घृतोदकरूपां स्वधां मि-
श्रीकुर्यात् । तत्र मधुप्रकाशकत्वान्मधुवाता इति त्वत्तेन मधुप्रक्षेपः ।
त्विषिस्तेजः तेजो वै घृतमिति घृतप्रकाशकत्वात् सोमस्य त्विषिरसौ-
त्यनेन घृतप्रक्षेपः । उदकप्रकाशकत्वाच्छन्नो देवीरित्यनेनोदकप्रक्षेपः ।
ततो निरस्तं नमुचेः शिर इत्यनेनावकरनिरसनं कुर्यात् । पितृभ्यो
नम इत्यादिमन्त्रत्रयेण प्रत्येकं गन्ध-पुष्पाक्षतं निक्षिप्योपरि कुशत्रयं
निदध्यात् ।

ते च मन्त्राः । आमागन्तु पितरोदेवयानात् पयःसमुद्रात्सरितात्
सुवर्गात् अस्मिन् यज्ञे सर्वकामान् लभन्तामचीयमाणमुह्यतामिमां
पितृभ्योवो गृह्णामौति । मधु वाता ऋतायते मधु चरन्ति सिन्धवः
माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः मधु नक्तमुतोषसो मधुमत्पार्थिवं रजः । मधु
द्यौरस्तु नः पिता मधुमान्नोवनस्पतिर्मधुमानस्तु सूर्यः । माध्वीर्गा-

बोभवन्तु नः । सोमस्य त्विधिरसि तवेव मे त्विधिर्भूयादिति यजुः ।
निरस्तं नमुचेः शिर इत्येतदेतावदेव यजुः ।

हारीतेन त्वपां निषिञ्चने मन्त्रान्तरमुत्पवनञ्चोक्तं ।

आसाद्योदपात्रेषु समन्यायन्तीत्यप आसिच्य सुमनसश्चात्पूथेति ।

अथमर्थः । समन्यायन्तीति प्रथमप्रतीकवता मन्त्रेणार्घ्यपात्रे जलं
निषिच्य सुमनसः पुष्पाणि तत्र निधाय हस्तद्वयाङ्गुष्ठोपकनिष्ठाभ्यां
कुशपवित्रं गृहीत्वा प्रोक्षणीवदुत्पवनं कुर्यात् ।

अत्र प्रतीकगृहीतो मन्त्रो वैश्वदेवार्घ्यप्रकरणे दर्शितः । उत्पवनन्तु
तृष्णीमेव कर्त्तव्यं । केचित्तु देवावः सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण
वशोः सूर्यस्य रश्मिभिरित्येतेन यजुषोत्पवनं कुर्वते । निगमे तु
साग्निककर्तृके षड्देवत्ये आद्धे चत्वार्यर्घ्यपात्राणि तेषां च दक्षि-
णाभिमुखोल्लिखितलेखायां स्थापनं स्वगादिषड्द्रव्योपेतानां अद्धिः
प्रपूरणं । तत्र च मन्त्रान्तराण्युक्तानि उल्लिख्य दक्षिणालेखायां कृत्वा
लौहांश्चमसांश्चतुरः स्रक्तिष्ठ-पयोदधि-मधु-घृतमिश्रान्महाव्याहृत्या-
पोहिष्टीय शन्नेदेवौरित्यद्धिः प्रपूर्येति ।

‘स्रक्’ पुष्पमाला । ‘लौहान्’ त्रपु-शीस-कृष्णायसव्यतिरिक्तैस्तेज-
सधातुभिर्विरचितान् । तांश्चतुःसंख्यकान् यथोक्तायां लेखायां समा-
साद्य, अत्र चतुर्थस्य मातामहाद्यर्घ्यार्थता वक्ष्यते । तांश्च स्वगादिषड्द्र-
व्योपेतान् कृत्वा महाव्याहृत्यादिभिर्मन्त्रैरद्धिः प्रपूरयेत् । भूर्भुवःस्वरि-
तिमहाव्याहृतयः । ‘आपोहिष्टीयं’ आपोहिष्टा मयाभुव इत्यादिनवर्च-
स्सूक्तं । अन्ये तु जल-तिल-कुश-कुसुम-यव-गन्धाख्यानि षडर्घ्यद्रव्या-
ण्याहुः । तथाचार्घ्यन्दद्यादित्यनुवृत्तौ कालिकापुराणे ।

तिल-गन्ध-यवैः पुष्पैर्जलेर्दभैश्च मन्त्रितैः ।

‘मन्त्रितैरिति तिल-जलयोरत्रैव मन्त्रावुक्तौ । यवानान्तु यवो-
सीति प्रागुक्तः । गन्धपुष्पयोस्तु गन्धदारामिति, श्रीश्च ते लक्ष्मीश्चेति
मन्त्रद्वयं पाद्यादिप्रकरणे दर्शितं । यच्च पाद्यादिप्रकरणे पात्रपूरणानन्तरं
गायत्र्यानुमन्त्रणमुक्तं तेन कुशानां वक्ष्यमाणानां चानुक्तमन्त्रकाणां
मन्त्रवृत्तानुसन्धेया ।

ब्रह्मपुराणे तृष्टावर्धद्रव्याण्युक्तानि ।

एष तेऽर्घ्य इति प्रोच्य तेभ्यो दद्यादथाष्टधा ।

जलं क्षीरं दधि घृतं तिल-तण्डुल-सर्षपान् ।

कुशाग्राणि च पुष्पाणि दत्त्वाचामेत्ततः स्वयं ॥

अष्टधेति क्षीराद्यष्टजातीयद्रव्यसहितं जलं एष तेऽर्घ्य इति वा-
क्येन पित्रादिभ्यो दत्त्वाचामेदित्यर्थः ।

इति पात्रादिसंस्कारः ।

अथार्घ्यदानं ।

तत्र पात्रेऽर्घ्यद्रव्यनिधानानन्तरं ॐ पित्र्यार्घ्यपात्राणां सम्यत्तिरस्ति-
ति कृताञ्जलिः पितृब्राह्मणान् पृच्छेत् । ॐ अस्तु पित्र्यार्घ्यपात्राणां
सम्यत्तिरिति तैः प्रत्युक्ते तेष्वर्घ्यपात्रेष्वधोनिहितदभैः सह पाणिभ्यामे-
कैकमुद्धृत्य ॐ स्वधार्घ्या इति मन्त्रेण पित्रादिब्राह्मणानां पुरतो
यथाक्रमं दक्षिणाग्रतया स्थापयेत् ।

तदाह जातृकर्णः ।

ततोऽर्घ्यपात्रसम्यत्तिं वाचयित्वा द्विजोत्तमान् ।

तदग्रे चार्घ्यपात्राणि स्वधार्घ्या इति विन्यसेत् ॥

तदनन्तरं “दत्तदर्भादके हस्त इत्यादिदर्शयिष्यमाणब्रह्मपुराणव-
चनात् ब्राह्मणहस्ते प्रथममपो निनीयार्घ्यपात्रस्थितं कुशपवित्रञ्च
दक्षिणाग्रं निधाय ब्राह्मणमभ्यर्च्यार्घ्यं दद्यात् ।

तथा च दक्ष-गार्ग्यावाहतुः ।

हस्ते प्रादेशमाचन्तु चित्वा पवित्रकं ।

अभ्यर्च्य पूर्वतोऽर्घ्यं वै दद्यात्तु पितृदिङ्मुखः ॥

‘चित्’ चित्रलाकं । ‘पूर्वतः’ आदौ । अत्र यत्पूर्वमर्घ्यपात्रस्था-
पितं पवित्रमासीत् तदेव ब्राह्मणहस्ते देयं नान्यदिति गत्यन्तरेण
दर्शयिष्यमाणे मानव-मैत्रायणीयसूत्रे द्रष्टव्यं । प्रकृतत्वेनापि तस्यैव
बुद्धिस्थित्वात् । केचित्तु तस्य प्रयोजनत्वादप्यदुपाददते । तदयुक्तं ।
अन्यत्रोपयुक्तानामपि दर्भाणामन्यत्र विनियोगदर्शनादित्युपाध्यायकर्के-
णाप्येवमेवाक्षिप्य सिद्धान्तितं ।

अर्चनञ्च गन्ध-पुष्पैः कार्यमित्युक्तं वाराहपुराणे ।

गन्ध-पुष्पार्चनं कृत्वा दद्याद्हस्ते तिलोदकं ।

अर्चनप्रकारस्त्रुतः कालिकापुराणे ।

अभ्यर्च्य विधिवद्भक्त्या सृष्टिन्यायेन मन्त्रवित् ।

अर्घ्यन्दद्यात्ततः पात्रैर्ब्रह्मवृचदलोद्भवैः ॥

शिरस्तोऽधोऽधःकरणं सृष्टिन्यायेन करणं, शीर्षतोवागे जायमानो
जायत इति शतपथे शीर्षतः सृष्टिश्रुतेः वैकल्पिकञ्चेतत् ।

अतएव गार्ग्यश्लोक-गौतमावाहतुः ।

शिरस्तः पादतोवापि सम्यगभ्यर्चयेत्ततः ।

पूर्ववत् पृथगेकैकमेकैकैनार्चयेत् क्रमात् ॥

अथ पितृन् पादतः शिरस्तो वा पूजयेद्देवांस्तु पादत एवेति शङ्खधरो
 ध्याख्यातवान् । पूर्ववदिति या दिव्या इत्यनेन मन्त्रेण एकैकं पित्रा-
 दिमेकैकेनार्थेण पूजयेत् । स्मृतिचन्द्रिकाकारस्तु एकैकं ब्राह्मणमेकै-
 केनार्थेण पूजयेदिति मन्यमानः पितृपत्ते चीनित्येतत्पक्षविषयताम-
 स्योक्तवान् । पादतोयदभ्यर्चनं तत् मूर्द्धान्तं यच्च शिरस्तः तत्पादान्तं
 मन्त्रविशेषेण कर्त्तव्यमित्याह प्रचेताः ।

पादप्रभृति मूर्द्धान्तं देवानां पुष्पपूजनं ।

शिरःप्रभृति पादान्तं नमो व इति पैतृके ॥

अथ नमो व इति मन्त्रोवाजसनेयशाखीयस्तावलिख्यते । नमो
 वः पितरोरसाय नमो वः पितरः शोषाय नमो वः पितरोजीवाय
 नमो वः पितरः स्वधायै नमो वः पितरोघोराय नमो वः पितरो-
 मन्यवे नमो वः पितरः पितरो नमो वो गृह्णातः पितरोदत्त सतो
 वः पितरोदमेति । शाखान्तरीयास्तु पिण्डप्रदाने दर्शयिष्यन्ते ।
 पूजायामयमेव क्रम उक्तः ।

स्कन्दपुराणे ।

शीर्षाणमादितः स्कन्ध-पाणि-जानु-पदद्वये ।

सतिलैर्गन्ध-कुसुमैरर्चयित पितृद्विजान् ॥

अस्यार्थः । प्रथमं शिरसि, ततः सव्यांघ्रे, दक्षिणांघ्रे, सव्यकरे,
 दक्षिणकरे, सव्यजानुनि, दक्षिणजानुनि, सव्यपादे, दक्षिणपादे इति
 क्रमेण तिल-गन्ध-कुसुमैः पितृविप्रार्चनं कुर्यात् । इह प्राचीनावी-
 त्याचितसव्यजानुर्दक्षिणामुखः पितृन् ध्यायन् अर्घ्यपात्रस्थितमुदकं
 या दिव्या इति मन्त्रेण पित्रादिनाम-गोचोच्चारणपूर्वकमेव एष तेऽर्घ्य

इति सपवित्रेषु ब्राह्मणहस्तेषु पितृतीर्थेन प्रक्षेपणीयमिति क्रिया-
क्रमः । एतेन प्राचीनावीतादयः पदार्थाः सामान्यवचनप्रापिता
अपि यावद्वृष्टवचनसंग्राहिभिरस्माभिर्विशेषतोऽपि सृति-पुराणवचना-
रूढाः प्रदृश्यन्ते तत्र पितृध्यानं प्राचीनावीतं चोक्तं प्रचेतसा ।

पितृन् ध्यायन् ब्राह्मणेष्वपसव्यं निनयेदिति ।

ब्राह्मणशरीरेषु पितृन् ध्यायन् प्रक्षेपेदित्यर्थः ॥

दक्षिणाभिमुखत्वं, या दिव्या इति मन्त्रः, प्रक्षेपणीयं, प्रक्षेपा-
धिकरणं चोक्तं नागरखण्डे ।

पैतके याम्यवक्त्रेण पितृणां परितुष्टये ।

या दिव्या इति मन्त्रेण हस्तेष्वर्थं प्रदापयेदिति ॥

‘याम्यवक्त्रेण’ दक्षिणादिक्प्रेक्षकेण मुखेन विशिष्टः कर्त्ता, ‘अर्थ’
अर्थार्थमुदकं, ‘प्रदापयेत्’ प्रदद्यात् । या दिव्या इति मन्त्रस्वरूपं
कात्यायनादिवचनेषु स्फुटीभविष्यति ।

हस्तानां ब्राह्मणसम्बन्धं तेषु च पवित्रान्तर्हितेष्वर्थ्यादकनिषेचन-
माहतुः ऋद्ध-लिखितौ ।

पवित्रान्तर्हितेषु ब्राह्मणहस्तेषूदकं निनयेदिति ।

पवित्रान्तर्द्धानञ्च केचित्ब्राह्मणहस्तेषु पवित्रं निधाय कुर्वते, अपरे
त्वर्थपात्रस्थाये तिरश्चीनं पवित्रं विधारयन्तस्तत्सम्पादयन्ति । पितृती-
र्थविधिस्तु पितृतीर्थेन ततोऽयमित्यादौ ब्रह्मपुराणवचने दर्शयिष्यते ।

पित्रादिनामोच्चारणपूर्वकत्वमुक्तं साङ्ख्यायनगट्टे ।

उदपात्राणि तिलैरवकीर्त्यामावेतत्त इत्यनुदिश्य ब्राह्मणानां पाणिषु
निनयेदिति ।

अमाविति पित्रादिपावकस्य विशेषनाम्नः परामर्शः क्रियते ।

अतएव नामगोत्रोच्चारणपूर्वकत्वमुक्तं पाद्म-मातृपुराणयोः ।

एवं पात्राणि सङ्कल्प्य यद्यात्माभं विमत्सरः ।

या दिव्येति पितृनाम-गोत्रैर्दर्भकरे न्यसेत् ॥

पित्रादीनां नाम गोत्रोच्चार्य दर्भयुक्ते ब्राह्मणकरेऽर्थं न्यसेदि-
त्यर्थः । 'करे' इत्येकवचनादेकस्मिन् दक्षिण एव द्विजकरेऽर्थदानं
कर्त्तव्यमित्यभिमतं ।

वैजवापेन त्वञ्जलाऽर्थदानमुक्तं ।

पात्राण्यनुदिशति पितरेतत्तेऽर्थं, पितामहैतत्तेऽर्थं, प्रपितामहैतत्ते-
ऽर्थमिति ब्राह्मणाञ्जलिषु पात्राणि निनयेदिति ।

पात्राणीति पात्रस्थानि जलादीन्यर्थवस्तूनि, अत्र पित्रादिशब्दान्
सम्बुद्धेकवचनान्तान् प्रयुञ्जानेन नाम-गोत्रयोरपि तदन्तयोरेव प्रयोगः
सूचितः ।

तथा च प्रचेतोवृद्धवसिष्ठौ ।

अप्रदक्षिणमेतेषां एकैकन्तु पितृक्रमात् ।

सम्बोध्य नामगोत्राभ्यामेव तेऽर्थं दतीरयन् ॥

‘एतेषां’ पितृ-पितामह-प्रपितामहानां, ‘पितृक्रमात्’ पित्रादि-
क्रमात् ‘एकैकं’, ‘नाम-गोत्राभ्यां सम्बोध्य’ नाम-गोत्रोच्चारणेन
सम्बुद्धौकृत्य, अनेनार्थात्मबोधनविभक्तिप्रयोगोगम्यते । एष तेऽर्थ
इत्युच्चारयन् पित्राद्यधिष्ठानभूतब्राह्मणहस्तेऽर्थं दद्यादिति-शेषः । ते
इत्यनेन सहान्वयोपपत्त्यर्थं नाम-गोत्रयोरेकवचनान्तयोः प्रयोगोऽनु-
सन्धेयः । अत्र नाम-गोत्रग्रहणं सम्बन्धाभिधानस्योपलक्षणञ्चेति विज्ञेयं ।

तथा च व्यासः ।

गोत्र-सम्बन्ध-नामानि पितृणामनुकीर्त्तयन् ।

एकैकस्य तु विप्रस्य अर्घ्यपात्रं विनिक्षिपेत् ॥

‘एकैकस्य तु विप्रस्येतत् केचिदेवं व्याचक्षते, यद्यप्येकैकस्य पित्रादेः स्थाने वक्ष्यो ब्राह्मणा निमन्त्रितास्तथाप्येकदेवताधिष्ठान-भूतेषु ब्राह्मणेष्वेकमेव ब्राह्मणं तदुद्देशपरिकल्पितेनार्घ्येण पूजयेत्, न तु तदधिष्ठानभूतद्वितीयादिकमपीति ।

अन्ये त्वाहुः ।

एकदेवतासम्बन्धेन यावन्तो ब्राह्मणाः सम्पादितास्तावतां हस्तेषु तत्पात्रस्यमर्घ्यादकं प्रदेयं । एकैकस्येति प्रतिब्राह्मणं पृथक्पृथक्क्रिया-रम्भायं । अस्मिंश्च पक्षे हस्तेष्वर्थं प्रदापयेदित्येकस्यार्घ्यादकस्थानेकहस्त-सम्बन्धाभिधानमसमञ्जसं स्यात् । प्रत्यधिष्ठानं प्रतिपाद्यमानगन्ध-पुष्पादिसारूप्यमर्घ्यदानस्य कृतं स्यात् ।

सम्बुद्ध्यन्तानां सम्बन्धाभिधानानाम् प्रयोगस्तु मानव-मैत्रायणीय-सूत्रेऽभिहितः ।

पवित्रं विप्रपाणौ प्रदाय नाम-गोत्रे समुच्चार्य मम पितरेतत्तेऽर्थं मम पितामह प्रपितामहेति ।

अत्र केचिद्दक्षिणपाणेरेव सकलकर्मसाधनत्वं मन्यमानाः पात्रो-दकमर्घ्यदाननिनयनञ्च तेनैवाचरन्ति । अन्ये तु पाणिभ्यां पात्र-मुद्धृत्य ताभ्यामेव पात्रेणार्घ्यं निनयन्ति ।

तथा च धर्मः ।

या दिव्या आप इति पात्रं पाणिभ्यामुद्धृत्य नाम गोचञ्च गृहीत्वा सपवित्रे हस्तेऽर्थं दद्यादिति ।

ब्रह्मापुराणे त्वन्य एव प्रकारोऽर्थनिनयने दर्शितः ।

ततो वामेन हस्तेन गृहीत्वा चमसान् क्रमात् ।

पितृतीर्थेन तत्तोयं दक्षिणेन च पाणिना ॥

दत्तदर्भोदके हस्ते विप्राणाञ्च पृथक् पृथक् ।

दद्यान्मन्त्रं जपंश्चाथ या दिव्या आप इत्यपि ।

अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमस्तु तिलोदकं ॥

वामहस्तगृहीतेन पात्रेण दक्षिणहस्ते जलं स्थावयन् दक्षिणहस्त-
पितृतीर्थेन विप्रहस्ते तन्निनयेदिति वचनार्थः । अत्र एष तेऽर्थ
इत्येतस्य स्थाने एतत्तुभ्यमस्तु तिलोदकमित्युच्चारणीयं । अयञ्च
मन्त्रः प्रायेणाग्निमत्कर्वकश्चाद्भविष्य इति गम्यते, साग्निकश्चाद्दे
ह्यर्थशब्दमन्तरेणैवोदकनिषेचनविधेरुपालम्भात् ।

अतएव बौधायनः ।

अथैतास्तिलमिश्रा अपः प्रतियाहयिष्यन्मुञ्चै खधा नमोऽमुञ्चै
खधा नम इति त्रिस्तिलोदकमेके समामनन्ति, पुरोऽन्नं द्विस्तिलोदकं
दद्यात्, भुक्तवत्सु च तृतीयमिति ।

‘अपः प्रतियाहयिष्यन्’ ब्राह्मणानपः स्त्रीकारयिष्यन्, पित्रादि-
नामानन्तरं खधा नम इत्युच्चारयेत् । ‘चिरित्यादि, ‘एके’ सूत्र-
काराः, आद्भप्रयोगे चिवारं तिलोदकमामनन्ति । तत्र कालानाह,
‘पुरोऽन्नं द्विः’ अन्नत्यागात्पूर्वं द्विवारं । तत्र गोमयमण्डले चरणचाल-
नानन्तरमेकं, अग्नौकरणात् पूर्वं द्वितीयं । ‘भुक्तवत्सु च तृतीयमिति
भुक्ताचान्तेषु द्विजेष्वक्षयोदकाख्यं तृतीयमित्यर्थः । अतएव प्रदेशान्तरे
स एवाह, पितृभ्यः खधा नमः पितामहेभ्यः खधा नमः प्रपिताम-

हेभ्यः स्वधा नम इति स्वधादत्वेति । स्वधा पूर्वमेव व्याख्याता, ताः
ब्राह्मणहस्ते दत्ताग्नौकुर्यादित्युत्तरेण सम्बन्धः ।

निगमोऽपि ।

तेभ्योव्यतिषङ्गमवदानवद्धृत्वा हस्तेष्वपोनिषिञ्चत्यमुष्येति नाम-
ग्राहं चतुर्थेन मातामहादीनामवनेज्येति ।

‘तेभ्यः’ चमसेभ्यः, चतुर्थेन मातामहादीनामित्युक्तत्वात् । त्रिभ्य-
श्चमसेभ्यः प्रपोदत्त्वा हस्तेनोद्धृत्य अमुष्येति षष्ठ्यन्तमेकैकस्य पित्रादे-
र्नाम गृहीत्वा तत्तद्ब्राह्मणहस्तेषु निषिञ्चेत् । उद्धरणप्रकारमाह ।
‘व्यतिषङ्गमवदानवदिति । यथा चातुर्मासेषु पैत्रे महाहविषि व्यति-
षङ्गमवदानानि गृह्यन्ते एवमत्रापि । तद्यथा पैत्रे पितामह-
प्रपितामहचमसेभ्यो गृहीत्वा प्रथमं पितृब्राह्मणहस्ते निषिञ्चेत् । ततः
पैतामह-प्रपैतामह-पैत्रचमसेभ्यो गृहीत्वा पितामहद्विजकरे निषिञ्चेत् ।
ततश्च प्रपैतामह-पैत्र-पैतामह-चमसेभ्यो गृहीत्वा प्रपितामहद्विजकरे
निषिञ्चेदिति । आश्वलायनीयास्तु सार्धपात्रं वामहस्तं दक्षिणहस्ता-
ङ्गुष्ठतर्जन्यन्तराले निवेश्य पात्रान्तरपरिस्तुतेनोदकेनार्थं कुर्वन्ति, सव्यो-
पसृष्टदक्षिणकरगृहीतेन पात्रेण वा । तच्च प्रसव्येनेतरपाण्डुष्ठा-
न्तरेऽेत्यादावाश्वलायनवचने प्रागेव दर्शितं । पात्रानुमन्त्रणमन्त्राद-
र्थदाने मन्त्रान्तरं, या दिव्या इत्यस्य ब्राह्मणहस्तगलितोदकानु-
मन्त्रणे विनियोगं चाहाश्वलायनः ।

पितरिदं तेऽर्थं पितामहेदं तेऽर्थमित्यनुपूर्वन्ताः प्रतिग्राहयिष्यन्
सकृत्स्वधार्था इति प्रसृष्टास्वनुमन्त्रितासु यादिव्या आपः पृथिव्यां
संवभ्रुवुर्या अन्तरिक्षा उत पार्थिवीर्याः । हिरण्यवर्णा यज्ञियास्ता न
आपः संख्योनाः सुहवा भवन्त्विति ।

अत्र तिलावापानन्तरं पितरिदं तेऽर्घ्यं पितामहेदं तेऽर्घ्यं प्रपितामहेदं तेऽर्घ्यमित्यानुपूर्व्येण पित्रादिक्रमेण एकैकस्मिन् पात्रे एकैकमन्त्रेणार्घ्यं प्रयोजयेत् न त्वेतान्यर्घ्यदानवाक्यानीति भाष्य-
काराः ।

‘ताः’ पात्रस्था अपः, ब्राह्मणान् प्रतिग्राहयिष्यन् सकृत्सकृत्स-
धार्घ्या इति मन्त्रं जपेत् । अनेन प्रतिग्राहयेदित्यर्थः । सकृत्सकृद्वच-
नादस्य त्रिरेवाच्चारणं कर्त्तव्यं, ब्राह्मणभेदानुरोधेनावृत्तिः । तासु
प्रसृष्टासु ब्राह्मणहस्तेभ्यो भूमिगतासु यादिव्या इत्यनयर्चानुमन्त्रयेत्,
अनुमन्त्रणञ्च सकृदेव सर्वेषामिति प्रागेवोक्तं । कात्यायनस्तु पृथिव्या-
मित्येतस्य स्थाने पयसेति पठितवान्, एकैकस्यैकैकेन ददाति सप-
वित्रेषु हस्तेषु । या दिव्या आपः पयसा संवभृवुर्या अन्तरिक्षा उत
पार्थिवीर्याः हिरण्यवर्णा यज्ञियास्ता न आपः संस्थोनाः सुहवा भवन्त्विति
असावेष्ट तेऽर्घ्यं इति । गोभिलस्तु शिवा इति पदाधिकममुमेव मन्त्रं
पठितवान्, एकैकस्यैकैकेन ददाति सपवित्रेषु हस्तेषु । या दिव्या आपः
पयसा संवभृवुर्या अन्तरिक्षा उत पार्थिवीर्या हिरण्यवर्णाः यज्ञि-
यास्ता न आपः शिवाः संस्थोनाः सुहवा भवन्त्वसावेतत्तेऽर्घ्यमिति । ये
विष्णुस्मृति-विष्णुधर्मोत्तर-ब्रह्मपुराणेषु यास्तिष्ठन्तीत्यादयोऽर्घ्यमन्त्राः
सूक्ताः ते पाद्यादिप्रतिपादन एव दर्शिताः ।

मैत्रायणीयसूत्रे एकैकं पित्रे पितामहाय प्रपितामहाय चानु-
दिश्य ब्राह्मणस्य पाणौ निनयेत् । पित्रे पितामहायेत्यादिचतुर्थ्यन्त-
निर्देशात् अमुकगोत्राय अमुकशर्मणे अस्मत्पित्रेऽयमर्घ्यं इत्यादी-
न्यर्घ्यदानवाक्यानि प्रयोज्यानि इति गम्यते ।

आह दारौतः ।

ब्राह्मणैरनुज्ञातः समित्सेतीथ्यमावाह्याग्निध्वान्तादीन् ब्राह्मण-
स्थानुदपात्रैर्यथार्थमर्चयित्वेति ।

अत्र समित्सेति ब्राह्मणकर्तृकानुज्ञाश्रवणादग्निसमिन्धनं कर-
वाणीत्यादिप्रार्थनावाक्यं द्रष्टव्यं । एवमनुज्ञाय 'इध्य' अग्नौ समिन्ध-
नार्थं काष्ठं क्षिप्त्वा, पूर्वप्रदर्शितैरेत पितर इत्यादिभिर्मन्त्रैः पितृना-
वाह्यं ततः पूर्वकल्पितैरुदपात्रैरुपविष्टान् ब्राह्मणस्थाग्निध्वान्तादीना-
दिग्रहणाद्विर्मुक्प्रभृतीन् यथापूर्वं यस्य वर्णस्य धैरर्चितैरर्थः आहुं
सिध्यति तान्नर्चयेत् । ते तु "सोमपा नाम विप्राणामित्यादिना मनु-
वचनेन पूर्वप्रदर्शिताः ।

यदा आवाहन एव मृतपित्राद्यधिष्ठातृभावेनाग्निध्वान्तादिस-
ङ्कल्पार्चनन्तु पित्रादित्रयस्यैव नामभिर्यथार्थमिति वचनात् । अनेनैव
च जीवत्पितृकादेर्दयार्चनमिति ज्ञायते ।

यमः ।

ततः सलिलमानीय तुष्णीं दद्यात्पवित्रवत् ।

तुष्णीमित्यनेन मन्त्रराहित्यं तेन या दिव्या इत्यादयोऽनुमन्त्रण-
मन्त्रा विकल्पेन करणमन्त्रा वेत्यनुसन्धेयं । अथ वैतर्क्यदानेमन्त्ररा-
हित्यं येषां वृद्धपरम्परया चर्यते तेषामेव न सर्वेषामिति व्यवस्थया
बोद्धव्यं । 'पवित्रवत्' पवित्रादिसकलार्थद्रव्यसहितं । अस्मिंश्च मते
ब्राह्मणहस्तेऽन्ये एव कुशा निधेयाः । एवमेव मातामहादीनामपि
अर्घ्यपात्रसंस्कारादि ब्राह्मणहस्तेऽर्घ्यदानं तत्तन्नाम-गोत्र-सम्बन्धाभि-
धानसहितं पदार्थानुसमयेन कुर्यात् । मातामहानामप्येवमिति अति-

देशस्मरणात् अर्थदानानन्तरमाचमनं कर्त्तव्यमिति पूर्वप्रदर्शितात्
ब्रह्मपुराणवचनादवगन्तव्यं ।

इत्यर्थदानं ।

अथ संस्वविनियोगादि ।

तत्राश्वलायनगृह्ये ।

संस्वान् समवनीय ताभिरङ्घ्रिः पुत्तकामोमुखमनक्तीति ।

‘संस्वाः’ अर्थपात्रस्थिता जलशेषाः । अत्र लिङ्गदर्शनं शतपथे ।
संस्वो ह्येव खलु परिशिष्टो भवतीति । केचित्तु ब्राह्मणकराङ्गुलि-
विवरविनिःसृतमर्थोदकं संस्वशब्देनोच्यत इति व्याचक्षते । तन्मते तु
अर्थदानसमये एव संस्ववदुदकं प्रथमपात्रे संस्त्रियते । ‘समवनीय’
एकत्र समृत्य । तथाच कात्यायनः । एकस्मिन् संस्वान् समवनीय
पुत्तकामोमुखमनक्तीति । मुखस्य सम्बन्धपेक्षायां सन्निधानादधि-
कारिण एव सम्बन्धित्वेनावगमात् पुत्तकामो यजमानः स्वमुखमंज्या-
दित्यवगम्यते । ‘एकस्मिन्’ प्रथमपितृपात्रे ।

तथा च वृद्धशातातपः ।

प्रथमे पितृपात्रे तु सर्वान् समृत्य संस्वान् ।

अनक्ति वदर्नं पश्चात् पुत्तकामो भवेद्यदि ॥

पितृार्थपात्रेषु यत्प्रथमं पात्रं तत्र सर्वान् संस्वान् समृत्य, अत्र
पितृपात्रसन्निधानात् सर्वशब्देन पितृपात्रगता एव संस्वा गृह्यन्ते,
न वैश्वदेवपात्रस्या अपीति ।

श्लोककात्यायनस्तु संस्वाभिमन्त्रणे मुखाञ्जने च मन्त्रमुक्त्वान् ।

अर्थं स्वधाया इत्युक्त्वा संस्वानभिमन्त्रयेत् ।

ये देवा इति मन्त्रेण पुत्तकामोमुखं स्पृशेत् ।

अत्र प्रतीकगृहीतो मन्त्रोलिख्यते ।

ये देवाः पितरो ये च मानुषा ये गर्भेऽस्तु मरुत^(१) ये परास्ता ।
य उद्धृता उत ये निखातास्ते सस्यं इह मादयन्तां ।

ब्रह्मपुराणे तु तत्पात्रस्थितेष्वेव संस्त्रवजलेषु पुत्तकामस्य यज-
मानस्य स्वमुखप्रतिविम्बावलोकनमुक्तं ।

तेषु संस्त्रवपात्रेषु जलपूर्णेषु तत्र सः पुत्तकामोमुखं पश्येन्मन्त्रं
पूर्वमुखोजपेत् ।

शुन्वन्तां लोकाः पितृसदनाः पितृसदनमसीति च ।

नागरखण्डे लायुष्कामस्य संस्त्रवजलेन लोचनावसेचनमुक्तं ।

पितृपात्रे समाधाय अर्घ्यपात्राणि कृच्छ्रशः ।

आयुष्कामस्तु तत्तोयं लोचनाभ्यां परिक्षिपेत् ॥

‘पितृपात्रे’ पितुरर्घ्यपात्रे । अर्घ्यपात्राणीतिलक्षणाया पात्रस्थिता
जलशेषाः । ‘समाधाय’ निक्षिप्य, लोचनाभ्यां परिक्षिपेत् । अन्ये तु
पितुरर्घ्यपात्रे शेषाण्यर्घ्यपात्राण्येव निधाय तेभ्यस्तदवस्थेभ्यो हस्ते जलं
संस्त्राव्य तेन लोचनस्रक्षणं कार्यमित्याहुः । प्रथमपात्रसम्भृतं संस्त्रवोदकं
हस्ते गृह्यत्वा आपः शिवाः शिवतमाः शान्ताः शान्ततमास्तास्ते कृण्व-
न्तु भेषजमिति प्राप्नुवन्तुः पविष्टस्य यजमानस्यान्येनाभिषेकः क्रियत इति
वाजसनेयिनामाचारः । एतानि च मुखाञ्जनादौनि काम्यानि कर्माणि
यज्ञोपवीतिना यजमानेन कार्याणि । पूर्वमुखत्वलिङ्गेनापैतककर्मकत्वा-

(१) ‘मरुत’ इत्ययं आदर्शपुस्तकपाठः, परन्तु न समीचीनः ।

वगतेः फलसाधनत्वेन गोदोहनवत् प्रकृतक्रियाङ्गभावाभावाच्च । एवं-
मिह सुखमार्जनादिषु काम्यक्रियाविशेषेषु विनियोग उक्तः । तत्र
यदि तेषूपयुज्यमानानान्तेषां क्रियानंशोवशिष्यते तदा वा काम-
विरहे वा प्रतिपत्तिविशेषः कार्यः । सोऽपि तदैव वा स्वधावाचनप-
र्यन्तं संगृह्य वा तत्र प्रथमपितृपात्रन्युजीकरणपक्षे तदैव उत्तान-
धारणपक्षे तु स्वधावाचनाव्यवहितपूर्वकाले । यैस्तु कराङ्गुलिगतान्य-
र्थादकानि संस्ववशब्देनोच्यते इति पक्षाश्रयणं क्रियते तैः प्रागुक्त-
मुखाञ्जनादिकार्येषु तान्येवोपयोज्यानि । वक्ष्यमाणप्रतिपत्तिस्तु पात्र-
स्थानामर्थशेषाणामेव कर्त्तव्या, ये तु संस्ववसहितं पात्रं न्युजीकुर्वन्ति
तन्मते द्विविधानामपि संस्ववाणां शौचनिष्ठेति ।

तत्रार्थदानानन्तरमेव प्रतिपत्तिर्वैजवापगृह्ये ।

पितृभ्योऽर्प्यमस्त्विति शेषं दर्भेष्ववने जपतीति ।

अर्थे दत्ते यत्पात्रे अवशिष्टञ्जलं तद्भूमावास्तीर्णेषु दर्भेषु निषि-
द्ध्येत्यर्थः । तदनन्तरं तत्पात्रमनुपहृते क्वचित् प्रदेशे स्थापयेत् ।
तथा च मैत्रायणीयसूत्रे “शिष्टं बर्हिषि निनयेदभ्युक्ष्य प्रत्यासादयेत्”
इति । अभ्युक्ष्यपात्रं प्रत्यासादनस्थानं वा । ‘प्रत्यासादनं’ नाम पूर्व-
मासाद्य गृहीतस्य कृतकार्यस्य पुनः क्वचित्प्रदेशे स्थापनं । संस्ववाणां
संग्रहं कृत्वा स्वधावाचनात् पूर्वकालान्तेषां प्रतिपत्तिस्त्वचिणोक्ता ।

अपसव्यंततः कृत्वा पिण्डपात्रे समाहितः ।

क्षिप्वा दर्भपवित्राणि मोचयेत् संस्ववांस्ततः ॥

एतच्च संस्ववधारणं पात्रस्थोत्तानतया स्थापने सत्येव नान्यथा,
अतोऽनेनार्थादुत्तानतथैव पात्रस्य स्थापनमुक्तं वेदितव्यं । अस्मिंस्तु

यत्ने संस्वाधारीकृतस्य पितृपात्रस्य पितामहपात्रेण न्युज्जेनोत्तानेन
वा पिधानं कर्त्तव्यं ।

तथा च यम-कात्यायनौ ।

पैतृकं प्रथमं पात्रं तस्मिन् पैतामहं न्यसेत् ।

प्रपितामहन्ततो न्यस्य नोद्धरेत् न च चालयेत् ॥

अत्रिरपि ।

तृतीयेनापिधापयेत् । तृतीयाभावे चान्येनेति ।

पितृपात्रं पितामहपात्रेण पिधाय प्रपितामहपात्रेणापिदध्यात्,
प्रपितामहपात्राभावे अन्येन येन केनचित् पात्रेण दृढप्रपितामहपात्रेण
वापिदधौत । प्रपैतामहपात्राभावस्तु जीवत्प्रपितामहके आद्धेऽनुस-
न्धेयः । एतच्च पात्रनिधानं विशेषाग्रहणादुत्तानस्थापन-न्युज्जीकरणोभ-
यपक्षसाधारणं । तत्र संस्ववसहितन्युज्जीकरणमन्त्रश्रुतः कूर्मपुराणे ।

संस्वांश्च ततः सर्वान् पात्रे कुर्यात्समाहितः ।

पितृभ्यः स्थानमसीति न्युज्जं पात्रं निधापयेत् ॥

‘पात्र इति पितुरर्घ्यपात्रे’ पितृभ्यः स्थानमसीत्यनेन मन्त्रेण
‘न्युज्जं’ अधोमुखं, ‘निधापयेदिति निदधौतेत्यर्थः ।

पितुरर्घ्यपात्रे संस्ववनिधानमुक्तं कात्यायनसूत्रे ।

प्रथमे पात्रे संस्वान् समवनीय पितृभ्यः स्थानमसीति न्युज्जं
पात्रं करोतीति ।

पित्रार्घ्यपात्रेषु पितुरर्घ्यपात्रमेव प्रथममिति व्यक्तमेवावगम्यते ।

गोभिलस्तु न्युज्जीकरणान्तरमेतन्मन्त्रजपमाह ।

प्रथमे पात्रे संस्वान् समवनीय पात्रं न्युज्जं कृत्वा पितृभ्यः स्थानमसीति ।

जपेदिति शेषः ।

संस्वपात्रन्युज्जीकरणाय प्रदेशविशेषस्तु नागरखण्डे ।

अधोमुखञ्च तत्पात्रं विजने स्थापयेत्ततः ।

‘तदिति यस्मिन् पितृपात्रे संस्ववाः संगृहीताः । ‘विजने’ आद्वीच-
द्रव्यानयनापमयन-परिवेषणादिकर्तृजनसञ्चरणदोषरहिते प्रदेशे ।

एवंविधेऽपि न यस्मिन् कस्मिंश्चित् किन्तु वैश्वदेविकदिजपङ्के-
रुत्तरत एवेत्याह प्रचेताः ।

पितृपात्रे निधायाथ न्युज्जमुत्तरतो न्यसेत् ।

पितृभ्यः स्थानमसीति निधायाथार्चयेद्विजान् ॥

पितृपात्रे संस्वान्निधाय तत्पात्रं ब्राह्मणानां पुरतः पितृभ्यः
स्थानमसीति अनेन मन्त्रेण न्युज्जमधोमुखं स्थापयेत् । तदनन्तरं
गन्धपुष्पादिभिः आद्रभोक्तृनर्चयेत् ।

पाद्म-मातुलपुराणयोरुक्तं ।

या दिव्येत्यर्थमुत्सृज्य दद्याद्गन्धादिकं ततः ।

वस्त्रोत्तरञ्चानुपूर्वं दत्त्वा संस्वमादितः ॥

पितृपात्रे निधायाथ न्युज्जमुत्तरतो न्यसेत् ।

पितृभ्यः स्थानमसीति निधाय परिवेषयेत् ॥

अस्यार्थः । या दिव्येत्यनेन मन्त्रेणार्थं ‘उत्सृज्य’ दत्त्वा, तदनन्तरं
‘आदितः’ प्रथमं, पितृपात्रे संस्वान् पितामहार्थपात्रस्थितान् जल-
शेषान् निधाय तत्पात्रं पितृभ्यः स्थानमसीत्यनेन मन्त्रेण भोक्तृदि-
जपङ्केरुत्तरतो न्युज्जं ‘न्यसेत्’ निदधीत, निधाय च ‘गन्धादिकं’
गन्ध-पुष्प-धूप-दीपं, ‘वस्त्रोत्तरं’ वस्त्रमुत्तरं यस्य यस्य दीयते

तदनुपूर्वक्रमेण दत्ताग्नौकरणञ्च कृत्वा परिवेषयेदिति ।

संस्वपात्रस्य भूमावेव न्युज्जीकरणं न तु पीठ-वृष्णी-कुतुपाद्यु-
परीत्याह याज्ञवल्क्यः ।

दत्तार्थं संस्ववांस्तेषां पात्रे कृत्वा विधानतः ।

पितृभ्यः स्नानमसीति न्युज्जं पात्रं करोत्यधः ॥

अध इति भूमावेव ।

अतएव प्रचेताः ।

प्रथमे पितृपात्रे तु सर्वान् सम्भृत्य संस्ववान् ।

पितृभ्यः स्नानमित्युक्ता कुर्याद्भूमावधोमुखं ॥

एतच्च कुशान्तरितायामेव भूमावधोमुखं कर्त्तव्यं ।

तथाचात्र भाडलाचार्येण स्मृतिर्दर्शिता ॥

कुर्याद्भूमावधोमुखमिति ।

अस्माभिरप्यत्र कात्यायनवचनं दर्शयिष्यते ।

पात्रस्थापनभूमेः समन्तकं प्रोक्षणमाह दत्तः ।

शुन्धन्तां लोका इति तु सिञ्चेद्भूमिं क्षिपेत् कुशान् पितृभ्यः स्ना-
नमसीति ।

शुन्धन्तां लोकाः पितृषदना इत्येतावत्परिमाणं यजुः ।

शङ्खधरापरार्काभ्यां प्रदर्शिते तु कात्यायनवचने न्युज्जीकरणे
मन्त्रान्तरमुक्तं । शुन्धन्तां लोकाः पितृषदना इत्यनेन मन्त्रेण तिलो-
दकेनावसिच्य तत्र पितृषदनमसीति अनेन मन्त्रेण तत्पात्रमधोमुखं
स्थापयेत् । अत्र द्वारकार्येक्यात् पितृभ्यः स्नानमसीति अनेन
सहास्य विकल्प इति शङ्खधरः ।

प्रचेतसा तु शुद्ध्यन्तामित्यस्य स्थापयिष्यमाणपात्रस्यर्शने विनि-
योगः सपवित्रस्य च पात्रस्य न्युज्जीकरणन्तदुपरि कुशनिधानद्योक्तं ।

अर्घ्यसंस्वपात्रन्तु शुद्ध्यन्तामिति संस्पृशेत् ।

पितृभ्यः स्थानमसीति न्युज्जं कुर्यात्पवित्रवित् ॥

तस्योपरि कुशान् दत्तेति ।

यान्यर्घ्यपात्रेभ्यः समुद्धृत्य ब्राह्मणहस्तेषु दत्तानि पवित्राण्यासन्
तान्यादाय तैः सह न्युज्जं कुर्यात्, सहभावस्यैवं । अत्र तेस्त्वैव पवित्रेषु
यैः स्वधानिनयनं क्रियते ते न्युज्जीकृतपात्रपार्श्वे दक्षिणाग्राणि तानि
स्थापयन्ति । ये तु तद्व्यतिरिक्तेष्वेव दर्भेषु स्वधानिनयनं कुर्वन्ते
तेषामेव पवित्राणामुपरि पात्रं न्युज्जीकुर्वन्ति ।

वैजवापोऽपि ।

तस्योपरि कुशान् दत्त्वा प्रदद्याद्देवपूर्वकं ।

प्रदद्यादित्यादिरुत्तरवाक्यस्यावयवः ।

कात्यायन आह ।

अत्र गन्धपुष्पधूपदीपानां प्रदानमिति ।

अत्रेति कृते न्युज्जीकृते पात्रे । केचित्तु अत्रेत्येतस्मिन्नवसरे
ब्राह्मणेभ्यो गन्धादीनां प्रदानमिति व्याचक्षते । तदप्यविरुद्धं वचना-
न्तरसंवाददर्शनात् । अत्रिस्तु गन्ध-पुष्पादिभिरभ्यर्चित एव देशे पात्रस्य
न्युज्जीकरणं । न्युज्जीकृतस्थार्चनमन्त्रेणैवापिधानं ।

पिधायकपात्रस्याप्यर्चनमाह ।

गन्धादिभिस्तदभ्यर्च्य तृतीयेनापिधापयेत् ।

पितृभ्यस्थानमसीति शुचौ देशेऽर्चितेर्चयेत् ॥

अत्र द्वितीयेनापिधाययेदित्यवगन्तव्यं ।

ब्रह्मपुराणे तु न्युज्जीकृतेषु पात्रेषु पितृणां पाद्यादिभिरर्चनमुक्तं ।

ततस्तेष्वर्घ्यपात्रेषु सापिधानेषु वै पितृन् ।

पूजयेत् पितृपूर्वन्तु पाद्यार्घ्यकुसुमादिभिः ॥

यद्यपि सापिधानेषु पूजयेदित्युक्तं तथाप्यपिधानरहिते सर्वोत्तरे पात्रे पूजनं कर्त्तव्यं । सापिधानशब्दस्थानपिधानेपि भृन्ना प्रवृत्तत्वात् । अतोत्रार्घ्यपात्रेषु सापिधानेष्विति वचनार्जवाय नापरमनर्घ्यपात्रमर्घ्यपात्रपिधायकं कल्पनीयं ।

एतच्च न्युज्जीकृत्यार्चितं पात्रं ब्राह्मणविसर्जनादिकालात् पूर्वं नोद्धरणीयमित्यापस्तम्ब-यमावाहृतुः ।

नोद्धरेत् प्रथमं पात्रं पितृणामर्घ्यपातितं ।

आवृतास्तत्र तिष्ठन्ति यावद्विप्रविसर्जनं ॥

‘प्रथमं’ विप्रविसर्जनात् पूर्वं विप्रविसर्जनपूर्वकालात् पूर्वं वा प्रीतिप्रश्नपूर्वकालात् पूर्वं वा । ‘पितृणामर्घ्यपातितं’ पितृणामर्घ्यकर्मणि न्युज्जीकृतपात्रं, नोद्धरेत् । यतस्तेन पात्रेण आवृताः सन्तः पितरस्तत्र तिष्ठन्ति ते तस्योद्धरणे सति प्रध्वस्तगृहा गृहमेधिन इवावृताः सन्तोऽपसरन्तीत्यर्थवादः । अतः पूर्वोक्तकालत्रयात् पूर्वं नोद्धरेत्, विप्रविसर्जनग्रहणस्य कालत्रयोपलक्षणार्थत्वात् ।

आश्वलायनगृह्येऽपि ।

नोद्धरेत् प्रथमं पात्रं पितृणामर्घ्यपातितं ।

आवृतास्तत्र तिष्ठन्ति पितरः शौनकेऽब्रवीत् ॥

उद्धरणे दोषोऽपि तत्रैवोक्तः ।

उद्धरेद् यदि चेत्पात्रं ब्राह्मणोज्ञानदुर्वलः ।

अभोज्यं तद्भवेच्छ्राद्धं कुद्धे पितृगणे गते ॥

आपस्तम्ब-यमाभ्यामपि दोषोऽभिहितः ।

उद्धरेत् यदा पात्रं विवृतन्तु यदा भवेत् ।

अभोज्यं तद्भवेच्छ्राद्धं देवैः पितृगणैः स च ॥

उशनसा तद्घाटनेऽपि दोषोऽभिहितः ।

उत्तानं विवृतञ्चापि पितृपात्रं यदा भवेत् ।

अभोज्यं तद्भवेदन्नं क्रुद्धैः पितृगणैर्गतैः ॥

विवृतमित्युद्घाटितं ।

यम-कात्यायनाभ्यान्तु तस्य स्पर्शे दोषोऽभिहितः ।

स्पृष्टमुद्धृतमन्यत्र नीतमुद्घाटितं तथा ।

पात्रं दृष्ट्वा व्रजन्याशु पितरः प्रशपन्ति च ॥

‘स्पृष्टं’ हस्तादिना संयोजितं, ‘उद्धृतम्’ उत्क्षिप्तं, ‘अन्यत्र नीतं’ स्थानान्तरं प्रापितं, ‘उद्घाटितम्’ अपनीतपिधानं, ‘पात्रं’ अर्घ्यपात्रं, दृष्ट्वा पितरः ‘व्रजन्ति’ आहुदेशन्यजन्ति, ‘शपन्ति च’ यजमानं प्रति त्वय्यसुतोऽनायुरधनो भव इत्यादिप्रकारामनिष्टफलां वाच-
मुत्सृजन्ति । अत्र स्पर्शनमन्तरेणोद्धरणादिक्रियाकरणसामर्थ्यविरहात् स्पर्शमात्रे दोषाभिधानेनोद्धरणादावपि सिध्यत्येव दोषः, तथापि दोषातिशयार्थन्तेषां पृथगुपन्यासः । अथवा स्पर्शमन्तरणं यस्या-
दिनाभ्युद्धरणे दोषप्राप्त्यर्थन्तेषां पृथगभिधानमिति ।

इति संस्त्रवविनियोगादि ।

अथ प्रयोगपद्धतिः ।

यथोक्तपिच्यधर्मयुक्तः कर्त्ता प्रोक्षितायां भुवि दक्षिणापवर्गतया-
स्त्रीर्णेषु त्रिषु दर्भैस्त्रैकैकमित्येवं पितृवर्गे चीणि तैजसाग्निमय-मृण्म-
यानीत्येवं भिन्नजातीयानि पात्रप्रकरणोक्ततैजसाद्यन्यतमैकजातीयानि
वा पात्राणि “आमागन्धित्यादिना मन्त्रेण तृष्णीं वा साग्निकोऽग्निस-
मीपे अग्निको ब्राह्मणसमीपे दक्षिणापवर्गं दक्षिणाग्रतया न्युजान्या-
साद्य तेषां पश्चिमतस्तथैव मातामहवर्गे चीणैकं वासाद्यासादनक्रमेण
प्रेत्योत्तानानि कुर्यात् उत्तानान्येव वासादयेत् । तेषु च प्रत्येकं
त्रिभिश्चानि द्विगुणीकृतानि दक्षिणाग्राणि पवित्राणि निधाय “शन्नो-
देवैरित्यनेन मन्त्रेण “समन्यायन्ती-महाव्याहृत्यापोहिष्टीर्यैर्वैकै-
स्मिन् पात्रे दक्षिणाग्राणिप्रदेशिन्यङ्गुष्ठान्तरालसंयुक्तस्य वामस्य वामोप-
सृष्टस्य दक्षिणस्य वा करस्य पितृतीर्थेन जलं निषिञ्चेत् । तदनन्तर-
मेव “तिलोमीत्यादिना तत्र तिलान् प्रक्षिप्य “गन्धद्वारामित्यादिना
मन्त्रेण तृष्णीं वा गन्धं निधाय “अथैव त इत्यादिना तृष्णीं वा
पुष्पाणि प्रक्षिपेत् । बौधायनानुसारी तु कर्त्ता “मधु वातेत्यादिभि-
र्मन्त्रैर्मधु-घृतप्रक्षेपमपि कुर्यात् । गन्ध-पुष्पाक्षतप्रक्षेपन्तु “पितृभ्योनम
इत्यादिना मन्त्रत्रयेण निर्वर्त्तयेत् । निगमानुसारी तु पूर्वाक्तानि
द्रव्याणि सक्षीर-दधीनि निदधीत । कालिकापुराणं ब्रह्मपुराणञ्चा-
द्रियमाणस्तु यव-सर्षप-तिल-तण्डुल-कुशाग्राण्यपि प्रक्षिपेत् । तदनन्तरं
सर्वोऽपि कर्त्ता “निरस्तं न मुमुचेरित्यनेनावकरन्निरस्य “देवावः सविता
इत्यादिना मन्त्रेण तृष्णीं वा हस्तद्वयाङ्गुष्ठोपकनिष्ठिकाभ्यां पात्रस्य
कुशपवित्रं गृहीत्वोत्पृष्य तदुपरि कुशत्रयं निधाय सावित्र्यानुमग्न्य

कृताञ्जलिः ॐ पित्र्यर्घ्यपात्राणां सम्पत्तिरस्त्विति पितृब्राह्मणान् पृष्ट्वा
तैश्च ॐ अमुपित्र्यर्घ्यपात्राणां सम्पत्तिरिति प्रतिवचने कृते सत्या-
स्तौर्णदर्भसहितानि दक्षिणाग्राण्यर्घ्यपात्राणि स्वधार्घ्या इति द्विजानां
पुरतः स्थापयेत् । ततः पित्र्यप्रथमद्विजहस्तेऽपोदत्वादिमार्घ्यपात्रस्थं
कुशपवित्रञ्च दक्षिणाग्रं तत्करे निधाय स्वेन रूपेण पितरमनुध्यायन्
तिल-गन्ध-कुसुमैः शिरस्तः पादान्तं पादतो वा शिरोऽन्तं नमोव इति
मन्त्रेण ब्राह्मणमभ्यर्च्य पाणिद्वयेनार्घ्यपात्रमुद्धृत्य या दिव्येत्यादिकं
मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रामुकशर्मन्वस्मत्पितः सपत्नीक वसुरूपे-
दन्तेऽर्घ्यं स्वधा नम एष तेऽर्घ्यः स्वधा नम इति वा प्रयुज्य पूर्वदत्त-
पवित्रसहिते हस्ते तत्पात्रस्थितमर्घ्यादिकं दक्षिणहस्तपितृतीर्थमन्वव-
नतेन पात्रेण किञ्चित् निनयेत् । आश्वलायन-शौनकमतानुसारी तु
कर्त्ता सव्यकरेणार्घ्यपात्रमुद्धृत्य दक्षिणकरपितृतीर्थमन्ववनामितेन पा-
त्रेण । वक्ष्यमाणब्रह्मपुराणमाद्रियमाणस्तु सम्बुद्धान्तगोत्राद्युच्चारणानन्तरं
एतत्तुभ्यमस्तु तिलोदकमित्युच्चारयन् वामकरेणोद्धृतेन पात्रेण
दक्षिणहस्तेन जलं स्थापयन् दक्षिणहस्तपितृतीर्थेनार्घ्यं दद्यात् ।
तदनन्तरं तस्मात्पवित्रमादाय पित्रधिष्ठानभृतद्वितीयादिद्विजकरे
प्रदाय तत्र तत्पात्रस्थितं किञ्चित् किञ्चिदर्थ्यादिकं पूर्ववन्निषिच्य
कियत्संस्तवशब्दवाच्यमवशेषयेत् । ब्राह्मणकरगलितस्य संस्तवशब्दवा-
च्यत्वं मन्यमानस्तु नावशेषयेत् किन्तु तत्करगलितं संस्तवकार्याय
कस्मिंश्चित्पात्रे धारयेत् । ततः पैतामहप्रथमद्विजहस्ते अपोदत्वा
पितामहपात्रस्थितं कुशपवित्रञ्च दक्षिणाग्रं तत्करे निधाय स्वेन रूपेण च
पितामहमनुध्यायन् ब्राह्मणमभ्यर्च्य पात्रमुद्धृत्य “या दिव्येत्याद्युच्चार्य

ॐ अमुकगोत्रामुकशर्मन्नस्मत्पितामह सपत्नीक रुद्ररूपेत्यभिधाय
 पितामहार्घ्यपात्रेण पितामहाधिष्ठानभूतद्विजहस्तेषु सर्वं पूर्ववत् कुर्यात् । एवं प्रपितामहद्विजहस्तेऽपोदत्वा प्रपितामहपात्रस्थितं पवित्रं
 तत्करे दक्षिणायं निधाय स्वेन रूपेणादित्यरूपेण च प्रपितामहमनु-
 ध्यायन् “या दिव्येत्यन्तं कृत्वा मुकशर्मन्नस्मत्प्रपिताह सपत्नीकादि-
 त्यरूपेत्यभिधाय प्रपितामहार्घ्यपात्रेण प्रपितामहाधिष्ठानभूतद्विज-
 हस्तेषु सर्वं पूर्ववत् कुर्यात् । एतदनन्तरञ्च पितृवर्गवन्मातामहवर्गेऽपि
 तत्तद्गोत्राद्युच्चारणपूर्वकमर्थं दद्यात् । वर्गद्वयेपि च गोत्राद्युच्चारणे
 सम्बुद्ध्या सह विकल्पमानायाश्चतुर्थ्या अपि प्रयोगोऽनुसन्धेयः । निगम-
 मतमनुसरन्तु पैत्र-पैतामह-प्रपैतामहचमसेभ्योऽर्घ्यादकं गृहीत्वा यथो-
 क्तयैवेतिकर्त्तव्यतया प्रथमं पितृब्राह्मणहस्ते षष्ठ्यन्तगोत्राद्युच्चारणपूर्वकं
 तन्निषिच्य पैतामह-प्रपैतामह-पैत्रचमसेभ्यो गृहीत्वा पितामहद्विज-
 हस्तेऽवसिच्य प्रपैतामह-पैत्र-पैतामहचमसेभ्यो गृहीत्वा प्रपैतामहद्वि-
 जहस्ते निक्षिप्य शेषं पूर्ववत् कुर्यात् । ततः सर्वोपि यज्ञोपवीती
 प्राङ्मुखः पित्रर्घ्यपात्रस्थितान् जलशेषान् पित्र्यब्राह्मणकराङ्गुलिगलि-
 तान्यर्घ्यादकानि वा पितुरर्घ्यपात्रे समृत्य अर्घ्यं स्वधा या इत्यनेन
 मन्त्रेणाभिमन्त्र्य तत्पात्रस्थं संस्त्रवोदकं दक्षिणकरे गृहीत्वा ये देवा
 इति मन्त्रेण पुत्रकामो यजमानः स्वमुखमंज्यात् ।

ब्रह्मपुराणमाद्रियमाणस्तु प्राङ्मुखो यज्ञोपवीती पुत्रकाम एव
 पित्रादितत्पात्रावस्थितेष्वेवार्घ्यादकशेषेषु शुन्धन्तां लोका इत्यादिना
 मन्त्रेण स्वमुखपतिविम्बावलोकनं कुर्यात् । आयुष्कामस्तु यज्ञोपवी-
 तादिधर्मयुक्तः सन् पित्रर्घ्यसंस्त्रवान् पितुरर्घ्यपात्रे निक्षिप्य पितृपात्रे

वा पितामहपात्रं तस्मिंश्च प्रपितामहपात्रं निधाय तदवस्थेभ्य एव
 तेभ्यः स्वदक्षिणहस्ते जलं संस्त्राय त्वणीमेव स्वलोचनाञ्जनं कुर्यात् ।
 वाजसनेयिनामाचारमनुसरंस्तु प्राङ्मुखस्याभीनस्य यज्ञोपवीतिनो यज-
 मानस्य प्रथमपितृपात्रसम्भृतैः संस्त्रवैः “आपः शिवाः शिवतमा इत्यनेन
 मन्त्रेण पित्र्यब्राह्मणपङ्क्तानुपविष्टः कश्चिदभिषेकं कुर्यात् । ततः प्रा-
 चीनावीती दक्षिणामुखो मुखाञ्जनादिक्रियोपयुक्तसंस्त्रवशेषानकामस्तु
 सर्वानेव संस्त्रवान् पात्राधोभागनिहितदर्भेषु पितृभ्योऽर्च्यमस्त्वित्यनेन
 मन्त्रेण दक्षिणकरपितृतीर्थस्थितेन पात्रेण निनीयानिनीयैव वा
 वैश्वदेविकद्विजपङ्क्तेरुत्तरतः शुन्धन्तां लोका इत्यनेन जलमञ्चरण-
 दूषितं प्रदेशं प्रोच्य तत्र दक्षिणाग्रान् कुशानास्तीर्थं पितृभ्यः स्नान-
 मसीति पितृषदनमसीति वा सपवित्रं पितृपात्रं न्युञ्जं कुर्यात् ।
 तच्च पितामहपात्रेण तदपि प्रपितामहपात्रेण पिधाय तदुपरि
 कुशानिदधीत । अथवा शुन्धन्तां लोका इत्यनेन पात्रस्पर्शं कृत्वा
 न्युञ्जीकरणादिकुशनिधानान्तं कुर्यात् । स्वधावाचनपर्यन्तं संस्त्रधार-
 णकारी तु तत्रोत्तानमेव पात्रं स्थापयित्वा पूर्ववत्पिधानादि कुर्यात् ।
 अनन्तरञ्च तत्र आद्रदेवताभूतान् पित्रादीन् गन्ध-पुष्प-धूप-दीपैर-
 र्चयेत् । एवं मातामहादिआद्रेऽपि कुर्यात् ।

इत्यर्थनिरूपणं ।

अथ गन्धादिदानं ।

तत्र तावदिधिमाहृतुर्मनु-वृहस्पती ।

उपवेश्य तु तान् विप्रानासनेषु जुगुप्सितान् ।

गन्ध-माल्यैः सुरभिभिरर्चयेद्देवपूर्वकं ॥

अस्यार्थः । उपवेशनानन्तरन्तानुपविष्टान् विप्रान् गन्धमाल्यैरर्चयेत् ।
 'गन्धान्' कुङ्कुम-कर्पूरादीन् दद्यात् । 'माल्यानि' कुसुमस्रजः ।
 सुरभिग्रहणं माल्यविशेषणं । अतो निर्गन्धानि पुष्पाणि न दद्यात् ।
 गन्धेष्वपीदं विशेषणं असुरभिगन्धनिवृत्त्यर्थं युक्तं । अथवा सुरभिग्र-
 हणं स्वतन्त्रमेव धूपसङ्गृह्यार्थं व्याख्येयं । 'पूर्वकमिति देवेभ्यो ब्राह्म-
 णेभ्यः पूर्वं दत्त्वा ततः पितृभ्यो दातव्यं । इदञ्च देवपूर्वकत्वस्य पुनर्ग्रहणं
 प्राग्भोजनप्रवृत्तौ तु पान-व्यञ्जनादिदाने न निचय इत्येवमर्थमाहुः ।
 अन्यथा कोऽर्थः पुनरभिधाने भवेत् । 'अजुगुप्सितान्' अनिन्द्यान्
 विप्रान् । अनुवादेऽयं तादृशानामेव विधानात् । अथवा सत्यपि
 भृतप्रत्ययनिर्देशे प्रकृत्यर्थकर्त्तव्यतानिषेध एवायं । उपविष्टान् जुगुप्सेत
 न निन्देदित्युक्तं भवति, प्रत्ययार्थत्वात् त्यागो वरं न सर्वपदार्थत्याग इति
 मन्यते । अनुवादे हि ह्यस्तमेव पदमनर्थकं स्यादिति ।

बौधायनस्तु गन्धादिदानस्यार्थानन्तर्यमाह ।

अथैतांस्तिर्लमश्रा अपः प्रतियाह्य गन्धमाल्येन चालङ्कृतेति ।

'अथ' उपवेशनानन्तरं, 'एतान्' पित्र्यब्राह्मणान्, 'अपः' अर्थार्थाः ।

धूपस्यापि दानमाह तुः शङ्खलिखितौ ।

गन्ध-माल्य-धूपैरलङ्कृत्येति ।

नागरखण्डे ।

ततस्तु चन्दनादीनि दीपनानि समाददेत् ।

'ततः' अर्थदानानन्तरं ।

कौशिकसूत्रे त्वञ्जनादर्शयोरपि प्रदानमुक्तं । गन्ध-माल्य-धूपान्च-
 नादर्श-प्रदीपस्याहरणं ।

आहरणस्य दृष्टार्थत्वाद् ब्राह्मणेषु तत्सम्पादनकर्त्तव्यतावगन्तव्या ।

आश्वलायनगृह्ये त्वाच्छादनदानमणुक्तं ।

एतस्मिन् काले गन्ध-माल्य-धूप-दीपाच्छादनानां प्रदानं ।

‘एतस्मिन्’ अर्थदानानन्तरं ।

बोधायनसूत्रेऽपि ।

अथैतान् वस्त्र-गन्ध-धूप-दीप-माल्यैर्यथोपपादं सम्पूज्य पृच्छ-
त्युद्धृत्यतामिति ।

‘यथोपपादं’ यथोपपत्तिगुणजातिप्रकर्षम्, ‘पृच्छति’ उपविष्टान्
ब्राह्मणानग्नौकरणार्थं सर्वप्रकारमन्नसुभ्रियतामिति प्रश्नं कुर्यात् । तथा
“स्वधां दत्त्वा वस्त्र-भोजन-गन्ध-पुष्प-धूपादिभिरर्चयित्वा पितृननु-
ज्ञाप्य” इति ‘स्वधा’ अर्थ्यादकं । अत्र यद्यपि गन्धादिदानात् पूर्वं
वस्त्रप्रदानमास्नातं तथापि पाठक्रमं बाधित्वा धूपदीपदानानन्तरमेव
तत्कार्यं ।

तथाचोक्तं कालिकापुराणे ।

ततोऽभ्यर्च्य सुरान् पूर्वं सान्निध्यं कल्प्य वै पितृन् ।

गन्धाद्यैर्गन्ध-माल्यैश्च विधिवद् यन्नतोऽर्चयेत् ।

धूप-दीपावसाने तु आच्छादनं नियोजयेत् ॥

‘सान्निध्यं कल्प्य’ आवाहनेन पितृणां सन्निधानं परिकल्प्य,
अथवा विश्वेदेवार्चनानन्तरं पितृब्राह्मणानां सन्निधानं परिकल्प्य
कृत्वा तत्र पितृनर्चयेत् । ‘गन्धाद्यैः’ सौरभयुक्तैः । ‘गन्धैः’ चन्दना-
दिभिः । माल्यैश्चार्चयेत् । ‘आच्छादनं नियोजयेत्’ पुत्रादिभिः
संयोजयेत् तदुद्देशेन दद्यादित्यर्थः ।

पाद्म-मातृययोरपि ।

या दिव्येत्यर्थमुत्सृज्य दद्याद्गन्धादिकं ततः ।

वस्त्रोत्तरञ्चानुपूर्वं दत्त्वा संस्त्रवमादितः ॥

“या दिव्या इत्यनेन मन्त्रेणार्थं दत्त्वा, ‘गन्धादिकं’ गन्ध-पुष्प-धूप-दीपं, ‘वस्त्रोत्तरं’ वस्त्रमुत्तरं, यस्य दीयते तत्पितृभ्यो दत्त्वा पात्रस्य जलशेषं पितृपात्रे निधाय तत्पात्रमुत्तरप्रदेशे न्युज्जं कुर्यादित्यनेन सम्बन्धः । ‘अनुपूर्वं’ आनुपूर्व्येण, प्रथमं गन्धं दत्त्वा ततः पुष्पाणि ततो धूप-दीपमाच्छादनं दद्यादिति ।

वैजवापेन तु आच्छादनदानान्तरं यज्ञोपवीतदानमुक्तं ।

तस्योपरि कुशान् दत्त्वा प्रदद्याद्देवपूर्वकं ।

गन्धपुष्पाणि धूपञ्च दीपं वस्त्रोपवीतके ॥

‘तस्य’ न्युज्जीकृतपितृपात्रस्य, उपरि कुश-गन्ध-पुष्पाणि दत्त्वा वैश्वदेविकब्राह्मणपूर्वकं प्रित्रादिब्राह्मणकरेषु गन्धादि दद्यात् । अनेन पित्र्यगन्धादिदानस्य दैवगन्धादिदानेन सह क्रमोपदेशेन दैवे पित्रे चार्चनं पदार्थानुसमयेन कार्यमिति ज्ञायते । तेन याज्ञवल्क्योक्तेन काण्डानुसमयेन सह अस्य पदार्थानुसमयस्य विकल्पो वेदितव्यः । न चायं गन्धादिदानात् प्रभृत्येव तत्पूर्वन्तु काण्डानुसमय एवेति वाच्यं । प्रयोगवैरूप्यापत्तेः । देवांश्च पितृंश्चावाहयिष्य इत्यनुज्ञाप्येत्यादिना गन्धादिदानात् प्रागेवानुष्ठानस्य पैठौनसिना स्मृतत्वाच्च । अस्य च गन्धादिदानस्य न्युज्जीकृतपात्रोपरि कुशनिधानानन्तर्यमपि वैकल्पिकं वेदितव्यं । निरन्तरदर्शितमत्स्यपुराणवचने तत्पूर्वमेवावश्यकर्तव्यताया अवगमात् । ‘वस्त्रं यज्ञोपवीतके’ इति । वस्त्रं यज्ञो-

पवीतं च दद्यात् । न चैतत् “वस्त्राभावे यज्ञोपवीतकं” इति
वृद्धशातातपविहितं वस्त्रप्रतिनिधिरूपं यज्ञोपवीतमिति मन्तव्यं,
समुच्चयाभिधायकसमासविरोधात् यज्ञोपवीतप्रकरणप्रदर्शितस्वत-
न्त्रयज्ञोपवीतदानोपदेशवाधापत्तेश्च ।

विष्णुना त्वलङ्कारदानमण्डकं ।

निवेद्य चानुलेपन वस्त्र-पुष्पालङ्कार-धूपैः शक्त्या विप्रान् समभ्यर्च्य ।
निवेद्येत्यनुलेपनादीनि पित्राद्युद्देशेन ब्राह्मणेषु सम्पाद्य तैस्तानभ्यर्च्या-
लङ्कृत्य वक्ष्यमाणं कुर्यादित्यर्थः ।

इति गन्धादिदानविधिः ।

अथ गन्धादिदानेतिकर्त्तव्यता ।

तत्र तावद्विश्वेदेवगन्धादिदाने प्रदर्शिता मन्त्राः पित्र्यगन्धादि-
दानेऽपि वेदितव्याः । “दीपश्चेदं ज्योतिर्देवे पित्र्ये च कर्मणि” इत्यादे-
र्भविष्योत्तरवचनस्य तत्साधारण्यप्रतिपादकस्य विश्वेदेवगन्धादिदान-
प्रकरणे प्रदर्शितत्वात् । एवमेव आहुकर्त्ता गन्धैर्गानुलेपने क्रियमाणे-
ऽपि पवित्रकरत्वमङ्गं पुनर्दिजैः क्रियमाण इति तत्प्रकरणप्रदर्शितवच-
नवशादिहायवगन्तव्यं । एवमेव गन्धादिपूजासिद्ध्यर्थं आहुकर्त्ता
ब्राह्मणेन चोत्तरीयोपवीतयोः ब्राह्मणस्तन्धादनुत्तारणं वर्तुलपुण्ड्रा-
करणं ब्राह्मणेन शिखायामेव माल्यधारणं गन्धादिदानस्योदक-
पूर्वकत्वमित्येवमादयो नियमाः समाना वेदितव्याः । विशेषस्तु च्यते ।
गन्धदानादौ गन्धद्वारामित्यादिमन्त्रोच्चारणान्ते पितृ-पितामह-
प्रपितामहानां नाम-गोत्रोच्चारणं कर्त्तव्यं ।

तथाचोक्तं आदित्यपुराणे ।

अतोऽर्थं प्रदहेद्भूपं पितृनुद्दिश्य धर्मवित् ।

सङ्कीर्त्य नाम-गोत्रादि प्रत्येकञ्च प्रकल्पयेत् ॥

यस्माद्भूपदानेन पितृणामक्षया प्रीतिर्जायते अत एतदर्थं नाम-
गोत्राद्युच्चारणपूर्वकं पितृनुद्दिश्य ब्राह्मणानां पुरतो घृत-मधुयुक्तं
गुग्गुल्वादिकं धूपप्रकरणोक्तं धूपं प्रदहेत् तच्च पित्रादिभ्यः कल्पये-
त्तदुद्देशेन दद्यादित्यर्थः । अत्र यद्यपि धूपदान एव नाम-गोत्राद्युच्चारणं
प्रतीयते तथापि गन्धादिदानादावप्यनुसन्धेयं ।

अत आह पैठीनसिः ।

नाम-गोत्रे समुच्चार्य दद्याच्छ्रद्धासमन्वितः ।

पितृनुद्दिश्य विप्रेभ्यो गन्धादीन् देवपूर्वकं ॥

आदिशब्देन पुष्प-धूपाच्छादनानि संगृह्यन्ते । अतएवाह हारीतः,
“गन्धान् पितृगोत्र-नाम गृहीत्वाप उपस्पृश्यैवमेवेतरयोर्धूप-दौप-
मात्याच्छादनं” इति । पित्रर्थं ब्राह्मणहस्तेऽपानिनीय गन्धान् चन्द-
नकुङ्कुमकर्पूरादीनादाय वक्ष्यमाणप्रकारेण पितुर्नाम-गोत्रे समुच्चार्य
ब्राह्मणहस्त एव गन्धं दत्त्वाप उपस्पृश्यैवमेव पुष्प-धूप-दौपाच्छादानं
दद्यात् । ‘इतरयोः’ पितामह-प्रपितामहयोः, ‘एवमेव’ पितुर्वि,
गन्धाच्छादनान्तं तत्तद्ब्राह्मणहस्ते दत्त्वादकं संस्पृशेदित्यर्थः । तदेवं
गन्धादिदानं कृत्वा कृताञ्जलिः आद्रुकर्त्ता आदित्या रुद्रा वसव
इत्येतामृचं जपेत् ।

तथा च लिङ्गदर्शनं ब्रह्मपुराणे ।

तानर्च्य भूयोगन्धाद्यैर्धूपं दत्त्वा च भक्तिः ।

आदित्या रुद्रा वसव इत्यृचमजपत् प्रभुः ॥

‘तान्’ पित्रादीन्, गन्ध-पुष्पैरभ्यर्च्याच्छादनान्तं कृत्वा “आदित्या रुद्रावसवः सुनिष्पाद्य वा चामा पृथिवीमन्तरिक्षं । सजोषसेयज्ञं मुचन्तु देवा ऊर्ध्वं कृण्वन्त्वध्वरस्य केतुः” इत्येतामृचं वराहः पठितवान् । अतोऽन्येनापि आडं कुर्वता गन्धादिदानान्ते चक्ष् पठितयेति गम्यते । विष्णुधर्मोत्तरे तु द्विजानवलोकयन् अमुमेव मन्त्रं जपेदित्युक्तं ।

सम्पूज्य गन्ध-पुष्पाद्यैर्ब्राह्मणान् प्रयतः सदा ।

आदित्या रुद्रा वसवो द्विजान् वीक्षन्स्ततो जपेत् ॥

अत्र यद्यपि वीक्षन् जपेदिति जपावेक्षणयोस्तुल्यकालता प्रतीयते तथापि मन्त्रोच्चारणान्त एव द्विजावेक्षणं कर्त्तव्यं । तत्र तस्य कारणमन्त्रत्वात् ।

तथा च विष्णुः ।

विप्रान् समभ्यर्च्यादित्या रुद्रा वसव इति वीक्ष्य ।

अत्रैतिकरणादिमामृगभृणात् रश्मनामृतस्येतिवत्करणमन्त्रत्वं प्रतीयते ।

कठसूत्रे तु मन्त्रान्तरमुक्तं ।

यास्तिष्ठन्त्यभृता वाग्यन्मे मातेति त्रिभिः पाद्यार्थाचमनीयो-
दकानि चानयेदेताभिरेवादित्या रुद्रा वसव इत्येतान् समौ-
क्ष्याग्नौकरवाणीति पृच्छति ।

अत्र एताभिरिति सर्व्वनान्ना मन्त्रोपादानस्य कृतत्वादादित्या रुद्रा वसव इतीतिकरणस्वरूपमात्रार्थपरोव्याख्येयः ।

अत्रैवं गन्धादिदानादौ प्रयोगः । यथोक्तप्राचीनावीतित्वादि-

पित्र्यधर्मश्रुतः कर्त्ता प्रथमोपविष्टपैत्रब्राह्मणकरेण सुगन्धिवन्दना-
 दिकल्कमादाय गन्धद्वारामित्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य ॐ अमुकगोत्रा
 अस्मत्पितरः अमुकशर्माणः सपत्नीकाः वसुरूपाः अयं वेगन्धः स्वधा
 नमोनम इत्यभिधाय सितोदके ब्राह्मणहस्तेऽर्पयेत् । ब्राह्मणेन च
 सुगन्ध इत्युक्ते जलमुपस्पृश्यैवमेव पितृस्थानोपविष्टद्वितीयादिदिजेषु
 गन्धदानं प्रवर्त्तयेत् । ततः पितृपदस्थाने पितामहपदं वसुप-
 दस्थाने रुद्रपदं प्रयुज्य पैतामहदिजेषु तयोरेव स्थानयोः क्रमेण
 प्रपितामहपदं आदित्यपदं प्रयुज्य प्रपैतामहेषु दिजेषु पूर्व्वेणैव
 वाक्ये न गन्धदानं कुर्यात् । तदनन्तरं मन्त्रोच्चारणान्तं कृत्वा
 अमुकगोत्राः अस्मन्मातामहाः अमुकशर्माणः सपत्नीका वसुरूपा
 इत्युच्चार्यायं वो गन्ध इत्यादिना वाक्येन मातामहेषु दिजेषु
 गन्धं दत्त्वा मातामहपदस्थाने प्रमातामहपदं मातुः पितामहा
 इति वा प्रयुज्य वसुपदस्थाने रुद्रपदञ्च प्रयुज्य प्रमातामह-
 दिजेषु मातामहपदस्थाने रुद्रप्रमातामहपदं मातुः प्रपितामहा इति
 वा प्रयुज्य रुद्रपदस्थाने आदित्यपदं प्रयुज्य प्रपैतामहेषु दिजेषु
 मातामहवाक्येनैव गन्धं दद्यात् । ततस्तत्करस्थितैर्गन्धैः आङ्ग-
 कर्त्ता क्रमेण तान् ब्राह्मणान् भालाद्यङ्गेषु विलिम्बेत् । त एव वा स्वयं
 लिम्बेयुः । अनन्तरं गन्धवत्प्रशस्तानि पुष्पाणि पत्राणि चादाय
 पुष्पवतीमृचमुच्चार्य गन्धपदस्थाने पुष्पपदं प्रयुज्य पूर्व्ववत् पूर्व्वेणैव
 वाक्येन ब्राह्मणकरेषु पुष्पं पत्रञ्च दद्यात् । एवमेव धूरमीत्युच्चार्य
 गन्धपदस्थाने धूपपदं प्रयुज्य पूर्व्ववत् पूर्व्वेण वाक्येन धूपं दद्यात् ।
 एवमेव धूपपदस्थाने अयं दीप अयं वो ज्योतिः अयं दीपप्रकाश

इत्येतेषामन्यतमप्रयोगेन^(१) दीपं दद्यात् । एवमेव तत्तद्देयद्रव्य-
वाचकपदानि दत्त्वा वस्त्रालङ्कारादिकं दद्यात् । तदनन्तरं कृता-
ञ्जलिः कर्त्ता पितृणामर्चनं सम्पूर्णमस्त्विति पित्र्यदिजान् प्रति-
वदेत् । तैश्चास्वर्चनं सम्पूर्णमिति प्रतिवचने कृते सङ्कल्पसिद्धिर-
स्त्वित्यादिकं आचमनान्तं वैश्वदेविकवत् कुर्यात् । तदनन्तरमादित्या
रुद्रा वसव इत्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य ब्राह्मणवेक्षणं कुर्यात् । तदेवं
गन्धादिदानं निर्वर्त्य आहुभूमिशोधनादिकं कुर्यात् । तथा च
कालिकापुराणे ।

निर्वर्त्य ब्राह्मणादेशात् क्रियामेवं यथाविधि ।

पुनर्भूमिं तु संशोध्य पङ्क्तेरन्तरमाचरेत् ।

भाजनानि ततोदद्याद्भुक्तशौचं पुनः क्रमात् ॥

‘एवं’ अनेन प्रकारेण, ‘ब्राह्मणादेशात्’ ब्राह्मणानुज्ञया, गन्धा-
दिदानानां क्रियां निष्पाद्यार्चनप्रसङ्गपतितकुशकुसुमादिद्रव्ययुक्ता-
मर्चकपदपातोपहतां भूमिं पतितकुशाद्यपनयनेन करपरिमार्जनेन
‘संशोध्य’ शुचीकृत्य, ‘पङ्क्तेरन्तरं’ भोजनपात्रस्थापनपर्याप्तप्रदेशं,
परितोभस्मादिरेखादिरचितमण्डलैरन्योन्यव्यवधानं कुर्यात् । ‘भाज-
नानि’ भोजनपात्राणि, ‘दद्यात्’ यथोक्तमण्डलमध्ये स्थापयेत् । ततो
ब्राह्मणहस्तचालनाय जलं दत्त्वा पात्रचालनं कुर्यात् ।

मर्यादाकरण-हस्तप्रचालनयोः पौर्वापर्यविपर्यये दोषो मत्स्य-
पुराणेऽभिहितः ।

(१) धूपपदस्थाने दीपपदप्रयोगेन इति ख० ।

अकृत्वा भस्ममर्थादां यः कुर्यात्पाणिशोधनं ।

आसुरन्तद्भवेच्छाङ्गं पितृणान्नोपतिष्ठते ॥

मर्थादाशब्देनात्र यथाव्याख्यातं पङ्क्तेरन्तरमेवोच्यते । भस्मग्रहणं
नैवारचूर्णाद्युपलक्षणार्थं ।

अतएव ब्रह्मपुराणे ।

मण्डलानि च कार्याणि नैवारैश्चूर्णकैः शुभैः ।

गौरमृत्तिकया वापि प्रणीतेनाथ भस्मना ।

पाषाणचूर्णसङ्कीर्णमाहृतञ्च विवर्जयेत् ॥

मृगुणा तु ब्राह्मणादिवर्णविभागे मण्डलानां संस्थापनविशेष-
स्तत्साधनञ्चोक्तं ।

भस्मना वारिणा वापि कारयेन्मण्डलं ततः ।

चतुष्कोणं द्विजाय्यस्य त्रिकोणं क्षत्रियस्य तु ।

मण्डलाकृतिं वैश्यस्य शूद्रस्याभ्युत्थनं स्मृतं ॥

‘मण्डलाकृति’ वर्तुलाकारं ।

ब्रह्माण्डपुराणे तु हस्तपात्रचालनोदकस्य प्रतिपत्तिरुक्ता ।

प्रचाल्य हस्तपात्रादि पञ्चादङ्गिर्विधानवित् ।

प्रचालनजलं दर्भैस्तिलैर्मिश्रं क्षिपेत् शुचौ ।

एतच्च पादप्रचालनमण्डले प्रक्षिप्यत इति शिष्टाचारः ।

इति गन्धादिदानेतिकर्त्तव्यता ।

समाप्तञ्च पित्र्यर्चनकाण्डं ।

महादेवमहीपालमान्योहेमाद्रिरादरात् ।

करोति निपुणं पुण्यमग्नौकरणनिर्णयं ॥

अथाग्नौकरणनिर्णयः ।

तत्राग्नौकरणहेमः किं प्राचीनावीतिना कार्यं यज्ञोपवीतिना वेति सन्देहे चिन्त्यते । तत्र तावत्पितृरूपदेवतायोगमन्त्रगतस्वधाशब्दप्रयोगाभ्यां प्राचीनावीतिना कार्यं इति मन्यन्ते । तथाहि । अग्नये कथ्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पितृमते स्वाहेति शङ्खलिखितादिप्रदर्शितमन्त्रवर्णप्रकाशस्य कथ्यवाहनत्वविशिष्टस्याग्नेः पितृमत्वविशिष्टस्य च सोमस्य देवतात्वमवगम्यते । तत्र कथं नाम यत्पितृभ्योदौयतेऽन्नादि तदुच्यते । तस्य च देवैरसम्बन्धादग्निना पितृभ्य एव तद्दोढ्यं । पित्र्येष्टौ च श्रूयते । “अग्निं कथ्यवाहनं यजति य एव पितृणामग्निस्तमेव तदयजति” इति । शतपथश्रुतिस्वाह “इव्यवाहनावै देवानां कथ्यवाहनः पितृणां तस्मादाहाग्नये कथ्यवाहनायानुब्रूहि” इति । अतोऽत्र पितृरूपोऽग्निर्देवता । ननु येन शब्देन विधीयते देवता तेनैव सा निरूप्या नान्येन, अन्येन निरूप्यमाणान्यैव भवेत् । अतएवेन्द्र-महेन्द्रयोः कर्मसमवायिदेवतास्वरूपं भिन्नमेवेति समर्थयन्ते । अतः कथ्यवाहनशब्देन विहिता देवता कथं पितृरूपेत्युच्यते । मैवं । पितृ-पितामहादिशब्दैर्विहितानां यथा पितृशब्देन निरूपणमविरुद्धन्तथा तत्रापि भविष्यति । तत्रापि विरुद्धमिति चेत् । तन्न । एवं हि सति पितामहादिदैवत्ये कर्मणि पित्र्यकर्मविहितधर्मान्वयो न सिध्येत् । अथ वाक्यान्तरेण तेषां पितृत्वाभिधानात् पितृभ्यो दद्यादिति देवतात्वावगमाच्च पितृशब्देन निरूपणं न विरुद्धत इत्युच्यते । तर्हि कथ्यवाहनस्याग्नौरपि प्रमाणान्तरेणैव पितृरूपत्वावगतौ पितृशब्देन निरूपणं न मन्दो भवति । पितृमत्त्वं नाम

सोमस्य सोमादिपितृगणाधारत्वं तदुपयोज्यत्वं वा । तदेतदु-
 भयविधं पितृमन्त्रिधानं लिङ्गात्सोमस्य पितृरूपत्वङ्गमयति । तथा च
 श्रुतिः । “पितृदेवत्योवै सोमः” इति । पितृमत्त्वञ्च न सोमस्योपलक्षणं
 किन्तु विशेषणं । तच्च दृष्टार्थत्वमालोच्य विशेषणीभूतानां पितृणां
 सहभावेन देवतार्थत्वमिति गम्यते । यन्तु “त्वष्टा सोमं पिव” इत्यत्र
 त्वष्टुर्देवतात्वं निराकृतं तद्देवताविधिवाक्ये कवलपात्रीवत् श्रुतेरित्य-
 दोषः । हारीतस्यतिश्चानयोः पितृरूपत्वं गमयति । “मेत्तणपाणि-
 रनुज्ञातोयत् सोमाय पितृमते जुहोति सोमज्येष्ठांस्तेन सोमपांश्च
 पितृन् प्रीणाति । यद्यमायाङ्गिरस्वते यमज्येष्ठान् वर्हिषदस्तेनाग्नि-
 ज्येष्ठानग्निष्वात्तांश्च यदग्निं कव्यवाहनं खिष्टकृतं तेन यन्मेत्तणमादधा-
 त्यात्मानं तेन प्रीणाति” इति । किञ्च कव्यवाहनाग्निऽपितृमत्सो-
 मयोश्चातुर्मास्यान्तर्गतायां पित्र्येष्टौ देवतात्वदर्शनात् पितृरूपत्व-
 मवसीयते । इष्टौ चानयोः प्राचीनावीतवतौज्या दृष्टा, अतः
 पिण्डपितृयज्ञहोमेऽग्नौकरणे च तद्देव भवितुमर्हति । तदेवमस्य
 कर्मणः पितृदेवतत्वे स्थिते “प्राचीनावीतं पितृणां” इति च स्मृतेः
 प्राचीनावीतिना होमः कार्यः । होममन्त्रे स्वधाशब्दप्रयोगश्च दृश्यते ।
 “सोमाय पितृमते स्वधा नमोऽग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नमः”
 इति । स्वधाकारश्चासाधारण्येन पितृत्वप्रतिहेतुः । तथा च शतप-
 थश्रुतिः । “वाचं धेनुमुपासीत तस्याश्रुत्वारस्तनाः स्वाहाकारो
 वषट्कारो हन्तकारः स्वधाकारस्तस्यै द्वौ स्तनौ देवा उपजीवन्ति
 स्वाहाकारश्च वषट्कारश्च हन्तकारश्च मनुष्याः स्वधाकारं पितरः”
 इति । अतो प्राचीनावीतिना कार्यः ।

मनुस्यतिश्च साक्षात् प्राचीनावीतं विदधाति ।

अपसव्यमग्नौकृत्वा सर्वमावृत्परिक्रमं ।

अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं शुचि ॥ इति ॥

कन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनोऽपि “अग्नौ द्वे आहुती जुहोति देवेभ्यः” इति पिण्डपितृयज्ञप्रकरणान्नातदेवश्रुतिमामर्थ्यात् पितृ-यज्ञात्मकस्य होमस्य दैविकत्वमभिप्रेत्य तद्विकृतिभूतस्याग्नौकरणहोम-स्यापि दैविकत्वं मन्यमानः “अग्नौकरणहोमस्तु कर्त्तव्य उपवीतिना । प्राङ्मुखेनैव देवेभ्यो जुहोति” इति श्रुतेः यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यत्वं पूर्वमभिधाय न्यायान्तरेण सिद्धान्ततया प्राचीनावीतिकर्त्तव्यत्वमुक्त-वान् । “अपसव्येन वा कार्य्या दक्षिणाभिमुखेन च । निरूप्य हविर-न्यम्ना अन्यस्मै नहि ह्यते” इति । अस्यार्थः । पिण्डपितृयज्ञे पितृभ्यो वो जुष्टं निर्वपामीति मन्त्रे सक्तदेव होमदेवतार्थं पिण्डदेवतार्थञ्च निर्वपः क्रियते । ततश्च निर्वपमन्त्रसामर्थ्यात् पितृरूपयोरेव सो-माग्न्योर्देवतात्वमिति गम्यते । देवरूपयोर्देवतात्वाभ्युपगमे अन्यस्मै निरूप्यमन्यस्मै ह्यत इत्ययुक्तमापद्येन । अतः पितृयज्ञहोमः पित्र्यत्वात् प्राचीनावीतादिपित्र्यधर्मयुक्तेन क्रियत इति तद्विकृतिभूतः अग्नौ-करणहोमोऽपि तद्धर्मयुक्तेनैव कार्य्य इति अयमेव पक्षः श्रेयानितिम-न्यमान आश्वलायनः पिण्डपितृयज्ञसूत्रे स्वमतत्वेन पिण्डपितृयज्ञहोमं पितृकधर्मयुक्तमुक्त्वा परमतत्वेन दैविकधर्मयुक्तमुक्तवान् प्राचीनावीतीत्व-मुपाधाय मेक्षणेनादायावदानसम्पदा जुहुयात् सोमाय पितृमते स्वधानमोऽग्नये कथ्याहनाय स्वधानम इति स्वाहाकारेणाग्निं पूर्वं यज्ञोपवीतीति । अतोऽयमग्नौकरणहोमः प्राचीनावीतयुक्तेन कार्य्यः ।

अत्रोच्यते । कथवाहनत्वादिलिङ्गानुमीयमानपितृत्वयुक्तदेवतानुरोधेन होमस्य पित्रत्वमापाद्य प्राचीनावीतमुच्यमानं प्रत्यञ्चश्रुतिनिर्दिष्टदेवत्व-युक्तदेवतान्वयनिष्पादितदैवकर्मत्वोपनीत-यज्ञोपवीतप्रतीत्या बाध्यते । तथा च श्रुतिः ।

स उद्वास्याग्नौ द्वे आहुती जुहोति देवेभ्यो देवान् वा एष उपावर्त्तते य आहिताग्निर्भवति योदर्शपूर्णमासाभ्यां यजते अथैतत् पितृयज्ञेनैवा-चारीत्तदु देवेभ्यो निष्कृते स देवैः प्रसूतोऽप्येतत्पितृभ्यो ददातीति ।

दैवञ्च कर्म यज्ञोपवीतिना कार्यं तथा च पिण्डपितृयज्ञे श्रूयते ततो देवा यज्ञोपवीतिना भूत्वा दक्षिणं जान्वाच्यापासीदन्तीति । “अन्यथानुपपत्त्या हि श्रुतेरस्याः सदैव तु । कर्त्तव्यं दैविके सव्यमानर्थ-कृतमतोन्यथा” । अतोऽस्य होमस्य दैविकत्वादयं यज्ञोपवीतिना कार्यः । नन्वस्य दैविकत्वे पितृभ्योजुष्टं निर्वपामीति निर्वपमन्त्रविरोधः । मैवं । यथा दर्श-पूर्णमासयागेऽनेकदेवतासम्बन्धित्वेन निरूपेण ब्रौहिषु प्रोक्षित्येषु अग्नये वोजुष्टं प्रोक्षामीत्यत्र वः इत्येष शब्दः केषुचिदेव ब्रौहिषु पर्यवस्यति न सर्वेषु । तथा पितृभ्योजुष्टं निर्वपामीत्यय-मपि केषुचित्पिण्डार्थेऽप्येव पर्यवस्यति न तन्मिश्रानपि होमार्थान् व्याप्नोति । तूष्णीमेव सर्वनिर्वाप इत्येतस्मिंस्तु पक्षे मन्त्रविरोधशङ्कैव नास्ति । अस्ति चायमपि पक्षः । तथा चापस्तम्बः मृन्मये निर्वपति पितृभ्योजुष्टं निर्वपामीति तूष्णीं वेति । तूष्णीं पृथङ्निर्वाप इत्यस्मिंस्तु पक्षे सुतरां न विरोधशङ्का अस्ति, चायं पक्षः, तथा च चरकाध्वर्युसूत्रकृद्भट्टः,

पवित्रान्तर्हिते चरुं त्रिनिर्वपति यज्ञोपवीती दक्षिणेन हस्तेन

त्रिः प्राचीनावीती सव्येन हस्तेन यज्ञोपवीतीमेक्षणेन जुहुयात् सो-
माय पिबमते स्वधा यमायाङ्गिरस्वते पिबमते स्वधा नमोऽग्नये
कव्यवाहनाय स्वधा नम इति ।

तस्मान्न निर्वापमन्त्रविरोधः । अग्नौकरणप्रकृतिभूते पिण्डपिब-
यज्ञहोमे चोपवीतोपदेशो दृश्यते ।

तत्र तावद्वैजवापः ।

आज्यमासिचोदास्य यज्ञोपवीत्यन्वाहार्यपचने मेक्षणेन द्वे आहुती
जुहोत्यग्नये इति पूर्वां सोमायेत्युत्तरामिति ।

‘अन्वाहार्यपचनः’ दक्षिणाग्निः ।

आपस्तम्बोऽप्याह ।

अध्वर्युरूपवीती दक्षिणं जान्वाच्य मेक्षणे उपस्तीर्य तेनावदा-
याभिघार्य सोमाय पिबमते स्वधा नम इति दक्षिणाग्नौ जुहोति
यमायाङ्गिरस्वते पिबमते स्वधा नम इति द्वितीयामग्नये कव्यवाह-
नाय स्वधा नम इति तृतीयां मेक्षणेन तण्डुलान् ऊत्वा तृष्णीं
मेक्षणादधाति न यमाय जुहोतीत्येक इति ।

आह सांख्यानः ।

दक्षिणं जान्वाच्य यज्ञोपवीती प्रागासीनो मेक्षणेन जुहोत्यग्नये
कव्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पिबमते स्वाहेति ।

ननु सूत्रकारैः पिण्डपिबयज्ञमधिकृत्यैवोपवीतं होमे विहितं तस्य
च प्रकृतहोमगृहीतत्वाच्चातत्वाच्च नाप्रकृतस्मार्त्ताग्नौकरणहोमे तद्भवि-
तुमर्हति । किन्तु सृतिविहितं प्राचीनावीतमेव तत्रान्वयं लभते । मैवं ।
यथा औतोऽपि पिण्डपिबयज्ञोवचनात् स्मार्त्ताग्नौ क्रियते, यथा च

प्रकृताग्नेयादिगृहीताप्रयाजादयोऽप्रकृतसौर्यादियागान्वयं लभन्ते ।
तथा औनप्रकृतपिण्डपितृयज्ञसम्बन्धुपवीतमप्यतिदेशात् स्मार्त्ताप्रकृ-
ताग्नीकरणहेमान्वयं लप्स्यते । वाचनिकश्चातिदेशः ।
तथाचाश्वलायनगृह्यं ।

उद्धृत्य घृताक्तमन्नमनुज्ञापयति अग्नौ करिष्ये करवै करवाणीति
वा प्रत्यभ्यनुज्ञाक्रियतां कुरुष्व कुर्विति अग्नौ जुहेति यथोक्तं
पुरस्तादिति ।

‘पुरस्तात्’ पूर्वं पिण्डपितृयज्ञप्रकरण इत्यर्थः ।
कात्यायनगृह्येपि ।

उद्धृत्य घृताक्तमन्नं पृच्छति अग्नौ करिष्ये इति कुरुष्वेत्यनु-
ज्ञातः पिण्डपितृयज्ञवद्भवेति ।

अत्र यद्यपि पिण्डसाध्यः पितृयज्ञइति मुख्यया वृत्त्या पिण्डदा-
नस्यैवेदं नामधेयं तथापि दण्डिवल्लक्षणया होमस्यापि कल्पना
इत्यूहनीयं, चातुर्मास्ये प्रथमे पर्वणि वैश्वदेवनामवत् । तदेवं पिण्ड-
पितृयज्ञवदित्यनेन होमेतिकर्तव्यतातिदेशे सिद्धे यज्ञोपवीतधर्मक-
ताग्नीकरणस्योपपन्ना ।

याज्ञवल्क्योऽप्याह ।

कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातो ऊत्वाग्नी पितृयज्ञवदिति ।
प्रचेता अपि ।

कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातो ऊत्वाग्नी पितृयज्ञवदिति ।
पारस्करोऽप्याह ।

पैतृकैरभ्यनुज्ञातो जुहेति पितृयज्ञवत् ।

अतोनिदेशादुपवौतिनाग्नौकरणहोमः कार्यः । उपदेशश्च भवति ।

तथा च गृह्ये वैजवापः ।

यज्ञोपवौत्यग्नौ करवाणीत्यामन्त्राग्नौकरणं कुर्यादिति ।

आह गोभिलः ।

मेत्तणेनोपघातं जुहुयात्स्वाहा सोमाय पितृमत इति पूर्वां स्वाहा-
ग्नये कव्यवाहनायेति द्वितीयां अत ऊर्ध्वं प्राचीनावीतीति ।

बृहन्मन्त्रेण ।

अग्नौकरिष्यामीत्यामन्त्रणं होम्यतः कुर्वित्युक्तः कांस्यमये चरोः
समवदाय मेत्तणेनोपघातं जुहुयात् स्वाहा सोमाय पितृमत इति
पूर्वां स्वाहाग्नये कव्यवाहनायेत्युत्तरागत ऊर्ध्वं प्राचीनावीतीति ।

अत्र होमोत्तरकाले प्राचीनावीतिवचनाद्गोमकाले यज्ञोप-
वौत्येतदुक्तं भवति । नन्वेवं तर्ह्यपमव्यमग्नौकृत्वा सर्वमावृत्परिक्रम-
मित्यादिकाया मनुस्मृतेः का गतिः । उच्यते । यदि तावत्प्रा-
चीनावीतप्रतिपादनपरेयं स्मृतिः तदा विरोधे त्वनपेक्ष्यं स्यादितिन्या-
यात्प्रत्यक्षया श्रुत्या बाध एव । वस्तुतस्तु प्राचीनावीतप्रतिपादक-
त्वमस्याः स्मृतेर्नास्त्येव । तथा च मेधातिथिनास्य ओकस्य स्वमतेन
परमतेन चान्यथैव व्याख्यानं कृतं । अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नम
इत्याहुतिप्रक्षेपलक्षणं यत्कार्यं तदपमव्यं दक्षिणेन हस्तेन कर्तव्यं ।
न पुनरुभयोर्हस्तयोर्मुक्तमित्यादिनिषेधभयादुभाभ्यां सव्योपसृष्टेन
दक्षिणेन वा सव्येन केवलेनेति परमतेन व्याख्याय स्वमतेन व्याख्यानं
कृतं या अग्नावाहुतयो ह्वयन्ते तासां यः आवृत्परिक्रमः आवर्त्त-
मानानां यः क्रमः तं सर्वमपमव्यं कुर्यात् । दक्षिणमस्या आहुतीः

कुर्यान्नोदकसंस्था इत्यर्थः । अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं शुचीति
 अवनेजनाख्योयमुदकनिर्वापः । तत्र चाथोदपात्रमादायावने जप-
 तीति वाजसनेयशाखायां पिण्डपितृयज्ञान्नातस्योदपात्रस्यातिदेशिकीं
 प्राप्तिं निवर्त्तयितुमिदं दक्षिणहस्तविधानं, अतो न प्राचीनावीत-
 विधायिकेयं स्मृतिः । अथवास्तु शङ्खधरस्मृतिचन्द्रिकाकारानुसारादि-
 धायिकापि तथापि कात्यायनाश्वलायनादिस्त्रिचानुसारि-कतिपयक-
 र्त्तविषयिण्येव भविष्यति । कात्यायनेन हि आहुकल्पेऽग्नौकरणहोमे
 पिण्डपितृयज्ञवत् ऋत्वेत्युक्तं । पिण्डपितृयज्ञहोमे च मेक्षणेन जुहो-
 त्यग्नय इति सोमायेति च तेनैवोक्तं । एतत्सूत्रव्याख्यानावसरे चोपा-
 ध्यायकर्त्तव्योक्तं होमश्च यज्ञोपवीतिना प्राङ्मुखेन च कर्त्तव्यः दैव-
 त्वात् । स उद्वास्याग्नौ द्वे आहुती जुहोति देवभ्य इति श्रुतेः । न
 वा यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यः किन्तु प्राचीनावीतिनैव पित्र्यकर्माङ्गत्वात्
 प्रधानन्यायोपचाराच्चाङ्गानां महापितृयज्ञे च दैवाज्यग्रहणे यज्ञोप-
 वीतिविधानात् । स यज्ञोपवीती भूत्वाज्यानि गृह्णातीति । अथञ्च
 पित्र्यकर्माङ्गत्वेन प्रसज्यमानं प्राचीनावीतं निवर्त्तयितुं विधिर्भवन्ना-
 ज्यग्रहणादन्यत्र प्राचीनावीतमभ्यनुजानातीति गम्यते । दैवत्वेन प्राप्त-
 स्यास्य प्राचीनावीतस्यानुवादोऽस्त्विति चेत् । न । अनुवादप्रयोजनास-
 म्भवाद्वाक्यस्य प्राचीनावीतापवादपरत्वात् । अत्र यद्यपि पक्षद्वयं दृश्यते
 तथापि प्राचीनावीतपक्षस्य पश्चादुपमासात्तात्कात्यायनानुयायिभिश्चा-
 नुष्ठेयमानत्वात्सिद्धान्तता कल्प्यते तैश्चाग्नौकरणानुज्ञाभ्यर्थनादारभ्य
 प्राचीनावीतमाद्रियमाणं दृश्यते । अतो यत् नागरखण्डे प्रश्नादारभ्य
 प्राचीनावीतमुक्तं, तत्कात्यायनमतानुसारिभिरेवाश्रयणीयं ।

ततः पाकं समादाय पृच्छेद्विप्रानृपोत्तम ।

अहमग्नौकरिष्यामि होमं पितृसमुद्भवं ॥

अनुज्ञा दीयतां मह्यमपसव्याश्रितस्य भोः ।

‘ततः’ पित्र्यब्राह्मणार्चनानन्तरं । अपसव्याश्रितस्यानुज्ञा दीयता-
मिति वचनादभ्यर्थनादारभ्य प्राचीनावीतं गम्यते । आश्वलायन-
सूत्रन्तु पूर्वमेव दर्शितं । तत्र यद्यपि प्राचीनावीतं पूर्वमुक्तं पश्चाच्च
यज्ञोपवीतं तथापि तच्छाखौयैरादृतत्वात् प्राचीनावीतस्यैव सिद्धा-
न्तता व्यवसीयते । कैश्चित्पुनरनुज्ञाभ्यर्थनं यज्ञोपवीतिभिरेवानु-
ष्ठाय तदुत्तरभाविनि क्रियाकलापे प्राचीनावीतं क्रियमाणं दृश्यते ।
मत्स्यपुराणे त्वनुज्ञाभ्यर्थनोत्तरकालीनेष्वपि पर्युत्तणपर्यन्तेषु पदार्थेषु
यज्ञोपवीतमुक्त्वा परतः प्राचीनावीतमुक्तं । “यज्ञोपवीती निर्वर्त्य ततः
पर्युत्तणादिकं । प्राचीनावीतिना कार्यमतः सर्वं विजानता” ॥ एतदपि
यच्छाखागृह्यादौ विहितं सर्वथा वा येषां यज्ञोपवीतं प्राचीनावीतं
वा नाम्नातन्त्रैरेव ग्रहीतव्यं । यन्तु कथवाहनत्वादिलिङ्गेनाग्न्यादेः
पितरूपत्वमुक्तं । तन्न । न हि कथवाहनेन पितृमता वा पितरूपेण
भाव्यमित्यत्र किञ्चित्प्रमाणमस्ति, अतो न तद्योगात् पित्र्यत्वं होमस्य ।
अथ यद्यग्नौ ऊतेन देवस्याः पितृस्यास्तर्पितैर्दिजैः । भूमौ दत्तेन
तिर्यक्स्यास्तृष्यन्तु पितरः सदेति शातातपादिवचनैर्होमस्य पित्र्यत्व-
मुच्यते । तन्न । अस्य वाक्यस्यार्थवादरूपत्वेन विधिशक्त्यभावान्नात्र
होमादेः पित्र्यत्वं विधीयते । किन्तु प्रमाणान्तरावगतं यथास्थितं
आद्धं स्मर्यते, स्वधाशब्दप्रयोगो पित्र्यत्वे लिङ्गः । वचनाद्वैवेऽपि
स्वधाशब्दः ऐन्द्रागार्हपत्योपस्थानवत् । पित्र्येपि नान्दीमुखदैव-

त्येषाग्नौकरणहोमे स्वधाशब्दप्रयोगोपपत्तेः, विकृत्यो वा प्राचीनावी-
तोपवीतयोः दैव-पित्र्योभयरूपत्वान्निश्वररूपं हीदं कर्म । तच्च दैवेन
पित्र्येण वा धर्मेण युक्तं कार्यं कथं पुनर्मिश्रं स्वधा नम इति मन्त्रे
उभयदर्शनात् । स्वधा हि पित्र्यं लिङ्गं नमो दैवस्य तथा च श्रुतिः ।

स्वधाकारः पितृणां नमस्कारो देवानामुभये हीज्यन्त इति ।

अत्राहुः उपवीतविधिवचनानां भूयस्त्वात् भूयसां स्यात्सधर्म-
त्वमिति न्यायेनोपवीतिनैव कार्यो होम इति । अन्ये तु यथाशास्त्रं
व्यवस्थामेव प्राचीनावीतोपवीतयोर्मन्यन्ते ।

तथा च कात्यायनः ।

स्वाहा स्वधा नमः सव्यमपसव्यं तथैव च ।

आहुतीनां च या संख्या सा वा गम्या स्वसूत्रतः ॥ इति ॥

इति प्राचीनावीतादिनिर्णयः :

अथाग्नौकरणहोमाधिकरणनिर्णयः ।

अग्निरूपं अनग्निरूपश्चेति द्विविधमधिकरणं । तत्र तावदग्नि-
रूपस्य निर्णये केचिदाहुः, पिण्डपितृयज्ञप्रकरणे “दक्षिणाग्नौ जुहो-
ति” इति वचनादग्नौकरणे च “जुह्यात्यित्ययज्ञवत्” इति स्मरणादति-
देशप्राप्ते दक्षिणाग्नौ होम इति । अन्ये त्वाहुः, आहुतस्य गृह्योक्तत्वात्त-
दन्तर्भूतस्याग्नौकरणहोमस्य गृह्यत्वे प्रकृतगृह्याग्न्यन्वयावगमादौपास-
नेमाविति । किञ्च । स्मार्त्तं हीदङ्कर्म अतोऽगृह्याग्नावेव कर्त्तव्यं ।

यत आह याज्ञवल्क्यः ।

कर्म स्मार्त्तं विवाहाग्नौ कुर्वीत प्रत्यहं गृही ।

दायकालाहते वापि श्रौतं वैतानिकाग्निष्विति ॥

‘स्मार्त्तं कर्म’ वैश्वदेवोपासनाग्नौकरणादिरूपं, ‘विवाहाग्नौ’ विवाह-
समयसमुत्पादिते । ‘दायकालाहृते’ रिक्त्यविभागकाले, वैश्वकुलादा-
हत्य संस्कृते चौपासनेऽग्नौ कुर्वीत अत्रैतं कर्माग्निहोत्रादिरूपं वैता-
निकाग्निव्वाहवनीयदक्षिणाग्न्यादिषु कुर्वीतेत्यनुषज्यते ।

मनुरप्याह ।

अौपासनाग्नौ कुर्वीत गृह्यं कर्म यथाविधि ।

पञ्चयज्ञानपक्तिञ्च यच्चान्यद्गृह्यकृत्यकमिति ॥

अत्रोपदेशादतिदेशबाधोन्याय इत्यौपासनान्यधिकरणत्ववादिनो-
मन्यन्ते । दक्षिणाग्न्यधिकरणत्ववादिनस्तु बाधलाघवन्यायस्थिराति-
देशिकस्याप्यनुगृहाभिमतौ प्राप्तबाधस्य चात्यन्तदुष्टत्वावगतावुपदेशा-
तिदेशयोः परस्परबाधेनैव सन्निवेशापपत्तावनन्यगतिन्यायाभ्युपगम-
स्यातिदेशिकपदार्थबाधस्यान्यायत्वमनुसन्धानाः कर्म स्मार्त्तमित्या-
दिसामान्यवचनस्योपासनादिकर्मसु सावकाशत्वाद्ग्नौकरणव्यतिरिक्तवि-
षयत्वं मन्यन्ते । ननूपदेशादतिदेशोदुर्बलः किमतः । न हि दुर्बलः
इत्येव बाधः, किन्तु अतुल्यविषयो दुर्बलः । किञ्च वाचनिकोक्त्यातिदेशः
उपदेशान्न भिद्यते, अतः सर्वाधानोपासनान्यभावेऽप्यर्द्धाधानेन तत्स-
ङ्गावेऽपि वाहिताग्निनामावास्याश्राद्धे दक्षिणाग्नौ अग्नौकरणहोमः
कार्यः । तिथ्यन्तरश्राद्धे तु विहरणाभावेन दक्षिणाग्निरसम्भवे सर्वाधा-
निना द्विजपाणावर्द्धाधानिना आहिताग्निना चौपासनेऽग्नौकरण-
होमः कार्यः । ननु वाचनिकातिदेशोपनीतेन दक्षिणाग्निना सामान्य-
वचनप्राप्यमाणोऽग्नौकरणहोमान्निवर्त्तितः कुतः प्रत्यावृत्त्या
तदधिकरणतां लभेत । मैवं । विद्यमानो हि दक्षिणाग्निस्त्वनिवर्त्तयेन्न

पुनर्बन्ध्यासुतोपमोऽपि अतः सामान्यवचनं दक्षिणाग्निमत्कर्तृकाग्नौ-
करणहोमप्रयोगान्निवर्तते नानाग्निकर्तृकान्तत्प्रयोगात् । अतो दक्षि-
णाग्न्यभावे स उपासनाग्नौकर्तव्यः ।

तदेतदाह विष्णुधर्मोत्तरे मार्कण्डेयः ।

आहिताग्निस्तु जुहुयाद्दक्षिणाग्नौ समाहितः ।

अनाहिताग्निस्त्वौपसदेऽग्न्यभावे द्विजेऽप्सु वा ॥

‘औपसदः’ गृह्याग्निः । अत्राप्सु वेत्यस्य पक्षस्य विषयविशेषः
कात्यायनेन दर्शितः ।

अग्नौकरणहोमन्तु कुर्यादप्सिति चक्रतं ।

स यदापां समीपे स्याद्ब्राह्मे ज्ञेयोविधिस्तदा ॥ इति ।

यत्तु “औपासनेनानामिद्विग्नौकरणमेव च” इति प्रजापतिवचनं
तत्केवलौपासनाग्निमद्विषयं । तदेवं तावद्दक्षिणाग्नौ होमस्तदमभवे
तृपासनाग्नाविति शम्भु-शङ्खधरप्रभृतयः । अन्ये उपासनाग्निमद्भावे
तत्रैव होमस्तदभावे दक्षिणाग्नावित्याहुः । ते हि “जुहुयात्पितृयज्ञ-
वत्” इत्यस्यातिदेशवचनस्यापि सामान्यवचनत्वादुपदेशसामान्यवचना-
नुरोधेन दक्षिणाग्न्यतिरिक्तप्राकृतपदार्थातिदेशविषयतां मन्यन्ते ।

तथा च वायुपुराण ।

आहृत्य दक्षिणाग्निन्तु होमार्थं वै प्रयत्नतः ।

अग्न्यर्थं लौकिकं वापि जुहुयात् कर्ममिद्वये ॥ इति ।

अस्मापरार्कणार्थोवाख्यातः । अत्र वाक्येऽग्निशब्दः प्रकृतेऽग्नौ वर्तते,
आहुप्रयोगविधौ च गृह्याग्निः प्रकृतः आहुप्रयोगस्य गृह्यशास्त्रवि-
धेयत्वात् । गृह्याग्न्यधिकारेण च गृह्यशास्त्राणां प्रवृत्तिरिति तदभाव

एव तत्कार्यं दक्षिणाग्नि-लौकिकान्योर्विधिर्युज्यते, तत्सद्भावे तु तेनैवास्य कार्यमिद्धौ किमन्याग्निविधानेन । योऽपि धर्मशास्त्रेषु आहु-प्रयोगविधिः स गृह्योक्तादभिन्नः प्रत्यभिज्ञानात् । तेन धर्मशास्त्रे-ष्वपि गृह्य एवाग्निः प्रकृतः । अतोऽन्यर्थमित्यत्राग्निशब्दो गृह्यपर एव प्रकृतत्वादिति युक्तमिति । एवमस्य वाक्यस्यार्थं व्याख्याय “आहि-ताग्निस्तु जुहुयादक्षिणाग्नौ” इत्यादेर्मार्कण्डेयवाक्यस्याप्यर्थः स्वमता-नुसार्यैव वर्णितः । तथाहि यदैतदाहिताग्नेर्दक्षिणाग्नौ होमविधानं तत्सर्वाधानेनोपासनाग्न्यभावे अर्द्धाधानपक्षे तु सत्योपासनाग्नौ तत्रैव होमो न दक्षिणाग्नाविति । यत्पुनरनाहिताग्निश्चौपसद इति वचनं तद्दक्षिणाग्नौकरणविधानादनाहिताग्नेर्दक्षिणाग्न्यभावेन होमनिष्पाद-नशक्तिविरहेऽनधिकार एव पार्वणश्राद्धे भवेदित्याशङ्काधिकारप्रति-पादनार्थं । ततश्चानाहिताग्निश्चौपसदे कुर्यान्न त्वनाहिताग्निरेवौप-सद इति तस्यार्थ इति । इदन्त्वयुक्तं न ह्याहिताग्निस्तु जुहुयादक्षि-णाग्नावित्यस्मिन् वचने सर्वाधान्योपासनाग्निरहितोवेत्याहिताग्नेर्विशे-षणं श्रूयते । नापि कल्पयितुं शक्यं, कल्पकानुपलम्भात् । “कर्म स्मार्त्तं विवाहाग्नावित्यस्य विधेर्बाधोमाभूदित्येवंविधानुयायिकी मतिः कल्पिकेति चेत् । न । न हि विशेषविधिविषयेऽपवादशास्त्रविषये वा उत्सर्गशास्त्राण्यनुवर्तन्ते, तथाभ्युपगमे हि ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तर्कं कौण्डिन्यायेत्यापि विशेषविध्यपवादयोर्दध्यभावविषयताप्रसङ्गः । अथाहुतस्य दक्षिणाग्निमित्येतस्मिन् वचने अन्यर्थमित्यभिधानात् गृह्याग्निकार्यं दक्षिणाग्निविध्यवगतौ गृह्याग्नेर्मुख्यत्वे दक्षिणाग्निविधे-स्तदभावविषयतेत्यभिमतं । तन्न । अविकृतौ तावत्कार्येऽपि विधौ

वैकृतेन प्राकृतस्य बाधो दृष्टः प्रकृतावपि फलचमसेन सोमस्य । अतः कार्येऽपि विधौ दक्षिणाग्निना गृह्याग्नेर्बाध एव न्याय्यः । वस्तुतस्तु अग्न्यर्थमित्यत्राग्निशब्देनैकवाक्योपात्तो दक्षिणाग्निरेवाभिधातुं न्यायो न गृह्याग्निः, बलवान् हि प्रकरणसन्निधौर्वाक्यसन्निधिः । अतो दक्षिणाग्निकार्यं लौकिकोऽत्र विधीयत इति युक्तं । लौकिकश्चात्र स्मार्त्तो गृह्याग्निरेव विवक्षितो न पुनरसंस्कृतोऽन्यः । तस्य हि न पैतृकयज्ञियोहोमो लौकिकाग्नौ विधीयत इति निषेधात् । यत्तु “शालाग्नौ तु पचेदन्नं लौकिके वापि नित्यशः । यस्मिन्नेव पचेदन्नं तस्मिन् होमो विधीयते” इत्यङ्गिरेवचने शालाग्निशब्देन गृह्यमग्निमभिधाय तदन्यमसंस्कृतं लौकिकशब्देनोक्त्वा तत्र होमविधानमुक्तं तद्वैश्वदेवविषयं ।

तदाहुः ।

शालाग्नाविति यच्चैतद्वाक्यमङ्गिरसोदितं ।

वैश्वदेवविधानं तन्नास्य होमस्य युज्यते ॥ इति ।

अतोलौकिकशब्देन गृह्याग्निरेवाच्यते । तस्य च तदुपलक्षितकार्योद्देशेन विधेः प्रयोजनाभावः । न ह्यनुपलक्षिते विधीयमानः पदार्थोऽन्यत्र भवति । न च तदुपलक्षिते विधिः सम्भवति, प्रकृतौ कार्ये प्रकृतेः पदार्थविधुत्तरकालभावित्वात् । अतोऽग्न्यर्थमित्यत्राग्निशब्देन दक्षिणाग्निरेवाभिधातुं न्याय्यः । या चात्राहिताग्न्यौपसदइत्यस्थानधिकारशङ्कानिवृत्त्यर्थतोक्ता साध्यौपासनाभावे दक्षिणाग्निविधौ शङ्कानुत्पत्तेर्न घटते । अतश्चाहिताग्न्येद्दक्षिणाग्नावनाहिताग्न्येदौपासने तदुभयान्वयसन्निधाने सर्वथा तदभावे पाण्यादावग्नौकरण-

होमः कार्यं इति स्थितं । अत्रापराह्णकृत्यमेवानुसृत्य स्मृतिचन्द्रिकाकारेणोक्तं । अनाहिताग्नेरौपासनवत् आहिताग्नेरप्यर्द्धधानेनौपासनवत् औपासन एवाग्नौकरणहोमः, प्रवासादिना तदसन्निधाने तु द्विजपाणौ जलादौ वा । सर्वाधानेनौपासनाधानेनौपासनाग्निरहितत्वादाहिताग्नेर्दक्षिणाग्नौ । तदसन्निधाने लौकिकाग्नौ पाण्यादौ वा यः स्वीकृतोपासनतया समुच्छिन्नाग्निस्तथा भार्याविधुरतया वाग्निरहितः तस्य द्विजपाणौ जलादौ वा, न जातु लौकिकेऽग्नौ ।

तथा च स्मृतिः ।

साग्निरग्नावनग्निस्तु द्विजपाणौ तथार्णुं वा ।

कुर्यादग्नौ क्रियां नित्यं लौकिकेनेति निश्चितं ॥ इति ।

अत्र लौकिकनिवेधोऽनग्निकसाग्निकं चार्द्धधानिनमेवाश्रयते, न सर्वाधानिनं । तं प्रति “अग्न्यर्थे लौकिके वापि जुहुयात् कर्मसिद्धये” इत्यत्र लौकिकाग्निविधेर्दर्शितत्वात् “हस्तेऽग्नौकरणं कुर्यादग्नौ वा साग्निकोद्विजः” इति पराशरस्मरणाच्च । अत्राग्निशब्देन गृह्याग्निरुच्यते, तस्मिन् विद्यमाने हस्तपञ्चानवकाशात् । तेनात्राग्निशब्देन दक्षिणाग्निः लौकिको वाभिधीयते । साग्निकशब्देन च सर्वाधान्येवोच्यते इति । तत्र तावदौपासनाभाव एव दक्षिणाग्नौ होम इत्येतावत्पूर्वमेव निराकृतं, सर्वाधानिनश्च लौकिकाग्नौ होम इत्येतदप्यग्न्यर्थे लौकिकं वेत्यत्र वचने लौकिकशब्दस्य स्मार्त्ताग्निवाचकत्वात्तथा सर्वाधानशब्दश्रवणाभावोत्था निरस्तमेव । यत्तूक्तं सत्यौपासने हस्तपञ्चानवकाशात् पराशरवचनेऽग्निशब्देन दक्षिणाग्निलौकिकश्चोच्यते न पुनरौपासनेऽपीति,

तदक्षिणाग्निसङ्गावेऽपि समानं । अथ दक्षिणाग्निसन्निधौ पाणिपक्षाव-
काशः स तर्ह्युपासनाग्निसङ्गावेऽपि भविष्यति । अन्यदपि सृतिचन्द्रिका-
कारेणाभ्यधाय । सर्वाधानेनौपासनासम्भवे त्वापस्तम्बोक्ताग्नौकरणहो-
मस्य लोप एव । तत्र हि स्मार्त्तत्वाच्छ्रौतं वैतानिकाग्नियित्युपदेशतो
दक्षिणाग्निस्राप्तिर्न विद्यते । पिण्डपितृयज्ञधर्मकत्वाभावात् “जुहुयात्
पितृयज्ञवत्” इत्यतिदेशतोऽपि नास्ति । अग्नेश्चाप्रतिनिधेयत्वात्प्रति-
निधिन्यायेन दक्षिणाग्ने लौकिकस्य वाग्नेः प्राप्तिर्न सम्भवति, अतो-
ऽधिकरणाभावाल्लोप एव होमस्य । अतएव सर्वाधानेनौपासनस्या-
भावे धूर्त्तस्वामिनोक्तं आहुमूर्द्धं होमात् कर्त्तव्यं ब्राह्मणा आह्वनीयार्थ
इति तस्यापि प्रधानत्वादिति । सर्वाधानिना होमादुपरितनं ब्राह्मण-
भोजन-पिण्डदानात्मकं यावच्छ्राद्धं तदेवानुष्ठेयं “ब्राह्मणा आह्वनी-
यार्थे” इत्यादिवचनपर्यालोचनया ब्राह्मणभोजनस्यापि प्रधानत्वाव-
गमादिति । तदेतत् पितृयज्ञधर्मकत्वाभावेऽपि वचनातिदेशेन
दक्षिणाग्निस्राप्तिसम्भवादग्निरूपाधिकरणसम्भवेऽपि सर्वसाधारणस्मृति-
पुराणविहितपाणिरूपाधिकरणसम्भवाद्विचारणीयमेवेति ।

अत्र गृह्यपरिशिष्टं ।

अन्वष्टकञ्च पूर्वद्युर्मासि मास्यथ पार्वणं ।

काम्यमभ्युदयेऽष्टम्यामेकोद्दिष्टमथाष्टमं ॥

चतुर्व्यायेषु सामीनां वक्तौ होमो विधीयते ।

पित्र्यब्राह्मणहस्ते स्यादुत्तरेषु चतुर्व्यपि ॥ इति ।

अत्र किलाष्टौ आहुतानि भवन्ति । अष्टकानां ह्युपरितना नव-
म्याऽन्वष्टकाः तन्निमित्तं आहुमन्वष्टकं, अष्टकापूर्वदिनरूपासु सप्त-

मीषु क्रियमाणं आद्रं पूर्वद्युः । मासि मामीति यस्यां कस्या-
 च्चित्तिथौ प्रतिज्ञप्णपक्षं क्रियमाणं आद्रं अमावास्यानिमित्तकं आद्रं
 पार्वणं । पुत्रादिकामनया क्रियमाणं काम्यं । अभ्युदये पुत्रजन्म-
 विवाहादौ, क्रियमाणं अष्टकासंज्ञकायामष्टम्यां क्रियमाणं । मुख्यैको-
 द्दिष्टेऽग्नौकरणाभावादेकोद्विष्ट-पार्वणोभयात्मकत्वात् सपिण्डीकरणस्यै-
 कोद्विष्टशब्देन लक्षणया सपिण्डीकरणमुक्तं । तत्राद्येषु चतुर्षु आद्वेषु
 साग्नैरग्नवेव होमः । तत्र यदापि कस्यचिदाहिताग्नैरष्टकादिषु
 औतकर्मार्थविहितदक्षिणाग्निसन्निधिर्न विद्यते सर्वाधानेनोपासना-
 ग्निसन्निधिश्च नास्ति तथाप्यग्नौ होमविधानान्तर्दर्थमेव विहरणं कृत्वा
 होमः कार्यः । येषामिदं परिशिष्टं तेषामेवायं विधिर्वेदितव्यो न
 सर्वेषां ।

इत्यग्निरूपहोमाधिकरणनिर्णयः ।

अथ होमाधिकरणभूताग्निलक्षणं ।

ब्रह्मवैवर्त्त-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

वज्रशुक्लेन्धने वक्रौ सुसमिद्धे विशेषतः ।

विधूमे शुद्धवर्णे च होतव्यं कर्मसिद्धये ॥

अर्चिमान् पिण्डितः शीतः सर्पिः-काञ्चनसन्निभः ।

न्निग्धः प्रदक्षिणस्यैव वक्रिः स्यात् कीर्त्तिद्वये ॥

एवं लक्षणके होमं यस्तु वक्रौ समाचरेत् ।

नरनारीगणेभ्यः स पूजां प्राप्नोति शाश्वतीं ।

अन्यं पूजितास्तेन भवन्ति पितरस्तथा ॥

अथाबुद्धः सधूमे च जुहुयाद्यो ऊताशन ।

यजमानो भवेदन्धः सपुत्र इति च श्रुतिः ॥
 अल्पेन्धनोऽथ रूक्षो वा विस्फुलिङ्गावृतोऽथ वा ।
 अप्रदक्षिणमावृत्तः स च वक्त्रिसिद्धये ॥
 दुर्गन्धश्चैव नीलस्य कृष्णश्चैव विशेषतः ।
 भूमिश्च गाहते यस्य स तु कुर्यात् पराभवं ॥

ब्रह्मपुराणे ।

लुप्तृक्रोध-त्तरायुक्तो हीनमन्त्रं जुहोति यः ।
 अप्रवृद्धे सधूमेऽग्नौ सोऽन्धः स्यादन्यजन्मनि ॥
 खल्वे रूक्षे सस्फुलिङ्गे वामावर्त्ते भयानके ।
 सार्द्रकाष्ठैश्च सम्पूर्णं फूत्कारवति पावके ॥
 कृष्णार्चिषि सदुर्गन्धे तथा लिहति मेदिनीं ।
 आहुतिं जुहुयाद्यस्तु तस्य नाशो भवेद्भुवं ॥

देवीपुराणे ।

तप्तहाटकवर्णाभः सूर्य-सिन्दूरकान्तिभृत् ।
 शङ्ख-कुन्देन्दुसङ्काशो घृत-चीरनिभः शुभः ॥
 जपाभोऽशोकपुष्पाभोलाक्षादरदसन्निभः ।
 शुभदः सर्वकार्याणां विपरीतोऽह्यसिद्धिदः ॥
 मेघ-दुन्दुभि-शङ्खौघ-वेणु-वीणास्वनः शुभः ।
 वृषभ-शिखि-कौकानां पूजितः कोकिलस्वनः ॥
 कुङ्कुमागुरु-कर्पूर-सितगन्धिस्तु पूजितः ।
 हंसचक्रैर्भगोकुम्भपद्माकृतिधरः शुभः ॥
 सिंह-वर्द्धिण-शैलानां चामराकृतिविविधः ।

सधूमोमृत्तगन्धिश्च शूकषट्चरणोपमः ।
 किन्नज्वालोऽथवा रोदी नेष्टः कर्मसु पावकः ॥
 समुन्नतशिखः शस्त ऊर्द्धं वातेऽपि याति यः ।
 लेलिहानः शुभः कुण्डं दीप्तिमान् वरदोऽनलः ॥

वक्त्रुचपरिशिष्टे ।

योऽनर्चिषि जुहोत्यग्नौ व्यङ्गारिणि च मानवः ।
 मन्दाग्निरामयावी च दरिद्रश्चैव जायते ॥
 तस्मात् समिद्धे होतव्यं नासमिद्धे कदाचन ।
 आरोग्यमिच्छतायुश्च त्रियमात्यन्तिकीन्तथा ॥

सुसमिद्धे होतव्यमित्युक्तं ।

ततः समिन्धनप्रकारमाह ।

जुह्वषंस्य ऊते चैव पाणि-सूर्प-सुवादिभिः ।
 न कुर्यादग्निधमनं कुर्यात्तु व्यजनादिना ॥
 सुखेनैव धमेदग्निं सुखाद्योषोऽभ्यजायत ।
 नाग्निं सुखेनेति तु यत्तौकिके योजयन्ति तत् ॥ इति ॥
 इत्यग्निलक्षणं ।

अथानग्निरूप-होमाधिकरण-निर्णयः ।

तत्र तावत् सामिकस्यापि प्रवासादिना कदाचिदग्निसन्निधानाभावे-
 ऽनग्निरूपेऽपि द्विजपाणौ होम इति प्रागेवोक्तं “हस्तेऽग्नौकरणं कुर्यादग्नौ
 वा सामिको द्विजः” इत्यनेन । अधुनानग्निकस्य पाण्यादौ होम उच्यते ।

अत्र मनु-शातातपौ ।

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणावेवोपपादयेत् ।

योह्यग्निः स द्विजो विप्रैर्मन्त्रदर्शिभिरुच्यते ॥

योह्यग्निरित्यादिना हेतुवन्निगदेन होमाधिकरणभूताग्निकार्यसाम-
र्थ्याविष्कारेण प्रस्तुयते । 'मन्त्रदर्शिभिः' वेदविद्भिर्निरुच्यते । तैत्तिरीयश्रु-
तावपि दृश्यते च स्तुतिः । "एष एवाग्निर्वैश्वानरो यद्राक्ष्णोऽग्नावेवेनं वै-
श्वानरे जुहोति" इति । अन्यभेदवचनस्य सादृश्यपरत्वादलौकिकाग्निरू-
पत्वाभिधानस्याप्यारोपैकनिबन्धनत्वाद् ब्राह्मणस्यानुकल्पत्वं न विरुध्यते ।

अतएव यमवचनेऽग्निसादृश्येनैव स्तुतिः क्रियते ।

यथाग्न्यस्तथा विप्रा यथा विप्रास्तथाग्नयः ।

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणौ होमोविधीयते ॥ इति ।

अग्न्यभावोऽत्र भार्यापरिग्रहाभावकृत-तत्परिग्रहोत्तरकालिका-
ग्निसंस्काराभावकृतः स्वीकृतसमुच्छेदकृतः सन्निधानाभावकृतश्चेति
केचिदाहुः ।

एके तु समुच्छिन्नाग्नेः पार्वणश्राद्धानधिकारेऽग्नौकरणाभावान्न
समुच्छेदनिबन्धनेऽग्न्यभावे पाणिविधिरित्याहुः ।

अन्ये तु । अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणौ दद्यात्तु दक्षिणे ।

अग्न्यभावः स्मृतस्तावद्यावद्भार्या न विन्दति ॥

इति गार्ग्य-जातृकर्णयोर्वचने उपसंहारदर्शनाद्भार्यापरिग्रहोत्तर-
कालिकास्वीकारकृतेऽप्यग्न्यभावे न पाणिविधिरिति मन्यन्ते ।

अन्ये तु भार्यापरिग्रहात् पूर्वं नियतोऽग्न्यभावः । अतः स्फुटप्रती-
तिना तेन भार्यापरिग्रहोत्तरकालीनोऽप्यग्न्यभावोवचनेन लक्ष्यते, न
पुनरभावश्रुतिरूपसंह्रियत इति ।

अपरे तु अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणावेवोपपादयेदित्यत्रैव-

शब्देन यत्कौकिकान्यभावाद्यधिकरणान्तरनिराकरणं क्रियते तद्भार्या-
परिग्रहाभावकृतेऽन्यभावे नान्यस्मिन्निति गार्ग्यवचने प्रतिपाद्यते,
न पुनर्विवाहोत्तरकालीनेऽन्यभावेषु पाणेरपि होमाधिकरणत्वं
निवर्तत इति । अत्राचार्यैर्विचार्य न्याय्यपक्षपरिग्रहः क्रियतां ।

इह जयन्तस्वामिसमंतं हरिहरेणोपन्यस्तं । अन्यभावे तु विप्रस्येति-
श्लोकस्य कदाचित्कचिदमन्निहिताग्निः साग्निरेव विषयः । यस्य हि
यत्सम्बन्धोऽस्ति तस्य कदाचित् कचिदमन्निधावेवविधाः प्रयोगाः
भवन्ति । सम्भवत्येवाश्वसम्बन्धे यथाश्वभावेऽश्वतरमारुह्य त्वया गन्तव्य-
मिति प्रयुञ्जते, न पुनरत्यन्तासम्भवत्यश्वसम्बन्ध इति । तदेतच्चयन्त-
स्वामिसमंतं त्रैवर्णिकमात्रविषयत्वमस्य तेनैव दूषितं ।

मत्स्यपुराणे ह्यामानश्राद्धे कण्ठरवेणाग्नौकरणमुक्तं ।

आमश्राद्धं यदा कुर्याद्विधिज्ञः श्राद्धदस्तदा ।

तेनाग्नौकरणं कुर्यात्पिण्डांस्तेनैव निर्वपेदिति ॥

तेनैवेत्यामद्रथेण ।

आमश्राद्धश्चाग्निमंस्काररहितस्य शूद्रस्य साक्षादुक्तं, अन्यस्य तु
पक्वान्नाभावेऽनित्यत्वेन न्यायप्राप्तं, “एवं शूद्रोऽपि सामान्यं वद्वि-
श्राद्धं तथैव च । नमस्कारेण मन्त्रेण कुर्यादामान्नबहुधः ॥” इति ।
अतोऽन्तः शूद्रस्यामान्नश्राद्धे अग्नौकरणानुवादेनामद्रथकत्वाव्यविशे-
षाविधानादनग्नेर्वाचनिकमग्नौकरणं तदाक्षिप्तञ्चानग्निरूपं पाण्यधिक-
रणमिति । अत्र यद्यपि विप्रस्येति सामान्येनेक्तं तथापि प्रकृत-
त्वात् सन्निहितपरित्यागे कारणाभावाच्च श्राद्धभोक्तुरेव विप्रस्येति
गम्यते । प्रधानस्य प्रत्यङ्गमावृत्तेर्निषेधात् विप्रस्येति विवक्षित-

कवचनाच्चैकस्यैव श्रैष्ठ-प्राथम्याभ्यां प्रथमोपविष्टस्यैवेति । यैर्देविककर्म-
धर्मेण यज्ञोपवीतेन स्वाहाकारेण चायं होमः क्रियते तैर्देविक-
विप्रकरे कर्त्तव्यः । यैश्च पैतृककर्मधर्मेण प्राचीनावीतेन स्वधा-
शब्देन च क्रियते तैस्तु पैतृकविप्रकरे कार्यः । सर्वैर्वा देव-
करे पैतृककरे वा विकल्पेन कार्यः । यद्यपि करशब्दः साधारणस्तथापि
दक्षिणकरेण कर्त्तव्यमिति दक्षिणस्य सर्वकर्माहतास्मरणात् पाणौ
दद्यात्तु दक्षिण इति वचनाच्च दक्षिण एव करे होमः । तत्र तावत्
प्रथमोपविष्टस्य पैतृकस्य पाणौ होम इत्याह कात्यायनः ।

पैथोयः पङ्क्तिमूर्द्धण्यस्तस्य पाणावनग्निकः ।

ऊत्वा मन्त्रवदन्येषां तूष्णीं पात्रेषु निक्षिपेत् ॥

अनग्निकः आद्धकर्त्ता पितृ-पितामहाद्युद्देशेन त्यज्यमान-हविरधि-
करणभूतविप्रपङ्क्तिमूर्द्धण्युपविष्टस्य दक्षिणे करे अग्नये कव्यवाहनाये-
त्यादिमन्त्रयुक्तं ऊत्वा ऊतशिष्टं अन्नं तूष्णीमेव पङ्क्तिमूर्द्धणादन्येषां
तत्पङ्क्त्युपविष्टानामेव पात्रेषु विभज्य निदधान्न तु देवपङ्क्त्युपविष्टानां
पात्रेषु । शेषप्रतिपत्तौ चेदमभिधास्यते । ननु समुदास्याग्नौ हे
आऊतो जुहोति देवेभ्य इति पितृयज्ञसंज्ञके होमे कव्यवाहनस्याग्नेः
सोमस्य पितृमतो देवस्याग्नौकरणहोमस्यापि दैविकत्वेन समानधर्मक-
त्वेन सन्निधानादैविकविप्रकरे होमे प्राप्ते कथं पैतृकविप्रकर एवोक्तः ।
अथोच्येत । योऽग्नावग्नौकरणहोमः स दैविकः, यस्तु विप्रकरे स पैतृकः
“पाणिष्वेव वा जुहोत्यग्निमुखा वै देवाः पाणिमुखाः पितर इति ह
ब्राह्मणं” इत्याश्वलायनगृह्ये श्रुतेरुद्गावनादिति । मैवं । “जुहोति दे-
वेभ्यः” इति विधिश्रुतेर्देवदेवत्यत्वेऽस्य होमस्यावधारिते “पाणिमुखाः

पितरः” इति पाणिविधिस्तुत्यर्थवादमात्रेण न पितृदेवत्यत्वं प्रत्येतुं शक्यं
 पितृदेवत्यविप्रभोजन-पिण्डप्रदानरूपकर्मसाहित्यात् पैतृकत्वारोपेणा-
 र्थवादोपपत्तेः । अथवा अग्नौकरणहोमस्यापि पितृहस्तिरेव भाव्येति
 परम्परया पाणेरपि हस्तिकारणत्वेन पितृमुखत्वमारोप्य स्तुत्युपपत्तेः
 अतोऽयमग्नौकरणहोमः कचिद्दैविकः कचित्पैतृक इत्येतदयुक्तं ।

तदाहुः ।

दैवमग्नौ करे पित्र्यमित्येतदसमञ्जसं ।

दैवञ्चेत् सर्वदा दैवं पित्र्यञ्चेत्पित्र्यमेव तु ॥ इति ।

अतोदैवविप्रकरे होमः कार्यः ।

तथाचाह काश्यपः ।

अनग्निको यदा विप्रः आहूँ कुर्यात्तु पार्वणं ।

अग्नौकरणवत्तत्र होमो दैवकरे भवेत् ॥ इति ।

अत्र प्रतिवैश्वदेविकद्विजं होमावृत्तौ न्यायासम्भवादेकशेषे गौरवाच्च
 विप्रस्य कर इत्येकवचनान्तस्यैव समासः, तथाच विवक्षितैकवचनवशा-
 देकस्यैव देवस्य ।

तदुक्तं वायुपुराणे ।

वैश्वदेवे यदैकस्मिन् भवेयुर्वहवो द्विजाः ।

तदैकपाणौ होतव्यं स्यादधिधिर्विहितस्तथा ॥ इति ।

यदा तावदेकैकमुभयत्र वेत्येतत्पक्षाश्रयणेनैक एव वैश्वदेविके
 द्विजस्तदैकस्यैव पाणाविति सिद्धमेव । यदापि द्वौ दैव इत्यादियुग्म-
 संख्यानेकद्विजपक्षाश्रयणे द्वौ चत्वारः षड्ष्टौ वा दैविके द्विजास्तदा-
 येकस्यैव पाणौ होमः कार्यः । तावन्तैव हि होमविधिः कृतार्थः

स्यात् विहितहोमश्च समग्रोऽपि कृतार्थः स्यात् । अत्र विहितकृतत्वं विधिकृतत्वं विधिकृतार्थत्वं प्रतिहेतुत्वेनोपन्यस्तमितिन्यायानर्थक्यं तस्मादेकस्यैव करे होमः पूर्वाक्तन्यायाच्च प्रथमोपविष्टस्यैव दक्षिण-एव करे होमः । तदेवं पूर्वाक्तन्या कर्तृव्यवस्थया सर्वैर्वा समविकल्पेन देवविप्रकरे पित्र्यविप्रकरे वा होमः कार्यः । यस्तु “अग्नौकरणवत् कुर्याद्द्विजातौ वैश्वदेविके । पाणावव तु तद्द्यात् न तु पित्र्ये कदाचन” इति पित्र्यपाणिनिषेध इव प्रतीयते स दैवपाणिस्तुत्यर्थेन पित्र्यपाणिनिवृत्त्यर्थः । अथवा दैविकपङ्क्तिमूर्द्धन्यकरे कृत्वा पुनः पित्र्य-पङ्क्तिमूर्द्धन्यकरेऽपि होमो न कर्त्तव्य इत्येवमर्थः । अत्र पित्रादिदेवत्ये पितामहादिदेवत्ये वामावास्याश्राद्धे यदाग्नौ होमः क्रियते यदा वा वैश्वदेविकतन्त्रानुष्ठानवति प्रयोगे वैश्वदेविकद्विजपाणौ तदा देश-काल-कर्त्तृधिकरणादिकारकैक्याद्वैश्वदेवदग्नौकरणस्यापि तन्त्रेणैवानु-ष्ठानं । अतस्तद्विधिवैश्वदेविकपाणौ होयन् दैविकपङ्क्तिमूर्द्धन्युपविष्ट-स्यैकस्यैव पाणौ जुहुयात् । यदा तु भेदेन वैश्वदेविकानुष्ठानं तदा वैश्वदेविकद्विजपाणावपि होमं करिष्यन्नधिकरणभेदाद्भेदेनैव होमं कुर्यात् । तथा च वैश्वदेविकपङ्क्तिद्वयोपविष्टमुख्यद्विजद्वयपाण्योः होमद्वयं कर्त्तव्यं । ननु तथापि तत्प्रयोगसन्निहितदेश-कालेऽग्नौ तन्त्र-वैश्वदेविकार्थद्विजपाणौ वा क्रियमाणो होमः श्राद्धद्वयोपकारको भवति । तथा वैश्वदेविकभेदोप्यस्तु । अन्यथाधिकरणाख्यगुणानुरोधेन प्रधानावृत्तिः कृता स्यात् । मैवं । न ह्यधिकरणान्तरं कृतार्थमस्त्वित्येव-मत्र होमोऽभ्यस्यते, किन्तु मातामहश्राद्धाख्यं प्रधानान्तरं कथं नु नाम सगुणं स्यादित्येवं पाणिहोमस्य चानन्यश्राद्धार्थब्राह्मणपाणावनु-

ष्ठितस्यैवोपकारकत्वं निश्चितं । अतः पृथगनुष्ठेयमानवैश्वदेविकद्विज-
पाणौ होष्यन् द्वितीयवैश्वदेविकद्विजपाणावग्नौकरणमावर्त्तयेदेव ।
अनेनैव पित्र्यविप्रपाणावपि होभोव्याख्यात इति अपरार्क-सूति-
चन्द्रिकाकार-मधुमिश्रादयः । तत्र त्वेष विशेषः । यदापि वैश्वदेविकं
तन्त्रं तदाप्यधिकरणभेदादृत्तिरेव होमस्य ।

तदाह कात्यायनः ।

मातामहस्य भेदेऽपि कुर्यात्तन्त्रे च साम्निक इति ।

अस्यार्थः । यदा मुख्यपार्वणादौ पित्र्यविप्रकरे होमश्चिकीर्षेत्
तदा पित्र-पितामहादिपङ्क्त्युपविष्टमुख्यद्विजकरे ऊत्वा मातामहस्य
सम्बन्धी यो ब्राह्मणस्तस्यापि करे पृथक् होमं कुर्यात् । एतच्च पृथ-
ङ्मातामहसम्बन्धि-द्विजकरे होमानुष्ठानं भेदेन वैश्वदेविकानुष्ठाने
तन्त्रेण चानुष्ठाने ज्ञेयं । अस्ति कदाचित्साग्निकस्यापि द्विजपाणौ
होमः । साम्निक इत्येतदुपलक्षणं एवंविधाधिकरणकेऽनग्निककर्तृके-
ऽपि पाणिहोमेऽस्यादृत्तिन्यायस्य समत्वात् । पर्यवसितः पाणिरूप-
होमाधिकरणनिर्णयः ।

अथान्यान्यप्यनग्निरूपाणि होमाधिकरणानि ।

मत्स्यपुराणे ।

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणौ वाथ जलेऽपि वा ।

अजकर्णेऽथकर्णे वा गोष्ठे वाथ शिवान्तिके ॥

अजकर्णेऽथकर्णे इत्यत्र लिङ्गाविवक्षाहेत्वभावाद्विवक्षितमेव पुंस्त्वं ।

अत्र यद्यपि ब्राह्मणपाणेर्मुख्यकल्पत्वेऽग्नौकरणवति आहुते च तस्या-
वश्यसम्भवेऽजकर्णादौनामनवकाश एव । तथापि “एष वा अग्निर्वैश्वानरो

यद्वाह्मणः” इति प्रत्यक्षश्रुत्या ब्राह्मणस्याग्निवाभिधानात् परोक्षश्रुति-
मूलकस्यतिमात्रदृष्टानामजकर्षादीनां जघन्यत्वेनात्यन्तवाधाय सम-
विकल्प एवाभ्युपेयः । ब्राह्मणस्थाने दर्भवटुनिवेशे वाजादीनामव-
काशः कार्यः ।

आह शङ्खः ।

अजस्य दक्षिणे कर्णे पाणौ विप्रस्य दक्षिणे ।

अप्सु चैव कुशस्तम्बे अग्निं कात्यायनोऽब्रवीत् ।

रजते च सुवर्णे च नित्यं वसति पावकः ॥ इति ।

अत्राग्निसङ्गावप्रतिपादनेनाग्निकार्यं विनियोगो दर्शितः । अर्थवाद-
मात्रत्वे स्थानर्थक्यापत्तेः ।

सौरपुराणे ।

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणवेवोपपादयेत् ।

महादेवान्तिके वाय गोष्ठे वा सुसमाहितः ॥

कूर्मपुराणे ।

अग्नेरभावादिप्रस्य पाणौ होमो विधीयते ।

महादेवस्य पुरतो गोष्ठे वा अद्वयान्वितः ॥ इति ।

इत्यनग्निरूपहोमाधिकरणनिर्णयः ।

अयाग्नौकरणहोमाङ्गभूतानि प्रश्नोत्तरद्रव्याणि ।

तत्राह याज्ञवल्क्यः ।

अग्नौकरिष्यन्नादाय पृच्छत्यन्नं घृतशुतं ।

कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातो जुत्वाग्नौ पितृयज्ञवत् ॥

आहुकर्त्ताग्नौ होमं कर्त्तुमिच्छन् बह्वतराज्यसंमिश्रमन्नं प्रशस्ते

दर्व्यादिरूपे पात्रे समादायाग्नौ करिष्य इति आहुभोक्तृन् ब्राह्मणान-
नुज्ञापनरूपेण पृच्छेत् । तैश्च ब्राह्मणैः कुरुष्वेत्येवंविधेन वाक्येनाभ्य-
नुज्ञातः सन् स्वकल्पसूत्रोक्तपिण्डपितृयज्ञहोमवज्जुह्यात् । अत्र
वचने अग्नौ करिष्य आदायेत्यपि पठन्ति । तत्र धृतसुतमन्त्रमादा-
याग्नौ करिष्य इति पृच्छेदित्यन्वयः ।

कात्यायनोऽप्याह ।

उद्धृत्य घृताक्तमन्नं पृच्छत्यग्नौ करिष्य इति कुरुष्वेत्यनुज्ञातः
पिण्डपितृयज्ञवद्धुत्वा जुह्वेष्टं दत्त्वा पात्रमालभ्य जपतीति ।

अन्नान्नमादायाग्नौ करिष्य इति पृच्छतीत्युक्ते अदृष्टार्थत्वमालो-
च्यान्नस्य होमद्रव्यस्यावगतौ तात्पर्यान्तस्यैवान्नस्य ग्रहणेऽवधृते प्रकृत-
पाकात् पृथग्भावभावनात्मकस्योद्धरणस्यार्थसिद्धत्वादुद्धृत्येतिवचनमुत्-
क्षेपणार्थमिति गम्यते ।

आह प्रचेताः ।

अग्नौ करिष्यन्नादाय पृच्छत्यन्नं घृतसुतं ।

ॐ कुरुष्वेत्यनुज्ञातो जुह्यात्पितृयज्ञवत् ॥ इति ।

शौरपुराणे ।

अग्नौ करिष्य इत्युक्त्वा कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञया ।

अन्नं घृतसुतं वक्तुं जुह्यात्पितृयज्ञवत् ॥

कूर्मपुराणे ।

कृत्वा समाहितं चित्तं मन्त्रयेद्देवैः करोमि च ।

अनुज्ञातः कुरुष्वेति तथेति द्विजसत्तमैः ।

पत्नीमादाय पुत्रांश्च जुह्याद्भ्यवाहने ॥

निगमः ।

अन्नमुद्धृत्याभिघार्थ्याग्नौ करिष्य इति पृच्छतीति ।

विष्णुपुराणे ।

अग्नौकरिष्य इत्युक्त्वा तैरुक्तः क्रियतामिति ।

गृह्योक्तेनैव विधिना ऊत्वा पात्रेषु दापयेत् ॥

ऊत्वा ऊतशेषं पित्र्यविप्रपात्रेषु प्रक्षिपेदित्यर्थः । गृह्योक्ते-
नैवेत्येवकारो न स्मृति-पुराणोक्तविधिनिवृत्त्यर्थः प्रत्यभिज्ञानात्
सर्वत्रैककर्म्म सर्वशास्त्राणां परस्परसापेक्षत्वे च स्थिते सर्वधर्माप-
संहारस्य न्याय्यत्वात् । अतो विधिनैवेत्येवमयमेवकारो योज्यः ।

आह बौधायनः ।

अथैतांस्तुलमिश्रापः प्रतिग्राह्य गन्धेन माल्येन चालङ्कृत्याग्नौ
करिष्यामीत्यनुज्ञातो अग्निमुपसमाधाय सम्परिस्तीर्य तिस्र आज्याऊतीः
जुहोति । होमाय पितृमते स्वधा नमः स्वाहा । यमायाङ्गिरस्वते
पितृमते स्वधा नमः स्वाहा । अग्नये कव्यवाहनाय स्विष्टिहते
स्वधा नमः स्वाहेति तच्छेषेणान्नमभिघार्थ्यास्यैता एव तिस्रो
जुहुयात् ।

‘अथेति ब्राह्मणोपवेशनादनन्तरं । ‘एतानिति ब्राह्मणान् । ‘अग्नि-
मुपसमाधाय’ अग्न्यायतने अग्निं प्रतिष्ठितं प्रज्वाल्य, ‘सम्परिस्तीर्य’
दर्भैः समन्तात् परिस्तीर्य । ‘इतिशब्द आज्यहोमसमाप्तौ । ‘तच्छे-
शेषेण’ आज्याऊतिशेषेण । ‘अन्नं’ होमार्थमुद्धृतमोदनं, ‘तदभिघार्थ्य’
तस्योपरि ऊतशेषमाज्यं चारयित्वेत्यर्थः । अन्नस्यावदाय “एता एवे-
त्येतैरेव मन्त्रैस्तिष्ठन् आऊतीर्जुहुयात् ।

मत्स्यपुराणे ।

अग्नौ कुर्यादनुदज्ञातो विप्रो विप्रैर्यथाविधि ।

खगृह्योक्तेन विधिना कांस्ये कृत्वा चरन्ततः ॥

अग्नी-षोम-यमानान्तु कृत्वाप्यायनमादितः ।

दक्षिणाग्नौ प्रणीते वा य एकाग्निर्दिजेत्तमः ॥

हारीतः ।

आसाद्योदपात्रेषु समन्यायन्तीत्यप आसिच्य सुमनसश्चोत्पूय
ब्राह्मणैरनुज्ञातः सामिधेन्येभमाधायावाह्याग्निश्वात्तादीन् ब्राह्मण-
स्थानुदपात्रैर्ययार्थमर्चयित्वा मेक्षणापाणिरनुज्ञातो यत्सोमाय पितृमते
जुहोति सोमज्येष्ठांस्तेन सोमपांश्च पितृन् प्रीणाति यमायाङ्गिरस्वते
यमज्येष्ठान् वर्द्धिषदस्तेनाग्निज्येष्ठानग्निश्वात्तांश्च यदग्निं कथ्यवाहनं
स्विष्टकृतं यन्मेक्षणापादध्यादात्मानन्तेन प्रीणाति । ऊतोच्छिष्टं ब्राह्म-
णेभ्यः प्रदाय पिण्डेभ्योऽवशेषयेदिति ।

‘सामिधेन्येत्यत्र हरिहरेण समीत्स्वेतीति पाठोदर्शितः ।
वचनञ्च व्याख्यातं । तद्यथा । “समन्यायन्त्युपयन्यत्या इत्यनेन मन्त्रे-
णार्घ्यपात्रेषु जलं प्रक्षिप्य तदुपरि सुमनसः पुष्पाणि च क्षिप्त्वा
प्रोक्षणीवन्मन्त्ररहितमेवोत्पवनं कृत्वा ब्राह्मणैः समीत्स्वेत्येवमुनुज्ञातः
सन् इभमग्निमग्निन्धार्थकाष्ठमग्नौ क्षिपेत् । अनुज्ञावचनदर्शनादर्थान्
पूर्वकालेऽग्निमग्निन्धनं करवाणीत्यादिप्रार्थनावाक्यं आद्रकर्त्ता प्रयो-
ज्यमित्यनुमीयते । एवमिभमाधायावाहनमन्त्रैः पितृनावाह्यानन्तरं
पूर्वापकल्पितैरुदपात्रैर्ब्राह्मणरूपाधिष्ठानस्थितानग्निश्वात्तादीन् आदि-
ग्रहणाद्भुविर्भुक्प्रभृतीन् ययार्थं यस्य वर्णस्य यैरर्चितैरर्थः आद्र-

प्रयोजनसम्पत्तिस्तानर्चयेत् । ते च “सोमपा नाम विप्राणामित्यादिना
मन्त्रादिभिर्निर्दिष्टाः । यद्वावाहन एव मृतपित्राद्यधिष्ठातृभावेनाग्नि-
व्यान्तादिसङ्कल्पः । अर्चनन्तु पित्रादित्रयस्यैव नामभिर्यथार्थमिति
वचनात् । एवञ्च जीवत्पितृकादेर्दयार्चनमिति सिद्ध्यति । अथ
मेवणपाणिरग्नौ करिष्यामीत्यादि पृष्ट्वा कुरुष्वेत्यनुज्ञातः सोमादिभ्य
आहुतित्रयं ऊत्वा मेवणमन्त्रेऽग्नौ वा दध्यात् । ऊतावशेषन्तु पित्र्यविप्र-
पात्रेषु कियन्निचिष्यान्यत् पिण्डार्थमवशेषयेदिति ।

उद्धृत्यान्नमित्युक्तं, तत्रान्ने विशेषो ब्रह्मपुराणे दर्शितः ।

ततो घृताक्रमन्नन्तु सोष्णमादाय साधितं ।

तानग्नौ करिष्य इति प्रयतः प्रार्थयेत् द्विधान् ॥

महाभारतेऽपि ।

जुहुयाद् व्यञ्जन-चारवर्जमन्नं ततो नरः ।

अनुज्ञातो द्विजैस्तैस्तु कृत्वा ॐ भरतर्षभेति ॥

‘व्यञ्जनशब्देनात्र दधि-पयस्तक्र-गुड-मरीचादीनि । लवणरस-
संस्कार्याणां शाक-सूपदीनान्तु लवणरसवर्जनेनैव प्रतिषेधः सिद्धः ।
‘चाराणि’ लवणरसवन्ति द्रव्याणि ।

यत्तु ब्रह्माण्डपुराणे ।

पुष्पाणाञ्च फलानाञ्च भक्ष्याणाञ्च प्रयत्नतः ।

अग्रमुद्धृत्य सर्वेषां जुहुयाज्जातवेदसि ॥

इति पितृयज्ञपाकसिद्धलवणादिसंस्पृष्टशाकादिहोमस्मरणं, तद्येषां
गृह्येग्नौ करणहोमानन्तरं तदङ्गतया हविष्यव्यतिरिक्तेनान्यसंस्पृष्टेन चा-
न्नेनेष्टे भक्ष्यान्यमन्त्रकोहोम उक्तस्तदिषयमित्यविरोधः ।

स च होम आपस्तम्बसूत्रे दर्शितः ।

न चारलवणहोमो विद्यते तथा परान्नसृष्ट्याहविष्यस्य होम उदीचीनमुष्णं भस्मापो ह्येतस्मिन् जुहुयात्तद्भुतमजतञ्चाग्नौ भवतीति । अथवा अन्नाभावे यदा कन्द-मूल-फलादिभिरेव आहुं तद्विषयमिदं ब्रह्माण्डपुराणवचनं । अत्र पक्वान्नेन यदा आहुन्तदैव होम-पिण्डक्रिये प्रवर्त्तते । तयोः पक्वान्नद्रव्यकल्पनियमादित्येतज्जयन्तस्वामिमतं हरि-हरेणोपन्यस्यामआहुं यदा कुर्यादित्यादिपूर्वप्रदर्शितमत्यपुराणवि-रोधमूढाव्य दूषितं ।

अग्नौकरिष्यन् पृच्छतीत्युक्तं तत्र सर्वान् वैकं वेत्यपेक्षायामाह मनुः ।

तेषामुदकमानीय सपवित्रांस्तिलानपि ।

अग्नौकुर्यादनुज्ञातो ब्राह्मणो ब्राह्मणैः सह ॥

गन्ध-माल्यादिभिः ब्राह्मणानर्चयित्वा 'तेषां' ब्राह्मणानां, इस्ते जलं प्रक्षिप्य पवित्रसंहितांस्तिलांश्च दत्त्वा 'सह' सम्भूय युगपत्सर्वैर्ब्राह्मणैरनु-ज्ञातः सन् कर्त्ताग्नौ होमं कुर्यात् । अनुज्ञावचनात् प्रश्नोऽप्यनुमोचते । सहेतिवचनात् सर्वान् प्रति प्रश्नः कर्त्तव्य इति गम्यते । एकं प्रति प्रश्ने कृते सर्वैरभ्यनुज्ञाने क्रियमाणे प्रश्नस्यादृष्टार्थत्वं प्रसज्येत । अयञ्च सर्वप्रश्नपक्षो वैकल्पिकः । अथोद्धृत्याग्निं पङ्क्तिमूर्द्धन्यं सर्वान् पृच्छ-त्यग्नौ करिष्य इति हारीतवचनात् अत्रैकाभिमुख्येनैकं प्रति सर्वा-भिमुख्येन सर्वान् प्रति प्रश्नोऽयमिति सुज्ञेयत्वान्नाभ्यनुज्ञावचने द्वि-जानामनध्यवसायः प्रश्नाभिप्रायः प्रश्नप्रसङ्गो वा वाच्यः ।

अभ्यनुज्ञातो जुहुयादित्युक्तं कैरभ्यनुज्ञात इत्यपेक्षायामाह पारस्करः ।

दत्त्वा गन्धादि-धूपांश्च सर्पिण्डविरुद्धरेत् ।

पैतृकैरभ्यनुज्ञातो जुहोति पितृयज्ञवदिति ॥

पैतृकैरित्यत्र ब्राह्मणैरिति शेषः । अनेन प्रश्नोऽपि पैतृकान् प्रत्ये-
वेति गम्यते । अत्राग्नौ करिष्ये कुरुष्वेति प्रश्नोत्तरयोः प्रकारोऽवगत एव ।
प्रकारान्तरमप्याश्वलायनगृह्ये दर्शितं ।

उद्धृत्य घृताक्तमन्नमनुज्ञापयत्यग्नौ करिष्ये करवे करवाणीति वा
प्रत्यनुज्ञा क्रियतां कुरुष्व कुर्वित्यथाग्नौ जुहोति यथोक्तं पुरस्तादिति ।

आपस्तम्बसूदीच्यानां प्रश्नोत्तरप्रकारमाह ।

उदीच्य रत्निस्त्रासनगतानां हस्तेषूदकपात्रानयनमुद्ध्रियतां अग्नौ
च क्रियतामित्यामन्त्रयते काममुद्ध्रियतां काममग्नौ च क्रियतामि-
त्यतिसृष्ट उद्धरेज्जुह्याचेति ।

अत्र “प्रागुदञ्चौ विभजते हंसः क्षीरोदके यथा । विदुषां
शब्दमिद्वयं सा नः पातु सरस्वती” इति पुरातनानां वाक्यात्सर-
स्वत्युत्तरदेशसम्बन्धिना ये ते उदीच्याः तेषां रत्तिराचारः कथ्यत
इति शेषः । ‘उदकपात्रानयनं’ अर्घ्यप्रदानं । ‘ब्राह्मणानामन्त्रयते’
अनुज्ञाभ्यर्थनवाक्येनाभिमुखान् कुरुते । ‘अतिसृष्टः’ ब्राह्मणैरनुज्ञातः ।

अत्र पितृयज्ञवदित्यनेन अग्नौकरणहोमे पितृयज्ञेति कर्त्तव्यताति-
देशः कृतः, सा चेति कर्त्तव्यता आपस्तम्बादिभिः पिण्डपितृयज्ञप्रकरणे
दर्शिता । तथापस्तम्बः ।

समूलं सहदाच्छिन्नं वर्धिराहरति सहदाच्छिन्नानि वा तृणान्युप-
मूलन्दिनानौति दक्षिणाप्रागगैर्दर्भैः दक्षिणमग्निं परिसीर्य दक्षिणं
जान्वाच्य मेक्षणे उपसीर्य तेनावदायाभिघार्थ्य सोमाय पितृमते स्वधा
नम इति दक्षिणाग्नौ जुहोति यमायाङ्गिरस्वते पितृमते स्वधा नम

इति द्वितीयां अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नम इति तृतीयां ये मेक्षणे तन्दुलास्तान् ऊत्वा तृणीं मेक्षणमादधाति इत्यादि ।

आश्वलायनोऽपि ।

प्राचीनावीती इधमुपसमाधाय मेक्षणेनावदाय अवदानसम्पदा जुहुयात् । सोमाय पितृमते स्वधा नमोऽग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नम इति स्वाहाकारेण वा अग्निं पूर्वं यज्ञोपवीतीति ।

एवमन्यान्यपि पिण्डपितृयज्ञसूत्राणि प्राचीनावीतयज्ञोपवीतनिर्णये दृष्टव्यानि । अथच पिण्डपितृयज्ञधर्मातिदेशोद्धारौतवचने विस्तरेण विवृतः । “कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातः पूर्वाद्भृतेऽग्नौ सकृदाच्छिन्नैरुपमूललूनैः परिस्तीर्णै समित्तन्त्रेण प्राङ्मुखोमेक्षणेनाहुतिद्वयं ऊत्वा मेक्षणमग्रावेव कुर्यात्” इति । अस्यार्थः स्युतिचन्द्रिकाकारेण व्याख्यातः । ‘पूर्वाद्भृते-
ऽग्नौ’ परिस्तरणकालात्पूर्वमेवोद्बोधितेऽग्नौ, मूलममीपदेशे सकृदेक-
यत्नेन च्छिन्नैर्दग्धैः परिस्तीर्णै समित्तन्त्रेणाहुतिद्वयार्थमेकामेव समिध-
मादाय मेक्षणेन यज्ञीयकाष्ठकृतेनाहुतिद्वयं ऊत्वाग्रावेव मेक्षणं प्रक्षिपेत् ।
समित्तन्त्रेणेत्यनेन पितृयज्ञधर्म उक्तः पितृयज्ञे समिदाधानस्याभावात्
किन्त्वह धर्मान्तरमुपदिष्टमिति ।

ब्रह्माण्डपुराणेऽप्यत्र समिदाधानमुक्तं ।

अन्तर्निधाय समिधं जुहुयात् कव्यवाहनमिति ।

ब्रह्मपुराणे तु घृताक्तप्रादेशमात्रसमित्तयाधानमुक्तं ।

ॐ कुरुष्वेति तैरुक्तो दक्षिणाग्निं समाह्वयेत् ।

दक्षिणायांश्चतुर्दिक्षु दर्भानास्तीर्थं वाग्यतः ॥

दद्यात्तु समिधस्त्रिस्तस्त्रिन् प्रादेशमात्रिकाः ।

घृताक्ताः समिधो ऊत्वा दक्षिणायाः समन्तकाः ।

मेक्षणेन घृताक्तेन जुहुयाच्चाहुतिचयं ॥

समिदर्हाश्च द्रुमास्तत्रैवोक्ताः ।

पलाश-फल्गु-न्यग्रोध-सलाश्वत्थ-विकङ्कताः ।

उदुम्बरस्तथा विल्वश्चन्दनं यज्ञियाश्च ये ॥

सरलो देवदारुश्च सालश्च खदिरस्तथा ।

समिदर्थे प्रशस्ताः स्युरेते वृक्षा विशेषतः ॥

ग्राह्याः कण्टकिनश्चैव यज्ञिया ये च केचन ।

पूजिताः समिदर्थेन पितृणां वचनं यथा ॥

समिद्भिस्त्राज्यलिप्ताभिर्जुहुयाद्यो ऊताशनं ।

फलं यत्कर्मणस्तस्य तन्मे निगदतः शृणु ।

अक्षयं सर्वकामीयं अश्वमेधफलं हि तत् ॥

समिदनर्हास्तु ।

श्लेष्मातको नक्तमालः कपित्थः शाल्मलिस्तथा ।

नीपोविभीतकश्चैव आङ्गकर्मणि गर्हिताः ॥

चिरविल्वस्तथा टङ्गस्तिन्दुकाम्नातकौ तथा ।

तिल्वकः कोविदारश्च एते आद्वे विगर्हिताः ॥

निवासश्चैव कीटानां गर्हिताः स्युरयज्ञियाः ।

गुल्मीश्च वेष्टिता ये च वल्लीभिश्च समन्ततः ॥

शकुनीनां निवासाश्च वर्जयेत्तान् द्विजोत्तमः ।

अन्यांश्चैव विधान् सर्वान् वर्जयेद्दे अयज्ञियान् ॥

‘पलाशः’ किंशुकः । ‘फल्गुः’ काकोदुम्बरिका । ‘न्यग्रोधः’ वटः । ‘श्लेष्मातकः’

जटी । 'अश्वत्थः' पिप्पलः । 'विकङ्कतः' सुवट्टचः । 'उदुम्बरः'
 जन्तुफलः । 'विल्वः' श्रीफलः । 'चन्दनं' मलयजं । 'यज्ञियाः' काश-
 र्यशमीप्रभृतयः । 'सरलः' पीतद्रुमः । 'सालः' सालवृक्षः । 'खदिरः'
 बालपत्रः । 'कण्टकिनः' इङ्गुदीप्रभृतयः । 'श्लेष्मातकः' सेलुः ।
 'नक्तमालः' करञ्जः । 'कपित्थः' दधित्थः । 'शाल्मलिः' स्थिरायुः ।
 'नीपः' कदम्बः । 'चिरविल्वः' पूतिकरञ्जः । 'टङ्कः' अहिमारकः ।
 'तिन्दुकः' स्फूर्जकः । 'आस्रातकः' कपीतनः । 'तिलकः' रोध्रः ।
 'कोविदारः' काञ्चनारः । 'अयज्ञियाः' पिचुमर्ह-पारिभद्रादयः ।
 आह सुयज्ञः ।

परिममुह्य पर्युक्ष्य परिस्तीर्य दक्षिणं जान्वाच्य यज्ञोपवीती
 प्रागासीनेमेक्षणेन जुहोतीति ।

शङ्ख-लिखितौ ।

धूप-गन्ध-माल्यैरलङ्कृत्य ब्राह्मणान् सघृतमन्नमनुज्ञाय दर्भैर्द-
 क्षिणायैरग्निं परिस्तीर्य जुहुयादिति ।

इत्यग्नौकरणाङ्गभूतानि प्रश्नोत्तरद्रव्याणि ।

अथाग्नौकरणदेवताज्जतिसंख्या-मन्त्रविकल्पाः ॥

मनु-वृहस्पती ।

अग्नेः सोम-यमाभ्याञ्च कृत्वाण्यायनमादितः ।

हविर्दानेन विधिवत् पश्चात्सन्तर्पयेत् पितृन् ॥

अग्नि-सोम-यमाख्यानां देवतानां प्रथमेन होमेनाप्यापनकृत्वा
 हविर्दानेन यथोक्तान्नप्रदानेन ब्राह्मणाधिष्ठानान् पितृन् पश्चात्तर्पयेत् ।

मेधातिथि-हरिहराभिमता व्याख्या । अग्नेरिति चतुर्थर्थ

षष्ठी । अग्निरेका देवता, सोम-यमरूपाधिष्ठानद्वयनिष्ठैकदेवतात्व-
युक्ता द्वितीया । सोम-यमाभ्यामिति द्वन्द्वादग्रीषोमवदेकत्वावगतेः ।
एतच्च येषां गृह्ये ईदृग्विधं देवतात्वमुक्तं तेषामेव वेदितव्यमिति ।
अत्र ब्रूमः । यद्यप्यत्र सोम-यमयोः देवतात्वाच्चतुर्थ्यन्ततोचिता,
तथापि पोषणपर्यायेणाप्यायनशब्देनान्वये क्रियमाणे षष्ठ्यन्ततयैव
भाव्यं । अथ देवतात्वान्नात्र षष्ठीत्युच्येत, तर्ह्यग्निरितीयमपि न स्यात् ।
चतुर्थ्यर्थे व्याख्याता सेति चेत् । न । आप्यायनपदेनान्वयात् । षष्ठ्यास्तु
सम्बन्धसामान्यवाचिन्या विशेषपर्यवसायित्वमभ्युपगतमेवेति न देवता-
रूपविरोधित्वं । स्वतन्त्रयोः सोम-यमयोर्देवतात्वप्रतिपादकानां
वचनानामाहुतिमन्त्राणाञ्च दर्शनान्नान्योन्यसहितयोर्देवतात्वं । न च
क्वचिद्गृह्ये तदवस्थयोर्देवतात्वमुपलभन्ते शिष्टाः । दृश्यते चोपनिब-
न्धनान्तरेषु पाठान्तरमस्य वचनस्य । “अग्नि-सोम-यमानाश्च
कृत्वाप्यायनमादितः” इति ।

यमः ।

अग्नये चैव सोमाय यमाय जुहुयात्ततः ।

अग्नये कव्यवाहनाय स्वाहेति जुहुयाद्भुविः ॥

सोमाय पितृमते यमायाङ्गिरसे तथा ।

सोमस्याप्यायनकृत्वा वक्त्रैर्वैवस्वतस्य च ॥

ऊते त्वग्नौ ततः सम्यक् विधिनानेन मन्त्रवित् ।

स्वधेत्येव हविःशेषं आदधीत समीक्ष्य च ॥

ग्रह-लिखितौ ।

जुहुयादग्नये कव्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पितृमते स्वाहेति

मार्कण्डेयपुराणे ।

अग्नये कव्यवाहनाय स्वाहेति प्रथमाहुतिः ।

सोमाय वै पिबमते स्वाहेत्यन्या तथा भवेत् ॥

वैशब्दः पादपूरणार्थत्वात् प्रयोगकाले प्रयोज्यः । गोभिले-
त्वेतावेव मन्त्रौ पुरस्तात् स्वाहाकारौ विपरैतेन च क्रमेणोक्तौ ।

मेक्षणेनोपघातं जुहुयात् स्वाहा सोमाय पिबमते इति पूर्वा,
स्वाहाग्नये कव्यवाहनायेति द्वितीयामत ऊर्ध्वं प्राचीनावीतीति ।

ब्रह्माण्डपुराणे त्वाहुतित्रयं स्वधा-नमोऽन्तास्तथो मन्त्रास्तथा
प्रत्याहुत्यधिकरणभूताग्निप्रदेशानां विभज्य विनियोगश्चोक्तः ।

आहुत्य दक्षिणाग्निन्तु होमार्थं वै प्रयत्नतः ।

अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नम इति ब्रुवन् ॥

सोमाय च पिबमते स्वधा नम इति ब्रुवन् ।

यमायाङ्गिरसाम्यत्ये स्वधा नम इति ब्रुवन् ।

इत्येते होममन्त्रास्तु त्रयाणामनुपूर्वशः ॥

दक्षिणतोऽग्नये नित्यं सोमायोत्तरतस्तथा ।

एतयोरन्तरे नित्यं जुहुयाद्वै विवस्वते ॥ इति ।

‘अङ्गिरसाम्यत्ये इति यमविशेषणं ।

ब्रह्मवैवर्ते तु वैवस्वतायेति यमस्य, अङ्गिरस इत्यग्नेः सोमस्य च
विशेषणं दर्शितं ।

अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा चाङ्गिरसे नमः ।

सोमाय च पिबमते स्वधा चाङ्गिरसे नमः ॥

यमाय वैवस्वताय स्वधा नम इति ब्रुवन् ।

इत्येते वै होममन्त्रास्तयाणामनुपूर्वशः ॥

दक्षिणेनाग्नये नित्यं सोमाद्योत्तरतस्तथा ।

एतयोरन्तरे नित्यं जुहुयाद्वै विवस्वते ॥ इति ।

पिण्डपितृयज्ञमधिकृत्याहाश्वत्थायनः ।

मेचणेनादायावदानसम्पदा जुहुयात्सोमाय पितृमते स्वधा नमः
अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नम इति स्वाहाकारेण वाग्निं पूर्वमिति ।
पिण्डपितृयज्ञप्रकरण एवाहापस्तम्भः ।

सोमाय पितृपीताय स्वधा नम इति दक्षिणाग्नौ जुहोति ।
यमायाङ्गिरस्वते पितृमते स्वधा नम इति द्वितीयामग्नये कव्यवा-
हनाय स्वधा नम इति तृतीयां, न यमाय जुहोतीत्येक इति ।
पितृयज्ञमेवाधिकृत्य सांख्यायनः ।

मेचणेन जुहोत्यग्नये कव्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पितृमते
स्वाहा यमायाङ्गिरस्वते पितृमते स्वाहेति ।
पितृयज्ञमेवाधिकृत्य वैजवापः ।

अन्वाहार्यपचने मेचणेन द्वे आहुती जुहोत्यग्नय इति पूर्वां
सोमाद्येत्युत्तरामिति ।

अत्र निर्विशेषणयोरेवाग्नीषोमयोर्देवतात्वं । अन्वाहार्यपचनो-
दक्षिणाग्निः पिण्डपितृयज्ञोक्ता अध्येते देवताहुतिमन्त्रविकल्पाः
अतिदेशतोऽग्नौकरणे भवन्त्येवेति । एते च देवतादिविधयोयदीयेषु
कल्पसूत्रगृह्येषूक्तास्ते तदीया एवेति व्यवस्यया बोद्धव्याः । अतश्च
यदापस्तम्बेन खगट्छेद्योदशाहुतिकमग्नौकरणमुक्तं तद्येषां तत्सूत्रं
तेषामेवेति सृष्टिचन्द्रिकाकारः । स ह्येवमाह । उद्भिद्यतामग्नौ च

क्रियतामित्यामन्त्रयते काममुद्भिद्यतां काममग्नौ च क्रियतामित्यति-
सृष्ट उद्धरेज्जुज्याच्चेत्येवंधर्मशास्त्रसूत्रोक्तप्रश्न-प्रतिवचनानन्तरमन्त्रमु-
द्धृत्याग्न्युपसमाधानाद्याज्यभागान्तं कुर्यात् । अस्याग्न्युपसमाधाना-
द्याज्यभागान्तस्य कर्मणः सर्वप्रधानहोमप्राच्याङ्गकलापत्वेनापस्तम्बी-
यगृह्योपक्रमेऽभिधानात् । आज्यभागानन्तरमन्त्रेनाज्येन च द्रव्येण
“यन्मे मातेत्यादिभिर्मन्त्रैरग्नौकरणसंज्ञकं प्रधानहोमं कुर्यात् ।

तथाचापस्तम्बीयगृह्यसूत्रं ।

अन्नस्योत्तराभिर्जुहोत्याज्याङ्गतीरुत्तरा इति ।

उद्धृतस्यान्नस्य किञ्चित्किञ्चिद्वदानधर्मेणावदायावदाय पित्रा-
दित्रयस्य षण्मातामहादित्रयाय षडाङ्गतीरुत्तराभिर्चर्चग्निरुद्धयात् ।
मन्त्रप्रपाठकपठितानां मध्ये याः पूर्वमुक्तविनियोगास्तासामूर्ध्वं पथ्य-
माना ऋच उत्तराः अन्नाङ्गतीनामुत्तराः पाश्चात्याः षडाङ्गतीश्च
जुज्यादित्यर्थः । अत्र यद्यपि षण्णामुत्तराणामृचां स्वस्वदेवतालिङ्गेन
पाठक्रमेण च पित्रादिदेवत्याङ्गतिविभागेन विनियोगोऽवगम्यत एव,
तथापि स्पष्टत्वार्थमाङ्गतिसंख्याज्ञानार्थं प्रयोगप्रदर्शनार्थञ्च दयोर्दयो
र्विनियोगमाह, यन्मे माता प्रलुलोभ चरति यास्तिष्ठन्ति दाभ्या-
मृग्भ्यां अमुष्मै स्वाहेत्यन्ताभ्यामिति । अत्र जुहोतीत्यनुषज्यते ।
अमुष्मा इत्यत्र चतुर्थ्यन्तं पितुर्नाम गृहीत्वा द्वे आङ्गती जुज्यात् ।
एवं यन्मे पितामही प्रलुलोभ चरति अन्तर्दधे पर्वतैरिति दाभ्या-
मृग्भ्याममुष्मै स्वाहेत्यन्ताभ्यामिति । अमुष्मा इत्यत्र चतुर्थ्यन्तं
पितामहस्य नाम गृहीत्वा द्वे आङ्गती जुज्यात् । यन्मे प्रपिता-
मही प्रलुलोभ चरति अन्तर्दधे ऋतुभिरिति दाभ्यामृग्भ्याममुष्मै

स्वाहेत्यन्ताभ्यामिति । अमुष्मा इत्यत्र प्रपितामहस्य नाम गृहीत्वा
 द्वे आऊती जुहुयादिति । एवं पित्राऊतिविनियुक्ताभ्यामृग्भ्यां
 मातामहायाऊतिद्वयं, पितामहाऊतिविनियुक्ताभ्यां मातुः पिता-
 महायाऊतिद्वयं, प्रपितामहाऊतिविनियुक्ताभ्यां मातुः प्रपिताम-
 हायाऊतिद्वयं जुहुयात् । ऊहस्त्वत्र कार्यः । तत्र प्रथममन्त्रे यन्मे
 मातामही प्रलुलोभ तन्मे रेतोमातामहो वृद्धामित्यूहः । द्वितीये
 मन्त्रे अन्तरन्यं मातामहाद्वृध इत्यूहः । मन्त्रद्वयेषमुष्मा इत्यत्र
 चतुर्थ्यन्तस्य मातामहनान्नो ग्रहणं कर्त्तव्यं । तृतीये मन्त्रे यन्मे
 मातुः पितामही प्रलुलोभ तन्मे रेतो मातुः पितामहो वृद्धामि-
 त्यूहः । चतुर्थे मन्त्रे अन्तरन्यं मातुः पितामहाद्वृध इत्यूहः ।
 मन्त्रद्वयेषमुष्मा इत्यत्र चतुर्थ्यन्तस्य मातृपितामहनान्नो ग्रहणं कर्त्तव्यं ।
 पञ्चमे मन्त्रे यन्मे मातुः प्रपितामही प्रलुलोभ तन्मेरेतो मातुः
 प्रपितामहो वृद्धामित्यूहः । षष्ठे मन्त्रे अन्तरन्यं मातुः प्रपिताम-
 हाद्वृध इत्यूहः । मन्त्रद्वयेषमुष्मा इत्यत्र चतुर्थ्यन्तस्य मातृप्रपिताम-
 हनान्नो ग्रहणं कर्त्तव्यं ।

तदेतदाह गृह्यभाष्यसंग्रहकारः ।

योज्यः पित्रादिशब्दानां स्थाने मातामहादिकः ।

अन्नहोमे तथा स्पर्शे जलपिण्डादिदानके ।

यन्मेमातामहीत्यादि तत्रोदाहरणं भवेत् ॥ इत्यादि ।

‘स्पर्शे’ एष ते ततमधु मां ऊर्मिः सरस्वानित्यादिमन्त्रत्रयेण
 ब्राह्मणभोजनार्थस्यान्नस्य स्पर्शे, ततः पूर्ववदवदाय ये चेह पितर इत्युक्त्वा
 एकामाऊतिं जुहोति । एवमन्नाऊतीर्ज्जत्वा षडाज्याऊतीर्जुहोति ।

तत्र स्वाहा पित्रे इति पुरस्तात्स्वाहाकारेण मन्त्रेण प्रथमद्वितीये, एताभ्यामेव मन्त्राभ्यां तृतीयचतुर्थे आज्याहुतीर्ज्ज्वा स्वधा स्वाहेति मन्त्रेण पञ्चमौ जुहोति । अग्नये कव्यवाहनाय स्वाहेति मन्त्रेण षष्ठीं । ततः स्विष्टिक्वदाहुतिं ऊत्वा भक्ष्य-भोज्यादिसर्वविधहविष्या-न्नात्किञ्चिदादायोदीचीनमुष्णं भस्मापोह्य तस्मिन्नुष्णे भस्मानि तृष्णीं जुहोति । ततो लेपयोः प्रस्रवाभ्यां तृष्णीं वर्धिरङ्गाग्रौ प्रहरतौत्यादिकं परिषेचनान्तमाद्रेयस्थालौपाकोक्तं चरुं होमेष्वतिदेशप्राप्तसु-दीच्याङ्गकलापं कृत्वा ऊतशेषं ब्राह्मणपात्रेषु निदध्यात् ।

तदेतत्सर्वमप्याह गृह्यमाख्यसंग्रहकारः ।

अग्नौन्धनादिप्रतिपाद्यकर्म कृत्वाज्यभागान्तमथावदाय यन्मेति-मन्त्रैः प्रतिमन्त्रमग्नौकार्यास्तथा सप्तभिरन्नहोमाः स्वाहादिमन्त्रैरपि सर्पिषा स्युर्होमास्ततः स्विष्टकृतन्तु ऊत्वा भस्माप्यपोह्याहविरन्नहोमो-लेपन्तु दर्थीश्च समञ्जनादिशेषश्च कृत्वा परिषेचनान्तं पात्रेषु दद्याद्भु-तशेषमन्नमिति ।

सप्तभिरन्नहोमा इत्यनूहितमन्त्राभिप्रायेणोक्तं । ऊहितमन्त्र-साहित्ये हि त्रयोदशसंख्यापत्तेः । सप्तभिरित्युक्तं स्यात् । अयञ्चा-ग्नौकरणहोमः प्राचीनावीतिना कार्यः पैतृकत्वात् । तथाचापस्तम्बेन स्वगृह्यग्रन्थादावित्युक्तं । “अपरपत्ते पित्र्याणि प्राचीनावीतिनापसव्यं दक्षिणतोऽपवर्गः” इति । अत्रापि यदा पैतृकमाधारसमिन्धनादिकं तद्यज्ञोपवीतिना कार्यं ।

तदाह भाष्यार्थसंग्रहकारः ।

आधारदार्वाग्निमुखान्वभाग-

प्रदक्षिणानुव्रजनेषु तावत् ।

आधारयोः स्विष्टकृति प्रदिष्टं

यज्ञोपवीतं हि कपर्दिनः स्यात् ।

इत्यग्नौकरणदेवताहुतिसंख्यामन्त्रविकल्पाः ।

अथ पाण्यधिकरणस्य होमस्य प्रश्नादीनि ।

शौनकगृह्ये ।

अग्निश्चेदाज्यं गृहीत्वा भवत्स्वेवाग्नौकरणमिति पूर्ववन्तयास्त्विति ।

अस्यार्थः आज्यमाज्ययुक्तमन्नन्तर्द्धादिपात्रे स्थापयित्वा पात्रञ्चो-
द्धृत्य करे धारयित्वा भवत्स्वेवाग्नौकरणमित्यधिकरणकर्मकारकयोर्नि-
र्देशं कृत्वा शेषं पूर्ववत् । अग्न्यधिकरणकहोमवत्करिष्ये करवै करवाण्येति
वा आख्यातपदं प्रयुञ्जीतेत्यर्थः । तथास्त्विति ब्राह्मणा अनुज्ञान्दद्यु-
रिति यावत् । अत्रापि काकाक्षिगोलकवत् पूर्ववदितिसम्बन्धनीयं ।
तथा च क्रियतां कुरुष्व कुर्वित्यभ्यनुज्ञावचनं लभ्यते । तत्राग्नौकर-
णधर्मान्तरातिदेशोऽपि पाणिहोमे ज्ञातव्यः । तथा च होमार्थेऽन्ने
पूर्वाह्णापराह्णकल्पना । अभिघारणप्रत्यभिघारणे द्विग्वदानं मेक्षणे-
नावदाय होम इति । अत्र स्मृत्यर्थमारकता मेक्षणेभ्य-विप्रानुज्ञाः
न सन्ति परिसमूहन-पर्युक्षणे भवतः^(१) इत्युक्तं ।

तत्राह स्मृतिचन्द्रिकाकारः ।

यात्र स्मृत्यर्थमारकर्तुं विप्रानुज्ञाभावोक्तिः मानग्निश्चेदित्यादिनि-
रन्तरोक्तशौनकवचनादर्शननिबन्धनेत्युपेक्षणीया । मेक्षणाभावोक्तिरपि

(१) परिसमूहन-पर्युक्षणे स्त इति ख० ।

मेचणकार्ये अन्यस्य विध्यदर्शनाच्चिन्त्या, पर्युचण-परिसमूहनसङ्गावो-
क्तिश्च पांसुनिरसनलक्षणस्य दृष्टकार्यस्य लोपान्नियमादृष्टमात्रस्य चा-
प्रयोजकत्वादयुक्ता । यस्य त्वदृष्टरूप एव संस्कारः कार्यं परिस्तरणस्य
तदस्त्येव ।

तथा च यमः ।

अग्नौकरणवत्तत्र होमो दैवकरे भवेत् ।

पर्यस्तदर्भानास्तीर्थं यतोह्यग्निसमोहि सः ॥ इति ।

‘दैवकरः’ वैश्वदेविकब्राह्मणपाणिः । दैवग्रहणं पित्र्यस्याप्युपलक्ष-
णार्थं । ‘पर्यस्तदर्भाः’ परितः सर्वतोऽन्यमनीयाः दर्भाः परिस्तरणदर्भाः
इति यावत् । अन्ये तु निबन्धकाराः “पर्युच्य दर्भानास्तीर्थेति पठन्ति ।
इध्मस्य त्विन्धनार्थं समिद्धवेदिति अग्निसमिन्धनार्थत्वस्मरणान्तदभावे
सर्वसम्मत एव लोपः । परिसमूहन-पर्युचणयोस्तु धर्ममात्रत्वादलोप एव ।
उपाध्यायकर्कस्तु कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातः पिण्डपितृयज्ञवद्भुत्वत्यत्र कात्या-
यनसूत्रे पिण्डपितृयज्ञवदित्यस्य पिण्डपितृयज्ञवदुपचार इत्यनेन पौन-
रुक्त्यमाशङ्क्य यथासम्भवं परिस्तरण-परिसमूहनादीतिकर्त्तव्यतापरि-
सङ्ख्यार्थतामेव समर्थितवान् । ततश्च परिसमूहन-पर्युचण-मेचणादी-
तिकर्त्तव्यताशून्यहोममात्राचारस्तु तन्मतानुसारिभिरेव प्रवर्त्तित इति
जानीमः । यदत्र युक्तं तद्ग्राह्यं ।

इति पाण्यधिकरणस्य होमस्य प्रश्नादीनि ।

पाण्यधिकरणकहोमधर्मक एवाजाकर्णाद्यधिकरणकोऽप्यग्नौकरण-
होमः । अग्नौकरणं करिष्य इत्येतावानेव प्रश्नोऽत्रेति विशेषः ।

इत्यजकर्णाद्यधिकरणकस्य होमस्य प्रश्नादीनि ।

अथ ऊतावशिष्टप्रतिपत्तिः ।

तत्राग्नौ होममुक्त्वाह याज्ञवल्क्यः ।

ऊतशेषं प्रदद्यात्तु भाजनेषु समाहितः ।

यथालाभोपपन्नेषु रौप्येषु तु विशेषतः ॥

अत्र पितृप्रियरौप्यवचनात् पैतृकविप्रभाजनेष्विति गम्यते ।

तथा च यमः ।

अग्नौकरणशेषन्तु पित्र्येषु प्रतिपादयेत् ।

प्रतिपाद्य पितृणान्तु न दद्यादैश्वदेविक इति ॥

अत्राग्नौकरणशब्दाद्वचनस्याग्निहोमविषयत्वं अन्यनग्निरूपोभय-
विधाधिकरणहोमविषयत्वं वास्तु । अग्नौकरणशब्दस्य नामधेयत्वात् ।

तथा च पङ्क्तिमूर्द्धन्यपित्र्यपाणौ होममुक्त्वाह कात्यायनः ।

ऊत्वा मन्त्रवदन्येषां तृष्णीं पात्रेषु निक्षिपेत् । इति ।

अन्यशब्दस्य प्रकृतसजातीयवचनत्वात् पित्र्यपङ्क्त्युपविष्टविप्रपात्रे-
ष्विति लभ्यते ।

अत एवाह यमः ।

पित्र्यपाणिऊताच्छेषं पितृपात्रेषु निक्षिपेत् ।

अग्नौकरणशेषन्तु न दद्यादैश्वदेविके ॥

अत्र पित्र्यपाणिग्रहणमुपलक्षणं । अतो वैश्वदेविकद्विजपाणौ
होमेऽपि शेषस्य पितृपात्रेष्वेव प्रक्षेपोन दैवपात्रेषु । अत एव सर्वसा-
धारण्येनैव ऊतशेषस्य वैश्वदेविकपात्रप्रक्षेपः प्रतिषिद्धो ब्रह्माण्ड-
पुराणे ।

अग्नौकरणशेषन्तु न दद्यादैश्वदेविके ।

न हि स्रुताः शेषभाजो विश्वेदेवाः पुराणैरिति ॥

यमेनापि प्रतिषिद्धः ।

अग्नौकरणशेषन्तु पित्र्येषु प्रतिपादयेत् ।

ऊतशेषं कदाचित्तु न दद्याद्वैश्वदेविके ॥

न कदाचिदित्यस्यायमर्थः । यदा वैश्वदेविकपङ्क्तिमुख्यविप्रपाणौ होमः तदा तस्यैव वा वैश्वदेविकद्विजान्तरस्य पात्रे ऊतशेषप्रक्षेपो न कर्त्तव्यः । यदा वा पित्र्यपाणौ वज्रादावधिकरणान्तरे वा होमः तदानीमपि वैश्वदेविकद्विजपात्रे ऊतशेषप्रक्षेपो न कर्त्तव्य इति विशेषतश्च वैश्वदेविकपात्रेषु ऊतशेषप्रक्षेपस्तेनैव निषिद्धः ।

दैवविप्रकरेऽनग्निः कृत्वाग्नौकरणं द्विजः ।

शेषयेत् हविःप्रेभ्यः पिण्डार्थं शेषयेत्तयेति ॥

वायुपुराणे ।

ऊत्वा दैवकरेऽनग्निः शेषं पित्र्ये निवेदयेत् ।

न हि स्रुताः शेषभाजो विश्वेदेवाः पुराणैरिति ॥

पित्र्ये पात्र इति शेषः । 'पुराणैः' पुराणैः । उपलक्षणञ्चैतच्छ्रुति-स्रुतीतिहास-कल्पसूत्राद्यभिज्ञानं ।

वाजसनेयपरिशिष्टनिगमे तु शेषप्रतिपत्तिर्नाह्णहस्तेषूक्ता ।

शेषमन्नं हस्तेन हस्तेषु पिण्डवत्प्रदायेति ।

'पिण्डवदित्यनेन स्वधाकारोच्चारणमात्रमतिदिश्यते । न पुनर्वने-जन-प्रत्यवनेजनेऽस्त्रुकादीनि । स्वधेत्येव हविःशेषमाददीतेति यमवचने धर्मान्तरपरिसङ्ख्यानात् । अथवैवमस्यार्थः । 'पिण्डवत्' यथा पिण्डेषु, एतदुक्तं भवति यथा पिण्डार्थं पिण्डपात्रेऽग्नौकरणशेषः प्रक्षिप्यते तथा

ब्राह्मणहस्तेष्वपीति । अथवा पिण्डवदिति मतुवन्तं । शेषमन
 कियताप्यंशेन पिण्डवत् पिण्डसम्बन्धि यथा भवति तथा ब्राह्मणहस्तेषु
 प्रक्षेपणीयं न कृत्स्नमित्यर्थः । पिण्डार्थं शेषयेदित्येतच्च यदाग्नौ पित्र्य-
 विप्रकरादौ वा होमस्तदापि वेदितव्यं । अवशेषणस्य पिण्डार्थत्वा-
 वगमात् । ननु दैवपाणिज्ज्ञतावशेषणस्यैव पिण्डार्थत्वोपदेशात् पित्र्य-
 पाणिज्ज्ञतावशेषणस्य तादर्थ्यं न लभ्यते । मैवं । दैवकरे ह्यमान-
 स्थानस्यैकदेशं पिण्डार्थमवशेषयेदित्यत्र दैवकरादिविशेषणविवक्षायां
 विशिष्टोद्देशप्रसङ्गः । अतोऽग्निपाण्याद्यधिकरणज्ज्ञतैकदेशेनापि सह
 शेषयेदित्येतत् सम्बध्यते ।

अत एवाह बृहद्वसिष्ठः ।

पित्र्यविप्रकरे ज्ञत्वा शेषं पात्रेषु निक्षिपेत् ।

पिण्डेभ्यः शेषयेत् किञ्चिन्न दद्यादैश्वदेविके ॥

अत्र यद्यपि पिण्डपर्याप्तशेषसम्पादनं कर्तुं शक्यं तथापि पिण्डार्थं
 प्रकृतसर्वरूपान्नोद्धरणस्य वक्ष्यमाणत्वादुद्धृतान्नमिश्रीभावमात्रेणाग्नौ-
 करणशेषस्य पिण्डोपकारकत्वमवगम्यते । एवं च पिण्डपात्रप्रक्षेपो
 ऽस्यार्थादेव सिद्धः । यद्यपि चात्र शेषयेदिति विधिः श्रवणात् पिण्डा-
 र्थमित्यर्थकर्मत्ववगमाच्च शेषधारणस्यावश्यकत्वं प्रतीयते तथाप्युप-
 युक्तद्रव्यसंस्कारकत्वेन प्रतिपत्तित्वावगमादनावश्यकत्वं शेषं प्रत्यप्रयोज-
 कत्वञ्चावसीयते । शेषकर्मणामप्रयोजकत्वात् । अर्थकर्मरूपानामप्या-
 अधिकर्मणां प्रस्तरयागादीनां प्रतिपत्तिरूपसम्भेदेन द्रव्यं प्रत्यप्रयोज-
 कत्वमेवाभिमतं ।

आह यमः ।

हुते लग्नौ ततः सम्यग्विधिनानेन मन्त्रवित् ।

स्वधेत्येव हविःशेषमाददीत समीक्ष्य च ॥

होमावशिष्टमन्नमवलोक्य 'स्वधेत्येवमाददीत' पितृविप्रपात्रेषु
कियत्प्रक्षिप्य शेषं पिण्डार्थमाहरेदित्यर्थः । अतस्त्रुष्णीं पात्रेषु निक्षिपे-
दित्यनेनास्य विकल्पः । यथागृह्यं व्यवस्था वेति । अत्र यद्यप्याहुतेर-
ग्निप्राप्तिमात्रेणैव पाणितलप्राप्तिमात्रेण च होमसमाप्तिर्जातैव शेष-
प्रतिपत्तिसमाप्तिश्च पात्रप्राप्तिमात्रेण जाता तथापि हुत-शेषयो-
र्वचनाद्ब्राह्मणैर्भोजनं कार्यं ।

तदाह गार्ग्यः ।

यदन्नं दीयते पाणौ पात्रे वापि निधीयते ।

भुञ्जीरन् ब्राह्मणास्तु पितृपक्षौ निवेशिताः ॥

तच्च प्रचेपकाल एव न भोक्तव्यं । नापि भोजनार्थमुपकल्प्य-
मानादन्नान्तरात् पृथक्कृत्य ।

तथा च बह्वृचपरिशिष्टे ।

अन्नं पाणितले दत्तं पूर्वमग्न्यबुद्धयः ।

पितरस्तेन दृष्यन्ति शेषान्नं न लभन्ति ते ॥

यच्च पाणितले दत्तं यच्चान्यदुपकल्पितं ।

एकीभावेन भोक्तव्यं पृथग्भावो न विद्यते ॥

आश्वलायनगृह्ये ।

यदि पाणिष्वाचान्तेष्वन्यदन्नमनुदिश्यथाग्नौ हुतशेषमन्नं सृष्टं
दत्तमर्द्धकमिति ।

इह होमानन्तरपरिवेषणाच्च पूर्वं विधीयमानमाचमनं स्वनिमि-

तमाक्षिपत्तत्काल एव ऊतभक्षणमापादयतीति भ्रमोमाभूदिति
 मन्यमानेन हरिहरेणास्यार्था व्याख्यातः । यदा द्विजपाणिषु जुहु-
 यात्तदा होमाधिकरणीकृतपाणिषु द्विजेष्वाचान्तेषु कृतेषु कृताचमनेषु
 सत्स्वन्यदन्नं 'अनुदिशात' ददाति । आचमनञ्चात्राभ्यवहारसंयोगात् ।
 अभ्यवहारश्चात्र "पाण्यास्यो हि द्विजः स्मृत इति वचनादभ्यवहार्यस्य
 पाणितलेन सह संयोगमात्रं न मुख्यं भक्षणं । मुख्ये हि भक्षणे "यच्च
 पाणितले दत्तमित्यादिवचनविरोधः स्यात् । 'अथ' अनन्तरं, अग्नौ
 ऊतादन्नाच्छेषभूतमन्नं ब्राह्मणेभ्योदद्यात् पित्र्यब्राह्मणपात्रेषु निक्षिपे-
 दित्यर्थः । यतस्तेन संसृष्टं समिश्रं दीयमानं अन्यदन्नं 'अर्द्धुकं' च द्वि-
 कृद्भवति विशेषेण पितृणामुपकारि भवतीत्यर्थः । अत्राग्नावित्युपल-
 क्षणार्थं । वचनान्तरानुसोधात् । पाण्यादावित्यपि ज्ञेयं ।

बौधायनेन तु सोमाय पितृमते स्वधा नम इत्यादिमन्त्रत्रयेणा-
 ज्याहुतित्रयं विधायाज्यशेषेण अन्नाभिघारणमभिघाय तेनान्नेनाहुति-
 त्रयमुक्त्वान्नशेषभक्षणे कालप्रकारौ दर्शितौ ।

अग्नौकरणशेषेण यदन्नमभिघारयेत् ।

तस्मिंस्तु प्राशिते दद्याद्यदन्नं प्रकृतम्भवेत् ॥

इयच्च शेषप्रतिपत्तिर्बौधायनोक्ताग्नौकरणविषयैवेति ।

इति ऊतावशिष्टप्रतिपत्तिः ।

इत्यग्नौकरणनिर्णयः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-पण्डित-
 श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे आहुकल्पे
 आहुदिनापरहृत्ये अग्नौकरणं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ० ॥

चतुर्दशोऽध्यायः ।

अथ परिवेषणं ।

अस्य चाग्नौकरणशेषप्रतिपत्युत्तरकाले कर्त्तव्यतामाह प्रचेताः ।

ऊतशेषं पितृभ्यस्तु दत्त्वान्नं परिवेषयेत् ।

हविष्यं मधुमांसानि पायसापूपमेव च ॥

पैठीनसिस्त्वाह ।

ब्राह्मणानलङ्कृत्य मांसापूप-दधि-मधु-घृत-पायस-कसर-फल-
विकारानिति मत्स्यांश्चोपसादयेत् ।

ब्राह्मणान् गन्धपुष्पादिभिरलङ्कृत्य मांसापूपादिकं 'उपसादयेत्'
परिवेषयेत् ।

अलङ्कृत्येत्यनेनालङ्करणस्य परिवेषणात् पूर्वकालत्वमात्रमुच्यते,
न त्वयवहितपूर्वकालत्वं, अतोऽलङ्करणानन्तरमग्नौकरणं कृत्वापि
क्रियमाणे परिवेषणे वचनार्थोपपत्तेः पूर्वेण सहाविरोधेनैतद्व्याख्येयं ।
इतिशब्दः प्रकारवचनोभक्त्य-भोज्यप्रकाराणां सूप-आकादीनां सङ्ग-
हार्यः । मत्स्यग्रहणञ्च मांसेषु मत्स्यमांसातिशयितपितृत्वप्रिकरत्वद्यो-
तनार्थं । परिवेषणात् पूर्वञ्च यज्ञोपवीत्येव पात्रेणाज्यमादाय तृष्णी-
मेव देवपूर्वकं भोजनपात्रेषूपस्तरणं कुर्यात् । तेषां देवतोद्देशेन त्यक्त्य-
माणहविराधारतया स्रगादितुल्यत्वात् शिष्टाचाराच्च । केचित्तूपस्तर-
णेऽमुं मन्त्रं प्रयुञ्जते । आमासुपक्कमैरय आसुर्थ्यं रोहयोदिवि । धर्म्मं न
सामन्तपनता सुवृत्तिभिर्जुष्टिर्विण्णसे वृहदिति । ततः परिवेषणसौक-
र्यार्थं आहुदेशं प्रति पाकसंभृतभाण्डाहरणं कर्त्तव्यं ।

तत्र प्रकारमाह मनुः ।

पाणिभ्यामुपसंगृह्य स्वयमन्नस्य वर्द्धितं ।

विप्रान्तिके पितृन् ध्यायन् शनकैरुपनिक्षिपेत् ॥

‘अन्नस्य वर्द्धितं’ अन्नपूर्णभाजनं, रसवत्यगारात् द्वाभ्याङ्गराभ्यां गृहीत्वा समानीय प्रकृतश्राद्धसम्बन्धिनः पितृन् उच्छिष्टस्यर्शप्रसङ्गरहिते भोजनीयविप्रसमीपदेशे स्थापयेत् । ‘शनकैः’ यथा भाण्डभेदः शब्दोवा नोत्पद्यते । ‘स्वयमिति’ मुख्यपक्षत्वेनोक्तं । स्यत्यन्तरोक्तस्य पत्यादेः परिवेषणसहायस्य तदुपकारके भाजनानयने सुतरां सम्भवात् ।

स्यतिचन्द्रिकाकारस्य ‘अन्नस्य वर्द्धितं’ अन्नपूर्णपरिवेषणपात्रं, पाणिभ्यामुपसंगृह्य तत्रत्यमन्नं भोजनपात्रेषु निक्षिपेदिति व्याख्यातवान् । मेधातिथिसु सह पूर्व्या व्याख्ययैतदपि व्याख्यानमन्वमन्वत । एकेन तु पाणिना समुद्धृत्यानयने परिवेषणे च दोषमाह स एव ।

उभयोर्हस्तयोर्मुक्तं यदन्नमुपनीयते ।

तद्विप्रं लुम्पन्त्यसुराः सहसा दुष्टचेतसः ॥

उभाभ्यां हस्ताभ्यां ‘मुक्तं’ अपरिगृहीतं यदन्नं, परिवेषणार्थमुपनीयते तत् ‘सहसा’ ‘बलेन’ दुष्टचेतसः पापात्मानः, ‘असुराः’ देवद्विषः, ‘लुम्पन्ति’ लुठन्ति । उभयोरित्यधिकरणसप्तमी, मुक्तमित्यनाश्रितमस्थितमिति यावत् । एवं समानीतमन्नं परिवेषणीयमित्याह स एव ।

भक्ष्यं भोज्यञ्च विधिवत् मूलानि च फलानि च ।

हृद्यानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि च ॥

उपनीय सर्वमेतच्छनकैः सुसमाहितः ।

परिवेषयेत् प्रयतो गुणान् सर्वान् प्रचोदयन् ॥

‘भक्ष्यं’ शक्नुली-मोदकादि । ‘भोज्यं’ घृतपूरादि । अत्रान्यान्यपि परिवेषणीयान्यन्नानि ग्राह्यान्नप्रकरणे द्रष्टव्यानि । ‘उपनीय’ विप्रान्तिकमानीय, ‘परिवेषयेत्’ भोजनपात्रेषु प्रतिपेत् । माधुर्यादीन् अन्नगुणान् ‘प्रचोदयन्’ इदं मधुरमिदमम्लमिदं कषायमिति वचनेन वेदयमानः । अत्र पित्र्यमपि परिवेषणं यज्ञोपवीत्येव कुर्यादिति यज्ञोपवीतप्रकरणे प्रतिपादितं ।

कालिकापुराणे ।

नियतो वाग्यतः सोऽथ कराभ्यां चैव भाजनं ।

विप्राये च ततो नीत्वा भक्षांश्च परिवेषयेत् ॥

आह यमः ।

ततो विशदमानीय भोजयेत् प्रयतो द्विजान् ।

अन्नं सूपं घृतं शाकं मांसं दधि पयो मधु ।

सर्वमेतत्समानीय प्रीणयेत्तु यथासुखं ॥

सर्वमेतत्समानीय परिवेषणपूर्वकं पितृनुद्दिश्य त्यक्त्वा यथासुखं ब्राह्मणान् संभोज्य तर्पयेदित्यर्थः । एतच्च परिवेषणं दैवपूर्वकं कर्त्तव्यमित्याह शौनकः ।

पाकं सर्व्वमुपानीय संवेद्य च पृथक् पृथक् ।

विधिना दैवपूर्व्वन्तु परिवेषणमारभेत् ॥

‘संवेद्य’ इदं मधुरमित्यादिप्रकारकेण वाक्येन ब्राह्मणान् प्रति संविदितं कृत्वा । एतच्च दैवपूर्व्वकं भोजनारम्भात् प्राचीनपरिवेषणविषयं । तदूर्ध्वन्तु यथेष्टं येन केनचित् क्रमेण परिवेषणं कार्य्यं ।

“यद्यद्रोचेत विप्रेभ्यस्तत्तदद्यादमत्सरी” इति परिवेषणे ब्राह्मणेष्वाहु-

सारस्य यमेनोक्तत्वात् । एतच्च यजमानेन भार्यया शुचिना परिचार-
केण वा कर्त्तव्यं । तत्र यजमानेन क्रियमाणे परिवेषणे फलानन्त-
तामाह धर्मः ।

फलस्थानन्तता प्रोक्ता स्वयञ्च परिवेषणे ।

‘स्वयमिति यजमानेन । अत्र प्रश्नस्तरत्नप्रतिपादनपरेण फलान-
न्यवचनेन भार्यादिना क्रियमाणस्य प्रश्नस्तस्यानुज्ञा गम्यते ।

तथा च भविष्योत्तरे ।

भार्यया आद्धकाले तु प्रश्नस्तं परिवेषणं ।

वायुपुराणेऽपि ।

परिवेषणं प्रश्नस्तं स्यात् पितृकर्मणि भार्यया ।

पितृ-देव-मनुष्याणां स्त्री सहायोयतः सृता ॥

इति हेतुवन्निगदान्मुख्यतया यजमानकर्त्तव्य एव परिवेषणे
भार्यायाः सहकारिमात्रत्वं न तु मुख्यत्वमिति गम्यते । प्रश्नस्तवच-
नादन्यस्यापि परिचारकस्य परिवेषणेऽनुज्ञा क्रियते । भार्ययापि
सर्वण्यैव कर्त्तव्यं नान्यवर्णया ।

तथा च नारायणः ।

यद्द्रव्यं यत्पवित्रञ्च यत्पित्र्यं यत्सुखावहं ।

दिजातिभ्यः सर्वर्णायानार्थ्याहस्तेन दीयते ॥

अत्र गुणातिशयार्थं तिलसहित-दर्भयुक्तपाणिना परिवेषणं कार्य-
मिति पाद्म-मात्स्ययोक्तं ।

उभाभ्यामथ हस्ताभ्यां आहृत्य परिवेषयेत् ।

प्रश्नान्तचित्तः सतिल-दर्भपाणिर्विशेषतः ॥

एतच्च परिवेषणं पित्र्ये सव्योपसृष्टेन दक्षिणेन कर्त्तव्यं। आश्वला-
यनादिभिरेवंविधस्य दक्षिणस्य पित्र्यद्रव्यप्रक्षेपे साधनत्वेन विधाना-
दाचाराच्च ।

एवंविधेनापि हस्तेन केवलेन न कार्यं किंत्वयोमयवर्जद्रव्यादिपरि-
वेषणपात्रान्तर्हितेन तदभावे पर्णाद्यन्तर्हितेनापौत्युक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

नापवित्रेण नैकेन हस्तेन न विना कुशं ।

नायसेनायसेनैव आद्धे तु^(१) परिवेषयेत् ॥

‘आयसेन’ कृष्णायसमयेन, आयसेन वा नैव परिवेषयेत् ।
अत्र परिवेषणे पात्रान्तर्हितहस्तविधायकानि केवलहस्तनिषेधकानि
च सौवर्ण-रजतादिपात्रविधायकान्यायसनिषेधकानि च वज्रतराणि
वाक्यानि परिवेषणपात्रप्रकरणे द्रष्टव्यानि ।

अत्र दर्थाः कस्यचिदेवान्नस्य परिवेषणे विधिं कस्यचित्तु निषे-
धमाह कार्ष्णाजिनिः ।

दर्था देयं शृतान्नञ्च समस्तं व्यञ्जनानि च ।

उदकं यच्च पक्वान्नं योदर्था दातुमिच्छति ।

स चौरः स च पापिष्ठो ब्रह्मघ्नं तं विनिर्दिशेत् ॥

‘शृतान्नं’ पायसौदनादि । ‘पक्वान्नं’ मोदकादि । उदकादिदाने
दर्वीनिषेधात् पात्रान्तरेण दानं कर्त्तव्यं, केवलहस्तनिषेधस्यापि दर्शि-
तत्वात् ।

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि ।

हस्तदेयन्तु योदर्था दर्था देयन्तु हस्ततः ।

(१) आद्धेष्मिति ग० ।

विपरीतानि योऽश्रीयात् सोऽश्रीयात् पूय-शोणितं ॥

कार्णायसदवर्गेनिषेधस्तु भविष्योत्तरे दर्शितः ।

कार्णायस्या हि यद्दत्तं दर्शान्नं श्राद्धकर्मणि ।

हस्तेनापि हि यद्दत्तं तद्रक्षोभिः प्रयुज्यते ॥

परिवेषणं भूमावेव स्थितेषु पात्रेषु कर्त्तव्यं, न तु दारु-शिला-
दिपात्रान्तराद्युपरिस्थितेषु ॥

तदाह मनुः ।

गुणांश्च सूप-शाकाद्यान् पयो दधि घृतं मधु ।

विन्यसेत् प्रयतः सम्यक् भूमावेव समाहितः ॥

‘भूमावेवेति भूमावेव निहितेषु भाजनेष्वित्यर्थः । ‘गुणान्’ गुण-
शब्दवाच्यान् । कांस्तानित्यपेक्षायां ‘सूप-शाकादीनित्युक्तं । ‘सूपं’ मुद्रा-
दिसाधितं वरान्नशब्दाभिधेयमोदनादिना सह मिश्रीकृत्य भोज्यमन्नं ।
‘शाकं’ पक्वं कन्द-मूल-फल-पत्रादि । चशब्दात् “भक्ष्यं भोज्यञ्च त्रिवि-
धमित्यादिना पूर्वप्रदर्शितमन्नं समुच्चीयते । एवञ्च सति यानि पायसौ-
दनापूपाद्याधारभूतानि महापात्राणि यानि च महाभाजनोपरि-
निवेश्यत्वेन प्रसिद्धानि खलु जलकाम्बलिकघृतपयःपानकाद्याधार-
भूतानि लघुपात्राणि तेषूभयेषु भूमावेव स्थितेषु परिवेषणं कार्यं
न पुनराधारान्तरस्थितेष्वित्युक्तं भवति ।

अतएव हारीतः ।

भूमावेव निदध्यान्नेपर्युपरिपात्राणीति ।

‘उपरिपात्राणि’ पात्रान्तरोपरिनिधेयत्वेन प्रसिद्धानि पात्राणि ।
तान्यपि भूमावेव स्थापयेन्न पात्रान्तरस्य न चाधारान्तरस्योपरीत्यर्थः ।

मानव-मैत्रायणीयसूत्रे तु पायसादिपरिवेषणे मन्त्रा विनियुक्ताः । पयः
 पृथिव्यामिति पायसं दद्यात् । मधुवाता च्छतायते इति मधु । आयुर्देति
 घृतं दद्यात् । अत्र मधुवातेत्ययं मन्त्रः पूर्वं दर्शितः । अवशिष्टन्तु मन्त्रद्वय-
 मेवं । पयः पृथिव्यां पय ओषधीषु पयोदिव्यन्तरिक्षे पयोधाः पयस्वतीः
 प्रदिशः सन्तु मन्त्रां । आयुर्दा अग्ने हविषा जुषाणो घृतप्रतीको घृतयोनि-
 रेधि । घृतं पौत्वा मधु चारु गन्धं पितेव पुत्रमभिरक्षतादिमान् ॥

कठसूत्रे तु पायसौदनाद्यन्नस्याभिमर्शनं घृत-पयःप्रक्षेपे च मन्त्रा-
 न्तरमुक्तं । कल्पितान्नमभिमृश्यैषावोर्वामासु पक्वमिति घृतं क्षीरं
 चासिच्येति ।

स्कान्दे प्रभासखण्डे तु मन्त्रान्तराणुक्तानि ।

पायसं गुडसंयुक्तं हविष्यं गुडपूरितं ।

नमोवः पितरोरसाः परिविषन्नभिमन्त्रयेत् ॥

तेजोऽसि शुक्रमित्याज्यं दधिक्राव्णेति वै दधि ।

क्षीरमाप्यायमन्त्रेण व्यञ्जनानि च यानि तु ॥

भक्ष्य-भोज्यानि सर्वाणि महानिन्द्रेण दापयेत् ।

संवत्सरोऽसि मन्त्रन्तु जप्त्वा तेनोदकं द्विजः ॥

दापयेदिति सर्वत्र सम्वध्यते ।

अत्र यानि यावन्ति यावद्गुणोत्कर्षशीलान्यन्नान्येकस्य पात्रे
 परिविष्टानि 'तानि' तावन्ति तावद्गुणोत्कर्षशीलान्येवान्यस्यापि पात्रे
 परिवेष्ट्याणि, न तु वैपरीत्येनेत्याह हारीतः ।

पङ्कगं चैवोपविष्टेभ्यः समं गन्धादिभोजनं ।

न पङ्कगं विषमं दद्यान्न याचेन्न च दापयेत् ॥

वैषम्येण तु दाने दोषमाह यमः ।

एकपङ्क्तुपविष्टानां विषमं यः प्रयच्छति ।

दुष्कृतं हरते पङ्क्त्या दाता गृह्णाति यश्च तत् ॥

कुनदौसेतुकारस्य कन्याविघ्नकरस्य च ।

पङ्क्त्या विषमदातुश्च निष्कृतिर्नापपद्यते ॥

यम-व्यासावप्याहृतुः ।

यस्त्वेकपङ्क्त्या विषमं ददाति

स्तेष्वङ्गयादा यदिवार्थहेतोः ।

पूर्वप्रणीतां श्रुतिभिश्च गीतां

तां ब्रह्महत्यामृषयोवदन्ति ॥

अत्र यद्यदन्नं ब्राह्मणपात्रे परिवेष्यते तत्तत्काल एव पिण्ड-
पात्रेऽपि परिवेषणीयमित्यत्र लिङ्गदर्शनं ब्रह्मपुराणे ।

ततोऽन्नं सुरसं स्वादु ददौ पायसपूर्वकं ।

प्रत्यग्रमेकदा स्निग्धमपर्युषितमुत्तमं ॥

अल्पशाकं वज्रफलं षड्रसन्त्वमृतोपमं ।

ब्राह्मणानाञ्च प्रददौ पिण्डपात्रे तथैव च ॥

इति परिवेषणं ।

अथ पात्रालम्भ-जपाङ्गुष्ठनिवेशनानि ।

तत्राह कात्यायनः । ऊतशेषं दत्त्वा पात्रमालभ्य जपति पृथिवी ते
पात्रं द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य सुखेभ्यस्तं जुहोमि स्वाहेति वैष्णव्यऽर्चा
यजुषा वाङ्गुष्ठमन्त्रेवगाह्यापहता इति तिलान् प्रकीर्यमाणं स्निग्धमन्नं
दद्यादिति ।

पृथिवी ते पात्रमित्यादिस्वाहान्तमुच्चार्यानन्तरमिदं विष्णुर्वि-
चक्रमे त्रेधा निदधे पदं सनूढमस्य पांसुरे इत्येतां वैष्णवीमृचं
जघ्नानन्तरं विष्णां हव्यं रत्नस्वेति यजुश्चोच्चार्य पित्र्यपात्रनिहिते-
ऽग्नौकरणशेषेऽन्नेऽङ्गुष्ठमवगाह्य निवेश्यापहता इत्यादि कृतान्नं दद्या-
त्परिवेषयेदित्यर्थः ।

निगमे त्वङ्गुष्ठावगाहनानन्तरं परिवेषणमुक्ता पात्रालम्भ-जपौ
पाठान्तरञ्च मन्त्रे दर्शितं ।

शेषमन्नं हस्तेन हस्तेषु पिण्डवत् प्रदायाङ्गुष्ठमन्त्रेऽवगाह्य सोष्णमन्नं
वज्रं च दद्यादभिमृश्य पात्रं जपति । पृथिवी ते पात्रं द्यौरपिधानं
ब्राह्मणानां त्वा प्राणापानयोर्मध्येऽमृतंऽमृतं जुहोमि स्वाहेति ।

मैत्रायणीयसूत्रे त्वग्नौकरणशेषएवाङ्गुष्ठावगाहनमुक्ता पात्रालम्भे
मन्त्रान्तरमुक्तं । अवशिष्टेऽन्ने ब्राह्मणाङ्गुष्ठमुपयम्य द्यौः पात्रं स्वधा-
पिधानं ब्राह्मणस्त्वा पितृमुखेऽमृतं जुहोमि स्वधेति । ‘अवशिष्टे’
अग्नौकरणहोमावशिष्टे, पितृपात्रप्रदत्तेऽन्ने ।

बौधायनसूत्रे तु निवेशनीयस्याङ्गुष्ठस्य नखशून्यत्वरूपो विशेषः
पित्रादिस्थानविभागेन मन्त्रान्तराणि चोक्तानि ।

अथेतरद्ब्राह्मणेभ्यो निवेद्य ब्राह्मणस्य अङ्गुष्ठेनानखेनानुदिशति
पृथिवीसमन्तस्य तेऽग्निरूपदृष्टर्चस्ते महिमा दत्तस्याप्रमादाय पृथिवी
ते पात्रं द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य मुखेऽमृतं जुहोमि ब्राह्मणानां त्वा
विद्यावतां प्राणापानयोर्जुहोमि अक्षतमसि मा पितॄणां श्रेष्ठा अमुत्रा-
ऽमुष्मिन्नोक्ते इति । द्वितीयमनुदिशति अन्तरिक्षसमन्तस्य ते वायु-
रूपश्रोता यजुंसि ते महिमा दत्तस्याप्रमादाय पृथिवी ते पात्रं

द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य सुखेऽमृतं जुहोमि ब्राह्मणानान्त्वा विद्यावतां
प्राणापानयोर्जुहोम्यक्षतमसि मा पितामहानां श्रेष्ठा अमुत्रामसुस्मिन्
लोके । तृतीयमनुदिशति द्युमन्तस्य ते आदित्योनुख्याता सामानि
ते महिमा दत्तस्या प्रमादाय पृथिवी ते पात्रं द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य
सुखेऽमृतं जुहोमि ब्राह्मणानान्त्वा विद्यावतां प्राणापानयोर्जुहोम्य-
क्षतमसि प्रपितामहानां श्रेष्ठा अमुत्रामसुस्मिन् लोक इति ।

‘इतरत्’ अग्नौकरणावशिष्टमन्नं, ‘ब्राह्मणेभ्यो निवेद्य’ पित्र्यविप्र-
पात्रेषु प्रक्षिप्य । तदेवमेतेन वचनसन्दर्भेण परिवेषणात् पूर्वमेव
पात्रालम्बन-जपौ अग्नौकरणशेषे चाङ्गुष्ठावगाहनमुक्तं ।

प्रचेतसा तु पात्रालम्ब-जपाङ्गुष्ठावगाहनानि परिवेषणात्पश्चादे-
वोक्तानि ।

सर्वञ्च प्रकृतं दत्त्वा पात्रमालभ्य संजपेत् ।

‘प्रकृतं’ प्रस्तुतश्राद्धार्थतया सम्पादितं भक्ष्यभोज्यादिकं सर्वं,
‘दत्त्वा’ परिवेष्ट्य, जपेत् । पृथिवी ते पात्रमित्यादीति शेषः ।
नागरखण्डेऽपि ।

इष्टमन्नं ततो दत्त्वा पात्रमालभ्य संजपेत् ।

‘ततः’ इत्यग्नौकरणशेषप्रतिपत्त्युत्तरकालं । ‘इष्टं’ पितृणां द्विजा-
नाञ्च अपेक्षितं ।

अत्र जप्यं प्रतीकेनाह याज्ञवल्क्यः ।

दत्त्वान्नं पृथिवीपात्रमिति पात्राभिमन्त्रणं ।

कृत्वेदं विष्णुरित्यन्ते द्विजाङ्गुष्ठं निवेशयेत् ॥

पैठीनमिस्तु समयं मन्त्रमाह ।

पृथिवी ते पात्रं द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य मुखेऽमृतं जुहोमि खधा,
इदं विष्णुर्विचक्रम इत्यनेनाङ्गुष्ठमन्त्रे चोदके चावधाय ।

अत्र केचिदन्त्रे निवेशितस्याङ्गुष्ठस्य प्रक्षालनार्थं उदके अवधान-
मिति व्याचक्षते । अन्ये तु भोजनार्थं पूर्वमेव परिविष्टेऽन्न इव
पानार्थं पूर्वमेवोपनीतं उदकेऽवधानमित्याहुः । तदेतन्मतद्वयमपि
दृश्यते । मानवमैत्रायणीयसूत्रे त्विदं विष्णुरित्यनयर्चाङ्गुष्ठस्य ग्रहणं,
विष्णुर्विचक्रम इति ब्राह्मणानामङ्गुष्ठमादाय विष्णो हव्यं रक्षस्वेति
वैश्वदेविके, विष्णो कव्यं रक्षस्वेति पित्र्ये निवेशोदकं पाणौ प्रदायेति ।

यमस्त्वाह ।

विष्णो हव्यञ्च कव्यञ्च ब्रूयात् रक्षेति च क्रमात् ।

वारिष्यग्रप्रदक्षेपु तमङ्गुष्ठं निवेशयेत् ॥

विष्णो हव्यं रक्षस्वेति दैवे ब्रूयात्, विष्णो कव्यं रक्षस्वेति पित्र्ये
ब्रूयादित्यर्थः । 'तमिति पूर्वमन्त्रे निवेशितं । 'अग्रप्रदक्षेपु' ब्राह्मणाय
स्थापितेषु अन्नवत् पूर्वमेव परिविष्टेषु वा ।

अतएव ब्रह्मपुराणे ।

अथ दत्त्वा समग्रन्तु जलान्तं भोजनं क्रमात् ।

विश्वेभ्यस्त्वय देवेभ्यः कुर्याच्च प्रतिपादनं ॥

द्विजाङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु पठेन्मन्त्रञ्च वाग्यतः ।

पृथिवी ते पात्रमित्यन्नममृतं चिन्तयेत् पठन् ॥

विष्णो हव्यमिदं रक्ष मदीयमिति कौर्त्तयेत् ।

पुनस्तेनैव मन्त्रेण पितृभ्यश्च निवेदयेत् ।

एकैकस्थाय विप्रस्य गृहीत्वाङ्गुष्ठमादरादिति ॥

‘भोजनमिति भोज्यं भक्ष-भोज्य-लेह्य-चोष्य-पेयादिकं, ‘दत्ता’ परिवेश्य, ‘प्रतिपादनं’ त्यागः । द्विजाङ्गुष्ठं गृहीत्वेत्यादिना त्यागपूर्व-मनुष्ठेया तदितिकर्त्तव्यतोक्ता ।

शङ्ख-लिखिताभ्यान्वङ्गुष्ठनिवेशने जानुपातनं पितृध्यानञ्चोक्तं । अङ्गुष्ठमुपयम्येदं विष्णुरिति जानु निषद्य भूमौ पितृन् ध्यायन्मनसेति ।

एतच्च पित्र्ये दैवे विश्वान् देवान्ध्यायन्निति वेदितव्यं । जानुनस्तु निषदनं दैवे दक्षिणस्य, पित्र्ये वामस्येति विभागेन प्रत्येतव्यं । एतच्च सर्वेषां दैव-पित्र्यधर्माणामुपलक्षणार्थं ।

कालिकापुराणेऽन्नमध्येङ्गुष्ठस्य भ्रामणमुक्तं ।

धृत्वाङ्गुष्ठं द्विजानान्तु आवर्त्त्याज्यमधुसृते ।

पृथिवी त इतिमन्त्रेण हव्य-कव्ये च रक्षयेत् ॥

‘पृथिवी त इत्यनेन पृथिवी ते पात्रमित्यादि इदं विष्णुरित्यादि विष्णो हव्यमित्याद्यन्तमुपलक्षितं । एतच्च सर्वं जप्त्वा द्विजानामङ्गुष्ठं परिविष्टे घृत-मधुसृतेऽन्ने ‘आवर्त्य’ परिभ्राम्य’ तदन्नन्तेनाङ्गुष्ठेन राक्षसा-दिभ्यो रक्षयेत् ।

विष्णुर्द्विङ्गुष्ठरूपेण तस्य चान्नस्य रक्षिता ।

तदाह यमः ।

अङ्गुष्ठमात्रो भगवान् विष्णुः पर्यटते महीं ।

राक्षसानां बधार्थाय कोमेऽद्य प्रहरिष्यति ॥

तस्मात् आद्वेषु सर्वेषु अङ्गुष्ठग्रक्षणं स्मृतं ।

निरङ्गुष्ठन्तु यत् आङ्गं बहिर्जानु तु यद्धृतं ।

तत्सर्वमसुरैर्भुक्तं सर्वमेवासुरं भवेत् ॥

हारीतोऽपि ।

निरङ्गुष्ठन्तु यत् आङ्गं न तत्प्रीणाति वै पितृन् ।

तस्मादङ्गुष्ठमाक्रम्य जपेन्मन्त्रं समाहितः ॥

इदं विष्णुर्विचक्रम इति ।

यथान्नं निहितं पात्रे पिहितं तद्वर्षयिषा ।

अक्षतं स्थानमायाति तददङ्गुष्ठमंस्कृतं ॥

अङ्गुष्ठग्रहणे मन्त्रान्तरं तद्भ्रामणे विशेषश्लोकः पिप्पलादसूत्रे ।

अङ्गुष्ठमुपयमन् पात्रे प्रदक्षिणं दैवेऽपसव्यं पित्रे अतो देवा अवन्तु
नो यतो विष्णुरिति जपेज्जानुनी विभज्य भूमाविति ।

‘अपसव्यं’ अप्रदक्षिणं । अतो देवा अवन्तु नो यतो विष्णुर्विचक्रमे
पृथिव्याः सप्तधामभिरित्ययं मन्त्रः अत्र प्रतीकेनोपदिष्टो ग्राह्यः ।
अयमपि पूर्वाक्तवैष्णवयजुःशिरस्क एव प्रयोज्यः । ‘जानुनी भूमौ
विभज्येत्यत्र दक्षिणं जानु दैवे, सव्यन्तु पित्र्य इति विभागोऽनु-
सन्धेयः, न तु जानुद्वयमप्येकैकचेति ।

कौशिकसूत्रे ।

अङ्गुष्ठमुपयम्य प्रदक्षिणं दैवे अपसव्यं पितृभ्य इदं विष्णुरिति
जपेज्जानु निषद्य भूमाविति ।

अङ्गुष्ठग्रहणे विशेषान्तरं धौम्येनोक्तं ।

परिवृत्य द्विजाङ्गुष्ठं द्विजस्थान्ने निवेशयेत् ।

राक्षसं तद्भवेदेव पितृणां नोपतिष्ठते ॥

स्वभावस्थितेरन्यथाकरणं ‘परिवर्त्तनं’ । अतो द्विजहस्तं ‘परिवृत्य’
उत्तानीकृत्य, अङ्गुष्ठं न निवेशयेत् इत्युक्तं भवति । यजमानेनापि

स्वकीयेनोत्तानेन करेणाङ्गुष्ठग्रहणं न कार्यं तथाकरणे हि तेनैव दोषस्योक्तत्वात् ।

उत्तानेन तु हस्तेन द्विजाङ्गुष्ठनिवेशनं ।

यः करोति द्विजः^(१) मोहान्तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥

इति पात्रालम्ब-जपाङ्गुष्ठनिवेशनानि ।

अथान्नसंकल्पः ।

तत्र पित्राद्युद्देशेनान्नसंकल्पं करिष्यन् गोत्र-सम्बन्ध-नामविशि-
ष्टान्वस्त्रादिरूपयुक्तान् पितृन् देवतात्वेन, अन्नं हविःशब्देन, ब्राह्मणा-
नाह्वयनीयार्थत्वेन, आर्द्धभूमिं गयात्वेन, भोक्तृन् गदाघरत्वेन, अन्नपात्रं
राजतत्वेनानुचिन्त्यानुचिन्तनदार्ढ्यार्थं तथानुकीर्तयेत् ।

प्रभासखण्डे ।

द्विजपात्रेषु दत्त्वान्नं कृत्स्नं सङ्कल्पमाचरेत् ।

दर्व्यादिस्थेन नो तेषां सम्बन्धोदृश्यते यतः ॥

प्रकृतआर्द्धमिद्वयार्थं सम्पादितेभ्यो नानाजातीयान्नसमुदायेभ्यः
सर्वेभ्योऽप्येकैकद्विजतृप्तिपर्याप्तसमुदायान्तरनिष्पादनसमर्थतया सभा-
वितपरिमाणानेकदेशानुद्धृत्य द्विजानां पुरतः स्थापितेषु भोजनपात्रेषु
परिवेष्ट्य सङ्कल्प्य पित्राद्युद्देशेन त्यागं कुर्यात् । यतोदर्वीस्याख्या-
दिस्थितिमात्रेण तेषां पित्रादीनां तेनान्नेन सह सम्बन्धोनात्पद्यते
किन्तु सङ्कल्पेनैवेति सङ्कल्पं कुर्यादित्यर्थः । वृक्षमन्नं पात्रे दत्त्वा
सङ्कल्पं कुर्यादित्युक्तेऽपि पात्रसङ्कोचे सति परस्परसङ्कोरेण स्वादुतो-
पघातकानि यानि चान्योन्यग्राप्तपरिवेषणकालानि च यानि विस्मृत्य

पूर्वं न परिविष्टानि परिविष्टान्यपि पुनर्दिजापेक्षितत्वेनावगतानि
तानि भुञ्जानेष्वपि द्विजेषु परिवेषणीयान्येव । प्रसिद्धभोजनप्रका-
रानुग्रहस्य आद्वेऽपि समतत्वात् ।

अत्र केचिदाहुः ।

शुचिना शुचये देयं सम्प्रदेयञ्च यच्छुचि ।

सम्प्रदानस्य दुष्टत्वादत एव न युज्यते ॥

इति सम्प्रदानस्योच्छिष्टकृतेनाशुचित्वेन दुष्टत्वात् भुञ्जानेषु दानं
न युज्यत इत्यर्थः । किञ्च सङ्कल्पोत्तरकाले दीयमानं पितृन् सम्बध्यत
इत्यनर्थकमेव स्यादिति ।

अत्रेदमुच्यते ।

भवेदेष दोषस्तस्य यः परिविष्टमात्रस्य सङ्कल्पं कुर्यात् । न तु
यः परिवेष्ट्यमाणस्यापि सम्प्रदानत्व-शुचित्वकाल एव सङ्कल्पं करोति
तस्यापि । अत एव परिविष्टं परिवेष्ट्यमाणञ्चेति सर्वेऽपि शिष्टाः
सङ्कल्पवाक्यं प्रयुञ्जते । सङ्कल्पे च कर्तृनिर्णयस्त्रिकाण्डमण्डनेन कृतः ।

त्यागन्तु सर्वथा कुर्यात्तत्राप्यन्यतरस्तयोः ।

उभावप्यसमर्था चेत् नियुक्तः कश्चन त्यजेदिति ॥

‘तयोः’ दम्पत्योर्मध्ये, अन्यतरः । त्यागश्चायं द्विजपाणिष्वपेशान-
जलमदत्तैव कार्यः । तस्यान्यथाकरणे दोषमाहात्रिः ।

अपेशानकरे विप्रे सङ्कल्पं यः समाचरेत् ।

तदन्नमसुरैर्भुक्तं पितृणां नापतिष्ठत इति ॥

अत्रास्यसङ्कल्पस्य वैश्वदेविकपूर्वकत्वं प्रयोगवाक्यैकदेशस्य विष्णुना
प्रतिपादितः ।

नमो विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यन्नमादौ प्राङ्मुखयोरनिवेदयेत् पित्रे
पितामहाय प्रपितामहाय च नामगोत्राभ्यामुदङ्मुखेषु ।

नमो विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यनेन शब्देन निवेदनवाक्यैकदेश एवायं
निवेदनीयनिर्देशरहितत्वात् । 'प्राङ्मुखयोरिति वैश्वदेविकद्विजयोः ।
अनयोश्चापसंख्येनाहवनीयस्यानीयतयोपदेशात् । त्यज्यमानहविरधि-
करणभूतत्वेन सप्तम्याः प्रयोगः । 'आदाविति पित्र्यविप्रापेक्षया, अनेन
पित्र्यविप्रेषु पश्चादिति लभ्यते । तत्रापि पित्रे पितामहाद्येत्यादिना-
र्यात् प्रयोगवाक्यैकदेशोदर्शितः । एतच्चान्ननिवेदनं करगृहीततिलस-
हितोदकप्रक्षेपेण कार्यं । तथा पितृविप्रेषु स्वधाशब्दान्तेन वाक्येन ।
तथा च विष्णुधर्मोत्तरे ।

नमो विश्वेभ्य इति च सतिलेनोदकेन च ।

प्राङ्मुखेषु च यदुक्तं तदन्नमुपमन्त्रयेत् ॥

उदङ्मुखेषु यदुक्तं नाम-गोत्रप्रकीर्तनैः ।

मन्त्रयेत् प्रयतः प्राज्ञः स्वधान्तैः सुममाहितः ॥

यदन्नं यत्परिविष्टं तन्नमो विश्वेभ्य इत्यादिना त्यागवाक्यात्मकेन
'मन्त्रयेत्' प्रकाशयेत् । पित्र्येषु तु यत्परिविष्टं तत्त्यागवाक्यावयवभूतैः
स्वधाशब्दान्तैर्नामगोत्रप्रकीर्तनैर्मन्त्रयेत् ।

इह वैश्वदेविकेऽन्ननिवेदनवाक्यस्य स्वाहान्ततां, पित्र्ये च स्वधान्ततां,
निवेदनीयनिर्देशकं शब्दञ्च, निवेदनकाले पात्रालम्बनञ्चाहात्रिः ।

इस्तेनामुक्तमन्त्राद्यमिदमन्नमुदीरयेत् ।

स्वाहेति च ततः कुर्यात्स्वसत्ताविनिवर्तनं ॥

तथा ।

गोत्र-सम्बन्ध-नामानि इदमन्नं ततः स्वधा ।

पितृक्रमादुदीर्येति स्वसत्तां विनिवर्त्तयेत् ॥

‘स्वसत्तां’ स्वत्वस्य सद्भावं, ‘विनिवर्त्तयेत्’ मनःकरणकस्वत्वत्या-
गवाचकं नमेति प्रयुञ्जीतेत्यर्थः । ‘अमुक्तमिति स्पृश्यमानं’, हस्तेनेत्यत्र
सव्येनेति वेदितव्यं । ‘दक्षिणस्य त्यागार्थोदकधारणे व्याप्रियमाणत्वात् ।
‘अन्नाद्यमित्यन्नाद्यधारणार्थं पात्रं न तु साक्षादन्नं । अत एव चतुर्विं-
शतिमते “पात्रालम्भं द्विजः कुर्यादिदं वोऽन्नमितीरयन्निति ।

अत्र देवे पात्रालम्भे त्यागजलप्रक्षेपे च देवतीर्थसम्बन्धस्त्यागवाक्ये
च ॐकारयोगः स्वधाशब्दान्ते नमःशब्दोप्युक्तौ ब्रह्मपुराणे ।

ततोमधु-घृताक्तन्तु सेषणमन्नं तिलान्वितं ।

गृहीत्वा देवतीर्थेन प्रणवेनैव तत्पुनः ।

एतद्वोऽन्नमिति ह्युक्त्वा विश्वान् देवांश्च संजपेत्^(१) ॥

परिविष्टमन्नं मधु-घृत-तिलान्वितं कृत्वा पात्रालम्भद्वारेण सव्यक-
रस्य देवतीर्थेन गृहीत्वा प्रणवपूर्वकं विश्वान् देवाननुकीर्त्तय एतद्वो-
न्नमित्यन्ननिर्देशकृत्वा विश्वान् देवान् संजपेत् । एतद्वोऽन्नमित्येतदि-
दमन्नमित्यनेन सह तुल्यार्थत्वादिकल्प्यते । एतद्व इति निर्देशादाम-
न्त्रणविभक्त्या देवतानिर्देशोऽत्र विवक्षितः ।

अतएवास्मिन्नैव पुराणे पित्र्यान्नत्यागवाक्ये स्पष्टमेवैतदिभक्ति-
प्रयोगः प्रतिपादितः ।

पितृभ्यश्च ततोदद्यादन्नमामन्त्रेण तु ।

अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नम इति ॥

नचान्नदाने चतुर्थी स्यादित्यनेन विरोधोऽस्य शङ्कनीयः, आमन्त्र्य तुभ्यमित्यभिधानात् । अमुकामुकगोत्रेत्यस्यापि पित्रे पितामहाद्येत्यादिना सह तुल्यार्थत्वादिकल्प एव ।

साङ्ख्यानगृह्ये ।

अन्नं चासावेतत्त इत्यनुदिश्य भोजयेत् ।

कठसूत्रे ।

पृथिवी ते पात्रमिति मङ्गल्यं कृत्वा मुष्मै स्वधा नमोऽमुष्मै स्वधा नम इति यथालिङ्गमनुमन्य भोजयेत् ।

इत्यन्नमङ्गल्यः ।

अथ पात्रालम्भादिप्रयोगः ।

तत्र दैवधर्मयुक्तः कर्त्ता पूर्वं प्रथमोपवेशित-वैश्वदेविक-द्विजपात्र-म्यितमन्नं सप्रणवव्याहृतिपूर्विकया सावित्र्या प्रोक्ष्योत्तानाभ्यां कराभ्यां पात्रमालभमानः पृथिवी ते पात्रमित्यादिकं स्वादान्तं मन्त्रमुक्त्वा अतो देवा अवन्तु न इत्येतामिदं विष्णुर्विचक्रम इत्येतां वा ऋचमुच्चार्यानुत्तानेन दक्षिणकरेणानुत्तानमेव द्विजाङ्गुष्ठं गृहीत्वा विष्णोर्हृद्यं रक्षस्वित्यनेन वैश्वदेवेन यजुषान्ने निवेशयेत् । ततो यव-कुशान्विनमुदकं गृहीत्वा वामेन करेण पात्रं स्पृशन् पुरुरव-आद्रवःमंजका विश्वेदेवा देवता इदमन्नं हव्यं ब्राह्मणस्त्वाहवनीयार्थं गयेयभूः शङ्ख-चक्र-गदाधरो भोक्ता सौवर्णपात्रमित्यभिधाय पुरुरव-आद्रवःमंजकेभ्यो विश्वेभ्यो देवेभ्यः सोपस्करं परिविष्टं परिवेक्ष्यमाणं च ब्राह्मणद्विप्रिपर्याप्तमिदमन्नं स्वाहा नमो नम ॐ तत्सदिति तदुदकं देवतीर्थेन भूमौ निक्षिपेत् । अनन्तरं क्रमेण द्वितीयादिषु वैश्वदेविकद्विजेषु एव

मेव पात्रालम्भादिकमन्नत्यागान्तं कुर्यात् । तदनन्तरं पित्रधर्मयुक्तः
कर्त्ता स्वाहाशब्दस्थाने स्वधाशब्दं हव्यशब्दस्थाने कव्यशब्दं च प्रजुज्य
प्रथमोपविष्टपित्रद्विजपात्रे पूर्ववदङ्गुष्ठनिवेशनान्तं कृत्वा द्विगुण-
भग्नकुशत्रयसहितं सतिलं जलं दक्षिणकरे गृहीत्वा सव्यकरेण पात्र-
मालभमानः अमुकगोत्रास्मत्पितरोऽमुकशर्माणः सपत्नीका वसुह-
पा देवता इत्यभिधाय गदाधरोभोक्ता इत्यन्तं पूर्ववदनुकीर्त्त्य राजतं
पात्रमिति चोक्त्वा गोत्रेभ्योऽमुकशर्मभ्यः सपत्नीकेभ्यो वसुहपेभ्य इत्य-
भिधाय सोपस्करं परिविष्टं परिवेक्ष्यमाणं च ब्राह्मणदत्तिपर्याप्त-
मिदमन्नं स्वधा नमो नम ऊँतत्सदित्युच्चार्य तदुदकं पितृतीर्थेन
भूमौ निक्षिपेत् । एवं क्रमेण पैतृकद्विजेषु त्यागं कृत्वा पितामह-
नाम्ना रुद्ररूपानुकीर्त्तनेन च पैतामहद्विजेषु प्रपितामहनाम्ना
'आदित्यरूपानुकीर्त्तनेन च प्रपितामहेषु द्विजेष्वपि कृत्वा स्त्रीय-
स्त्रीयनाम्ना वस्त्रादिरूपानुकीर्त्तनेन च मातामहद्विजेषु कुर्यादिति ।

इति पात्रालम्भादिप्रयोगः ।

अथ सावित्रीजपादि ।

तत्र पारस्करः ।

सङ्कल्प्य पितृदेवेभ्यः सावित्री-मधुमज्जपः ।

आहुं निवेद्यापोशानं जुषप्रैषोऽथ भोजनं ॥

देवेभ्यः पितृभ्यश्चान्नं 'सङ्कल्प्य' यथोक्तविधिना त्यक्त्वा, 'सावित्रीं
सवितृदेवत्यां गायत्रीं, मधुमतीञ्च जप्त्वा आहुं च निवेद्य दर्शयिष्य-
माणेन प्रकारेण आहुस्याच्छिद्रवाचनं कृत्वापोशानजलं च द्विजकरे
दत्त्वा जुषध्वमिति प्रैषेण भोजयेत् ।

अन्नस्य मधुसम्पर्ककरणे मधुमतीभिरनुमन्त्रणे च लिङ्गदर्शनं ब्रह्म-
पुराणे

तिलपूतं पितृष्वन्नमाज्यपूतं मधूचितं ।

मन्त्रितं पृथिवीत्येवं मधुवातेत्यृचं जगौ ॥

जगौ वराहः ।

एतत् मधुसेचनादिकमच्छिद्रवाचनप्रकारश्चाह यमः ।

अन्नं मधुमयं कृत्वा मधुवातेति मन्त्रितं ।

अन्नहीनं क्रियाहीनं मन्त्रहीनञ्च यद्भवेत् ।

सर्वमच्छिद्रमित्युक्त्वा ततो यत्नेन भोजयेत् ॥

अच्छिद्रमित्यस्यानन्तरं जायतामिति प्रयोक्तव्यं । बौधायनेना-
च्छिद्रं जायतामिति प्रयोगस्य दर्शितत्वात् । अत्र जायतां सर्वमच्छि-
द्रमिति विप्रैर्वक्तव्यं । अभ्यर्थनस्यैतद्वाक्यप्रवृत्त्यर्थत्वात् । एतच्चापोशान-
दानात् पूर्वमेव कर्त्तव्यं । पश्चात्करणे हि प्रचेतसा दोषस्योक्तत्वात् ।

आपोशानकरायाणामच्छिद्रस्य तु भाषणात् ।

निराशाः पितरोयान्ति देवैः सह न संशयः ॥

अत्र याज्ञवल्क्यः सावित्रीजपस्य व्याहृतिपूर्वकत्वमाह ।

सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवाता इति तृचं ।

जप्त्वा यथासुखं वाच्यं भुञ्जीरंस्तपि वाग्यताः ॥

यथासुखञ्जुषधमिति वाच्यमित्यर्थः ।

मानव-मैत्रायणीयसूत्रे तु प्रणवपूर्वकत्वं व्याहृतिस्वरूपं गायत्र्या-
स्तिरभ्यास इत्यादयोविशेषाः प्रदर्शिताः । ॐभूर्भुवः स्वस्तत्सवितुरिति
त्रिरुक्त्वा मधुवाता ऋतायत इति तृचं मध्विति त्रिरुक्त्वा प्रीयन्ता

पितरः पितामहाः प्रपितामहा वाग्यतः सन्निष्ठतमान्यन्नानि दद्यात् ।

प्रचेतास्त्वपोशानदानानन्तरं सावित्रीजपमाह ।

अपोशानं प्रदायाथ सावित्रीं त्रिजपेदथ ।

मधुवाता इति शृचं मध्वित्येतत्त्रिकं तथा ॥

कात्यायनोऽप्यपोशानदानानन्तरमेव त्रिः सकृदा गायत्रीजपमाह ।

अपोशानं प्रदायाथ जपेद्याहतिपूर्विकां ।

गायत्रीं त्रिः सकृदेति ।

अतश्च गायत्रीजपादिकं स्वगृह्यसूत्राद्यनुसारेणापोशानदानात्पूर्वं पश्चादा कर्तव्यं ।

ब्रह्मपुराणे त्वपोशानदानात्पूर्वं तिलादिविकिरणमण्युक्तं ।

तिलयुक्तञ्च पानीयं सकुशन्तेषु चाग्रतः ।

विकिरेत् पितृभ्यस्तेभ्यो जपन्नपहता इति ।

तेभ्योदद्यादपोशानं भवन्तः प्राशयन्त्विति ॥

अपोशाने च क्रियमाणे भुवि बलिप्रक्षेपो न कार्यः ।

तथा च भरद्वाजः ।

पितृणामन्नमादाय बलिं यस्तु प्रयच्छति ।

स्तेन ब्राह्मणस्तेन स सर्वस्तेयकृद्भवेत् ॥

‘पितृणामन्नं’ दैव-पितृर्थमुपकल्पितमन्नं । अतस्त्यागात् पूर्वमपि चित्रगुप्तादिभ्यो बलिर्न देयः ।

अत एवात्रिः ।

दत्ते वाण्यथादत्ते भूमौ योनिक्षिपेद्वलिं ।

भोजनात् किञ्चिदन्नाग्रं धर्मराजाय वै बलिं ।

दत्त्वाथ चित्रगुप्ताय विप्रश्चौर्यमवाप्नुयात् ॥

अत्र भोजनप्रैषे विशेषो वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

ताऽन्नं मृष्टमत्यर्थमभौष्टमतिशङ्कतं ।

दत्त्वा जुषध्वमिच्छातो वाच्यमेतदनिष्टुरं ॥

मार्कण्डेयपुराणे तु ।

भाजनालम्भनं कृत्वा दत्त्वा चान्नं यथाविधि ।

यथासुखं जुषध्वं भोरिति वाच्यमनिष्टुरम् ॥

अत्र च “यज्ञश्चरोहव्यसमस्तकथ्य-भोक्ताव्ययात्माहरिरीश्वरोऽत्र । तत्सन्निधानादपयान्तु सद्योरेत्तांस्यशेषाण्यसुराश्च सर्वे” इत्युच्चार्य “पितृ-स्वरूपी भगवान् यज्ञपुरुषः प्रीयतां” इति चाभिधाय कुश-तिलयुक्तं जलं दक्षिणकरेण ब्राह्मणसमीपे भूमावासिच्य द्विजान्नमःकुर्यादिति सिष्टाचारादवगन्तव्यं ।

आह व्यासः ।

जुषध्वमिति ते चोक्ताः सम्यग्विधृतभाजनाः ।

कृतमौनाः समश्रीयुरपोशानादनन्तरं ॥

अत्रानिषिद्धनित्यभोजनविधिप्राप्तं प्राणाहुतिग्रहणमपि कर्तव्यमेव । अथ यजमानः “पिता-पितामहश्चेत्यादीनां जपप्रकरणे प्रदर्शितानां मन्त्राणां जपं कुर्यात् ।

आह कात्यायनः ।

अश्रत्सु जपेत्त्याहतिपूर्वां गायत्रीं सप्रणवां सकृत्त्रिंशं रक्षोघ्नान् पितृमन्त्रान् पुरुषसूक्तमप्रतिरथ मन्यानि च पवित्राणीति ।

एतच्च जपप्रकरण एव व्याख्यातप्रायं ।

वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

रक्षोघ्नमन्त्रांश्च जपेत्^(१) भूमेरास्तरणं तिलैः ।

कृत्वा ध्येयाः स्वपितरस्तएव द्विजसत्तमाः ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

अक्रुद्धश्च नरोदद्यात् संस्तवेन प्रलोभयन् ।

रक्षोघ्नांश्च जपेन्मन्त्रान् तिलैश्च विकिरेन्महीं ॥

अथ यजमानो ब्राह्मणान् भोजयेत् भक्षभोज्यादीनि नाप्रयच्छन्
न प्रेचेत । मुहुर्मुहुः प्रयच्छन् याचितं प्रयच्छन्नाप्रयच्छन् विविधान्न-
गुणकीर्त्तनेन प्ररोचयन् ददामीत्यवदत् शनैरुदीर्य किञ्चित् किञ्चिद-
र्शयन् हविर्गुणान् पृच्छन् अन्तरान्तराखादु शिशिरस्वच्छं पयः पाय-
यन् भुञ्जानानवलोकयन् अदधानः पितृन् ध्यायन् काम-क्रोध-
लोभ-मोह-दम्भाहङ्कार-मत्सर-परुषभाषण-दैन्याश्रुपातादीन् अकुर्वन्
अनन्यमनाः शनैः शनैः भोजयेदित्येवमादयो भोजयित्वनियमास्तत्प्रक-
रणोक्ता अनुसन्धेयाः । भुञ्जानैश्च ब्राह्मणैर्मैत्रिभिर्हितस्ततोऽनवलोकय-
द्भिर्भोजनयापारव्यतिरिक्तमिन्द्रियचापल्यमकुर्वद्भिः क्रोध-हास-त्रास-
विस्मयविधुरैः पादेन पादपादुकासनाद्यनाक्रमद्भिः अकृतजानुनिपातनैः
परस्परमसृग्द्भिः प्रमादात् स्पर्शं भोजनमत्यजद्भिर्हस्तसङ्केतेनापि हवि-
र्गुणानकथयद्भिः पानीयपानादित्यतिरेकेण भूतलात् पात्रमनुदूर-
द्भिर्गविमुक्तभाजनैः अवहिःकनैरवहिर्जानु-करैरवहिष्कृताङ्गुष्ठतर्जनी-
ग्रामग्राहिभिरकृतफूकृतादिशब्दैरपीतावशिष्टपायिभिरखादितार्द्धशिष्ट-
खादिभिर्मुखादिगलितदन्तच्छिन्नावशेषश्च पात्रेऽन्नमस्यापयद्भिर्मुख-

भारुतेनोष्णमकुर्वद्भिरनिष्टीवद्भिर्वा महस्तेनान्न-शिरश्चरण-वस्तीन् पादेन
भोजनभाजनच्चास्पृशद्भिरनतिमात्रभोजभिर्दधि-मधु-दुग्ध-सक्तु-सर्पि-
र्वर्जमसर्वाग्निभिर्भाक्तव्यमित्येवमादयोभोक्तृनियमास्तत्प्रकरणोक्ता वेदि-
तयाः ।

इति सावित्रीजपादि ।

अथ विकिरादि ।

तत्र तावत्क्रम-विधौ ।

आह धर्मः ।

केषाञ्चिद्विकिरः पूर्वं तप्तिप्रश्नस्तथापरः ।

प्रश्नपूर्वमथान्येषां विकिरस्तदनन्तरं ॥

अमृतापिधानात्पूर्वञ्च केषाञ्चिद्विकिरो मतः ।

अन्येषान्तु ततः पश्चाद्विदुषामिति सम्मतं ।

गायत्र्यादिजपात्पूर्वं केषाञ्चित्तदनन्तरं ॥

अमृतापिधानात्तृत्यादिप्रश्नात् गायत्र्यादिजपात्पूर्वं विकिर इत्येतं
पञ्चमाश्रित्याह कात्यायनः ।

तप्तान् ज्ञात्वान्नं प्रकीर्य सकृत्सकृदपोदत्त्वा पूर्वं गायत्रीं जप्त्वा
मधुमतीर्मधुमध्विति च तप्ताः स्येति पृच्छति तप्ताः स्मेत्यनुज्ञातः शेष-
मन्नमनुज्ञायेति तप्तान् ब्राह्मणाननुमानेन विज्ञाय प्रकृतसर्वजातीयम-
न्नमेकस्मिन् पात्रे गृहीत्वा वक्ष्यमाणसंस्कारयुक्तायां भुवि प्रकीर्य विरलं
प्रक्षिप्य पात्रमौनोभयविमोचनार्थं अमृतापिधानमपीत्येतन्मन्त्रेण
प्राश्य सकृत्सकृदपः प्रदाय त्रिः सकृद्वा गायत्रीं मधुवातेत्यादिष्टक्त्रयञ्च
जप्त्वा मधुशब्दञ्च त्रिरुक्त्वा तप्ताः स्येतिविप्रान् यजमानः पृच्छेत् ।

अत्र तप्तिसंवेदनस्य दृष्टप्रयोजनानुपलम्भात् सर्वत्र प्रश्नेषु पङ्क्ति-
मूर्द्धन्य एव प्रष्टव्यः न पुनः सर्व एव प्रष्टव्या इत्येवंविधिनियमः । न
चातप्तत्वेन विज्ञातेभ्यः पुनरनन्दीयत इति तप्तिसंवेदनस्य प्रयोजनं
वाच्यं । तप्तान् ज्ञात्वैव पात्रविमोचनार्थङ्गण्डूषस्य दत्तत्वात् । विकल्पे
चैकस्मिन्नपि बज्रवचनं पूजार्थं ।

अत्रोच्यते ।

सत्यप्यदृष्टार्थत्वे बज्रवचनोपदेशात्सर्वे प्रष्टव्याः यस्तु विकल्पः
सोऽन्यविषयोऽस्तु । तैश्च तप्ताः स्म इत्युक्ते शेषमङ्गं किं क्रियतां इति
अन्नशेषविनियोगानुज्ञाभ्यर्थने कृते विप्रैः श्रेष्ठैः सह भुज्यतां अस्मभ्य-
न्दीयतामिति चोक्ते सति पिण्डान् दद्यादित्युत्तरेण सम्बन्धः । अत्र
ब्राह्मणा यद्विधिविनियोगमभ्यनुजानीयुस्तद्विधं कुर्यात् ।

तथा च यमः ।

ततोभुक्तवतां तेषां अन्नशेषं निवेदयेत् ।

यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यादनुज्ञातस्तु तैर्द्विजैः ॥

बृहस्पतिरपि ।

पृच्छेद्विप्रांस्ततस्ते तु यत् ब्रूयुस्तत्समाचरेदिति ।

नागरखण्डे ।

तप्तान् ज्ञात्वा ततोविप्रानग्रे अन्नं परिक्षिपेत् ।

अग्निदग्धाश्च य इत्यादि ।

सकृत्सकृदपोदत्त्वा गायत्रीत्रितयं जपेत् ।

मधुवातेति सङ्कीर्त्य ततः पृच्छेत् द्विजोत्तमान् ॥

तप्ता स्त इति राजेन्द्र अनुज्ञां प्रार्थयेत्ततः ।

बन्धूनां भोजनार्थाय शेषस्यान्नस्य भक्तिमान् ।

गोभिलोऽप्याह ।

तप्तान् ज्ञात्वा अन्नं प्रकीर्य अग्निदग्धा इत्यादि सक्तसक्तदपो
दत्त्वा पुनरपि मधुवातेति जपेत् । मधुवातेत्येतत्कात्यायनाद्युक्तस्य
गायत्र्यादिजपस्योपलक्षकं ।

कौशिकसूत्रेऽपि ।

तप्तान् ज्ञात्वा न्नं प्रकीर्य दत्त्वा चापः सक्तसक्तदिति ।

वाराहपुराणे ।

तप्तेषु तेषु विप्रेषु किरेदन्नं महीतले ।

दद्यादाचमनार्थाय तेभ्योवारि सक्तसक्तत् ॥

कूर्मपुराणेऽपि ।

ततोन्नसुत्सृजेद्भुक्तेष्वयतोविकिरन् भुवि ।

विकिरन्नित्यनेन पिण्डीभूतस्य निक्षेपोनिवर्त्यते ।

अत्र गायत्र्यादिजपस्ततस्तृप्तिप्रश्नस्तदनन्तरङ्गण्डूषदानमित्येवं का-
त्यायनाद्युक्तक्रमविपरौतं क्रममाश्रित्याह याज्ञवल्क्यः ।

आतप्तेस्तु पवित्राणि जप्त्वा पूर्वजपं तथा ।

अन्नमादाय तप्ताः स्य शेषश्चैवानुमन्य च ।

तदन्नं विकिरेद्भूमौ दद्याच्चापः सक्तसक्तत् ।

‘पूर्वजपं’ स्याद्वृत्तीकां गायत्रीमित्यादिना प्रतिपादितं । अत्र
गायत्री-मधुमत्यादेरुच्चारणं यथा ब्राह्मणाः शृण्वन्ति तथा कार्यं ।
तथा च शङ्ख-लिखितौ ।

गायत्रीमनुश्राव्य तप्तान् ज्ञात्वा शेषमन्नमनुज्ञाय प्रकृतां विकिरं

कुर्यात् । तप्तान् ज्ञात्वा गायत्रीमनुश्राव्येत्यन्वयः । अस्यानन्तरं मधु-
मतीश्रावणं कर्त्तव्यं ।

तथा च शौनकः ।

तप्तान् ज्ञात्वा मधुमतीः श्रावयेत् ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

पृष्टैस्तृप्तैश्च तप्ताः स्य तप्ताः स्म इति वादिभिः ।

अनुज्ञातो नरस्त्वनं विकिरेद्भुवि सर्वतः ।

तद्दत्त्वाचमनार्थाय दद्यादग्निः सकृत् सकृत् ॥

व्यासः ।

तप्ताः स्य इति पृष्टास्ते ब्रूयुस्तप्ताः स्म इत्ययम् ।

ब्रह्मपुराणे ।

भुक्तवत्सु च विप्रेषु पृष्ट्वा तप्ताः स्य इत्यपः ।

तप्ताः स्मेति सकृद्देवो ददौ मौनविमोचनं ॥

मौनविमोचनार्थाय गण्डूषार्थमपोददौ, यज्ञवराह इत्यर्थः ।

मानवमैत्रायणीयसूत्रे ।

तप्ताः स्य इति पृच्छति तप्ताः स्म इत्युक्तः सकृदाचान्तेषु भूमौ
विकिरं निनयेत् ।

सौरपुराणे ।

विकिरं प्रक्षिपेत्पश्चात् शेषमन्नमथोवदेत् ।

ब्रह्मपुराणे तु पूर्वं गण्डूषोदकदानं ततः प्रश्नोत्तराणि ततो
विकिरं इत्येतत्क्रममाश्रित्योक्तं ।

दत्तामृतापिधानञ्च विप्रेभ्यश्च सकृत् सकृत् ।

किञ्चित्सम्पन्नमेतन्मे भो विप्रा इति तान् वदेत् ॥

ते च प्राहुः सुसम्पन्नं स च तान् पुनराह च ।

अन्नैर्भवन्तस्तृप्ताः स्य तृप्ताः स्मेति वदन्ति ते ॥

स तानाह पुनः शेषं क्व देयञ्चान्नमित्यपि ।

शिष्टेभ्यो दीयताञ्चैव तदिदं प्रवदन्ति ते ॥

अथ तृप्तास्तु तान् ज्ञात्वा भूमावेवान्नमुत्सृजेत् ॥

बोधायनसूत्रे ।

तृप्तानप आचमय्यानुज्ञाप्यान्नशेषं संप्रकिरन्ति ये अग्निदग्धा इति ।

इति क्रमविधिः ।

अथ प्रश्नोत्तरप्रपञ्चः ।

तत्राह प्रचेताः ।

तृप्ताः स्य तृप्ताः स्मः प्रभूतं प्रभूतमित्युक्तवन्त इति ।

अत्रैकः प्रभूतशब्दः प्रश्नः, द्वितीयस्तत्तरं ।

विष्णुश्रुत्यायनौ प्रश्नान्तरमाह तुः ।

सम्पन्नं पृष्ट्वान्नं विकीर्येति ।

अत्र चार्थादुत्तरमप्येवं विधङ्गम्यते ।

विष्णुधर्मोत्तरे त्वेतयोः प्रश्नोत्तरयोः पूर्वोक्ताभ्यां प्रश्नोत्तराभ्यां सह
समुच्चितयोः प्रयोगो जानुपातनश्च दर्शितं ।

प्रष्टव्या ब्राह्मणा भक्त्या भूनिविष्टेन जानुना ।

तृप्ता भवन्तः सम्पन्नं भवतां कश्चिदेव तु ॥

तृप्ताः स्मेति च तैरुक्तं सम्पन्नमिति चाप्यथ ।

दद्यादाचमनं भक्त्या श्रद्धाः समाहितः ॥

कूर्मपुराणे ।

पृष्ट्वा तदन्नमस्यैवं तप्तानाचामयेत्ततः ।

आचान्ताननुजानीयादभितोरम्यतामिति ॥

अचार्यादभिरताः स्म इत्युत्तरं गम्यते ।

इह श्राद्धविशेषे प्रश्नोत्तरविशेष उच्यते ।

तत्र मैत्रायणीयसूत्रे ।

विकिरं प्रदाय तप्तान् स्वदितमिति पृच्छेत् सम्पन्नमित्याभ्युदयिक इति ।

हारीतः ।

तप्तान् स्वदितमिति पृच्छेत् स्वदितमिति प्रत्याजः । स्यतमिति
दैवेष्वायुष्यमिति स्वैरिष्टाचान्तेषु भूमौ विकिरं निनयेत् ।

आह विष्णुः ।

पित्र्ये स्वदितमित्येवं वाच्यं गोष्ठेषु सुश्रुतं ।

सम्पन्नमित्यभ्युदये दैवे रोचत इत्यपि ॥

इति प्रश्नोत्तरप्रपञ्चः ।

अथाचमनदानग्रहणप्रकारः ।

तत्राह विष्णुः ।

उदङ्मुखेष्वाचमनमादौ दद्यात् ततः प्राङ्मुखेऽपि ।

अन्नलिप्तं हस्तमप्रचाल्यैव गण्डूषग्रहणं कर्त्तव्यं । अस्यान्यथाकरणे

तु दोषमाह मरीचिः ।

हस्तं प्रचाल्य गण्डूषं यः पिवेदविचक्षणः ।

आसुरन्तङ्गवेच्छाङ्गं पिबेत् नोपतिष्ठते ॥

भविष्यत्पुराणे ।

हस्तौ प्रक्षाल्य गण्डूषं यः पिवेदविचक्षणः ।

स तु दैवञ्च पित्र्यञ्च आत्मानञ्चोपघातयेत् ॥

वराहपुराणे ।

हस्तं प्रक्षाल्य यः पश्चाद् पिवेद्भुक्ता द्विजः सदा ।

तदन्नमसुरैर्भुक्तं निराशाः पितरोगताः ॥

इत्याचमनदानग्रहणप्रकारः ।

अथ विकिरेतिकर्त्तव्यता ।

तत्र ब्रह्माण्डपुराणे ।

ततोविकिरणं कुर्याद्विधिदृष्टेन कर्मणा ।

‘विधौ’ शास्त्रे, ‘दृष्टेन’ उपलब्धेन, ‘कर्मणा’ इतिकर्त्तव्यतारूपेण ।

तत्र विकिरप्रदेश-तत्संस्कार-विकरणीयान्स्वरूपसंस्काराः ।

तत्र पाद्म-मात्स्ययोः ।

दृष्ट्वा ज्ञात्वा ततः कुर्याद्विकिरं सार्ववर्णिकं ।

शेदकं चान्नमुद्धृत्य सतिलं प्रक्षिपेत् भुवि ॥

देवलः ।

ततः सर्वाशनं पात्रे गृहीत्वा विविधं बुधः ।

तेषामुच्छेषणस्थाने तेन पात्रेण निक्षिपेत् ॥

‘तेषां’ ब्राह्मणानां, ‘उच्छेषणस्थाने’ भोजनभाजनसमीपे ।

तथा च मनुस्मृति-मार्कण्डेयपुराणयोः ।

भुक्तवत्सु ततस्तेषु भाजनोपान्तिके नृप ॥

सार्ववर्णिकमन्नाद्यं सन्नीयाज्जाव्य वारिणा ।

समुत्सृजेद्भुक्तवतामग्रतोविकिरन् भुवि ॥

‘सार्ववर्णिकं’ प्रकृतश्राद्धार्थसम्पादितपायसोदनापूप-सूप-शाका-
दिनानाजातीयं । अनेन विकरणीयान्नस्वरूपमुक्तं । ‘सन्नीय’ पाक-
भाजनेभ्यः स्लोकं स्लोकं समुद्धृत्यैकस्मिन् द्रव्यादिरूपे पात्रे संभृत्य,
“यद्यन्निवेदितं किञ्चित् पितृभ्यश्चाथ तत्र च । तस्मात् तस्माच्च
भागन्तु गृहीत्वा चमसे शुभे ॥” इति ब्रह्मपुराणाभिधानात् ।
‘चमसे’ इति प्रशस्तपात्रोपलक्षणं । तिल-दर्भयुक्तेन वारिणा ‘आप्लाव्य’
प्रोक्ष्य । अनेन विकरणीयान्नसंस्कारोदर्शितः । ‘भाजनोपान्तिकद-
त्यत्र पितृविप्रभाजनोपान्तिक इति ज्ञेयं ।

अत एव विष्णुधर्मात्तरे ।

भुक्तवत्स्वय विप्रेषु विधिं मे गदतः शृणु ।

उदङ्मुखानां विप्राणां पुरतः सोदकन्ततः ॥

अन्नन्तु विकिरेद्भक्त्या पितृभागस्तु स स्मृतः ।

उदङ्मुखानां विप्राणां पुरतः सोदकं ततः ॥

उदङ्मुखानां विप्राणां सोदकं पूर्वमाख्यातेनार्थेन प्रक्षेपाधिकर-
णभूतभूमौ प्रोक्षणार्थेन जलेन सहितं । एतदुक्तं भवति “तिल-दर्भ-
सहितेनोदकेन भूमिं प्रोक्ष्य तथाविधेनैव च तेनान्नं परिप्लाव्य तस्यां
भूमौ तदन्नं विकिरेत्” इति । पितृणां प्रसीतानां सपिण्डादीनां भागः
तन्निहेतुः । येषां येषामयं भागस्ते तु देवताप्रकरणे दर्शिताः । दर्श-
यिष्यमाणमन्त्रलिङ्गैश्च प्रत्येतव्याः । भूमिप्रोक्षणञ्च स्पष्टमेवोक्तं वायु-
पुराण-ब्रह्माण्डपुराणयोः । “प्रोक्ष्य भूमिमथोद्धृत्य पूर्वं पितृपरायणः” ।
तस्याञ्च भुवि तिल-सहितदर्भास्तरणमुक्तं ब्रह्मपुराणे ।

उक्लिष्टे सतिलान्दर्भान् दक्षिणायान्निधापयेत् ।

‘उच्छिष्ट इत्युच्छिष्टसन्निधौ ।

विष्णुधर्मोत्तरे तन्नसंस्कारविशेष उक्तः ।

अन्नं सटणमभ्युक्ष्य मामेचेष्टेति मन्त्रतः ।

‘सटणम्’ उपरिनिहितदर्भं, तत् मामेचेष्टेति मन्त्रेणाभ्युक्ष्य ।

मन्त्रस्तु ।

मामेचेष्ट वज्र मे पूर्त्तमस्तु ब्राह्मणो मे जुषतामन्नानं सहस्रधारम-
गृतोदकं मे पुरतस्त्वेतत्परमे व्योमन्निति ।

कठसूत्रेऽपि ।

मामेचेष्टेति सटणमन्नमभ्युक्ष्येति ।

विष्णुः ।

भुक्तवत्सु ब्राह्मणेषु तृप्तिमागतेषु मामेचेष्टेत्यन्नं सटणमभ्युक्ष्या-
न्नविकिरणमुच्छिष्टागतः कुर्यात् ।

इति विकिरप्रदेश-तत्संस्कार-विकरणीयान्नस्वरूपसंस्काराः ।

अथ विकिरमन्त्राः ।

तत्रादौ वैश्वदेविकस्य विकिरस्य ।

आह गोभिलः ।

असोमपाञ्च ये देवा यज्ञभागविवर्जिताः ।

तेषामन्नं प्रदास्यामि विकिरं वैश्वदेविके ॥

एतन्मन्त्रप्रदेयस्तु विकिरः लिङ्गाद्वैश्वदेविकसम्बन्धीति गम्यते ।

अतश्चायं तत्रत्यवैशेषिकधर्मयुक्तस्तदर्थद्विजोच्छिष्टभाजनसमीपे च
प्रदेयः । दैवत्वात्पिचविकिरात् पूर्वमनुष्ठेयः । अयञ्च वज्रभिः शिष्टै-
र्नानुष्ठीयतइति कैश्विदेव स्वाचारानुसारात्कार्यः ।

अथ पित्र्यस्य विकिरमन्ताः ।

कठसूत्रे ।

अग्निदग्धाश्च ये जीवा इत्यन्नं विकिरेत् भुवि ।

आह प्रचेताः ।

तप्तिं बुद्धान्नमादाय सतिलं पूर्ववज्जपेत् ।

तप्तिं पृच्छेदनुज्ञातोये अग्नीति भुवि क्षिपेत् ॥

पिप्पलादसूत्रे ।

तप्तान् ज्ञात्वा ये अग्निदग्धा इति विकिरं कुर्यात् ।

बृहस्पतिः ।

उपस्पृष्टोदकानाञ्च ब्राह्मणानां तथाग्रतः ।

बोदकं विकिरेदन्नं मन्त्रज्ञेयमुदाहरेत् ॥

अनग्निदग्धा ये जीवा येऽग्निदग्धाः कुले मम ।

भूमौ दत्तेन तप्यन्तु तप्ता यान्तु पराङ्गतिं ॥

कात्यायनः ।

येऽग्निदग्धा येऽनग्निदग्धा जीवा जाताः कुले मम ।

भूमौ दत्तेन तप्यन्तु तप्ता यान्तु परां गतिं ॥

गोभिलः ।

अग्निदग्धा जीवा येऽप्यनग्निदग्धाः कुले मम ।

भूमौ दत्तेन तप्यन्तु तप्ता यान्तु पराङ्गतिं ॥

पाद्म-भास्वयोः ।

समुत्सृजेद्भुक्तवतामगतोविकिरन् भुवि ।

अनग्निदग्धास्तु ये जीवा येऽप्यदग्धाः कुले मम ।

भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तृप्ता यान्तु पराङ्गतिं ॥
 येषां न माता न पिता न बन्धु-
 र्न चान्नसिद्धिर्न तथान्नमस्ति ।
 तत्तृप्तयेऽन्नं भुवि दत्तमेतत्
 प्रयान्तु लोकाय सुखाय ते तु ॥

ब्रह्मपुराणे ।

येऽस्मत्कुले तु पितरोऽनुपपिण्डोदकक्रियाः ।
 ये चाप्यकृतचूडास्तु ये च गर्भादिनिःसृताः ॥
 येषां दाहो न क्रियते अग्निदग्धाश्च येऽपरे ।
 भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तेपि यान्तु पराङ्गतिं ॥
 इति पित्र्यविकिरणमन्त्राः ।

विकिरप्रक्षेपानन्तरं करणीयमुक्तं ब्रह्मपुराणे ।

ततः प्रक्षाल्य हस्तौ च त्रिराचम्य हरिं स्मरेत् ।
 प्रेतभागं विसृज्याथ प्रायश्चित्तोपशान्तये ॥
 सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीञ्च पठेत्तथा^(१) ।
 पठेन्मधुमतीः पुण्यास्तथा च मधुमध्विति ॥

अत्र वक्ष्यमाणानेकपदार्थव्यवहितप्रयोगापि विकिरप्रतिपत्ति-
 र्विकिरसम्बन्धादत्रैव प्रतिपाद्यते ।

तत्र तावत् प्रतिपत्तिकालमाह गौतमः ।
 विकिरमुच्छिष्टैः प्रतिपादयेत् ॥

(१) जपेत्तथेति खं ।

‘उच्छिष्टैरिति सहार्थे तृतीया । तेनायमर्थः सम्यद्यते । यदो-
च्छिष्टानि पात्रदेशात् समादाय कस्मिंश्चित् प्रदेशे निक्षिप्यन्ते तदा
विकिरस्यापि यद्योपदेशं प्रतिपत्तिं कुर्यात् ।

अन्यथा तु तत्करणे दोषमाह व्यासः ।

उच्छिष्टैरेव विकिरं सदैव प्रतिपादयेत् ।

अन्यथा कुरुते यस्तु निराशास्तस्य देवताः ॥

प्रतिपत्तिविशेषत्वाद् भार्गवः ।

पिण्डवत् प्रतिपत्तिः स्याद्विकिरस्येति तौल्ललिरिति ।

पिण्डवदिति । यादृशी पिण्डानां प्रतिपत्तिः क्रियते तादृशी
विकिरस्यापि कर्त्तव्येति तौल्ललिर्नाम मुनिरुक्तवान् । अतश्च “पिण्डांस्तु
गोऽज-विप्रेभ्यो दद्यादग्नौ जलेऽपि वा” इत्याद्युक्ता पिण्डप्रतिपत्ति-
र्विकिरस्यापि कर्त्तव्या ।

षट्त्रिंशन्मते ।

यदुक्तं पिण्डदानस्य तत्कर्म विकिरस्य च ।

क्षिपेत् पिण्डान् जलेऽग्नौ तु विकिरं तत्र निक्षिपेत् ॥

अत्र केचिन्मन्यन्ते । वैकल्पिकं विकिरप्रक्षेपाय स्थानद्वयं । तत्रैक-
मुच्छिष्टसन्निधौ स्थानमपरं पिण्डसन्निधौ । तत्र यदोच्छिष्टसन्निधौ
विकिरो दीयते तदोच्छिष्टप्रतिपत्तिकाल एव तत्प्रतिपत्तिस्तदृशी
विकिरस्यापि प्रतिपत्तिः कर्त्तव्या । यदा तु पिण्डसन्निधौ विकिरः
क्रियते तदा तत्प्रतिपत्तिकाले तद्वत्कर्त्तव्येति । ते च पिण्डसन्निधानेऽपि
विकिरः कर्त्तव्य इत्यत्र कालिकापुराणोक्तं वचनं दर्शयन्ति ।

पूर्ववद्वापयेत्पूज्य पिण्डानर्थं पृथक् पृथक् ।

अग्निदग्धानग्निदग्धान् वै पश्चादन्नं विकीरयेत् ॥

अत्र पिण्डपूजानन्तरं विकिरविधानाद्देशविशेषानुपादानाच्च देश-
काङ्क्षायां पिण्डसन्निधाविति गम्यते ।

धूसः ।

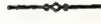
कपित्थस्य प्रमाणेन पिण्डान् दद्यात् समाहितः ।

तत्समं विकिरन्दद्यात् पिण्डान्तेषु षडङ्गुले ॥

इति विकिरप्रतिपत्तिः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपतिपण्डि-
तश्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे आङ्गकल्पे
विकिरादिविधिर्नाम चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ० ॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ।

क्षीरोदन्वदज्जललहरीवृन्दसन्देहभूमिः

खर्लोकस्त्रीकुचपरिसरामुक्तमुक्तावयस्यः ।

यस्य प्रोक्षेर्विहरति सदा कीर्त्तिवल्ली स एषः

श्रीहेमाद्रिः कथयति पुरः पिण्डदानप्रकारं ॥

अथ पिण्डदानं ।

तत्र कालाः ।

इह तावत्केचित् ब्राह्मणभोजनात् पूर्वमेव पिण्डनिर्वपणं कुर्वन्ति
केचिदुपरिष्ठात् ॥

तदाह मनुः ।

पिण्डनिर्वपणं केचित् पुरस्तादेव कुर्वत इति ॥

केचिद्ग्रहणात् केचित्पुरस्तात् केचिदुपरिष्ठादिति द्वैधं गम्यते ।

तथा च सांख्यायनगृह्यं ।

भुक्तवत्सु पिण्डान् दद्यात् पुरस्तादेक इति ।

शङ्खोऽपि ।

उच्छिष्टमग्निधौ कार्यं पिण्डनिर्वपणं बुधैः ।

आदौ वापि ततः कुर्यादग्निकार्यं यथाविधीति ॥

केचित्तु ब्राह्मणभोजने वर्त्तमान एव कुर्वन्ति ।

तथाचादत्सु ब्राह्मणेष्वित्यनुवृत्तौ विष्णुः ।

उच्छिष्टमग्निधौ दक्षिणाग्रेषु पृथिवीदर्विरचितेत्येकं पिण्डं पित्रे निदध्यादित्यादि ।

तत्र ये पूर्वं कुर्वन्ति तेऽपि केचित् ब्राह्मणार्चनानन्तरमग्नौकरणात् पूर्वमेव कुर्वन्ति केचित्त्वग्नौकरणानन्तरं ।

तत्रार्चनानन्तरमाह देवलः ।

अथ सङ्गृह्य कलशं सदभं पूर्णमभसा ।

पुरस्तादुपविश्यैषां पिण्डावापं निवेदयेत् ॥ इत्यादि ।

यथोक्ते शङ्खचने चैष एव पिण्डदानकालोद्दृश्यते ।

अनुसु भोजनात् पूर्वकालीनस्य पिण्डदानस्याग्नौकरणानन्तरं कर्त्तव्यतामाह ।

अपसव्यमग्नौ कृत्वा सर्वमावृत्परिश्रुतं^(१) ।

अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं शुचि ।

चींस्तु तस्माद्भुविःशेषात् पिण्डान् कृत्वा समाहित इति ॥

तस्माद्भुविःशेषादित्यग्नौकरणहविःशेषात् । शेषं पूर्वमेव व्याख्यातं । ये त्वपरिष्ठात्कुर्वन्ति तेऽपि केचित् ब्राह्मणेष्वनाचान्तेषु कुर्वन्ति, केचिदाचान्तेषु कुर्वन्ति ।

तथाचाश्वलायनगृह्यं ।

भुक्तवत्सनाचान्तेषु पिण्डान्निदध्यादाचान्तेष्वेक इति ।

कात्यायनोऽपि कृतगण्डूषेषु सम्यगनाचान्तेषु ब्राह्मणेषु पिण्डदानमुक्ताह । आचान्तेष्वेक इति । आचान्तेष्वपि कुर्वाणाः केचिद्विकिरं प्रक्षिप्य ब्राह्मणेष्वो गण्डूषाय सकृत्सकृदपोदत्वा गायत्र्यादि-

जपं कृत्वा तप्तप्रश्नोत्तरपूर्वकं शेषान्नानुज्ञां कारयित्वानन्तरं कुर्वन्ति ।
अत एव कात्यायनेन शेषमन्नमित्यारभ्याननुज्ञाप्येत्यन्तं यथोक्तक्रमेण
प्रतिपाद्योक्तं ।

सर्वमन्नमेकत उद्धृत्योच्छिष्टसमीपे दर्भेषु त्रींस्त्रीन् पिण्डानवनेज्य
दद्यादाचान्तेष्वित्येके ।

सर्वमन्नमेकस्मिन् पात्रे उद्धरेत् । सर्वशब्दः प्रकृतान्नजातिसर्वत्वार्थः ।
अतोमांस-पायसौदनापूप-सुपादिजातौघेभ्यः प्रकृतश्राद्धप्रयोगार्थं
साधितेभ्यः सर्वेभ्योऽन्नेभ्यः किञ्चित्किञ्चिदादाय पिण्डपर्याप्तपरिमाण-
मन्नसमुदायमेकस्मिन् पात्रे समृत्येत्येतदुक्तं भवति । ‘उच्छिष्टसमीप
इत्युच्छिष्टप्रदेशात् व्यामश्रयनिवाङ्गादिव्यवहिते देशे । अत्र पिण्ड-
पितृयज्ञवदुपचारः । पित्र्य इति सूत्रितत्वाद्दर्भग्रहणमुपमूलसकृदाच्छि-
न्नोपलक्षणार्थं । परिसंख्यानार्थमिति केचित् । ‘अवनेज्य’ प्रदास्यमान-
स्यैकैकस्य पिण्डस्य स्थाने उद्देश्यस्य पित्रादरेकैकस्य गोत्रसम्बन्धनामानि
सम्बुध्य तानि समुच्चार्यावनेनिष्येति पात्रेण सतिलं जलं निनीयेत्यर्थः ।
‘त्रींस्त्रीनिति वीष्णा मातामहादिपिण्डत्रयमपेक्ष्य, ‘पिण्डान् दद्यात्’,
परस्परसंस्तेषाद्विभागं परित्यज्य सङ्घाततां प्राप्तमन्नं पिण्डः । एवं संपूर्ण-
मनाचान्तेषु पात्रविमोचनार्थं सकृत्गृहीतगण्डूषेषु ब्राह्मणेषु गायत्री-
जपादि कृत्वा पिण्डान् दद्यादित्येकेषां मतमभिधायान्येषां मतमाह
‘आचान्तेष्वेक इति । ‘एक इति एकवचनादस्य पत्रस्य परमतत्वमिति न
मन्तव्यं उभयशास्त्रत्वादिकल्प इति कर्कोक्तेः । अस्तु चैक इति वचनात्
प्रथमे परत्वात्परेषामेवैष पत्र इति । केचित्तनाचान्तेष्वेव विकिरार्थम-
न्नमादाय तप्तप्रश्नोत्तरपूर्वकं शेषान्नानुज्ञावचनं कारयित्वा विकिरं

प्रक्षिप्य ब्राह्मणेभ्यः सकृत्सकृदपोदत्त्वानन्तरं पिण्डदानं कुर्वन्ति ।

अतएव याज्ञवल्क्येनान्नमादायेत्यारभ्यामुनैव क्रमेण सकृत्सकृदि-
त्यन्तमभिधायोक्तं ।

सर्वमन्नमुपादाय सतिलं दक्षिणामुखः ।

उच्छिष्टमन्निधौ पिण्डान् प्रदद्यात् पितृयज्ञवदिति ॥

केचित्तु भुक्तवत्स्वनाचान्तेष्वेव विकिरं दत्त्वा स्वधां च वाचयित्वा
पिण्डदानं कुर्वन्ति ।

तथा च शङ्ख-लिखितौ ।

गायत्रीमनुश्राव्य तप्तान् ज्ञात्वा स्वदितमिति पृष्ट्वा शेषमन्नमनु-
ज्ञाय प्रकृतादन्नादिकिरं कुर्यात् । स्वधां वाचयित्वा विष्टरांस्त्रीन्निद-
ध्यात् त्रीण्येवोदपात्राणि सतिलानि सपवित्राणि मृन्मयाश्ममयौदुम्ब-
राणि वा धूप-गन्ध-माल्यादर्श-प्रदीपाञ्जनादीनि चोपहरेत्सर्वान्नप्र-
कारमादाय पिण्डान्निदध्यात् ।

अस्यार्थः । गायत्रीं 'अनुश्राव्य' यथा ते ब्राह्मणाः शृण्वन्ति तथोच्चार्य,
'तप्तान्' सुहितान्, ज्ञात्वा स्वदितमिति पृष्ट्वा शोभनमदितं 'स्वदितं' ।
अर्थात्सुखदितमिति उत्तरं गम्यते । शेषमन्नं किं क्रियतामिष्टैः सह
भुज्यतामिति प्रश्नोत्तराभ्यां अनुज्ञाप्यानुज्ञातादन्नात्क्रियदन्नमुद्धृत्य तस्य
भूमौ विकिरणं कुर्यात् । स्वधां वाचयित्वा इत्यादिना प्रकारेण
स्वधां वाचयित्वा निधास्यमानस्यैकैकस्य पिण्डस्याधारभूत एकैकोवि-
ष्टर इति पिण्डत्रयार्थं त्रीन्विष्टरान् भूमौ निदध्यात् । पूर्वग्रन्थितपञ्च-
विंशतिदर्भपिञ्जलात्मको विष्टरः । एकैकस्मिन् पिण्डे एकैकेन पात्रे-
णावनेजनं कर्तुं त्रीण्येव मृच्छिला-ताम्राणामन्यतमेन निर्मितानि

पवित्रसहितान्युदपात्राणि । ‘धूपः’ गुग्गुलुनिर्यासादिः । ‘गन्धाः’
 आङ्गे विहितानि सुरभीण्यनुलेपनानि । ‘माल्यानि’ आङ्गेचितानि
 ग्रथितपुष्पाणि । ‘आदर्शः’ दर्पणः, आदृश्यतेस्मिन् रूपमित्यादर्शः ।
 आदिशब्दात् प्रसाधनद्रव्यं सिन्दूरादीति हरिहरः । ‘प्रदीपः’ प्रसिद्धः ।
 ‘अञ्जनं’ सौवीरादि । आदिशब्दोऽभ्यञ्जन-वासः प्रमत्त्युपयोगिद्रव्यान्तर-
 संग्रहार्थः । एतानि च ‘उपहरेत्’ पिण्डदेशसमीपे निदध्यात् । सर्व-
 मन्नप्रकारमादाय तदेकीकृत्य तन्मयान् पिण्डान्निदध्यादिति ।

केचित्त्वनाचान्तेष्वेव पिण्डदानं कुर्वन्ति आचान्तेषु विकिरः ।
 अतएव बृहस्पतिना “तत्समीपे प्रकुर्याच्च पिण्डनिर्वपणं तत इत्या-
 दिना पिण्डदानमुक्त्वा “उपसृष्टोदकानान्वित्यादिना विकिरदानमुक्तं ।
 आचान्तेष्वपि कुर्वाणाः केचिदभिरमणानुज्ञावचनादिपदार्थमकृत्वैव
 पिण्डदानं कुर्वन्ति । केचित्तदुत्तरकालं, केचित् ब्राह्मणविसर्जनानन्तरं ।
 तत्राचान्तेष्विति वचनादाचमनाव्यव-हितोत्तरकालता गम्यते ।

अनुज्ञावचनाद्युत्तराकालतान्वाह यमः ।

आचान्तांश्चानुजानीयादभिवाद्य कृताञ्जलिः ।

भवन्तोरमतामत्र ज्ञात्वानुज्ञातलक्षणं ॥

स्वधेति चेति वक्तव्यं प्रीयन्तां पितरस्तथा ।

अक्षय्यमन्नदानन्तु वाच्यं प्रीतैर्द्विजातिभिः ।

ततो निर्वपणं कुर्यात् पिण्डानान्नदनन्तरम् ॥ इति ।

भवन्तोरमतामित्यादिश्लोकार्द्धमनुज्ञावचनं । अनुज्ञातस्य लक्षणं
 यथासुखं वर्त्तनमित्येवंविधं स्वरूपं ज्ञात्वा भवन्तः ‘रमतां’ यथासुखं
 वर्त्तन्तां । केचित्तु ब्राह्मणविसर्जनानन्तरं पिण्डदानं कुर्वन्ति ।

तथा च हारीतः ।

तप्तान् स्वदितमिति पृच्छेदित्यादि वाजे वाज इत्यनुव्रजेत्यन्तं
भोजनोत्तरतन्त्रमुक्त्वा आह शेषस्य पिण्डान् पितृयज्ञवन्निदध्यादिति ।
एते च पिण्डदानकालाः शाखाभेदेन व्यवस्थिता वेदितव्याः ।

तथा च स्मृतिः ।

मुनिभिर्भिन्नकालेषु पिण्डदानं तु यत् स्मृतं ।

तत् स्वशाखामतं यत्र तत्र कुर्याद्विचक्षणः ॥

‘यत्र’ यस्मिन् काले, क्रियमाणं स्वशाखयानुमतं भवति तस्मिन्
काले कर्त्तव्यं । उपलक्षणञ्चैतत् खगट्वाद्यनुमतेः ।

भोजनात् पूर्वकालोत्तरकालयोर्यवस्यान्तरमाह लौगाक्षिः ।

अप्रशस्तेषु यागेषु पूर्वं पिण्डावनेजनं ।

भोजनस्य प्रशस्तन्तु पश्चादेवोपकल्पयेदिति ॥

‘अप्रशस्तेषु यागेषु’ संपिण्डीकरणात् पूर्वेषु प्रेतश्राद्धेषु । ‘अवनेजनं’
मवाचीनपाणिना निर्वपणं, इति स्मृतिचन्द्रिकाकारः । पिण्डनिर्वपणा-
रम्भपदार्थेनावनेजनाख्येन पिण्डदानं लक्ष्यत इत्यपि शक्यं व्याख्यातुं ।
‘भोजनस्य पूर्वं’ भोजनात् पूर्वमित्यर्थः । ‘प्रशस्तं’ संपिण्डीकरणादि-
श्राद्धेषु क्रियमाणं भोजनात् पश्चादेव यथाकालं । इयञ्च व्यवस्था
केषाञ्चिदेव शाखिनां । यतोमन्वादिस्मृति-मत्स्यादिपुराणेषु च
मुख्यपार्ष्वणं पिण्डान्वाहार्यकर्म वाधिकृत्य पिण्डदानस्य भोजनात्
पूर्वमेव कालचोदना । अतएव पार्वणश्राद्धे भोजनात्पश्चादेवेति
स्मृतिचन्द्रिकाकारोक्तिरप्येवमेव व्याख्येया । येषान्तु गृह्यादौ पिण्ड-
दानस्य कालविशेषा नोक्ताः तेषान्तु सौकर्यादाचान्तेष्वेक इत्ययमेव

पक्षो ग्रहीतुं न्याय्यः । अत्र प्रसङ्गादिकिरदानकालविकल्पा अपि व्याख्याताः ।

इति पिण्डदानकालाः ।

अथ पिण्डदानप्रदेशाः ।

तत्र तावत् पिण्डपितृयज्ञेऽग्निममीपे पिण्डनिर्वापं विधाय पिण्ड-
पितृयज्ञवदुपचारः । पित्र्य इत्यादिषु च पिण्डपितृयज्ञविध्यन्ताति-
देशादग्निमद्भावे तत्समीप एव पिण्डान् दद्यात् । तथा च ब्राह्मण-
भोजनात् पूर्वकालीनं पिण्डनिर्वापं वर्णयता देवलेन भुवि पिण्डानां
सन्निवेशनमञ्जनादिभिस्तदलङ्करणञ्चोक्ता अनन्तरमग्नौकरणहोममभि-
धाय तस्य होमस्य पूर्वनिवेशितपिण्डसन्निधानमुक्तं ।

ऊलैवमग्निं पिण्डानां सन्निधौ तदनन्तरं ।

पक्वान्नेन बलिं तेभ्यः पिण्डेभ्यो दापयेत् द्विजः ॥

इति पिण्डानां सन्निधावेवमुक्तेन प्रकारेणाग्निं ऊत्वानन्तरमेभ्यः
पिण्डेभ्यः पक्वान्नेन बलिं नैवेद्यरूपं दद्यात् । अत्राग्नौ होमस्य पिण्ड-
सन्निधानं वदतार्थात् पिण्डानामप्यग्निमन्निधानमुक्तं । अग्न्यभावे तु
पूर्वापन्यस्तेषु शङ्ख-कात्यायन-याज्ञवल्क्य-वचनेषुच्छिष्टसन्निधावित्युप-
देशादुच्छिष्टसमीपे दद्यादिति मधुशर्मप्रभृतयः ।

तत्र नैरन्तर्येणोच्छिष्टसन्निधौ देशस्याशुचिवेन पिण्डदानान-
र्हत्वेऽपि वचनादर्हत्वं परिकल्प्य तत्र पिण्डदानं कर्तुमध्यवस्यतोदाहृन्
वारयितुं उच्छिष्टप्रदेशात् क्रियद्वावधानमाह व्यासः ।

अरन्निमात्रमुत्तृज्य पिण्डांस्तत्र प्रदापयेत् ।

यत्रोपसृशतां वापि प्राप्नुवन्ति न विन्दवः ॥ इति ।

‘तत्र’ तस्मिन् आङ्गप्रयोगे, उच्छिष्टप्रदेशादग्निपरिमितं प्रदेशं परित्यज्य योदेशोऽवतिष्ठति तत्र पिण्डान् प्रदद्यात् । सकनिष्ठिकः करः ‘अरन्निः’ । एतच्च व्यवधानमतिकुशलेषु सुशीलेषु चाचमनोदक-विन्दुभिः पिण्डदानप्रदेशमनुपपन्नसु ब्राह्मणेषु विज्ञेयं । आचमनोदविन्दूपघाते तु ततोऽधिकमपि प्रदेशमुत्सृजेत् ।

तदाह ।

यत्रोपसृशतामित्यादिना उपसृशतामाचामतां विप्राणामुदक-विन्दवो यं देशं न प्राप्नुवन्ति तत्र देशे वा पिण्डदानं ।

तथा चारन्निमात्रादधिकपरित्यागमाह पारस्करः ।

विप्राणां बाहुमात्रेण पिण्डदानं विधीयते ।

आङ्गभोक्तृन् विप्रानवधीकृत्य बाहुमात्रात् प्रदेशात्परत इत्यर्थः । विप्राणामित्यत्र पात्राणामिति पाठान्तरं ।

तत्राप्युदविन्दुप्राप्तिशङ्कायामुच्छिष्टमग्निधिवाक्यार्थं विरुण्वन्दिङ्-नियमञ्चोपदिशन् बाहुमात्रादप्यधिकप्रदेशपरित्यागमाहात्रिः ।

पितृणामासनस्थानादग्रतस्त्रिध्वरन्निषु ।

उच्छिष्टमग्निधानन्तत्रोच्छिष्टासनमग्निधौ ‘पितृणां’ पित्र्यब्राह्मणानां । उपलक्षणञ्चैतद्देवब्राह्मणानां । तदुच्छिष्टव्यवधानस्यापेक्षितत्वेन तुल्यन्यायत्वात् । ‘आसनस्थानात्’ अवधियोग्यादासनप्रदेशात् । स च तद्देशस्यार्वाक्भाग एव नियतव्यवधानलाभात् । अन्यथा सङ्कटासङ्कटविभागेनानियतव्यवधानं प्रसज्येत । तथा च कदाचिदुच्छिष्टमसृष्ट एव देशे पिण्डदानमापद्येत । नियतलाभे नियतकल्पनानुपपत्तेश्च । अथवा भुञ्जानाः पितरो यावता प्रदेशेन समुज्यन्ते तावत्पितृणामासनस्थानं ।

अतः पात्राण्यवधित्वेन लभ्यन्ते तावता हि प्रदेशेन पितरः संयुज्यन्ते ।

‘अग्रतः’ पुरस्तात् । न तु पश्चात्पार्श्वयोर्वेति दिङ्निचयः ।

अत्राप्युदबिन्दुप्राप्तिशङ्कायामधिकपरित्यागमाह जातृकर्णः ।

व्याममात्रं समुत्सृज्य पिण्डांस्तत्र प्रदापयेत् ।

यत्रोपसृशतां वापि प्राप्तुवन्ति न विन्दवः ॥

तिर्यक्प्रसारितयोर्भुजयोः सहारसा यन्मानं सः ‘व्यामः’ । यदा तु ब्राह्मणसौशील्यादिनाचमनोदबिन्दूनां अरत्यादिपरिमितदेशप्राप्तिर्नाशङ्क्यते तदोच्छिष्टमन्निधेर्वचनविहितत्वेन मुख्यस्योच्छिष्टमन्निधितारतम्यस्थानुग्रहाय अग्निवाक्त्रादिपरिमित एव देशे पिण्डदानं कार्यमित्यभिप्रेत्योक्तं यत्रोपसृशतां वापीत्यादि । अतो रत्यादिमानववचनानामाचमनोदबिन्दुप्राप्तिर्वर्जितोच्छिष्टसमीपदेशोपलक्षणत्वमेव न तु नियमार्थत्वं । सङ्कटे तु आड्प्रदेशे प्रयत्नविशेषेणाचमनोदबिन्दुसमुच्छलनं सङ्कोचारत्यादिव्यवहितप्रदेशानुपघातमापाद्य तत्र पिण्डदानं कुर्यादिति व्यवस्था ।

ब्राह्मणभोजनात् पूर्वकालप्रदेयान् पिण्डान् प्रस्तुत्य देशविशेषादिमाह देवलः ।

अभ्यज्य मधुमर्पिभ्यां नान्वपेत् कुशमञ्जये ।

कायायां हस्तिनस्यैव वस्तदौहिवमन्निधौ ॥

हस्तिच्छाया राजसूदनगृहीतस्य वा पिण्डदाने । तदन्यस्य तत्सम्पादनशक्तिविरहात् । यत्र पिण्डदानं कर्त्तव्यं तत्र हस्तिच्छाया-सम्पादनेन तद्देशवैशिष्ट्यमापाद्यं । एतच्च षाड्गुण्यातिशयार्थं^(१) । यतोऽसौ

(१) साड्गुण्याविशयार्थमिति ख० ।

हस्तिच्छायादेर्वचनान्तरतः आद्धे प्रशस्ततरत्वमवगम्यते । अतो विनापि हस्तिच्छायादिकं भवत्येव पिण्डदानं । एवं स्थिते द्विजभोजनोत्तर-
कालीनमपि पिण्डदानमस्मिन् देशे षाड्गुण्यसम्पत्तये^(१) विधेयमिति
गम्यते । अथवा आद्धमध्यवर्तिना तीर्थादिकृत्येन स्वतन्त्रेण च
पिण्डदानेन संयोज्यमानोऽयं देशविशेषः षाड्गुण्यमापादयिष्यतीति
किं प्रकरणाग्रहेण । एतच्च गजच्छायाप्रकरणे व्यक्तमस्ति ।

इति पिण्डदानदेशः ।

अथ पिण्डदानप्रयोगः ।

तच्चानुज्ञायद्दणं ।

तच्च पिण्डदानं चिकीर्षतोऽभ्योमृतकुम्भोपादानपूर्वकमाह देवलः ।

अथ संगृह्य कलशं सदभं पूर्णमम्भसः ।

पुरस्तादुपविश्यैषां पिण्डावापं निवेदयेत् ।

ततस्तैरभ्यनुज्ञातो दक्षिणां दिशमेत्य सः ॥

पिण्डनिर्वापार्थं दर्भसहितं सपवित्रञ्च 'अम्भसा' जलेन, परिपूर्णं
कलशं 'संगृह्य' सम्यक् कराभ्यां गृहीत्वा, ब्राह्मणानां पुरस्तादुपविश्य
पिण्डावापं करिष्य इत्यनुज्ञाभ्यर्थनाभिप्रायवता प्रश्नेन करिष्यमाणं
पिण्डावापमेषां निवेदयेत् । ततस्तैर्ब्राह्मणैः कुरुष्वेत्यनुज्ञातो दक्षिणां
दिशमागच्छेत् । यद्यपि च ब्राह्मणाभिमुख्येन प्रश्नकरणात् स्वतः
एव यजमानस्य दक्षिणाभिमुख्यं सिद्धं । द्विजानामग्रे पिण्डदानं
कर्त्तव्यं न पृष्ठत इत्यत्रिणाभिहितत्वादुत्तराभिमुखावस्थितब्राह्मण-
पङ्क्त्यपेक्षया दक्षिणादिगामनं चायुक्तं । तथापि दक्षिणाभिमुखस्यैव

(१) षाड्गुण्यसम्पत्तये इति ख० ।

स्थितस्य दाक्षिणां दिशमेत्येति विधेरर्थवत्त्वाय प्रश्नस्थानात् द्वित्राणि पदान्यागत्येति गम्यते । अथवा पुरस्तादुपविष्टेति प्राङ्मुख उपविश्य प्रश्नं कुर्यात् । ततो दक्षिणां दिशमेत्येति दक्षिणाभिमुखोभूत्वा पिण्डदानं कुर्यादिति । कलशसंग्रहस्तत्र सर्वेषामेव तस्य पिण्डा-
वापोपयोगिमार्जनावनेजनादिसाधनजलोपादानार्थत्वात् । अथवा कलशसंग्रहस्य कलशकार्यार्थत्वाद्येषां ततः पानीयकुम्भेन तर्पयेत् “प्रयतः पितृनित्यादिना कलशेनैव किञ्चित्कर्म विहितं तेषामेव तत्संग्रहः । अवनेजनादिकन्तु सर्वश्राद्धसाधारणपात्रस्थेन जलेन ।

केषाञ्चिदेवायं कलशसंग्रह इत्येतमर्थं तत्संग्रहमन्तरेणैवानुज्ञा-
ग्रहणं वदन् व्यक्तीकरोति शालङ्कायनः ।

पिण्डावापमनुज्ञाय यतवाकाय-मानसः ।

सतिलेन ततोऽग्नेन पिण्डान् सर्व्वेण निर्व्वपेत् ॥

इत्यनुज्ञाग्रहणं ।

अथ पिण्डदानस्थानकल्पना ।

आह देवलः ।

उपलिप्ते शुचौ देशे स्थानं कुर्व्वीत सैकतं ।

मण्डलञ्चतुरस्रं वा दक्षिणावनतं महत् ॥

‘उपलिप्ते’ गोमय-गोमूत्राभ्यामुपलिप्ते महीपृष्ठे, “गोशृङ्गन्मूत्र-
वारिणेति मत्स्यवचनात् । उपलेपे कृते सत्युपलेपात्पूर्व्वस्थिताशुचित्व-
निवृत्त्या सिद्धेऽपि शुचित्वे तदुत्तरकालिकोपघातजन्याशुचित्वनिवृत्त्यर्थं
शुचावित्युक्तं । उपलिप्ते अतएव शुचाविति वा । ‘सैकतं’ सिकतामयं
स्थानं, ‘कुर्व्वीत’ पिण्डाधारभूतं स्थलं रचयेत् । तस्याकारमाह, ‘मण्डलं

चतुरस्रं वेति । ‘मण्डलं’ वृत्ताकारं, ‘चतुरस्रं’ चतुष्कोणं वा । ‘दक्षिणा-
वनतं’ दक्षिणाप्रवणं । ‘महत्’ भूप्रदेशाद्व्यक्तावभासं पिण्डावस्थापन-
पर्याप्तवैपुल्ययुक्तञ्च तावता वैपुल्यस्यार्थसिद्धत्वेपि स्पष्टत्वार्थाऽनुवादः ।
अथवा पिण्डदानावस्थापनपर्याप्तवैपुल्यात् किञ्चिदभ्यधिकवैपुल्या-
र्थोविधिः । एतच्च सैकतस्थानकरणं केषाञ्चिदेव । अतएव उपलिप्ते-
महीपृष्ठ इति मत्स्यपुराणे महीपृष्ठस्यैव साक्षात् पिण्डाधारत्वं विहितं ।

इति पिण्डदानस्थानकल्पना ।

अथ पिण्डदान-स्थान-संस्कारः ।

तत्र तावदुपलेपनमुक्तमेव । उल्लेखनादि त्वच्यते ।

तत्राह देवलः ।

एकदर्भेण तन्मध्यमुल्लिखेत्तिस्र तं त्यजेत् ।

‘तन्मध्यं’ पिण्डस्थानमध्यं । ‘उल्लिखेत्’ रेखायुक्तं कुर्यात् । ‘त्रिः’ त्रिवारं ।

ननु पित्र्यर्यमुल्लेखनं सकृदेव कर्तव्यं । तथा च शतपथे “पिण्ड-
पितृयज्ञत्राह्णं अथ दक्षिणेनान्वाहार्यपचनं सकृदुल्लिखति तदेदि-
भाजनं” इति । ‘वेदिभाजनं’ वेदिस्थानीयं ।

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि ।

खण्डनं पेपणञ्चैव तथैवोल्लेखनक्रिया ।

सकृदेव पितृणां स्याद्देवानान्तु त्रिरुच्यते ॥ इति ।

‘खण्डनं’ वर्हिःरादेः क्लेदनं, ‘पेपणं’ मूमिघर्षणादिकं । ‘उल्लेखन-
क्रिया’ लेखाकरणं । ‘पितृणां’ पितृकार्ये, ‘सकृदेव स्यात्’ । अतः
कथमत्र त्रिरुल्लेखनं । उच्यते । विकल्पात् विशेषशस्त्राद्वा भविष्यतीति ।
अथ वैकैकपिण्डार्थमेकैकमुल्लेखनमित्येवं सकृदपि क्रियमाणं त्रिः

सम्पद्यते । अथ वैकैकपितृवर्गार्थमेकैकमुल्लेखनमित्येवं त्रिः क्रियते हि कदाचित् पितृ-मातृ-मातामहादिवर्गाणां पिण्डदानं । अनेन च यदा वर्गद्वयस्य पिण्डदानं तदा द्विरुल्लेखनं, यदा त्वेकवर्गस्य तदा सकृदेवेत्यपि दर्शितं भवति । 'एकदर्भेणेत्येकया दर्भशिखया । एतच्च स्फालाभा । 'पिण्डपितृयज्ञे सकृत् स्फ्येनोल्लिख्येत्यापस्तम्बादिवचनात् पिण्डान् दद्याद्वै पितृयज्ञवदिति याज्ञवल्क्यादिवचनाच्चानिदेशतः स्फ्यप्राप्तेः । न च दर्भापदेशेनास्य बाधः ।

यतो वाधशङ्कायामेवोक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

वज्रेण वा कुशैवापि उल्लिखेत्तन्महीं द्विज इति ।

'वज्रः' स्फ्यः । "वज्रो वै स्फ्य इति श्रुतेः । स्फ्येनोल्लिखेदित्युक्ते अर्थात् करगृहीतेनेति सिद्धेऽपि किमेककरगृहीतेन उत करद्वयगृहीतेनेत्येवमाद्याकाङ्क्षानिवृत्त्यर्थमाह पारस्करः ।

कराभ्यामुल्लिखेत् स्फ्येन कुशैवापि महीं द्विज । इति ।

कराभ्यामित्युक्ते किं सन्निवेशविशिष्टाभ्यामित्याकाङ्क्षायामुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां कुर्यादुल्लेखनं द्विजः । इति ।

'सव्यः' वामः, स यथोः पाण्योर्मध्ये 'उत्तरः' उपरिष्ठादवस्थितः, तौ 'सव्योत्तरौ' । एतदुक्तं भवति । "उल्लेखनाय पाणिभ्यां निषौडमाने स्फ्ये दक्षिणमुष्टेरुपरिष्ठादाममुष्टिः स्थापनीय इति । स्फ्यस्थानपाता-द्वर्भस्य तेनाप्युल्लेखने सव्योत्तरावेव करौ कर्त्तव्यौ । उल्लेखनञ्चाभिमुखमभिगच्छता स्फ्येन दर्भेण वा न कार्यं किन्तु प्राङ्मुखतया गच्छन्नेव । तच्चाग्रेऽप्याभिमुख्येनैव कार्यं । "दक्षिणाप्राचीं पराचीं

वेदिमुद्धृत्येत्यापस्तम्बेन पिण्डपितृयज्ञेऽभिधानात् । दक्षिण-प्राच्योरन्त-
रालभृता या कोणात्मिकाग्रैयौति प्रसिद्धा दिश्वर्त्तते तदवच्छिन्नां
दक्षिणाप्राचीं, 'पराचीं' पराङ्मुखीं । यजमानापेक्षया पराङ्मुखं
गच्छता स्फोनेनोत्तिष्ठेत्यर्थः । आश्वलायनेनापि दक्षिणाप्राचीमेव
प्रस्तुत्य परिभाषायामुक्तं "सर्वकर्माणि तान्दिशमिति । तान्दिश-
माश्रित्य सर्वाण्यपि पित्र्याणि कर्माणि कार्याणीत्यर्थः । अनेन
कर्त्तुराग्नेयाभिमुख्यं सिद्ध्यति । नह्नन्याभिमुखोऽञ्जसा तदभिमुखानि
शक्नोति कर्माणि कर्तुं । अतश्चाग्नेयाभिमुखः सन् कर्त्ताग्नेयाभिमुखी
रेखां कुर्यात् । अयं वक्ष्यमाणस्य दर्भास्तरणस्यावनेजन-पिण्डनिर्वा-
पादेश्चाग्नेयाभिमुख्यमेव । उत्तेखणं हि संस्कारत्वात् पिण्डाधारत्वे-
नोपयोक्त्यमाणाया भुवः क्रियते । अतः पिण्डाधारभूतानां
दर्भाणामपि तदाभिमुख्येनास्तरणं । दक्षिणाभिमुखास्तरणे त्वना-
धारभूतभूम्यास्तृतानां दर्भाणामनाधारतैवोपपद्यते । यथाधारञ्च
पितृणामुपवेशनं यथोपवेशनमवनेजनादीति सर्वमाग्नेय्यभिमुखं ।
एतच्च वैकल्पिकं । "दक्षिणा दिक् पितृणामिति श्रुतेर्दक्षिणाभिमुख-
त्वादेरप्यवगमात् दक्षिणाभिमुखत्व-दक्षिणापवर्गत्वादेरपि दर्शनात् ।
लेखाकरणे च मन्त्रो ब्रह्मपुराणे ।

निहन्मि सर्वं यदमेध्ववद्भवेत्

हताश्च सर्वे सुर-दानवा मया ।

रक्षांसि यक्षाः सपिशाचसङ्घा

हता मया यातुधानाश्च सर्वे ॥

अस्य मन्त्रस्य सार्थवादकोविनियोगस्तत्रैव ।

एतेन मन्त्रेण सुसंयतात्मा
 दर्भेण वेदिं स्रष्टुस्त्रिखेत्तु ।
 शिवां हि वृद्धिं भ्रुवमिच्छमानः
 क्षिपेद्विजातिर्दिशमुत्तराङ्गतः ॥
 यस्मिन् देशे पथते ह्येषमन्त्र-
 स्तं वै देशं राक्षसा वर्जयन्ति ॥

‘क्षिपेत्’ उल्लेखनदर्भमिति शेषः । ‘उत्तरां दिशं’ क्षेप्यदर्भापेक्षया ।
 अनेन चात्मापेक्षया दक्षिणस्यान्दिशि क्षिपेदिति लभ्यते । अपहता
 इत्यादिमन्त्रान्तरञ्च लेखाकरणे दृश्यते ।
 तथा च पिण्डपितृयज्ञसूत्रे कात्यायनः ।

दक्षिणेनोल्लिखत्यपहता इत्यपरेण वा ।

‘दक्षिणेनापरेण वेति अग्नेर्दक्षिणतः पश्चिमतो वा । अपहता
 असुरा रक्षांसि वेदिषद इत्यनेन मन्त्रेणोल्लिखेदित्यर्थः ।

आपस्तम्बस्तु किञ्चिदधिकावयवमेतमेव मन्त्रमाह ।

अपहता असुरा रक्षांसि पिशाचा वेदिषद इत्यन्तरा गार्हपत्यान्वा-
 हार्यपचनो दक्षिणपूर्वेण वान्वाहार्यपचनमिति ।

वेदिमुद्धृत्युत्तरेण सम्बन्धः । उल्लिख्य चाभ्युक्ष्यं कर्त्तव्यं ।
 स्फोरन लेखामुल्लिखेदपहता असुरा रक्षांसि वेदिषद इति ताम-
 भ्युक्ष्येत्याश्रयायनेन पिण्डपितृयज्ञेभिधानात् ।

अभ्युक्षणानन्तरमापस्तम्बेन पिण्डपितृयज्ञे आवाहनप्रकाशकेन
 मन्त्रेणाभिमन्त्रणमुक्तं ।

अवेक्ष्यायन्तु पितरो मन्त्रेजवस इत्यभिमन्त्रेति ।

उल्लेखनानन्तरं पश्चादुल्लु कनिधानमाह कात्यायनः ।

उल्लुमुकं परस्तात्करोति ये रूपाणीति ।

अतपद्युल्लेखनानन्तरमुल्लुमुकनिधानमुक्तं ।

अथ परस्तादुल्लुमुकं निदधाति स यदनिधायोल्लुमुकमथैतत्
पितृभ्योदद्यादसुर-रक्षमानिहैषामेतद्विमथ्नीरंस्तथोहैतत् पितृणामसु-
ररक्षमानि न विघ्नते तस्मात्परस्तादुल्लुमुकं निदधाति ये रूपाणि
प्रतिमुञ्चमाना असुराः सन्तः स्वधया चरन्ति परापुरोनिपुरेये
भरन्त्यग्निष्ठान् लोकान् प्रणुदात्यस्मादित्यग्निर्हि रक्षामपहन्ता तस्मा-
देष निदधातीति ।

अथ तत्रैकमूलत्वादिविशेषेण विशिष्टानां दर्भाणामास्तरणं कर्त्तव्यं ।
तथा च देवलः ।

तस्मिन् स्थाने ततो दर्भानैकमूलान् शिवान् बहून् ।

दक्षिणाग्रानुदक्पादान् सर्वांस्तंस्तृणयात्समं ॥

‘तस्मिन्निति यत्र पिण्डाः प्रदातव्याः । ‘तत इत्युल्लेखनाद्य-
नन्तरं । ‘दर्भान्’ कुशान् । तदभावे पूर्वप्रदर्शितान् काशादीन् ।
एकमूलसंलग्नवज्रशिवान् । ‘शिवानिति मायानस्फुटिताग्रत्वादिविशे-
षणविशिष्टान् । वज्रवचनन्तित्व एव समाप्तिं प्राप्सतीत्याशङ्क्य ‘बहू-
नित्युक्तं । वज्रत्वञ्च विशेषानभिधानादेकैकस्मिन् पिण्डे त्रित्वात्
प्रभृति यथेच्छं यथामश्ववञ्च, भूम्याच्छादनपर्याप्तसंख्यानियमस्तु
नास्ति । आस्तरणस्य दृष्टार्थत्वात् । भूव्यवधायकाधारान्तरत्वाव-
गमान्नियम इति चेत् । न । पिण्डाधारभूतसर्वभूव्यवधानाभावेऽप्या-
धारभूतभूव्यवधानस्य कतिपयैरेव दर्भैः सिद्धत्वात् । सर्वव्यवधाना-

वगतिस्तु नास्त्येव । दक्षिणतोऽग्रं येषान्ते 'दक्षिणायाः' । 'उदक्पादाः'
उदङ्मूलाः । 'स्तृणुयात्' विस्तारयेत् । 'मम' समम्यलतया समान्त-
रतया समाग्रतया समूलतया वेति । एकमूलत्वविधानादेव तेषां
समूलत्वमपि गम्यते ।

तदाह जातृकर्णः ।

उपमूलं समास्तौर्य दर्भानुच्छिष्टसन्निधौ ।

'उपमूलं' मूलसमीपे । मूलान्यभिरक्ष्य, अत्र लूनानिति शेषः ।
तथा च समूलत्वे तैत्तिरीयब्राह्मणं ।

यत्पुरुषि दितं तद्देवानां यदन्तरा तन्मनुष्याणां यत्समूलं तत्
पितॄणां समूलं वर्हिर्भवति व्यावृत्तौ ।

उपमूले लूनानां सकृदाच्छिन्नत्वमुक्तं शतपथे ।

अथ सकृदाच्छिन्नान्युपमूलन्दिनानि भवन्त्यग्रमिव वै देवानां मध्यमिव
मनुष्याणां मूलमिव पितॄणां तस्मादुपमूलन्दिनानि भवन्ति सकृदाच्छि-
न्नानि भवन्ति सकृदुद्ध्येव पराञ्चः पितरस्तस्मात्सकृदाच्छिन्नानि भवन्ति ।

'दितानि' खण्डितानि । दोऽवखण्डन इत्यस्य निष्ठान्तं रूपं ।
तैत्तिरीयश्रुतावपि ।

सकृदाच्छिन्नं वर्हिर्भवति सकृदिव हि पितरः ।

आपस्तम्बः ।

समूलं सकृदाच्छिन्नं वर्हिराहरति सकृदाच्छिन्नानि वा ढण-
ण्युपमूलन्दिनानि ।

'वर्हिः' कुशाः । 'ढणानि' काशादौनि ।

आश्वलायनः ।

सकदाच्छिन्नैरवस्तोर्थ ।

लेखामिति शेषः ।

तथा च कात्यायनः ।

उपमूलं सकदाच्छिन्नानि लेखायां कृतेति ।

सा च लेखा यदा दक्षिणाया तदा दर्भानपि दक्षिणाग्रानास्तृणयात् ।

तदुक्तं देवलेन ।

दक्षिणाग्रानुदक्पादानिति ।

तैत्तिरीयब्राह्मणेऽपि ।

दक्षिणास्तृणानि दक्षिणावृद्धिं पिष्टुणामिति ।

‘दक्षिणावृत्’ दक्षिणाप्रकारकं ।

सकदाच्छिन्नानि प्रकृत्य शतपथेऽपि ।

तानि दक्षिणोपस्तृणानीति ।

मत्स्यपुराणेऽपि ।

निधाय दर्भान् विधिवद्दक्षिणाग्रान् समाहितः ।

त्रौंस्त्रीन् पिण्डानथोदद्यात् सर्वानेव तिलैर्युतान् ॥

यदा त्वाग्नेयीन्दिशमाश्रित्य लेखा क्रियते तदा दर्भणामपि दक्षिणाग्राणामेवास्तरणं ।

एतच्च विशेषान्तरमहितमुक्तं वायुपुराणे ।

सकदेवास्तरदर्भान् पिण्डार्थं रक्षिणामुखः ।

प्राग्दक्षिणाग्रान्निधतो दद्यात् पिण्डाननन्तरमिति ॥

‘सकृत्’ एकवारं । बहूनामप्यास्तरणं शक्यत एव सकृत्कर्तुं ।

‘प्राग्दक्षिणा’ आग्नेयी दिक् ।

अनेन मार्जने पात्रमुक्तं ।

आपस्तम्बेन तच्चलिर्मन्त्रश्लोकः ।

मार्जयन्तां मम पितरो मार्जयन्तां मम पितामहा मार्जयन्तां
मम प्रपितामहा इत्येकरेखायान्वीनुदकाञ्जलीन्निनयति ।

प्रसव्यं चात्रिः । परिषिञ्चति त्रीनुदपात्रान् वाजसनेयिनः समा-
मनन्ति ।

अत्राश्वलायनेन मन्त्रान्तरमुक्तं ।

प्राचीनावीती लेखान्तिरुदकेनोपनयेच्छुभ्यन्तां पितरः शुभ्यन्तां
पितामहा प्रपितामहा इति ।

‘लेखां’ सक्तदाच्छिन्नोपस्तीर्णां, ‘उदकेनोपनयेत्’ उदकेन संयो-
जयेत् ।

सुमन्तुना तु भविष्यत्पुराणे दर्भास्तरणानन्तरं मार्जनस्थाने विशेषा-
न्तरसहितमवनेजनमुक्तं ।

अमाववनेनिच्छेति पुरुषं पुरुषं प्रति ।

त्रिस्त्रिरेकेन हस्तेन विदधीतावनेजनं ॥

असावित्यत्र गोत्र-सम्बन्ध-नामानि सम्बुद्धान्तानि क्रमेणोच्चार्याव-
नेनिच्छेत्यभिधायावनेजनाय पितृणां करशोधनायोदकं दद्यात् ।
तच्च पुरुषं पुरुषं प्रति त्रिः । तथा च पितरमुद्दिश्य त्रिवारमित्या-
द्यनुसन्धेयं । ननु सर्वत्र मन्त्रेष्वसावित्यस्य स्थाने नाममात्र-
प्रयोगं मन्यमाना दृश्यन्ते । असाविति नाम गृह्णातीति । शतपथे-
ष्वेवमेव श्रूयते । तत् कथमत्र गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नां त्रयाणामपि ग्रहणं
व्याख्यायते । मैवं । असावित्यनेन व्यावर्त्तकशब्दोपस्थापनं क्रियते ।

अत्रापस्तम्बेन पिण्डपितृयज्ञे दर्भास्तरणे मन्त्रोदर्शितः ।

सकृदाच्छिन्नं वर्धिरूपां मृदु स्थानं पितृभ्यस्त्वा भराभ्यहं अस्मिन्
मीदन्तु मे पितरः । सौम्याः पितामहाः प्रपितामहाश्चानुगैः सहेति,
सकृदाच्छिन्नेन वर्धिरा वेदिं स्तृणातीति ।

अत्र शङ्ख-लिखिताभ्यां पिण्डभूमौ विष्टरत्रयनिधानमुक्तं ।
विष्टरांस्तीन्निदध्यादिति ।

अत्र मङ्ग्यासाम्यादेकैकपिण्डाधारत्वेनैकैकोविष्टरोनिधेय इति गम्यते ।
यमस्त्वत्र विशेषमाह ।

विष्टरांस्तीन् वपेत्तत्र नाम-गोत्रसमन्वितान् ।

अङ्गिरभ्युक्त्य विधिवत् तिलैरभ्यवकीर्य चेति ॥

‘नाम-गोत्रसमन्वितान्’ अमुकगोत्रस्यास्मत्पितुर्देवदत्तशर्मणोऽयं
विष्टर इत्यादिवाक्योच्चारणपूर्वकमित्यर्थः ।

दर्भास्तरणानन्तरमावाहनपूर्वकं पितृणां स्थानकल्पनामाह देवलः ।

अथ साञ्जलिरुत्थाय स्थित्वा चावाहयेत् पितृन् ।

पितरो मे प्रसीदन्तु प्रयान्तु च पितामहाः ॥

इति सङ्कीर्तयंस्त्रुणींस्तिष्ठेत्क्षणमनुच्छसन् ।

आवाहयित्वा दर्भाग्नैस्तेषां स्थानानि कल्पयेदिति ॥

करे दर्भान् गृहीत्वा पित्रे इदं स्थानं, पितामहायेदं स्थानं
प्रपितामहायेदं स्थानमित्येव क्रमेण दर्भाग्नैर्निर्दिशेत् । शेषं व्यक्तं ।

स्थानकल्पनानन्तरं तत्र मार्जनं तिलविकिरणञ्चाह स एव ।

तेष्वासीनेषु पात्रेण प्रयच्छेन्मार्जनोदकं ।

प्रक्षाल्य विकिरेत्तत्र नानावर्णांस्तिष्ठानपि ॥

गोत्रादीन्यपि व्यावर्त्तकान्येव । न च नास्मैव व्यावृत्तिसिद्धेर्गोत्राद्य-
ग्रहणं वाच्यं । नाम गोत्रं च सम्बन्धः प्रापकं ह्यथ-कथयोरित्यादिना
तद्ग्रहणस्य विहितत्वात् । “अर्घ्यदानेऽथ सङ्कल्पे पिण्डदाने तथा चये
गोत्र-सम्बन्ध-नामानि यथावत्प्रतिपादयेत्” इति पारस्करवचनाच्च ।
नचात्र पिण्डदानशब्देन प्रधानमात्राभिधानादवनेजनासंग्रहः, साङ्गे-
ऽपि प्रयोगदर्शनात् । “पिण्डोदकप्रदानन्तु नित्यनैमित्तिकेष्वपि ।
आलप्य नाम-गोत्रेण कर्त्तव्यं सर्वदैव हि” ॥ इति व्यासेनावनेजनेऽपि
गोत्रग्रहणस्याभिधानाच्च । नामगोत्रेण च ‘आलप्य’ सम्बोध्य, ‘नित्य-
नैमित्तिकेष्वपि’ पिण्डदानेषु, ‘पिण्डोदकप्रदानं अवनेजनोदकदानं,
कर्त्तव्यं । नाम-गोत्रेणेत्यत्र नामगोत्रयोः पौर्वापर्यमविवक्षितं । सम्बन्ध-
नाम-गोत्रशब्दानां शास्त्रेषु नानाक्रमदर्शनादैच्छिकेन क्रमेण प्रयोगः
कर्त्तव्यः । शाखाभेदेन वा क्रमस्य व्यवस्था । एतच्चावनेजनमेकेनैव
हस्तेन कर्त्तव्यं नाञ्जलिना न पात्रेण ।

सर्वाण्यपि आहुतीयानि सेचनान्येकहस्तेन कर्त्तव्यानीति तत्रैवोक्तं ।

आहुत्सेचनकाले तु दद्यादेकेन पाणिना ।

तर्पणे तृभयं कुर्यादेष एव विधिः स्मृतः ॥

तर्पणे तु ‘उभयं’ पाणिद्वयं साधनीभूतं कुर्यात् । एकैनापि हि
हस्तेन क्रियमाणमवनेजनं दक्षिणेनैव हस्तेन कर्त्तव्यं ।

तदाह मनुः ।

अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं शुचीति ।

‘अपसव्येन’ सव्येतरेण हस्तेन, ‘शुचि’ अनुपहृतं, उदकं पिण्डार्थ-
मास्तीर्णदर्भोपरि ‘निर्वपेत्’ निनयेत् । तच्चोदकं तर्जन्यङ्गुष्ठमध्यमार्गेण
91

निनयेत् । तस्य पितृतीर्थत्वात् ।

तथा च मार्कण्डेयपुराणे ।

पितृतीर्थेन तोयञ्च दद्यात्तेभ्यः समाहित इति ।

‘तेभ्यः’ पितृभ्यः ।

कात्यायनस्तु पात्रेणावनेजनमाह ।

उदपात्रेणावनेजयत्यपसव्यं सव्येन वोद्धरणसामर्थ्यादसाववनेनिच्छेति यजमानस्य पितृप्रभृतित्रीनिति ।

उदकान्वितं पात्रमुदपात्रं । ‘अपसव्यं’ पितृतीर्थेन । ‘सव्येन’ मनुष्यतीर्थेन । ‘उद्धरणसामर्थ्यात्’ उद्धरन्ति मनुष्येभ्य इति शतपथ-
श्रुतिसामर्थ्यादित्यर्थः । असाववनेनिच्छेति मन्त्रः । यजमानग्रहणं
पिण्डपितृयज्ञस्याध्वर्युकर्तृकत्वात् । अपसव्यादिशब्दानां पितृतीर्थाद्य-
र्थत्वमुपाधायकर्केण व्युत्पादितं ।

लेखाकरणोत्सुकनिधानानन्तरं शतपथेऽपि ।

अथोदपात्रमादायावनेजयत्यसाववनेनिच्छेति । यजमानस्य पित-
रमसाववनेनिच्छेति पितामहमसाववनेनिच्छेति प्रपितामहन्त्यथा
शिष्यतेऽभिषिञ्चेदेवं तत् । तद्यथा शिष्यत इति ।

यथा भोक्ष्यमाणस्य पुरुषस्य हस्तादौ जलनिषेचनमेवमिदं
पितृणामवनेजनमित्यर्थः ।

राणायनीयसूत्रेऽपि पात्रेणैवावनेजनमाह गोभिलः ।

सव्येनैव पाणिनोदपात्रं गृहीत्वावसलविः पूर्वस्याङ्गुल्यां दर्भेषु
निनयेत्पितुर्नाम गृहीत्वासाववनेनिच्छे ये चात्र त्वामनुयां अथमनु-
तस्मै ते स्वधेत्यप उपसृश्यैवमेवेतरयोरिति ।

सथेन पाणिनोदपात्रं गृहीत्वेत्यादिवामहस्तगृहीतेनोदपात्रेण दक्षिणहस्ते निषिच्यमानञ्जलं पितृतीर्थेन निनयेदित्यर्थः । अवसल-विश्रद्धस्यापसव्यपर्यायत्वात् पितृतीर्थवाचित्वं । कर्षूत्रयञ्चात्र वेदिस्था-नीयलेखास्थाने । ‘अपामुपस्पर्शनं’ हस्तेन सलिलस्पर्शनमात्रमित्याचारविदः । ‘इतरयोः’ शेषयोः कर्त्तव्यः । एतच्च जलस्पर्शनं पिण्डदानं प्रत्यवनेजन-गन्ध-पुष्प-धूप-दीप-स्रवदानेषु प्रत्येकमेव कर्त्तव्यं । गो-भिलाचार्येण तत्र तत्र तथैव वक्ष्यमाणत्वात् । एतच्चावनेजनोदकं सतिलं प्रत्येत्यं ।

तथाचोशनाः ।

तिलोन्मिश्रितेनोदकेनासिच्य दर्भास्तीर्णायां भूमौ पिण्डं निवे-दयेदिति ।

अत्राञ्जल्येकहस्तोदपात्राणां विकल्पः शाखाभेदेन व्यवस्था वेति वेदितव्यं । न तु दक्षिणहस्तः पात्रधारणेनावनेजनस्योपकरोति पात्र-ञ्चोदकधारणेनेति द्वारकार्यभेदात्समुच्चयोऽस्तु न हस्तेनेति पात्र-निरपेक्षस्य हस्तस्यावनेजनसाधनत्वावगमात् । शक्नोति चानपेक्ष्य पात्रं साक्षादुदकाधारत्वेनैव हस्तोऽवनेजनं साधयितुं । अत्र कात्या-यनादिमतेनावनेजनप्रयोगवाक्यं । “अमुकगोत्रास्मत्पितरर्देवदत्तशर्मन्-वनेनिष्ठ” इत्यादि । आश्वलायनादिभिस्तु “शुन्धतां पितरः” इत्या-द्युक्तं । आपस्तम्बादिभिस्तु “मार्जयन्तां मम पितरः” इत्यादि । अत्रापि पूर्ववद्विकल्प-व्यवस्थे । तथा सुमन्तुप्रभृतिभिस्तु : “शुन्धतां पितरः” इत्याद्युक्तं । कात्यायनेन तु ततः प्रागेवोक्तं । अतोऽवनेजन-वर्हिस्तरणयीः पौर्वापर्ये विकल्पः, यथाशाखं व्यवस्था वेति । अत्र यद्यप्यवनेज-

नस्य पिण्डस्थानसंस्कारता न विद्यते । तथाप्युदकनिनयनात्मकत्वेन तत्संस्कारस्वरूपत्वात् लेखावर्हिस्तरणमन्दंशपतितत्वाच्च तस्य संस्कारे-
ष्वभिधानं । आवाहनस्यापि मन्दंशपातादेवाभिधानं ।

इति पिण्डदानसंस्कारः ।

अथ पिण्डकरणं ।

तत्राह जातृकर्णः ।

कृत्वावनेजनं कुर्यात् त्रीन् पिण्डांस्तु यथाविधीति ।

अत्र त्रीनिति पित्राद्येकवर्गापेक्षया । कात्यायनादिवचनेषु त्रींस्त्रीनिति वीष्मादर्शनादमावास्याश्राद्धे मातामहादिवर्गस्यापि पि-
ण्डनिर्वापावगमात् ।

तथाच वाराहपुराणे वराहकृतश्राद्धमधिकृत्योक्ते पिण्डार्थान्नविभाग-
प्रतिपादके वाक्ये लिङ्गं दृश्यते ।

पिण्डपात्रं समादाय जायायै प्रददौ ततः ।

सा तदन्नं दिधा कृत्वा त्रिधैकैकमथाकरोदिति ॥

‘यथाविधि’ विध्यनतिक्रमेण । विधिश्च पिण्डार्थान्नविषयः पिण्ड-
परिमाणविषयः पिण्डक्रियेत्यन्नाविषयश्च दर्शयिष्यते । तत्रेत्यन्मा-
वविषयेण विधिना सहान्नविधिस्तावदुच्यते । इह ब्राह्मणभोजनात्
पूर्वकालीने अग्नौकरणात्पूर्वं क्रियमाणे पिण्डदानेऽग्नौकरणाद्यर्थेन
चरुणा पिण्डाः कर्त्तव्याः ।

तदेतत्सेतिकर्त्तव्यताकमाह देवलः ।

ततश्चरुमुपादाय सपवित्रेण पाणिना ।

चतुर्द्धा विभजेत् पिण्डान् घृताक्तान् भाजनेन वै ।

अभ्यज्य मधु-सर्पिर्भ्यां तान् वपेत् कुशसञ्चये ॥

‘चतुर्मुपादाय’ भाजने गृहीत्वा तं पवित्रसहितेन पाणिना चतुर्द्धा विभजेत् । तदनन्तरमेकैकेन चरुभागेन एकैकं पिण्डमित्येवं चतुरः पिण्डान् कुर्यात् । तांश्च घृताक्तान् घृतमध्वक्तान् वा ‘भाजनेन’ पात्रेण भूतेन, ‘वपेत्’ निदध्यात् । अत्र चतुर्द्धेति चिकीर्षितपिण्डसंख्याक-विभागोपलक्षणार्थं । अग्नौकरणोत्तरकालन्तु क्रियमाणे पिण्डदान-अग्नौकरणशेषेण पिण्डाः कर्त्तव्याः ।

तथाचापसव्यमग्नौकृत्वेत्यारभ्याह मनुः ।

त्रींस्तु तस्माद्भुविःशेषात् पिण्डान् कृत्वा समाहितः ।

औदकेनैव विधिना निर्वपेद्भुविःशेषात् ॥

‘तस्माद्भुविःशेषादित्यग्नौकरणहविःशेषात् । ‘अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकमित्ययमौदकोविधिः । भोजनोत्तरकालीने तु पिण्ड-दानेऽन्नमाह कात्यायनः ।

सर्वमन्नमेकत उद्धृत्योच्छिष्टमभीषे दर्भेषु त्रींस्त्रीन् पिण्डानवने-निज्य दद्यादिति ।

सर्वशब्दः प्रकृतान्नसर्वजातिसर्वत्वार्थः न परिमाणसर्वत्वार्थः । अतः प्रकृतआहार्यमाधितब्राह्मणभुक्तावशिष्टादन-पायसापूप-सूप-सूपादिसर्व-जातीयान्नममुदायेभ्यः किञ्चित् किञ्चिदादायैकस्मिन् पात्रे समृत्य तदन्नमयान् पिण्डान् कृत्वोच्छिष्टप्रदेशादरत्यादिव्यवहिते देशे श्यादिभिः कृतलेखे पूर्वप्रदर्शितप्रकारमवनेजनं कृत्वास्त्रीर्णेषु सकृदा-च्छिन्नेषु त्रींस्त्रीन् पिण्डान् दद्यात् । त्रींस्त्रीनिति वीष्ठाकरणमनेक-

वर्गपिण्डाभिप्रायेण । एतच्च सर्वप्रकारमन्नमग्नौकरणावशिष्टेन चरुणा
मिश्रणीयं ।

तथाचाश्वलायनः ।

यद्यदन्नमुपभुक्तं ततस्ततः स्थालीपाकेन सह पिण्डार्थमुद्धृत्य
पिण्डान्निदध्यादिति ।

यदन्नमुपभुक्तं आद्धीयब्राह्मणैरिति शेषः । ततस्ततः किञ्चित्
किञ्चिदुद्धृत्याग्नौकरणशिष्टेन स्थालीपाकेन सह संयोज्य पिण्डा-
न्निदध्यात् । स्थालीपाकमिश्रणञ्चाग्नौकरणशेषप्रतिपत्तिप्रकरणे विस्तरे-
णोक्तं । एतच्चान्नं मध्वाज्य-तिलयुक्तं कर्त्तव्यं ।

तथाच वायुपुराणे ।

मधु-सर्पिल-युतांस्त्रीन् पिण्डान्निर्वपेद् बुधः ।

न चैतन्मध्वादित्ययुक्ततानियमार्थकं किन्तु वैशिष्ट्यातिशयार्थं ।

अत एव मधु-तिलद्वयमात्रयुक्ततामाह बृहस्पतिः ।

सर्वस्मात् प्रकृतादन्नात् पिण्डान् मधुतिलावितान् ।

पितृ-मातामहादीनां दद्याद्गृह्यविधानतः ॥

नापि मधु-तिलद्वययुक्ततानियमः ।

अत एव तिलमात्रयुक्ततामाह याज्ञवल्क्यः ।

सर्वमन्नमुपादाय सतिलं दक्षिणामुखः ।

उच्छिष्टमन्निधौ पिण्डान् प्रदद्यात्पितृयज्ञवत् ॥

मार्कण्डेयपुराणेऽपि तिलमात्रयुक्ततोक्ता ।

सतिलेन ततोऽन्नेन पिण्डांस्त्रीनेव पुत्रक ।

पितृनुद्दिश्य दर्भेषु दद्यादुच्छिष्टमन्निधौ ॥

इति पिण्डार्थान्नविषयोविधिः ।

अथ पिण्डपरिमाणविषयोविधिः ।

तत्राह व्यासः ।

द्विहायनस्य वत्सस्य विश्वत्यास्ये यथासुखं ।

तथा कुर्यात् प्रमाणन्तु पिण्डानां व्यासभाषितं ॥

‘द्विहायनः’ द्विवर्षवयस्कः ।

परिमाणान्तरविधिर्ब्रह्माण्डपुराणे ।

त्रौन् पिण्डानानुपूर्व्येण साङ्गुष्ठमुष्टिवर्द्धनान् ।

‘आनुपूर्व्येण’ वक्ष्यमाणेन पितृ-मातामहादिक्रमेण । साङ्गुष्ठो-
ष्टिर्यावान् तावद्वर्द्धनं पुष्टिर्येषान्ते ‘साङ्गुष्ठमुष्टिवर्द्धनाः’ साङ्गुष्ठमुष्टि-
प्रमाणा इति यावत् । अथ वा साङ्गुष्ठं मुष्टिवर्द्धयन्तीति साङ्गुष्ठमु-
ष्टिवर्द्धनाः । येषु साङ्गुष्ठमुष्टिनिवेशितेषु किञ्चिदभ्यधिकपरिमा-
णतया अल्पाङ्गुष्ठसमुच्छासात् मुष्टिवर्द्धते ।

परिमाणान्तराण्यप्याहाङ्गिराः ।

कपित्थ-विल्व-मात्रान् वा । पिण्डान् दद्यात् विधानतः ।

कुक्कुटाण्डप्रमाणान् वा यदिवामलकैः समान् ।

वदरेण समान् वापि दद्याच्छृङ्गासमन्वित इति ॥

पिण्डदानेनापि पितृणां तृप्ति-प्रीति-सङ्गतयो भवन्तीत्येवंविधे
विधौ शृङ्गां बद्धा वदरमात्रप्रमाणानपि पिण्डान् दद्यात् । न पुनः
किं वदरमात्रैः पितृणां भविष्यति इत्येवमशृङ्गामाविष्कृत्य दद्यादिति ।
एषाञ्च परिमाणानां शक्तिभेदेन व्यवस्था वेदितव्या ।

अत्र व्यवस्थान्तरयुक्तानि कानिचित्परिमाणान्याह मरीचिः ।

आर्द्रामलकमात्रांसु पिण्डान् कुर्वीत पार्वणे ।

एकोद्दिष्टे विल्वमात्रं पिण्डमेकन्तु निर्वपेत् ॥

नवश्राद्धे स्थूलतरं तस्मात् पिण्डन्तु निर्वपेत् ।

तस्मादपि स्थूलतरमाशौचे प्रतिवासरं ॥

‘पार्वणे’ एकोद्दिष्टेतरश्राद्धे । पार्वणग्रहणं व्यवस्थार्थं । प्रकरणात् पार्वणान्वये लब्धे पार्वणग्रहणमनुवाद इति तु स्मृतिचन्द्रिकाकारः । स तु श्लोकोत्तराद्धं न पर्यालोचितवानिति मन्यामहे । अत्रामलकमात्रानेव पार्वणे कुर्वीतेति न व्याख्येयं । किन्त्वामलकमात्रान् पार्वण एवेति । अतश्च पार्वणेऽप्यामलकाधिकपरिमाणपिण्डनिर्वापाचारदर्शनं न विरुध्यते । विल्वमात्रमित्यनेन विल्वान्न्यूनमामलकादिपरिमाणमेव निवर्त्यते न त्वधिकमपि । तथा च शिष्टाचारोनुगृहीतो भवति । ‘नवश्राद्धं’ आशौचमध्ये प्रथमतःतीयादिदिनेष्वेकादशे च दिने विहितं श्राद्धं । तस्यैकोद्दिष्टत्वेपि न तत्र विल्वमात्रं किन्तु तस्मादपि स्थूलतरं निर्वपेत् । श्राद्धमन्तरेणैवाशौचमध्ये ‘प्रतिवासरं’ प्रतिदिवसं नवश्राद्धपिण्डादपि स्थूलतरं पिण्डं निर्वपेत् ।

पित्राद्येकैकवर्गसम्बन्धिनः पिण्डत्रयस्य यथोत्तरं परिमाणाधिक्यमुक्तं मैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञसूत्रे ।

दर्थोद्धृत्योद्धृतेषु पिण्डान्निदधाति पितुर्नाम्नासावेतन्ने ये चात्र त्वानु तस्यै तभ्यश्च स्वधेति प्रथमं पितामहस्य नान्ना स्थवीयांसं मध्यमं, प्रपितामहनान्ना स्थविष्टं दक्षिणं, द्वयोः परयोर्नामनी गृह्णन् मूलदेशे लेपं निर्माष्टि ।

इति पिण्डपरिमाणविषयोविधिः ।

अथ पिण्डनिर्वापाङ्गभूतं कर्तव्यं स्थानं ।

तच्च प्राचीनावीत-सव्यजानुनिपातन-दक्षिणामुखत्व-पराचीनपा-
णित्वादिरूपं, इदञ्च सकलपित्र्यकर्मसाधारणमपि पिण्डनिर्वापैकसम्ब-
द्धैतत्प्रतिपादकनानावचनसञ्ज्ञिघृक्षयात्र निरूप्यते । तत्र तावत्प्राची-
नावीतं कर्त्तव्यं । “दक्षिणतः प्राचीनावीती” इति तैत्तिरीयश्रुतेः ।
‘प्राचीनावीती लेखां त्रिरुदकेनोपनयेत्’ इत्यवनेजनात्प्रमृति प्राची-
नावीतविधायकादाश्वलायनसूत्रात् । अत उर्ध्वं “प्राचीनावीती
कर्माणि करोति” इति मार्जनात्प्रमृति प्राचीनावीतिविधायकादा-
पस्तम्बसूत्रात् “प्राचीनावीतिना वाग्यतेन कृत्यं” इति लेखाकरणारम्भे
गोभिलसूत्राच्च “अथ प्राचीनावीती भुवमुपलिष्योक्लिष्य” इति कट-
सूत्राच्चेति । तदेतत् प्राचीनावीतमुपलेपनादारभ्य पिण्डप्रतिपत्तिपर्यन्तं
वक्ष्यमाणापवादस्थानानि विहाय कर्मकर्त्रा सम्याहं । प्राचीनावीतव-
दुपलेपनात्प्रमृति भूमौ वामजानुनिपातनमपि कर्त्तव्यं ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराण-वायुपुराणयोः ।

मधु-सर्पिस्तिलयुतांस्तौन् पिण्डान्निर्वपेद् बुधः ।

जानु कृत्वा तथा सव्यं भूमौ पितृपरायणः ॥

जानु कृत्वेत्यनया पूर्वकालताभिधायिन्याक्ता श्रुत्या पाठक्रमबाधे-
न जानुपातनस्य पिण्डनिर्वापात् पूर्वकालमनुष्ठेयता प्रतिपाद्यते ।
सव्यमिति वचनादर्थोदक्षिणस्य जानुनो भूमावपातनं गम्यते । अतश्च
आद्धकर्त्तात्कटकम्बलावस्थितः सव्यं जानु भूमौ निवेश्य दक्षिणञ्चा-
निवेश्योपविशेदित्युक्तं भवति ।

अथ पूर्वाक्तपरिमाणान्यतमपरिमाणकं पिण्डं कृत्वा दक्षिणपा-

णिनोपाददीत । “औदकेनैव विधिना निर्वपेद्दक्षिणामुखः” इति पूर्व-
प्रदर्शितान्मनुवचनात् । दक्षिणपाणिगृहीते खड्गादिपात्रे वा पिण्ड-
मुपाददीत “पात्राणां खड्गपात्रेण पिण्डदानं विधीयते । राजतौ-
दुम्बराभ्यां वा हस्तेनैवाथ वा पुनः” इति मरीचिवचनात् ।

‘खड्गः’ खड्गाख्यश्चापदविशेषः, तल्ललाटास्थिसम्भवं पात्रं ‘खड्ग-
पात्रं’ । ‘राजतं’ रजतमयं । ‘औदुम्बरं’ ताम्रमयं । खड्गादेः प्रश्न-
स्ततरस्य प्रथमकल्पत्वेनोपादानात्तदभावे येन केनचित्पात्रप्रकरणोक्तेन
पात्रेण पिण्डदानं कर्त्तव्यं । अनन्तरं संयोजितमव्यहस्ताङ्गुलेर्दक्षिण-
हस्तस्योत्तानस्य पिण्डसहितस्य यथासामर्थ्यमङ्गुष्ठेन पिण्डमस्पृशतः
पितृतीर्थमवनतं कुर्यात् ।

तत्र तावत्सव्यपाणिसंयोजनं शङ्ख-लिखिताभ्यामुक्तं ।

पिण्डं निदध्यात्सव्येन पाणिना दक्षिणपाणिपुरःसरेणेति ।

सव्यं दक्षिणेन संयोज्य उत्तानहस्तता तु ब्रह्माण्डपुराणेऽभिहितं ।

उत्तानेन तु हस्तेन निर्वपेद्दक्षिणामुख इति ।

अङ्गुष्ठस्पर्शनं देवलेनोक्तं ।

अपसव्यमपाङ्गुष्ठमिति ।

दर्शयिष्यते चैतदुत्तरस्मिन् प्रकरणे वचनं । पितृतीर्थावनमनञ्चा-
पस्तम्बेन पिण्डपितृयज्ञेऽभिहितं ।

सव्यञ्चान्वाच्यावाचीनपाणिरिति ।

उत्तानएवाधरीकृतपितृतीर्थपाणिरवाचीनः स यस्य कर्तुः स तथा ।

आवाचीनमेव पराचीनशब्देनाहाश्रयायनः ।

तस्यां पिण्डान्निगृहीत्यात्पराचीनपाणिरिति ।

‘तस्यामिति दर्भास्त्रीर्णायां कृतोदकनिनयनायाञ्च लेखायां ।
पितृतीर्थावनमनञ्च तेन तीर्थेन पिण्डनिर्वापार्थं ।

अत एव शतपथश्रुतिः पितृतीर्थेन पिण्डदानमाह ।

स वा इति ददातीति च वै देवेभ्यो जुह्वत्युद्धरन्ति मनुष्येभ्योऽथैवं
पितृणां तस्मादिति ददातीति ।

ददातीति पितृतीर्थेन ददतोहस्तस्यानुकृतिः प्रदर्श्यते । ‘इति
च वै देवेभ्य इत्यादावर्थवादेऽनुकरणभङ्ग्यैव देव-मनुष्य-पितृतीर्थानां
देवादिप्रतिनियतहोमोद्धरणदानसम्बन्धप्रतिपादनात् ।

षड्त्रिंशन्मतेऽप्युक्तं ।

सव्यं जानु निपात्यैव भूमौ पिण्डान् प्रयत्नतः ।

निर्वपेत् पितृतीर्थेन स्वधाकारमुदाहरन्ति ॥

इति कर्तृसंस्थानं ।

अथ देवता-मन्त्रक्रम-संख्याविकल्पसहितं पिण्डदानाख्यं प्रधान-
मुच्यते ।

तत्राह कात्यायनः ।

यथावनिक्तं पिण्डान् ददात्यसावेतत्त इति ये च त्वामन्विति चैक
इति ।

‘यथावनिक्तं’ यत्र यत्र येन च क्रमेण यस्य यस्यावनेजनं कृतं,
तत्र तत्र तेनैव क्रमेण तस्य तस्य पिण्डं दद्यात् । अत्रनेजने च
पितृप्रभृतित्रीनिति वचनाद्यथावनिक्तमित्यनेनैवोद्देश्यपित्रादिरूपदेवता-
सहिता पिण्डसंख्यापि लभ्या । पिण्डपितृयज्ञप्रकरणस्य चैतद्वचनं ।
तत्र च पित्रादित्रयवर्गस्यैकस्योद्देश्यत्वात् पिण्डानां त्रित्वसंख्यानियमः ।

अमावास्यादिश्राद्धे तु वर्गान्तरस्याप्युद्देश्यत्वात् त्रित्वनियमो नास्ति ।

अत एवाह वाजसनेयश्राद्धकल्पे कात्यायनः ।

त्रींस्त्रीन् पिण्डानवनेज्य दद्यादिति ।

असावित्यस्य स्थाने गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नामभिधानं कर्त्तव्यत्वेन विवक्षितं ।

अत एवाह पारस्करः ।

अर्घ्यदाने च सङ्कल्पे पिण्डदाने तथा क्षये ।

गोत्र-सम्बन्ध-नामानि यथावत् प्रतिपादयेत् ॥ इति ॥

सङ्कल्पशब्देनात्र द्विजभोजनस्य^(१) त्यागोऽभिधीयते । अत्रैतानि यथावत्प्रतिपादयेदितिकथनेनन्यत्रैतेष्वेकतमवैकल्येऽपि न वैगुण्यमिति गम्यते । अत्र गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नां किंविभक्त्यन्तानामभिधानं कर्त्तव्यमित्यपेक्षायां कश्चित्तावदेवं मन्यते । एतत्ते इत्येतन्मन्त्रस्यं ते इतिपदं न तावत् प्रथमावज्ञवचनान्तस्य प्रथमाद्विवचनान्तस्य वा तदोरूपं । तस्य प्रकृतानुपयोगात् । अत एव चतुर्थ्येकवचनान्तस्य षष्ठ्येकवचनान्तस्य वा युक्तदोरूपं वाच्यं । तत्र देवतायाः सम्प्रदानसारूप्यात्तदाचिनः शब्दस्य चतुर्थ्यन्तैव युक्ता । अतश्चानेन सहान्वयाकाङ्क्षिणां गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नां चतुर्थ्येकवचनान्तानामेवाभिधानं कर्त्तव्यं । पित्रादीनां देवतात्वज्ञैवविध एवाभिधाने कृते प्रकाशयते नान्यथा । अतो यथोक्तमभिधानं कर्त्तव्यमिति । अपरस्त्वाह । युष्मदः परोक्षव्यावृत्तव्यक्तिविषयत्वादङ्गेषु समक्षस्थितेष्वेकस्याभिमुखीकरणार्थत्वेन सम्बुद्धेरेवोपयुक्ततमत्वात्तदन्तानामेव गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नामभिधानं युक्तं । असा-

विति प्रथमानिर्देशस्याविवक्षायां प्रमाणाभावाच्च । यस्तु लोके प्रयोगः
 “स कथं वीरायते द्रुह्यति स कुतस्त्वाञ्चैत्रं जेष्यति” इति स तु तदव-
 स्थस्य कारकताभिधायकत्वेन वा प्रकारान्तराभिमुखीकृतयुग्मदर्याधि-
 ष्टानविषयत्वेन वा हेतुपरत्वेन वा प्रशंसार्थत्वेन वोपयुज्यते । प्रकृते
 पुनरेतेषां मध्ये नैकस्यापि सम्भवः । प्रमीतस्य हि पूर्वजन्मप्रवृत्तगोत्र-
 सम्बन्ध-नाम्नामिदानीमवर्त्तमानत्वेन क्षेत्रज्ञविशेषोपलक्षकत्वात्कारका-
 दिरूपस्वार्थसमर्पकत्वायोगात् । अतः सम्बुध्यन्तानामेव गोत्रादीनाम-
 बिधानं कर्त्तव्यं । सूत्रान्तरे चैवमेवाभिधानं दृश्यते एतत्ते पितरेतत्ते
 पितामहैतत्ते प्रपितामहेत्यादि । एतदित्ययं निर्वक्ष्यमानस्य पिण्ड-
 स्य निर्देशः । ननु कथं पुंलिङ्गस्य नपुंसकलिङ्गेन शब्देन निर्देशः ।
 उच्यते ।

“प्रविश्य पिण्डीकुड्यस्य पिण्डं पतति” इति महाभाष्यादौ पिण्ड-
 शब्दस्य स्त्री-नपुंसकयोरपि प्रयोगदर्शनात् नपुंसकेन निर्देशो न
 विरुध्यते । उपाध्यायकर्कस्वन्नमित्यध्याहारः कार्यं दत्युक्तवान् । तत्तु
 स्यतिचन्द्रिकाकारो न मन्यते । स ह्याह । अनन्यगतित्वेऽध्याहारः क्रियेत ।

न चात्रानन्यगतित्वं, पिण्डशब्दस्य नपुंसकलिङ्गस्य दर्शितत्वादिति ।
 अत्रेदमुच्यते । नायं नपुंसकप्रयोगोपपादनार्थमध्याहारः । किन्तु मन्त्र-
 वाक्यपरिपूरणार्थः । अनुमतस्य “इषे त्वेत्यादौच्छिद्नीत्यादेर्वाक्यपरि-
 पूरणार्थाऽध्याहारः । दृश्यते चेदं क्षेत्रमिदं गृहमिदं धनन्तुभ्यं दीयत
 इति लोके प्रयोगः । उपलक्षणार्थस्य कर्कभाष्येऽन्नशब्दः । अतश्चैतत्ते
 इत्यस्यानन्तरं अन्नमिति पिण्डमिति वाध्याहारः कार्यः ।

अनयोश्च व्यवस्थामाह लौगाक्षिः ।

महालये गयायाञ्च प्रेतश्राद्धे दशाह्निके ।

पिण्डशब्दप्रयोगः स्यादन्नमन्यत्र कीर्तयेत् ॥

‘महालये’ तीर्थविशेषे । ‘प्रेतश्राद्धे’ इति सपिण्डीकरणान्तेषु श्राद्धेषु । ‘दशाह्निके’ श्राद्धव्यतिरेकेणापि दशाह्ननिर्वात्ये पिण्डदाने । अन्नशब्दस्य चानन्तरं स्वधाशब्दः प्रयोज्यः । मन्त्रपूर्वं स्वधेति देवल-वचनात् ।

स्वधाशब्दानन्तरं नमःशब्दोऽपि प्रयोज्य इत्याह शाव्यायनिः ।

असावेतत्त इत्युक्ता तदन्ते च स्वधा नमः ।

अत्र चाभियुक्ताः स्वधा-नमःशब्दान्तं मन्त्रमुच्चार्य पुनश्चेदं-शब्देनान्नं निर्दिश्य तैरेव गोत्रादिभिश्चतुर्थ्यन्तैः पित्रादीनुद्दिश्य नम इत्युच्चारयन्ति । ननु मन्त्रगतेनैव ते इति चतुर्थ्यन्तेन पित्रादीनां देवतात्वस्य प्रकाशितत्वात् किमर्थं पुनर्गोत्रादीनां चतुर्थ्यन्तानां प्रयोगः । अथ गोत्रादिभिरपि देवताप्रकाशकैर्भाव्यमिति पुनः प्रयोग इति मतं । तन्न । देवदत्तैतत्ते वासो दीयत इत्यत्रापि पुनश्चतुर्थ्यन्तप्रयोगप्रसङ्गात् । अत्र ब्रूमः । मन्त्रवाक्येन प्रकाशितोऽपि त्यागः पुनस्तरामाचारानुसारात् लौकिकेनापि वाक्येनाभिव्यक्ती-क्रियते । तत्रेदं प्रयोगवाक्यं । अमुकगोत्रास्मत्पितरमुकशर्मन्नेतत्तेऽन्नं स्वधानम इदममुकगोत्रायास्मत्पित्रे अमुकशर्मणे न ममेति । अन्येषां तु प्रयोगवाक्यानि तत्र तत्र दर्शयिष्यन्ते । अत्र चैके सूत्रकारा असावेतत्त इत्यस्यानन्तरं ये च त्वामन्वितिमन्त्रशेषमामनन्ति । स तु मन्त्रशेषोवाजसनेयिभिर्न प्रयोज्यः ।

अत एव शतपथे अस्य निन्दार्थवादपूर्वकः प्रयोगोनिषिध्यते ।

स ददात्यसावेतत्त इत्येव यजमानस्य पित्रे ये च त्वामन्वित्यूहैक-
आहुः तद् तथानुब्रूयात् स्वयं वैतेषां सह येषां सह तस्माद्ब्रूयात्
असावेतत्त इति यजमानस्य पित्रे असावेतत्त इति पितामहायासावे-
तत्त इति प्रपितामहायेति ।

ये च त्वामित्यस्य पारमार्थिकस्तावदयमर्थः । 'त्वामनु' ये त्वदनु-
चरीभूय त्वया सह ये वर्त्तन्ते, तेभ्यश्चैष पिण्ड इति निन्दा त्वेवं, त्वां
प्रमीतमनु पश्चाद्भावेन सह ये भवन्ति तेभ्योऽप्ययं पिण्डोऽस्त्विति । तदे-
तदमङ्गल्यमभिधानं भवति । यतोऽयं पिण्डदानं कुर्वाणः पुत्रादिभि-
र्ये च त्वामन्विति मन्त्रेण येषां प्रमीतानां सहेत्याह तेषां पश्चाद्भूतः
स्वयमेव सह भवति । अतश्चासौ स्वस्मा एव पिण्डदानं करो-
तीति प्रतिभाति । तथाचैतदमङ्गल्यं । अतस्तथा न ब्रूयादित्यस्याः
श्रुतेरर्थः । देवलस्त्वेतमेव मन्त्रशेषं विदधानस्त्वित्वाधिकपिण्ड-
संख्यामाह ।

पितृपूर्वं च नामानि त्रयाणां कीर्त्तयेच्छनैः ।

अपसव्यमपाङ्गुष्ठं मन्त्रपूर्वं स्वधेति च ॥

एतत्ते तत ये च त्वामन्वित्यावापयेत्पितुः ।

तथा पितामहस्यापि तत्पितुश्च तथा वपेत् ।

सामान्यमिति शेषाणाञ्चतुर्थं पिण्डमावपेत् ॥

अस्यार्थः । पित्रादीनां त्रयाणां नामानि पितृपूर्वं पित्रादि-
क्रमेण कीर्त्तयेत् । समुच्चिन्नान्यभिदधीत नामानीति गोत्रादीना-
मुपलक्षणं । अनन्तरं मन्त्रमुच्चार्य स्वधेति ब्रूयात् । एतत्ते तत इत्या-
दिना मन्त्रोदर्शितः । अत्राप्येतत्त इत्यस्यानन्तरमन्नमिति पिण्डमि-

ति वा प्रयोज्यं । एवं समन्तकेण स्वधान्तेन वाक्येनान्नन्यत्वा पूर्व-
चतुर्थ्यन्तगोत्रादिशब्दात्मकं पित्रे न ममेति लौकिकमपि वाक्यमनु-
कीर्त्तय प्रथमं पिण्डं निर्वपेत् । पितृशब्दस्थाने पितामहशब्दं प्रयुज्य
पितृनामस्थाने पितामहनाम च प्रयुज्य पितामहाय द्वितीयं वपेत् ।
एवमेव सम्बन्ध-नाम्नोरूहं कृत्वा प्रपितामहाय तृतीयं वपेत् । शेषा-
णां प्रपितामहात्परेषां त्रयाणां सामान्यमेतदन्नं स्वधा न ममेति
चतुर्थं वपेत् । 'अपसव्यमपाङ्गुष्ठं' अपगतसव्यहस्तमङ्गुष्ठवर्जितं च यथा
भवति तथा वपेत् असाधनीभूताङ्गुष्ठेन दक्षिणहस्तेन वपेदित्यर्थः ।
अत्र सव्यहस्तस्य पिण्डस्पर्शानिषिध्यते न तु दक्षिणहस्तान्वारम्भोऽपि ।
अथवापसव्यमिति पितृतीर्थेन । अपसव्यशब्दस्य पितृतीर्थाभिधायकत्व-
मपि कर्कादिसम्मतत्वेन गृह्यते । अत्र प्रयोगवाक्यं । अमुकगोत्रास्मत्त-
तामुकशर्मन्नेतन्नेऽन्नं ये च त्वामनु स्वधा इदं अमुकगोत्रायास्मत्तताया-
मुकशर्मणे न ममेति । एते च पिण्डा दक्षिणापवर्गा देयाः । चतुर्थंश्च
वैकल्पिकः । स च प्रपितामहात्परेषां नाम-गोत्रादिग्रहणं विनैव देयः ।
तदेतन्मन्त्रान्तरं दर्शयन्नाहापस्तम्बः ।

सकृदाच्छिन्ने वर्हिषि दक्षिणापवर्गान् पिण्डान् ददात्येतत्ते ततासौ
ये च त्वामन्वित्येतैः प्रतिमन्त्रं तृष्णीं चतुर्थं सकृताकृतः प्रपितामह-
प्रभृतीन् नानाम गृहीतं गच्छति ।

दक्षिणतोऽपवर्गः समाप्तिर्येषान्ते 'दक्षिणापवर्गाः' । एतदुक्तं भवति ।
वर्हिषि प्रथमं पिण्डं निधाय तस्मादक्षिणेन द्वितीयं तस्मादपि दक्षिणेन
तृतीयं तस्मादपि चतुर्थमित्येवं दद्यादिति, 'प्रतिमन्त्रं' एकैकेन मन्त्रे-
णैकैकं पिण्डं दद्यादित्यर्थः । मन्त्रान् दर्शयति 'एतत्त इत्यादिना ।

एतत्ते ततासौ ये च त्वमनु एतत्ते प्रपितामह ये च त्वामन्वित्यन्तैः
 तैत्तिरीयब्राह्मणे क्रमेणान्नाता मन्त्राः सूत्रकारेण प्रथममन्त्रोच्चारणेन
 दर्शिताः । 'असाविति व्याख्याताऽर्थः । चतुर्थन्तु पिण्डं तृष्णीममन्त्रकमेवं
 निर्वपेत् । 'छताकृतः' वैकल्पिकः । 'प्रपितामहप्रभृतीनित्यतद्गुणसंवि-
 ज्ञानोवज्जब्रीहिः । प्रपितामहात्परान् चीनुद्दिश्य चायं दातव्य इत्यर्थः ।
 अत्र हेतुमाह 'नानामगृहीतं गच्छतीति । नामग्रहणमन्त्रेण त्यक्तं
 हविर्देवतां न प्राप्नोतीति । गोत्र-सम्बन्ध-नामानुकीर्तितपितृव्यतिरि-
 क्तानां प्रसीतसर्वसम्बन्धानामुद्देशेनायं चतुर्थः पिण्डोदीयत इति-
 मन्त्रान्तरलिङ्गादवगम्यते ।

दर्शितश्चासौ मन्त्रो लौगाक्षिण ।

पितृवंशे मृता ये च मातृवंशे तथैव च ।

गुरु-श्वशुर-बन्धूनां ये चान्ये बान्धवा मृताः ॥

ये मे कुले लुप्तपिण्डाः पुत्र-दारविवर्जिताः ।

क्रियालोपगता ये च जात्यन्धाः पङ्गवस्तथा ॥

विरूपा आमगर्भाश्च ज्ञाताज्ञाताः कुले मम ।

तेभ्यः पिण्डं मया दत्तमक्षय्यमुपतिष्ठतां ॥

आश्वलायनस्तु पित्रादिपिण्डदाने मन्त्रान्तरमाह ।

एतत्ते ततासौ ये च त्वामन्वित्यन्विति ।

गोभिलस्तु मन्त्रान्तरमाह ।

असावेष्ट ते पिण्डो ये चात्र त्वानु यांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधेति ।

मैत्रपिण्डपितृयज्ञे ।

एतत्ते मम पितरसाविति पितुर्नाम गृहीत्वैतत्ते मम पितामहा-

साविति पितामहस्यैतत्ते मम प्रपितामहासाविति प्रपितामहस्य ये
चात्र त्वानु तेभ्यश्च स्वधेत्यनुषजेदेतत्तेऽमुष्य पितरेतत्तेऽमुष्य पितामहे-
तत्तेऽमुष्य प्रपितामहेति प्रवसति यजमानोऽध्वर्युः ।

शङ्ख-लिखितौ ।

सर्वान्नप्रकारमादाय पिण्डान्निदध्यादेकैकन्त्रिभिमन्त्रग्रासावेतत्त
इति दर्भेषु ।

अत्रैकैकं पिण्डं पृथिवी रक्षितेत्यादिनैकैकेन मन्त्रेण त्रिभिम-
न्त्रग्रासावेतत्त इति निदध्यादिति महार्णवप्रकाशकाराः ।

एकैकमेकैकस्मिन् पिण्डे विनियुञ्जानस्तान्मन्त्रान् प्रतीकग्रहणेन
दर्शयति यमः ।

पूर्वं पिण्डं प्रयच्छेत्तु पित्र्यन्तु पृथिवीति च ।

पितामहाय त्वपरमन्त्ररक्षेति दापयेत् ॥

प्रपितामहाय ततस्तृतीयन्तु निवेदयेत् ।

द्यौर्दर्विरिति मन्त्रेण श्रुतिरेषा पुरातनी ॥

विष्णुरप्याह ।

उच्छिष्टसन्निधौ दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु पृथिवीदर्विरक्षितेत्येकं पिण्डं
पित्रे निदध्यात् । अन्तरिक्षं दर्विरक्षितेति द्वितीयं पितामहाय, द्यौर्द-
र्विरक्षितेति तृतीयं प्रपितामहायेति ।

अस्थायं हरिहरो व्याख्यातवान् । पृथिवीदर्विरक्षिता तृप्तिः स्वधा-
नुपस्नातां पृथिवीदर्विमक्षितां तृप्तिं स्वधामनुपस्नातमग्निरिव पृथि-
वौमुपजीवासौ येचात्र त्वान्वेषान्ते स्वधा इत्यनेन मन्त्रेणैकं पिण्डं पित्रे
निदध्यात् । अन्तरिक्षं दर्विरक्षिता तृप्तिः । स्वधानुपदस्नान्तदन्तरिक्षं

दविमक्षितां तप्तिं स्वधामनुपदस्तां वायुरिवान्तरिक्षमुपजीवासौ
ये चात्र त्वामन्वेष्टा ते स्वधेति द्वितीयं पिण्डं पितामहाय निदध्यात् ।
द्यौर्दर्विरक्षिता तप्तिः स्वधानुपदस्ता तान्दिवं दर्विमक्षितां तप्तिं
स्वधामनुपदस्तां सूर्य इव दिवमुपजीवासौ ये चात्र त्वां त्वेषां ते
स्वधेति मन्त्रेण तृतीयं पिण्डं प्रपितामहाय निदध्यात् ।

मन्त्रार्थाऽपि तेनैव व्याख्यातः । यद्यं प्रसिद्धा पृथिवी सैषेयं
प्रथमपिण्डरूपेणावस्थिता । अनेन च प्रथमपिण्डे पृथिवीबुद्धिः
कर्त्तव्येति गम्यते । इयञ्चान्नमाधनत्वाश्रयत्वाभ्यां दर्विसारूप्याद्वर्वा ।
सत्कर्ममाधनीभावद्वारेण दूरितदारणाद्वा दर्विः । ‘अक्षिता तप्तिः’ ।
अविनाशिनी तप्तिः । चराचरैर्भूतैरहरहस्तृप्तिमाधनत्वेनापजीव्यमा-
नापि न क्षीयत इत्यर्थः । ‘स्वधा’ अलौकिकपितृप्रौतिहेतुत्वात् ।
‘अनुपदस्ता’ दसुरूपक्षये अनुपक्षीणापचयरहितेत्यर्थः । तां पृथिवीं
दर्विमक्षितां तप्तिं स्वधामनुपदस्तां प्रथमपिण्डरूपां ‘उपजीव’ भुङ्क्ते ।
‘असावित्यत्र प्रथमपिण्डोद्देश्यस्य पित्रादेः सम्बुद्धानं नाम प्रयोञ्जं,
हे पितः हे मातामहेत्यादि । ‘अग्निरिव’ यथाग्निः पृथिव्यधिपति-
भूत्वा प्रसिद्धां पृथिवीमुपजीवति तथा अनेन च प्रथमपिण्डो-
द्देश्येऽग्नितुल्यताबुद्धिः कर्त्तव्येति गम्यते । ‘ये च त्वामनु’ येचात्र पर-
लोके त्वामनुस्थिताः तवानुचरभूतास्तेष्वुपजीवन्तु । ‘एषा ते स्वधा’
त्वदर्था एषा स्वधा, भवतीति शेषः । अन्तरीक्षं तमेदारणादन्न-
साधनत्वाद्वर्वा । अन्नसाधनं त्वं च दृष्टिहेतुत्वात् । अन्तरीक्षाद्वि-
दृष्टिर्जायते । ‘वायुरिव’ यथा वायुरधिपतिभूत्वान्तरिक्षमुपजीवति
तथा त्वमेतमेवंरूपं पिण्डं । अनेन द्वितीयपिण्डोद्देश्ये पितामहादौ

वायुतुल्यताबुद्धिः कर्त्तव्येति गम्यते । द्यौस्तु दुःखदारणाद्दिविः । स्वर्गस्य
निरतिशयसुखात्मकत्वात् दुःखदारकत्वं । ‘सूर्य इव’ यथा सूर्योऽधि-
पतिर्भूत्वा दिवमुपजीवति । अनेन तृतीयपिण्डोद्देश्ये प्रपितामहादौ
सूर्यतुल्यत्वबुद्धिः कर्त्तव्येति गम्यते । ‘असावित्यत्र तृतीयपिण्डोद्देश्यस्य
प्रपितामहादेः सम्बन्धन्तं नाम प्रयोज्यं । शेषं गतार्थं । शौनकाथर्वण-
श्राद्धकल्पे त्वेतैरेव मन्त्रैः पिण्डार्थान्नोद्धरणमुक्त्वा एतत्ते प्रपितामहै-
तत्ते पितामहैतत्ते पितरिति मन्त्रैः प्रपितामहादारभ्य पितृपर्यन्तं
विपरीतेन क्रमेण पिण्डदानमुक्तं । “द्यौर्दिविरचितेति तिसृभिः सर्वान्न-
प्रकारमुद्धृत्याज्येन सन्नीय त्रीन् पिण्डानसंहतान्निदधात्येतत्ते प्रपिता-
मह” इति । पिप्पलादाथर्वणश्राद्धकल्पेऽपि । “पृथिवीर्दिविरिति सर्वा-
न्नप्रकारानुद्धृत्याज्येन सन्नीय वर्हिषद इति दर्भान् दक्षिणाग्रान् परि-
स्तीर्य एतत्ते तत इति त्रीन् पिण्डानसंहतान् दद्यात्” इति । तदेवमेषु
मन्त्रेषु पित्रादौनामग्नि-वायु-सूर्योपमत्वाभिधानादर्थान्तेषामग्न्यादि-
सारूप्येणानुसन्धानं कार्यमिति गम्यते ।

व्यासवचने तु वरुणादिरूपत्वेनानुसन्धानं कर्त्तव्यमिति प्रकाशते ।

प्रथमोवरुणोदेवः प्रजापतिरथापरः ।

तृतीयोऽग्निः स्मृतः पिण्ड एष पिण्डविधिः स्मृतः ॥ इति ॥

अत्र पिण्डदेवतारूपाः पित्रादयोवरुणादिरूपेण ध्येया इत्येवं-
परमिदं वाक्यमिति स्मृतिचन्द्रिकाकारेणोक्तं । “अनिरुद्धः स्वयं देव
इत्यादि भविष्यत्पुराणोक्तप्रकारेण वा पिण्डेषु देवताभिधानं कर्त्तव्यं ।
तत्र हि श्राद्धकर्त्ता स्वस्वरूपमनिरुद्धरूपेण ध्येयं । प्रथमोद्देश्यस्तु
प्रद्युम्नरूपेण, द्वितीयस्तु संकर्षणरूपेण, तृतीयस्तु वासुदेवरूपेण ध्येय

इत्युक्तं । एतच्च सर्व्वं पूर्व्वमेव विस्तरेण प्रतिपादितं । अत्रैतावत्सम्पन्नं ।
वरुणादिरूपेण पित्रादीननुसन्दधानस्तानुद्दिश्य पिण्डान् दद्यादिति ।

पिण्डदाने मन्त्रान्तरमाह व्यासः ।

ब्रूयाच्छ्राद्धेषु सावित्रीं पिण्डे पिण्डे समाहितः ।

सोमायेति च वक्तव्यं तथा पितृमतेऽपि च ॥

अथ द्विपितृकं कर्त्तारं प्रति पिण्डपितृयज्ञसूत्रे विशेषमुपदिश-
त्यापस्तम्बः ।

यदि द्विपिता स्यादेकैकस्मिन् पिण्डे द्वौ द्वावुपलक्ष्येदिति ।
यो हि चेचजादिर्द्विपितृकः स्यात्स तु पिण्डान्निर्वपन्नेकैकस्मिन् पिण्डे
द्वौ द्वावुपलक्ष्येदुद्दिशेत् प्रथमे पिण्डे द्वौ पितरौ, द्वितीये द्वौ
पितामहौ, तृतीये द्वौ प्रपितामहाविति ।

एतदपि पूर्व्वमेव विस्तरेणोक्तं । पित्रादीनामज्ञाने तु पिण्डदाने
मन्त्रान्तराणि दर्शयति स एव ।

यदि बन्धुं न विद्यात् स्वधा पितृभ्यः पृथिवीषज्ञ इति प्रथमं
पिण्डन्दद्यात् । स्वधा पितृभ्योन्तरीक्षमज्ञ इति द्वितीयं । स्वधा
पितृभ्यो दिविषज्ञ इति तृतीयमिति ।

बन्धुशब्देन नामाभिधीयते ।

तथा च गोभिलः ।

यदि नामानि न विद्यात् स्वधा पितृभ्यः पृथिवीषज्ञ इति प्रथमं
पिण्डं निदद्यात् । स्वधा पितृभ्योन्तरीक्षमज्ञ इति द्वितीयं । स्वधा
पितृभ्यो दिविषज्ञ इति तृतीयं निधाय जपत्यत्र पितरोमादय-
ध्वमिति ।

गोत्राज्ञाने त्वाह व्याघ्रपात् ।

गोत्रनाशे तु काश्यप इति ।

गोत्राज्ञाने काश्यपगोत्रग्रहणं कर्त्तव्यं, काश्यपगोत्रस्य सर्वसाधारणत्वात् ।

तथा च शतपथश्रुतिः ।

तस्मादाहुः सर्वाः प्रजाः काश्यप इति ।

यदेतत्पित्रादीनां गोत्र-नान्नोरज्ञानेऽभिहितं तस्मातामहादीनामपि वेदितव्यम् ।

जीवत्पितृकं कर्त्तारन्तु प्रतिपिण्डदाने निषेधमाहापस्तम्बः ।

यदि जीवत्पिता न दद्याद्भोमान् कृत्वा विरमेदिति ।

एतच्च पिण्डपितृयज्ञमधिकृत्याप्युक्तं तुल्यन्यायत्वादपि पिण्डदानं निषेद्धुं प्रभवत्येव । वैकल्पिकश्चायं निषेधः । एतच्च पूर्वमेव प्रपञ्चेनोपपादितम् । अत्र षड्दैवत्यादौ आहुते पिण्डदाने च स्वतन्त्रे वा मातामहादिदैवत्ये पित्रादिगोत्र-सम्बन्ध-नान्नां स्थाने मातामहादि-गोत्र-सम्बन्ध-नामानि प्रयुज्य प्रयोगोऽनुष्ठेयः ।

तदाहापस्तम्बगृह्यभाष्यार्थसंग्रहकारः ।

योज्यः पित्रादिशब्दानां स्थाने मातामहादिकः ।

अन्नहोमे तथा स्पर्शे जलपिण्डादिदानके ।

यन्मे मातामहीत्यादि तत्रोदाहरणं भवेत् ॥ इति ॥

‘अन्नहोमे’ यन्मे माता प्रलुलोभ चरत्यनुव्रजेत्यादिभिर्मन्त्रैर्गौकरणाग्नहोमे । ‘स्पर्शे’ एष ते तत मधुमानूर्मिः सरस्वानित्यादिभिर्मन्त्रैर्ब्राह्मणभोजनार्थान्नस्पर्शे । ‘जलपिण्डादिदानके’ मार्जयन्तां

मम पितर इत्यादिजलदानमन्त्रे एतन्नेऽसौ ये च त्वामन्वित्यादि-
 पिण्डदानमन्त्रे च पित्रादिशब्दानां स्थाने मातामहादिकः शब्दो
 योज्यः । 'यन्मे मातामहीत्यादि तत्रोदाहरणं भवेदित्यस्यायमर्थः ।
 तथाच पित्रादिस्थाने मातामहादिशब्दप्रयोगे यन्मे माता प्रलुलोभ
 चरत्यनुव्रता तन्मे रेतः पिता वृडनामिति मन्त्रे मातामहानां होमे
 कर्त्तव्ये मन्त्रगतमाहपदस्थाने मातामहीपदप्रक्षेपेण यन्मे मातामही
 प्रलुलोभेत्येवंमन्त्र उहस्तन्मेरेतो मातामहो वृडनामित्येवमादीनां
 चिकीर्षितानामूहानामुदाहरणं । अयं चापस्तम्बगृह्यानुसारिभिरूहो
 ग्रहीतव्यः । अन्यैस्त्वेतदुदाहरणीकृत्य स्वस्वगृह्याभिमतमन्त्रगतानि
 पित्रादिपदान्यूहितव्यानि । तत्र षड्दैवत्ये पितृवर्गाय पिण्डार्थां
 लेखाङ्कृत्वा मातामहवर्गाय पिण्डार्थां कुर्यात् । एकैकशः पितृवर्गाय
 पिण्डत्रयस्थानेऽवनेजनङ्कृत्वा मातामहवर्गाय पिण्डत्रयस्थानेऽवनेजन-
 ङ्कुर्यात् । एवमन्यमप्येकैकं पदार्थं पितृवर्गीयपिण्डेषु समाप्य
 मातामहवर्गीयेषु समापयेदित्येष पदार्थक्रमोनुमन्त्येयः । नवदैवत्ये
 द्वादशदैवत्ये वा आद्धे पिण्डदाने च प्रसूते सति तन्मध्यवर्त्तिनि
 स्त्रीदैवत्ये स्वतन्त्रे वा तदैवत्ये स्त्रीलिङ्गानि गोत्र-सम्बन्ध-नामानि
 प्रयुज्य प्रयोगः कार्यः । ये च त्वामन्वित्ययं मन्त्रो याश्च त्वामन्विति
 प्रयोज्यः । तत्र नवदैवत्ये पितृवर्गीयपिण्डार्थां लेखां कृत्वा ततः
 पश्चिमेन मातृवर्गीयपिण्डार्थां ततोपि पश्चिमेन मातामाहवर्गीय-
 पिण्डार्थां कुर्यात् । अवनेजन-वर्द्धिरास्तरणाद्यप्यनेनैव क्रमेण कर्त्तव्यं ।

तदेतदापस्तम्बगृह्ये पितृवर्ग-मातृवर्गावाश्रित्येभक्तं ।

द्वैधं दक्षिणाग्रान् दर्भान् संस्तीर्य तेषूत्तरैरपोदत्तोत्तरैरपोदत्तोत्त-

रैर्दक्षिणापवर्गान् दत्तेति द्विधाभूतं यथा भवति तथा दक्षिणाग्रान्
दर्भानुसिखितदेशे संस्तीर्य तत्र पूर्वभागे पित्रादिवर्गार्थं संस्तरणं
पश्चाद्भागे तु मात्रादिवर्गार्थं । स्त्रीभ्यश्च पिण्डा इह पश्चिमा स्युरिति
गृह्यभाष्यार्थसंग्रहकारवाक्यात् । तथाधिकं विशेषमुपदिशतः साह्या-
यनगृह्यकारवचनात् । भुक्तवत्सु पिण्डान् दद्यात्पुरस्तादेके पिण्डान् पश्चि-
मेन तत्पत्नीनां किञ्चिदन्तर्द्धायेति पितृवर्गपिण्डेभ्यः पश्चिमेन तृणा-
दिकं किञ्चिदन्तर्द्धाय पितृ-पितामह-प्रपितामहपत्नीभ्यः पिण्डान्
दद्यादिति ।

मत्स्यपुराणे ।

ततः कृतान्तरे दद्यात्तत्पत्नीभ्यः कुशान् बुधः ।

तद्वत्पिण्डादिकं कुर्यादावाहन-विसर्जनमिति ॥

‘उत्तरैः’ मार्जयन्तामित्यादिभिर्मन्त्रैः, पुनः ‘उत्तरैः’ एतत्ते तता-
सावित्यादिभिः ।

शौनकाथर्वणश्राद्धकल्पे तु पितृवर्गादक्षिणतो मातृवर्गाय पिण्ड-
दानमुक्तं ।

दक्षिणतः पत्नीभ्यः इदं वः पत्न्या इति ।

देवलेन च स्त्रीवर्गे चत्वारः पिण्डा उक्ताः ।

हविःशेषं ततो मुष्टिमादायैकैकमादितः ।

क्रमशः^(१) पितृपत्नीनां पिण्डनिर्वपणं चरेत् ॥

ततः पिण्डमुपादाय हविषः संकृतं मरुत् ।

ज्ञातिवर्गस्य सर्वस्य सामान्यमिति निर्वपेत् ॥

(१) क्रमेणेति ख० ।

तदेवमेतत्सिद्धं प्रथमं पितृवर्गाय पिण्डदानं, ततो मातृवर्गाय,
ततो मातामहवर्गायोत ।

तदाह सत्यव्रतः ।

पितृणां प्रथमं दानं मातृणां तदनन्तरं ।

ततो मातामहानाञ्च क्रमश्चैवं प्रकीर्त्यते ॥

अयं च क्रमः सर्वकालिके नवदेवत्ये आद्धे न त्वष्टकाकालनिर्वृत्य
एवैकस्मिन् ।

यत्तु ब्रह्माण्डपुराणवचनं—

पितृभ्यः प्रथमन्दद्यान्मातृभ्यस्तदनन्तरं ।

ततो मातामहेभ्यस्तत्त्वष्टक्यः क्रमः स्मृतः ॥ इति ॥

तत्तूपलक्षणार्थं । तदेवं नवदेवत्ये मातृवर्गस्य देशतः कालतश्च
मध्ये निवेश उक्तः ।

तस्यान्यथाकरणे दोषमाहोशनाः ।

अन्तर्मातामहान् कृत्वा मातृणां यः प्रयच्छति ।

आद्धं वा पिण्डदानं वा पितृणां नोपतिष्ठते ॥

आह सत्यव्रतः ।

अन्तर्मातामहान् कृत्वा मातृणां यः प्रयच्छति ।

आद्धं वा पिण्डदानं वा नरकं स तु गच्छति ॥

गार्गीऽप्याह ।

अन्ते निवेशयेद्यस्तु मातृः आद्धेषु मानवः ।

स मूढोनरकं यात कालसूत्रमवाक्शिराः ॥

यत्तुक्तार्थं विरुद्धवचनं ।

पितृमातामहावादौ मातरस्तदनन्तरं ।

तर्पणेऽन्वष्टकाश्राद्धे तीर्थे चायं क्रमः स्मृतः ॥ इति ॥

तत् येषां पूर्वपुरुषपरम्परयानुष्ठितार्थं तेषामेव श्रेयसेऽस्तु ।
यश्चायं मातृवर्गस्य मध्ये निवेशोऽभिहितः स नान्दीमुखव्यतिरिक्त-
नवदैवत्ये नान्दीमुखे त्वादावेव निवेशः ।

अतएव षट्त्रिंशन्मते ।

क्षयाहे केवलाः कार्या वृद्धावादौ प्रकीर्तिताः ।

सर्वत्रैव हि मध्यस्था नान्याः कार्यास्तु मातरः ॥

‘सर्वत्रेति महालयान्वष्टका-गयादिश्राद्धपिण्डदानादौ ।

अत्र येषां गृह्यकारैरमावास्यादौ मातृश्राद्धं पृथक्विहितन्तै-
र्द्वादशदैवत्यं श्राद्धं कर्त्तव्यं । पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा-
ध्रुवमिति वचनात् मातामहश्राद्धेऽपि कर्त्तव्ये प्राप्ते प्रकृतिवद्विकृति-
रितिन्यायात् पृथङ्मातामहीवर्गस्यापि श्राद्धं कर्त्तव्यं सम्मतञ्च श्रिटानां
पितृश्राद्धविकृतित्वं मातामहश्राद्धस्य ।

अतएव मातामहश्राद्धे पितृश्राद्धधर्मातिदेश आपस्तम्बगृह्य-
भाष्यार्थसंग्रहकारेण दर्शितः ।

मातामहानामप्येवं श्राद्धं कुर्यात् प्रयत्नत इति ।

अत्र मातामहीवर्गस्य मातामहेभ्यः पश्चिमतः सर्वान्ते निवेशः ।
उक्तप्रायश्चात्र पदार्थानुष्ठानक्रमः । येषान्नु गृह्यकारैरमावास्यायां
मातृश्राद्धं पृथक् नोक्तनैरमावास्यादौ पित्राद्युद्देशे क्रियमाणे सप-
त्नीकाभिधानं कर्त्तव्यं ।

इति देवता-मन्त्र-क्रम-सङ्ख्या-विकल्पसहितं पिण्डदानाख्यं प्रधानं ।

अथ हस्तोन्मार्जनं ।

तच्च पिण्डनिर्वापानन्तरं मैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञसूत्रे दर्भेषु
पिण्डं समन्त्रकमुक्तं ।

वर्हिषि लेपं निमाष्टिं यात्र पितरः स्वधा तया यूयं यथाभागं
मादयध्वमित्यत्र पितरोमादयध्वमिति ।

मानवमैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञसूत्रे तु प्रथममन्त्रस्य दक्षिणां
दिशमन्वीक्षमाणोजपतीति दक्षिणाभिमुख्येन जपमात्रे विनियोगोद-
र्शितः । 'वर्हिषीति दर्भेषु ।

अत्र दर्भाणां मूलमध्यागेषु मध्येकस्मिन्नवलेपमार्जनं कार्यमि-
त्यपेक्षायां मन्त्रान्तरमुपदिशन्नाह विष्णुः ।

अत्र पितरोमादयध्वमिति दर्भमूलेषु करावघर्षणमिति ।

अस्य तु मन्त्रस्य पिण्डाभिमुख्येन जपमात्रे विनियोगो बह-
सम्मतः । स तु पुरस्ताद्दर्शयिष्यते ।

व्याघ्रोऽप्याह ।

दर्भमूलेषु निमृजेद्वस्तुलेपं समाहितं इति ।

इह कस्य पदार्थस्थानन्तरं केषाञ्च दर्भाणां मूले कांश्च पितृनु-
द्दिश्य लेपमार्जनमित्यपेक्षायाभाह मनुः ।

पुष्पपिण्डान् पितृभ्यश्च प्रयतोविधिपूर्वकं ।

तेषु दर्भेषु तं हस्तं निमृज्यान्नेपभागिनां ॥

पुष्पदर्भेषु निधाय । 'प्रयतः' प्रयत्नविशेषवान् । अत्रैकाग्रत्वा-
दिरूपो मनोधर्मः पदार्थविस्मृतिरूपप्रमादपरिहारोपयोगी प्रवृत्तेः
यावत् । अनुवादश्चाद्यं सर्वप्रयोगार्थत्वेनास्य प्राप्तत्वात् । 'विधिपूर्वक-

मिति शास्त्रान्तरदृष्टविध्यपसंग्रहायं मनुशास्त्रोक्तविधिपूर्वकत्वाभिधाने
स्वस्थानर्थक्यं स्यात् । तेषु दर्भेऽस्त्विति येषु पिण्डनिर्वापः कृतः । 'तमिति
येन पिण्डदानं कृतं । 'लेपभागिनामिति लेपभागिनः पितृनुद्दिश्य ।
ते च मत्स्यपुराणे दर्शिताः ।

लेपभाजश्चतुर्थाद्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः ।

पिण्डदः सप्तमस्तेषां सापिण्डां साप्तपौरुषम् ॥ इति ॥

'चतुर्थाद्याः' वृद्धप्रपितामहप्रभृतयः । तदेवमयं आहूकर्त्ता
वृद्धप्रपितामहादींस्त्रीनुद्दिश्य तेषामयं भागोऽस्त्वित्यभिधानः प्रथम-
पिण्डाधारभूतदर्भमूलेषु हस्तं निमृज्यात् । निमार्जनञ्च हस्तलग्न-
स्यान्नस्योदकस्य वापरेचनाय दर्भेषु संश्लेषणं । अतश्च यदि हस्ते लेपोऽस्ति
तर्हि तस्य रेचनाख्यप्रतिपत्त्यर्थं मार्जनं कर्त्तव्यं नान्यथेत्येकं मतं ।
अपरमपि मतं मेधातिथि-हरिहराभ्यां दर्शितं तद्वयथा ।

यदि न किञ्चिदपि हस्ते संश्लिष्येत्तथापि हस्तं निमृज्यादेव ।
न ह्येतत्प्रतिपत्तिकर्मैव येनासति रेचनप्रयोजने न क्रियेत । न ह्यत्र
श्रूयते हस्तलग्नं निमृज्यादिति । किं तर्हि हस्तमेवेति ।

ननु च लेपभागिनामिति श्रूयते, तत्रासति लेपे न प्राप्नोति ।
उच्यते । साक्षाद्रूपमन्नं कदाचिन्न स्निष्यति । पिण्डेषु तु वर्त्तमानेष्व-
न्नरसस्तदुष्मा च संक्रमत्येव हस्ते । स एव चान्नलेप इत्युच्यते । षष्ठी
चात्र निमार्जनस्य लेपभागिसम्बन्धितामाह । न च लेपभागिनः
प्रत्यवदृश्याः सन्ति येषां स्वस्त्वाम्यादिसम्बन्धो लेपस्य क्रियते । त-
स्मादविद्यमानेऽपि साक्षादन्नलेपेऽन्नरसं तदुष्माणं वा लेपमञ्जकं हस्ते
संक्रान्तं लेपभागिनामयं भागोऽस्त्विति ब्रुवन् दर्भमूलेषु निमृज्यादेव ।

अतएव विष्णुना करमात्रघर्षणमुक्तं ।

दर्भमूलेषु करावघर्षणमिति ।

हस्तलेपमार्जनानन्तरमुदकुम्भेन तर्पणमाह यमः ।

ततोदर्भेषु तं हस्तं निमृज्यात् लेपभागिनां ।

ततः पानीयकुम्भेन तर्पयेत् प्रयतः पितृन् ॥

एतच्च तर्पणं दक्षिणादानानन्तरं वदता देवलेन तस्य प्रकारोऽपि दर्शितः ।

ततो मुष्टिसुपादाय हविषोऽन्तस्ततः स्वयं ।

कलशं जलमम्पूणं गृहीत्वोभयमेव च ॥

पितृणां ब्राह्मणानाञ्च हस्तायात् प्रभृति क्षरन् ।

अपमथ्यं क्रमत् सर्वांस्तांस्तु पिण्डान् वह्निर्मुखः ॥

त्रिरेवं पात्रगं तोयं परीत्य आवयेच्छनैः ।

परिक्रम्य च तत्पात्रं तत्रैवाप्यवकुञ्जयेत् ॥

इति हस्तोन्मार्जनं ।

अथाचमनादयः पिण्डदानोदीच्याङ्गभूताः पदार्थाः ।

तत्राह मनुः ।

आचम्योदकपरावृत्य त्रिरायम्य शनैरसृन् ।

षड्पृष्ठन्नमस्कुर्यात् पितृनेव च मन्त्रवत् ॥

हस्तमार्जनानन्तरमाचमनं कुर्यात् । एतच्चाचमनं हस्तप्रक्षालन-
पूर्वकं त्रिंश कर्त्तव्यं ।

तथा च ब्रह्मपुराणे ।

ततोदर्भेषु विधिवत् संमार्ज्यं च करौ ततः ।

प्रक्षाल्य च जलेनाथ त्रिराचम्य हरिं स्मरेत् ॥

त्रिरिति निर्वर्त्य पितृकर्माणि सकृदाचमनञ्चरेदित्यस्याप-
वादाय । तच्च यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यं । आचमनानन्तरं पूर्वधृतान्
दर्भान् परित्यज्य दर्भान्तराणि धारयेत् । एतच्चाचमनं पितृभोग-
न्यादिदानानन्तरं केचिदाचरन्ति । अपरे तु तत्र चात्र चेतुभयमया-
चरन्ति । आचमनानन्तरं 'उदक्परावृत्य' उदीचीं दिशं प्रति परिवृत्य
परिवर्त्तनेनोत्तराभिमुखो भूत्वेत्यर्थः । 'त्रिः' त्रिवारं, 'आयम्य' निरुध्य ।
'शनैः' यथा नातिपीडा भवति । 'असृन्' प्राणान् । "प्रणवसंयुक्तां^(१)
गायत्रीं शिरसा सहेत्यादिविहितान् त्रीन् प्राणायामान् कृत्वेति
मेधातिथिः । विनैव मन्त्रं प्राणानायम्येति तु कर्कादिवज्रसम्मतं ।
ते च कात्यायनादिवचनेषु प्राणनिरोधमात्रश्रवणात्तावन्मात्रस्य विव-
चितत्वं मन्यन्ते । 'ऋतून्' वसन्तादीन्, नमस्कुर्यात् । पितृन् नम-
स्कुर्यात् । एतच्च नमस्कारद्वयं 'मन्त्रवत्' मन्त्रसंयुक्तं कर्त्तव्यं ।

तत्र तु नमस्कारे मन्त्रो ब्रह्मपुराणे ।

वसन्ताय नमस्तुभ्यं ग्रीष्माय च नमोनमः ।

वर्षाभ्यश्च शरत्संज्ञश्चतवे च नमः सदा ॥

हेमन्ताय नमस्तुभ्यं नमस्ते शिशिराय च ।

मास-संवत्सरेभ्यश्च दिवसेभ्यो नमोनमः ॥ इति ।

पितृनमस्कारे तु मन्त्रः ।

नमो वः पितरः दधेत्यादि दर्शयिष्यते । अत्र पिण्डानुमन्त्रणपूर्वक-
मुदक्परावर्त्तनं । तच्च सव्यमङ्गं पुरस्कृत्यापसव्यं वा । प्राणायामश्चोत्त-
राभिमुखस्यैवावस्थितस्य । नमस्कारस्तु पिण्डाभिमुखावर्त्तनादिनीवि-

(१) सव्याहृतिं सप्रणवामिति ग० ।

मोक्षान्तकर्मानन्तरं विधेय इत्येते विशेषाः शास्त्रान्तगात् ग्रहीतव्याः ।

तत्र तावत्कात्यायनसूत्रे ।

अत्र पितर इत्युक्तोदङ्गास्त आत्मनादावृत्यामीमदन्तेति जपति ।
अत्र पितर इति प्रतीकग्रहणेन समग्रोमन्त्रो दर्शितः । स च विनि-
योगः सव्याख्यानश्चान्नातः शतपथे । तत्र जपत्यत्र पितरोमादयध्वं
यथाभागमावृषायध्वमिति यथाभागमश्रीतेत्येतादौ हेति । तत्रेति
पिण्डेषु निहितेषु । पिण्डसंमुखः स्थित्वात्र पितर इत्यादिकमा-
वृषायध्वमित्यन्तं मन्त्रञ्जपेत् । यथाभागमित्यादि व्याचष्टे, यथाभागम-
श्रीतेत्यादिना । 'उदङ्गास्ते' उदङ्मुखो भूत्वा 'आस्ते' आसीत् । उदङ्मु-
खीभावश्चाप्रदक्षिणावर्त्तनेनेत्युपाध्यायकर्कः ।

उक्तं चाश्वलायनसूत्रे ।

निवृताननुमन्त्रयेतात्र पितरोमादयध्वं यथाभागमावृषायध्वमिति
सव्यावृद्धङ्गावृत्येति ।

'निवृतान्' विधिपूर्वकं दर्भेषु निहितान् । 'सव्यावृत्' सव्यप्रकारकं
सव्यमङ्गं पुरस्कृत्यापसपथं पश्चात् कुर्वन् परिवर्त्तत अप्रदक्षिणं परि-
वर्त्ततेत्यर्थः । उदङ्गेत्यनेनोदगन्तमेवावर्त्तनं कर्त्तव्यमिति गम्यते ।

विष्णुनाप्युक्तं ।

दत्त्वा च पिण्डान्निवृताननुमन्त्रयेतात्र पितरोमादयध्वं यथाभा-
गमावृषायध्वमिति । ततः सव्यावृद्धङ्मुखः परावृत्येति ।

एतच्च सव्यावृद्धावर्त्तनं केषाञ्चिदेव कर्त्तव्यं न सर्वेषां ।

अत्र षड्त्रिंशन्मते ।

वामेनावर्त्तनं केचिदुदगन्तं प्रचक्षते ।

सर्वं गौतम-शाण्डिल्यौ शाण्डिल्यायन एव चेति ॥

‘वामेन’ वाममङ्गं पुरस्कृत्येत्यर्थः । ‘उदगन्तं’ यावदुदङ्मुखो भवति तावदेव नाधिकं । ‘केचिदिति गौतम-शाण्डिल्य-शाण्डिल्यायनाख्य-मुनिव्यतिरिक्ता मुनयः । गौतमादयस्तु ‘सर्वं’ सर्वप्रकारं सव्येनाप-सव्येन परावर्त्तनं प्रचक्षते । ‘उदङ्गास्त’ इत्यस्य कालावधिमाह, ‘आतमनात्’ ‘तमनं’ ग्लानिः, तदवधि । अत्रोदङ्मुखवस्थानमात्रेण तमनासम्भवाच्छ्वासनिरोधनात्मकं शास्त्रान्तरोपदिष्टं तमनकारणमनु-ष्ठेयतया सूचितं ।

तदाहाश्वलायनः ।

यथाशक्त्यप्राणनासित्वेति ।

‘यथाशक्ति’ शक्तिमनतिक्रम्य । ‘अप्राणन्’ । प्राणानिरोधनं कृत्वेत्यर्थः ।

तदाह विष्णुः ।

यथाशक्ति प्राणानिरोधनं कृत्वेति ।

तदनन्तरं ‘आवृत्य’ आवर्त्तनाख्यक्रियया पिण्डाभिमुखमेत्य ।

आवर्त्तनञ्च तेनैव मार्गेणेति कर्कः ।

अतएव कर्मप्रदीपे ।

आवृत्य प्राणमायम्य पितृन् ध्यायन् यथार्हतः^(१) ।

जपंस्तेनैव चावृत्य ततः प्राणान् प्रमोचयेदिति ॥

‘जपन्’ ‘अमीमदन्तेतिमन्त्रमितिशेषः । ‘तेनैव’ वामेनैव मार्गेण ।

प्राणान् 'प्रमोचयेत्' उच्छ्वेदित्यर्थः । अत्र जपतोऽभ्यावृत्तिः प्रतिपादिता । कात्यायनादौ त्वभ्यावृत्त्यन्तरकालञ्जप इत्येतावान् विशेषः । आद्यत्यामीमदन्तेति जपति । अत्र प्रतीकग्रहणेन समग्रोमन्तोदर्शितः ।

तदेतत्सर्वं सार्थवादके सव्याख्यानं समग्रैतन्मन्त्रसहितं शतपथे श्रूयते ।

अथ पराङ् परावर्त्तते तिर इव वै पितरो मनुष्येभ्यस्तिर इव वै तद्भवति स वै आतमितोरासीतेत्याङ्गरेतावानेव ह्यसुरिति स वै सुहर्त्तमेवासित्वाथोपपन्नस्य जपत्यमीमदन्तपितरोयथामागमावष्टायीषतेति यथाभागमाशिषुरित्येवैतदाहेति ।

'अथेत्यत्र पितर इत्यादिमन्त्रजपानन्तरं । 'पराङ्' पिण्डापेक्षया पराचीनो यथा भवति, उदङ्मुख इत्यर्थः । 'परावर्त्तते' उपविष्ट एवाप्रदक्षिणं भ्रमन्निव गच्छति । पराङ् पर्यावर्त्तते न हेतुवन्निगदतुल्योऽर्थवादः । 'तिर इव वै पितरोमनुष्येभ्यः', 'तिरः' तिरोहिताः । इवशब्दः किलार्थे हि शब्दार्थे वा, भुञ्जानाः किल लज्जया पितरो मनुष्येभ्यस्तिरोभवितुमिच्छन्ति ।

तथा च तैत्तिरीयब्राह्मणे पराङ्गवर्त्तते ह्रीका हि पितर इति ।

'ह्रीकाः' ह्रीमन्त इत्यर्थः । पराङ् पर्यावर्त्तनञ्च 'तिरः' । दक्षिणतः पिण्डरूपमन्नं भुञ्जानान् पितृ नुदङ्मुखस्य कर्तुंस्तिरोहितान् करोतीति कृत्वा तदेतदनु रूपमपेक्षितञ्च कृत्वा पितृणां कृतं स्यात् । 'आतमितोः' आतमनात् । आसन्ननिरोधजपौडावधि । 'एतावानेव ह्यसुः' । एतावदेव जोषितं यावत्तमनमिति अविवक्षितोऽयमवधिरित्याह । 'स

वैमुह्यमिति । मुह्यन्ति शब्देनात्र श्वासनिरोधजनितग्लानेः प्राचीनः
 कियानपि कालोल्लस्यते । ‘उपपल्लव्य’ पुनः पिण्डाभिमुखमावृत्य ।
 ‘आग्निपुरिति भुक्तवन्त इत्यर्थः ।

आश्वलायनाऽप्याह ।

अभिपर्यावृत्यामीमदन्त पितरोयथाभागमावृषायीषतेति ।

अनेन मन्त्रेण पिण्डाननुमन्त्रयतेत्यर्थः ।

तदाह विष्णुः ।

पर्यावृत्यामीमदन्तेत्यामन्त्रेति ।

राणायणीयसूत्रकृता गोभिलेन त्वमीमदन्तेत्यस्य मन्त्रस्य जपः
 पर्यावर्त्तमानेन कर्त्तव्य इत्युक्तं ।

पिण्डान्निधाय जपत्यत्र पितरो मादध्वं यथाभागमावृषाध्व-
 मित्यपर्यावृत्य पुरोच्छासादभिपर्यावर्त्तमानोजपेदमीमदन्त पितरो-
 यथाभागमावृषायीषतेति ।

अत्र पिण्डनिधानानन्तरमापस्तम्बेन मन्त्रान्तरप्रदर्शनपूर्वकं का-
 त्यायनाद्युक्तयोर्मन्त्रयोः पाठान्तरेण सह विनियोगोदर्शितः ।

यन्मे माता प्रममाद यच्चचाराननुव्रतं तन्मे रेतः पितावृङ्क्षामायु-
 रन्योपपद्यतां पितृभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधा नमः, पितामहेभ्यः स्वधा-
 यिभ्यः स्वधा नमः, प्रपितामहेभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधा नमः, इत्यु-
 पस्थायाच पितरोयथाभागं मादध्वमित्युक्तापराडावर्त्तते ओम्नो-
 व्यावृत्तेः उपास्तेऽमीमदन्तःपितरः सोम्याः इति व्यावृत्तउन्माण्यभिपर्या-
 वर्त्ततेऽव्यावृत्तो वेति ।

आउन्माण्यव्यावृत्तेः पिण्डोन्मापगमं मर्यादीकृत्येत्यर्थः । तदनन्तर-

अमीमदन्तेत्यनेन मन्त्रेण पिण्डाभिमुखमावर्त्तेत । अत्रामीमदन्तेत्य-
स्यानन्तरं कैश्चित्पिण्डावशिष्टान्नावघ्राणमुक्त्वा प्रत्यवनेजनमुक्तं ।
तथाचाश्वलायनसूत्रे ।

चरोः प्राणभक्ष्यं भक्षयेन्नित्यं निनयनमिति ।

नासिकया वहता प्राणेन भक्षणमवघ्राणन्तद्यथा निष्पद्यते तथा
चरोः पिण्डावशिष्टस्य भक्षयेत् । पिण्डावशिष्टमन्नमवजिघ्रेदित्यर्थः ।
अनन्तरं 'नित्यं' नियमेन, 'निनयनं' उदकनिनयनं प्रत्यवनेजनमित्यर्थः ।
विष्णुनाप्युक्तं ।

अमीमदन्तेत्यनुमन्त्य शेषावघ्राणं कृत्वा शुश्रून्तां पितर इति
पूर्ववदुदकनिनयनमिति ।

आपस्तम्बसूत्रे तु पिण्डावशेषस्यावघ्राणमुक्त्वा तस्य समन्तकङ्काम्यं
भक्षणं चोक्त्वा प्रत्यवनेजनमुक्तं ।

यः स्यात्स्यां शेषस्तमवजिघ्रति ये समानाः समनसः पितरो-
यमराज्ये तेषां लोकः स्वधा नमो यज्ञो देवेषु कल्प्यतां, वीरं मे दत्त
पितर इत्यामयाविना प्राश्नान्नाद्यकामेन प्राश्योद्योलमन्नाद्याय तेन
वा प्राश्यः पूर्ववदेकस्मादां चीनुदकाञ्जलीन् उपनिनीयेति ।

'आमयावी' रोगी । अस्यौचित्याद्रोगनिवृत्तिकामता अचिकित्स्य-
रोगाभितप्तस्य विशिष्टलोककामिता वेति गम्यते । अन्नाद्यमन्नन्त-
त्कामोऽपि भक्षयेत् । योवान्नाद्याय अन्नं समर्थः सन् नाद्यात् ।
अन्नसम्पन्नो भूत्वापि तीक्ष्णतरजठरवैश्वानरविरहेण हविःप्राचुर्या-
भावादन्नं भुङ्क्ते सोऽपि रुचिकाम्यया प्राश्नीयादित्यर्थः । एतच्च द्रव्यं
मैत्रायणीयपरिशिष्टे नमस्कारानन्तरमुक्तं । शेषमन्नमिव जिघ्रेदाम-

यावन्नद्यकामोवा प्राश्नीयादिति ।

अत्र शेषावघ्राणस्यार्थवादत्वमुक्तं तैत्तिरीयब्राह्मणे ।

ब्रह्मवादिनो वदन्ति प्राश्नां न प्राश्यामिति यत् प्राश्नीयाज्ज-
घन्यमन्नमद्यात्प्रमायुकः स्याद्यन्न प्राश्नीयात् अहविः स्यात् पितृभ्य
आवृष्ट्येत अवघ्रेयमेव तन्नेव प्राशितमप्राशितमिति ।

‘ब्रह्मवादिनः’ वेदवादिनः । ‘वदन्ति’ संशय्य निर्णयन्ति । ‘जघन्यं’
अमङ्गल्यं । ‘प्रमायुकः’ अपमृत्युमान् । शेषभक्षणरूपप्रतिपत्त्यभावा-
दाहविष्टुं । अतएव तदन्नं पितृभ्यः ‘आवृष्ट्येत’ उच्छिद्येतेत्यर्थः ।
उक्तं शेषावघ्राणं पिण्डावघ्राणन्तु पुरस्ताद्दर्शयिष्यते ।

अत्रामीमदन्तेति मन्त्रजपानन्तरम्प्रत्यवनेजनात्प्रमृत्युल्लुक्निधा-
नान्तानि पिण्डदानान्याह कात्यायनः ।

अमीमदन्तेतिजपत्यवनेज्य पूर्ववत् नीवीं विस्वस्य नमोव इत्य-
ञ्जलिङ्करोत्येतद् इत्युपास्यति सूत्राणि प्रतिपिण्डमूर्णा दशा वा वय-
स्युत्तरे यजमानलोमानि वोर्जमित्यपोनिषिञ्चत्यधायःवजिघ्रति यज-
मान उत्सुकसकृदाच्छिन्नान्यग्राविति ।

अत्र पूर्ववदवनेज्येति समन्वयः । पूर्ववदित्यनेन पूर्वावनेजनेति-
कर्त्तव्यतातिदिश्यते । सा चोदपात्रादिरूपा दर्शितैव पूर्वं ।

शतपथसु प्रत्यवनेजनेऽपि तामुपदेशेनैव दर्शयन् सार्थवादकं
प्रत्यवनेजनमाह ।

अथोदपात्रमादायावनेनिश्चेत्येव यजमानस्य पितरमसाववने-
निश्चेति पितामहमसाववनेनिश्चेति प्रपितामहं तद्यथा जहृषेऽभि-
षिञ्चेदेवं तदिति ।

‘जनुषे’ भुक्तवते, ‘नीविं विसंख्येति’ वामकचायामन्तरीयवस्त्र-
दशासंगोपनं ‘नीविः’ तां, ‘विसंख्य’ उन्मुच्य । विसंमनविधानादितः
पूर्वन्तस्याः साधारणं कर्त्तव्यमिति गम्यते । ‘नमोव इत्यञ्जलिं करोति’
नमोवः पितरोरसायेत्यादिभिर्मन्त्रैः प्रतिनमस्कारमञ्जलिं करोति ।
‘अञ्जलिः’ करसंपुटः, अञ्जलिमावध्य पिण्डाभिमुखः पितृभ्यो नम-
स्कारान् कुर्यादित्यर्थः । ते च मन्त्राः वाजसनेयिभिरेवं पठ्यन्ते ।

नमोवः पितरोरसाय नमोवः पितरः शोषाय नमोवः पितरो
जीवाय नमोवः पितरः स्वधायै नमोवः पितरो घोराय नमोवः
पितरोमन्यवे नमोवः पितरो नमोव इति ।

आश्वलायनसूत्रे ।

अथैतानुपतिष्ठेत नमोवः पितर इषे नमोवः पितर ऊर्जे नमोवः
पितरः शुभ्राय नमोवः पितरोघोराय नमोवः पितरोजीवाय नमोवः
पितरोरसाय स्वधा वः पितरोनमोवः पितरोनमः एता युष्माकं
पितर इमास्माकं वोजीवन्त इह सन्तः स्याम मनोन्वाह्वामहे इति
चतसृभिः । मनोन्वाह्वामहे नागाशंसेन सोमेन । पितृणाञ्च म-
न्मभिः । आत एतु मनः पुनः क्रत्वै दद्याय जीवसे ज्योक्ते सूर्य्यं
दृष्टे पुनर्नः पितरोमनोददातु दैव्योजनः । जौवं व्रातं सवेमहीति ।

आपस्तम्बसूत्रे । वीतोष्मसु पिण्डेषु नमोवः पितरोरसायेति नम-
स्कारान् जपति ।

तैत्तिरीयब्राह्मणे ।

नमस्करोति नमस्कारे हि पितृणां नमोवः पितरोरसाय
नमोवः पितरः शुभ्राय नमोवः पितरोजीवाय नमोवः पितरः

स्वधाद्यै नमोवः पितरोमन्यवे नमोवः पितरोघोराय पितरो-
नमोवोय एतस्मिन् लोके स्थ युष्मांस्तेऽनु येऽस्मिन् लोकेमान्तेऽनु य
एतस्मिन् लोके स्थ यूयन्तेषां वसिष्ठा भूयास्थ येऽस्मिन्लोकेऽहन्ते
वसिष्ठोभूयासं मनोन्वाङ्गवामहे नाराशंसेन सोमेन । पितृणां च
मन्मभिः । आत एतु मनः पुनः कृत्वे दत्ताय जीवसे । ज्योक्ते सूर्यं
दृष्टे । पुनर्नः पितरोमनोददातु दैव्योजनः । जीवं ब्रातं सवेमहीति ।
मैत्रायणीयसूत्रे ।

निऋतेऽञ्जलिं कृत्वा नमोवः पितरोमन्यवे नमोवः पितरो
इषे नमोवः पितर ऊर्जे नमोवः पितरः सुभाय नमोवः पितरो-
रसाय नमोवः पितरोबलाय नमोवः पितरोयज्जीवं तस्मै नमोवः
पितरोघोरन्तस्मै स्वधावः पितरोनमोनमोवः पितरः । येऽत्र पितरः
प्रेता युष्मांस्तेऽनु य इह पितरोजीवा अस्मांस्तेऽनु येऽत्र पितरः
प्रेता यूयन्तेषां वसिष्ठा भूया स्थ य इह पितरोजीवाः अहं तेषां
वसिष्ठा भूयासमिति ।

निऋवनं चोपरि पाण्योः करणं । अथ ते प्रस्तरे निऋवता
इत्यादिषु तथा प्रसिद्धेः ।

राणायणीयसूत्रकृद्गोभिलः ।

अथ निऋवते पूर्वस्थां कर्ष्यां दक्षिणोत्तानौ पाणी कृत्वा नमोवः
पितरोजीवाय नमोवः पितरः शोषायेति मध्यमायां सव्योत्तानौ
नमोवः पितरोघोराय नमोवः पितरोरसायेति । उत्तमायां दक्षि
णोत्तानौनमोवः पितरः स्वधाद्यै नमोवः पितरोमन्यव इति । अथा-
ञ्जलिं कृत्वा जपति । नमोवः पितरः पितरोनमोव इति ।

‘दक्षिणोत्तानाविति दक्षिणपाणिमुत्तानं कृत्वा तदुत्तरपार्श्वं लग्नं
सव्यं पाणिं अधोमुखं कृत्वेत्यर्थः । तद्वैपरीत्येन सव्योत्तानत्वमनुसन्धेयं ।

आपस्तम्बेन तु खगृह्णे पुदैवत्य-स्त्रीदैवत्यपिण्डदानविभागेनोप-
स्थानमन्त्रा दर्शिताः ।

तत्र ये च वोऽत्र ये चास्मास्वाशसन्ते च वहन्तां तृप्यन्तु भवन्त-
स्तृप्यत तृप्यत तृप्यतेत्येतैर्मन्त्रैः पितृगवार्थं पिण्डोपस्थानं । याश्च वोऽत्र
याश्चास्मास्वाशसन्ते ताश्च वहन्तां तृप्यत तृप्यत तृप्यतेत्येतैर्मन्त्रैः
स्त्रीवर्गार्थं पिण्डोपस्थाने कार्यमिति मन्त्रलिङ्गादवगन्तव्यं ।

शाखान्तरे पुनरमी मन्त्राः । तृप्यन्तु भवन्तः पितरोये च भवन्तोऽनु
ये चास्मास्वाशसन्ते तृप्यन्तु चास्मास्वाशसन्ते तृप्यन्तु पितामहा ये च
भवन्तोऽनु ये भवन्तः प्रपितामहा ये च भवन्तोऽनु ये चास्मास्वा-
शसन्ते तृप्यन्तु भवन्त्योमातरोयाश्च भवतीरनु याश्चास्मास्वाशसन्ते
तृप्यत तृप्यन्तु भवन्त्यः पितामहोयाश्च भवतीरनु याश्चास्मास्वाशसन्ते
तृप्यत तृप्यन्तु भवन्त्यः प्रपितामहोयाश्च भवतीरनु याश्चास्मास्वाश-
सन्ते तृप्यत तृप्यन्त्विति ।

व्याख्याताश्चैते हरिहरेण । हे पितरः भवन्तस्तृप्यन्तु ये च ‘भवतोऽनु’
येऽपि युष्मदनुचराः, तेऽपि तृप्यन्तु । बह्वचनं पितृव्याद्यपेक्ष्यं । आह-
णामेकजातानामित्यादिवचनात् । एवं पितामहादिष्वपि यथायथं यो-
जनीयं । ये चास्मास्वाशसन्ते हविराशंसां कुर्वन्ति अदग्धादयस्तेऽपि
तृप्यन्वेतेन कर्मणा । अन्ते तृप्तिपदाभ्यासोऽतिशयार्थः । स्पष्टार्थमन्यत् ।

कटसूत्रे ।

अत्र मित्रुते नमोवः पितरोजीवन्तो भूयास्मेति ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सथोत्तराभ्यां हस्ताभ्यां वदेन्मन्त्रमिमं सदा ।

नमोवः पितर इष इति सन्धगतञ्जितः ॥

सथोत्तराभ्यां दक्षिणपाणिमुत्तानं कृत्वा तदुपरि सथपाणिना
अधोमुखेनाञ्जलिं बद्धेत्यर्थः । नमस्कारसंख्यामाह 'षट्कृत्व इति ।
एतच्च सार्थवादकं शतपथे श्रूयते ।

अथ नीविमुद्धृत्य नमस्करोति । पितृदेवत्या वै नीविस्तस्मा-
नीविमुद्धृत्य नमस्करोति । यज्ञो वै नमो यज्ञियानेवैतानेतत्क-
रोति षट्कृत्वो नमस्करोति षड्वा ऋतवः ऋतवः पितरस्तस्मात्
षट्कृत्वो नमस्करोतीति ।

अत्र शतपथे प्रत्यवनेजननीविमोक्षानन्तरं नमस्कार उक्तः ।

मनुस्मृतौ तु नमस्कारानन्तरं प्रत्यवनेजनमुक्तं । तस्य च स्थान-
विशेषः पूर्वावनेजनोदकदेशमाध्यता चोक्ता ।

षट्पितृंश्च नमस्कुर्यात् पितृनेव च मन्त्रवित् ।

उदकं निनयेच्छेषं शनैः पिण्डान्तिके पुनरिति ॥

यस्योदकस्यैकदेशः पूर्वपिण्डस्थाने निनीतः तस्यैवोदकस्य शेष-
मेकदेशान्तरं पिण्डान्तिके पुनः पिण्डममीपे निनयेत् अवनेजनरू-
पेण चारयेत् । प्रतिपत्तिश्रेयन्तस्योदकस्य । तथा च शेषशब्दउपपन्नो
भवति । अतः कथञ्चित् तस्याभावे नास्ति निनयनमित्युक्ताह मेधा-
तिथिः । “गृह्ये तु नित्यं निनयनमित्युक्तं” इति । युक्तञ्चैतत् । अत-
एवाश्वलायनपिण्डपितृयज्ञेऽप्युक्तं । “नित्यं निनयनं” इति । अत्राव-
नेजननमस्कारोक्तः क्रमः साक्षात्कात्यायन-शतपथाभ्यां विरुद्धत्वा-

तदनुसारिभिर्न ग्रहीतव्यः । वज्रसम्मतश्च शतपथोक्तः क्रमः ।
यस्तत्रावनेजनस्य स्थानविशेषोजलविशेषशोक्तः स तु प्रत्यक्षशाल्वि-
रोधादर्शनात् ग्रहीतव्यः ।

स्मृत्यन्तरे तु पिण्डपात्र-चालन-जलेन प्रत्यवनेजनमुक्तं ।

तत्पात्रचालनेनाथ पुनरप्यवनेजयेदिति ।

व्याघ्रोऽप्याह ।

अङ्गिः प्रक्षाल्य तत्पात्रं प्रतिपिण्डन्तु पूर्व्ववत् ।

कृत्वावनेजनं कुर्यात् पिण्डपात्रमधोमुखं ॥

अत्र पिण्डपात्रस्यापि अधोमुखकरणं शतपथानुसारिभिरपि
गृह्यतां । पात्रचालनजलन्तु प्रत्यवनेजनाय तैर्न देयमेव । यतः
“तदु तथा न कुर्याद्यथा यस्मा अशनमाहरेत्तत्पात्रनिर्णेजनं पाय-
येदेवं तत्तस्मादु परास्येदेवैतान्” इति सुक्लस्मार्जनानामग्नौ प्रहरणं
निन्दता शतपथेन भोजयितुमभीष्टाय भोज्यमानाय भोजिताय
वा लौकिकस्य पात्रनिर्णेजनदानस्य निन्दितत्वेन प्रसिद्धस्य दृष्टान्त-
त्वेनोपादानं कृतन्ते नैतेनान्यार्थदर्शनेनान्यत्रापि पात्रनिर्णेजनस्यादेय-
त्वमवगम्यते । “एतद्वः पितरोवासः” इत्यनेन यजुषा प्रतिपिण्डं
सूत्राणि निदध्यात् । वज्रवचनात् त्रिणि त्रिणीति गम्यते । ‘ऊर्णा वा’
‘ऊर्णाः’ मेषरोमाणि । ‘दशा वा’ ‘दशाः’ वस्त्राञ्चलसूत्राणि । तेषामपि
सूत्र-शब्देनैव संग्रहसम्भवेऽपि सूत्रान्तराद्दशानां जघन्यत्वं ख्यापयितुं
पृथगुपन्यासः । अतएव दशानां कचिन्निषेध एव स्मर्यते । “दशां विव-
र्जयेत् प्राज्ञो यद्यप्याहतवस्त्रजां” इति । ‘वयस्युत्तरे यजमानलोमानि
वा’, शतवर्षस्यायुषः समं भागद्वयं परिकल्प्य द्वे वयसी कल्पेते,

उत्तरे उपरितने वयसि वर्त्तमानस्य यजमानस्य लोमानि, तानि च प्रशस्ताङ्गत्वादुपरस्थितान्येव ग्राह्याणि, “उत्तरे वयस्युरोलोमानि” इति सूत्रान्तरदर्शनात् । वाग्वाद्वादस्मिन्नपि वयसि सूत्रादीनां विकल्पेनावकाशो दर्शितः । एतच्च सूत्रादि वस्त्राभावे वस्त्रस्थाने दातव्यं । सति तु वस्त्रे वस्त्रमेव । अतएवाश्वलायनेन वासो दद्यादित्युक्तोक्तं ।

दशामूर्णास्तुकां वा पञ्चाशद्वर्षताया ऊर्ध्वं खलोमैतद्वः पितरो वासोमानोऽतोऽन्यत् पितरो युङ्ध्वमिति ।

‘उर्णास्तुका’ उर्णाखण्डं ।

वायुपुराणे चोक्तं ।

वस्त्रार्थं सूत्रमेव वेति ।

न चैवं मन्त्रयं वस्त्रार्थं सूत्रमेव देयं न कदाचिदपि वस्त्रमिति ।

यत आह विष्णुः ।

अथ वस्त्रमभावे दशामूर्णाया एतद्वः पितरोवासोमानोऽतोऽन्यत् पितरो युङ्ध्वमिति ।

ब्रह्मपुराणेऽपि ।

दद्यात् क्रमेण वामांसि दशां वा श्वेतवस्त्रजामिति ।

यदपि व्याघ्रेणोक्तं ।

एतद्वः पितरोवासो दशां दद्यात् पृथक् पृथगिति ।

तदपि वस्त्राभाव इति व्याख्येयं । अत्र कात्यायनाभिमतान्मन्त्रान्तरं विष्णुवाश्वलायनाभ्यामुक्तवाक्ये दर्शितं ।

आपस्तम्बेनापि मन्त्रान्तरं दर्शितं ।

एतानि वः पितरो वामांस्येतो नान्यत्पितरो मायोष्टेति वाससो

दशां क्त्वा निदध्यादूर्णास्तुकां वा पूर्वे वयस्युत्तर आयुषि स्वं लोमेति ।

राणायणीयसूत्रकङ्गोभिलस्त्वप्रदक्षिणत्वादितिकर्त्तव्यताविशेषेण सह
मन्वान्तरमाह ।

सद्येनैव पाणिना सूत्रतन्तुं गृहीत्वापसलविः पूर्वस्थां कर्ष्यां
पिण्डं निदध्यात् । पितुर्नाम गृहीत्वासावेतत्ते वासोये चात्र तानु
यांश्च त्वमनु तस्मै ते स्वधेत्यप उपसृश्यैवमेवेतरयोरिति ।

अत्र नामग्रहणमुपलक्षणं गोत्रादियहणस्य ।

अत एव ब्रह्मपुराणे ।

एतद्दः पितरोवासस्त्विति जल्पन् पृथक् पृथक् ।

अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यं वासः पठेत्ततः ॥

मैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञे तु कश्चिद्विशेषो दर्शितः ।

एषां युष्माकं पितर इत्यूर्णां दशां वाभ्यस्यति मा अस्माकमित्य-
वशिष्टावेतत्ते लोमोत्तरवयसि न्यसेदतोऽन्यः पितरोऽन्या मायोष्टेति ।

मानवमैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञसूत्रे तु पिण्डेषु दास्यमानस्य
दशादेः पूर्वं प्रोक्षणमुक्तं ।

वासः उर्णां दशां वाभ्युक्ष्य पिण्डदेशे निदधाति रोमोत्तरवयसि
क्त्वा वाससोदशां वातोऽन्यत्पितरोन्या मायोष्टेति निदध्यादिति ।

मन्वान्तरमाह विष्णुः ।

येऽत्र पितरः प्रेता य इति वासोदेयमिति ।

कठानां आद्रकल्पेऽपि ।

येऽत्रपितरः प्रेता इति वासांश्च निदध्यादिति ।

अत्र प्रतीकग्रहणेन विनियुक्तो मन्त्रः समयः प्रदर्शयते ।

येऽत्र पितरः प्रेता युष्मांस्तेऽनु य इह पितरोजीवा अस्मांस्तेऽनु
येऽत्र पितरः प्रेता यूयन्तेषां वसिष्ठा भूयास्त इह पितरोजीवा वय-
न्तेषां वसिष्ठा भूयास्त एतानि वः पितरो वासांस्यतो नोऽन्यत्पितरो-
मायुषन् वीरान्नः पितरोधत्तेति ।

अत्र कात्यायनसूत्रव्यतिरिक्तेषु वज्रतरशाखा-कल्पसूत्र-स्मृति-
पुराणादिषु सूत्रदानात् पूर्वं गृहोद्दीक्षण-पिण्डावेक्षणाञ्जनाभ्यञ्जन-
दानान्युक्तानि ।

तत्र तावदाह गोभिलः ।

गृहानवेक्षते गृहान्नः पितरोदत्तेति, पिण्डानवेक्षते सद्देवः
पितरोदन्नेति ।

गृहान्नः पितरोदत्तेत्यनेन मन्त्रेण गृहानवेक्षते पत्नीं वा, गृहाः
पत्नीति तेनैवोक्तत्वात् । ‘सद्देव इत्यादिना पिण्डानवेक्षते’ ।
वाजसनेयिनस्तु सद्देव इत्यस्य स्थाने सतोव इति पठन्ति ।

शतपथे त्वाग्नीरूपार्थाभिधानादस्य मन्त्रस्योपस्थाने साधनत्वं गम्यते ।

गृहान्नः पितरोदत्तेति गृहाणां हि पितर ईषत एषो एतस्या-
ग्नीःकर्मण इति गृहानवेक्षमाणेनाप्युपस्थानं कर्तुं शक्यत एवेत्यविरोधात्
शतपथानुसारिभिरपि गृहानवेक्षमाणैरेव पिण्डोपस्थानं विधेयम् ।

अस्य मन्त्रद्वयस्योपस्थाने विनियोगमाहापस्तम्बः ।

गृहान्नः पितरोदत्त सद्देवः पितरोदन्नेति पितृनुपतिष्ठत इति ।

अत्राप्यविरोधाद्गृह-पिण्डावेक्षणाभ्यां उपस्थानस्य समुच्चयोऽनुसन्धेयः ।

अञ्जनाभ्यञ्जने तु वायुपुराणे ।

अञ्जनाभ्यञ्जनं दद्यात् सूत्रप्रणयनं तथा ।

काशैः पुनर्भवैः कार्यमश्वमेधफलं लभेदिति ॥

काशैरित्युपलक्षणं कुशादीनां । अतो विहितानां दर्भाणां पवित्र-
तणानां वा मध्ये यथाप्राशस्त्यं यथालाभं वा केनचिदेकेनाञ्जना-
भ्यञ्जने कर्त्तव्ये । अत्राञ्जनशब्देनाह्णोः प्रसाधनाय क्षमं किमपि
कृष्णवर्णं द्रव्यं लोकप्रसिद्धमेव । अभ्यञ्जनञ्च स्नेहद्रव्यम् । तदुभय-
द्रव्यमाधे क्रिये अञ्जनाभ्यञ्जनशब्दाभ्यामुच्येते ।

अत्रापेक्षिताः केचन विशेषा ब्रह्मवैवर्त्ते दर्शिताः ।

गृहीतैर्दर्भपिञ्जलैस्त्रिभिश्चैव यथाविधि ।

अपसव्यं पितृभ्यस्तु दद्यादञ्जनमुत्तमम् ॥

नामान्युच्चार्य पूर्वेषां वस्तार्थं सूत्रमेव च ।

एकं पवित्रं हस्ते तु पितृणाञ्च सकृत् सकृत् ।

तैलं मन्त्रेण दातव्यं पिण्डेभ्योभ्यञ्जनं हितं ॥

अत्रैकैकस्मिन् पिण्डे त्रिभिर्दर्भपिञ्जलैरञ्जनमित्येकोविशेषः । अप-
सव्यमित्यपरः । ‘उत्तमं’ श्रेष्ठं, त्रैककुदन्ददातीत्यर्थः । ‘नामान्युच्चार्य-
त्यत्र गोत्र-सम्बन्ध-नाम्नामुच्चारणं विवक्षितं । ‘एकं पवित्रं’ एकशिखं
पवित्रं, तत्करे गृहीत्वा पितृणां पिण्डेभ्यस्तेन पवित्रेण तैलरूपमभ्य-
ञ्जनमेकैकस्मिन् पिण्डे कल्पसूत्रादिप्रसिद्धेन मन्त्रेण सकृत्प्रदीयमानं
‘हितं’ श्रेयस्करं सम्पद्यते । अञ्जनमपि मन्त्रेणैव कार्यं । ‘सकृत्
सकृदिति दर्शयिष्यमाणेन त्रिस्तिरित्यनेन सह विकल्प्यते । अवतिष्ठते
वा यथाशाखं ।

अत्राञ्जने कण्ठोक्त्यैव त्रैककुदत्वरूपोविशेषोऽभ्यञ्जने तैलत्वावा-
न्तरोऽपि विशेषो ब्रह्मपुराणे दर्शितः ।

श्रेष्ठमाज्जस्तिककूदमञ्जनं नित्यमेव च ।

तैलं कृष्णतिलेभ्यस्तु यन्नात् सुपरिरचितमिति ॥

‘त्रिककुदं’ त्रिककुत्पर्वतोद्भवं नीलाञ्जनशब्देन लोके प्रसिद्धत-
रम् । तत्पिण्डोपचारे श्रेष्ठमाज्जर्मुनयः । ‘श्रेष्ठमाज्जरित्यभिधाना-
त्तदभावे कज्जलाभ्यनुज्ञा गम्यते ।

अत्राञ्जनाभ्यञ्जनयोः क्रमविशेषं मन्त्रज्ञाहाश्वलायनः ।

असावभ्यंक्षासावंच्चेति पिण्डेष्वभ्यञ्जनाञ्जने वासो दद्यादिति ।

विष्णुरप्याह ।

ततोऽसावस्यंच्चेत्यभ्यञ्जनं दद्यादसावंच्चेत्यञ्जनमिति ।

‘तत इत्यवनेजनानन्तरम् । ‘असावभ्यंच्चेत्यभ्यञ्जनं पिण्डोपरि
प्रतिपिण्डं दद्यात् । ‘असावित्यनेन सम्बोधनरूपेण पित्रादिगोत्र-
सम्बन्ध-नाम्ना ग्रहणं विवक्षितम् । ‘असावंच्चेति मन्त्रेण पिण्डोपरि
प्रतिपिण्डमञ्जनं दद्यादिति ।

राणायनीयसूत्रकृद्गोभिलस्तु वायुपुराणोक्तमेव क्रममनुसरन्मन्त्रा-
न्तरमाह ।

सद्येनैव पाणिना दर्भपिञ्जलीं गृहीत्वापसलविः पूर्वस्यां कर्ष्वां पिण्डे
निदध्यात् पितुर्नाम गृहीत्वासावेतत्त आञ्जनं येचात्र त्वानु यांश्च
त्वमनु तस्मै स्वधेत्यप उपस्पृश्यैवमेवेतरयोस्तथा तैलं तथा सुरभीति ।

‘दर्भपिञ्जली’ अञ्जनाभ्यक्तां । ‘सुरभि’गन्ध-माल्यादिकं ।

मैत्रायणीयपिण्डपितृयज्ञेऽप्येतत्क्रमसहितं मन्त्रान्तरं दर्शितम् ।
अञ्जनाक्ताः शलाकाः प्रतिपिण्डं निदधात्यंक्षासावित्यञ्जनेनाभ्यंक्षा-
सावित्यभ्यञ्जनेनेति ।

‘शलाकाः’ दर्भशिखाः ।

मानवमैत्रायणीयसूत्रेऽपि ।

अंश्वामावित्यञ्जनस्य प्रतिपिण्डं लेपं निर्मार्द्यभ्यंश्वामावित्यञ्जनस्येति ।
आहापस्तम्बः ।

अञ्जनाभ्यञ्जने वासश्च त्रिरनुपिण्डं दद्यात्तच्छ ततोऽभावांश्च
पितामहाभावांश्च प्रपितामहाभावित्याञ्जनमेवमभ्यञ्जनमभ्यंश्वेति मन्त्रं
सन्नमति, यदि नामानि न विन्द्यादाञ्जतां मम पितर आञ्जतां मम
पितामहा आञ्जतां मम प्रपितामहा इत्यञ्जनमेवमभ्यञ्जनमभ्यञ्जता-
मिति मन्त्रं सन्नमतीति । त्रिरनुपिण्डं दद्यादिति ।

‘अनुपिण्डं’ एकैकस्मिन् पिण्डे, ‘त्रिरिति त्रिवारं । अञ्जनादीनि
दद्यात् । ‘असाविति सम्बुद्धान्तानि पित्रादिनामान्युच्चार्य । यदि
आद्रकर्त्ता पित्रादिनामानि न जानीयात् तदा आञ्जतां मम पितर
इत्यादिप्रयोगः आञ्जनं दद्यात् । एवमेवाभ्यञ्जनं, एवमित्यूह्यमानपदे-
नाञ्जनमन्त्रेणैवोहमाह ‘अभ्यञ्जनमिति, ‘मन्त्रं सन्नमतीति । ‘सन्नमनं’
विपरिणामः । ऊर्जमित्यपेनिषिञ्चतीति । ऊर्जमिति प्रतीकग्रहणेन
मन्त्रोविनियुक्तः । स च “ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं
परिस्तुतं स्वधा स्य तर्पयत मे पितृन्” इति । अनेन मन्त्रेण पिण्ड-
मूलेषु तिलोदकनिषेचनं कार्यं । अस्य च व्याख्यानं हरिहरेण कृतं ।
अत्र सामर्थ्यादापद्रव्याधारः, हे आपः ! ‘स्वधा स्य पितृणां हवि-
र्भवय । ततश्च मम पितृन् तर्पयत । किं कुर्वन्त्यः । ऊर्जादि वहत्यः ।
‘ऊर्जं’ बलं प्राणान् शक्तिं वा । ‘अमृतं’ अमृतत्वकारणं सोमरसं
वीर्यं वा ‘घृतं’ आज्यं । ‘पयः’ क्षीरं, ‘कीलालं’ अन्नरसं । ‘परिस्तुतं’

सुगं । एवमनेकविधस्पृहणीयतमरसं वहन्त्योभूत्वा पितृणां अक्षयां
तन्निं कुरुतेत्यर्थः ।

कठानां आद्रुकल्पेत्वेतत्मन्त्रमाध्यन्तोदकनिषेचनस्य परिषेचन-
रूपतोक्ता । ऊर्जं वहन्तीरित्यपः परिषिच्येति ।

परिसमन्तात् त्यक्त्वा 'परिषिच्य', परिषेचनद्व्याप्रदक्षिणं कर्त्तव्यं
पिच्यत्वात् ।

आपस्तम्बगृह्ये तु त्रिः पिण्डपरिषेचनं । तत्र च मन्त्रान्तरमुक्तं ।
उत्तरयोदपात्रेण त्रिः प्रसव्यं परिषिच्येति ।

अस्यार्थः । पुत्तान् पौत्तानभितर्पयन्तीरपोमधुमतीरिमाः । स्वधा
पितृभ्यः अमृतं दुहाना आपोदेवीरुभयांस्तर्पयन्त्वित्येतया ऋचा
उदकपूर्णपात्रेण सर्वान् पिण्डान् प्रसव्यं त्रिः परिषिच्येदिति ।

विष्णुना तूर्जमित्यनेन मन्त्रेण सोदकस्यान्नस्य पिण्डानां समन्ता-
दप्रदक्षिणं विकिरणमुक्तम् ।

ऊर्जं वहन्तीरित्यनेन सोदकेनाप्रदक्षिणं पिण्डानां विकिरणं
हृत्वेति ।

श्रीताकार्यवर्णसूत्रे तु मन्त्रान्तरमहितमन्त्रेण परिविकिरणमुक्तं ।
इदमाशंसुनामिदमाशंसमानानामित्यन्त्रेण प्रसव्यं परिविकिरणमिति ।

पिप्पलादश्चाद्रुकल्पे तु पिण्डशेषान्नमिश्रतण्डुलप्रविकिरणमुक्तम् ।
इदमाशंसुनामिति शेषेण त्रिः प्रसव्यं तण्डुलान् प्रकिरेदिति ।

अन्नविकिरणानन्तरमाह विष्णुः ।

अर्घ्य-पुष्प-धूपानुलेपनान्नाद्यभक्ष्य-भोज्यानि निवेदयेदुदपात्रं
मधुं लाभ्यां मयुतञ्चेति ।

शालङ्कायनः पिण्डानां विकिरणं कृतार्थ-पुष्प-धूपानुलेपनान्ना-
भक्ष्य-भोज्यं निवेदयेदुदपात्रं मधु-घृत-तिलैः संयुक्तम् ।

आह पैठीनसिः ।

धूप-गन्ध-माल्यादर्श-प्रदीपाञ्जनादीनि चोपहरेत् ।

‘उपहरेत्’ उपहारीकुर्यात् । अत्राञ्जनादीनां पिण्डेभ्यः प्रदानं
व्याख्यातं ।

इतरेषां गन्धादिक्रमेण वस्त्रदानात् पूर्वं पिण्डेभ्योदानमाह व्याघ्रः ।

गन्ध-पुष्पाणि धूपञ्च दीपञ्च विनिवेदयेत् ।

एतद्दः पितरोवासो दशां दद्यात् पृथक् पृथगिति ॥

अयं हि शिष्टसमाचारानुगृहीतः पाठक्रमः शक्तोत्येव दर्शयित्वा-
माणानि पाठक्रमान्तराण्यविवक्षितानि कर्तुं ।

वृहस्पतिस्तु प्रत्यवनेजनात् पूर्वं गन्धादिदानमाह ।

दीप-धूपैर्माल्य-गन्धैस्तथा वस्त्राञ्जनादिना ।

समभ्यर्च्योदपात्रं तु तेषामुपरि निक्षिपेदिति ॥

‘उदपात्रमित्युदपात्रस्यमुदकं । आदिशब्देन भक्ष्य-भोज्य-फल-
ताम्बूलादि गृह्यते ।

अतएव देवलः ।

एवं निवेश्य पिण्डांस्तानलंकुर्याच्च पूर्ववत् ।

पक्वान्नेन बलिं तेभ्यः पिण्डेभ्योदापयेद् बुधः ॥

ततोदत्तबलिभ्यश्च पिण्डेभ्यो मन्त्रपूर्वकं ।

पिण्डपात्रेण तेनैव दद्यादाचमनोदकं ॥

‘पूर्ववत्’ पूर्वोक्तेनापसव्यादिविधिना । ‘बलिं’ उरुपहारः । ‘आ-
चमानोदकं’ प्रत्यवनेजनं ।

तथा ।

दक्षिणां सर्वभोगांश्च प्रतिपिण्डं प्रदापयेत् ।

भक्ष्यानूपानिचूँश्च व्यञ्जनान्यशनानि च ॥

‘दक्षिणाशब्देनाच रजत-हिरण्यादि ।

अत्र पिण्डप्रदानदिने सिद्धानां भोक्ष्यं भोज्यादीनां मध्ये कस्य-
चिदेकस्यापि पिण्डेभ्यो निवेदनमन्तरेण भक्षणे यजमानस्य दोषः
ब्रह्मस्मृति-ब्रह्माण्डपुराणयोरुक्तः ।

यत्किञ्चित्पच्यते गेहे भक्ष्यं भोज्यं विगर्हितं ।

अनिवेद्य न भोक्तव्यं पिण्डमूले कथञ्चन ॥

गन्धादिदाने सम्यजानुनिपातनादिरूपः कोपीतिकर्त्तव्यताविशेषो
मत्स्यपुराणे दर्शितः ।

गन्ध-धूपादिकं दद्यात् कुर्यात् प्रत्यवनेजनं ।

जाज्वाच्य सव्यं सव्येन पाणिना त्वप्रदक्षिणं ॥

पिच्यमानिधनात् कार्यं विधिवद्भर्मापाणिना ।

दीपं प्रज्वालनं तद्वत् कुर्यात्पुष्पार्चनं बुधः ॥

‘आनिधनात्’ आ आद्भसमाप्तेरपवादवर्जं ।

ब्रह्मवैर्त्ते तु गन्धादिदाने मन्त्रोदर्शितः ।

पिण्डान् परिक्षिपेत् सम्यगपसव्यमतन्द्रितः ।

एतदः पितरो देवा देवाश्च पितरः पुनः ।

पुष्प-गन्धादि-धूपानामेष मन्त्र उदाहृत इति ॥

पिण्डेभ्यो गन्ध-पुष्पादि दत्त्वा ब्राह्मणेष्वचान्तेषु यजमानेनायाच-
मनं कार्यं ।

तथा च मत्स्यपुराणे ।

गन्ध-धूपादिकं दद्यात् कृत्वा प्रत्यवनेजनं ।

दीपप्रज्वालनं तद्वत् कुर्यात् पुष्पाचनं बुधः ।

अथाचान्तेषु वाचम्य वारि दद्यात् सकृत् सकृत् ॥

वारिदानञ्च ब्राह्मणहस्तेषु “शिवा आपः सन्त्वित्यादिभिर्मन्त्रैः
कर्त्तव्यं । “अवधायावजिघ्रति यजमान इति । ‘अवधायेति प्रत्यवधाय ।
भूमौ निहितानुद्धृत्य स्यात्वा निधायेत्यर्थः । ‘अवजिघ्रति’ पिण्डानां
गन्धमुपलभेत । स चायं यजमानसंस्कारः । “अथावजिघ्रति प्रत्यवधाय
पिण्डान् स यजमानभाग इति शतपथवचनात् । ततश्च नाध्वर्युरव-
जिघ्रति । “अथावजिघ्रति प्रत्यवधाय पिण्डानिति प्रयोगषामर्थ्याद-
ध्वर्युरेव प्रत्यवधत्ते । क्वाप्रयोगान्नेति चेत्, स्यात् कालार्थत्वात् । यथा
निरूप्याज्यं प्रातर्दोहनमिति ।

मनुना तु प्रत्यवनेजनानन्तरं भूमिष्ठानामेव पिण्डानां क्रमेणा-
वघ्राणमुक्तं ।

उदकं निनयेच्छेषं शनैः पिण्डादिके पुनः ।

अवजिघ्रेच्च तान् पिण्डान् यथा न्युप्तान् समाहितः ॥

‘यथा न्युप्तानित्यनेन निर्वापक्रमेण पिण्डानामवघ्राणं दर्शितं ।
“उल्मुकसकृदाच्छिन्नान्यग्राविति । अत्र आदधातीति वाक्यशेषः ।
तत्र पूर्वं सकृदाच्छिन्नानि तत उल्मुकं । “सकृदाच्छिन्नान्यग्रावभ्या-
दधाति पुनरुल्मुकमपि सृजतीति शतपथश्रुतेः । सूत्रे त्वजादि-

त्वादल्पाक्षरत्वाच्चोल्लुमुकस्य पूर्वनिपातः । ‘अपि सृजतीति यस्मा-
दग्नेरुल्लुमुकमाहृतं तेन पुनः संयोजयतीत्यर्थः ।

आपस्तम्बेन त्वल्लुमुकापिसर्जने मन्त्रोदर्शितः ।

“अभून्नोद्भूतो हविषो जातवेदा आवाञ्छयातिसुरभीणि कृत्वा ।
प्रादात् पितृभ्यः स्वधया ते अस्थन्प्रजानन्नग्नेः पुनरप्तेतु देवानित्ये-
कोल्लुमुकं प्रत्यपि सृज्येति ।

गोभिलेन त्वेतेनैव मन्त्रेणोल्लुमुकाभ्युक्षणमुक्तं ।

अभून्नोद्भूतो हविषो जातवेदा इत्युल्लुमुकमङ्गिरभ्युक्ष्य इन्द्रं
पात्राणि प्रक्षाल्य प्रत्यभिहारयेदिति ।

आश्वलायन-पिण्डपितृयज्ञसूत्रे तु मनस्वतीजपानन्तरं पिण्डप्रवाहण-
मुक्तं ।

अथैतान् प्रवाहयेत् “परेतनः पितरः सोम्यासोगभीरेभिः
पथिभिः पूर्विणेभिः दत्तास्रभ्यं द्रविणेह भद्रं रयिञ्च नः सर्ववीरं
नियच्छतेति ।

‘प्रवाहयेत्’ हस्तेन युगपत्सर्वान् प्रवाहयेत् ।

आपस्तम्बेन तु प्रवाहणात् पूर्वमुपस्थानमुक्तं ।

“उत्तिष्ठत पितरः प्रेतशूरा यमस्य पन्थामनुवेता पुराणन्धत्ताद-
स्मासु द्रविणं यच्च भद्रं प्राणोन्नूताङ्गागधी देवतास्त्विति पितृनु-
त्यापयति “परेतपितरः सोम्या इति प्रवाहाण्या पितृन् प्रवाहयतीति ।

‘उत्त्यापयति’ हस्तेन युगपत् सर्वान् पिण्डान् भूमेः किञ्चिदुत्क्षि-
पेदित्यर्थः ।

मैत्रायणीयसूत्रेऽपि ।

प्रजापते न त्वदित्युत्तिष्ठत परेत पितर इति यजमानः प्रवाहणीं
जपति उभौ मनस्वतीर्मनोऽन्वाह्वामह इति तिस्रः वयं सोमत्रते तव
मनस्तनुषु विभ्रतः प्रजावन्तः सचेमहीति चाचन्नमीमदन्तेति चेति ॥

इत्याचमनादयः पदार्थाः ।

अथान्वाहार्यकाख्यश्राद्धाङ्गभूतं^(१) द्विजभोजनात् पूर्वकालीनम-
ग्निमत्कर्तृकं पिण्डप्रदानं ।

तत्रोपकरणसम्भरणं मात्स्य-पाद्मयोक्तं ।

पिण्डभूमौ प्रयत्नेन तिस्रः कर्षूश्च कारयेत् ।

ता वितस्त्रायतीः कार्याः चतुरङ्गुलविस्तृताः ॥

दर्वात्रयन्तु कुर्वीत खादिरं रजतान्वितं ।

अरन्निमात्रं परिस्रष्ट्व हस्ताकारायमुत्तमं ॥

‘कर्षूः’ अवटः । सा च कैश्चित् मलिलेन पूर्यते, कैश्चित् तत्र
पिण्डनिर्वापः क्रियते । त्रित्वाभिधानं पित्रादिवर्गपिण्डापेक्षया ।

‘दर्व्यः’ सुग्विशेषाः । ताश्च हविरुद्धरण-पिण्डप्रक्षेपणार्थाः क्रियन्ते ।

अग्नौकरणानन्तरञ्च तत्रैवोक्तं ।

प्राचीनावीतिना कार्यमतः सर्वं विजानता ।

षट् च तस्माद्भविष्येष्टात् पिण्डान् कृत्वा तथोदकं ॥

दद्यादुदकपात्रैस्तु मलिलं सव्यपाणिना ।

जलं त्रिः सव्यं यत्नेन दर्भयुक्तो विमत्सरः ॥

उदकपात्रेणोदकदानं कार्यं । अप्रादक्षिण्येन त्रिर्जलदानं परि-
षेचनाख्यं ।

विधाय लेखां यत्नेन निवापायावनेजनं ।
 दक्षिणाभिमुखः कुर्यात्ततोर्द्वीं निधाय वै ॥
 विधाय पिण्डमेकैकं दर्शयामाधाय च क्रमात् ।
 निनयेद्य दर्भेषु नाम-गोत्रानुकीर्त्तनैः ॥
 तेषु दर्भेषु तं हस्तं निमज्ज्यास्त्रेपभागिनां ।
 तथैव च बुधः कुर्यात् पुनः प्रत्यवनेजनं ॥
 षडष्टतन्ममकृत्य गन्ध-धूपार्पणादिभिः ।
 एवमाहृत्य तत्सर्वं वेदमन्त्रैर्यथोदितैः ॥
 ततः कृत्वान्तरे दद्यात्तत्पत्नीभ्यः कुशान् बुधः ।
 तद्वत् पिण्डादिकं कुर्यादावाहन-विसर्जने ॥
 ततो गृहीत्वा पिण्डेभ्यो मात्राः सर्वाः क्रमेण तु ।
 तानेव विप्रान् प्रथममाशयेत् यत्नतो नरः ॥

‘मात्रा’ लेशः ।

यस्माद्दत्ता हता मात्रा भक्षयन्ति द्विजातयः ।
 अन्वाहार्यकमित्युक्तं तस्मात्तच्चन्द्रसङ्गये ॥
 पूर्वं दत्त्वा तु तद्गृहे सपवित्रं तिलोदकं ।
 तत्पिण्डाद्यं प्रयच्छेत्तु स्वर्धैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥

आह मनुः ।

पिण्डेभ्यस्त्वल्पिकां मात्रां समादायानुपूर्वशः ।
 ता एव विप्रानासीनान् विधिवत् पूर्वमाशयेत् ॥
 तेषान्दत्त्वा तु हस्तेषु सपवित्रं तिलोदकं ।
 तत्पिण्डाद्यं प्रयच्छेत्तु स्वर्धैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥

शेषा त्वितिकर्त्तव्यता पूर्वोक्तपिण्डदानेन समाना वेदितया।
आश्वलायन-पिण्डपितृयज्ञसूत्रे पिण्डप्रवाहणमुक्तं।

अग्निं प्रत्येयादग्ने तमद्याश्वं न स्तोमैरिति गार्हपत्यं यदन्तरिक्षं
पृथिवीमुत द्यां यन्मातरं पितरं वाजिहिंसिमग्निर्मा तस्मादेनसो
गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु करोतु मामनेनसमिति।

प्रवाहणानन्तरमेवाह आपस्तम्बः।

प्रजापते न त्वदेतानिति यज्ञोपवीतिगार्हपत्यदेशं गच्छति यद-
न्तरिक्षमिति पङ्क्त्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति।

मैत्रायणीयसूत्रे।

परेत न पितर इति यजमानः प्रवाहणीं जपति। उभौ मन-
स्वतीर्मनोऽन्वाह्वामह इति तिस्रो वयं सोमव्रते तव मनस्तनुषु
विभ्रतः। प्रजावन्तः सचेमहीति चाक्षन्नमीमदन्तेति च प्रायतेम-
दधीमहीति गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति।

मानवमैत्रायणीयसूत्रे।

परेत नः पितरः सोम्यास इति प्रवाह्य इति प्रजापते न त्वदि-
त्येतथोपतिष्ठत्यक्षन्नमीमदन्तेति पुनरिति मनस्वतीर्जपन्नग्ने तमस्येत्ये-
तया गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति।

कठानां सूत्रे।

आते अग्न इति दक्षिणाग्निङ्गत्वा तस्मिन् समिध आधायावत्य
जपति मनोऽन्वाह्वामह इति तिस्रो यदन्तरिक्षमिति गार्हपत्यमिति।

शौनकाथर्वणपिण्डपितृयज्ञसूत्रे।

पिण्डनिर्वापानन्तरं। आपोऽग्निरित्यद्भिरग्निमवशिष्य पुत्रं पौत्र-

मभितर्पयन्तीरित्याचामत मम प्रततामहास्ततामहास्तताः सपत्नी-
कास्तृष्यन्त्वाचमन्तु । प्रसव्यं परिषिच्य वीरान्मे प्रततामहादत्त वीरान्मे
ततामहादत्त वीरान्मे पितरो दत्त पितृन् वीरान् याचते नमोवः
पितर इत्युपतिष्ठते अचन्नित्युत्तरस्त्वमवधूय पराप्राप्तेति पराप्राप
यथातः पित्र्योपवीति-यज्ञोपवीती यत्र इदं पितृभ्यः सह मनोभृ-
रिति मन उपाह्वयामि मन उपाह्वयन्ति मनोऽन्वाह्वयामहे नारा-
शंभेन स्तोमेन पितॄणां च मन्मभिः । आत एतु मजः पुनः क्रत्वे
दत्ताय जीवमेज्यो क्वच सूर्यं दृष्टे पुनर्नः पितरो मनो ददातु
दैव्योजनः जीवं व्रातं सचेमहि वयं सोमव्रते तव मनस्तनुषु विभ्रतः
प्रजावन्तः सचेमहि । ये समानाः सुमनसो जीवाजीवेषु मामकाः ।
तेषां और्मयि कल्यतामस्मिन् गोष्ठे शतं समा इति । यच्चरु-
स्थाल्यामोवावशिष्टं भवति । तस्योष्णं भक्ष्यं भक्ष्ययित्वा ब्राह्मणाय
दद्यात् । यदि ब्राह्मणो न लभ्येत स्वयमभ्यवहरेत् निजाय दा-
सायेत्येके पर्युत्तणिं समिधश्चादाय मा प्रगामेत्यावर्ज्यार्जं विभ्रदिति
गृहानुपतिष्ठते । रमध्वमाविभीत नास्मिन् गोष्ठे करिषिणः ऊर्जं
दुहानाः शुचयः शुचित्रताः गृहाजीवन्त उपवः सदेमः । ऊर्जं मे
देवा अददुः ऊर्जं मनुष्या ऊर्जं पितृभ्यः माहार्घमूर्जस्वन्तो गृहा
मम । पयो देवा अददुः पयो मनुष्या उत पयः पितृभ्यः माहार्घं
पयस्वन्तो गृहा मम । वीर्यं मे देवा अददुः वीर्यं मनुष्या उत वीर्यं
पितृभ्यः माहार्घं पयस्वन्तो गृहा ममेत्यन्तरूपातीत्यतोऽन्तोऽग्निरभ्यु-
क्ष्योयन्नो वसुवित्तमः । अस्योपमव्यं मारिषामा यं रचतु नः प्रजां ।
अस्मिन् सहस्रं पुष्पा समेधमानः स्वे गृहे । इमे समन्दिषीमह्या-

युग्मन्तः सुमेधसः त्वमग्ने ईडितः । आत्वाग्ने इधौमहीत्यभूदूत
 इत्यग्निं परिणयति । यदि सर्वः प्रणीतः स्याद्दक्षिणाग्नौ तदाहि-
 ताग्नेर्गृह्येऽप्यनाहिताहिताग्नेः । इदं चित्रे कृतमस्तीदं वित्तयाभि-
 पीतरश्चिन्वावेदन्निति योह यजते तं देवा विदुः, यो ददाति तं
 मनुष्याः, यः आद्धानि कुरुते तं पितरस्तं पितरः, इत्यन्वाहार्यान्त-
 र्भूतपिण्डदानं ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवौय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
 खण्डे आद्धकल्पे पिण्डदानप्रकरणं नाम पञ्च-
 दशोऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

अथ षोडशोऽध्यायः ।

अथ सुप्रेक्षितादयः पदार्थाः ।

अत्राह विष्णुः ।

ततः सुप्रोक्षितमिति आद्धदेशं प्रोक्ष्य दर्भपाणिः सर्वं कुर्यात् ।
‘तत इति पैतृकद्विजपुरःसरं हस्तप्रक्षालनपूर्वकमाचमनोदकं दत्त्वा ।
‘सर्वमिति वक्ष्यमाणमब्दवाचनादि ब्राह्मणविसर्जनान्तं ।
मानव-मैत्रायणीयसूत्रे ।

सुप्रोक्षितमस्त्वक्ष्यमस्त्वक्षताः सन्त्विति ।

एतच्च यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यमित्युक्तं नागरखण्डे ।

नमस्कृत्य पितृन् पश्चात् सुप्रोक्षितमतःपरं ।

कृत्वा सव्येन राजेन्द्र याचयित्वा वराशिषः ॥

‘आशिषः’ वक्ष्यमाणस्वरूपाः ।

अत्र पूर्वधृतपवित्राणामुच्छिद्योहतत्वेन द्विजैः परित्यक्तत्वात् सव्य-
वित्रकरत्वात् सुप्रोक्षितानन्तरं द्विजपाणिषु दर्भाः प्रदेयाः ।

आह कात्यायनः ।

आचान्तेषु उदक-पुष्पाक्षतानक्ष्योदकञ्च दद्यादिति ।

पाद्म-मात्स्ययोरपि ।

तथाचान्तेषु चाचम्य वारि दद्यात् सकृत् सकृत् ।

तथा पुष्पाक्षतान् पश्चादक्ष्योदकमेव च ॥

अक्षतशब्देन यथा उच्यन्ते ।

ब्रह्मपुराणे ।

आचान्तेषूदकं दद्यात् पुष्पाणि^(१) सयवानि च ।

यवोऽसीति पठेन्मन्त्रं अद्वा-भक्तिसमन्वितः ॥

यवदानञ्च वैश्वदेविकदिजहस्तेष्वेव । पित्र्यहस्तेषु तु तिल-
दानमेव कार्यं ।

तथाच ब्रह्मपुराणे ।

ततस्त्वभ्युक्ष्य तां भूमिं दत्त्वापः सुमनोऽर्चतैः ।

भतिलाम्बु पितृध्वादौ दत्त्वा दैवेषु साचतं ॥

‘तत इत्याचमनदानानन्तरं ।

अत्रोदकादिदाने मन्त्रानाहं ज्ञातातपः ।

अपां मध्ये स्थिता देवाः सर्वमप्सु प्रतिष्ठितं ।

ब्राह्मणस्य करे न्यस्ताः शिवा आपो भवन्तु नः ॥

लक्ष्मीर्वसति पुष्पेषु लक्ष्मीर्वसति पुष्करे ।

लक्ष्मीर्वसेत् सदा सोमे सौमनस्यं सदास्तु मे ॥

अर्चतं चास्तु मे पुण्यं शान्तिः पुष्टिर्धृतिश्च मे ।

यद्यत् श्रेयस्करं लोके तत्तदस्तु सदा मम ॥

अत्रोदकदानादौ यथालिङ्गं मन्त्राणां विभज्य विनियोगोऽनुसन्धेयः ।

अत्रोपाध्यायकर्क आह ।

इदमम्बु पुष्पाक्षतदानं देवेषु तु सव्येन । पित्र्ये ल-सव्येन कार्यं ।

केचित् पुनः पित्र्ये सव्येनेच्छन्ति । तन्न । पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः ।

पित्र्य इत्यतिदेशात् ।

(१) पुष्पाणीति ख० ।

शङ्खधरस्त्वाह ।

न ह्यत्रासुप्रभृतीनां पित्राद्युद्देशेन दानं क्रियते किन्तु हस्ते प्रचे-
पमात्रं अतोऽस्य पितृर्थत्वाभावात् सव्येनैव कर्त्तव्यतोचितेति ।

तथा च वृद्धशातातपः ।

ततः पुष्पाणि सव्येन सोदकानि पृथक् पृथक् ।

दर्भपाणिः प्रदद्यात्तु यतवाक्काय-मानस इति ॥

हस्तदत्तानां चासु-पुष्पात्तनानां चिरधारणप्रयोजकभाविकार्या-
भावान्न दैवकृतकार्याणां कस्मिंश्चिच्छुचौ देशे विप्राः प्रचेपं कुर्युः ।
ततः पुनरपि तेषां दानं कर्त्तव्यं ।

तथा च मत्स्यपुराणे ।

आचान्तेषु पुनर्दद्यात् जल-पुष्पात्ततोदकम् ।

दत्ताग्नीः प्रतिगृह्णीयाद्विजेभ्यः प्राङ्मुखो बुधः ॥

पुनःशब्देन पूर्वमप्यस्य दानं सूचितं । आग्नीरित्याग्निषः ।

मत्स्यपुराणवचने पाठान्तरम् ।

ततः स्वधावाचनिकं विश्वेदेवेषु चोदकं ।

दत्ताग्नीः प्रतिगृह्णीयाद्विजेभ्यः प्राङ्मुखो बुधः ॥

आग्निषां याचने तत्प्रदाने च वाक्यं तत्रैव दर्शितम् ।

अघोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्ते पुनर्द्विजैः ।

गोत्रं तथा वर्द्धतां नस्तथेत्युक्तः स तैः पुनः ॥

दातारोनोऽभिवर्द्धन्तामन्नं चैवेत्युदीरयेत् ।

एताः सत्याग्निषः सन्तु सन्वित्युक्तश्च तैः पुनः ।

स्वस्तिवाचनिकं कुर्यात् पिण्डानुद्धृत्य भक्तिः ॥

मनु-विष्णू ।

विष्टज्य ब्राह्मणांस्तांस्तु नियतो वाग्यतः शुचिः ।

दक्षिणान्दिशमाकाङ्क्षन् याचेतेमान् वरान् पितृन् ॥

दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ।

अद्धा च नो माव्यगमद्वज्रदेयञ्च नोऽस्त्विति ॥

‘विष्टज्य’ यथासुखं विहाराय पीठेभ्यः समुत्थायानुव्रजंश्चरणचालनमण्डलसमीपमानीय, दक्षिणान्दिशमवलोकयन् दातारो नोऽभिवर्द्धन्तामित्यादिकान् वरानभिलषितानि पितृभ्यः ‘याचेत’ प्रार्थयेत । दातार इत्यादि वज्र देयञ्च नोऽस्त्वित्यन्तमुक्ताह बौधायनः ।

अन्नञ्च नो वज्र भवेदतिथींश्च लभेमहि ।

याचितारश्च नः सन्तु मा च याचिष्म कञ्चन ॥

वरयाचने क्रियमाणे ब्राह्मणैः प्रतिवचनं वरप्रदानवाक्यमुच्चारणीयं । तद्यथा सन्त्वघोराः पितरः । वर्द्धतां वो गोत्रं । अभिवर्द्धन्तां वो दातारः । अभिवर्द्धन्तां वो वेदाः । अभिवर्द्धतां वः सन्ततिः । मा विगमदः अद्धा । अस्तु वो वज्र देयं । भवतु वो वज्रन्नं । लभध्वमतिथीन् । सन्तु वो याचितारः । मा याचध्वं कञ्चन । सन्त्वेताः सत्या आशिष इति । अत्र पूर्वप्रदर्शितैर्मत्स्यपुराणे विसर्जनात् प्रागेव प्राङ्मुखेन ब्राह्मणेभ्यो वरयाचनं कर्त्तव्यमित्युक्तम् ।

मनु-विष्णुभ्यान्तु विसर्जनानन्तरं दक्षिणमुखेन पितृभ्यश्च कार्यमित्युक्तम् । तदेवं विरोधे विकल्पः शाखाभेदेन व्यवस्था वा वेदितव्या । द्विवारं वरयाचनं कर्त्तव्यम् ।

अत्राह संहकारः ।

दातार इति याचोक्ता वरायं प्रार्थना स्यूतौ ।
 तां सुरप्रीतिसम्प्रश्नात् प्राक्प्रचेतास्तु मन्यते ॥
 याज्ञवल्क्यस्तथा वक्ति प्रश्ने निर्वर्त्तिते सति ।
 पारस्करः स्वस्ति वाच्यं कृत्वाशीर्वचनं^(१) जगौ ॥
 विसर्जितेषु विप्रेषु वशिष्ठेषु मनुर्जगौ ।
 यान्यत्र कालभेदेन कर्माणि मुनयोजगुः ॥
 खगटह्योक्तानुसारेण विकल्पस्तेषु युज्यते ।
 न गृह्यादिसूतिर्येषां आह्वादावुपलभ्यते ।
 कर्तुमर्हन्ति ते कृत्स्नं यस्य कस्य मुनेर्मतं ॥

अत्र यद्विसर्जनात्पूर्वं वरयाचनं तन्मत्स्यपुराणोक्तप्रकारकं । यत्
 पुनस्तदनन्तरं तन्मनु-विष्णूक्तप्रकारं कार्यमिति विवेकः । अथवैतथोः
 प्रकारयोः साम्प्रिकान्मिककर्तृकआह्वानभेदेन व्यवस्था । अत एव साम्प्रिक-
 कआह्वानमधिकृत्य मत्स्यपुराणे एवोक्तं ।

विसर्ज्य ब्राह्मणांस्तांस्तु तेषां कृत्वा प्रदक्षिणं ।

दक्षिणां दिशमाकाङ्क्षन् पितृन् याचेत साम्प्रिकः ॥

अत्र यदा प्राङ्मुखोवरयाचनग्रहणं कुर्यात्तदायज्ञोपवीत्येव, यदा
 तु दक्षिणामुखस्तदा प्राचीनावीतीति विवेच्यं । यदा तु पितृन् प्रार्थयते
 तदा पितृणां समुखेऽपि परोक्षवन्निर्देशप्रसङ्गादधोरत्वसङ्गावदुर-
 भिप्रायानौचित्यापाताच्चाधोराः पितरः सन्वित्येतावतो लोप इति
 कश्चित् ।

आह शातातपः ।

(१) कृत्वाशीर्वचनमिति । ग० ।

अभिप्रेतार्थसिद्ध्यर्थमिष्टान् कामांस्तु वाचयेत् ।
 दीर्घाः स्वर्यहया नद्यो विष्णोस्त्रीणि पदानि च ।
 एवमेषां प्रमाणेन दीर्घमायुरवाप्नुयां ॥
 दक्षिणायाञ्च सर्वत्र बज्रदेयं तथास्तु नः ।

एवमस्त्विति तैर्वाच्यं मूर्द्धा ग्राह्यञ्च तेन तत् ॥

आशीःप्रतिग्रहानन्तरं यजमान-तत्पुत्र-पौत्रादयः पिण्डदेवता-
 नमस्करणं कुर्युरिति कश्चित् । इह ब्राह्मणविमर्जनात्पूर्वकालमन्वा-
 यस्याशीःप्रतिग्रहस्यानन्तरं पिण्डोद्धरणं कृत्वा स्वस्तिवाचनं कार्य-
 मिति यद्यपि पूर्वाक्तमत्यपुराणवाक्ये दर्शितं तथापि स्वस्तिवाचनात्
 पूर्वं पात्रचालनं कर्त्तव्यं ।

अत एव प्रचेताः ।

ततस्तु स्थापयेत् पिण्डान् विप्रपात्राणि चैव हि । इति ।

अकृत्वा तु पात्रचालन-स्वस्तिवाचने दोषमाह नारायणः ।

अचालयित्वा तत्पात्रं स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।

निराशाः पितरस्तेषां श्रद्धा यान्ति यथागति ॥

वृहस्पतिरपि ।

भाजनेषु च तिष्ठत्सु स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।

तदन्नमसुरैर्भुक्तं निराशैः पितृभिर्गतैः ॥

भविष्योत्तरेऽपि ।

भाजनेषु च तिष्ठत्सु स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।

तेषां निराशाः पितरो भवेयूराचमार्दिताः ॥

पात्रचालने कांश्चित् कर्त्तव्येनोपदिश्य कांश्चिन्निषेधति जातृकर्णः ।

पात्राणि चालयेच्छाद्धे स्वयं शिष्योऽथवा सुतः ।

न स्त्रीभिर्न च बालेन नामजात्या कथञ्चन ॥

नागरखण्डेऽपि ।

न स्त्रीभिर्न च बालेन नान्येनैव च केनचित् ।

आद्धे पिण्डञ्च पात्रञ्च स्वयमेव प्रचालयेत् ॥

पात्राण्युत्थापयेदित्यनुवृत्तावाह प्रचेताः ।

स्वयं पुत्रोऽथवा यश्च वाञ्छेदभ्युदयम्परं ॥

न स्त्रियो न च बालश्च नान्यजातिर्न चाव्रतः ।

आद्धे भोजनपात्राणि स्वयमेव प्रचालयेत् ॥

‘स्वयमिति पुनर्वचनमादरार्थं । ‘अन्यजातिः’ यजमानजातिमपेक्ष्य
हीनजातिमान् । ‘अव्रतः’ अनुपनीतः, अनुपनीतग्रहणेनैव बालस्यापि
निवृत्तौ सिद्धायां बालग्रहणमुपनीतादेरप्यज्ञस्य निवृत्त्यर्थं । अज्ञे-
ऽपि बालशब्दप्रयोगदर्शनात् ।

भविष्योत्तरे ।

चालयेद्विप्रपात्राणि स्वयं शिष्योऽथवा सुतः ।

न स्त्री प्रचालयेत्तानि हीनजातिर्नचाग्रजः ॥

‘अग्रजः’ ज्येष्ठभ्राता, यजमानमपेक्ष्याधिकवयस्को वा, ब्राह्मणो
वा, स च स्वापेक्षया हीनजातीयेन चत्रियादिना आद्धे क्रियमाणे
पात्राणि न चालयेत् । एतच्च प्रायेणोत्तमजातीयोपलक्षकं भवितु-
मर्हति । अत्र स्वस्तिवाचनादिविभर्जनान्तेषु पदार्थेषु नानाक्रमसं-
ग्रहार्थमविच्छिन्नान्येव वचनानि लिख्यन्ते ।

‘पात्रचालनानन्तरमाह याज्ञवल्क्यः ।

स्वस्तिवाच्यं ततः कुर्यादक्षथोदकमेव च ।

दत्त्वा तु दक्षिणां शक्त्या स्वधाकारमुदाहरेत् ॥

वाच्यतामित्यनुज्ञातः प्रकृतेभ्यः स्वधोच्यतां ।

ब्रूयुरस्तु स्वधेत्युक्ते भूमौ सिञ्चेत्ततो जलं ।

विश्वेदेवाः प्रीयन्तां विप्रैश्चोक्त इदं जपेत् ॥

दातारो नाऽभिवर्द्धन्तामित्यादि ।

इत्युक्तोक्ता प्रिया वाचः प्रणिपत्य विसर्जयेत् ।

वाजे वाज इति प्रीतः पिण्डपूर्वं विसर्जनं ॥

यस्मिंस्ते संस्त्रवाः पूर्वमर्घ्यपात्रे निवेशिताः ।

पिण्डपात्रं तदुत्तानं कृत्वा विप्रान् विसर्जयेत् ॥

‘स्वस्तिवाच्यं’ स्वस्तिवाचनं । तच्च ॐ स्वस्ति भवन्तो ब्रुवन्त्वित्येवं-
विधप्रेषरूपमेके मन्यन्ते । स्वस्तीति ब्रूते त्वेवंरूपमपरे । पारस्करेण
स्वस्ति भवान् ब्रूहीत्युक्तं । ब्राह्मणैश्च ॐ स्वस्तीति वक्तव्यं । ततः पुरु-
रवोमार्द्रवःसंज्ञकानां विशेषां देवानां दत्तं आद्रमक्षय्यमस्त्वित्यभि-
धाय वैश्वदेविकस्यैकैकस्य द्विजस्य हस्ते कुश-यवसहितं जलं प्रक्षिपेत् ।
विप्रैश्चास्त्वक्षय्यमिति वक्तव्यं । ततः षष्ठ्यन्तपित्रादिगोत्र-सम्बन्ध-नामा-
भिधानपूर्वकं दत्तं आद्रमक्षय्यमस्त्वित्युच्चार्य्य क्रमेण पृथक् पित्र्यविप्र-
करेषु जलं निषिञ्चेत् विप्रैश्चास्त्वक्षय्यमिति वक्तव्यं ।

अत्राह वृद्धशातातपः ।

पितॄणां नाम-गोत्रेण करे देयन्तिलोदकं ।

प्रत्येकं पितृतीर्थेन अक्षय्यमिदमस्त्विति ॥

ततो रजतवर्जं सुवर्णादिद्रव्यरूपां साम्यगुणतारतम्यं पुरस्कृत्य

वैषम्येण वा यथाशक्ति वैश्वदेविकद्विर्जम्भो दक्षिणाप्रकरणोक्तप्रकारेण
दक्षिणां दत्त्वा पित्र्येभ्यो रजतमयीं सुवर्णादिद्रव्यमयीं वा यथा-
विभवन्त्येव तां दद्यात् । ततः स्वधां वाचयिष्य इति विप्रान् अनु-
ज्ञाप्य तैश्च वाच्यतामित्यनुज्ञातोऽमुकगोत्रेभ्योऽमुकपितृभ्योऽमुकश-
र्जभ्यः सपत्नीकेभ्यो वसुरुपेभ्यः स्वधोच्यतामित्यभिदधीत ।

अथच्च स्वधावाचनप्रश्नोत्तरप्रकारोऽत्रिणा दर्शितः ।

वाचयिष्ये स्वधां प्रश्नमित्यङ्कुर्याद्विजातिषु ।

वाच्यतामित्यनुज्ञान्तु प्रीता दद्युः समाहिताः ॥

वदेच्च तांस्ततोविप्रान् पित्रादिभ्यः स्वधोच्यतां ।

अस्तु स्वधेति तैः प्रोक्ते निषिच्योदीर्य नित्यशः ॥

दर्शयिष्यते चायं प्रकारः कात्यायन-गोभिलवचनाभ्यां ।

विप्रैश्च अस्तु स्वधेत्युक्ते सत्यूजं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कौलालं परिसृतं
स्वधा स्पर्शयत मे पितृन् इत्येतां मन्त्रं उच्चार्य भूमौ जलधारां पातयेत् ।
एतच्च सविशेषमुक्तं कालिकापुराणे ।

भूमौ किरिच्छन्नेर्वत्स धाराञ्चैव तिलोदकीं ।

शुचिर्भूत्वा ततोयाचेत् विसर्ज्य च द्विजानिदं ॥

अत्र केषाञ्चित् आङ्गकल्पे ऋचे त्वा ऋचे त्वा सम्यक् स्वन्ति
सरितोऽग्रे धेना अन्तर्हृदा मनसा पूयमानाः घृतस्य धारा अभिवा-
कशीमि हिरण्यमयोवेतसोमध्ये आसां तस्मिन् सुपर्णे मधुमत्कुलापी
भजन्नास्ते मधुदेवताभ्यः । तस्य सते हरये सप्ततीरस्वधान्दुहानां अमा-
न्तरथं धारामित्यनेन मन्त्रेण स्वधाधाराप्रपातनमुक्तं । अत्रैके धारानि-
षेधनानन्तरं स्वधा सम्यद्यतामिति भवन्तो ब्रुवन्त्विति यजमानेनो-

क्ते सम्पद्यतां स्वधेति ब्राह्मणैर्वक्तव्यमित्याहुः । केचिच्चार्यपात्रस्थित-
पवित्रसहितान् भूमौ दर्भानास्तीर्थं तत्र स्वधोदकनिषेचनं कुर्वन्ति ।
कात्यायनवचने चैतद्दर्शयिष्यते । केचित्तु पिण्डानामुपरि स्वधोदकं
निषिञ्चन्ति ।

उक्तं च मत्स्यपुराणे ।

स्वधावाचनिकं सर्वं पिण्डोपरि समाचरेदिति ।

केचिच्चार्यसंस्ववजलेन स्वधावाचनमाचरन्ति ।

उक्तं च ब्रह्माण्डपुराणे ।

ततः संस्ववपात्रेभ्यो जलमादाय चार्चितं ।

ऊजं वहन्तीश्च जपन् पिण्डांश्चाप्यवमिञ्चति ॥

अत्रात्रि-विष्णु-मनुभिः स्वधावाचनप्रशंसा दर्शिता ।

स्वधास्त्विति च तं ब्रूयुः ब्राह्मणास्तदनन्तरं स्वधाकारः पराङ्माश्रीः
सर्वेषु पितृकर्मसु ।

विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति यजमानेन वैश्वदेविकान् विप्रान् प्रत्युक्ते
विप्रैश्च प्रीयन्तां विश्वेदेवा इति वक्तव्यं ।

प्रीतिवाचने प्रकारविशेषो ब्रह्मवैवर्ते दर्शितः ।

सव्यवद्देवतीर्थेन यवोदकमथो ददेत् ।

विश्वेदेवाश्च यज्ञेस्मिन् प्रीयन्तामित्युदाहरेत् ।

ददेत वैश्वदेविकद्विजहस्ते आद्रकर्त्ता । तदनन्तरं प्रीयन्तामिति
पित्र्यविप्रान् प्रति यजमानेनोक्ते सति विप्रैश्च प्रीयन्तां पितर इति
वक्तव्यं । तदनन्तरं “दातार इत्यादिकमाश्रीःश्लोकं पठेत्^(१) । इत्युक्त्वा

दातार इत्यादिकं श्लोकमुक्त्वा धन्योऽहमनुगृहीतोऽहं भवद्भिर्मदनु-
ग्रहार्थमेतावतं क्लेशमङ्गीकृतवन्तो भवन्तः यथाकथञ्चित् सम्पादिते-
नाशनेन यूयमेवंविधाः अमं प्रापिताः स्य तदस्माकं सर्वं भवद्भिः
क्षन्तव्यं । भवत्प्रसादादद्य मे पितरः स्वर्गलोकं प्राप्ता इत्यादिरूपा
द्विजान् प्रति प्रिया वाचश्च वदेत् ।

बृहस्पतिप्रोक्तः प्रियवाग्रूपोमन्त्रश्च जप्तव्यः ।

स च ।

अद्य मे सफलं जन्म भवत्प्रादाभिवन्दनात् ।

अद्य मे वंशजाः सर्वे यातावोऽनुग्रहाद्विवं ॥

पत्र-शाकादिदानेन क्लेशिता यूयमीदृशाः ।

तत्क्लेशजातं चित्तन्तु विस्मृत्य क्षन्तुमर्हयेति ॥

तदनन्तरं सर्वं सम्पूर्णमस्त्विति विप्राः प्रार्थयितव्याः ।

तथा च विष्णुः ।

मन्त्रहीनं क्रियाहीनं सम्पद्धीनं द्विजोत्तमाः ।

आर्द्धं सम्पूर्णतां यातु प्रसादाद्भवतां ममेति ॥

विप्रैश्च सर्वं सम्पूर्णमित्युक्त्वा अन्नगुणप्रशंसा कर्त्तव्या ।

तथा च वसिष्ठः ।

आर्द्धावसाने कर्त्तव्या द्विजैरन्नगुणस्तुतिरिति ।

अत्र गुणस्तुतिः मधुरादिगुणानां पृथक् पृथक् न कर्त्तव्या किन्तु
शोभनं हविरित्येवमेव ।

तथा च स्मृतिः ।

हविर्गुणा न वक्तव्या वक्तव्यं शोभनं हविरिति ।

तदनन्तरं भूमौ जानुनी निधाय तान् विप्रान् प्रणम्य विसर्जयेत् ।
तथा च विष्णुधर्मेत्तरे ।

जानुभ्यामवनिङ्गत्वा प्रणिपत्य विसर्जयेदिति ।
विसर्जनं नाम ब्राह्मणानामासनेभ्य उत्थापनं ।
अत एव मार्कण्डेयः ।

वाजे वाजेति हृत्याप्य कृत्वा चैषां प्रदक्षिणं ।
एतच्च न्युञ्जीकृतपितृपात्रोत्तानं कृत्वा कर्त्तव्यं । तच्च “वाजे वाजे
वत वाजिनो नो धनषु विप्रा अमृता ऋतज्ञाः ।

अस्य मध्वः पिवत मादयध्वं तप्ता यात पथिभिर्देवयानैः” । इत्येतं
मन्त्रमुच्चारयता कर्त्तव्यं ।

शौनकेन तु ।

उपचीर्यां स्वधेति विसृजेदसु स्वधेति चेत्युक्तं ।

मैत्रायणीयसूत्रे तु ।

प्रणवमुक्त्वा स्वधास्त्विति विसर्जयेदिति ।

दर्भाग्रेण विसर्जनं कर्त्तव्यं ।

तथा च मत्स्यपुराणे ।

वाजे वाज इति जपन् कुशाग्रेण विसर्जयेत् ।

अपसव्येन कर्त्तव्यं सर्व्वं आर्द्धं यथाविधि ।

सूक्त-स्रोत्रजपं कृत्वा विप्राणाञ्च विसर्जनं ॥

कुशाग्रेणैकैकं ब्राह्मणं दक्षिणकरेण स्पृशन्नुत्थापयेदित्यर्थः । अत्रै-
कैकस्मिन् ब्राह्मणे मन्त्रं परिसमाधेकैकस्य ब्राह्मणस्योत्थापने क्रियमाणे
वह्मणां युगपदेकप्रेषान्वयेनैवे पपद्यमानं यातेति मन्त्रगतं बह्वचनम-

विवक्षितं स्यात् । अतः क्रमेण सर्वान् दर्भाद्येण स्पृशन् सकृन्मन्त्रमुच्चारयन्
युगपत्पित्रान् पूर्वमुत्थाप्यानन्तरं वैश्वदेविकानुत्थापयेत् । तदनन्तर-
मेवं मातामहेऽप्युत्थापयेत् ।

अत एव विष्णुधर्मोत्तरे ।

पश्चादिसर्जयेद्देवान् पूर्वं पैतामहान् द्विजान् ।

मातामहानामप्येवं सह देवैः क्रमः स्मृतः ॥

प्रचेता अपि ।

सस्त्रिवाच्यं ततः कृत्वा पितृपूर्वं विसर्जनं ।

अत्र विप्राणामुत्थापनेनैव तत्रावाहितदेव-पितृणामप्युदासनं
बिद्भुमिति । यद्यपि तत् स्मृतिषु पृथक् नोक्तं तथापि तदनुसन्धानार्थ-
मुत्तिष्ठत पितरोदेवैः सहेति वक्तव्यं ।

अथथोदकमुक्त्वाह कात्यायनः ।

अधोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्ते, गोत्रं वर्द्धतां वर्द्धतामित्युक्ते,
दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च अद्धा च नो मा व्यगम-
दङ्गदेयञ्च नोऽस्त्विति आशिषः प्रतिगृह्य स्वधावाचनीयान् सपवि-
त्रान् कुशानास्तीर्य स्वधां वाचयिष्य इति पृच्छति वाच्यतामित्यनु-
ज्ञातः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमाता-
महेभ्यः वृद्धप्रमातामहेभ्यश्च स्वधोच्यतामित्यमु स्वधेत्युच्यमाने स्वधा-
वाचनीयेष्वपो निषिञ्चत्युत्तानं पात्रं कृत्वा यथाशक्ति दक्षिणान्दद्या-
द्विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति दैवे जपित्वा वाजे वाज इति विसृज्यामा-
वाजस्येत्यनुब्रज्य प्रदक्षिणीकृत्योपविशेत् ।

अत्र साम्प्रदायिका व्याचक्षते । स्वधावाचनार्थमुपकल्पिताः कुशाः

‘स्वधावाचनीयाः’ पवित्राण्यर्घ्यपात्रस्थितानि आस्तीर्य पिण्डानामुत्तरतो दक्षिणाग्रान् तेषु पिण्डावनेजनपात्रस्थितमुदकं दक्षिणकरे गृहीत्वा ऊर्जं वहन्तीरित्यादिकं मन्त्रमुच्चार्य दृश्यतेति त्रिरक्ता पितृतीर्थेन निषेचनीयं । विसर्जने कृते गृहान्निर्गच्छतो ब्राह्मणानामावाजस्येत्येतत्प्रतीकवता मन्त्रेणानुव्रज्य द्वारमागतान् पादप्रक्षालनमण्डलप्रदेशे चोर्ध्वभूताननेनैव मन्त्रेण प्रदक्षिणीकृत्य “आयुः प्रजां धनं विद्यां स्वर्गं मोक्षं सुखानि च । प्रयच्छन्तु तथा राज्यं प्रीता नृणां पितामहाः” ॥ इत्यादिका ब्रह्मपुराणोक्ता आशिषः प्रतिगृह्य तानुपवेश्योपविशेत् । ब्रह्मवैवर्ते ।

दद्यादयाचयजलं तिलाज्य-मधुमंयुतं ।

दरिद्रेऽपि यथाशक्त्या दद्याद् विप्रेषु दक्षिणं ॥

चमाप्य विप्रान् ब्रूयान्तु प्राञ्जलिः स च शश्वतान् ।

अधोराः पितरः सन्तु मां प्रतीतिसमाहितः ॥

ते च तं प्रणतं ब्रूयुर्भवन्तु च सनातनाः ।

पितृभिस्तृष्टैस्तृष्टैश्च मामकं सुसमाहितैः ।

गोत्रं प्रवर्द्धतां पुत्र जननारोग्य-पुष्टिदैः ॥

ततस्ते ऊचुः सर्वेऽपि वर्द्धतामिति सादरं ।

प्राञ्जलिश्च ततः प्राह स च तत्सत्यवादिनः ॥

दातारोनोऽभिवर्द्धन्तामन्नञ्च न इतीव हि ।

एवमस्त्विति ते तच्च कथयन्ति समाहिताः ॥

अथ चैवङ्कृते विप्रो ब्रूयाच्च जलपूर्वकं ।

विश्वेदेवाश्च प्रीयन्तामिति मन्त्रं समाहितः ।

एवमस्त्विति ते तच्च कथयन्ति प्रहृष्टवत् ॥

विमर्जयेच्च पितरो वाजे वाज इति स्मरन् ।

अनुव्रजेत्पितृन् सर्वान् सुपुण्यं विमुखं स्थितान् ॥

आमावाजेति मन्त्रन्तु पठित्वा च प्रदक्षिणं ।

द्वारोपान्ते ततः कृत्वा संयतः प्रविशेद्गृहे ॥

आमावाजस्येत्यादिकन्तु ममग्रं मन्त्रमाह गोभिलः ।

अधोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्ते, गोत्रं नो वर्द्धतां वर्द्धतामित्युक्ते
स्वधानिनयनीयान् सपवित्रान् कुशानास्तीर्थं स्वधां वाचयिष्य इति
पृच्छति वाच्यतामित्यनुज्ञातः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यो-
मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो वृद्धप्रमातामहेभ्यश्च स्वधोच्यतामित्यस्तु
स्कधेत्युच्यमाने स्वधानिनयनीयेषु धारान्दद्यादूर्जं वहन्तीरिति, विश्वे-
देवाः प्रीयन्तामिति दैवे वाचयित्वा पिण्डपात्राणि चालयित्वा यथा-
शक्तिं दक्षिणां दद्यात् । दातारो न इत्याद्या आशिषः प्रतिगृह्य वाजे
वाज इति विमृज्य “आमावाजस्य प्रसवोजगम्या द्यावा पृथिवी विश्व-
रूपे । आमागन्तां पितरा मातरा चामासोमोऽमृतत्वेन गम्यात्” ॥
इत्येतयानुव्रज्याभिवाद्य प्रदक्षिणीकृत्य वामदेव्यङ्गीत्वोपविशति ।
वामदेव्यं नाम साम तङ्गीत्वा । छन्दोगविषयमेतत् । ब्राह्मणानुपवेशो-
पविशेद्यजमानः ततस्त्रांस्त्रास्त्रूलदानादिना परितोषयेत् । तदनन्तरं
च तेषां स्वस्थानगमनार्थं पुनर्विमर्जनं कार्यं ।

तथा च शातातपः ।

ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु शक्त्या दद्याच्च दक्षिणां ।

प्रतिगृह्याशिषन्तेषां कृत्वा विप्रान् प्रदक्षिणं ॥

ततः प्रदक्षिणीकृत्य पुनस्तेषां कृताञ्जलिः ।

उक्ता चैव प्रियां वाचं प्रणिपत्य विमर्जयेत् ॥

अस्य च विमर्जनस्य द्विजचरणावमर्दनपूर्वकत्वं कियदध्वानुव्रजन-
वैशिष्ट्यञ्चोक्तं नागरखण्डे ।

पादावमर्दनं कृत्वा आसीमान्तमनुव्रजेत् ।

‘आसीमान्तं’ खण्डहसीमापर्यन्तं ।

मत्स्यपुराणे त्वनुव्रजने मर्यादान्तरं विशेषान्तरमहितमुक्तं ।

वहिः प्रदक्षिणं कुर्यात् पदान्यष्टावनुव्रजेत् ।

बन्धुवर्गेण सहितः पुत्रभार्यासमन्वितः ॥

अनुव्रज्य निवर्त्तते ।

अत्र विमर्जने क्रमविशेषो निवर्त्तने ब्राह्मणानुज्ञायहणञ्चोक्तं
वाराह-विष्णुपुराणयोः ।

विमर्जनञ्च प्रथमं पित्र्ये मातामहेषु च ।

विमर्जयेत् प्रीतिमनाः समान्याभ्यर्च्य तांस्ततः ।

निवर्त्तेताभ्यनुज्ञात आधारात्ताननुव्रजेत् ॥

मार्कण्डेयपुराणेऽपि ।

विमर्जयेत् प्रियाण्युक्ता प्रणिपत्य च भक्तिः ।

आधारमनुगच्छेत्तु आगच्छेच्चानुमोदितः ॥

‘अनुगच्छेत्’ ब्राह्मणाननुव्रजेत् । ‘आधारं’ निवेशनद्वारपर्यन्तं ।

‘अनुमोदितः’ ब्राह्मणैरनुज्ञातः ।

अत्र नागरखण्डे ।

अत्रयादयः पदार्थाः स्वधावाचनप्रकारान्तरमहिता दर्शिताः ।

अक्षयं सलिलं देयं षष्ठ्या चैव ततः परं ।
 पवित्राणि समादाय ॐ स्वधेति च कीर्त्तयेत् ॥
 अस्तु स्वधेति तैरुक्ते पिण्डोपरि विनिक्षिपेत् ।
 ततो मधु समादाय पायसञ्च तिलोदकं ॥
 ऊर्जं वेति च मन्त्रेण पितृणामुपरि क्षिपेत् ।
 उत्तानमथ पात्रन्तु कृत्वा दद्याच्च दक्षिणां ॥
 हिरण्यं देवतानाञ्च पितृणां रजतं तथा ।
 ततः स्वस्त्युदकं दद्यात् पितृपूर्वञ्च सव्यतः ।
 ततः कृत्वाञ्जलिर्भूत्वा प्रार्थयेत् पार्थिवोत्तम ।

दातारो नोऽभिवर्द्धन्तामित्यादि ।

वाजेवाजे वतेत्येवं विष्टजेत्तान् द्विजेत्तमान् ।
 आमावाजस्येत्येतेन प्रदक्षिणमथ क्रमेत् ।
 विसर्जनञ्च कुर्वीत विनयेन समन्वितः ॥

'तत इति ब्राह्मणकरेषु पुष्पाक्षतं दत्तार्घ्यपात्रस्थितानि पवित्रा-
 ण्यादाय पिण्डानामुपरि स्थापयित्वा मधु-पायस-तिलमिष्टमुदकं
 पात्रे गृहीत्वा ऊर्जं वेति मन्त्रमुच्चार्य पितृणां पिण्डानामुपरि
 पितेषु पवित्रेषु धारया तदुदकं निनयेत् । ततोऽर्घ्यपात्रोत्तानतादि
 कुर्यादित्यर्थः ।

पिण्डपूजानन्तरं वाराह-विष्णुपुराणयोरुक्तं ।

पूजयित्वा द्विजाग्र्याणां दद्यादाचमनं बुधः ।
 पैत्रेभ्यः प्रथमं भक्त्या तन्मनस्को द्विजेश्वरः ।
 सुस्वधेत्याग्निषा युक्तां दद्याच्छक्त्या च दक्षिणां ॥

दत्त्वा च दक्षिणान्तेभ्यो वाचयेद्देवदेविकान् ।
 प्रीयन्तामिति ये विश्वदेवास्ते व इतीरयेत् ॥
 तथेति चोक्ते तैर्विप्रैः प्रार्थनीयास्तथाशिषः ।
 विसर्जयन्तु कुर्वीत ततोभक्तिसमन्वितः ॥

मानवमैत्रायणीयसूत्रे ।

उच्छिष्टेभ्यः उत्थाय वाजे वाज इत्यभिब्रज्य ग्रामावाजस्येति
 प्रदक्षिणं कृत्वा रजतं दद्यात् ।

सौरपुराणे ।

हस्तप्रक्षालनं दत्त्वा कुर्याद्देवै स्वस्तिवाचनं ।
 दद्याद्देवै दक्षिणं शक्त्या स्वधाकारमुदीरयेत् ॥
 दातारोनोऽभिवर्द्धन्तां वाजेवाजेति वै ऋचं ।
 जप्त्वा तु ब्राह्मणांस्तुत्वा नमस्कृत्य विसर्जयेत् ॥

वायुपुराण-ब्रह्मपुराणयोः ।

स्वधां वाच्य ततोविप्रान् विधिवत् भूरिदक्षिणान् ।
 अन्नशेषमनुज्ञाप्य सत्कृत्य द्विजसत्तमान् ।
 प्राञ्जलिः प्रयतश्चैव अनुगम्य विसर्जयेत् ॥

बृहस्पतिः ।

वाजेवाज इति प्रोच्य ब्राह्मणांस्तान् विसर्जयेत् ।
 विप्रान् प्रदक्षिणीकृत्य पितृभ्यः प्रार्थयेद्दरान् ॥

शङ्खः ।

भोजयित्वा द्विजान् भक्त्या स्वधान्तान् दत्तदक्षिणान् ।

स्वस्तिवाच्य द्विजान् भक्त्या^(१) अनुव्रज्य विमर्जयेत् ॥

हारीतः ।

प्रत्याचान्तेषु समूलदर्भतिलं ब्राह्मणपाणिषु निनयेत् ॐ स्वधेत्या-
ऊरस्तु स्वधेति प्रत्याऊः । ततोऽनुज्ञावचनमभिरम्यतामित्येकेऽभिरताः
स्मेति प्रत्याऊर्वाजे वाज इत्यभिव्रज्य पिण्डान् पितृयज्ञवन्निदध्यात् ।

उग्रनाः । स्वधां वाचयेत् पिण्डानवधाय तोयेन प्रतिषिच्योदकभाज-
नान्युत्सृजेत् । स्वधावाचनानन्तरमाहात्रिः ।

आयुः-पुत्र-धनारोग्य-शान्त्यर्थञ्चैव वाचयेत् ।

द्विजानिति शेषः ।

माग्निं कन्तु प्रत्याह व्याघ्रः ।

अक्षय्यमन्नदानञ्च^(२) वाच्यं प्रीतेर्द्विजातिभिः ।

अग्निं प्रदक्षिणं कृत्वा ब्राह्मणांस्तु विमर्जयेत् ॥

निगमः ।

स्वस्तिवाच्य ॐ स्वधोच्यतामित्युक्ताभिरम्यतां यथासुखमिति
च सम्पूज्यानुव्रजेत् ।

देवलः ।

अथवा वैश्वदेवत्यान् ब्राह्मणान् स्वस्तिवाचयेत् ।

अक्षय्यं वाचयेत्पित्र्यांश्चरमं सतिलोदकं ॥

अथ विप्रान् गृहीतार्थान् मंहसानभिवादयेत् ।

यथावद्वैश्वदेवत्यान् पितृपूर्वं पुनः पितृन् ॥

पूर्वमुत्थापयेत् पित्र्यान् अक्षय्यतामिति च ब्रुवन् ।

(१) प्रसन्नास्मेति ग० ।

(२) अक्षय्यास्तनदानञ्चेति ख०

उत्थिताननुगच्छेच्च तेभ्यः शेषश्च संहरेत् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

अत्रयमस्त्विति पितृन् प्रीयन्तामिति देवताः ।
 प्रीणयित्वा परावृत्य त्रिर्जपेदधमर्षणं ॥
 ततो वितृत्य च जपेज्जन्मनाम इति तृचं ।
 वीरान्नः पितरोदत्त वीरांश्च प्रददौ ततः ॥
 अर्घ्यपात्रन्तु पिण्डानां अन्तरे सपवित्रकं ।
 निक्षिप्योर्जं वहन्तीति कोकातोयमयोजयत्^(१) ॥
 हिमं चीरं मधु तिलान् पितृणां तर्पणं ददौ ।
 स्वस्तीत्युक्ते पैतृकैस्तु विश्वान् हेन्ना ह्यतर्पयत् ॥
 रजतं दक्षिणं दत्त्वा पित्र्यान्देवो गदाधरः ।
 संविभागं मनुष्येभ्यो ददौ स्वदिति च ब्रुवन् ॥
 कच्चित्सम्पन्नमित्युक्त्वा प्रत्युक्तस्तेर्द्विजोत्तमैः ।
 अभिरम्यतामुवाच प्रोचुस्तेऽभिरताः स्म वै ॥
 शिष्टमन्नञ्च पप्रच्छ तैरिष्टैः सह चोदितः ।
 पाणावादाय तान् विप्रान् कुर्वंश्चानुगतिं तथा ॥
 वाजेवाज इति पठन् वह्निर्वेद्या विनिर्गतः ।
 कोटितीर्थजलेनासावपसक्यं समुत्क्षिपन् ॥
 खलुग्नान् विपुलान् बालान् प्रार्थयामास चाग्निषं ।
 दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां तैस्तथेति समीरितः ॥
 प्रदक्षिणमुपावृत्य कृत्वा पादाभिवन्दनं ।

(१) 'कोका' तीर्थजलं ।

आसनानि ददौ चैषां श्रावयामास सूकरः ।

विश्राम्यतां प्रविश्याथ पिण्डं जग्राह मध्यमं ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

गन्ध-मान्यादिसंयुक्तान् दद्यादाचमनन्ततः ।

दत्त्वा च दक्षिणां शक्र्याय स्वधास्त्विति तान् वदेत् ॥

तैश्च तुष्टैस्तथेत्युक्ते वाचयेद्देवदेविकान् ।

प्रीयन्तामितिभद्रं वो विश्वेदेवा इतीरयन् ॥

बौधायनसूत्रे ।

यथोपपादं सम्यूज्यात्तयं वाचयित्वोपमंगृह्य स्वधां वाचयित्वो-
पस्थाप्य प्रमाद्य प्रदक्षिणीकृत्य शेषमनुज्ञाप्य यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यात्
अनुज्ञातोदक्षिणाग्निं दर्भान् संस्तौर्य पिण्डान् दद्यात् ।

विष्णुः ।

ततः प्राङ्मुखेषूदङ्मुखेभ्यो यन्मे राम इति प्रदक्षिणं कृत्वा
प्रत्येत्य च यथाशक्ति दक्षिणां दत्त्वाभिरमन्तु भवन्त इत्युक्ता तैस्के-
ऽभिरताः स्मेति देवाश्च पितरश्चेत्यभिजपेत् । अक्षय्योदकश्च नाम-
गोत्राभ्यां जप्त्वा विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति च प्राङ्मुखेभ्यः ततः प्राञ्ज-
लिरिदन्तक्षणाः सुमना याचेत दातारोनेभिर्वर्द्धन्तामित्यादि वाजे
वाज इति । ततो ब्राह्मणांस्तान् विमर्जयेत् । “पूजयित्वा यथान्या-
यमनुब्रज्याभिवाद्य च” ।

यन्मे राम इति प्रतीकविनियुक्तोऽयं मन्त्रः । यन्मे रामः शकुनिः
श्वपदश्च यन्मे शुचिर्मन्त्रकृतश्च प्राशत वैश्वानरः सविता तत्पुनातु तस्मिन्
पूते देवतामादयन्तां । तेन पूतेन पितरोमदन्तां । देवाश्च पितरश्चेत्य-

यमपि मन्त्रोलिख्यते । देवाश्च पितरश्चेत्यैतत्पूर्तमत्रोपजीवतामस्मिन्
लोके मान्धत्त जीवेम शरदः शतं पश्येम शरदः शतमूर्जं धत्त ज्योति-
र्द्धत्ताजरन्न आयुः । यदन्तरिक्षं पृथिवीमुत द्यां यन्मातरं पितरं वाजि-
हिंसिम । अग्निर्नस्तस्मादेनसो गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु चक्ष्मयानि दुरिता ।
विष्णुधर्मोत्तरे ।

दद्यादाचमनं भक्त्या अद्धानः समाहितः ।
यन्मे रामः शकुनिरिति कृत्वा चैव प्रदक्षिणं ॥
प्रत्येत्य तर्पयेद्विद्वान् दक्षिणाभिः स्वशक्तिः ।
भवन्तोऽभिरमन्त्विति वाच्या विप्रास्त्वनन्तरं ॥
तैस्तुक्तेऽभिरताः स्मेति द्विजानां पुरतः स्थितः ।
देवाश्च पितरश्चेति जपेन्मन्त्रमतन्द्रितः ॥
पितॄणां नाम-गोत्रेण जलं देयमनन्तरं ।
ब्राह्मणानां द्विजैर्वाच्यमन्त्रयं मनुजेश्वर ।
ततस्तु प्रार्थना कार्या मन्त्रेणानेन भूमिप ॥

दातारोऽन इत्यादि ।

वाजे वाज इति प्रीक्ता कृत्वा चैतान् प्रदक्षिणं ।
प्रणम्य च ततस्तांस्तु भक्त्या विप्रान् विसर्जयेत् ॥

कठसूत्रे ।

तप्तानाचामयित्वा यन्मे राम इति प्रदक्षिणं कृत्वा प्रत्येत्याभि-
रमन्तु भवन्त इत्युक्ता देवाश्च पितरश्चेत्यनुवाकशेषेणोपतिष्ठेत ।

पिप्पलादसूत्रे ।

आचमनीयं दत्त्वा दक्षिणं दद्यात् । पुत्रान् पौत्रानित्येकमुदपा-

त्रमापोऽग्निमिति द्वितीयं द्वाभ्यां तृतीयमुदपात्रशेषं ब्राह्मणहस्तेषु
 निनयेत् पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यः स्वधावदस्त्वक्ष्यम-
 स्त्विति ब्राह्मणवचनं दातारो न इत्यादिवरान् याचित्वा नमो वः
 पितर इति नमस्करोति परायत इति द्वाभ्यां पराणीय वाजे वाज
 इति जपेत् । सूर्यस्यावृत्तमिति प्रदक्षिणमावृत्य मनोऽन्वाहुवामह
 इत्युक्तं पिण्डपितृयज्ञेनोपवीतिविशेषस्य ।

कौशिकसूत्रे ।

आचमनीयं दत्त्वा पुण्याहं वाचयेद्दक्षिणाञ्च दत्त्वा यथाशक्त्युदपात्र-
 शेषं सपवित्रेषु ब्राह्मणहस्तेषु निनयेत्पुत्रं पौत्रमित्येकमापोऽग्निमिति
 द्वितीयं युक्ताभ्यां तृतीयं पुत्रं पौत्रमित्येकयैवोदपात्रमिति कौशिकः ।
 प्रपितामहेभ्यः पितामहेभ्यः पितृभ्यो मातुलमातामहेभ्यो निर्दिष्ट-
 न्तेभ्यः सर्वेभ्यः सपत्नीकेभ्यः स्वधावदक्ष्यमस्तु अक्ष्यमस्त्वितिब्राह्मण-
 वचनाद्दातारो नोऽभिवर्द्धन्तामित्यादि वरान् याचित्वा नमो वः पितर
 इत्येवमादि मनोऽन्वाहुवामह इत्येवमन्तं ये समानाः सपिण्डाः पितृयज्ञे
 मध्यमपिण्डप्रदाने चेति वाजे वाजे व्रत वाजिन इत्यादिना ब्राह्म-
 णान् हस्तेषु गृहीत्वोत्थाप्य प्रदक्षिणं कुर्यात् । एष आहुविधिः ।

अत्र पात्रोत्तानताकरणं नानामुनिप्रोक्तान् । क्रमानुपसंगृह्य
 संग्रहकारः कथितवान् ।

याज्ञवल्क्यो विमर्गात् प्राक्पात्रमुत्तानमिच्छति ।

यमोविमर्जनं कृत्वा गृह्यकृत्वापि शौनकः ।

प्रीतिप्रश्नात् देवानां पूर्वं कात्यायनादयः ॥

एषाञ्च पक्षणाभाश्रीर्गृहणपत्रवद्भव्या वक्तव्या ।

अत्र स्वधावचनानन्तरं पवित्रविमोचनमुक्त्वा पात्रोत्तानतामाह
शाखायनिः ।

मातामहानामप्येवं ततोदभ-पवित्रके ।

पिण्डपार्श्वे ततो^(१)मुक्त्वा न्युञ्जं पात्रं विवर्त्तयेत् ॥

प्रीतिवाचनात्पूर्वं पुण्याहवाचनाख्यं पदार्थं स्वस्तिवाचनानन्तरं
पात्रोत्तानताञ्चाह प्रचेताः ।

ॐ पुण्याहं विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति वाचयेत् ।

वादमित्येवमुक्त्वासौ दक्षिणां आवयेत्ततः ॥

स्वस्तिवाच्यं ततः कृत्वा न्युञ्जं पात्रं विवर्त्तयेत् ।

विमर्जयेत्ततस्तांस्तु वहिष्यैव प्रदक्षिणं ॥

कृत्वा विश्राम्य तत्रैतान् सम्मान्य च पुनस्तथा ।

विमृजेद्भक्तिमयुक्तः सीमान्तञ्चाप्यनुव्रजेत् ।

निवर्त्तेताभ्यनुज्ञातस्तैर्विप्रैः स्वगृहं प्रति ॥

आह देवलः ।

निर्वर्त्य पितृमेधन्तु दीपं प्रच्छाद्य पाणिना ।

आचम्य पाणी प्रक्षाल्य ज्ञातीन् शेषेण भोजयेत् ॥

प्रच्छाद्येति निर्वाप्य ।

इति सुप्रोक्षितादयः पदार्थाः ।

अथ पिण्डप्रतिपत्तयः ।

तास्य पिण्डप्राशनवर्जं पत्यमन्निधानादिनिमित्तविहितप्रतिपत्ति-
वर्जं दर्शयिष्यमाणात् संयोगपृथक्कान्नित्य-काम्यरूपत्वेन द्वात्मिकाः ।

तत्र कालविशेषविशिष्टं प्रतिपत्तिद्वयमाह तुः शङ्ख-लिखितौ । एवं वरान्
याचित्वा नमस्कृत्य पिण्डानग्नौ वाप्सु वा क्षिपेदिति नमस्कृत्य ब्राह्मणान् ।
अथ च कर्मममाप्तात्मकः क्षमापनरूपो नमस्कारोज्जेवः ।

विष्णुधर्मेत्तरे तु प्रतिपत्तिचतुष्टयमुक्तं ।

पिण्डांश्च गोऽज-विप्रेभ्यो दद्यादग्नौ वा क्षिपेदिति ।

देवलस्य प्रतिपत्तिपञ्चकमाह ।

ततः कर्मणि निर्वृत्तौ तान् पिण्डांस्तदनन्तरं ।

ब्राह्मणोऽग्निरजोगैर्वा भक्षयेदप्सु वा क्षिपेत् ॥

याज्ञवल्क्योऽप्याह ।

पिण्डांस्तु गोऽजविप्रेभ्यो दद्यादग्नौ जलेऽपि वा ।

प्रक्षिपेद्दक्षिणामिच्छन् दिशं पितृपरायणः ॥

मनुस्मृत्यामेव पञ्चविधां प्रतिपत्तिमभिधाय षष्ठीमध्येकीयमतेन
दर्शितवान् ।

एवं निर्वपणं कृत्वा पिण्डांस्तदनन्तरं ।

गां विप्रमजमग्निं वा प्राशयेदप्सु वा क्षिपेत् ।

वयोभिः खादयन्त्यन्ये प्रक्षिपन्त्यनलेषु वा ॥

‘अनलेषु वेत्तिपूर्वाक्तन्वेवानुवाद इति सेधातिथिः ।

पाद्म-मातृययोस्तु सप्तविधा प्रतिपत्तिरुक्ता ।

पिण्डांस्तु गोऽज-विप्रेभ्यो दद्यादग्नौ जलेऽपि वा ।

विप्रान्ते वाथ विकिरेद्वयोभिरधवाशयेत् ॥

अत्र पिण्डान्वाहार्यकश्राद्धसम्बन्धिनः पिण्डान् प्रकृत्य कालि-
कापुराणे ।

अवजिघ्र्सेत्ततो गत्वा पिण्डांस्तांश्च समाहितः ।
 तेभ्योभृत्योऽल्पिकां मात्रामादाय प्राशयेदिमान् ॥
 पितृव्यतिष्ठते वत्स तच्चैवाण्येवमाशयेत् ।
 तच्छेषमग्नौ विप्रे वा अणु गोजामुखे ज्वेत् ॥
 पिण्डानेव ततो यत्नात् पितृन् ध्यायन् विचक्षणः ।
 पृष्ठतश्च ततो कृत्वा नैवेद्येद्वर्त्य चाननं ॥

यदि जीवत्पितृकः आहुकर्त्ता तर्हि पिण्डमात्रान्तं पितरमाशयेत् ।
 अन्यादौ ज्ञतेषु पिण्डेषु ततस्तान् पृष्ठतः कृत्वा सुखं परावृत्य नावे-
 क्षेत । पिण्डमात्राशनविधिस्तु पिण्डप्रदानप्रकरण एव दर्शितः ।
 यमेन त्वेकैकस्य पिण्डस्य पृथक् पृथक् प्रतिपत्तिरुक्ता ।
 अप्सवेकं स्थावयेत् पिण्डमेकं पत्न्यै निवेदयेत् ।
 एकञ्च जुहुयादग्नौ त्रयः पिण्डाः प्रकीर्त्तिताः ॥
 वाराहपुराणेऽपि ।

जुह्वते प्रथमन्त्वग्नौ पत्न्यै देयन्तु मध्यमं ।
 तृतीयमुदके दद्याच्छेषं वा लेहयेत्स्वयं ।
 चामयेच्च नमस्कृत्य भूमिन्दैवीं तदन्तरे ॥

आभिश्च प्रतिपत्तिभिः प्रीणनीयानाह यमः ।

यत्पिण्डं स्थावयत्यणु चन्द्रम्यीणाति तेज सः ।
 अग्नी प्रीणयते देवान् । पतञ्जलैव महायज्ञाः ॥
 यत्तथा मध्यमं पिण्डं पत्नी प्राश्नाति वाग्यता ।
 पुत्रकामां सपुत्रान्तां कुर्वन्ति प्रपितामहाः ॥
 यदेव प्रथमं पिण्डं जुहोत्यग्नौ द्विजेत्तमः ।

शाश्वतान् प्राप्यते लोकांस्तुष्टैः स प्रपितामहैः ॥

हारीतस्त्वाह ।

यदग्रावप्सु विप्रे वा पिण्डानादधते पुनः । .

तद्गुणास्ते ऊता दद्यात् यथाकामं विशन्ति हि ॥

अग्न्याद्याश्रयत्वादग्न्यादिगुणा ये ऊतादादिसंज्ञकाः पितरस्तांस्ते-
ऽग्न्यादौ प्रतिपादिताः पिण्डाः 'यथाकामं' अयत्नेनैव 'विशन्ति'
प्रविशन्ति तर्पयन्तीत्यर्थः । अत्र मध्यमपिण्डभक्षणस्य कामसम्बन्धो
विष्णुधर्मोत्तरे प्रतिपादितः ।

मध्यमं पुत्रकामा वा पत्नी पिण्डं हि भक्षयेत् ।

आह देवलः ।

तेषां वा मध्यमं पिण्डं पुत्रकामा हि भक्षयेत् ।

पितृप्रसादात् पुत्रं वा लभते हि महागुणं ॥

तदेवं या सर्वथा पुत्रं न लभते या वा गुणवन्तं न लभते सा
तथाविधपुत्रलाभाय मध्यमं पिण्डमश्रीयात् । आवश्यकश्चायं कामः ।

“एष वा अनृणोयः पुत्रीति श्रुतेः । “महागुणं सुतं सृते” इत्युक्तं ।

तत्र पुत्रगुणान् प्रतिपदपाठेन भक्षणयोग्यतापादकान् पत्नीगुणां-
श्चाहर्तुर्मनु-वहस्यती ।

पतिव्रता धर्मपत्नी पितृपूजनतत्परा ।

मध्यमन्तु ततः पिण्डमद्यात्पत्नी सुतार्थिनी ॥

आयुष्मन्तं सुतं सृते यशोमेधासमन्वितं ।

धनवन्तं प्रजावन्तं धार्मिकं सात्विकं तथा ॥

भक्षणयोग्यतापादकं पत्नीसम्बन्धिविशेषान्तरमाह तुः शङ्ख-लिखितौ ।

पत्नी वा मध्यमं पिण्डमश्रीयादार्त्तवान्विता ।

‘आर्त्तवं’ रजः, तन्निमित्तं चतुर्थेऽहनि स्नानं कृतवती ।

अस्मिंश्च पिण्डभक्षणे विशेषमाह हारीतः ।

या पत्नी पुत्तकामा स्यान्मध्यमं पिण्डमश्रुयात् ।

प्राजापत्येन विधिना स तस्याः पुत्तदः स्मृतः ॥

प्रजापतिदृष्टोविधिः ‘प्राजापत्यः’ । स च मन्त्रविशेषेण भक्षण-
मित्येवंरूपः ।

मन्त्रश्च पाद्ममात्स्योः प्रतीकेन विनियुक्तः ।

पत्नीं तु मध्यमं पिण्डमाशयेद्विनयान्वितां ।

आधत्त पितरोगर्भं मन्त्रः सन्तानवर्द्धनः ॥

ब्रह्मपुराणेऽपि ।

विश्राम्य तान् प्रविश्याय पिण्डञ्जयाह मध्यमं ।

कायामयी महापत्नी तस्यै पिण्डमदात्प्रभुः ॥

आधत्त पितरो गर्भमित्युक्त्वा सा सुरूपिणौ ।

पिण्डं गृहीत्वा विप्राणां चक्रे पादाभिवन्दनं ॥

अमुच्च मन्त्रं सम्पूर्णमाहाश्वलायनः ।

पिण्डानां मध्यमं पत्नीं प्राशयेत् आधत्त पितरोगर्भं कुमारं पुष्कर-
स्रजं । यथायमरया असदिति । कुन्दोगानां तस्मिन् मन्त्रे पाठान्तरं ।

“आधत्त पितरोगर्भं कुमारं पुष्करस्रजं । यथेह पुरुषः स्यादिति ।

आपस्तम्बस्तु भक्षणाय पत्नीकरे पिण्डार्पणे मन्त्रं प्राशनमन्त्रे
च पाठान्तरमाह । अपांस्त्वोषधीनां रसमप्राशयामि भूतहृतं
गर्भं दधत्सेति मध्यमं पिण्डं पत्न्यै प्रयच्छत्याधत्त पितरो गर्भं

कुमारं पुष्करस्त्रजं यथेह पुरुषोऽसदिति तं पत्नी प्राश्नातीति ।
 बृहस्पतिस्तु पिण्डभक्षणायोग्यायां पत्न्यां मध्यमपिण्डस्य प्रति-
 पत्यन्तरमाह ।

अन्यदेशगता पत्नी गर्भिणी रोगिणी तथा ।
 तदा तं जीर्णवृषभश्चागो वा भोक्तुमर्हति ॥
 वायुपुराणे ।

अन्यदेशगता पत्नी नष्टा वा यदि वा मृता ।
 तत्र मध्यमपिण्डस्य का गतिः किं प्रयोजनं ॥
 वत्सो वा यदिवानङ्गान् भक्षयेत्तत्र मध्यमं ।
 तस्मिन्नेवायत्रा देशे निक्षिपेदप्सु वा ततः ॥
 ब्रह्माण्डपुराणेऽपि ।

पत्नी यस्य विदेशस्था आर्त्तवच्च विमुञ्चति ।
 आद्वकाले समुत्पन्ने तस्य पिण्डस्य का गतिः ॥
 गतवीर्यस्तु यो ह्यश्वोऽनङ्गांश्चैव तथाविधः ।
 तयोः पिण्डः प्रदातव्यो ययोर्वीजं न रोहति ॥

आपस्तम्बः ।

यदि पत्नी विदेशस्था उत्सृष्टा यदि वा मृता ।
 दुरात्माननुकूला वा तस्य पिण्डस्य का गतिः ॥
 आकाशं गमयेत्पिण्डं जलस्थो दक्षिणामुखः ।
 पितृणां स्थानमाकाशं दक्षिणा चैव दिग्भवेत् ॥

अथान्या अपि कामसम्बन्धयुक्ताः प्रतिपत्तयः । तत्र मध्यमं
 पिण्डं पत्नीं प्राशयेदित्युक्ताह्वाश्वलायनः ।

अप्स्वितरावति प्रणीते वा यस्य वा गन्तुरनुकाम्याभावः स
प्राश्नीयात् महारोगेण वाभितप्तः प्राश्नीयादन्यतरां गतिं गच्छति ।
रोगविमुक्ते विशिष्टलोकप्राप्तिरूपयोगेत्योर्मध्येऽन्यतरां प्राप्नोति ।

आपस्तम्बेन तु यजमानकर्तृके पिण्डभक्षणे मन्त्रोऽभिहितः ।

ये समानाः समनसो जीवा जीवेषु मामकाः । तेषां श्रीर्मयि
कल्पतामस्मिन् लोके शतं समा इत्यवशिष्टानामेकं यजमानः प्राश्ना-
तीति । अत्र रोगाभितप्तेन प्रथमोऽन्नाद्यकामेन तु चरमः पिण्डो-
भक्षणीय इति विवेकः ।

तथा च हारीतवचनेऽन्यार्थदर्शनं ।

आयुर्दः प्रथमः पिण्डो द्वितीयः पुत्रदः स्रुतः ।

ऋद्धिदस्तु तृतीयो वै तस्मान्मध्यममाशयेत् ॥

पुत्रकामा यजमानपत्नीति शेषः ।

वायुपुराण-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

पिण्डमग्नौ सदा दद्याद्भोगार्थी सततं नरः ।

पत्न्यै प्रजार्थी दद्याद्द्वै मध्यमं मन्त्रपूर्वकं ॥

उत्तमाङ्गतिमन्विच्छन् गोभ्योनित्यं प्रयच्छति ।

आज्ञां प्रजां यशः कीर्तिमप्यु पिण्डं निधापयेत् ॥

प्रार्थयन् दीर्घमायुश्च वायसेभ्यः प्रयच्छति ।

सौकुमार्यमथान्विच्छन् कुक्कुटेभ्यः प्रयच्छति ॥

आकाशं गमयेदप्यु स्थितो वा दक्षिणमुखः ।

पिण्डाणां स्थानमाकाशं दक्षिणादिक् तथैव चेति ॥

इति पिण्डप्रतिपत्तयः ।

अथोच्छिष्टोदासनं ।

तत्र भोजनदेशसंशोधनार्थं तदुदासनं गृहजन-बाल-बान्धवादि-
भोजनार्थमुच्छिष्टस्यलादिप्रक्षालनञ्चार्थप्राप्तं न शास्त्रे प्रतिपाद्यते ।
तत्सम्बन्धी तु कालविशेष उच्यते । स च सूर्यास्तमयात्परतोमुख्यः
पूर्वतस्तु जघन्यः । तत्र जघन्यनिषेधभङ्गा मुच्यते ।
कूर्मपुराणे ।

नोदासयेत्तदुच्छिष्टं दातवन्नास्तमितो रविः ॥

एतावत्कालपर्यन्तं अनुदासनं प्रयोजनसहितमाह वशिष्ठः ।

आद्धे नोदासनीयानि उच्छिष्टान्यादिनक्षयात् ।

श्रोतन्ते वै सुधाधारास्ताः पिवन्त्यकृतोदकाः ॥

यावदुच्छिष्टानि नोदास्यन्ते तावत्तेभ्यः 'सुधाधाराः' अमृतस्य
धाराः, 'श्रोतन्ते' निःसरन्ति । ताः येषां प्रसीतानां उदकदानं
निषिद्धमनिषिद्धमपि वा येषां कैश्चिन्न कृतन्ते प्रेतादियोनौ वर्त्त-
मानाः सन्तः पिवन्ति ।

कालिकापुराणे ।

उच्छिष्टमार्जनं यावन्न कृतं दिजसत्तम ।

तावदश्रन्ति पितरः सुधारसविमिश्रितं ॥

वाराहपुराणे ।

विप्रोच्छिष्टानि यावन्ति यावन्निष्ठन्ति भूतले ।

आप्यायमानाः पितरस्तावन्निष्ठन्ति ते गृहे ॥

पितर इत्यत्रोच्छिष्टभागिन इति शेषः । ते च पूर्वोक्ता अकृतो-
दकाः ।

ये च ब्रह्माण्डपुराणे दर्शिताः ।

उच्छिष्टं न प्रमृज्यात्तु यावन्नास्तमितो रविः ।

क्षीरधारास्ततोयान्त्यक्ष्याः सञ्चरभागिनः ॥

‘सञ्चरः’ मार्गः । एतच्चागुचिप्रदेशोपलक्षणं । ततश्चागुचिप्रदेशं
ये भजन्ते भूत-प्रेत-पिशाचादियोनिगताः आह्नकर्तृसपिण्ड-समानो-
दकादय इत्यर्थः ।

मनुरपि आह्नोच्छिष्टभागिनः प्रतिपादयति ।

उच्छेष्टं भूमिगतमजिह्वास्याशठस्य च ।

दासवर्गस्य तत् पित्र्ये भागधेयं प्रचक्षते ॥

दासवर्गोऽत्र मुख्यपितृसम्बन्धी प्रमीतो वेदितव्यः ।

आह वशिष्ठः ।

प्राक्संस्कारात् प्रमीतानां सम्प्रव्याणामिति स्थितिः ।

भागधेयं मनुः प्राह उच्छिष्टोच्छेष्टे उभे ॥

‘भागधेयं’ भजनीयोऽग्नः । उच्छिष्टं नाम भुज्जानेषु यत्पात्रकर-
मुखेषु संक्षिप्यते भूमौ च पपात, तत्तु सुव्रतत्वेन कारणान्तरेण
वा मुह्यमानादन्नराशेर्बुद्धिपूर्वकमवशिष्यते तदुच्छेष्टं, तदेतदुभयं
‘सम्प्रव्याणां’ दासानां, ‘भागधेयमिति श्रुतिरित्येतन्मनुः प्राह ।

उच्छेष्टमपि न पात्रस्थितं तेषां भागधेयं किन्तु भूमौ निहितं
अतस्तद्ब्राह्मणैर्बुद्धिपूर्वकं भूमौ निधेयमिति गम्यते । तच्च प्रेतादि-
योनिगतं दासादिवर्गमुद्दिश्य यजमानेन त्याज्यं ।

तदेतदाह वशिष्ठः ।

उच्छेष्टं भूमिगतं विकिरं लेपमोदकं ।

अनुप्रेतेषु विसृजेदप्रजानामनायुषां ॥

अनुमुख्यपिच्यनुगमनवद्व्या प्रमीतेभ्योदासवर्गेभ्यः प्रजारहितेभ्यो
वाक्य एव सृतेभ्यश्च विसृजेत् । अमुकस्मा अमुकस्मै प्रेतायेदमुच्छिष्ट-
मुच्छेषणं वोपतिष्ठतामित्यभिधाय पितृतौर्यावपादितेन सतिलेन
जलेन त्यजेत् ।

मनु-विष्णू ।

असंस्कृतप्रमीतानां त्याग्निनां कुलयोषितां ।

उच्छिष्टं भागधेयं स्यात् दर्भेषु विकिरश्च यः ॥

‘असंस्कृताः’ अकृतोपनयनाः, अकृतविवाहाश्च स्त्रियः । ‘त्याग्निना
नाम जलानल-विष-शस्त्रोदन्धन-भृगुपातादिभिरात्मघातिनः । कुल-
योषितामकृतोदकानामेवं । अथवा कारणमन्तरेण कुलयोषितां ये
त्यागं कृतवन्तः तेषामिति व्याख्येयं । अस्तङ्गतेरवावुच्छिष्टोदासनं उक्तं
तच्च स्थलप्रचालनस्याप्युपलक्षणं ।

यत्तु ।

अस्तङ्गते ततः सूर्य्ये विप्रपात्राणि चाम्भसि ।

निक्षिपेत् प्रथमो भूत्वा सर्वाण्यधोमुखान्यपि ॥

द्वितीयेऽहनि सर्वेषां भाण्डानां चालनं तथा ।

अर्कन्ता जायते तप्तिः पितृणामपि सर्वदेति ॥

ब्रह्मपुराणे यदस्तमयानन्तरं जलमध्येऽन्युजभोजनपात्रस्थापनमुक्त्वा
द्वितीयदिने प्रचालनमुक्तं तत्पात्रान्तरसङ्गावे सति वेदितव्यं । यच्च
सायङ्कालपर्यन्तं उच्छिष्टस्थापनमुक्तं तदपि पुनः-मित्रादिभोजनार्थं
गृहान्तरसङ्गावे सति वेदितव्यं ।

अत एवाह प्रचेताः ।

मृत्यवर्गवृत्तोभुङ्क्ते कथशेषं सगोत्रकैः ।

आ सायं आह्निकशालायां द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेत् ॥

अत्र आह्निकशालायामुच्छिष्टमिति विशेषणं, तदेतस्यां भोजनशालायां भुक्तं इति गम्यते ।

गृहान्तर-भोजनपात्रान्तराभावे तु जघनं कालान्तरं मनु-
मत्स्यपराणयोर्दर्शितं ।

उच्छेषणन्तु तत्तिष्ठेद्यावद्विप्रा विसर्जिताः ।

ततो गृहवलिं कुर्यादिति धर्मोक्तव्यवस्थितः ॥

अमुमेव कालं कालान्तरनिषेधभङ्गाह याज्ञवल्क्यः ।

सत्सु विप्रेषु द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेदिति ।

‘सत्सु’ स्वस्थानगमनार्थमविसर्जितेषु ।

अत्र यदि आह्निकभोक्ता ब्राह्मणेन भोजनयोग्यं कियदन्नमुच्छे-
षितमस्ति तर्हि तत्तदीयाय शिष्याय मुताथोच्छिष्टभोजनयोग्याय
दीयमानं न दुष्यति शूद्रादिभ्यस्तु दीयमानन्दुष्यत्येव ।

अत एव शातातपेनोक्तं ।

आह्नं सुक्ता य उच्छिष्टं वृषलाय प्रयच्छति ।

स मूढो नरकं याति कालमृत्रमवाक्शिराः ॥

अनेन वृषलनिषेधेन भोक्तृद्विजोच्छिष्टभोजनयोग्याय सुत-शिष्य-
भार्यादेस्तैर्वर्णिकाय तदुच्छिष्टदापनमनुमतं भवति ।

त्रैवर्णिकायाप्यनुपनीताय न दातव्यं ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराणे ।

शूद्राय चानुपेताय आद्धोच्छिष्टं न दापयेत् ।

योदद्याद्रागतोमोहान्न तद्गच्छति वै पितृन् ॥

तस्मान्न देयमुच्छिष्टमन्नाद्यं आद्धकर्मणि ।

अन्यत्र दधि-सर्पिर्भ्यां शूद्रादिभ्यः कदाचन^(१) ।

कामं दद्याच्च सर्वन्तु शिष्याय च सुताय च ॥

अन्यत्र दधि-सर्पिर्भ्यां इत्यनेनोच्छिष्टयोर्दधि-सर्पिषोरनुपनीताय
शूद्राय च दानमनुमतं कृतं ।

आह जातृकर्णः ।

द्विजभुक्तावशिष्टन्तु सर्वमेकत्र संहरेत् ।

शुचिभूमौ प्रयत्नेन निखत्याच्छादयेद् बुधः ॥

अत्र तावत्सुत-शिष्यादिदत्तावशिष्टं निखनेत् । यदि तु तद्-
ग्रहीतारः सुतादयो न सन्ति तदा सर्वमेव निखनेत् । अत्र यदि
द्विजविमर्जनानन्तरमेवोच्छिष्टोद्वासनं क्रियते तदा तदनन्तरं आद्ध-
शेषेण पञ्चमहायज्ञनिर्वपणं कार्यं । यदि त्वस्तमयपर्यन्तं उच्छिष्टानि
स्थाप्यन्ते तदा विमर्जनानन्तरमेव । तच्च पूर्वमेवोक्तं ।

इत्युच्छिष्टोद्वासनं ।

अथ शेषभोजनं ।

तत्र ब्रह्मपुराणे ।

एवं सम्यक् गृहस्थेन देवताः पितरस्तथा ।

समूज्या हव्य-कव्याभ्यां अन्नेनातिथि-बान्धवाः ॥

भृतानि भृत्या विकलाः पशु-यक्षि-पिपौलिकाः ।

भिक्षवो याचमानास्तु ये चान्ये याचका गृहे ॥

‘विकलाः’ अन्ध-बधिर-मूकादयः ।

मनुः ।

प्रक्षाल्य हस्तावाचम्य ज्ञातिप्रायं प्रकल्पयेत् ।

ज्ञातिभ्यः सत्कृतं दत्त्वा बान्धवानपि पूजयेत् ॥

‘ज्ञातयः’ पितृपत्नीयाः सपिण्डाः, आद्धावशिष्टमन्नं यथा तान् प्राप्नोति तथा कुर्यात् तेनान्नेन तान् भोजयेदित्यर्थः । तेभ्यः सत्कारपूर्वकं तदन्नं दत्त्वा ‘बान्धवान्’ मातृ-श्वशुरपत्नीयान्, पूजयेदित्यर्थः । अत्र यदि शेषमन्नं किं क्रियतामिति वेदितमन्नं ब्राह्मणैरस्मभ्यन्दीयतामित्येवमुक्ता स्वयं स्वीकृतं तदा पाकान्तरेण ज्ञाति-बान्धवादयो भोजनीयाः । यदि लिष्टैः सह भुज्यतामित्येवमनुज्ञातं तदा तच्छेषेण । -अथ वा शेषमन्नमित्युक्ते दृष्टेभ्योदीयतामिति ते ब्रूयुरिति नित्यवदान्नान्न ग्रहीतव्य एव द्विजैरन्नशेष इति तेनैव ज्ञात्यादयो भोजनीयाः ।

देवलस्मृति-कूर्मपुराणयोः ।

प्रक्षाल्य हस्तावाचम्य ज्ञातीन् शेषेण भोजयेत् ।

ज्ञातिष्वपि च तृप्तेषु खान् भृत्यान् भोजयेत्ततः ।

आदित्यपुराण-ब्रह्मपुराणयोः ।

भगिन्यो बान्धवाः पूज्याः आद्धेषु च सदैव हि !

दारिद्र्योपहतो दीनश्चिन्नाङ्गश्चाधिकाङ्गुलिः ॥

वृथाजाता विरक्ताश्च व्याधिना च प्रपीडिताः ।

एते भोजनमर्हन्ति भोक्तुः सर्वत्र सर्वदा ॥

वन्दि-मागध-सूताश्च तौर्यत्रिकविदस्थथा ।

अलञ्जलाभाः आद्धेषु नाशयन्ति महद्यशः ।

तस्मात्तेऽपि विभक्तव्याः सकलं संविभज्य च ॥

‘वृथाजाताः’ षण्डान्ध-पङ्गवादयः । वन्दादयः पूर्वमेव व्याख्याताः ।
‘तौर्यत्रिकं’ नृत्य-गीत-वाद्यानि । ‘अलञ्जलाभाः’ अप्राप्तान्नाः,
‘विभक्तव्याः’ अत्र भागिनः कर्त्तव्या इति । एवं ज्ञात्यादीन् भोज-
यित्वा स्वयमपि भुञ्जीत ।

तथा च निगमः ।

अनुज्ञातो गृहान् बाल-वृद्धांश्च पणितोऽथ भुञ्जीतेति ।

‘अनुज्ञातः’ इष्टैः सह भुज्यतामित्येवं आद्धभोक्तृभिरनुज्ञातः ।
अनेन आद्धशेषमन्नं भुञ्जीत नान्यदित्यपि सूचितं ।

अतएवाह शातातपः ।

शेषमन्नमनुज्ञातं भुञ्जीत तदनन्तरं ।

• इष्टैः सार्द्धं नु विधिवद्बुद्धिमान् सुसमाहितः ॥

‘इष्टैः सार्द्धमित्यनेन स्वपङ्क्तिभोजिभिः सहैकपङ्क्तावित्युच्यते ।
‘विधिवदित्यनेनापोशानादीतिकर्त्तव्यताविशिष्टता पात्रधारण-मौना-
दिनित्यभोजनधर्मयुक्ता च प्रतिपादिता । ‘बुद्धिमान्’ भोजनवि-
धिज्ञः । ‘समाहितः’ पाण्यादिचापलरहितः ।

तत्र मौनयुक्तता भविष्योत्तरे दर्शिता ।

मित्र-वन्धुजनैः सार्द्धं शेषभुञ्जीत वाग्यतः ।

‘सार्द्धमित्यनेनैकपङ्क्तावित्यपि लभ्यते । एवमुत्तरत्रापि व्याख्येयं ।
अत्र ज्ञाति-मृत्यभोजनानन्तरमुक्तं ।

कूर्मपुराणे ।

पश्चात् स्वयञ्च पत्नीभिः शेषमन्नं समाचरेत् ।

अत्र पचान्तरमपि कात्यायनेन दर्शितं ।

पूर्वावा गृहपतिरिति ।

अतो गृहपतिं भोजयित्वा पत्न्योभुञ्जीरन् पङ्क्तौ वा ।

आह वृहस्पतिः ।

एवं देवान् पितृंश्चैव तर्पयित्वा द्विजोत्तमः ।

पुत्र-मित्रादिमहितो गृहस्थोभोक्तुमर्हति ॥

ब्रह्मपुराण-मार्कण्डेयपुराणयोः ।

ततस्तदन्नं भुञ्जीत सह भृत्यादिभिर्नरः ।

वाराहपुराणे ।

भुञ्जीयाच्च समं पूज्य भृत्य-बन्धुभिरात्मनः ।

तथान्यान् प्रयतः सम्यक् सखि-सम्बन्धि-बान्धवान् ॥

उशनाः ।

तैरनुज्ञातोऽशेषमिष्टेभ्योदद्यात् स्वयञ्च भुञ्जीत ।

याज्ञवल्क्यः ।

प्रदक्षिणमनुव्रज्य भुञ्जीत पितृसेवितं ।

पद्मपुराणे ।

दृष्टैः सह ततः शान्तो भुञ्जीत पितृसेवितं ।

‘पितृसेवितं’ पित्र्यब्राह्मणैर्यद्यदन्नं भुक्तं तस्य तस्य शेषं भुञ्जीत ।

अतश्च यत्प्रमादेन आद्धभोक्तृभ्यो न दत्तं तन्न भोक्तव्यमेवेति गम्यते ।

पितृनिषेवितञ्च सर्वमपि स्लोकं स्लोकं भोक्तव्यं ।

तथा च मत्स्यपुराणे ।

ततस्तु वैश्वदेवान्ते समृत्य-सुत-बान्धवः ।

भुञ्जीतातिथिसंयुक्तः सर्वं पितृनिषेवितं ॥

अत्र माष-मांसादिकं पितृनिषेवितमप्यन्वाधानकृता आहुते न भक्षयितव्यं । “अमाषममांसं व्रतं व्रतयेत्” इति श्रुत्या प्रतिषेधात् । अकृतान्वाधानेनानग्निना च पञ्चदश्यामपि पितृनिषेवितं मांसादिकं भक्षयितव्यं “पितृनिषेवितं सर्वं भुञ्जीत” इतिवचनात् । यस्तु “हन्यादा-सप्तमं कुलं मांसाशने पञ्चदशी” इति निषेधः स रागप्राप्तभक्षणविषयत्वान्न वैधं भक्षणं बाधितुं क्षमते । येनाप्यमुककालपर्यन्तं सर्वदा वा मधु-मांसादिकं मया न भक्ष्यमिति नियमोऽभ्युपगतः तेनापि तच्छ्राद्धादौ भक्षणीयं ।

तथा च बृहस्पतिः ।

क्रतौ आहुं तदङ्गत्वादिप्राज्ञाभङ्गतोवृतः ।

भक्ष्यत्वादनुर्योगेऽपि खादन्मांसान्यपि व्रती ॥

‘क्रतौ’ पशुबन्धे, आहुते च भवतास्मिन् भोजने मांसभक्षणायमित्येवंविधाया विप्राज्ञायाः ‘अभङ्गतः’ अभङ्गहेतोः, यजमानः तेन च यः ‘वृतः’ ऋत्विक्, सः ‘अनुर्योगेऽपि’ अभक्षणव्रतेऽपि, मांसान्यपि खादन् व्रत्येव भवति । न तु भग्नव्रतः मांसान्यपीत्यनेन किमुतान्यत् खादन्निति सूचितं ।

तथा ।

रोगेण युक्तो विधिवद्भुतं विप्रवृतस्तथा ।

मांसमद्याचतुर्वर्षा परिसंख्या प्रकीर्त्तिता ॥

‘रोगेण’ मांसभक्षणैकचिकित्सेन । ‘विधिवत्’ मधुपर्कश्राद्धादि-
विधिनिवेदितं । ‘ऊतं’ पशुबन्धे यजमानः, तेन च विप्रेण दृतः ऋत्विक्
व्रतवानपि मांसमद्यात् । एषा चैतेषु चतुर्षु स्थानेषु ‘परिमंख्या’ मांस-
भक्षणनियमस्य व्यावृत्तिः । अन्ये त्वभक्षणव्रते श्राद्धे तदवघ्राणमाहुः ।
तथा च जातृकर्णः ।

मधु-मांसनिवृत्तस्तु श्राद्धे कर्माणि चाचरेत् ।

पात्रस्थं गन्धमाघ्राय पितृणामनृणो भवेदिति ॥

‘पात्रस्थं’ भोजनपात्रस्थितमांसाद्याश्रितं, ‘पितृणामनृण’ इत्यनेन
पितृनिषेवितान्नभोजनादवघ्राणाच्च पितृणां हस्तिर्भवतीति सूचितं ।
तथा च ब्रह्मवैवर्ते ।

पितृद्विजेभ्यः सर्वेभ्योयद्यदत्र निवेदितं ।

अश्वत्थे हि तत्सर्वं पितृन् प्रीणाति मानवः ॥

एतच्च भोजनं सति सामर्थ्यं हस्तिपर्यन्तं कर्त्तव्यं । तदभावे तु
पितृनिषेवितेभ्योऽन्नेभ्यः किञ्चित् किञ्चिदादायैकग्रासपरिमाणमपि
ममुदायं सम्पाद्य भोजनं कर्त्तव्यं ।

तदाहापस्तम्बः ।

सर्वतः समवदायोत्तरेण यजुषाशेषस्य ग्रासावराद्धं प्राश्नीयादिति ।
प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि ब्रह्मणि मे आत्माऽमृतत्वायेति ।

उत्तरं यजुः अनेन च भोजनस्यावश्यकत्वमुक्तं ।

अत एव श्राद्धदिने उपवासनिषेधमाह व्यासः ।

आदित्येऽहनि सङ्क्रान्तावसितैकादशीग्रहे ।

व्यतीपाते कृते श्राद्धे पुत्री नोपवसेद्गृही ॥

देवस्तुपवासे दोषमप्याह ।

आद्धे दत्त्वा तु योविप्रो न भुङ्क्तेऽथ कदाचन ।

देवा हविर्न गृह्णन्ति कव्यानि पितरस्तथा ॥

उपवासदिने आद्धकर्त्ता पितृनिषेवितं सर्वमवघ्रातव्यमेवेत्ययमपि
पक्षो ब्रह्मवैवर्त्ते विचारपूर्वकं प्रतिपादितः ।

उपवासदिनं प्राप्य यदा भवति नारद ।

पितृआद्धं तथान्यच्च तदा कार्यञ्च तच्छृणु ॥

व्रतभङ्गो महत्पापं मुक्तशेषस्य सेवया ।

तत्र वै यत्प्रकर्त्तव्यं तच्छृणुष्व मयेरितं ॥

सर्वमन्नं समुद्धृत्य दक्षिणेन करेण तु ।

अवघ्राणन्तः कुर्यात् व्रतभङ्गोऽन्यथा भवेत् ॥

अकृते तु मुनिश्रेष्ठ ह्यवघ्राणे च नारद ।

आद्धलोपः कृतस्तेन मातृहा पितृहा भवेत् ।

एवं ज्ञात्वा तु विदद्भिर्रूपायस्मिन्नितो द्विजैरिति ॥

व्यासोऽप्याह ।

उपवासे यदा नित्यः आद्धं नेमित्तिकं भवेत् ।

उपवासन्तदा कुर्यादाघ्राय पितृषेवितं ॥

‘नेमित्तिकमित्यनेन नित्यआद्धे उपवासदिनेऽवघ्राणं न कार्य-
मिति सूचितं ।

शिवरात्रिव्रतोपवासं पुरस्कृत्याक्तं प्रभामखण्डे ।

पुरोडाशोऽपि देवेशि सम्प्राप्ते शिववासरे ।

अभक्ष्येण समः प्रोक्तः किं पुनश्चान्यमत्किया ॥

चतुर्दशां यदा चैव आहुं नैमित्तिकं तथा ।

उपवासन्तदा कुर्यादाघ्राय पितृसेवितं ॥

एवं यस्मिन् शिवरात्रेकादश्यामुपवासे क्रियमाणे महत्पुण्य-
ज्यमाने वा बहु पापन्तस्मिन्नवघ्राणमेव कर्त्तव्यं । यस्मिंस्तु दयमेतदन्तं
तस्मिन्नवघ्राणमयाचितमेकभक्तं वा कर्त्तव्यं ।

अत एवोपवासायाचितैकभक्तानां प्रत्येकं फलविशेषः प्रभासखण्डे एवोक्तः ।

उपवासदिने आहुं कथञ्चिद्यदि जायते ।

उपवासेऽश्वमेधाख्यं राजसूयमयाचिते ।

वाजपेयं लभेद्भोक्ता एकभक्तेऽग्निहोमजं ॥

‘अग्निहोमजं’ पुण्यमिति शेषः । अतश्चोपवासदिने आहुं कृते
शेषान्नावघ्राणं भोजनं वा कर्त्तव्यमिति स्थितं ।

तत्र भोजनकालमाह जातृकर्णः ।

अहन्येव तु भोक्तव्यं कृते आहुं द्विजन्मभिः ।

अन्यथा ह्यासुरं आहुं परपाके च सेविते ॥

नागरखण्डे ।

वलिञ्च निक्षिपेत्तस्माद्भोजनञ्च समाचरेत् ।

मौनेन दृश्यते सूर्यो यावत्तावन्नराधिप ॥

यश्चैवास्त्रमिते सूर्ये भुङ्क्ते च आहुकृत्तरः ।

व्यर्थतां याति तच्छ्राद्धं तस्माद्रात्रौ न भोजयेत् ॥

इति शेषभोजनं ।

इति मुख्यकल्पिकः पार्वणश्राद्धप्रयोगः ।

अथानुकल्पिकाः पार्वणश्राद्धप्रयोगाः ।

तत्र मुख्यकल्पाशक्तस्थानुकल्पेनानुष्ठानमाह कात्यायनः ।

चरितार्था श्रुतिः कार्या यस्मादप्यनुकल्पतः ।

अतोदेयं यथाशक्ति आर्द्रकाले समागते ॥

मुख्याशक्तौ चानुकल्पानुष्ठाने मुख्यफलावाप्तिमाह शानातपः ।

यथाकथञ्चिन्नित्यानि कुर्यादिन्दुचयादिषु ।

पात्र-द्रव्याद्यसम्पत्तौ सोऽपि मुख्यफलं लभेत् ॥

‘यथाकथञ्चित्’ किञ्चिदङ्गहान्या, ‘नित्यानि’ यावज्जीवमनुष्ठेयतया विहितानि दर्श-पूर्णमासपिण्डपितृयज्ञश्राद्धादीनि । ‘इन्दुचयादिषु’ अमावास्यादिकालेषु । ‘पात्राणि’ पूर्वोक्तलक्षणा ब्राह्मणाः । ‘द्रव्यं’ मधुमांस-पाच्यसोदन-सूप-शाकादि ।

भविष्योत्तरे ।

आर्द्रानुकल्पं यः कुर्याज्जात्यवस्थाद्यपेक्षया ।

आर्द्रावान् सोऽप्यवाप्नोति मुख्यश्राद्धफलं नरः ॥

‘जात्यपेक्षया यथा शूद्रः स्त्रीयां शूद्रतामपेक्ष्य मन्त्ररूपाङ्ग-हीनं पक्वाङ्गहीनश्चानुकल्परूपं आर्द्रं करोति, यथा वा स्त्री मन्त्र-हीनं । यद्यपि स्त्री-शूद्रयोस्तथाविधमेव आर्द्रं मुख्यं तथापि द्विज-कर्तृकं मुख्यं आर्द्रमपेक्ष्यात्पाङ्गत्वाद्द्विजैरनुष्ठीयमानमिवात्रानुकल्प-शब्देन व्यवह्रियते । ‘अवस्थापेक्षया यथानुपनीतो मन्त्रहीनमपत्नौकः प्रवासी चामहेमश्राद्धयोरन्यतरत् । आदिशब्देन पात्र-द्रव्याद्यसम्प-त्यपेक्षापि संगृह्यते ।

मुख्यानुष्ठानशक्तिमांस्वनुकल्पमनुतिष्ठन् कर्मफलं न प्राप्नोतीत्याह व्यासः ।

शक्तः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेन वर्त्तते ।

स नाप्नोति फलं तस्य परत्रेति मुनिश्चितं ॥

अत्रानेकब्राह्मणसम्पत्त्यभावे अनेकब्राह्मणभोजनपर्याप्ताज्ञासम्भवे
चैकेनैव ब्राह्मणेन षड्दैवत्यं षट्पिण्डश्राद्धं कुर्यात् ।

तथा च प्रभासखण्डे ।

द्रव्याभावे द्विजालाभे विधिं वक्ष्यामि तत्ततः ।

एकेनापि हि विप्रेण षट्पिण्डं श्राद्धमाचरेत् ॥

षडर्भान् दापयेत्तस्मै षड्भ्योदद्यात्तथासनं ।

षडप्यावाहयेत्तत्र षड्भ्योदद्यात्तथा हविः ॥

‘द्विजालाभ इत्यनेकद्विजालाभे । यदा च षड्दैवत्यमेकेनैव
विप्रेण कुर्यात्तदा सर्वगुणसम्पन्नं विप्रं निमन्त्रयेत् ।

उक्तं हि कूर्मपुराणे ।

अपि वा भोजयेदेकं ब्राह्मणं वेदपारंगं ।

अत-श्रीलादिसम्पन्नमलक्षणविवर्जितं ॥

एकेनापि हि विप्रेण षड्दैवत्यं श्राद्धं क्रियमाणं वैश्वदेविकयुक्तमेव कर्त्तव्यं ।

तत्र द्विजाभावेऽपि वैश्वदेविकानुष्ठानप्रकारमाह वसिष्ठः

यद्येकं भोजयेच्छ्राद्धे दैवं तत्र कथं भवेत् ।

अन्नं पात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्य च ।

देवतायतने कृत्वा ततः श्राद्धं प्रवर्त्तयेत् ॥

प्रकृतश्राद्धार्थं सम्यादितस्य तत्तज्जातीयस्यान्नस्य प्रत्येकमेकदेशं
समुद्धृत्य देवतायतने वैश्वदेविकद्विजोपवेशनोचिते स्थाने पात्रमा-
साद्य तत्र परिवेश्य तत्रत्यासने च विश्वान् देवानावाह्य तान् पुरो-
वर्त्तिन इवानुध्याय पृथिवी ते पात्रमित्यादिकं जपित्वा पुरुरवार्ष्वः-

संज्ञकेभ्यो विश्वेभ्यो देवेभ्य इदमन्नं स्वाहा ॐ तत् सदित्युक्त्वा 'आहुं'
पित्र्य कर्म प्रवर्त्तयेदित्यर्थः ।

कूर्मपुराणे ।

उद्धृत्य पात्रे चान्नं तत्सर्वस्मात् प्रकृताहृतात् ।

देवतायतने चैभ्यो निवेद्यान्यत् प्रवर्त्तयेत् ॥

शङ्खनेऽप्याह ।

भोजयेदयवाप्येकं ब्राह्मणं पङ्क्तिपावनं ।

देवै कृत्वा तु नैवेद्यं पश्चात्तस्य तु निर्वपेत् ॥

'तस्य' पित्र्यस्य द्विजस्य स्थाने ।

आह आतातपः ।

देवेभ्यस्य नमस्कृत्य पूर्वं भागं प्रदापयेत् ।

'पूर्वमिति पितृभ्यः पूर्वं । 'भागमिति तत्प्रदेयमन्नं ।

ब्रह्माण्डपुराणे तु वैश्वदेविकस्थानेऽग्निस्थापनमुक्तं ।

एक एव यदा विप्रो द्वितीयो नोपपद्यते ।

पितृणां ब्राह्मणे योज्यो देवे त्वग्निं नियोजयेत् ॥

अत्र पित्र्येऽन्नसङ्कल्पप्रकारमाह बृहस्पतिः ।

यद्येकं भोजयेच्छ्राद्धे खल्वत्वात् प्रकृतस्य तु ।

स्तोकं स्तोकं समुद्धृत्य तेभ्योऽन्नं विनिवेदयेत् ॥

एकब्राह्मणत्वेऽपि समर्थनानाजातीयान्नसमुदायात्तज्जातीयान्नैकदे-
शमुद्धृत्योद्धृत्य षट्समुदायान् सम्पाद्यैकस्मिन्नन्ने एकस्मिन् वा पात्रे
परिवेष्ट्यैकैकं समुदायं पित्रादिक्रमेणैकैकस्मै आहुदेवतारूपाय निवे-
दयेत् । एकस्मादेव वान्नसमुदायात् स्तोकं स्तोकं 'समुद्धृत्य बुद्धैव

पृथक् परिकल्प्य निवेदयेत् । दैवे पित्र्ये क्रमादनं सङ्कल्प्य गायत्री-
जपादिकं कृत्वा पित्र्यविप्रभोजनकाले वैश्वदेविकस्थानस्य प्रतिपत्ति-
विशेषः कार्यः ।

तमाह वसिष्ठः ।

प्राश्येदग्नौ तदन्नं दद्यादा ब्रह्मचारिणे ।

कूर्मपुराणे ।

प्राश्येदन्नं ततोऽग्नौ तु दद्यादा ब्रह्मचारिणे ।

‘तत इति भोजनानुज्ञापर्यन्तं पित्र्यं कृत्वा ।

अत्रैकस्मिन् ब्राह्मणे अनेकेषां पितॄणां तृप्तिप्रकारमाह शातातपः ।

एकसु ब्राह्मणे आहुं स्वल्पञ्च प्रकृतं भवेत् ।

त्रयश्च पितरः प्रोक्ताः कथं तृप्यन्तु ते त्रयः ॥

उरस्यश्रन्ति पितरो वामपार्श्वे पितामहाः ।

प्रपितामहा दक्षिणतः पृष्ठतस्त्वनुयायिनः ॥

‘अनुयायिनः’ पितृपत्नीप्रभृतयः । ‘अनुयायिन इत्यत्र ‘पिण्ड-
तर्कका इति पाठान्तरं. तच्च पिण्डलेपभागिनो वृद्धप्रपितामहादय
इति व्याख्येयं ।

प्रभासखण्ड-देवलस्मृत्योस्तु ।

पिता भुङ्क्ते दिजकरे मुखे भुङ्क्ते पितामहः ।

प्रपितामहस्तु तालुस्थः कण्ठे मातामहः स्मृतः ।

प्रमातामहस्तु हृदये वृद्धो नाभौ तु संस्थित इति ॥

‘वृद्धः’ वृद्धप्रमातामहः ।

अत्रैकस्यापि ब्राह्मणस्यालाभेऽनुकल्पान्तरमुक्तं प्रभासखण्डे ।

अलाभे ब्राह्मणस्यैव कौशः कार्य्यावटुः प्रिये ।

एवमप्याचरेच्छाङ्गं षड्दैव्यं समाहितः ।

विभक्तिं कारयेद्यस्तु पितृहा स प्रजायते ।

‘कौशः’ कुशमयः, ‘वटुः’ लघुमनुष्यप्रतिकृतिः, तं वटुं ब्राह्मण-
त्वेन परिकल्प्य सर्वं आङ्गमाचरेत् । ‘विभक्तिः’ कर्मणः क्लेदो लोप
इति यावत् । तं न कुर्यात् ।

वटुषु आङ्गप्रकारमाह देवलः ।

निधाय वा दर्भवटूनासनेषु समाहितः ।

प्रेषानुप्रेषसंयुक्तं विधानं प्रतिपादयेत् ॥

‘आसनेषु’ ब्राह्मणोपवेशनोचितेषु । स्वागतं भवत्, आङ्गं करिष्ये,
आङ्गे ऋणः क्रियतां, देवान् पितृनावाहयिष्ये, अग्नौकरणं करिष्ये
इत्यादयः प्रश्नाः ‘प्रेषाः’ एषामुत्तराणि ‘अनुप्रेषाः’, तदुभयसंयुक्तं
‘विधानं’ आङ्गेतिकर्तव्यताकाण्डं, स्वयमेव कुर्यात् । तत्र सङ्कल्पित-
स्यान्नस्य यत्कर्त्तव्यं तदपि स एवाह ।

पात्राभावे परङ्कृत्वा पितृयज्ञविधिं नरः ।

निर्दिश्याप्यन्नमुद्धृत्य यत्र पात्रं ततो गतिः ॥

पात्राभावे क्षिपेद्ग्नौ गवे दद्यात्तथाप्य वा ।

न तु प्राप्तस्य लोपोऽस्ति पैतृकस्य विशेषत इति ॥

मुख्यद्रव्यासम्भवे चान्येऽप्यनुकल्पाः ।

नन्वामआङ्गाख्याः ।

इह पराशरस्मृति-विष्णुपुराण-वाराहपुराणेषूक्तं ।

असमर्थोऽन्नदानस्य धान्यमाशं स्वशक्तिः ।

प्रदद्यात्तु द्विजातिभ्यः स्वल्पामपि च दक्षिणां ॥

अस्यार्थः । पक्वान्नाभावे आहुयोग्यान्नप्रकृतीभूतं यव-गोधूम-
तण्डुलादिधान्यमेव विश्वान् देवान् पितृंश्चोद्दिश्य पक्वान्नवत्पक्वा निम-
न्त्रितद्विजेभ्यः समर्पयेत् । तत्र धान्यस्य साक्षादनदनीयत्वाद्भोजना-
भावे तत्सम्बन्धिनो धर्मजातस्य लोपः, अश्नत इत्याशः धान्यवि-
शेषणेन चाशब्देनैतत् सूच्यते यत्स्वस्थानं गत्वा तैर्ब्राह्मणैस्तद्वान्यम-
शनयोग्यं कृत्वा भोक्तव्यं न तु कार्यान्तरे विनियोक्तव्यमिति । अन्यथा-
शमित्यनर्थं स्यात् ।

अस्य कर्तृविशेषवादमाह व्यासः ।

द्विरणमात्रं आहुतीयं लब्धं यत् क्षत्रियादितः ।

यथेष्टं विनियोज्यं स्याद्ब्रह्मणीयाद्ब्राह्मणः स्वयं ॥

‘क्षत्रियादितः’ क्षत्रिय-वैश्य-मूर्द्धावसिकादिभ्यः । अत्र यद्यपि
‘यथेष्टं विनियोज्यमिति सामान्येनेकं तथापि आहुतादौ न विनियोज्यं
देवतोद्देशेन त्यक्तस्य पुनर्देवतान्तरोद्देशेन त्यागस्यायुक्तत्वात् । अतो
लौकिके भोजने क्रियादौ चालौकिकेऽपि अति-स्मृतिविहिते दक्षि-
णादौ नित्य-नैमित्तिके विनियोज्यमित्यवगन्तव्यं । ब्राह्मणात्तु लब्धं
स्वयमेवेति नियम्यते । अत्र यावत्प्रतिगृहीतं तावत्स्वयमेव भोज्य-
मिति नियमो न मन्तव्यः किन्तु तद्विपर्यन्तं स्वयम्भुक्तान्यस्य आहुत-
शेषोचिता प्रतिपत्तिः कर्त्तव्येति निश्चेतव्यं । शूद्रात्तु प्रतिगृहीतं
कस्मिंश्चिदपि नित्यनैमित्तिके न विनियोज्यं किन्तु स्वकीये परकीये
वा भोजन एवोपयोज्यमित्युक्तं षड्विंशन्मते ।

आमं शूद्रस्य यत् किञ्चिच्छ्राद्धिकं प्रतिगृह्यते ।

तत्सर्वं भोजनायालं नित्य-नेमित्तिके न च ॥

अत्र प्रदेयधान्यपरिमाणमितिकर्तव्यताञ्चाह व्यासः ।

आमन्दद्यात्तु कौन्तेय दद्यादन्नं चतुर्गुणं ।

सिद्धान्ने तु विधिर्यः स्यादामश्राद्धेऽप्यसौ विधिः ॥

आवाहनादि सर्वं स्यात्पिण्डदानञ्च भारत ।

दद्याद्यच्च द्विजातिभ्यः शृतं वाशृतमेव वा ।

तेनाग्नौकरणं कुर्यात् पिण्डांस्तेनैव निर्वपेत् ॥

षडत्रिंशन्मते पिण्डदाने पक्षान्तरमप्युक्तं ।

आमश्राद्धं तदा कुर्याद्विधिज्ञः श्राद्धकृत्तदा ।

हस्तेऽग्नौकरणं कुर्याद्ब्राह्मणस्य विधानतः ॥

चतुर्गुणमित्येकैकब्राह्मणवृत्तिपर्याप्तान्सिद्धिसमर्थाद्भान्याचतुर्गुणं
तावत्तेकैकस्मै ब्राह्मणाय दद्यादित्यर्थः । चतुर्गुणदानाशक्तौ पक्षान्तर-
मपि तेनैवोक्तं ।

आमन्ददद्धि कौन्तेय तद्दानं द्विगुणं भवेत् ।

त्रिगुणं चतुर्गुणं वापि नत्वेकगुणमर्पयेत् इति ॥

आवाहनादीत्यादिशब्देन अर्थादिकं गृह्यते ।

तथा च भविष्यत्पुराणे ।

आवाहनं भवेत्कार्यमर्थ्यदानं तथैव च ।

एष एव विधिर्यत्र यत्र श्राद्धं प्रवर्त्तते ॥

कूर्मपुराण-यमपुराणयोः ।

आमेन वर्त्तयेन्नित्यं ब्राह्मणो व्यसनान्वितः ।

तेनाग्नौकरणं कुर्यात् पिण्डांस्तेनैव निर्वपेत् ॥

षड्त्रिंशन्मते पिण्डदाने पक्षान्तरमप्युक्तं ।

आमश्राद्धं यदा कुर्यात् पिण्डदानं कथं भवेत् ।

गृहपाकात् स्वमुद्धृत्य सक्तभिः पायसेन वा ।

पिण्डान् दद्यात् यथालाभं तिलैः सह विमत्सरः ॥

विकिरादिकमप्यामद्रव्येणैव कर्त्तव्यं ।

तथा च प्रचेताः ।

आमश्राद्धप्रदः पिण्डांस्तथाग्नौकरणञ्च यत् ।

तद्दद्यात्तत्र तेनैव यत्किञ्चिच्छ्राद्धिकं भवेत् ॥

‘यत्किञ्चित्’ यदन्यदपि विकिरादि तदपि, ‘तेनैव’ आमेनैव, कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

आवाहने स्वधाकारे मन्त्रा जप्या विसर्जने ।

अन्यकर्मण्यनूह्याः स्युरामश्राद्धे विधिः स्मृतः ॥

आवाहनमन्त्रे अत्त व इत्यत्र स्वीकर्त व इत्यूहः । स्वधाकारे नमो वः पितर इत्यादिमन्त्रे इष इतिपदस्थाने आमद्रव्यस्वेत्यूहः । विसर्जने वाजे वाज इति मन्त्रे तृप्ता इत्यस्य स्थाने तर्पस्वेत्यूहः कार्य इत्यर्थः । शूद्रेण तु पक्वान्नसम्भवेऽपि आमश्राद्धं कर्त्तव्यमिति पूर्वमेवोक्तं । तदनुष्ठानप्रकारस्तु भविष्योत्तरे दर्शितः ।

धर्मेष्ववश्य धर्मज्ञा यदि शूद्राः प्रकुर्वते ।

अग्नौकरणमन्त्रश्च नमस्कारो विधीयते ॥

आवाहनादि कर्त्तव्यं यथा शूद्रेण तच्छृणु ।

देवानां देवतानान्तु पितॄणां नाम-गोचरतः ।

पिण्डादीन्निर्वपेद् वीर नामतोगोचरतस्तथा ॥

‘नमस्कारः’ नम इतिशब्दः । अग्नये कव्यवाहनाय नमः । सोमाय पितृमते नमः । अग्नौकरण इत्युपलक्षणं, अन्यत्राप्ययमेवास्य मन्तः ।

तथा च शूद्रं प्रकृत्य मत्स्यपुराणादिषूक्तं ।

नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्चयज्ञान्नं हापयेत् । इति ।

अथञ्च मन्तः शूद्रस्यान्यमन्त्रनिवृत्त्या विधीयते । एवं तस्य मन्त्रान्तरनिवृत्तिर्मत्स्यपुराणेऽभिहिता ।

सर्वे आद्वञ्च कर्त्तव्यं शूद्रेणाप्येवमेव तु ।

मन्त्रवर्जं हि शूद्रस्य सर्वमेव विधीयते ॥

‘एवमेव’ पार्वणश्राद्धविधिनैव । अत्र शूद्राणां गोत्रस्याविद्यमानत्वादिजोत्यन्नशूद्रविषयं गोत्रं इत्येतद्भवितुमर्हति । अथ वा “तस्मादाहुः सर्वाः प्रजाः काश्यपः” इति श्रुतेः सर्वेषामेव शूद्राणां काश्यपं गोत्रं भवितुमर्हति । अत एव व्याघ्रपादा प्रतिपादितं “गोत्रनाशे तु कश्यपः” इति ।

आमान्नस्याप्यसम्भवे हेमश्राद्धं कर्त्तव्यं ।

तथा च मरीचिः ।

आमान्नस्याप्यभावे तु श्राद्धं कुर्वीत बुद्धिमान् ।

धान्याच्चतुर्गुणेनैव हिरण्येन सुरोचिषा ॥

आमश्राद्धे यावदेकैकस्मै ब्राह्मणाय धान्यं दीयते तावतश्चतुर्गुणं यावता हिरण्येन लभ्यते तावदेकैकस्मै ब्राह्मणाय हेमश्राद्धे हिरण्यं देयमित्यर्थः । इह ये शक्तितारतम्यालोचनया आमश्राद्धे धान्यद्वैगुण्यादिपक्षाः प्रतिपादिताः तदनुसारेणैव हेमोऽपि प्रमाणभेदोऽनुक्त एवार्थाद्गम्यते ।

धर्मस्त्वाद ।

आमन्तु द्विगुणं प्रोक्तं हेम तद्वत्तुर्गुणं ।

अन्नाभावे द्विजातीनां ब्राह्मणस्य विशेषतः ॥

एकैक-ब्राह्मण-दत्ति-पर्याप्तान्नसमर्थं धान्यं यावता लभ्यते ताव-
तश्चतुर्गुणं हेम एकैकस्मै ब्राह्मणाय इत्यर्थः । अनेन द्विगुणधान्या-
द्विगुणं हेम प्रदेयमित्युक्तं भवति ।

भविष्योत्तरे ।

अन्नाभावे द्विजाभावे प्रवासे पुत्तजन्मनि ।

हेमश्चाहुं संग्रहे च तथा स्त्री-शूद्रयोरपि ॥

व्यासः ।

द्रव्याभावे द्विजाभावे प्रवासे पुत्तजन्मनि ।

हेमश्चाहुं प्रकुर्वीत यस्य भार्या रजस्वला ॥

हेमश्चाहुस्य कचिदपवादः षट्त्रिंशन्मते ।

अन्नाभावे द्विजाभावे प्रवासे पुत्तजन्मनि ।

हेमश्चाहुं प्रकुर्वीत वर्जयित्वा चयेऽहनि ॥

इह स्मृत्यन्तर-पुराणान्तरेषु यत्र यचामश्चाहुं विहितं तत्र तत्र
हेमश्चाहुं विधीयमानमामद्रव्यासम्भव एवेति व्याख्येयं । एवं ह्यामद्रव्य-
हेनोरष्टदोषो विकल्पो न भविष्यति । अन्नप्रकृतिभूतत्वेन आहुविध्य-
न्तरङ्गस्य धान्यस्य सति सम्भवे वहिरङ्गाद्वेनः पूर्वमुपादानञ्चानुगृहीतं
भवति । पुत्तजन्मनिमित्ते पक्वामयोरन्नयोः सद्भावेऽपि हेमश्चाहुमेव ।
अत एव सम्बर्त्तः ।

पुत्तजन्मनि कुर्वीत आहुं हेमैव बुद्धिमान् ।

न पक्वेन न चामेन कल्याणान्यभिकामयन् ॥

पिण्डदानप्रकारोऽप्यत्र भविष्योत्तर एव दर्शितः ।

गृहपाकात् समुद्धृत्य सक्तुभिः पायसेन वा ।

पिण्डप्रदानं कुर्वीत हेमश्राद्धे कृते सदा ॥

शूद्रस्तु गृहपाकेन तत्पिण्डान्निर्वपेत्तथा ।

सक्तु मूलं फलं तस्य पायसं वा भवेत् स्मृतं ॥

पिण्डनिर्वपणार्थमिति शेषः ।

षट्त्रिंशन्मते ।

नामन्वणाग्नौकरणं विकरो नैव दीयते ।

तप्तप्रश्नोऽपि नैवात्र कर्त्तव्यः केनचिद्भवेत् ॥

शूद्रश्राद्धे प्रतिगृहीतं धान्यं नित्य-नैमित्तिके न विनियोज्यमित्यभिधायोक्तं षट्त्रिंशन्मते ।

हिरण्यं तत्पुनः श्राद्धे गृहीतं नैव दुष्यति ।

तेन नित्यक्रियाः कार्य्या हिरण्यं नान्मुच्यत इति ॥

यस्तु पिण्डप्रदानादिवज्जविधानयुक्तमावाहनादिविततानेकाङ्ग-युक्तञ्च श्राद्धमनुष्ठातुमशक्तः स साङ्कल्पं श्राद्धं कुर्यात् ।

तथा च सम्बर्त्तः ।

समग्रं यस्तु शक्नोति कर्त्तुं नैवेह पार्वणं ।

अपि सङ्कल्पविधिना काले तस्य विधीयते ॥

पात्रभोज्यस्य चान्नस्य त्यागः सङ्कल्प उच्यते ।

तत्प्रयुक्तो विधिर्यस्तु स तेन व्यपदिश्यते ।

तावन्मात्रेण सम्बद्धं श्राद्धं साङ्कल्पमुच्यते ॥

अत्र यद्यत्प्रधानमङ्गं वा न कर्त्तव्यं तदाह व्यासः ।

सङ्कल्पन्तु यदा कुर्यान्न कुर्यात्पात्रपूरणं ।

नावाहनं नाग्नौकरणं पिण्डांश्चैव न दापयेत् ॥

पात्रस्थार्घ्यस्य जलादिना परिपूरणं न कर्त्तव्यं । अर्घ्यो न दातव्य इत्यर्थः । आवाहनञ्च समन्तकं निषिद्ध्यते न त्वावाहनमात्रं, तेन विना देवतासन्निधानाभावाच्छ्राद्धनिष्पत्त्यसम्भवात् । केचित्तु आह्वे विकिरदानमपि न कर्त्तव्यमित्युक्त्वा संवादाय कस्यचिद्वचनं पठन्ति ।

सङ्कल्पन्तु यदा आहुं न कुर्यात्पात्रपूरणं ।

विकिरन्तु न दातव्यं पिण्डानैव विनिक्षिपेदिति ॥

आवाहनाग्नौकरणादिसम्पादनसमर्थेनापि कदाचित् सङ्कल्पविधिर्नैव आहुं कर्त्तव्यमिति कागलेयः ।

पिण्डं यत्र निवर्त्तत मघादिषु कदाचन ।

सङ्कल्पन्तु तदा कार्यं नियमाच्छ्रद्धया द्विजः ॥

कर्त्तव्यविशेषं प्रति च नियमेन सङ्कल्पश्राद्धमाह व्यासः ।

त्यक्ताग्नेः पार्वणं नैव नैकोद्दिष्टं सपिण्डनं ।

अत्यक्ताग्नेस्तु पिण्डोक्तिस्तस्मात् सङ्कल्प्य भोजयेत् ॥

यस्मादत्यक्ताग्नेरेव सपिण्डश्राद्धोक्तिस्तस्मात्त्यक्ताग्निना सङ्कल्पश्राद्धमेव कार्यमित्यर्थः ।

षट्त्रिंशन्मते ।

अग्निको यदा विप्र उत्सन्नाग्निसुथैव च ।

तदा वृद्धिषु सर्वासु सङ्कल्प्य श्राद्धमाचरेत् ॥

साग्निकस्तु सङ्कल्पविधिना वदरादिमिश्रपिण्डप्रदानयुक्तं वा

वद्विश्राद्धं कुर्यादित्यर्थादिह गम्यते । यदा तु सर्वाङ्गोपसंहाराशक्त्या
श्राद्धं कुर्यात्तदा ब्राह्मणात् प्रार्थनाविशेषमाह व्यासः ।

अङ्गानि पितृयज्ञस्य यदा कर्तुं न शक्नुयात् ।

स तदा वाचयेद्विप्रान् सकला सिद्धिरस्त्विति ॥

वाचनप्रकारस्तु अस्य श्राद्धस्य सकला सिद्धिरस्त्विति भवती
ब्रुवन्त्विति यजमानेनोक्ते सकला सिद्धिरस्त्विति ब्राह्मणा ब्रूयुरिति ।

ब्राह्मणभोजनपर्याप्तोक्तपरिमाणपक्वामरूपोभयविधानासम्भवे सर्व-
श्राद्धयोग्यद्विजालाभे चानुकल्पमाह देवलः ।

पिण्डमात्रं प्रदातव्यमलाभे द्रव्य-विप्रयोः ।

श्राद्धेऽहनि तु सम्प्राप्ते भवेन्निरग्नाऽपि वा ॥

भविष्योत्तरे त्वदकुम्भादिदानमप्युक्तं ।

किञ्चिद्दद्यादशक्तस्येदुकुम्भादिकं द्विजे ।

विवासमेव वा दद्यात् पिण्डं वायाभिर्निर्वपेत् ॥

तिलोदकैस्तर्पयेद्वा पितृन् स्नात्वा समाहितः ।

अग्निना वा दहेत्कचं श्राद्धकाले समागते ॥

तस्मिन् वोपवसेदङ्गि जपेद्वा श्राद्धसंहितां ।

यथाशक्त्या तु दातव्यं श्राद्धकालसमागमे ॥

‘कचं’ पर्वतदरी, ‘श्राद्धसंहितां’ सर्वमन्त्रसहितं श्राद्धकल्पं ।

वृद्धवसिष्ठः ।

किञ्चिद्दद्यादशक्तस्तु उदकुम्भादिकं द्विजे ।

तृणानि वा गवे दद्यात् पिण्डान् वाप्यथ निर्वपेत् ।

तिलदर्भैः पितृन् वापि तर्पयेत् स्नानपूर्वकं ॥

कूर्मपुराणे ।

अपि मूलैः कुशैर्वापि प्रकुर्यान्निर्धनो दिजः ।

तिलोदकैस्पर्पयेद्वा पितृन् स्नात्वा समाहितः ॥

हारीतः ।

अपि मूलैः फलैर्वापि तथाप्युदकतर्पणैः ।

अविद्यमाने कुर्वीत न तु प्राप्तं विलङ्घयेत् ॥

देवलः ।

यदेव तर्पयत्यङ्गिराहिताग्निर्दिने दिने ।

पित्र्यन्तेनैव प्राप्नोति वार्षिकादिक्रियाफलं ॥

सत्यव्रतः ।

शाक-मूल-फलान्नैस्तु वासोगो-भूमि-काञ्चनैः ।

अङ्गिर्वा विप्रसंवादात् पितॄणां प्रीतिमावहेत्^(१) ॥

‘विप्रसंवादात्’ यस्य कस्यचिद्ब्राह्मणस्यानुज्ञया ।

कालिकापुराणे ।

अन्नाभावे फलैर्वापि यदश्नाति नरः स्वयं ।

तेन आह्नं प्रकुर्वीत पितॄणां तृप्तिकामतः ॥

वाराहपुराणे ।

तत्राप्यसामर्थ्ययुतः कराग्रावस्थितांस्तिलान् ।

प्रणम्य दिजमुख्येभ्यो दद्यादुद्दिश्य वै पितृन् ॥

तिलैः सप्ताष्टभिर्वापि समवेतं जलाञ्जलिं ।

भक्तिनम्रः समुद्दिश्य पितृन् दद्यात्समाहितः ॥

(१) तृप्तिकामत इति क० ।

यतः कुतश्चित्संप्राप्य गोभ्योवापि गवाङ्गिकं ।
 पितृनुद्दिश्य विप्रेभ्यो दद्याच्छ्रद्धासमन्वितः ।
 सर्वाभावे वनङ्गत्वा स्कन्द-मूलप्रदर्शकः ॥

कचामूलप्रदर्शक इति पाठान्तरं ।

पूर्वादिलोकपालानामिदमुच्चैः पठेद्बुधः ।
 न मेऽस्ति वित्तं न धनं न चान्यत्
 श्राद्धोपयोग्यं स्वपितृन्नतोऽस्मि ।
 त्वय्यन्तु भक्त्या पितरोमयैतौ
 कृतौ भुजौ वर्त्मनि मारुतस्य ॥
 इत्येतत् कथितं सर्वं पितृभक्तिपरायणः ।
 यः करोति कृतन्तेन श्राद्धं भवति वै द्विज ॥

पुराणात् ।

पराधीनः प्रवासी च निर्धनो वापि मानवः ।
 मनसा भावयुक्तेन श्राद्धं कुर्यात्तिलोदकं ॥
 तथा स्मृत्यन्तरे दृष्टान्तद्वारेणोक्तं ।

यदाचा कर्मणा कर्तुं कथञ्चित्तु न शक्नुयात् ।
 तत्सर्वं साधयेद्दिद्वान्मनसा पितृयज्ञवत् ॥

इत्यनुकल्पिकाः पार्वणश्राद्धप्रयोगाः ।

इति श्रीमहा राजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्ध-
 कल्पे मुख्यकल्पानुकल्पिकपार्वणप्रयोगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ सप्तदशोऽध्यायः ।

विद्यादिवृद्धान्विविधोपचारै-
रानन्दयन् योमुदमाददाति ।
हेमाद्रिसूरिः करणेश्वरोऽसौ
वृद्धीरितश्राद्धविधिं ब्रवीति ॥

अथ वृद्धिश्राद्धप्रयोगः ।

तत्र तावदेतच्छ्राद्धं मण्डपदेवता-कुलदेवतास्थापनपूर्वकं मा-
तृकापूजां विधाय वसोधाराञ्च कृत्वा कार्यं ।

तथा च चतुर्विंशतिमते ।

आभ्युदयिके सम्प्राप्ते देवतास्थापनं स्मृतं ।

जाति-धर्मकुलान्नातं लोकानां वृद्धिकारकं ॥

आभ्युदयिकश्राद्धे कर्त्तव्यतया प्रसूते सति ब्राह्मण-क्षत्रिया-
दिजातिविभागेन श्रुत्यादिषु समान्नातं कुलवृद्धेशोपदिश्यमानं देव-
तानां प्रतिष्ठापनं कर्त्तव्यतया स्मृतं । तद्धि लोकानां वृद्धेर्मूलपरम्प-
रायाः कारणं । अस्यानन्तरं मातृपूजनं कर्त्तव्यं ।

तथा च कूर्मपुराणे ।

पूर्वन्तु मातरः पूज्या भक्त्या वै सगणेश्वराः ।

एतच्च मातृणां पूजनं नामानि चोक्तानि चतुर्विंशतिमते ।

तिस्रः पूज्याः पितुः पक्षे तिस्रः पूज्यास्तु मातृके ।

इत्येता मातरः प्रोक्ताः पितृ-मातृस्वभाष्टमौ ॥

ब्रह्माण्याद्याः स्मृताः सप्त दुर्गा-क्षेत्र-गणाधिपाः ।
 आदौ वृद्धौ सदा पूज्याः पश्चान्नान्दीमुखान् पितृन् ॥
 गौरी पद्मा सची दक्षा सावित्री विजया जया ।
 देवसेना स्वधा स्वाहा मातरो लोकमातरः ।
 एतास्त्वभ्युदये पूज्या आत्मदेवतया सह ॥

‘पितुः पत्ने’ पितृवर्गे, ‘तिस्रः’ मातृ-पितामही-प्रपितामह्यः
 पूज्याः । तथा ‘मातृके’ मातामहवर्गे, ‘तिस्रः’ मातामही-मातुः-
 पितामही-मातुःप्रपितामह्यः पूज्याः । ‘पितृ-मातृष्वसाष्टमी’ पितृ-
 ष्वसा सप्तमी मातृष्वसाष्टमी च पूज्या । इत्यष्टौ मनुष्यमातरः प्रोक्ताः
 एताश्च प्रत्यक्षाः प्रत्यक्षमेव कुङ्कुम-कुसुम-वस्त्राभरण-भोजनैः पूज-
 नीयाः । परोक्षास्तु वक्ष्यमाणदेवमातृवदक्षतादिपुञ्जेष्ववाह्य पूज-
 नीयाः । ‘ब्रह्माण्याद्याः स्मृताः सप्त’ ब्राह्मी वैष्णवी माहेश्वरी ऐन्द्री
 वाराही कौमारी चामुण्डेत्येताः सप्तदेवमातृः, तथा ‘दुर्गा-क्षेत्र-गणा-
 धिपाः’ दुर्गा क्षेत्राधिपं गणाधिपञ्च ‘वृद्धादौ वृद्धिश्चाद्धात् प्राक् षोडश-
 भिरुपचारैः पूजयित्वा पश्चान्नान्दीमुखान् पितृन् आद्धेन पूजयेदिति ।
 ‘आत्मदेवता’ स्वकीयकुलदेवता, तथा सहैताः पूज्याः । शास्त्रान्तरे
 ब्रह्माण्याद्यास्त्वष्टौ दर्शिताः । ब्रह्माणी माहेशी कौमारी वैष्णवी च
 वाराही इन्द्राणी चामुण्डा महालक्ष्मीश्च मातरः प्रोक्ताः ।

आह शातातपः ।

गौरी पद्मा सची मेधा सावित्री विजया जया ।
 देवसेना स्वधा स्वाहा मातरो लोकमातरः ॥
 धृतिः पुष्टिस्तथा तुष्टिरात्मदेवतया सह ।

आभ्योऽर्घ्य-गन्ध-पुष्पञ्च धूपन्दीपं निवेदयेत् ॥

एतच्च मातृपूजनं कर्माङ्गआद्धेऽपि कार्यमिति षट्चिंशन्मत
एवोक्तं ।

कर्मादिषु च सर्वेषु मातरः सगणाधिपाः ।

पूजनौयाः प्रयत्नेन पूजिताः पूजयन्ति ताः ॥

आसाञ्च पूजाधिष्ठानं वसोर्धारानिर्माणादि च तत्रैवोक्तं ।

प्रतिमासु च शुभ्रासु लिखिता वा पटादिषु ।

अपि वाचतपुञ्जेषु नैवेद्यैश्च पृथग्विधैः ॥

कुड्यलगा वसोर्धाराः पञ्च धाराघृतेन तु ।

कारयेत्सप्तधारा वा नातिनीचा नचोच्छ्रिताः ।

आयुष्याणि च शान्त्यर्थं जप्त्वा तच्च समाहितः ॥

‘आयुष्याणि’ ‘आनोभद्रीयादित्याशीःप्रधानानि सूक्तानि तथा
तथाविधमन्त्राधाराणि सामानि च । ‘तत्रेति यच्च मातृपूजा वसो-
र्धारा च कृता ।

एतन्मातृपूजनस्याकरणे भविष्यत्पुराणे दोषो दर्शितः ।

अकृत्वा मातृजज्ञं तु यः आद्धं परिवेषयेत् ।

तास्तस्य क्रोधसम्पन्ना हिंसां कुर्वन्ति दारुणं ॥

मातृणां प्रतिमास्वरूपं मार्कण्डेयपुराणे ।

हंसयुक्तविमानस्था साक्षसूत्रकमण्डलुः ।

आयाता ब्रह्मणः शक्तिर्ब्रह्माणी साभिधीयते ॥

माहेश्वरी वृषारूढा त्रिशूलवरधारिणी ।

महाद्विलया प्राप्ता चन्द्रेखाविभूषणा ॥

कौमारी शक्तिहस्ता च मयूरवरवाहना ।
 योद्धुमभ्याययौ दैत्यानम्बिका गुह्यरूपिणी ॥
 तथैव वैष्णवी शक्तिर्गुह्योपरि संस्थिता ।
 शङ्ख-चक्र-गदा-शार्ङ्ग-खड्गहस्ताभ्युपाययौ ॥
 यज्ञवाराहमतुलं रूपं या विभ्रतो हरेः ।
 शक्तिः साप्याययौ तत्र वाराहीं विभ्रती तनुं ॥
 वज्रहस्ता तथैवैन्द्री गजराजोपरि स्थिता ।
 प्राप्ता सहस्रनयना यथा शक्रस्तथैव सा ॥

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

महालक्ष्मीश्च कर्त्तव्या नृत्यमाना कपालिनी ।
 कार्तिकी तुङ्गखट्वाङ्गत्रिमालाम्बुजधारिणी ।
 कृष्णाण्डया तु प्रेतस्था दन्तुरा वर्वरं शिरः ॥

सिद्धार्थपृच्छायां ।

चन्द्रार्द्धनवचक्षुर्ध्याम्भास्करेण ऋषेण च ।
 विद्योतन्ते करा यस्याः पद्मा सा च प्रकीर्त्तिता ॥
 कौरकव्यजिनी चैव व्यजनं समिधन्तया ।
 या विभर्त्ति कराग्रैः सा शची नाम्ना प्रकीर्त्तिता ॥
 धत्ते या समिधं हस्तैः रजनी-कीरकावपि ।
 क्रमतस्तालवृन्तश्च सा च मेधाभिधीयते ॥
 अचक्षुत्रं सुवर्चैव शक्तिकाञ्च कमण्डलुम् ।
 कलयन्ति करा यस्याः सावित्री सा प्रकीर्त्तिता ॥
 कार्मुकश्चाथ्यपात्रञ्च योगमुद्रां कृपाणिकां ।

पाणिभिर्या क्रमाद्धत्ते सा दुर्गा परिगीयते ॥

योगमुद्राञ्च चापञ्च क्रमेणैवार्द्धभाजनं ।

कपालीं चैव या धत्ते सा चामुण्डा प्रकीर्तिता ॥

या कपालञ्च कोशञ्च पीयूषं पाशमेव च ।

या विभर्त्ति कराम्भोजैर्विजया सा प्रकीर्तिता ॥

क्रमात्कोश-कपाले च पीयूषञ्च सपाशकं ।

आश्रित्य यत्करायाणि विजयन्ते जया च सा ॥

यच्च सागरसंहितायां ।

दर्पणं पङ्कजं पद्मं पुष्टिकां दधतीं स्मरेत् ।

पुष्टिं लक्ष्मीं सितां सौम्यां पङ्कजासनसंस्थितां ॥

वज्रं पद्मं तथादर्शं पीयूषं दधतीं स्मरेत् ।

सा वै तुष्टिर्महालक्ष्मीः स्थिता वीरसनोपरि ॥

मत्स्यपुराणे विनायकप्रतिमास्वरूपं ।

खदन्तं दक्षिणकरे उत्पलञ्च तथापरे ।

लङ्घुकं परशुञ्चैव वामतः सम्यकल्पयेत् ।

संयुक्तस्वद्वि-च्छद्विभ्यां अधस्तान्मूषिकान्वितं ॥

तदेवं विशेषतः कासाञ्चिन्मातृणां स्वरूपं दर्शितं सामान्याका-
रेण तु सर्वासां महापद्मराजे उक्तं । पूज्याञ्चित्रेऽथवार्चायां वरदा-
भयपाणयः । तदेवमिदन्देवताप्रतिष्ठापनात्ममृति वसोधारापर्यन्तं
कृत्वा नान्दीआङ्गमारभेत ।

तथाच चतुर्विंशतिमते ।

षड्भ्यः पितृभ्यस्तदनु आङ्गदानमुपक्रमेत् ।

वसिष्ठोक्तोविधिः कृत्स्नोद्द्रष्टव्योऽत्र निरामिषः ॥

‘तदनु’ मातृपूजाद्युत्तरकालं । पितृवर्गीयेभ्यस्त्रिभ्यः माता-
महवर्गीयेभ्य इत्येवं षड्भ्यः । ‘वसिष्ठोक्तोविधिः’ वशिष्ठादिमुनि-
प्रोक्तोविधिः । आमिषं मांसं तद्वर्जितः । एतच्च आद्धद्वयं मातृ-
आद्धपूर्वकं कर्त्तव्यं ।

तथाच क्रमेण आद्धत्रयमाह शातातपः ।

मातृआद्धन्तु पूर्वं स्यात्पितृणां तदनन्तरं ।

ततोमातामहानाञ्च वृद्धौ आद्धत्रयं स्रुतं ॥

मत्स्यपुराणेऽपि ।

मातरः प्रथमं पूज्याः पितरस्तदनन्तरं ।

ततोमातामहाः पूज्याः त्रिष्टेदेवास्तथैव च ॥

आह वसिष्ठः ।

मातृभ्यः कल्पयेत्पूर्वं पितृभ्यस्तदनन्तरं ।

ततोमातामहानाञ्च कुर्याच्छ्राद्धं क्रमेण वै ॥

अत्र केचिन्मातामहादित्रिदैवत्यं चतुर्थमपि आद्धमाचक्षते ।

तथाच चतुर्विंशतिमते मातृपूजां प्रतिपाद्योक्तं ।

पूजयेच्च ततः पश्चात्तत्र नान्दीमुखान् पितृन् ।

मातृपूर्वान् पितृन् पूज्य ततोमातामहानपि ।

मातामहीस्ततः केचिद्युग्मा भोज्या द्विजातयः ॥

भविष्यत्पुराणे ।

सव्येन पाणिना वीर त्रिधिवत् खगसत्तम ।

मात्रे प्रमात्रे तन्मात्रे निर्वपेत् पूर्वतोमुखं ॥

पितृमात्रे तु तन्मात्रे निर्वपेद्विधिवत्स्वग ।
 वड्ढाथै प्रपितामह्यै तथान्ते निर्वपेत् स्वग ।
 एवमुद्दिश्य वै मातुः आद्धपिण्डांश्च निर्वपेत् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

प्रपितामहीपर्यन्ता नान्दीमुख्यश्च मातरः ।
 मातामह्यः पितामह्यः प्रमातामह्य एव हि ॥
 अत्र मातामह्यादिआद्धविधेरर्थवादो व्याघ्रेण दर्शितः ।
 यथा मनुष्यास्तुष्यन्ति दृष्ट्वा पत्नीः संपूजिताः ।
 पूजितास्त्रिह पत्नीषु तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥

मातृश्राद्धे ब्राह्मणसंख्यामाह शातातपः ।

पित्रादित्रयपत्नीनां भोज्या मातुः प्रति द्विजाः ॥

स्त्रीणामेव तु तद्यस्मान्मातृश्राद्धमिहोच्यते ।

मातुः प्रतीत्येकस्मिंस्त्रीवर्गे चतुरादियुग्मसंख्याका ब्राह्मणा भोज-
 नीयाः । तथाच मातृवर्गे च चत्वारः मातामहीवर्गं चत्वार
 इत्येवमष्टौ सम्पद्यन्ते ।

अत एवाक्तं भविष्यत्पुराणे ।

भोजयेच्च द्विजानष्टौ मातृश्राद्धे स्वगेश्वर ।

नवमं सर्वदेवत्यं भोजयेद्विजमागतं ॥

सति सम्भवे चैतद्वेदितव्यं । असम्भवे त्रैकैकस्मिन् वर्गे द्वौ द्वावपि
 भोजनीयौ ।

ब्रान्धणालाभे तु वड्ढवसिष्ठेनोक्तं ।

मातृश्राद्धे तु विप्राणामलाभे पूजयेदपि ।

पति-पुत्रान्विता भव्या योषितोऽष्टौ सुदान्विताः ॥

पित्रादिवर्गेऽपि चतुरादिसङ्ख्याका एव ब्राह्मणा भोजनीयाः ।

तथाच पद्मपुराणे ।

युग्मा द्विजातयः पूज्या वस्त्र-कार्त्तस्वरादिभिः ।

‘कार्त्तस्वरं’ सुवर्णं ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

युग्माश्चात्र द्विजाः कार्यास्ते पूज्याश्च प्रदक्षिणं ।

विष्णुपुराणे ।

युग्मांस्तु प्राङ्मुखान् विप्रान् भोजयेन्मनुजेश्वर ।

ब्रह्मपुराणे ।

युग्मांस्तु भोजयेद्बृद्धौ ब्राह्मणान्नियतः शुचिः ।

मातृ-पितृ-मातामह-श्राद्धे युग्मान् ब्राह्मणानाह वृद्धशतातपः

त्रिष्वप्येतेषु युग्मांस्तु ब्राह्मणान्नियतः शुचिः ।

युग्मसङ्ख्यासु तत्संख्याविशेषादरार्थमाह द्वागलेयः ।

एकैकस्य तु वर्गस्य द्वौ द्वौ विप्रौ समर्चयेत् ।

वैश्वदेवे तथा द्वौ च न प्रसज्येत त्रिस्तरे ॥

एवञ्चात्राष्टौ ब्राह्मणाः सम्पद्यन्ते ।

भविष्यत्पुराणे तु नवमोऽप्युक्तः ।

पूर्वाह्णे भोजयेद्विप्रानष्टौ सर्वं प्रदक्षिणं ।

तथा च नवमं विप्रं चतुरस्त्रे खगोत्तम ॥

चतुरस्त्रे मण्डले चरणचालने क्रियमाणे यः कश्चिदतिथि-
गगच्छेत् स नवमोऽपि तत्र भोजनीय इत्यर्थः । पञ्चदशमपुं
तत्रैव ।

नान्दीमुखान् समुद्दिश्य पितृन् पञ्च द्विजोत्तमान् ।

भोजयेद्विधिवत्प्राज्ञो वृद्धिआद्रे प्रदक्षिणं ॥

अस्य च नान्दीआद्रत्रयस्य वैश्वदेविकपूर्वकत्वमाह वृद्धशातातपः ।

प्रदक्षिणन्तु सव्येन भोजयेद्देवपूर्वकम् ।

विश्वान् देवानुद्दिश्य क्रियमाणं आद्रं वैश्वदेविकं । वृद्धिआद्रे च सत्य-वसुसंज्ञकाः कर्माङ्गे च क्रतु-दत्तसंज्ञका विश्वेदेवा इति पूर्वमेव देवताप्रकरणे प्रतिपादितं । पितरस्त्वत्र नान्दीमुखसंज्ञकाः पूज्या इति तत्रैव दर्शितं । इहापि तत्र दर्शयिष्यते । अथास्मिन् वृद्धिआद्रेऽन्येऽपि धर्मविशेषाः प्रतिपाद्यन्ते ।

तच्चाह शातातपः ।

कर्त्तव्यं चाभ्युदयिकं आद्रमभ्युदयार्थिना ।

सव्येन चोपवीतेन ऋजुदर्भैश्च धीमता ॥

पितॄणां रूपमास्थाय देवा अन्नं समश्नुते^(१) ।

तस्मात् सव्येन दातव्यं वृद्धिआद्रे तु नित्यशः ।

यद्येवोपचरेद्देवांस्तथा वृद्धौ पितृनपि ॥

श्लोककात्यायनोऽपि ।

सदा परिचरेद्भक्त्या पितृनप्यत्र देववत् ।

अनेन वैश्वदेविके ये धर्मास्ते सर्वेऽप्यत्र कर्त्तव्या न पित्र्यआद्रधर्मा इत्युक्तं भवति ।

अतएव तिलकार्थं यवप्रयोग उक्तः पद्मपुराणे ।

तिलार्थस्तु यवैः कार्यः सव्येनैवानुपूर्वशः ।

(१) समश्नुते इत्येकवचनान्तप्रयोग आर्षः ।

मङ्गलानि च सर्वाणि वाचयेद्विजपुङ्गवान् ॥
विष्णुधर्मान्तरेऽपि ।

वृद्धिश्राद्धेषु कर्त्तव्यास्तिलस्थाने यवास्तथा ।
पित्र्यधर्मान्तरस्थाने धर्मान्तरप्रयोगस्तुक्तो ब्रह्माण्डपुराणे ।
स्वाहाशब्दं प्रयुञ्जीत स्वधास्थाने च बुद्धिमान् ॥
वृद्धिश्राद्धे सदा सव्यं यज्ञसूत्रञ्च कारयेत् ।
कुशस्थाने च दूर्वाः स्युर्मङ्गलस्याभिवृद्धये ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा यजमानः समाहितः ।
वृद्धिश्राद्धं प्रकुर्वीत नान्यवक्तः कदाचन ॥
अत्रोदङ्मुखत-प्राङ्मुखयोर्व्यवस्थोक्ताश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ।
आभ्युदयिके युग्मा ब्राह्मणा अमूला दर्भाः प्राङ्मुखेभ्य उदङ्-
मुखो दद्यादुदङ्मुखेभ्यो वा प्राङ्मुखो द्वौ दर्भौ पवित्र इति ।
आह प्रचेताः ।

प्राङ्मुखो देवतीर्थेन वृद्धौ परिचरेत्पितृहन् ।
सव्येनैवोपवीतेन क्षिप्रं देशविमार्जनं ॥
उच्छिष्टस्य मार्जनं क्षिप्रमेव कार्यं न तु पार्वणवत् कदाचिदा-
मायं प्रतीचेदित्यर्थः ।

भविष्यत्पुराणे ।

सर्वं प्रदक्षिणं कार्यं पूर्वाह्न उपवीतिना ।
तस्य पुष्टिरथैश्वर्यमायुः सन्ततिरेव च ॥
यदि विभ्राजते लक्ष्म्या मोक्षञ्च लभते क्रमात् ।

ऋजवः कुतपा देया न भङ्क्ता विधिवत् खग ॥
 कुर्याद्यवैस्त्रिलार्थन्तु दद्यादर्थं तथैव च ।
 गन्ध-धूपादिकं सर्वं कुर्याद्वीर प्रदक्षिणं ।
 पूर्वायांस्तु कुशान् दद्यात् सव्येनैव हि बुद्धिमान्
 'कुतपाः' दर्भाः । 'सव्यं' सव्यस्कन्धस्थितं यज्ञोपवीतं ।
 भविष्योत्तरे ।

वृद्धिआहुं दैविकञ्च कार्यं यज्ञोपवीतिना ।
 प्रदक्षिणं प्राङ्मुखेषु युग्मेषु च यवैस्तथा ॥
 कूर्मपुराणे ।

दैववत् सर्वमेव स्यान्न वै कार्याः तिलैः क्रियाः ।
 दर्भाश्च ऋजवः कार्या युग्मान् वै भोजयेद्विजान् ।
 दैवपूर्वं प्रदद्याद्वै न कुर्यादप्रदक्षिणं ॥
 पित्र्यधर्मनिषेधाश्चात्र भवन्ति ।

तत्र श्लोककात्यायनः ।

निपातो न हि सव्यस्य जानुनो विद्यते कश्चित् ।
 नात्रापसव्यकरणं न पित्र्यं तीर्थमिष्यते ॥
 मधुमध्विति यस्तत्र त्रिर्जपः श्रेय इच्छता ।
 गायत्र्यनन्तरः सोऽत्र मधुमन्त्रविसर्जितः ॥
 यस्तस्य विकिरोऽन्नस्य तिलवान् यववांस्तथा ।
 उच्छिष्टमन्निधौ सोऽत्र तृप्तेषु विपरीतकः ॥

वैश्वदेविकः 'यववान्', पित्र्यः 'तिलवान्' । 'विपरीतकः' सर्वोऽपि
 यववानित्यर्थः ।

आह प्रचेताः ।

न जपेत्यैतत्कं जप्यं न मांसं तत्र दापयेत् ।

अत्र 'जप्यशब्दात् यो भुञ्जानेषु द्विजेषु पितलिङ्गकानां मन्त्राणां
जपः स एव निषिध्यते, न तु पदार्थानुष्ठानकरणीभूतानामपि ।

अतएव जातृकण्यः ।

पितलिङ्गेन मन्त्रेण यत्कर्मा मुनिभिः स्मृतं ।

तेनैव तद्विधातव्यममन्त्रमकृतं यतः ॥

भविष्यत्पुराणे ।

रक्तपुष्पं तिलांश्चैव अपसव्यञ्च वर्जयेत् ।

जलोद्भवमप्यत्र रक्तपुष्पं न दातव्यम् । इत्येतदर्थोऽयं निषेधः ।

आह शातातपः ।

अपसव्यं न कुर्वीत न कुर्यादप्रदक्षिणं ।

अपसव्येन यो दद्याद्दृढौ किञ्चिदतिक्रमात् ।

न तस्य देवास्तृप्यन्ति पितरश्च यथाविधि ॥

एतच्च पित्र्यधर्मविवर्जितं दैवधर्मयुक्तञ्च नान्दीमुखदैवत्यश्राद्ध-
मेवं कर्त्तव्यम् ।

अत्राह जातृकण्यः ।

पूर्वेद्युस्तद्दिने वायु दैवपूर्वं निमन्त्रणं ।

कृत्वा विप्रान् समाह्वय पूर्वाह्णे नियतः शुचिः ॥

कृत्वा मण्डलकं तेषां चालयेच्चरणांस्ततः ।

आचान्तान् कृतसत्कारानासनेषूपवेशयेत् ॥

भविष्यत्पुराणे ।

कृत्वा मण्डलकं वीर चतुरस्रं प्रदक्षिणं ।

पूर्वाग्र्यांस्तु कुशान् कृत्वा पुष्पाणां प्रकरं तथा ।

भोजयेद्भो द्विजान् वीर गन्ध-पुष्पविभूषितान् ॥

अत्र श्लोककाव्यायनः ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि विशेष इह यो भवेत् ।

प्रातरामन्त्रितान् विप्रान् युग्मानुभयतस्तथा ।

उपवेश्य कुशान् दद्याद्दृजनेव हि पातितान् ॥

अस्यार्थः । पूर्वद्युस्तदहर्वाभिमन्त्रितान् विप्रान् 'प्रातरेव पूर्वाह्ण-
एव, आह्वय चन्दनाक्षत-कुसुमार्चिते चतुस्त्रमण्डले सत्य-वसुसंज्ञकान्
विश्वेदेवान्नान्दीमुखसंज्ञकांश्च पित्रादीननुकीर्त्य तच्चरणक्षालनं कृत्वा
आसनेषूपवेश्य ऋजुभूतैरेव दर्भैरासनं दद्यात् । 'उभयत इति चतुरः
पूर्वमुखानेकत उपवेश्यान्यतश्चतुर उदङ्मुखानुपवेशयेत् ।
तथा च भविष्यत्पुराणे ।

प्राङ्मुखांश्चतुरश्चैव चतुरश्च उदङ्मुखान् ।

निवेश्य ऋजुभिर्दर्भैर्दद्यादासनमादरात् ॥

अथवा सर्वेऽपि प्राङ्मुखा उपवेश्याः ।

तथा च छागलेयः ।

सर्वानेव तु तान् विप्रान् प्राङ्मुखानुपवेशयेत् ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

विप्रान् प्रदक्षिणावर्त्ते प्राङ्मुखानुपवेशयेत् ।

शक्राग्नि-यम-भान्वऽम्भोऽनिल-चन्द्र शिवांशकान् ॥

समान् प्रशस्तान् सुभगान् पुष्पमाल्यविभूषितान् ।

दद्याद्दर्भासनं देवान् पितृनुद्दिश्य तेषु च ॥

श्लोककात्यायनः ।

पितृभ्य इति दत्तेषु उपवेश्य कुशेषु तान् ।

गोत्रनामभिरामन्त्रं पितृनर्घं प्रदापयेत् ॥

छान्दोग्यग्रन्थेऽर्घ्यपात्रसंख्योक्ता ।

चत्वार्यैवार्घ्यपात्राण्याभ्युदयिक इति ।

एतानि मात्रादिश्राद्धत्रये त्रीणि, वैश्वदेविके चैकमित्येवं विभ-
जनीयानि ।

पात्रपूरणादिविधिश्च कात्यायनेनोक्तः ।

पात्राणां पूरणादीनि दैवेनैव हि कारयेत् ।

ज्येष्ठोत्तरकरान् युग्मान् कराग्राग्रपवित्रकान् ।

हत्वार्यं संप्रदातव्यं नैकैकस्य प्रदीयते ॥

दैवेन दर्भार्जव एव सव्यदेवतीर्थादिना वैश्वदेविकधर्मेण ज्येष्ठस्य
युग्माद्यस्य विप्रस्य करयुग्मद्वितीयविप्रकरस्योत्तरो येषु ते तथा ।
कराग्रेण पवित्राणां येषु ते 'कराग्राग्रपवित्रकाः' । एवंविधान् हत्वा
अर्घ्यं प्रदद्यात् । पूर्वोक्तेन संस्थानेन द्वयोर्द्वयोर्हस्तौ मेलयित्वा तत्र
तत्र च पूर्वाग्रौ द्वौ कुशौ स्थापयित्वैकैकस्मिन् मातृ-पित्रादिवर्गे
वैश्वदेविके च सव्यदेवार्घ्यः प्रदेयो नैकैकस्य विप्रस्य कर इत्यर्थः ।
पद्मपुराणे ।

सम्पन्नमित्यभ्युदये दद्यादर्घ्यं द्वयोर्द्वयोः ।

तद्विप्रश्रस्थाने सम्पन्नमिति पृच्छेत् । अर्घ्यञ्च द्वयोर्द्वयोर्विप्रयो-
र्हस्तौ मेलयित्वा दद्यादित्यर्थः । अत्रार्घ्यपात्रे तिलस्थाने यवेषु

प्रक्षेपणीयेषु तिलोऽसीत्ययं मन्त्रोयवोऽसीत्याद्यूहवान् प्रयोज्यः ।
 अत एवाश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ऊहितस्यैव मन्त्रस्य प्रयोगोदर्शितः ।
 सोपचामानि पवित्राणि चत्वारि शन्नो देवैरित्यनुमन्त्रितासु य-
 वानावपति यवोऽसि सोमदेवत्यो गोसवोदेवनिर्मितः । प्रत्नवद्भिः
 पृक्तः पुष्ट्या नान्दीमुखान् लोकान् प्रीणयाहि नः स्वाहेति । तथा ।
 विश्वेदेवा इदं वोऽर्घ्यं नान्दीमुखाः पितर इति यथालिङ्गमर्घ्यदानं
 पितरः प्रीयन्तामित्यपां प्रतिग्रहणं विसर्जनं चैवमुत्तरयोरपि पिता-
 मह-प्रपितामहयोः अर्घ्यदानञ्चावाहनपूर्वकं कर्त्तव्यम् ।

तथाच चतुर्विंशतिमते ।

नान्दीमुखान् पितृन् पूज्य पितृकार्ये विधानवत् ।

आसनञ्च ततोदद्यात् कुर्यादावाहनादिकम् ॥

आवाहनार्घ्यादिकं पार्वणोक्तं पदार्थजातं तदुक्तेनैव क्रमेण कुर्या-
 दित्यर्थः ।

आवाहनप्रकारश्चाद्ये ब्रह्मपुराणे दर्शितः ।

नान्दीमुखान् पितृन् भक्त्या साञ्जलिञ्च समाह्वयेत् ।

पठेत्पवित्रं मन्त्रन्तु विश्वेदेवाम आगत ॥

अर्घ्यदानानन्तरं गन्ध-पुष्पादिकं देयम् ।

तथाच भविष्यत्पुराणे ।

कृत्वा यवैस्तिलार्थन्तु दद्यादर्थं विधानतः ।

गन्ध-धूपादिकं^(१) सर्वं कुर्यादौर प्रदक्षिणम् ॥

(१) गन्ध-पुष्पादिकमिति ग० ।

एतच्च गन्धादिकमेकैकस्य हस्ते द्विर्द्विः प्रदेयम् ।

तथाचाश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ।

“प्रदक्षिणमुपचारो यवैस्त्रिलार्थः सर्वं द्विर्द्विः” इति । गन्धादि-
दानानन्तरं चाग्नौकरणं कर्त्तव्यं । एतदपि तत्रैवोक्तं “नित्यञ्चाग्नौकरणं
स्वाहाकारेण हेमञ्च” इति । अत्र पाठान्तरं । “पाणौ हेमोऽग्नये
कव्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पितृमते स्वाहा” इति । तथा “पृषदा-
ज्यमिश्र ओदनोहविः सर्वत्र तस्यार्द्धेन द्वे द्वे आजती जुहुयात्” इति ।

सर्वत्रेयग्नौकरण-द्विजभोजन-विकिरण-पिण्डदानेषु, दधिमिश्रमाज्यं
‘पृषदाज्यं’, तन्मिश्रस्य ओदनस्य पूर्वापरार्द्धे विभागं कल्पयित्वा
द्विरवदाय हेमः कार्य इत्यर्थः ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

रक्षोघ्नीर्जुहुयादग्नौ समिदर्यं महौषधीः ।

‘रक्षोघ्नीः’ पलाशशङ्खिनीविष्णुक्रान्ताद्याः ।

कृते चाग्नौकरणे द्विजपात्रेषु परिवेषणं कर्त्तव्यं । तत्र परिवे-
षणीयमन्नमुक्तम् भविष्यत्पुराणे ।

पृषदाज्येन संयुक्तं दद्यादोदनमादितः ।

पायसञ्च तथा भव्यं मोदकादिरसोत्तरं ।

मधुरं भोजनन्दद्यान्न चासुं परिवेषयेत् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

मङ्गल्यं भक्ष्य-भोज्यादि दद्यादन्नं पृथग्विधम् ।

गुडमिश्रं खगश्रेष्ठ साज्यञ्चैवोदनं परम् ।

रसालान्मोदकांश्चैव नचासु-कटुकादिकम् ॥

आदिशब्देनात्रोद्देजकतिकादिरससङ्ग्रहः क्रियते ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

अन्नं दद्याच्च दैवेन तीर्थेन च जपन् स्वधाम् ।

परिवेष्ट्य चान्नं पात्राभिमन्त्रणादि कर्त्तव्यम् ।

तत्राश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ।

अतो देवा अवन्तु न इत्यङ्गुष्ठग्रहणं इदं विष्णुर्विचक्रम इत्यन्यत्र
अतो देवा अवन्तु न इत्येतत्तर्चा नान्दीआद्वेऽङ्गुष्ठग्रहणम् ।

‘अन्यत्र’ आह्वान्तरेऽन्यर्चेत्यर्थः । अचन्नमीमदन्तेति च षष्ठीति-
पाठान्तरं ।

भुञ्जानेषु जपोऽपि तत्रैवोक्तः ।

पावमानीः शम्बतीरौद्रश्चाप्रतिरथञ्च आवयीत ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

पठेत्तु शक्रसूक्तन्तु स्वस्तियुक्तं शुभं तथा ।

युक्तामश्रुमुखानां तु न पठेत् पितृसंहितां ॥

‘शक्रसूक्तं’ आशुः शिशान इत्यादिकं सूक्तं । ‘स्वस्तियुक्तं’ स्वस्ति-
शब्दयुक्तं यत्किञ्चित् सूक्तम् । शुभं अन्यदपि पठेत् । शुभतराग्नीः-
प्रधानं किञ्चिद्दृग्यजुःप्रभृतिकं तदपि पठेत् ।

मधुमतीजपनिषेधं कृत्वा कात्यायनः ।

अन्यत्र च जपः कार्यः सोमसामादिकः शुभः ।

चतुर्विंशतिमते ।

विकिरञ्च तथा पिण्डान् दद्याच्च नियमं विना ।

ब्रूयात्तृप्तेषु सम्पन्नं वद्विआद्वे समाहित ॥

आह कात्यायनः ।

सम्यन्नमिति तृप्ताः स्य प्रश्नस्थाने विधीयते ।

सुसम्यन्नमिति प्रोक्ते शेषमन्नं निवेदयेत् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

कच्चित् सम्यन्नमेतन्मे तान् पृच्छेच्च प्रहर्षितान् ।

सुसम्यन्नं च ते ब्रूयुः सर्वं सिद्धं ततः क्षिपेत् ॥

सर्वजातीयसिद्धमन्नमेकपात्रे समुद्धृत्य विकिरं कुर्यादित्यर्थः ।

वृद्धवशिष्ठः ।

तृप्तप्रश्ने तु सम्यन्नं दैवे रोचत इत्यपि ।

सम्यन्नं पित्र्ये, दैवे तु रोचत इति ।

भविष्यत्पुराणे ।

एवं भुक्तेषु विप्रेषु दद्यात्पिण्डान् समाहितः ।

दध्यक्षतैर्विमिश्रांस्तु वदरैश्च खगाधिप ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

कर्कन्धु-दधिसंमिश्रान् तथा पिण्डांश्च निर्वपेत् ।

ब्रह्मपुराणे ।

शाल्यन्नं दधि-मध्वक्तं वदराणि यवांस्तथा ।

मिश्रीकृत्य तु चत्वारि पिण्डान् श्रौफलमन्निभान् ।

दद्यान्नान्दीमुखेभ्यश्च पितृभ्यो विधिपूर्वकम् ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

पिण्डांश्च दधिसंमिश्रान् दद्याद्यत्रसुमिश्रितान् ।

वृद्धवशिष्ठः ।

दधि-कर्कन्धुसंमिश्राः पिण्डाः कार्या यथाक्रमं ।

‘कर्कन्धुः’ वदरौफलम् ।

चतुर्विंशतिमते ।

संभोज्यैव द्विजान् धीरस्ततः पिण्डांस्तु निर्वपेत् ।

पद्मपुराणे ।

प्रदक्षिणोपचारेण दध्यक्षत-फलोदकैः ।

प्राङ्मुखोदङ्मुखोवापि प्रदद्याददरैर्युतान् ॥

भविष्यत्पुराणे ।

दधि-वदराक्षताद्यांश्च पिण्डान् सव्येन भारत ।

निर्वपेन्मण्डले वीर चतुरस्रे विचक्षणः ॥

पवित्रपाणिराचान्त उपविष्टः समाहितः ।

प्रदद्यात् प्राङ्मुखः पिण्डान् वृद्धौ सव्येन वाग्यतः ॥

पिण्डप्रदानञ्चात्र वैकल्पिकम् ।

तथा च विष्णुपुराणे ।

दध्यक्षतैः सवदरैः प्राङ्मुखोदङ्मुखोऽपि वा ।

देवतीर्थेन वै पिण्डान् दद्यात्कामेन वै नृप ॥

‘कामेन’ इच्छया ! इच्छाभावे तु न दद्यात् ।

पिण्डदानकरणाकरणयोर्व्यवस्थोक्ता भविष्यपुराणे ।

पिण्डनिर्वपणं कुर्यान्नैव कुर्यान्नराधिप ।

वृद्धिआद्धे महाबाहो कुलधर्ममवेक्ष्य वै ॥

अनेन येषां कुले वृद्धपरम्परया वृद्धिआद्धे पिण्डदानमनुष्ठीयते
तैः कर्त्तव्यं । येषां तु कुले नानुष्ठीयते तैर्न कर्त्तव्यमिति व्यवस्था
दर्शिता । इयच्च व्यवस्था निरग्निकानामेव च । साग्निकैस्तु सर्वदा
कर्त्तव्यमेवेत्युक्तमाद्ये ब्रह्मपुराणे ।

योऽग्नौ तु विद्यमानेपि दृष्ट्वौ पिण्डान्न निर्वपेत् ।

पतन्ति पितरस्तस्य नरके स तु पच्यते ॥

अत्र पिण्डदानाय प्रदेशविशेषमाह दृष्ट्वाशातातपः ।

प्रदद्यात्प्राङ्मुखः पिण्डान् दृष्ट्वौ नान्ना स वाह्यतः ।

‘सः’ आद्धकर्त्ता, ‘वाह्यतः’ भोजनशालाया वह्निः, न त्वच्छिष्ट-
समीप इत्यर्थः ।

आह प्रचेताः ।

प्राङ्मुखो देवतीर्थेन प्राक्कूलेषु कुशेषु च ।

पितृपिण्डांस्तु कुर्वीत पिण्डपात्रमधोमुखम् ॥

‘प्राक्कूलाः’ प्रागग्राः ।

आश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे पिण्डभूमेर्गोमयेनोपलेपनमुक्तं ।

आश्वयेषु पिण्डदानं गोमयोपलिप्तेषु प्रागग्रान् कुशानास्तीर्थेति ।

चतुर्विंशतिमते ।

द्वौ द्वौ चाभ्युदये पिण्डावेकैकस्मै विनिक्षिपेत् ।

एकं नान्नापरं तूष्णीं दद्यात् पिण्डान् पृथक् पृथक् ॥

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

प्राङ्मुखांस्त्वथ दर्भांस्तु दद्यात्क्षीरावनेजनं ।

नान्दीमुखानरं कुर्वीत प्राज्ञः पिण्डोदकक्रियां ।

प्राज्ञापत्येन तीर्थेन यच्च किञ्चित्प्रजायते ॥

आह कात्यायनः ।

प्रागग्रेषु च दर्भेषु आद्यमामन्त्रं पूर्ववत् ।

अपः क्षिपेन्मूलदेशेऽवनेनिच्छेति निस्तित्वाः ॥

द्वितीयञ्च तृतीयञ्च मध्यदेशाग्रदेशयोः ।

‘आमन्त्य’ गोच-सम्बन्ध-नामभिः सम्बोध्य, तथा ‘द्वितीयं’
पितामहञ्च, ‘तृतीयं’ प्रपितामहं ।

मातामहप्रभृतींस्तु एतेषामेव वाग्यतः ।

सर्वस्मादनमुद्धृत्य व्यञ्जनैरुपसिध्य च ॥

संयोज्य यव-कर्कशु-दधिभिः प्राङ्मुखस्ततः ।

अवनेजनवत्पिण्डान् दद्याद्विल्वप्रमाणकान् ॥

तत्पात्रचालनेनाथ पुनरप्यवने जपेत् ।

उत्तरोत्तरदानेन पिण्डानामुत्तरोत्तरः ॥

भवेदधश्च करणादधरः आहुकर्मसु ।

तस्माच्छ्राद्धेषु सर्वेषु वृद्धिमत्स्वितरेषु च ॥

मूल-मध्याग्रदेशेषु ईषत्सक्तांश्च निर्वपेत् ।

गन्धादीन्निक्षिपेत्तुष्णीं ततश्चाचामयेद्विजान् ॥

अन्यत्राप्येष एव स्याद्यवादिरहितोविधिः ।

अत्र पिण्डदानं चाधिकृत्योक्तमाद्ये ब्रह्मपुराणे ।

अर्थं पुष्पञ्च धूपञ्च प्रशस्तमनुलेपनम् ।

वासः साध्वहतं शुद्धं देयं च सदृशं समं ॥

द्राक्षामलकमूलानि यवांश्चाथ निवेदयेत् ।

तान्येव दक्षिणार्थं तु दद्याद्विप्रेषु सर्वदा ॥

अथाक्षथोदकस्थाने दत्त्वा क्षीर-यवादिकम् ।

नान्दीमुखेभ्यश्चाक्षयमिदमस्त्विति संजपेत् ॥

कात्यायनस्त्वाह ।

अक्षय्योदकदानञ्च अर्घ्यदानवदिष्यते ।
 षष्ठ्यैव नित्यं तत्कुर्यान्न चतुर्थ्या कदाचन ॥
 प्रपितामहसंज्ञाश्च नान्दीमुख्यश्च मातरः ।
 मातामह्यः पितामह्यः प्रपितामह्य एव हि ॥
 मातामहेभ्यश्च तथा नान्दीवक्त्रेभ्य एव च ।
 प्रमातामहसंज्ञेभ्यो भवद्भिश्च स्वधोच्यतां ।
 अस्तु स्वधेति ते तच्च जल्पन्ति प्रहसन्ति च ॥

बौधायनसूत्रे ।

तेषु भुक्तवत्सु स्वधायै स्थाने मधु-मनिये मधु जनिष्य इत्ये-
 तद्यजुर्जपित्वा नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यपोनिनयति स्वधैवै-
 वोक्तिर्भवति ।

आह शातातपः ।

नान्दीमुखास्तु पितरस्तृप्यन्तामिति वाचयेत् ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

विश्वेदेवाश्च प्रीयन्तामिति दाताब्रवीदिमान् ।

प्रीता भवन्तु ते तच्च वदन्ति मधुराचरं ॥

ब्रह्मपुराणे ।

नान्दीमुखास्तु पितरः प्रीयन्तामिति वाचयेत् ।

चतुर्विंशतिमते ।

प्रीयन्तामिति च ब्रूयात् पिण्डान् स्वाहेति निक्षिपेत् ।

आश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ।

नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामिति विष्टजेदिति ।

आद्ये ब्रह्मपुराणे ।

चमूषु वाजिनमिति पठंस्ताश्च विमर्जयेत् ।

अथ नान्दीमुखीभ्यश्च मातृभ्यः आद्धमुत्तमम् ।

अनेन विधिना कार्यं सौमन्तोन्नयनादिषु ॥

आह कात्यायनः ।

अथाग्रभूमिमामिञ्चेत् सुसुप्रोक्षितमस्त्विति ।

शिवा आपः सन्त्विति च युग्मान् यवोदकेन च ॥

सौमनस्यमस्त्विति च पुष्पदानमतः परम्^(१) ।

अक्षतञ्चारिष्टञ्चास्त्वित्यक्षतान् प्रतिपादयेत् ।

अक्षय्यञ्च ततः कुर्याद्द्वैवपूर्वं विधानतः ॥

अत्र दातार इत्यादिप्रार्थनाश्लोकान् पूर्वं प्रयोज्य श्लोकान्तरमुक्तं
भविष्यत्पुराणे ।

माता पितामही चैव तथैव प्रपितामही ।

एता भवन्तु मे प्रीताः प्रयच्छन्तु च मङ्गलम् ॥

अनन्तरं कर्त्तव्यमाह कात्यायनः ।

प्रार्थनासु प्रतिप्रोक्ते सर्वास्वेव द्विजोत्तमैः ।

पवित्रान्तर्हितान् पिण्डान् मिञ्चेदुत्तानपात्रकृतम् ॥

युग्मानेव स्वस्तिवाच्यमङ्गुष्ठग्रहणं मदा ।

कृत्वा धुर्यस्य विप्रस्य प्रणम्यानुव्रजेत्ततः ॥

‘धुर्यः’ पर्ङ्गमूर्धन्यः ।

चतुर्विंशतिमते ।

(१) पुष्पदानमनन्तरमिति । ग० ।

शेषमन्नमनुज्ञाय वैश्वदेवक्रियां ततः ।

आद्धाक्लि आद्धशेषेण वैश्वदेवं समाचरेत् ॥

वैश्वदेवग्रहणमन्नसाध्यानां देव-पित्र्य-मानुष-भौतिककर्मणामु-
पलक्षणार्थं । अत्र प्रागुक्तविशेषातिरिक्तं धर्मजातं पार्वणवत् कर्तव्यम् ।
तथाच विष्णुधर्मोत्तरे ।

वृद्धौ समर्चयेद्विद्वान् नित्यं नान्दीमुखान् पितृन् ।

सम्पादितो विशेषस्तु शेषं पार्वणवद्भवेत् ॥

‘विशेषः’ पितृणां नान्दीमुखसंज्ञकलमित्येषः । उपलक्षणं चैतत्
प्रागुक्तानां वैशेषिकाणां सर्वेषां धर्माणां ।

पद्मपुराणे ।

एवं शूद्रोऽपि सामान्यं वृद्धिश्राद्धन्तु सर्वदा ।

नमस्कारेण मन्त्रेण कुर्याद्दानादि वै बुधः ॥

अत्र कात्यायनोक्ता प्रयोगपद्धतिः ।

आभ्युदयिके प्रदक्षिणमुपचारः, पित्र्यमन्त्रवर्जं जपः, ऋजवोदर्भाः,
यवैस्तिलार्थाः, सम्पन्नमिति तृप्तिप्रश्नः, सुसम्पन्नमितीतरे ब्रूयुः, दधि-
वदराक्षतमिश्राः पिण्डाः, नान्दीमुखान् पितृन् वाचयिष्य इति पृच्छ-
ति, नान्दीमुखाः पितरः पितामहाः प्रपितामहा मातामहाश्च प्रीय-
न्तामिति न स्वर्धां प्रयुञ्जीत, युग्मानाशयेदिति ।

अस्यार्थः । ‘आभ्युदयिके’ पुत्रजन्म-विवाहादिरूपाभ्युदयनिमित्तके
श्राद्धे । प्रदक्षिणग्रहणेन यज्ञोपवीतित्व-प्रागुदङ्मुखत्वं-प्रागुदक्संस्तवं
चोपलक्षितं । ‘उपचारः’ अनुष्ठानं । ‘पित्र्यमन्त्रवर्जं जपः’ स चायमश्रुत्सु
पित्र्यमन्त्रजपः प्रतिषिध्यते, “आयन्तु न इत्यादि पितृशब्दवन्मन्त्रवर्जं ।

‘ऋजवो दर्भाः’ न तु द्विगुणभुग्नाः । ‘तिलार्थः’ तिलकार्थं यवैरेव कर्तव्यम् । अत्र तिलोसीत्यादिमन्त्रोयवोसीत्येवं प्रयोज्य इति कर्तव्यम् ।

तन्नाः स्वेत्यस्य स्थाने सम्पन्नमिति प्रश्नः कार्यः । ब्राह्मणैश्च सुसम्पन्नमित्युत्तरं प्रदेयं । पितृनावाहयिष्य इत्यस्य स्थाने नान्दीमुखान् पितृनावाहयिष्य इति प्रयोगः । एवं यत्र यत्र पितृपद-प्रयोगः तत्र तत्र नान्दीमुखपदं पूर्वम्प्रयोज्यमिति ज्ञेयं । स्वधा-वाचनस्थाने च नान्दीमुखान् पितृन् स्वाहां वाचयिष्य इति पृच्छति । वाच्यतामिति ब्राह्मणैरनुज्ञातो नान्दीमुखेभ्यः स्वाहोच्यतामिति प्रेष्यति अस्तु स्वाहेति ब्राह्मणैरनुज्ञातः “ऊर्जमित्यादि मन्त्रे स्वाहा स्वेत्यूहं विधाय भूमावास्तृतासु दूर्वासु जलं निषिञ्चेत् । अत्र युग्मान् ब्राह्मणान् भोजयेदिति ।

गोभिलोक्ता प्रयोगपद्धतिः ।

आभ्युदयिके आद्धे युग्मा ब्राह्मणाः प्रदक्षिणमुपचारः ऋजवोदर्भा यवैस्तिलार्था दधि-वदराक्षतमिश्राः पिण्डा नान्दीमुखाः प्रीयन्ता-मिति दैवे वाचयित्वा नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपि-तामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो बृद्धप्रमातामहेभ्यः स्वाहोच्य-तामिति स्वधावाचनस्थानेन स्वाहां प्रयुञ्जीत ।

बौधायनोक्ता प्रयोगपद्धतिः ।

अथातो नान्दीमुखमादित एव द्वौ विप्रौ निमन्त्रयापरांश्च पित्र-र्यानद्य ऋश्रुकर्माभ्यञ्जनस्तानैर्यथोपपादं समूज्याग्निमुपसमाधाव सप्त-रिस्त्रीर्याज्यं विलाप्योत्पूय दध्ना संविपूय सुवं संमृज्य दैवे द्वौ विप्रा-वुपवेक्ष्यालङ्कृत्यानुद्दिश्य द्विपवित्रमेव यवोदकं निधाय पुष्पफलाल-

तमिश्रं भोजनस्यानेष्वासनेषु यवान् सिकताः सम्प्रकीर्य पित्रर्थां-
 पवेश्य तेषु सपवित्रेषु नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यनेन मन्त्रेण
 पात्रान्तरेणोपयुज्य यवोदकं द्विरयालङ्कृत्यैवमेव दत्त्वाग्नौकरण-
 मनुस्थाप्यालङ्कृत्य पृषदाज्यान् सुवेणोपहत्य नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः
 स्वाहेत्येतावदग्नौ कृत्वा नमुपस्तीर्णाभिघारितम्यात्रेषूद्धृत्य पृषदाज्येन
 संसृज्य दक्षिणेनाग्निं दर्भेषु सादयित्वा दर्भैः प्रच्छाद्य नान्दीमुखानां
 इति मन्त्रमूहयित्वा विप्रेभ्यो द्विरुपस्तीर्याभीष्टस्यान्नस्य द्विर्द्विरवदाय
 द्विर्द्विरभिघार्य यथावद्भोजयेत् । पितृसामान्यवाचीनि स्वधायुकानि
 ब्राह्मणान्यभिघ्राय भुक्तवत्स्वाचान्तेषु दध्योदनं सम्प्रकीर्य संचालनेन
 द्विर्द्विः परिषिच्य पूर्ववद्यवोदकं दत्त्वा दक्षिणाः प्रदाय नान्दीमुखाः
 पितरः प्रीयन्तामिति वाचयित्वाभिवाद्य स्वधास्थाने दक्षिणं जानु
 निधाय सव्यमुद्धृत्य दूधादेव भूरिति जपित्वान्तोऽनुवाकस्य नान्दी-
 मुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यपोनिनीय समुत्थाप्य प्रसाद्य प्रदक्षिणी-
 कृत्य शेषमनुज्ञाप्य दैवतञ्च विसृज्य प्रदक्षिणेनाग्निं प्रागग्रेषु दर्भेषु
 नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्योदद्यान्नान्दीमुखेभ्यः स्वाहेति संचालनेन प्रद-
 क्षिणं परिषिञ्चत्यूर्जं वहन्तीरिति इहापि जायाद्यर्थेन कालहोमान्
 पृषदाज्येन पूर्ववद्भोमं सकृदित्यं त्यक्तमेतत् ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे
 आहुकल्पे वृद्धिश्राद्धप्रयोगः नाम सप्तदशोऽध्यायः ।

अथ अष्टादशोऽध्यायः ।

अथ नित्यश्राद्धप्रयोगः ।

तत्र याज्ञवल्क्यः ।

कुथ्यादहरहः कार्यमन्नाद्येनोदकेन वा ।

दृष्ट्यर्थन्तु वै पितॄणां आत्मनः श्रेय इच्छता ॥

एतच्च पञ्चयज्ञान्तर्गत-पितृयज्ञात्मकं श्राद्धं । अतएव पञ्चयज्ञान्
प्रकृत्योक्तं नारायणेन ।

पितृभ्योऽनन्तरं दानं सत्पात्रेषु विशेषतः ।

कृतापसव्यं तन्वीत ध्यायन् पितृपितामहान् ॥

‘तन्वीत’ कुर्वीतेत्यर्थः ।

कात्यायनः ।

एकमप्याशयेद्विप्रं पितृयज्ञार्थमिद्वये ।

विष्णुपुराणे ।

पित्र्यर्थं चापरं विप्रमेकमप्याशयेनृप ।

तद्देशं विदिताचारसंभूतं पाञ्चयज्ञिके ॥

एकमित्यनेन सति सम्भवे विषमसंख्यकाननेकान् भोजयेदिति
सूचितं ।

कूर्मपुराणे ।

एकन्तु भोजयेद्विप्रं पितृनुद्दिश्य सत्तम ।

नित्यश्राद्धं तदुद्दिश्य पितृयज्ञागतिप्रदः ॥

आह मनुः ।

दद्यादहरहः आद्धमन्नाद्येनोदकेन वा ।

पयोमूलफलैर्वापि पितृभ्यस्तृप्तिमाहरन् ॥

कुर्यादहरहः आद्धमन्नाद्येनोदकेन वा ।

पितृनुद्दिश्य विप्रांस्तु भोजयेद्विप्रमेव वा ॥

एकस्यापि विप्रस्य सन्निहितस्थालाभे भोजनपर्याप्तान्नासम्भवविषये
च कात्यायनेनोक्तम् ।

अदैवं नास्ति चेदन्यो भोक्ता भोज्यमथापिवा ।

अणुद्धृत्य यथाशक्त्या किञ्चिदन्नं यथाविधि ।

पितृभ्य इदमित्युक्ता स्वधाकारमुदाहरेत् ॥

एतच्चान्नं ब्राह्मणस्थानं गत्वा तस्मै दद्यात् । यत्र पात्रं ततो गति-
रिति वचनात् ।

कूर्मपुराणेऽपि ।

उद्धृत्य वा यथाशक्ति किञ्चिदन्नं समाहितः ।

वेदतत्त्वार्थविदुषे द्विजायैवोपपादयेत् ॥

सर्वथा द्विजालाभे तु तस्यान्नस्य पार्वणानुक्त्य-प्रकरण-प्रतिपा-
दिताः प्रतिपत्तिविशेषाः कर्त्तव्याः । एतच्च षड्दैवत्यं आद्धङ्कर्त्तव्यं ।
तथाच भविष्योत्तरे ।

नित्यआद्धेऽर्घ्य-गन्धार्थैर्द्विजानभ्यर्च्य शक्तिः ।

सर्वान् पितृगणान् सम्यक् सदैवोद्दिश्य भोजयेत् ॥

अत्र यावन्तः पार्वणे पितरः समुद्दिश्यन्ते तावतां सर्वशब्देन ग्रह-
णात् सपत्नीका पित्रादयो मातामहादयश्चेत्येते षडिति लभ्यन्ते ।

अत्र यदेषां अर्घ्यदानमुक्तं तद्वाह्यसत्काररूपमेव न तु आहुदेव-
तोपचाररूपमिति दर्शयिष्यमाण-निषेध-वचनानुरोधादवगन्तव्यं ।
नित्यआहुं प्रकृत्याह व्यासः ।

एकमप्याशयेद्विप्रं षण्णामप्यन्वहं गृही ।

षण्णां पित्रादीनां स्थाने ।

यत्तु “एकमप्याशयेद्विप्रं त्रीनुद्दिश्य पितृंस्तथा” इति मत्स्यपुरा-
णवचनं तत्रापि त्रिर्गृहणं षण्णामुपलक्षणार्थं । “पितरोयत्र पूज्यन्त”
इत्यादि धौम्यवचनात् ।

एतच्च पार्वणवदेव कर्त्तव्यं । अत एव पार्वणमभिधायाह ।
देवलः ।

अनेन विधिना आहुं कुर्यात् संवत्सरं सकृत्^(१) ।

द्विष्वतुर्वा यथाआहुं मासे मासे दिने दिने ॥

अनेन पार्वणविधिना दिने दिने तावत् आहुकर्त्तव्यं प्रतिदिन-
मनुष्ठानाशक्तौ तु मासे मासे, तत्राप्यशक्तौ संवत्सरमध्ये मासत्रये
मासषट्के वा संवत्सरे वा कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

अत्र केषाञ्चित्पार्वणधर्माणामपवाद उच्यते ।

तत्राह मनः ।

एकमप्याशयेद्विप्रं पित्रर्थं पाद्भ्यश्चिके ।

नचैवात्राशयेत्कञ्चिद्वैश्वदेवं प्रतिद्विजम् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

नित्यआहुं तु यन्नाम दैवहीनं तदुच्यते ।

तत्तु षाड्वर्षिकं ज्ञेयं दक्षिणापिण्डवर्जितम् ॥
मत्स्यपुराणे ।

नित्यन्तावत् प्रवक्ष्यामि अर्घ्यावाहनवर्जितम् ।
अद्वैतं तद्विजानीयात् पार्वणं पर्वसु स्मृतम् ॥

आह हारीतः ।

नित्यश्राद्धमदैवं स्यादर्घ्यपिण्डादिवर्जितम् ।

प्रचेताः ।

नामन्त्रणं न होमश्च नाङ्गानं न विसर्जनं ।
न पिण्डदानं न सुरान्नित्ये कुर्याद्विजोत्तमः ॥

भविष्योत्तरे ।

आवाहन-स्वधाकार-पिण्डाग्नौकरणादिकम् ।
ब्रह्मचर्यादिनियमो विश्वेदेवास्तथैव च ।
नित्यश्राद्धे त्यजेदेतान् भोज्यमन्नं प्रकल्पयेत् ॥

भोज्यमन्नं नाम यत् स्वयं यजमानो भुङ्क्ते ।

अत एव ब्रह्माण्डपुराणे ।

यदन्नः पुरुषस्तु स्यात्तदन्नास्तस्य देवताः ।

नित्यश्राद्धे ततोदद्यात् भुङ्क्ते यत् स्वयमेव हि ।

अनेन च तैलादेरप्यनुज्ञा कृता, भवति उत्तमान्नसङ्गावे तु
हीनं न दद्यात् ।

तदाह देवलः ।

अधृतं भोजयन् विप्रं स्वे गृहे सति सर्पिषि ।

परत्र निरयं घोरं गृहस्यः प्रतिपद्यते ॥

मृष्टमन्नं स्वयं भुङ्क्ता पश्चात्कदशनं लघु ।
ब्राह्मणं भोजयन् विप्रो निरये चिरमावसेत् ॥

प्रचेताः ।

नावाहनाग्नौकरणं न पिण्डा न विसर्जनम् ।

अनुब्रह्म दक्षिणाश्च त्रिभ्यश्चातिथिकल्पनम् ॥

“ न विसर्जनमित्यत्र “वाजे वाज इत्यादि विशिष्टस्य विसर्जनस्य निषेधः क्रियते न तु विसर्जनमात्रस्य दर्शयिष्यमाणवचनानुरोधात् । ‘अनुब्रह्म’ प्रतिब्राह्मणं, दक्षिणाश्च दद्यादिति शेषः । त्रिभ्यः आद्वैयेभ्यो-द्विजेभ्योधिकस्य तत्कालसमागतस्य द्विजस्यातिथित्वं कल्पनीयमित्यर्थः । एतच्च निषिद्धेतराणां पार्वणधर्माणामनुष्ठेयत्वसूचनार्थं विज्ञेयं ।

अत एव धर्मान्तराणि स एवाह ।

उपवेश्यासनं दत्त्वा सम्पूज्य कुसुमादिभिः ।

निर्दिश्य भोजयित्वा तु किञ्चिद्दत्त्वा विसर्जयेत् ॥

भविष्योत्तरे विसर्जने विशेषो दर्शितः ।

प्रदद्याद्दक्षिणां शक्त्या नमस्कृतैर्विसर्जयेत् ।

अत्र पूर्वप्रदर्शित-दक्षिणा-दाननिषेधक-ब्रह्माण्डपुराणवचनसामर्थ्याद्दक्षिणा कृताकृतेति गम्यते ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-

पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-

खण्डे आहुकल्पे मुख्यकल्पानुकल्पिकनित्यआहु-

प्रयोगो नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥०॥

अथ जनविंशोऽध्यायः ।

अथ तीर्थश्राद्धप्रयोगः ।

अत्र तावद्ब्राह्मणानुज्ञानमुक्तं प्रभासखण्डे ।

तीर्थे विप्रवचोग्राह्यं स्नान-श्राद्धार्चनादिषु ।

मत्स्यपुराणे ।

स्नात्वा नदीषु सर्वासु पितृन् देवांश्च तर्पयेत् ।

तत्र तत्र यथावित्तं कुर्याच्छ्राद्धादिकं तथा ॥

अकालेऽप्यथवा काले तीर्थश्राद्धं तथा नरैः ।

प्राप्तेरेव सदा कार्यं कर्त्तव्यं पितृतर्पणम् ॥

‘नदीष्विति तीर्थमात्रोपलक्षणं । ‘श्राद्धादिकं’ श्राद्ध-दान-जपा-दिकं विशिष्टं कर्म । ‘यथावित्तमित्यनेन सत्यां शक्तौ विशिष्टयान्नादि-सम्पदा तदभावे यथासम्पन्नयेति प्रतिपाद्यते । ‘काले’ अमावा-स्याष्टकामङ्गान्यादिरूपविशिष्टे काले । ‘अकाले’ अविशिष्टे निषिद्धे-तरस्मिन् शुक्लप्रतिपदादिरूपे वा, न पुनर्निषिद्धेऽपि रात्र्यादौ ।

प्रभासखण्डे ।

श्राद्धं सपिण्डकं कुर्यात् स्वतन्त्रोक्तविधानतः ।

आमन्त्र्य ब्राह्मणांस्तत्र शास्त्रज्ञान् दोषवर्जितान् ॥

‘अत्र सपिण्डकमित्यनेन कालनिषेधनिमित्तविशेषनिबन्धनपि-ण्डविशेषनादरणीयत्वमुक्तं । स्वतन्त्राणि’ स्वकीयानि गृह्यादीनि ।

‘आमन्त्र्य’ सत्यवकाशे पूर्वद्युर्निमन्त्र्य, अस्मिन् तु तस्मिन् तदानी-
मेवाह्वयेति वेदितव्यं । ‘शास्त्रज्ञानित्येतद्यथोक्तसर्वगुणोपलक्षणं ।
दोषाश्च कुनखि-कुष्ठित्वादयः पूर्वमेव प्रपञ्चिताः ।

प्रभासखण्डे ।

आमन्त्र्य पूर्वदिवसे निरीहा अपि ये दिजाः ।

अलोलुपा व्याधिहीना न तु ये ग्रामयाजिनः ॥

एवम्बिधानां ब्राह्मणानां तत्तीर्थनिवासिनामेव लाभे सतीदं
वेदितव्यं । अलाभे त्वन्ये एवम्बिधा अपि प्रथमं तत्तीर्थनिवासिन
एव ग्राह्यास्ततोऽन्ये ।

तथाच प्रभासखण्डे ।

यात्रागतैर्नरेर्देवि तत्र क्षेत्रनिवासिनः ।

ब्राह्मणाः प्रथमं पूज्याः देवे पित्र्ये च कर्मणि ॥

येषु तीर्थेषु ये विप्रा ये देवा यास्य मातृकाः ।

तेषु तान्नावमन्येत यदीच्छेज्जीवितश्चिरम् ॥

पद्मपुराणे ।

तीर्थेषु ब्राह्मणं नैव परीचेत कथञ्चन ।

अन्नार्थिनमनुप्राप्तं भोजयेन्मनुशासनात् ॥

प्रभासखण्डे ।

वानप्रस्थो ब्रह्मचारी पथिकस्तीर्थसेवकः ।

अतिथिर्वैश्वदेवान्ते सम्पूज्याः आहुकर्मणि ॥

तीर्थमधिकृत्य पद्मपुराणे ।

आहुं तत्र तु कर्त्तव्यमर्थावाहनवर्जितम् ।

श्व-ध्वाङ्ग-गृध्र-काकाद्या भ्रान्ति दृष्ट्वा न तत्क्रियाः ॥

‘क्रियाः’ आह्वयपिण्डदानादिरूपाः, ‘श्रादयः’ सर्वेष्वप्रशस्ताः, ‘न भ्रान्ति’ न दूषयन्ति ।

अर्थमावाहनं चैव द्विजाङ्गुष्ठनिवेशनम् ।

विकिरं तद्विप्रश्च तीर्थश्राद्धेऽपि वर्जयेत् ॥

अत्र च श्राद्धे क्रियमाणे ब्राह्मणानां पुरतः पिण्डदानकर्त्तव्य-
तोक्ता प्रभासखण्डे ।

तेषां पुरः प्रकर्त्तव्यं पिण्डदानं विधानतः ।

तथा च ब्रह्मवैवर्त्ते ।

स्नात्वा तीर्थं महात्मानः पितॄणां पिण्डपातनम् ।

ये कुर्वन्ति पितॄन् सर्वान् निरयादुद्धरन्ति ते ॥

चमत्कारखण्डे ।

पिण्डदानं तथा शस्त्रं पितॄणाञ्चातिवृत्तम् ।

पितरोहि निरीक्षन्ते गोचजं स्वमुपागतम् ॥

आश्रया परया युक्तास्तामाशां तेषु पूरयेत् ।

विलम्बो नैव कर्त्तव्यो नैव क्षिप्रं समाचरेत् ॥

पद्मपुराणे ।

पिण्डप्रकृतिद्रव्याण्युक्तानि ।

सक्तुभिः पिण्डदानं स्यात् सद्यैः पायसेन वा ।

कर्त्तव्यमृषिभिर्दिष्टं पिण्याकेनैङ्गुदेन वा ।

पिण्याकेन तिलानां वा भक्तिमङ्गिरैः सदा ॥

‘ऐङ्गुदेन’ इङ्गुदीफलनिष्पन्नेन पिण्याकेन ।

गोप्रचाराख्यं तीर्थविशेषं प्रकृत्य प्रभासखण्डे ।

पिण्डं दद्यात्स्वपित्रादेरात्मनोऽपि स्वयं नरः ।

पिण्याकेनैङ्गुदेनापि तेनाशोच्या वरानने ॥

एवं कृत्वा ततस्तत्र इमं मन्त्रमुदीरयेत् ।

कव्यवाङ्मनलः सोमो यमस्यैवार्थमा तथा ॥

अग्निम्वान्ता वर्हिषदः सोमपाः पितृदेवताः ।

आगच्छन्तु महाभागा युष्माभीरचितास्त्रिह ॥

महीपाः पितरो ये च कुले जाताः सनाभयः ।

तेषां पिण्डप्रदाताहमागतोऽस्मि पितामहाः ॥

एवमुक्त्वा महादेवि अथ मन्त्रमुदीरयेत् ।

पिता पितामहस्यैव तथैव प्रपितामहः ॥

माता मातामही चैव तथैव प्रपितामही ।

मातामहः प्रमाता च तथा बृह्प्रमातृकः ॥

तेषां पिण्डोमया दत्तो ह्यक्षय्यमुपतिष्ठतां ।

ॐ नमोभानवे भर्त्ते सोम-भौमस्वरूपिणे ॥

जीव-भार्गव-सौम्यार-राज-केतुस्वरूपिणे ।

एवं नत्वा र्चयित्वा तु इमां स्तुतिमथोजपेत् ॥

तत्र गोष्पदसामीप्यं चरुणा शुश्रुतेन च ।

पितृनावाह्य तेभ्यश्च मन्त्रैः पिण्डांश्च निर्वपेत् ॥

अस्मत्कुले मृता ये च गतिर्येषां न विद्यते ।

आवाहयिष्ये तान् सर्वान् दर्भपृष्ठे तिलोदकैः ॥

पितृवो मृता ये च मातृवंशे तथैव च ।

तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 मातामहकुले ये च गतिर्येषां न विद्यते ।
 तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 बन्धुवर्गाश्च ये केचिन्नाम-गोत्रविवर्जिताः ।
 स्वगोत्रे परगोत्रे वा तेषां पिण्डः प्रकल्पितः ॥
 उद्धन्वन्मृता ये च विष-शस्त्रहताश्च ये ।
 तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 अग्निदग्धाश्च ये केचिन्नाग्निदग्धास्तथापरे ।
 विद्युच्चौरहता ये च तस्य पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 रौरवे चान्धतामिश्रे कालसूत्रे च ये गताः ।
 तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 अग्निपत्रवने घोरे कुम्भीपाके च ये गता ।
 तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 पशुयोनिगता ये च पक्षि-कीट-सरीसृपाः ।
 अथवा वृक्षयोनिस्थास्तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 असंख्ययातनासंख्या ये नीता यमशासकैः ।
 तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 जात्यन्तरसहस्राणि भ्रमन्ते स्वेन कर्मणा ।
 मानुष्यं दुर्लभं येषां तेषां पिण्डं ददाम्यहम् ॥
 ये बान्धवाऽवान्धवा वा येऽन्यजन्मनि बान्धवाः ।
 ते सर्वे तृप्तिमायान्तु पिण्डेनानेन सर्वदा ॥
 ये केचित् प्रेतरूपेण वर्तन्ते पितरो मम ।

ते सर्वे तृप्तिमायान्तु पिण्डेनानेन सर्वदा ॥
 दिव्यान्तरिक्ष-भूमिष्ठाः पितरो बान्धवादयः ।
 मृता असंस्तृता ये च तेषां पिण्डस्तु मुक्तये ॥
 पितृवंशे मृता ये च मातृवंशे तथैव च ।
 गुरु-श्वसुर-बन्धूनां ये चान्ये बान्धवा मृताः ॥
 ये मे कुले लुप्तपिण्डाः पुत्र-दारविवर्जिताः ।
 क्रियालोपगता ये च जात्यन्धा पङ्गवस्तथा ॥
 विरूपा आमगर्भाश्च ज्ञाताज्ञाता कुले मम ।
 तेषां पिण्डोमया दत्तो ह्यक्षय्यमुपतिष्ठतां ॥
 प्रेतत्वात् पितरो मुक्ता भवन्तु मम शाश्वतं ।
 यत्किञ्चिन्मधुसंमिश्रं गोक्षीर-घृत-पायसं ॥
 दत्तमक्षयमित्याहुस्तस्मिन् तीर्थे तु गोष्पदे ।
 एवं न्यंकुमतीमध्ये गोष्पदे तीर्थे उत्तमे ॥
 दत्त्वा पिण्डांश्च विधिवत्पुनर्मन्त्रमिमं पठेत् ।
 साक्षिणः सन्तु मे देवा ब्रह्माद्या ऋषिपुङ्गवाः ॥
 मयेदं तीर्थमासाद्य पितॄणां निष्कृतिः कृता ।
 आगतोऽस्मि इदं तीर्थं पितृकार्यं सुरोत्तमाः ॥
 भवन्तः साक्षिणः सर्वे मुक्तश्चाहं ऋणत्रयात् ।
 एवं प्रदक्षिणं कृत्य गोष्पदं तीर्थमुत्तमम् ॥
 विप्रेभ्यो दक्षिणां दत्त्वा नद्यां पिण्डान् विमर्जयेत् ।
 गोदानं तत्र देयन्तु तद्वत्क्षणाजिनं प्रियम् ॥

श्राद्धभोग्गृह्य इति शेषः ।

पद्मपुराणे पुष्करतीर्थे रामकृते आद्वे ।

भुक्तवत्सु च विप्रेषु दत्त्वा पिण्डान् यथाक्रमं ।

प्रेषिताश्च यथाशक्त्या दत्त्वा तेषु च दक्षिणां ॥

सर्वतीर्थसाधारणेनोक्तं विष्णुधर्मोत्तरे ।

तीर्थआद्वे सदा पिण्डान् क्षिपेत्तीर्थे विचक्षणः ।

दक्षिणाभिमुखोभूत्वा पित्र्या दिक् या प्रकीर्त्तिता ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

उदक्पूर्वं बलिं कुर्यादुदकान्तेऽथ वा पुनः ।

बलिं सुविदितं कुर्यादुच्चादुच्चतरं क्षिपेत् ।

परं शृङ्गाद्भवामूर्द्धं बलिं पूर्वं समुत्क्षिपेत् ॥

तीर्थआद्वप्रशंसा प्रभासखण्डे ।

आद्वपिण्डप्रदो लोके विष्णुं नेष्यति वै पितृन् ।

एकं यो भोजयेत्तत्र ब्राह्मणं शंसितव्रतम् ॥

गोप्रचारे महातीर्थे कोटिर्भवति भोजिता ।

इति संक्षेपतः प्रोक्तस्तत्र आद्वविधिस्तव ॥

आद्वप्रशंसापि तत्रैव ।

गन्धदानेन गन्धाढ्यः सौभाग्यं पुष्पदानतः ।

धूपदानेन राज्याग्निः दीप्यते दीपदानतः ॥

ध्वजदानात्पापहानिर्यात्राकृत् ब्रह्मलोकभाक् ।

दर्भास्तिला हविष्यान्नं प्रयोगे अद्वया कृतं ॥

अगस्त्यं भृङ्गराजञ्च पुष्पं शतदलं शुभं ।

कर्पूरागुरु-औखण्डं कुङ्कुमं तुलसीदलम् ॥

वित्तप्रमाणपिण्डेषु दीपद्योतितभूमिषु ।
 ताम्बूल-फल-नैवेद्यैः तिल-दर्भादकेन च ।
 तीर्थं सङ्कल्पितं भूत्यै तदानन्याय जायते ॥
 अथ गयाआद्यप्रयोगः ।

तत्र महाभारते ।

केश-शश्रु-नखादीनां वपनञ्च न शस्यते ।
 अतोऽन कार्थ्यं वपनं गयाआद्वार्यना सदा ॥
 ये भारतेस्मिन् पितृकर्मतत्पराः
 सन्ध्यायं केशानतिभक्तिभाविताः ।
 ऋणक्षयार्थं पितृतीर्थमागता-
 स्तेषामृणं संचयमेव्यति ध्रुवम् ॥
 वित्तशाक्यं न कुर्वीत गयां प्राप्य सदा नरः ।
 वित्तशाक्यं हि कुर्वाणो न तीर्थफलभागवेत् ॥
 अथ गयाआद्वीयब्राह्मणाः ।

वाराहपुराणे ।

यदि पुत्रोगयां गच्छेत् कदाचित्कालपर्ययात् ।
 तानेव भोजयेद्विप्रान् ब्रह्मणा ये प्रकल्पिताः ॥
 येषां ब्रह्मसमं स्थानं सोमपानं तथैव च ।
 ब्रह्मकागतसंस्थाना विप्रा ब्रह्मसमाः स्मृताः ॥
 अमानुषा गयाविप्रा ब्रह्मणा ये प्रकल्पिताः ।
 तेषु तुष्टेषु सन्तुष्टाः पितृभिः सह देवताः ॥
 पितृरूपान् गया विप्रान् पूजयित्वा समाहितः ।

सर्वपापविशुद्धात्मा स्वर्गलोके महीयते ॥
 तेषाञ्च हस्ते दत्तं वै गयायां च विशेषतः ।
 तदक्षयं भवेत्तस्य पितृणां नात्र संशयः ॥
 न विचार्यं कुलं शीलं विद्याञ्च तप एव च ।
 पूजितैस्तैस्तु सन्तुष्टा देवाः सपितृगुह्यकाः ॥

ब्रह्मवैवर्ते ।

गयाशीर्षे वसेन्नित्यं स्नानं फलवां समाचरेत् ।
 गयाशीर्षे सदा पिण्डमेतत् स्वर्गेऽपि दुर्लभं ॥
 फल्गुतीर्थे नरः स्नात्वा देवं दृष्ट्वा गदाधरं ।
 गयाशिरः परिक्रम्य मुच्यते ब्रह्महत्याया ॥

महाभारते ।

ततोनिवर्त्तयेच्छ्राद्धं यथाशक्ति यथाबलम् ।
 कामान् स लभते दिव्यान् स्वर्गद्वारान्तु तत्स्मृतम् ॥
 सवर्णा ज्ञातयो मित्रा बान्धवाः सुहृदश्च ये ।
 तेभ्यो भूय गयाभूमौ पिण्डा देया विधानतः ॥
 पुत्रेभ्यो दौहित्रेभ्योऽपि कनिष्ठेभ्योऽपि सवेशः ।
 ये मृताश्चान्यजन्मानः पिण्डान् तेभ्योऽपि निर्वपेत् ॥
 तेऽपि यान्ति दिवं सर्वे पिण्डे दत्ते इति श्रुतिः ।
 अज्ञातनाम गोत्राणां मन्त्र एष प्रकीर्तितः ॥
 पितृवंशसमुत्पन्ना मातृवंशे तथैव च ।
 गुरु-श्वशुर-बन्धूनां ये चान्ये बान्धवा द्विजाः ॥
 ये मे कुले लुप्तपिण्डाः पुत्र-दारविवर्जिताः ।

विरूपा आमगर्भाश्च ज्ञाताज्ञाताः कुले मम ॥
 क्रियालोपगता ये च ये चान्ये गर्भसंस्थिताः ।
 तेभ्योदत्तो मया पिण्डो ह्यचयमुपतिष्ठताम् ॥

इति पिण्डदानमन्त्रः ।

अपि तत्र क्षिपेत्पिण्डं निधानीभूतमात्मनः ।
 आत्मनस्तु महाबुद्धे गयां यान्तु तिलैर्विना ॥
 पिण्डनिर्वपणं कार्यं मृतानान्तु तिलैः सह ।
 पिण्डनिर्वपणं कुर्यात् तथा चान्येपि गोत्रजाः ॥
 सवर्णा ज्ञातयोमित्रा बान्धवाः सुहृदस्तथा ।
 तेपि भूय गयाकूपे पिण्डं दद्युर्विधानतः ॥
 पुत्रेभ्यो दुहितृभ्योऽपि कनिष्ठेभ्योऽपि सर्वशः ।
 दद्यात् पिण्डं प्रयत्नेन बुद्धिमान् सुसमाहितः ॥
 ते दिवं यान्ति सर्वेऽपि पिण्डे दत्त इति श्रुतिः ।
 अतस्तेभ्योपि नियतः पिण्डं दद्यात् समाहितः ॥
 ब्रह्महा च छतन्नश्च गोघाती पञ्चपातकी ।
 सर्वे ते निष्कृतिं ग्रान्तिं गयायां पिण्डपातनात् ॥
 ब्रह्मघ्नश्च सुरापश्च बाल-वृद्ध-गृह्यद्रुही ।
 नाशमायाति वै पापं गयायामनुयाति यः ॥
 आत्मजो वायवान्नोऽपि गयाकूपे यदा तदा ।
 यन्नाम्ना पातयेत् पिण्डं तं नयेत् ब्रह्मशाश्वतम् ॥
 मकरे वर्त्तमाने तु ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ।
 दुर्लभं त्रिषु लोकेषु गयायां पिण्डपातनम् ॥

अथ पिण्डपातनश्राद्धादिषु यानि प्रशस्तानि स्थानानि उक्तानि
तेषु गयाशिरस्यविष्णुपादपूर्वकेषु पिण्डदानादिकं कर्त्तव्यं ।
भविष्यत्पुराणे ।

अनेनैव विधानेन गत्वा चोत्तरमानसम् ।
आचम्य कुशहस्तस्तु शिरः सिक्तास्य वारिणा ॥
अध्रुवस्थानमध्ये तु गच्छेत्कनकसंज्ञितम्^(१) ।
तत्राचम्य शिरः सिक्त्वा ब्रूयादादित्यमौक्ष्य तु ॥
गयायां शिरसेनत्वा^(२) स्नात्वा पैतामहं पदम् ।
दृष्ट्वा स्नानं प्रविश्याथ श्राद्धं कुर्याद्यथाविधि ॥
गयाशिरस्येतत्कुर्याच्छ्राद्ध-पिण्डौ चतुर्थके ।
पञ्चमे दिवसे गच्छेद्दत्तमक्षयसंज्ञकम् ॥
गयावटेपि च स्नायात् कृत्वा तर्पणमेव च ।
वटवृक्षतले श्राद्धं ततः कुर्याद्विधानतः ॥
तत्राक्षयवटोनाम त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।
पितृणां तत्र यद्वत्तमक्षयं तद्भवेद्भुवम् ॥
वटमूलं समाश्रित्य शाकेनाप्युदकेन वा ।
एकस्मिन् भोजिते विप्रे कोटिर्भवति भोजिता ॥
देहत्यागो निवासश्च गयायान्तु विधीयते ।
श्राद्धं पिण्डोदके चैव पूर्वं पूर्वं प्रशस्यते ॥
उदीच्यां मुण्डपृष्ठस्य नदी कनकसंज्ञिता ।

(१) करकसंज्ञितमिति ख० ।

(२) मध्ये इति ग० ।

तत्र स्नात्वा प्रकुर्वीत आहुं पिण्डममन्त्रितम् ॥
 तावच्च कृतकृत्यः स्थान्मुच्यते स क्षणैस्त्रिभिः ।
 सुषुम्नायां पुष्करिण्यां आहुमन्त्र्यमुच्यते ॥
 मानसे सरसि स्नात्वा आहुं कृत्वा ततोव्रजेत् ।
 तीरे देवगृहन्तत्र पितृमात्रादिकं जपेत् ॥
 उत्तरे मानसे आहुं ततः कुर्याद्यथाविधि ।
 कामान् स क्षणैर्दिव्यान् मोक्षोपायञ्च विन्दति ॥
 यत् फलं सन्निवृत्त्यायां राज्ञ्यस्ते दिवाकरे ।
 फलं तदखिलं प्रोक्ष्य गयायान् दिने दिने ॥
 अवन्मुभ्योऽथ वन्मुभ्यः कन्या-बालेभ्य एव च ।
 यन्नाम्ना पातयेत् पिण्डं गयायां ब्रह्म तन्नयेत् ॥
 गयाआहुं स्मृतानान्तु पूर्णं तद्धे प्रशस्यते ।
 जीवतामपि वै दद्यात् पिण्डानात्मन एव च ॥
 नाम्भोगोत्रेषु तान् पिण्डान् दद्याच्छ्राद्धे तिलैर्विना ।
 जीवतां मृतकानां वा तिलाः श्राद्धे न गर्हिताः ॥
 यमुदिश्य गयायाञ्च वृषं नीलं समुत्सृजेत् ।
 स क्षेममश्नुते प्रीत उत्सृष्टोपि तथैव च ॥
 स्नात्वा यस्तु वर्णेन मुखे पुष्के च पाण्डुरः ।
 तिः खुर-विषाणाभ्यां स नीलो वृष उच्यते ॥
 भक्षिलिष्ठं रूपसम्पन्नं दृढं सर्वान्नसुन्दरम् ।
 दर्शनीयं वृषं सम्यक् नीलं वाथ समुत्सृजेत् ॥
 यादृशं तादृशं वापि गयायां वृषमुत्सृजेत् ।

अचयं लभते लोकं सुखञ्चाप्नोत्यनुत्तमम् ॥
 शूलेन निर्दहेत्यर्श्वं वामे चक्रेण निर्दहेत् ॥
 अङ्कितं स्नापयेत्पश्चात् स्नानं विधिवदुत्सृजेत् ॥
 इत्युक्तं यो गयाश्राद्धं कुर्याच्छ्रद्धयनुसारतः ।
 अतिक्रम्य स दुर्गाणि परं ब्रह्माधिगच्छति ॥

द्वारवतीमधिकृत्य स्कन्दपुराणे ।

स्नानं कृत्वा ततोदेवान् पितृन् सन्तर्पयेन्नर ।
 श्राद्धं कुर्यात् विधानेन श्रद्धया परया युतः ।
 पञ्चरत्नं ततोदेयं सप्तधान्यं द्विजातये ॥

तथा ।

तर्पयेत् पितृदेवांश्च मनुष्यांश्च यथाहते ॥
 ततः श्राद्धं प्रकुर्वीत पितॄणां श्रद्धयन्तन्वतः ॥
 दद्याच्च दक्षिणान्तत्र वित्तशायं विवर्जयेत् ।
 विशेषतः प्रदेयानि फलानि रसवन्ति च ।
 देयौ श्यामाक-नीवारौ विद्रुमं अजिनानि च ।
 सप्तधान्यं शालयश्च सक्तवश्च गुडैर्युताः ॥
 गन्ध-माल्यानि ताम्बूलं वस्त्राणि च तथा पयः ।
 सफलं जन्म मर्त्यस्य जीवितञ्च सुजीवितम् ॥

विरजमधिकृत्य वाराङ्गपुराणे ।

तत्र स्नानञ्च दानञ्च सर्वं कोटिगुणं भवेत् ।
 अमासे अदिने तत्र पितॄणां पिण्डपातनात् ।
 निरयादुद्धरन्त्येव कुलकोटिं न संशयः ॥

आदित्यपुराणे ।

प्रत्यागतश्चाथ गृहं पुनस्तु
देवान् पितृन् ब्राह्मणान् पूजयेच्च ।
एवं कुर्वन्त्यस्य तीर्थाद्यदुक्तं
फलान्तत् स्थान्नात्र सन्देहकोऽस्ति ॥

इति तीर्थआहुप्रयोगः ।

अथेष्टापौर्त्तिककर्मशुद्ध्यर्थ-गोष्ठ्यद्वैविकयानार्थ-पौष्टिककाम्य-
आहुतानां प्रयोगः ।

तत्र भविष्योत्तरे ।

इष्टापूजादिके आहुं दृष्ट्विआहुवदाचरेत् ।

पारस्करः ।

निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा ।
ज्ञेयं पुंसवने आहुं कर्माङ्गं दृष्ट्विवत्कृतम् ॥

आह प्रचेता ।

क्रियते शुद्धये तत्तु ब्राह्मणानान्तु भोजनं ।
शुद्ध्यर्थमिति तत् प्रोक्तं आहुं पार्वणवत्कृतम् ॥

भविष्यत्पुराणे ।

गोष्ठ्यां यत् क्रियते आहुं तत् गोष्ठ्यं आहुमुच्यते ।
पार्वणेन विधानेन तदप्युक्तं खगाधिप ॥
व्योत्तरे ।

उत्पातादिनिमित्तेषु नित्यआहुं सदैव तु ।
देवांस्तुद्दिश्य विश्वादीन् प्रदद्याद्विजभोजने ।

तन्नित्यश्राद्धवत्कार्यं दैवश्राद्धं तदुच्यते ॥

कूर्मपुराणे ।

कथयिष्यामि ते वत्स तीर्थयात्राविधिक्रमं ।
 आर्षेण तु विधानेन यथादृष्टं यथाश्रुतं ॥
 पूर्वद्युः कृतसङ्कल्पः पूजयित्वा पितृन् सुरान् ।
 ऊतशेषभुगव्ययो ब्रह्मचारौ च भृशयः ॥
 अपरंद्युः शुचिः स्नातः कृताशौः कृतमङ्गलः ।
 अभिवन्द्य गुरुन् वृद्धान् ग्रामं कृत्वा प्रदक्षिणम् ।
 प्रतिष्ठेत् सुमना भूत्वा दृष्टान् देवाननुस्मरन् ॥

स्कान्दे प्रभासखण्डे ।

स्थानं प्रदक्षिणीकृत्य वाग्यतः सुसमाहितः ।
 नियतो नियताहारी गच्छेच्चैव ततः पथि ॥

महाभारते ।

गृहे श्राद्धं प्रकुर्वीत सम्यक् सङ्कल्प्य बुद्धिपान् ।
 पितृतीर्थं समुद्दिश्य सङ्कल्प्य पितृसन्निधौ ॥
 प्रतिग्रहं पराश्रयं कलिञ्चैव द्विजोत्तम ।
 वर्जयेत् कुत्सितानन्यानसाधूनपि सत्तम ॥

आह धर्मः ।

यात्राश्राद्धं नरः कुर्वन् विधिना पार्वणेन तु ।
 श्राद्धानियमं मुक्ता कुर्यात्सर्वं समाहितः ॥

गयामधिकृत्य ब्रह्मवैवर्ते ।

उद्यतस्तु गयां गन्तुं श्राद्धं कृत्वा विधानतः ।

विधाय कर्पटीवेष्टं ग्रामस्यापि प्रदक्षिणम् ॥

ततो ग्रामान्तरङ्गत्वा आहुशेषस्य भोजनम् ।

कृत्वा प्रतिदिनङ्गच्छेत् प्रतिग्रहविवर्जितः ॥

अत्र आहुदिन एव ग्रामान्तरङ्गत्वा आहुशेषस्य भोजनमित्ये-
तस्यार्थस्य गयाधिकारेणाभिहितस्य पूर्वप्रदर्शितकूर्मपुराणवचनप्रति-
पादितस्य आहुत्तरेदिनप्रस्थानस्य गयायाचाव्यतिरिक्तविषयत्वमवश्यं,
असाध्वनियमं सुक्लेश्येतत् धर्मवचनं सामान्याभिधायिवचनत्वात्
गयातीर्थविषय एवोपसंख्यत इति विवेकः ।

पारस्करः ।

शरीरोपचये आहुमर्थोपचय एव च ।

पुष्पार्थमिति तत् प्रोक्तं आहुं पार्वणवत् कृतम् ॥

‘शरीरोपचये’ शरीरोपचयार्थे भेषजप्रयोगात् पूर्वं, ‘अर्थोपचये’
अर्थोपचयोपायभूतकृत्याधारभात्युर्व ।

वृद्धशातातपः ।

कामादभिहितङ्काम्यमभिप्रेतार्थसिद्धये ।

पार्वणेन विधानेन तदप्युक्तं यथाक्रमं ॥

अत्र विश्वदेवाख्यो विशेषो देवताप्रकरणे दर्शितो वेदितव्यः ।
इतीष्टापौर्त्तिककर्माङ्गशुद्धार्थगोष्ठ्यद्वैविकयाचार्थपौष्टिकआहुप्रयोगः ।

दीनदैन्यौघदलनं येन हेमाद्रिणा कृतम् ।

प्रेतहस्तिकरङ्गम सर्वन्तेनाधुनोच्यते ॥

अथ प्रेतहस्तिकराणां तिलोदकपिण्डआहुदीनां प्रयोगः ।

तत्र तावत्तिलोदकस्य, आह याज्ञवल्क्यः ।

सप्तमाद्दशमाद्यापि ज्ञातयोऽभ्युपयन्त्यपः ।

अपनः शोशुचदघमनेन पितृदिङ्मुखाः ॥

‘ज्ञातयः’ सपिण्डाः समानोदकाश्च, सप्त वा दश वा दिनानि यावत् ‘पितृदिङ्मुखाः’ दक्षिणाभिमुखाः, स्नातुञ्जलञ्च प्रेताय दातु-
मपोऽभ्युपेयः गत्वा चापनः शोशुचदघमिति कुत्सदृष्ट्याग्निदेवत्यया
गायत्र्या स्नातोदकं दद्युः ।

अज्ञातिष्वतिदेशमाह याज्ञवल्क्यः ।

एवं मातामहाचार्य-प्रेतानां चोदकक्रिया ।

कामोदकं सखि-प्रत्ता-सखीय-श्वसुरर्जिजाम् ॥

मातामहादीनां प्रेतानां दौहित्रादिभिः पूर्वोक्तेन प्रकारेणो-
दकक्रिया कार्या, सखिप्रभृतीनां कामोदकं कुर्यात्, अद्युदकं दातुं
कामयते तदा दद्यादित्यर्थः । ‘प्रत्ता’ अकृतविवाहदुहित्रादिः ।

पारस्करः ।

कामोदकमृत्तिकश्चश्वसुर-सखि-मातुल-भागिनेयानां उदकदान-
धर्मविधिमाह याज्ञवल्क्यः ।

सकृत्प्रसिञ्चत्युदकं नाम-गोत्रेण वाग्यतः ।

उक्तसंख्यकेषु दिनेषु प्रत्यहं सकृदेकवारं ज्ञात्यादय उदकं नाम-
गोत्राभ्यां वाच्यमाः प्रसिञ्चेयुः ।

कात्यायनः ।

अथानापक्षमेत्यापः^(१) सर्व एव श्वस्पृशः ।

(१) ‘अथानापक्षमेत्यापः’ इत्ययं पाठः सर्वेषु आदर्शपुस्तकेषु एकरूप
एव वर्तते, परम्परायं न समीचीनः ।

स्नात्वा सचेलमाचम्य दधुरस्योदकं स्थले ।

गोत्र-नामपदान्ते च तर्पयामीत्यहं वदेत् ।

दक्षिणायान् कुशान् कृत्वा सतिलं तु पृथक् पृथक् ॥

विष्णुपुराणे ।

सपिण्डीकरणं यावदृजुर्धैः पितृक्रिया ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं द्विगुणैर्विधिवद्भवेत् ॥

निर्हृत्य बान्धवाः प्रेतं संकृत्याप्रदक्षिणेन चितामभिगम्यासु
सवाससा निमज्जनङ्कुर्युः प्रेतस्योदकस्य निर्वपणं कृत्वैकञ्च पिण्डङ्कुरेषु
दद्युः ।

वसिष्ठः ।

सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां उदकक्रियां कुर्वीरन् अयुग्मान् दक्षिणा-
मुखाः ।

वैजवापायनः ।

उदकान्तङ्गत्वा सकृदुन्मज्यासु सव्यपाणेः कनिष्ठिकया विलि-
खन्ति कनिष्ठयापमिति तस्मिंस्त्वेकमुदकाञ्जलिं प्रेताय दधुरमुखै
स्वधेति ।

हारीतः ।

निष्क्रम्य संकृत्यापो गत्वाप्राच्यासौ तृणतामित्युदकाञ्जलिं
निनयन्ति ।

पैठीनसिः ।

मनसा ध्यायन् दक्षिणाभिमुखस्त्रीनुदकाञ्जलीन् गिनयेत् ।
प्रावप्रभृत्येकादशाहे विरमेत् ।

प्रचेताः ।

दिने दिनेऽञ्जलीन् पूर्णान् प्रदद्यात् प्रेतकारणात् ।

तावद्वृद्धिस्तु कर्त्तव्या यावत्पिण्डः समाप्यते ॥

गौतमः ।

प्रथम-तृतीय-पञ्चम-सप्तम-नवमेषूदकक्रियाः ।

प्रचेताः ।

प्रेतस्य बान्धवा यथावृद्धमुदकमवतीर्य नोद्धर्षयेयुरुदकान्ते प्रसि-
ञ्चेयुरपसव्यं यज्ञोपवीतवाससो दक्षिणाभिमुखा ब्राह्मणस्योदङ्मुखाः
प्राङ्मुखा राजन्य-वैश्ययोः ।

विष्णुः ।

यावदाशौचं तावत् प्रेतस्योदकं पिण्डश्च दद्युः ।

शङ्खः ।

प्रेतस्य बान्धवा यथावृद्धमुदकमवतीर्य नोद्धर्षयेरंस्ते प्रसिञ्चे-
रन् सकृत् प्राग्दक्षिणाभिमुखा राजन्य-वैश्वावप्येवमेवापसव्यं वासो-
यज्ञोपवीते कृत्वाञ्जलिना वसते तत उदकमित्युक्त्वा तस्मादुत्तीर्य
प्रेतसंस्पृष्टानि वासांसि परित्यज्य परिदध्युरन्यानि, अञ्जलीनां सञ्ज्ञा-
विधानाधिकसञ्ज्ञाविधानं प्रेतोपकारातिशयार्थमिति मन्तव्यं ।

रामायणे जलदानवाक्यं राम आह ।

इदं पुरुषशार्दूल विमलं दिव्यमनघम् ।

पितृलोकेषु पानीयं महत्तमुपतिष्ठता ॥

ब्रह्मपुराणे ।

कर्त्तव्यं तु सचेलन्तु स्नानं सर्वमलापहम् ।

ततः पाषाणपृष्ठे तु सर्वैर्देयं तिलोदकम् ॥

प्रेतस्य सपिण्डैर्दक्षिणामुखैर्जलाशये कृतापस्यैः सहदेव स्नात्वा
पाषाणस्योपरि प्रेतोद्देशेनाञ्जलिना पिबतीर्थेन तिलोदकं देयं ।

एकैकेन तु देयास्तु विप्रायाञ्जलयोदश ।

द्वादश क्षत्रिये देया वैश्याय दशपञ्च च ।

त्रिंशत् शूद्राय देयास्तु प्रेतभूमिं गताय च ॥

अपस्यं कश्चित् कृत्वा वस्त्र-यज्ञोपवीतकैः ।

दक्षिणाभिमुखैर्विप्रैर्देयन्तस्याञ्जलिचयम् ॥

वामाङ्गुष्ठप्रवाहेण भूमावेवाथवा कश्चित् ।

असावमुकगोचस्तु प्रेतस्तृण्यत्तिदं पठन् ॥

अथन्तु महापातकरहिताय तिलोदकदानप्रकारः । पतिताय तन्य-
एवोच्यते ।

पतितस्य तु कारुण्याद्यस्तृप्तिं कर्तुमिच्छति ।

स तु दासीं समाह्वय सवर्णां दत्तवेतनां ॥

अशुद्धघटहस्तान्तु यथावृत्तं प्रवीत्यपि ।

हे दासि गच्छ मूख्येन तिलानानय सत्वरं ॥

तोयपूर्णं घटस्तेमं सतिलं दक्षिणामुखौ ।

उपविष्टा तु वामेन चरणेन ततः क्षिप ॥

कीर्त्तयेर्म्मतसंज्ञानं पिबेति च वदेर्मुञ्जः ।

निश्चम्य तस्य वाक्यं सा लब्धमूल्या करोति तत् ।

एव कृते भवेत् तृप्तिः पतितानां नचान्यथा ॥

इति पतिताय तिलोदकविधिः ।

तिलोदकप्रशंसा चादित्यपुराणे ।

यथा योधसहस्रेण वतोरानुगच्छति !

तदन्तिलसमायुक्तं जलं प्रेतेषु गच्छति ॥

अथ प्रेतपिण्डप्रयोगः ।

तत्र दत्ततिलोदकेषु गृहमागतेषु ज्ञातिव्याह शङ्खः ।

दूर्वा प्रवालमग्निं वृषभञ्जालभ्य गृहद्वारे प्रेताय पिण्डं दत्त्वा
पश्चात् प्रविशेयुः ।

प्रेतपिण्डं प्रकृत्याह, शुनःशेफः ।

द्वारदेशे प्रदातव्यो देवतायतनेषु वा ।

वृद्धप्रचेतास्त्वाह ।

द्वारदेशे प्रदातव्यो न देवायतने कश्चित् ।

आदित्यपुराणे चोक्तं ।

द्वारदेशेषु दातव्यो न देवायतने कश्चित् ।

एवञ्च देवतायतनस्य विहितप्रतिषिद्धत्वादिकल्पः पिण्डोदातव्य
इत्यनुवृत्तावस्मिन्नेव पुराणे ।

शुचौ तु देशे नद्यां वा जीर्णतोये प्रवाहयेत् ।

पद्मपुराणे ।

प्रेताय पिण्डदानन्तु द्वादशाहं समाचरेत् ।

पाथेयन्तस्य तत्प्रोक्तं यतः प्रीतिकरं महत् ॥

वाराहपुराणे ।

स्थण्डिलप्रेतभागन्तु दद्यात् पूर्वाह्न एव तु ।

हत्वा तु पिण्डसङ्कल्पं नाम-गोत्रेण सुन्दरि ॥

पश्चादश्रन्ति गोत्राणि सकुल्यास्त्रैकभोजनाः ।

न दद्यादन्यगोत्राय भुञ्जते यत एकतः ॥

चतुर्णामपि वर्णानां प्रेतकार्येषु माधवि ।

एवं दत्तेन प्रीयन्ते प्रेतलोकगता नराः ॥

कूर्मपुराणे ।

दशाष्टं बान्धवाः स्नात्वा सर्वे चैव सुसंयताः ।

पिण्डं प्रतिदिनन्दद्युः सायं प्रातर्यथाविधि ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

प्रेतीभूतस्य सततं भुवि पिण्डजलं तथा ।

सतिलं सकुशं दद्याद्वर्जिलसमीपतः ।

ब्रह्मपुराणे ।

यामाद्विंश कर्त्तव्यं जलाशयसमीपतः ।

पिण्डदानं दशाहानि प्रेतायारणमाश्रितैः ॥

अरण्ये पिण्डदानन्तुं मोक्षान्न क्रियते यदि ।

तदा रौरवमायाति प्रमीतः प्रथमेऽहनि ॥

पुन्नामसंज्ञं त्वपरे महारावं तृतीयके ।

तामिस्राख्यं चतुर्थे तु प्रयात्यपि सुदारुणं ॥

पञ्चमे चान्धतामिसं षष्ठे घोरञ्च सुप्रभं ।

अमेध्यपूयसम्पूर्णं सप्तमेऽहनि पातकं ॥

असिपत्रवनं घोरमष्टमेऽहनि सर्वथा ।

महारौरवसंज्ञन्तु नवमे याति मानवः ॥

अवीचिरिति विख्यातं दशमेऽहनि भीषणं ।

तण्डुलैः सक्तुभिः शकैः फलैर्वा अद्भुत्या ततः ।

देश-कालानुसारेण कुर्यात् प्रेतस्य तर्पणं ॥

आह विष्णुः ।

यावदाशौचं प्रेतस्योदकं पिण्डमेकञ्च दद्युः ।

ब्रह्मपुराणे ।

प्रेताय दिवसे पिण्डो देय एकक्रमेण हि ।

आह शातातपः ।

व्यहाशौचस्य ह्रासेऽपि पिण्डान् दद्यादशैव तु ।

पिण्डमेकमथ आह्ने सम्प्रदद्याद्यथाविधि ॥

तत्र व्यहाशौचे दशपिण्डदानप्रकारमाह पारस्करः ।

प्रथमे दिवसे देयास्तयः पिण्डाः समाहिताः ।

द्वितीये चतुरोदद्यादस्त्रिसञ्चयनं तथा ।

तृतीये दद्यात् तृतीयेऽङ्गि वस्त्रादिचालनं तथा ॥

ब्रह्मपुराणे तु सद्यःशौचविषये युगपद्दशपिण्डदानं ।

व्यहाशौचे प्रदातव्यः प्रथमे त्वेक एव हि ।

द्वितीयेऽहनि चत्वारस्तृतीये पञ्च चैव हि ॥

जात्युक्ताशौचतुल्यांस्तु वर्णानां कचिदेव हि ।

देशभर्मान् पुरस्कृत्य प्रेतपिण्डान् वपन्त्यपि ॥

देयस्तु दशमः पिण्डो राज्ञां वै द्वादशेऽहनि ।

वैश्यानां पञ्चदशमे देयस्तु दशमस्तथा ।

शूद्रस्य दशमः पिण्डो मामि पूर्णेऽङ्गि दीयते ॥

पारस्करः ।

ब्राह्मणे दशपिण्डास्तु क्षत्रिये द्वादश स्मृताः ।

वैश्ये पञ्चदश प्रोक्ताः शूद्रे त्रिंशत्प्रकीर्तिताः ॥

उक्तसङ्ख्यायामसर्थान् प्रति सङ्ख्यानरमाह,

स एव ।

प्रेतेभ्यः सर्ववर्णेभ्यः पिण्डान् दद्याद्दशैव तु ।

आद्धकर्मणि सम्प्राप्ते पिण्ड एको विधीयते ॥

आह प्रचेताः ।

असंस्कृतानां भूमौ पिण्डं दद्यात् संस्कृतानां कुशेषु ।

शुनःपुच्छः ।

फल-मूलैश्च पयसा शाकेन च गुडेन च ।

तिलमिश्रन्तु दर्भेषु पिण्डन्दक्षिणेन हरेत् ॥

तृष्णीं प्रसेकं पुष्पैश्च धूपं दीपं तथैव च ।

शालिना सक्तुभिर्वापि शाकैर्वाप्यथ निर्वपेत् ।

प्रथमेऽहनि यद्व्यं तदेव स्याद्दशाहिकं ॥

अविध्योत्तरे ।

श्रोदनामिष-सक्तूनां शाक-मूल-फलादिषु ।

प्रथमेऽहनि यद्व्यान्तदद्यादुत्तरेऽहनि ॥

गृह्यपरिशिष्टे ।

असगोत्रः सगोत्रो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान् ।

प्रथमेऽहनि योदद्यात् स दशाहं समापयेत् ।

ब्रह्मपुराणे ।

प्रथमेऽहनि योदद्यात् प्रेतायान्नं समाहितः ।

अन्नं नवसु चान्येषु स एव प्रददात्यपि ॥
भविष्योत्तरे ।

गृहद्वारे श्मशाने च तीर्थे देवगृहे तथा ।
यत्राद्योदीयते पिण्डस्तत्र सर्वं समापयेत् ॥
आह प्रचेताः ।

नवान्यादाय भाण्डानि आलुकं चरुं तथा ।
तोयार्थंनु ततोगच्छेद् गृहीत्वा पुरुषं पुरः ।
गृहीतलकुटं मार्गात् सर्वदुष्टनिवारणम् ॥
ततो गृहं सम्प्रविशेत् प्रेतस्याहृत्य तण्डुलान् ।
तेषां प्रसूतिमादाय कर्त्तव्यं पिण्डकर्म तु ॥
त्रिः प्रक्षाल्य तु तान् सम्यक् चरुं सम्यादयेत्ततः ।
तं सम्याद्य समादाय दर्भेषु विनिवेशयेत् ॥
दक्षिणाग्रांश्च दर्मांश्च स च वै दक्षिणामुखः ।
पिण्डङ्गुला समुद्धृत्य नान्ना गोत्रेण चार्पयेत् ॥

आदित्यपुराणे ।

तिलमिश्रेषु दर्भेषु कर्त्ता वै दक्षिणामुखः ।
नाम-गोत्रप्रमाणेन दद्यात्पिण्डं त्वमन्त्रकम् ॥

आह मरीचिः ।

प्रेतपिण्डं वह्निर्दद्याद्दर्भमन्त्रविवर्जितम् ।
प्रागुदीच्यां चरुं कृत्वा स्नातः प्रयतमानसः ॥

आदित्यपुराणे ।

पितृशब्दं स्वधाञ्चैव न प्रयुञ्जीत कर्हिचित् ।

अनुशब्दं तथाचेह प्रयत्नेन विवर्जयेत्^(१) ।
 उपतिष्ठतामयं पिण्डः प्रेतायेति समुचरेत् ॥
 त्वष्णीं धूपं प्रसेकञ्च दीपं पुष्पं तथैव च ।
 अशुद्धस्त्रिषु वर्णेषु ददन्दद्यान्न संशयः ॥

शातातपः ।

वाग्यतः प्रयतस्यैव तिष्ठेत् पिण्डस्य सन्निधौ ।
 ततो वाप्ये निवृत्तेऽस्य नद्यान्तु प्रक्षिपेत्ततः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

मृण्मयं भाण्डमादाय नवं स्नातः सुमंथतः ।
 लकुटं सर्वदुष्टघ्नं गृहीत्वा तोयमानयेत् ॥
 ततश्चोत्तरपूर्वस्यामग्निं प्रज्वालयेद्दिशि ।
 तण्डुलं प्रसृतिं तत्र त्रिः प्रक्षाल्य पचेत् स्वयम् ॥
 सपवित्रैस्त्रिलैर्मिश्रं कृमि-केशविवर्जितम् ।
 द्वारोपान्ते ततः क्षिप्वा सुशुद्धां गौरमृत्तिकाम् ॥
 तत्पृष्ठे प्रस्तरेद्भान् चाम्याग्रान् देशसम्भवान् ।
 ततोऽवनेजनं दद्यात् संस्मरन् गोत्र-नामनी ॥
 तिल-सर्पिर्मधु-क्षीरैः संसिक्तं तप्तमेव हि ।
 दद्यात् प्रेताय पिण्डन्तु दक्षिणाभिमुखस्थितः ॥
 फल-मूल-गुड-क्षीर-तिलैर्मिश्रन्तु कुचक्षित् ।
 अर्घ्यैः पुष्पैस्तथा धूपैर्दीपैस्तोयैश्च शीतलैः ॥
 ऊर्णतन्तुमयैः शुद्धैर्वासोभिः पिण्डमर्चयेत् ।

(१) विसर्जयेदिति ग० ।

प्रयाति यावदाकाशं पिण्डाद्वाष्पमयी शिखा ।
 तावत्तत्सम्मुखं तिष्ठेत् पिण्डं तोये क्षिपेत्ततः ॥
 एकस्तोयाञ्जलिश्चैव पात्रमेकञ्च दीयते ।
 द्वितीये द्वौ तृतीये चीन् चतुर्थे चतुरस्तथा ॥
 पञ्चमे पञ्च षष्ठे च सप्तमे सप्त एव च ।
 अष्टमेऽष्टौ च नवमे नवैव दशमे दश ॥
 येन स्युः पञ्चपञ्चाशत्तोयस्याञ्जलयः क्रमात् ।
 तोयपात्राणि तावन्ति संयुक्तानि तिलादिभिः ॥
 एकादशेन्द्रियवधाः सन्ति बुद्धिवधैः सह ।
 सर्वेषामेव भूतानां परलोकसमक्रमे ॥
 प्रेतभागवतानान्तु रौरवादिषु वर्त्तताम् ।
 पञ्चभिः पञ्चभिस्त्रेभिः पात्रैरञ्जलिभिस्तथा ।
 एकादशैवेन्द्रियाणि पूयन्ते शास्त्रदर्शनात् ॥

बृहद्भगवतातपोऽपि ।

दिने दिनेऽञ्जलीन् पूर्णान् प्रक्षिपेत् प्रेतकारणात् ।
 तावद्बुद्धिश्च कर्त्तव्या यावत् पिण्डः समाप्यते ॥
 पिण्डस्योदकदानस्य च फलमुक्तमादित्यपुराणे ।
 स्वर्गोच्चा वान्यगोच्चा वा स्त्रियश्च पुरुषास्तथा ।
 प्रेतास्तु पिण्डसम्बन्धा मुच्यन्ते तेन कर्मणा ।
 वायुभूतास्तु तिष्ठन्ते कालक्षेपेण सर्वदा^(१) ॥
 ब्रह्मपुराणे ।

प्रेताय पिण्डदानन्तु कर्तुं शक्नुन्ति ये नराः ।
 निष्क्रमन्ति गृहान्ते तु ज्येष्ठद्वृत्वा पुरःसरम् ॥
 ब्रह्मान् पुरःसरान् कृत्वा प्रविशन्ति गृहन्तु ते ।
 उल्लङ्घ्य शस्त्र-पाषाणौ प्रविशन्ति गृहं क्रमात् ॥
 एकाहं द्वारदेशे तु जलपात्रं निधाय च ।
 चीरं पात्रञ्च कारुण्यात् प्रेतायेति विनिश्चयः ॥
 प्रेतास्मिन् शीतले तोये स्नाहि दुग्धं ततः पिव ।
 इति जल्पंस्तिराचन्तु भक्तमुष्टिं क्षिपेत्तथा ॥

आह शतातपः ।

जलमेकाहमाकाशे स्थाप्यङ्गीरश्च मृन्मये ।

'आकाशे' भूमेरन्यत्र शिष्यादौ, प्रेतमुद्दिश्य जलङ्गीरश्च पृथक्
 पृथक् मृन्मये पात्रे प्रथममहोरात्रं स्थापयेदित्यर्थः ।

अत्र दिनसङ्ख्याधिक्यमुक्तं पद्मपुराणे ।

यस्मात् प्रेतपुरीं प्रेतो द्वादशाहेन नीयते ।

गृह-पुत्र-कलत्रञ्च द्वादशाहं प्रपश्यति ॥

तस्मान्नियतमाकाशे दशरात्रं पयस्तथा ।

सर्वतापोपशान्त्यर्थमध्वश्रमविनाशनम् ॥

स्थापयेदिति शेषः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
 खण्डे आङ्गकल्पे तीर्थश्राद्धादिप्रयोगप्रकरणम्

नाम जनविंशोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ विंशोऽध्यायः ।

अथ प्रेतहस्त्रिकरश्राद्धादीनां प्रयोगप्रकरणम् ।

तत्र दशपिण्डनिष्पाद्यावयवा ब्रह्मपुराणे ।

शिरस्त्वाद्येन पिण्डेन प्रेतस्य क्रियते सदा ।

द्वितीये तनुकर्णाचिनासिकास्व समासतः ॥

गलास्य-भुज-वचांसि तृतीयेन यथाक्रमम् ।

चतुर्थेन तु पिण्डेन नाभि-लिङ्ग-गुदानि च ॥

ऊरू जङ्घे तथा पादौ पञ्चमेन च सर्वदा ।

सर्वचर्माणि षष्ठेन सप्तमेन च नाड्यः ॥

दन्त-लोमान्यष्टमेन पूर्णत्वं तु द्विपर्ययः ।

जायते नवमेनाथ दशमेन तथा क्रमात् ॥

आदित्यपुराणे ।

प्रथमेऽहनि यः पिण्डस्तेन मूर्द्ध्ना प्रजायते ।

चतुष्ठी ओच-नासञ्च द्वितीयेऽहनि जायते ॥

भुजौवक्षस्तथा ग्रीवा तृतीयेऽहनि जायते ।

हृदयं कुक्षिरुदरं प्राणस्थानञ्चतुर्गुणम् ॥

कटिस्थानं गुदं स्निग्धं पञ्चमेऽहनि जायते ।

ऊरू षष्ठे तु विज्ञेयौ सप्तमेऽङ्गुलयस्तथा ॥

पादौ तु नवमे ज्ञेयौ दशमे वीर्य-चतुष्ठी ।

आदौ विग्रहमुत्पन्नं तथा चैव शुभाशुभम् ॥

दशाहे प्रेतपिण्डेन ज्ञानं प्रेतेषु जायते ।

दशाहा-क्रियते यस्मात् नामादिग्रहणक्रिया ॥

सम्भवं नाममात्रेण नामतो जीवसंज्ञकम् ।

नाममात्रप्रतिष्ठा तु अविनष्टे विदुर्बुधाः ॥

अथ प्रेतआड्धानां प्रयोगः ।

तत्र तावन्नवसंज्ञकानां एषां च सङ्ख्याधिकारकालाः पूर्वमेव
प्रतिपादिताः । प्रयोजनत्वाद् व्याघ्रपात् ।

देयानि वेश्मशुद्ध्यर्थं नवआड्धानि यत्नतः ।

ततः प्रेतविशुद्ध्यर्थं मृताहनि तु वत्सरम् ॥

‘तत इति नवआड्धोत्तरकालं । मासि मासि मृताहे यावत्
संवत्सरं प्रेतत्वविमुक्त्यर्थं आड्धानि देयानीत्यर्थः ।

दृढवसिष्ठस्त्वाह ।

अलब्धा तु नवआड्धं प्रेतत्वान्तु न मुच्यते ।

अर्वाक् द्वादशाहस्य लब्धा तरति दुष्कृतम् ॥

अनेन नवआड्धानामपि प्रेतत्वविमुक्तिः प्रयोजनमित्युक्तं भवति ।
‘दुष्कृतं’ प्रेतत्वे हेतुभूतं, द्वादशाहस्यार्वाक् मृताहमारभ्यैकादशाहान्तं
आड्धानि लब्धा तरति । अनेन द्वादशाहात्पूर्वं क्रियमाणानां आड्धानां
नवआड्धसंज्ञकत्वमपि गम्यते ।

प्रेतआड्धेष्वदत्तेषु प्रेतत्वमुक्तिर्न भवतीत्याह यमः ।

यस्यैतानि न दत्तानि एकोद्दिष्टानि षोडश ।

पिशाचत्वं स्थिरं तस्य दत्तैः आड्धशतैरपि ॥

‘पिशाचत्वं’ प्रेतशब्दवाच्यप्राणिरूपत्वं ।

भविष्यत्पुराणे त्वधोगतिर्निरुक्तिप्रयोजनमुक्तम् ।

नवश्राद्धं त्रिपक्षं च षण्मासं मासिकानि च ।

न करोति सुतो यस्तु तस्याधः पितरो गताः ॥

तथोत्तरश्राद्धाधिकारोऽप्येषां प्रयोजनमित्यपि तत्रैवोक्तं ।

नवश्राद्धादिश्राद्धानि न कृतानि तु यस्य वै ।

नाधिकारी भवेत्तत्र मास-षण्मासिकाब्धिके ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

नवश्राद्धानि कुर्वीत प्रेतोद्देशेन यत्नतः ।

एकोद्दिष्टविधानेन नान्यथा तु कदाचन ॥

आह कागलेयः ।

शावे तु सूतकं चेत्स्यान्निशाशौचे तथैव च ।

नवश्राद्धानि देयानि यथाकालं यथाक्रमं ॥

अत्र क्रम-कालौ पूर्वमेव कालप्रकरणे दर्शितौ । नवश्राद्धेषु केषा-
श्चित्पदार्थानामननुष्ठानमुक्तं गृह्यपरिशिष्टे ।

अनुदकमधूपञ्च गन्धमाल्यविवर्जितम् ।

नवश्राद्धममन्तञ्च पिण्डोदकविवर्जितम् ॥

‘अनुदकं’ अनर्थ-पिण्डोदकमवनेजन-परिषेचनरूपं ।

तथा ।

एकोद्दिष्टेषु सर्वेषु न स्वधा नाभिरन्यताम् ।

नाग्नौकरणमन्त्रश्च एकञ्चाथ तिलोदकम् ।

अनूद्दिश्य तु प्रेताय सर्वत्रैव प्रदद्यते ॥

२० अ० ।] आद्रकल्पे प्रेतदृष्टिकरश्राद्धादीनां प्रयोगप्रकरणम् । १५६६

अनपत्येषु सर्वेषु न स्वधा नाभिरम्यताम् ।

स्वस्त्यस्तु विष्टजेदेवं सक्तप्रणववर्जितम् ॥

एकोद्दिष्टस्य पिण्डे तु अनुशब्दो न विद्यते ।

पितृशब्दं न कुर्वीत पितृहा चोपजायते ॥

सपिण्डीकरणात् प्राक्तनैकोद्दिष्टविषयमेतदिति वज्रभिर्याख्यातम् ।

प्रेतायेत्यनेन प्रेतशब्दोऽत्र प्रयोक्तव्यो न तु पितृशब्द इत्युक्तं भवति ।

आह्वापस्तम्बः ।

नैमित्तिकं श्राद्धं वह्निर्गामात् शुचयः शुचौ देशे संस्कुर्वन्ति । तत्र नवानि द्रव्याणि यैरन्नं संस्क्रियते येषु च भुज्यते तानि भुक्तवद्भ्यो दद्यात् समुदितांश्च भोजयेन्न तावदुणायोच्छिष्टं प्रयच्छेदेवं संवत्सरं तेषां उत्तमलोहेनाजेन कार्यं मानञ्च कारयेत् प्रतिच्छन्ने तस्योत्तरार्द्धे ब्राह्मणान् भोजयेदुभयान् पश्यति ब्राह्मणांश्च भुञ्जानानात्मनेव पितृ- नित्युपदिशन्ति । कृताकृतामत ऊर्ध्वं श्राद्धेन तस्मिं हि वेदयन्ति पितरः ।

नैमित्तिकशब्देन प्रेतश्राद्धान्युच्यन्ते ।

अतएवाह गालवः ।

दाहादारभ्य दातव्यं श्राद्धं नैमित्तिकं बुधैः ।

नियमाद्वत्सरं यावदिति गालवभाषितम् ॥

नवश्राद्धशेषमन्नं यजमानेनान्येन वा न भोक्तव्यमिति ।

आहाङ्गिराः ।

नवश्राद्धेषु यच्छिष्टं गृहे पर्युषितञ्च यत् ।

दम्यत्योर्भुक्तशिष्टञ्च तन्न भुञ्जीत कर्हिचित् ॥

का तर्हि नवश्राद्धे शेषस्य प्रतिपत्तिः कर्त्तव्या इत्यपेक्षायामाह

देवस्यः ।

एकोद्दिष्टेषु शेषन्तु ब्राह्मणेभ्यः समुत्सृजेत्^(१) ।

ततः कामन्तु भुञ्जीत स्वयं मङ्गलभोजने ॥

नवश्राद्धसंज्ञकेष्वेकोद्दिष्टेषु शेषं श्राद्धभोक्तृभ्यो ब्राह्मणेभ्यः समर्पयेत् । तदनुज्ञया जलादौ वा प्रक्षिपेत् न तु स्वयं भुञ्जीत नचान्यं कमपि भोजयेत् । 'ततः' तदनन्तरं क्रियमाणे, 'मङ्गलभोजने' सांवत्सरिकादौ, श्राद्धशेषं ज्ञात्यादीन् भोजयेत् । स्वयच्च यजमानो भुञ्जीत । श्राद्ध-शेषादन्येनास्त्रेण तु ज्ञाति-दौनानायादयो भोजनीयाः । तथा च नवश्राद्धान्यभिधायोक्तम् ।

ब्रह्मपुराणे ।

कर्त्तव्यन्तु नरैः श्राद्धं देश-कालानुरोधतः ।

षपिण्डास्तु सजातैर्यास्तथान्येऽपि बुभुक्षिताः ।

दौनानायाश्च कृपणास्तथान्नमुपभुञ्जते ॥

अज्ञातिना तु भुक्तेऽस्मिन्नन्ने प्रायश्चित्तमप्यत्रैवोक्तं ।

दाभ्यान्तु तप्तकृच्छ्राभ्यां शुद्धिः स्यात्तु विवेकिनाम् ।

तृतीये पञ्चमे स्नानं कर्त्तव्यं नवमे तथा ।

इति नवसंज्ञकानां श्राद्धानां प्रयोगः ।

अथैकादशाहिकानां श्राद्धानां प्रयोगः ।

तत्र कूर्मपुराणे ।

एकादशेऽङ्गि कुर्वीत प्रेतमुद्दिश्य भावतः ।

द्वादशे वाल्मि कर्त्तव्यं अनिन्द्येष्वथ वार्हनि ॥

एकं पवित्रमेकोऽर्घ्यः पिण्डपात्रन्तर्गते च ।

एवं मृताङ्गि कर्त्तव्यं प्रतिमासन्तु वत्सरम् ॥

पद्मपुराणे ।

ततस्त्वेकादशाहे तु द्विजानेकादशैव तु ।
 गोत्रादिस्तृतकान्ते च भोजयेद्युजोद्विजान् ॥
 द्वितीयेऽङ्गि पुनस्तद्वदेकोद्दिष्टं समाचरेत् ।
 आवाहनाग्नौकरण-दैवहीनं विधानतः ॥
 एकं पवित्रमेकोऽर्घ्यः एकः पिण्डो विधीयते ।
 उपतिष्ठन्तां तद्वति देयं पञ्चात्तिलोदकं ॥
 स्वदितं द्विकरे ब्रूयाद्विसर्गे चाभिरम्यताम् ।
 शेषं पूर्ववदत्रापि कार्यं वेदविदो विदुः ।
 अनेन विधिना सर्वमनुमासं समाचरेत् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

तृतीयेऽहनि कर्त्तव्यं प्रेतदाहावनौ द्विजः ।
 स्तृतकान्ते गृहे आद्रमेकोद्दिष्टं प्रचक्षते ॥
 द्वादशेऽहनि मासे च त्रिपत्ने च ततः परम् ।
 मासि मासि तु कर्त्तव्यं यावदावत्सरं द्विज ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

मृताहनि तु कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं शृणुष्व तत् ।
 दैवहीनन्तथैकार्थं तथैवैकपवित्रकम् ॥
 आवाहनं न कर्त्तव्यमग्नौकरणवर्जितम् ।
 प्रेतस्य पिण्डमेकञ्च दद्यादुच्छिष्टसन्निधौ ॥
 तिलोदकञ्चापसव्यं तन्नामस्मरणान्वितम् ।

अक्षय्यमसुकस्येति स्थाने चैवोपतिष्ठताम् ॥

इति ब्रूयात् प्रयत्नेन कर्त्ता विप्रविसर्जने ।

अभिरस्यतामिति ब्रूयात् ब्रूयस्तेऽभिरताः स्मृ च ।

प्रतिमासं भवेदेतत्कार्यमावत्सुरान्नरैः ॥

बौधायनसूत्रे ।

अथैकोद्दिष्टेषु नाग्नौकरणं नातिश्रयणं न पूर्वं न दैवं न धूपं न दीपं न स्वधा-नमस्कारौ नात्रापूपं सर्व्वं सिद्धं समानौषाद्युग्मान् ब्राह्मणान् सुप्रचालितपाणिपादानप आचमय्य दर्भोपकृप्तेष्वासनेषु उपवेश्य सर्व्वस्मात् सकृत् सकृत् समवदायाभिघार्य्य दक्षिणतो भस्ममि-
आनङ्गाराणिहृत्तेषु जुहुयात् । प्रेतायामुष्मै यमाय स्वाहेति तद्भुतमकृतञ्च हवत्यमुष्मै तप्तिरस्त्वित्यपां प्रतिग्रहणं विसर्जनञ्चामुष्मा-
उपतिष्ठत्यनुद्दिश्य येष्वेव पिण्डदानं तप्यस्येति संचालनं तप्तिर-
स्त्विति विसृजेत् । नमोऽस्तु तप्तिरितीतरेषां प्रतिवचनं त्रेतस्य
द्वितीयाप्रभृतिब्राह्मणैरेकोत्तरवृद्धिरादशाद्वाद्यत्र नवं विच्छिद्यतैका-
दश्यां आहुं तृतीये पक्षे द्वितीयं सन्ततमेकैकेमैकादशमासान्नयन्ति
तद्वाद्दशमासमभ्यारोहति

बौधायनः ।

एकोद्दिष्टं च एव स्याद्वादशेऽहनि वा पुनः ।

अथवोर्द्धमयुग्मे तु कुर्वीताह स्वशक्तिः ॥

अर्द्धमासेऽथ मासे वा ऋतौ संवत्सरेऽपि वा ।

निमन्त्रणन्तु पूर्व्वद्युर्देवमग्नौकृत्तिस्तथा ॥

न स्वधाआवणापूप-धूप-दीपौ नमस्कृतिः ।

अग्निं समृद्धं पर्युक्ष्य परिस्तीर्य च सादयेत् ॥
 दर्वीमौदुम्बरीमाज्यस्थालीञ्च सुवमेव च ।
 पात्रीञ्च प्रोचणीञ्चैव तिलोदकवरन्तथा ॥
 प्रोक्ष्यैतत् सद्विशेषान्नमानीयाज्यं निरूप्य च ।
 अधिश्रित्य च पर्युग्निं कृत्वा तदुभयं ततः ॥
 सुवन्दर्वी च समृज्य तन्नमुदास्य धारितम् ।
 कृत्वा तिलोदकं पुंसां स्त्रीणाञ्चोदितमन्त्रवत् ॥
 पितृशब्दे क्षिपेत्प्रेतं स्वधावर्जन्तु सर्वतः ।
 प्रेतमावाह्य विप्राञ्चाप्युपवेश्य निमग्न्य च ॥
 अमुष्मै तन्निरस्त्वेवं तिलोदकमिदार्पयेत् ।
 तन्निरस्त्विति चान्योऽपि ब्रूयाद्वाप्यलङ्कृते ॥
 करिष्यामीत्यनुज्ञाय कुरुष्वेति च चोदितः ।
 उपस्तीर्याथ दर्शान्तु सर्वान्नेभ्यः सकृत् सकृत् ॥
 अभिघार्याथ जुहुयादङ्गारान् भस्ममिश्रितान् ।
 पृथग्दक्षिणतः कृत्वा प्रेतायेत्यादिना ततः ॥
 अपि मृश्यान्नमूहत्वा निक्षिप्यानुदिशेत्ततः ।
 अमुष्मा उपतिष्ठन्वित्यथ मन्त्रैः समीक्ष्य तान् ॥
 भुक्त्वाचान्तेषु कृत्वा च खदितञ्च तिलोदकम् ।
 विकीर्यात्प्रक्षिप्य दत्त्वा च दक्षिणामुदिते क्षये ॥
 अभिवाद्य तु तान् ब्रूयात् तन्निरस्त्विति तेऽपि च ।
 अस्तु तन्निरिति ब्रूयुरनुज्ञानान्तमाचरेत् ॥
 अनुज्ञातोऽन्नशेषेण पिण्डं दत्त्वा प्रक्षिप्य च ।

तप्यस्वेत्येतमादाय पिण्डमुच्छिष्टमेव च ॥
 अपामन्ते तदुत्सृज्य स्नात्वा गच्छेद्गृहान् प्रति ।
 पुण्याहमुक्तदीपञ्च पूर्णकुम्भादिमङ्गलम् ॥
 गृहदारे स दृष्ट्वान्नं शेषं भुञ्जीत कामतः ।
 चत्रियस्नातमात्रस्तु स्पृशेद्वाहनमाहितम् ॥
 वैश्यः प्रतोदं रस्मिं वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रियः ।
 ऐकोद्दिष्टान्त एवायं संस्कर्त्ता मुच्यते त्वघात् ॥
 तृतीये पत्र आयाते कुर्यादेव द्वितीयकम् ।
 मासि मासि च कामन्तु नष्टे पूर्णे कथञ्चन ।
 वत्सरे वत्सरे केचित् कुर्वतेऽस्य मृताहनि ॥

वहत्प्रचेताः ।

न पैतृकोजपः कार्यः स्वदितञ्च नोदाहरेत् ।

वक्त्रचगृहपरिशिष्टे ।

एकोद्दिष्टपिण्डे अनुशब्दो न विद्यते पितृशब्दं न कुर्वीतेति ।

भृगुः ।

एकोद्दिष्टे कुशाः समूला इति सकृदाच्छिन्ननिषेधः । अवनैजनं
 प्रत्यवनैजनं कुर्यात् । धूप-चन्दन-माल्यादि च न कुर्यात् । “अनूदक-
 मधूपञ्च गन्धमाल्यविवर्जितम् । नवश्राद्धममन्तञ्च पिण्डोदकविवर्जि-
 तम्” इति वचनात् । शेषमन्नमिति वचनात् शेषमन्नमिति च न
 वक्तव्यम् । शेषमपि तस्मै दद्यादप्यु वा प्राप्स्यीत् नान्येन भोक्तव्यम् ।
 एकादशाहे साग्निकेनापि वैश्वदेवः पश्चात्कर्त्तव्यः ।
 तथाच परिशिष्टम् ।

२० अ० ।] आद्रकल्पे प्रेतदत्तिकरआद्रादीनां प्रयोगप्रकरणम् । १६०५

सम्प्राप्ते पार्वणश्राद्ध एकोद्दिष्टे तथैव च ।

अग्रतो वैश्वदेवः स्यात्पश्चादेकादशेऽहनि

तथाच श्रय्यादिदाने विशेषः ।

यथाह सत्यव्रतः ।

सद्यःशौचेऽपि दातव्यं प्रेतस्यैकादशेऽहनि ।

स एव दिवसस्तस्य श्राद्धश्रय्यामनादिषु ॥

तच्छ्राद्धं न केवलं ब्राह्मणस्यैकादशेऽङ्गि अपि तु क्षत्रियादेरेष-
स्याद्यश्राद्धस्यायमेव कालः ।

तथाच पैठीनसिः ।

एकादशेऽङ्गि यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहृतम् ।

चतुर्णामपि वर्णानां स्मृतकन्तु पृथक् पृथगिति ॥

न च क्षत्रियादेरङ्गुचित्वेन तत्र श्राद्धानधिकार इत्याशङ्कनीयं,
अशुद्धस्याप्ययं वाचनिकोऽधिकार इति ।

तथाच शङ्खः ।

आद्यं श्राद्धमशुद्धोपि कुर्यादेकादशेऽहनि ।

कर्त्तुं स्नात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेव सः ॥ इति ॥

‘आद्यमिति सर्वैकोद्दिष्टप्रकृतिभूतमेकादशाहाख्यमित्यर्थः ।

एतच्छ्राद्धानन्तरं स्नात्वा भुञ्जीतेति ।

तथान्ये विशेषाः ।

आशिषो द्विगुणा दर्भा जयाशीः स्वस्तिवाचनम् ।

पितृशब्दश्च सम्बन्धः शर्मशब्दस्तथैव च ॥

आवाहः पात्रलम्भश्च उत्सृज्योत्सृज्यनादिकम् ।

तप्तप्रश्नश्च विकरः शेषप्रश्नस्तथैव च ॥
 प्रदक्षिणविसर्गश्च सीमान्तं गमनन्तथा ।
 अष्टादशपदार्थास्तु प्रेतश्चाद्धे विवर्जयेत् ॥

मनुः ।

असपिण्डक्रियाकर्म द्विजातैः संस्थितस्य तु ।
 अद्वैवं भोजयेच्छाद्धं पिण्डमेकन्तु कारयेत् ॥

याज्ञवल्क्यः ।

एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्घ्यकपवित्रकम् ।
 आवाहनाद्यौकरणवर्जितं ह्यपसव्यवत् ॥
 उपतिष्ठतामक्षय्यस्थाने विप्रविसर्जने ।
 अभिरम्यतामिति वदेद्ब्रूयुस्तेऽभिरताः स्म ह ॥

कात्यायनः ।

अथैकोद्दिष्टमेकोऽर्घ्य एकं पवित्रमेकः पिण्डो नावाहनं नाग्यौकरणं
 नात्र विश्वेदेवाः स्वदितमिति तप्तप्रश्नः उपतिष्ठतामित्यक्षय्यस्थाने-
 ऽभिरम्यतामिति विसर्गोऽभिरताः स्म इतीतरे ।

साङ्ख्यायनः ।

अथात एकोद्दिष्टमेकपवित्रमेकार्घ्यमेकं पिण्डं नावाहनं नाग्यौ-
 करणं नात्र विश्वेदेवा स्वदितमिति तप्तप्रश्नः उपतिष्ठतामक्षय्यस्थाने
 अभिरम्यतामिति विसर्गः सम्बत्सरमेवं प्रेते ।

‘एकं पवित्रं’ एकशिखं पवित्रं ।

नागरखण्डे तु द्विशिखमप्युक्तम् ।

एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्घ्यकपवित्रकम् ।

आवाहनं परित्यक्तं कार्यं पार्थिवसत्तम ॥
 तन्निप्रश्रस्तथा कार्यः स्वदितेति सकृत्ततः ।
 अभिरम्येति मन्त्रेण ब्राह्मणस्य विसर्जनम् ॥
 अच्छिन्नायमभिन्नायं कुर्याद्भट्टणद्वयम् ।
 पवित्रं तद्विजानीयादेकोद्दिष्टे विधीयते ॥
 भविष्योत्तरे ।

एकादशाहे यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहृतम् ।
 एकादशेभ्यो विप्रेभ्यो दद्यादेकादशेऽहनि ॥
 भोजनं तत्र चैकस्मै ब्राह्मणाय महात्मने ।
 वस्त्रालङ्कार-शय्याढ्यं पितुर्यदाहनादिकम् ।
 गो-गृहासन-दासीस्तु दद्यात् समूज्य भक्तिः ॥
 वाराहपुराणे ।

एकादशाहे कर्त्तव्यं आद्रं प्रेताय यत्नतः ।
 श्वः करिष्य दति ज्ञात्वा ब्राह्मणमन्त्रणक्रिया ॥
 स्नात्वा चैव शुचिर्भूत्वा प्रेतं विप्रेषु योजयेत् ।
 गतोऽसि दिव्यलोकन्व' कृतान्तविहितात्ययः ॥
 मनसा वायुभूतेन विप्रे त्वाहं नियोजये ।
 पूजयिष्यामि भोगेन एवं विप्रं निमन्त्रयेत् ॥
 अस्तङ्गते तथादित्ये गत्वा विप्रनिवेशनम् ।
 दत्त्वा तु पाद्यं विधिवत् नमस्कृत्य द्विजोत्तमान् ॥
 पादौ संसृज्य तैलेन प्रेतस्य हितकाम्यया ।
 प्रभातायान्तु शर्वर्यामुद्दिते च दिवाकरे ॥

अश्रुकर्म तु कर्त्तव्यं नखकेदस्तथैव च ।
 स्नपनाभ्यञ्जनन्दद्यादिप्राय विधिपूर्वकम् ॥
 गृहीत्वा भूमिभागश्च स्थण्डिलं तदनन्तरम् ।
 निपानदेशं सङ्गृह्य कर्त्तव्यं स्थण्डिलं महत् ।
 नदीकुले निवासे वा प्रेतभूमिं विनिर्दिशेत् ॥
 अकृत्वा पृथिवीभागं निवापं ये तु कुर्वते ।
 तदधीनं जगद्भद्रे तदुच्छिष्टं कृतम्भवेत् ॥
 न देवाः पितरस्तस्य गृह्णन्तीह कदाचन ।
 पतन्ति निरये घोरे तेनोच्छिष्टेन सुन्दरि ॥
 सचेलं स्नपनं कृत्वा गत्वा चैव महानदीं ।
 तीर्थानि मनसा ध्यात्वा तैः स्वमभ्युत्तयेदुधः ॥
 एवं शुद्धिं ततः कृत्वा ब्राह्मणं शीघ्रमानयेत् ।
 आगतश्च दिजं दृष्ट्वा कर्त्तव्या स्वागतक्रिया ॥
 अर्थं पाद्यं ततः कृत्वा हृष्टतुष्टेन माधवि ।
 आसनं चोपकल्पेत मन्त्रेण विधिपूर्वकम् ॥

तथा ।

उपवेश्यासने भद्रे क्वचन्तत्र प्रकल्पयेत् ।
 आवरणार्थं तच्छत्रं ब्राह्मणाय प्रदीयते ॥
 पश्चादुपानहौ दद्यात्पादस्पर्शकरे शुभे ।
 सन्तप्रवालुकां भूमिमहि-कण्टकितान्तथा ॥
 सन्तारयति दुर्गाणि प्रेतन्ददुपानहौ ।
 तिलोपचारं कृत्वा तु विप्राय नियतात्मवान् ॥

नाम-गोत्रमुदाहृत्य प्रेताय तदनन्तरम् ।
श्रीघ्नमाह्वानयेद्भूमिं दर्भहस्तोऽथ भूतले ॥

मन्त्रः ।

इहलोकं परित्यज्य गतोऽसि परमाङ्गतिं ।
एवमाह्वानिते गन्ध-पुष्प-धूपैः समर्चयेत् ॥
ततो वस्त्राणि विप्राय सर्वाण्याभरणानि च ।
ततः पक्वान्नकञ्चैव कल्पयेच्चैव सुन्दरि ॥
एवमादीनि द्रव्याणि प्रेतभागानि सर्वशः ।
पादशौचादितः कृत्वा चातुर्वर्णस्य माधवि ॥

वृहस्पतिः ।

एकोद्दिष्टविधानेन यदैकस्य प्रदीयते ।
आवाहनाग्नौकरणवर्जितं देववर्जितम् ॥
वस्त्रालङ्कार-शय्यालं पितुर्यदाहनायुधम् ।
गन्ध-माल्यैः समभ्यर्च्य आहुभोक्त्रे तदर्पयेत् ॥
भोजनञ्चानेकविधं कारयेत् व्यञ्जनानि च ।
यथाशक्ति प्रदद्याच्च गो-भू-हेमादिकं तथा ॥
श्रोत्रिया भोजनीयास्तु नव सप्त त्रयोदश ।
ज्ञातयो बान्धवा वापि तथा वातिथयोऽपरे ॥
प्रदद्याद्दक्षिणां तेषां सर्वेषामनुरूपतः ।
हतमश्रोत्रियं आहुं हतोयज्ञस्त्वदक्षिणः ॥
तस्मात्पणं काकिणीं वा फलं पुष्पमथापि वा ।
प्रदद्याद्दक्षिणां यज्ञे तथा शतगुणो भवेत् ॥

सत्यव्रतः ।

प्रातरुत्थाय प्रेतब्राह्मणानेकादशामन्त्र्य पराह्णे नानाभक्षान्न-
रसविन्यासैः एकैकमुद्दिश्य विधिवत्पिण्डदानं वासो हिरण्य-दास्युपा-
नच्छत्रोदकुम्भदक्षिणा गुणवति पात्रे शय्याप्रदानं ततः स्वस्त्ययनादि-
धर्माः प्रवर्त्तन्ते । दशम्यामतीतायामेकैकमुद्दिश्य भोजयेत्तेषामेवै-
कस्मै गुणवते शय्या देया ।

विष्णुः ।

अथाशौचव्यपगमेषु स्नातः सुप्रक्षालितपाणि-पादः स्वाचान्तस्त्वेवं
विधानेव ब्राह्मणान् यथाशक्त्युदङ्मुखान् गन्ध-माल्य-वस्त्रालङ्कारा-
दिभिः पूजितान् भोजयेदेकवन्मन्त्रानूहेतैकोद्दिष्ट उच्छिष्टसन्निधावे-
कमेव तन्नाम-गोत्राभ्यां पिण्डं निर्वपेत् । भुक्तवत्सु ब्राह्मणेषु दक्षिण-
याभिपूजितेषु प्रेतनाम-गोत्राभ्यां दत्ताक्षयोदकेषु चतुरङ्गुलपृथ्वी-
स्नावदन्तरास्नावदधःखाता वितस्त्यायतास्त्रिस्तः कर्षूः कुर्यात् ।
कर्षूणां समीपे चाग्नित्रयमुपसमाधाय परिस्तीर्य तत्रैकस्मिन्नाङ्गति-
त्रयं जुहुयात् । सोमाय पितृमते स्वधा नमः अग्नये कव्यवाहनाय
स्वधा नमः यमायाङ्गिरस्वते स्वधा नमः । स्थानत्रये प्राग्वत्पिण्ड-
निर्वपणं कुर्यात् । ततो दधि-मधु-घृत-मांसैः कर्षूत्रयं पूरयित्वैतत्त
इति जपेत् । एवं मृताद्दे प्रतिमासं कुर्यात् ।

लघुहारीतः ।

एकोद्दिष्टं प्रकुर्वीत पाकेनैव सदा स्वयं ।

अभावे पाकमात्राणां तदहः समुपोषणं ॥

इत्येकादशाहिकादीनां आङ्गानां प्रयोगः ।

अथ मृतशय्यादानविधिः ।

स च जीवच्छय्यादानेतिकर्त्तव्यतातिदेशपरिपूरणीय इति तत्-
पूर्वकोऽभिधीयते ।

तत्र भविष्योत्तरे ।

शय्यादानं प्रवक्ष्यामि तुभ्यं यदुक्तुलोदह^(१) ।
 यां दत्त्वा शिवभागी स्यादिह लोके परत्र च ॥
 शय्यादानं प्रशंसन्ति सर्वे देव-द्विजोत्तमाः ।
 अनित्यं जीवितं यस्मात् पश्चात्कोऽन्यः प्रदास्यति ॥
 तस्मात्सबन्धुः सपिता यावज्जीवति भारत ।
 मृतोमृत इति ज्ञात्वा क्षणात्क्षेप्तो निवर्त्तते ॥
 तस्मात्स्वयं प्रदातव्यं शय्या-भोज्य-जलादिकं ।
 आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरिति सञ्चिन्त्यं चेतसि ॥
 आत्मैव यदि चात्मानं दानैर्भागैर्न पूजयेत् ।
 कोऽन्योहि इतरस्तस्माद्यः पश्चात् पूजयिष्यति ॥
 तस्माच्छय्यां समासाद्य सारदारुमयीं दृढां ।
 दन्तपत्रान्वितां रम्यां हेमपट्टैरलङ्कृतां ॥
 हंसद्वलीप्रतिच्छन्नां शुभगण्डोपधानकां ।
 प्रच्छादनपटीयुक्तां गन्धधूपाधिवासितां ॥
 तस्यां संस्थापयेद्वैमं हरिं लक्ष्म्या समन्वितं ।
 उच्छीर्षके घृतमृतं कलशं परिकल्पयेत् ॥
 विज्ञेयः पाण्डवश्रेष्ठ सनिद्राकलशो बुधैः ।

(१) पाण्डुकुलोदह इति ग० ।

तामूल-कुङ्कुमचोद-कर्पूरागुरुचन्दनं ॥
 दीपिकोपानहच्छत्रं चामरासन-भाजनं ।
 पार्श्वेषु स्थापयेद्भक्त्या सप्तधान्यानि चैव हि ॥
 शयनस्थस्य भवति यदन्यदुपकारकं ।
 मृङ्गारकरकाव्यन्तु पञ्चवर्णं विनायकं ॥
 शय्यामेवंविधां कृत्वा ब्राह्मणाय प्रदापयेत्^(१) ।
 सपत्नीकाय संपूज्य पूण्येऽङ्क्ति विधिपूर्वकम् ॥
 यथा न कृष्णशयनं शून्यं सागरजातया ।
 शय्या ममाप्यशून्यास्तु तथा जन्मनि जन्मनि ॥
 यस्मादशून्यं शयनं केशवस्य शिवस्य च ।
 शय्या ममाप्यशून्यास्तु तथा जन्मनि जन्मनि ॥
 दत्तैवं तस्य सकलं प्रणिपत्य विसर्जयेत् ।
 एवं शय्याप्रदाने तु विधिरेषः प्रकीर्तितः ॥
 एकादशाहेऽपि तथा विधिरेषः प्रकीर्तितः ।
 ददाति यदि धर्मार्थं बान्धवोबान्धवे मृते ॥
 विशेषञ्चात्र राजेन्द्र कथ्यमानं निशामय ।
 तेनोपभुक्तं यत्किञ्चित् किञ्चित्पूर्वं गृहे स्थितम् ॥
 तद्गात्रलग्नञ्च तथा वस्त्र-वाहन-भाजनम् ।
 यद्यदिष्टञ्च तस्य स्थातुं सर्वं परिकल्पयेत् ॥
 तमेव पुरुषं हैमं तस्यां संस्थापयेत्तदा ।
 पूजयित्वा प्रदातव्या मृतशय्यां यथोदिता ॥

(१) ब्राह्मणायोपपादयेदिति ख० ।

पद्मपुराणे ।

मृतकान्ते द्वितीयेऽङ्गि शय्यां दद्यादिलक्षणां ।

काञ्चनं पुरुषं तद्वत्फल-वस्त्रसमन्वितम् ॥

संपूज्य द्विजदम्पत्यं नानाभरणभूषितम् ।

उपवेश्य तु शय्यायां मधुपर्कं ततो वदेत् ॥

रजतस्य तु पात्रेण दधि-दुग्धसमन्वितम् ।

अस्थि लालाटं संगृह्य सूक्ष्म कृत्वा सवज्रकम् ॥

पायसैर्द्विजदम्पत्यं नानाभरणभूषितम् ।

भोजयेत्प्रयतः प्राज्ञो विधिरेषः सनातनः ।

एष एव विधिर्दृष्टः पार्वतीयैर्द्विजोत्तमैः ॥

शय्यायां ब्राह्मणोपवेशनविधिर्ब्राह्मणकर्त्तव्यश्च वाराहपुराणे ।

संगृह्य पाणिना पाणौ मन्त्रेणोत्पापयेद्विजं ।

दद्याच्छय्यासनं चैव तथैवाञ्जनकङ्कतीं ॥

अञ्जनकङ्कतीं गृह्य शय्यामाक्रम्य स द्विजः ।

सुहृत्तं तत्र विश्रम्य निवापस्थानमागतं ।

गवां लाङ्गूलमाश्रित्य ब्राह्मं हस्तं समाददेत् ॥

शय्यादानफलं तु भविष्योत्तरे ।

स्वर्गे पुरन्दरगृहे सूर्यपुत्तालये तथा ।

सुखं वसत्यसौ जन्तुः शय्यादानप्रभावतः ॥

सूर्यपुत्तालये चैव तथा वैवस्वते पुरे ।

पीडयन्ति न तं याम्याः पुरुषा भीषणाननाः ॥

न घर्मेण न शीतेन बाध्यते स नरः क्वचित् ।

अपि पापसमायुक्तः स्वर्गलोकं स गच्छति ॥

विमानवरमारुढः सेव्यमानोऽप्सरोगणैः ।

आभूतसंज्ञं यावत् तिष्ठत्यातङ्गवर्जितः ॥

श्रय्याप्रदानममलं तव पाण्डुपुत्र

संकीर्तितं सकलसौख्यनिधानभूतं ।

यो वै ददाति विधिना स हि विष्णुलोके

कल्पं विकल्परहितः स विभाति मर्त्यः ॥

अत्र प्रसङ्गान्मृतश्रय्याप्रतिग्रहनिषेधोऽभिधीयते ।

पद्मपुराणे ।

अतिदुष्टा प्रेतश्रय्या न ग्राह्या द्विजसत्तमैः ।

ग्रहीतायान्तु तस्यां तु पुनः संस्कारमर्हति ॥

वेदे चैव पुराणे च श्रय्या सर्वत्र गर्हिता ।

ग्रहीतारस्तु जायन्ते सर्वे निरयगामिनः ॥

इति श्रय्यादानविधिः ।

एकादशाहादारभ्य संवत्सरपर्यन्तं प्रतिदिनं प्रेताद्योदकुम्भो-
दातव्यः ।

तथा च पद्मपुराणे ।

उदकुम्भश्च दातव्यो भक्ष्य-भोज्यसमन्वितः ।

यावद्दणं नरश्रेष्ठ सतिलोदकपूर्वकम् ॥

आह्व हारीतः ।

मृते पितरि वै पुत्रः पिण्डं मेध्यं समावपेत् ।

अन्नकुम्भश्च विप्राय प्रेतनिर्देशधर्भतः ॥

सृष्टिसमुच्चये ।

एकादशाहात् प्रमृतिघटस्तोयान्नसंयुतः ।

दिने दिने प्रदातव्यो यावत्स्यादत्सरः सुतैः ॥

पारस्करः ।

अहरहरन्नमसौ ब्राह्मणायोदकुम्भञ्च दद्यात्पिण्डमर्घ्येके निगृणन्ति ।

याज्ञवल्क्यः ।

अर्वाक् सपिण्डीकरणं यस्य संवत्सरात्कृतं ।

तस्याप्यन्नं सोदकुम्भं दद्याद्वर्षं द्विजन्मने ॥

आहोपस्तम्बः ।

यस्य संवत्सरादर्वाक् सपिण्डीकरणं कृतं ।

अब्दमम्बुघटं दद्यात् प्रत्यहं तन्नसंयुतं ॥

लौगाक्षिः ।

यस्य संवत्सरादर्वाक् सपिण्डीकरणं भवेत् ।

मासिकञ्चोदकुम्भञ्च देयं तस्यापि वत्सरं ॥

इत्युदकुम्भः ।

अथ वृषोत्सर्गः ।

तत्र तावदस्य विधि-काल-देशाः इह चैकादशेऽहनि प्रमीतमनु-
व्योद्देशेन वृषोत्सर्गः कार्य इत्युक्तं ।

षड्विंशन्मते ।

एकादशाहे प्रेतस्य यस्य नात्सृज्यते वृषः ।

पिशाचत्वं स्थिरं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि ॥

भविष्योत्तरे तु द्वादशेऽहनि वृषोत्सर्गोऽभिहितः ।

कार्तिक्यामथवामावास्यामयने वा युधिष्ठिर ।

चैत्र्यां वापि तृतीयायां वैशाख्यां द्वादशेऽङ्गि वा ॥

विष्णुधर्मोत्तरे तु यस्मिन् कस्मिंश्चिन्मृताहेऽपि वृषोत्सर्गोऽभिहितः ।

अश्वयुक् शुक्लपक्षस्य पञ्चदश्यां नराधिप ।

कार्तिकेऽप्यथवा मासि वृषोत्सर्गन्तु कारयेत् ॥

ग्रहणे द्वे महामुख्ये तथा चैवायनद्वये ।

विषुवद्वितये चैव मृताहे वान्धवस्य च ।

उत्सृजेन्नीलकण्ठं वै कौमुद्याः समुपागमे ॥

‘नीलकण्ठः’ नीलवृषः । ‘कौमुदी’ आश्विनकार्तिकयोः पौर्णमासी ।

पित्राद्युद्देशेन वृषोत्सर्गमकुर्वाणस्य निन्दा मत्स्यपुराणे ।

न करोति वृषोत्सर्गं सुतीर्थं वा जलाञ्जलिं ।

न ददाति सुतो यस्तु पितुरुच्चार एव सः ॥

‘उच्चारः’ पुरीषोत्सर्गः । अत्र नीलसंज्ञकः सर्वोत्तमो वृषः ।

वृषोत्सर्गप्रदेशा देवीपुराणे ।

स त्वरणे भवेत्तीर्थं उत्सर्गो गोकुलेऽपि वा ।

ब्रह्मपुराणे ।

प्रागुदक्प्रवणे देशे मनोज्ञे निर्जने वने ।

वृषोत्सर्गः कार्य इति शेषः ।

कालिकापुराणे ।

अरण्ये चत्वरे वापि गोष्ठे वा मोचयेद्वृषम् ।

न गृहे मोचयेद्विद्वान् कामयन् पुष्कलं फलम् ॥

इति वृषोत्सर्गविधि-काल-देशाः ।

अथोत्सर्जनोद्यत्तलक्षणम् ।

मत्स्यपुराणे मनुस्वाच ।

भगवन् श्रोतुमिच्छामि वृषभस्य तु लक्षणम् ।

वृषोत्सर्गविधिञ्चैव तथा पुण्यफलं महत् ॥

मत्स्य उवाच ।

धेनुमादौ परीक्षेत सुशीलां लक्षणांविताम् ।

अथङ्गामपरिक्लिष्टां जीववत्सामरोगिणीम् ॥

स्निग्धवर्णां स्निग्धसुरां स्निग्धशृङ्गां तथैव च ।

मनोहरातिशयौघाश्च सुप्रमाणामनुद्धताम् ॥

आवर्त्तैर्दक्षिणावर्त्तर्युक्ता दक्षिणतश्च या ।

वामावर्त्तैर्वामतश्च विस्तीर्णजघन-स्तना ॥

मृदुसंहतताम्रोष्ठी रक्तजिह्वा सुपूजिता ।

अश्यावदौर्घास्फुटितरक्तजिह्वा तथा च या ॥

ताम्रानाविलनेत्रा च शफरैर्विरलैर्दृढैः ।

वैदुर्यमधुवर्णैश्च जलबुद्बुदमन्त्रिभैः ॥

रक्तस्निग्धैश्च नयनैस्तथा रक्तकनीलकैः ।

सप्त चतुर्दशदन्ता भवेदश्यावतालुका ॥

षडुन्नता सुपार्श्वारः पृथुपञ्चसमायता ।

अष्टायता शिरोग्रीवायुता या शुभलक्षणा ॥

षडुन्नता भवेत्केषु केषु पञ्चसु चायता ।

आयताश्च तथैवाष्टौ धेनूनाङ्के शुभावहाः ॥

मत्स्य उवाच ।

उरः पृष्ठं शिरः कुक्षी ओणी च वसुधाधिप ।
 षडुन्नतानि धेनूनां पूजयन्ति विचक्षणाः ॥
 कर्णौ नेत्रे ललाटश्च पञ्चैव रतिनन्दन ।
 समायतानि शस्यन्ते पुच्छं सास्त्रा च सक्थिनी ॥
 चत्वारश्च स्तना राजन्नेवमष्टौ मनीषिभिः ।
 शिरोऽग्नीवायुता चैव भूमिपालायता मृशं ॥
 तस्याः सुतं परीक्षेत दृषभं लक्षणाश्रितं ।
 उन्नतस्कन्धककुदमृजुलाङ्गूलकम्बलं ॥
 महाकटितटस्कन्धं वैदूर्यमणिलोचनं ।
 प्रवालवर्णशृङ्गायं सुदीर्घमृदुबालधिं ॥
 नवाष्टदशसङ्ख्यैर्वा तीक्ष्णायैर्दशनैः शुभैः ।
 मल्लिकाचश्च मोक्तव्यो गृहेऽपि धन-धान्यदः ॥
 वर्णस्ताम्रकपिलो ब्राह्मणस्य प्रशस्यते ।
 श्वेतोरक्तश्च कृष्णश्च गौरः पाटल एव च ॥
 इन्द्रनीलाभपृष्ठश्च शवलः पञ्चकालकः ।
 पृथुकर्णो महास्कन्धः स्रक्त्तणरोमा च यो भवेत् ॥
 रक्ताक्षः कपिलोयश्च रक्तशृङ्गश्च यो भवेत् ।
 श्वेतोदरः कृष्णपृष्ठो ब्राह्मणस्य च शस्यते ॥
 क्षिग्धो रक्तेन वर्णेन क्षत्रियस्य प्रशस्यते ।
 काञ्चनाभेन वैश्यस्य कृष्णोनाप्यन्त्यजन्मनः ॥
 यस्य प्रागायते शृङ्गे स्वमुखाभिमुखे सदा ।
 सर्वेषामेव वर्णानां स च सर्वार्थसाधकः ॥

मार्जारपादः कपिलो धन्यः कपिलपिङ्गलः ।
 श्वेतो-मार्जारपादस्तु धन्यो मणिनिभेक्षणः ॥
 करटः पिङ्गलश्चैव श्वेतपादस्तथैव च ।
 खच्छपादशिराश्चैव द्विपादः श्वेत एव च ॥
 कपिञ्जलनिभोधन्यस्तथा तित्तिरसन्निभः ।
 आकर्णमूलाच्छेतन्तु मुखं यस्य प्रकाशते ॥
 नान्दीमुखः स विज्ञेयो रक्तवर्णो विशेषतः ।
 श्वेतञ्च जठरं यस्य भवेत् पृष्ठञ्च गोपते ॥
 दृषभः स समुद्राख्यः सततं कुलवर्द्धनः ।
 मल्लिकापुष्पचित्रश्च धन्यो भवति पुङ्गवः ॥
 कमलैर्मण्डलैश्चापि चित्रो भवति गोपते ।
 अतसीपुष्पवर्णश्च तथा धन्यतरः स्मृतः ।
 एते धन्यास्तथाऽधन्यान् कीर्तयिष्यामि ते नृप ॥
 कृष्णताल्वोष्ठदशना रूचशृङ्ग-शफाश्च ये ।
 अव्यक्तवर्णा ह्रस्वाश्च व्याघ्रभस्मनिभाश्च ये ॥
 ध्वाङ्ग-गटप्रसवर्णाश्च तथा मूषकसन्निभाः ।
 कुण्डाः काणास्तथा खञ्जाः केकरावास्तथैव च ॥
 विषमश्वेतपादाश्च उद्भ्रान्तनयनास्तथा ।
 न ते दृषाः प्रमोक्तव्या न ते धार्यास्तथा गृहे ।
 मोक्तव्यानाञ्च धार्याणां भूयो वक्ष्यामि लक्षणं ॥
 खस्तिकाकारशृङ्गाश्च मेघौघसदृशस्तथाः ।
 महाप्राणाश्चैव तथा मत्तमातङ्गगामिनः ॥

महोरस्का महोच्छासा महाबलपराक्रमाः ।
 शिरः कर्णौ ललाटश्च बालधिश्वरणास्तथा ॥
 नेत्रे पार्श्वे च कृष्णानि शस्यन्ते चन्द्रमल्लिषः ।
 श्वेतान्येतानि शस्यन्ते कृष्णस्य तु विशेषतः ॥
 भूमौ कर्षति लाङ्गूलं सुम्यूला चैव बालधिः ।
 पुरस्तादुद्यतोनीलो वृषभश्च प्रशस्यते ॥
 शक्ति-ध्वज-पताकाभा येषां राजौ विराजते ।
 अनङ्गाहस्तु ते धन्या वित्तसिद्धिजयावहाः ॥
 प्रदक्षिणानि वर्त्तन्ते स्वयं ये विनिवर्त्तिताः ।
 समुन्नतशिरोग्रौवा धन्यास्ते यूथवर्द्धनाः ॥
 रक्तशृङ्गाग्रनयनः श्वेतवर्णोभवेद्यदि ।
 शफैः प्रवालसदृशैर्नास्ति धन्यतरस्ततः ॥
 एते धार्याः प्रयत्नेन मोक्षव्या यदि वा दृष्याः ।
 धारिताश्च तथा मुक्ता धन-धान्यविवर्द्धिताः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

वृषभः कृष्णसारस्तु प्रत्यग्रस्तु त्रिहायनः ।

मनोज्ञोदर्शनौयश्च सर्वलक्षणसंयुतः ॥

आह विष्णुः ।

तत्राहवे च वृषभं परीक्षेत जीववत्सायाः पुत्रं सर्वलक्षणोपेतं
 नीलं लोहितं वा पुच्छ-पादेषु सर्वशुक्लं यूथस्याङ्गादकं ।

अथ सर्वोत्तमस्य नीलसंज्ञकस्य वृषस्य लक्षणं ।

रेवाखण्डे ।

यस्तु वै पाण्डुरो वचे ललाटे चरणे तथा ।

लाङ्गूले यस्तु वै शुभ्रः स वै नाकस्य दर्शनः ॥

कालिकापुराणे ।

नीलोत्पलदलप्रख्यः श्वेताङ्घ्रिचन्द्रमस्तकः ।

शुभ्रयुवा लोहिताक्षो वृषभोनील उच्यते ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

लोहिता यस्तु वर्णेन मुखे पुच्छे च पाण्डुरः ।

श्वेतः खुरविषाणाभ्यां स नीलोवृष उच्यते ॥

मत्स्यपुराणे ।

चरणाश्च मुखं पुच्छं यस्य श्वेतानि गोपते ।

लाचारससवर्णस्य तन्नीलमिति निर्दिशेत् ॥

वृष एव स मोक्तव्यो न स धार्थ्या गृहे भवेत् ।

तदर्थमेषा चरति लोके गाथा पुरातनी ॥

एष्टव्या वहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।

गौरीं वाप्युद्वेष्टव्या नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥

अथोत्सर्गविधिः ।

भविष्योत्तरे कृष्णवाक्यं ।

षाण्डं नीलं शङ्खपादं सपौण्ड्रं श्वेतपुच्छकं ।

गोभिश्चतुर्भिः सहितमुत्सृजेत्तं विधिं गृणु ॥

अथोवाच पुरा गर्गा गोकुलेऽनघ पाण्डव ।

तं ते स्मृदयिष्यामि विधिं गृह्यप्रचोदितं ॥

मातरः स्थापयित्वा च पूजयेत्कुसुमाक्षतैः ।

मातृश्राद्धं ततः कुर्यात् सदाभ्युदयकारकं ॥
 अर्कमूले तु कलशमश्वत्थदलशोभितं ।
 तत्र रुद्रा जपित्वा तु स्थापयेद्रुद्रदेवतं ॥
 सुसमिद्धं त कुर्यादङ्गिं मन्त्रपुरःसरं ।
 आज्येन जुहुयात् षड्भिः पृथगाहुतिसंस्कृतैः ॥
 पौष्णमन्त्रैस्ततः पश्चाद्भुत्वा वङ्गिं यथाविधि ।
 एकवर्णं द्विवर्णं वा रोहितं श्वेतमेव वा ॥
 जीववत्सपयस्त्रिन्याः पुत्रं सर्वाङ्गसुन्दरं ।
 चतस्रो वत्सतर्यश्च ताभिः सार्द्धमलङ्कृतं ॥
 तासाङ्गणै जपेद्विप्रः पतिं वो बलिनं शुभं ।
 ददामि तेन सहिताः क्रीडध्वं हृष्टमानसाः ॥
 ततो वामे त्रिशूलश्च दक्षिणे चक्रमालिखेत् ।
 अङ्कितं शूल-चक्राभ्यां चर्चितं कुसुमादिना ॥
 पुष्पमालावृत्तग्रीवं मितवस्त्रैश्च क्वादितं ।
 विमुञ्चेद्वत्सकाभिश्च तिसृभिर्बलिनं वृषं ॥
 देवालये गोकुले वा नदीनां सङ्गमे तथा ।
 इत्युक्तं गर्गमुनिना विधानं वृषमोक्षणे ॥

अत्र मातृपूजापूर्वकं अभ्युदयकारकं श्राद्धं कुर्यात् इत्युक्तं तेन
 चाभ्युदयिकं श्राद्धं कर्त्तव्यमवेति गम्यते । तत्र श्राद्धं कृत्वा श्राद्ध-
 भोक्तृव्यतिरिक्तानामपि द्विजानां भोजनादिना प्रीणनं कृत्वा तिलो-
 दकदानपूर्वकं पिण्डदानं कर्त्तव्यमित्युक्तं वाराहपुराणे ।

श्राद्धं कृत्वा तु सुश्रोणि तर्पणीया द्विजातयः ।

दत्त्वा तिलोदकं पिण्डं पितृ-पैतामहेषु च ॥

कलशे रुद्रजपानन्तरं पुरुषसूक्तादिजपोयुक्तो विष्णुधर्मोत्तरे ।

तत्र रुद्रं जपित्वा तु स्थापयेद्रुद्रदेवतां ।

तथैव पौरुषं सूक्तं कृष्णाण्डानि तथैव च ।

‘रुद्रः’ “नसस्ते रुद्रमन्यव इत्यादिरध्यायो यजुर्वेदे प्रसिद्धः ।

पुरुषसूक्तं “सहस्रशीर्षेत्यादिषोडशर्चः । “यद्देवा देवहेडनमित्याद्या

अथः कुष्माण्डसंज्ञाः ।

अथ कश्चिद्विशेषः सौरपुराणे ।

रुद्रमावाह्य कलशे गन्ध-माल्याचतादिभिः ।

सम्पूज्य संस्पृशन् कुम्भं रुद्राध्यायं जपेत्ततः ।

तथैव पौरुषं सूक्तं गायेद्रौद्रीञ्च संहितां ॥

“आवोराजेत्येकं, “तद्व इति चत्वारि, “आज्यदोहानि त्रीणि,
देवव्रतानि त्रीणीत्येकादशसामानि रुद्रमंहिता । तदुक्तं सामविधा-

नाख्ये ब्राह्मणे, “आवोराजा तद्वोवर्ग आज्यदोहानि देवव्रतानि चैषा

नाम संहितैतां प्रयुञ्जन् रुद्रं प्रीणाति” इति जपानन्तरं होमः

।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

सुससिद्धं गवां मध्ये सुविस्तीर्य ऊताशनं ।

पयसा अपयेद्विद्वान् चरुं पौष्णं समाहितः ॥

अत्रायं क्रमेण होमोऽभिधीयते । गवां मध्ये रुद्रकलशस्य पश्चा-
द्भागे परिसमूहनादिपञ्चभूतसंस्कारान् विधायाग्निमुपसमाधाय दक्षिण-
तो ऋक्षाणमुपवेश्य उत्तरकर्मापयुक्तं सर्वमासाद्य आज्यमधिश्रित्य

पयसा सह तण्डुलान् प्रक्षिप्य पायसं अपयित्वा सोदकन्तण्डुलं
 स्यात्यां प्रक्षिप्य पौष्णचरुं अपयित्वा आज्यादीन्युदास्य आज्यं
 संक्लृत्वा समित्प्रक्षेपानन्तरं प्रदक्षिणमग्निं पर्युक्ष्य दक्षिणं जान्वाच्य
 प्रथममन्वारश्चे इह रतिरिति षडाज्याहुतयो होतव्याः । तद्यथा इह
 रतिः स्वाहा । इदमग्नये । ॐ इह रमध्वं स्वाहा । इदमग्नये ।
 ॐ इह धृतिः स्वाहा । इदमग्नये । ॐ इह स्वधृतिः स्वाहा । इद-
 मग्नये । ॐ उपमोषमस्मामुदीधरत् स्वाहा । इदमग्नये । ततो ब्रह्म-
 णान्वारश्चे प्रजापतये स्वाहेति मनसा ध्यात्वा अग्नावुत्तरतो हुत्वा
 इदं प्रजापतये इति त्यागः । एष पूर्व आघारः । तत इन्द्राय स्वाहे-
 त्यग्नौ दक्षिणतो हुत्वा इदमिन्द्रायेति त्यागः । एष उत्तर आघारः ।
 अग्नये स्वाहेत्युत्तरपूर्वार्द्धे हुत्वा इदमग्नय इति त्यागः । एष आग्नेय
 आज्यभागः । सोमाय स्वाहेति दक्षिणपूर्वार्द्धे हुत्वा इदं सोमायेति
 त्यागः । एष सौम्य आज्यभागः । तदनन्तरमन्वारश्चे पायसेन गोधा-
 जोक्तदेवताभ्यो होमः तद्यथा ॐ अग्नये स्वाहा । इदमग्नये ।
 ॐ रुद्राय स्वाहा । इदं रुद्राय । ॐ सर्वाय स्वाहा । इदं सर्वाय ।
 ॐ पशुपतये स्वाहा । इदं पशुपतये । ॐ उग्राय स्वाहा । इदमु-
 ग्राय । ॐ अशनये स्वाहा । इदमशनये । ॐ भवाय स्वाहा । इदं
 भवाय । ॐ महादेवाय स्वाहा । इदं महादेवाय । ॐ ईशानाय
 स्वाहा । इदं ईशानाय । अथ पौष्णचरोरेकाहुतिः । पूषा गा
 अन्वेतु नः पूषा च रक्षत्वर्वतः पूषा वाजान् मनोतु नः । इदं पूष्णे ।
 अथ ब्रह्मणान्वारश्चे स्विष्टकृन्महाव्याहृतयः सर्वप्रायश्चित्तं प्राजापत्यञ्चरुं
 जुहुयात् । ततः अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा । इदमग्नये स्विष्टकृते ।

२० अ० ।] आद्रकस्ये प्रेतदत्तिकरआद्रादीनां प्रयोगप्रकरणम् । १६२५

इति पौष्णपायसाभ्यां खिष्टकृद्धोमः । महाव्याहृत्यादिहोमस्वाज्येन ।
ॐ भूः स्वाहा । इदमग्नये । ॐ भुवः स्वाहा । इदं वायवे । ॐ स्वः
स्वाहा । इदं सूर्याय । इति तिस्रो महाव्याहृतयः । अथ तन्नो
अग्ने इत्यादिभिः स्वाहान्तैः पञ्चभिर्मन्त्रैः सर्वप्रायश्चित्तं । ॐ स तन्नो
अग्ने प्रमुमुग्ध्यास्तत् स्वाहा इदमग्नीवरूणाभ्यां । ॐ स त्वं नो अग्ने
सुहवो न एधि स्वाहा । इदमग्नीवरूणाभ्यां । ॐ अयाश्चाम्ने
स्यनभि भेषजं स्वाहा । इदमग्नये । ॐ ये ते शतं स्वर्काः स्वाहा ।
इदं वरूणाय सवित्रे विष्णवे विश्वेभ्यो देवेभ्योमरुद्भ्यः स्वर्केभ्यः ।
ॐ उदुत्तमं अदितये स्याम स्वाहा । इदं वरूणाय । अथ प्राजापत्यं ।
ॐ प्रजापतये स्वाहा । इदं प्रजापतये । ततः संश्रवप्राशनं, मार्जनं,
पवित्रप्रतिपत्तिः, दक्षिणादानमिति । एवं होमं परिसमाप्य वृषस्या-
ङ्गनादिकं कुर्यात् ।

तत्राह विष्णुः ।

गेवां मध्ये सुममिद्धमग्निं परिस्तीर्य पौष्णं चरुं अपयित्वा पूषा-
भिगन्धे नुम इह रतिरिति च ऊत्वा वृषभमानीयायस्करमावाहयेत् ।

‘अयस्करः’ लोहकारः ।

सौरपुराणे ।

ततो वृषभमानीय अग्नेरुत्तरतः स्थितं ।

सव्यस्फिचि लिखेच्चक्रं शूलं वाद्यौ तु दक्षिणे ॥

‘सव्यस्फिचि’ वामकटिभागे ।

कुङ्कुमेनाङ्कयित्वादौ ब्राह्मणः सुसमाहितः ।

तप्तेन धातुना पश्चादयस्कारोऽङ्कयेद् वृषं ॥

देवीपुराणे ।

तप्तेन वामतश्चक्रं पार्श्वे शूलं समालिखेत् ।

धातुना हेम-तारेण आयसेनाथ वाङ्मयेत् ॥

‘हेम’ सुवर्णं ‘तारं’ रूढ्यं, ‘आयसं’ लोहं ।

विष्णुः ।

एकस्मिन् पार्श्वे चक्रेणापरस्मिन् शूलेनाङ्कितञ्च “हिरण्यवर्णेति
चतसृभिः “शन्नोदेवीरिति च स्थापयेत् ।

विष्णुधर्मेत्तरे ।

अङ्कितं स्थापयेत्पश्चात् स्नाने तस्य तथा पठेत् ।

हिरण्यवर्णेति ऋचश्चतस्रो मनुजेश्वर ।

आपोहिष्ठेति तिस्रश्च शन्नोदेवीति चाप्यथ ॥

“हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इत्याद्याश्चतस्रोभिषेचनीया
ऋचोऽथर्ववेदे प्रसिद्धाः ।

पारस्करः ।

अकालमूलान् कलशानष्टौ खगदामभूषितान् ।

सवस्त्रांश्च सरत्नांश्च चूतपल्लवशोभितान् ॥

स्थापयित्वा चतुर्भिस्तु संस्त्रायो वृषभः पुरः ।

चतुर्भिर्वत्सिकाः स्थाप्यास्ततः सर्वान् विभूषयेत् ।

ऋचः समुद्रज्येष्ठाश्च कीर्त्तयेदभिषेचने ॥

“समुद्रज्येष्ठाः सलिलस्य मध्यादित्याद्या ऋचोवक्त्रचानां प्रसिद्धाः ।

एतच्च वृषस्य वत्सिकानाञ्च स्थापनादिकन्तस्य ताभिः सह विवाहं कर्तुं ।

एतच्च वत्सिकासङ्ख्यादिविधिपूर्वकम् देवीपुराणे स्पष्टीकृतम् ।

चतस्रो वत्सिका भद्रा द्वे चासम्भवतोऽपिवा ।

वत्सः सर्वाङ्गसम्पूर्णः कन्यका वशिका भवेत् ॥

अलङ्कृत्य यथाशोभमुत्सर्गं कारयेन्मुने ।

विवाहस्त्वेकवत्सर्था नीलेन भवते सदा ॥

‘कन्यका’ अनुभूतमैथुना । ‘एकवत्सरौ’ एकवर्षवयस्का ।
तथा ।

अष्टाभिर्धनुभिर्युक्तश्चतुर्भिरथवा क्रमात् ।

त्रिहायनीभिर्धन्याभिः सुरूपाभिश्च शोभितः ॥

‘त्रिहायन्यः’ त्रिवर्षवयस्काः ।

सर्वोपकारेणोपेतः स सर्वस्य वरोमहान् ।

उत्सृष्ट्यो विधानेन अपि सृतिनिदर्शनात् ॥

आदित्यपुराणे ।

विमर्ज्यस्याथ गुर्विणो देया गावो वृषस्य च ।

अष्टौ वाय चतस्रो वा यथालाभमथापिवा ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

वत्सतर्यश्चतस्रश्च तं वृषश्च नराधिप ।

अलङ्कुर्यात्ततः पञ्चाङ्गन्ध-माल्यैश्च शक्तितः ।

किङ्किणीभिश्च रम्याभिस्तथा चीनांशुकैः शुभैः ॥

‘किङ्किण्यः’ घर्घरौकाः ।

आदित्यपुराणे ।

घण्टां लोहकृतां दद्यात् शृङ्गे च पटलं शुभं ।

‘पटलं’ सुवर्णादिनिर्मितः कोशः ।

देवीपुराणे ।

अङ्गित्वोत्सृज्यते पूर्वं गावोऽलङ्कृत्य सर्वतः ।

शिवधर्मोत्तरे ।

रक्त-पीतैश्च कुसुमैः कुङ्कुमाद्यैश्च वर्णकैः ।

यथाशोभं समालभ्य विभवैः पूजयेद्दृष्टान् ॥

किङ्किणीरवकोपेतां घटिकाञ्चरकान्वितां ।

स्वस्तिकैरर्द्धचन्द्रैश्च नानारत्नोपशोभितां ॥

‘स्वस्तिकः’ विच्छन्दप्रभेदः ।

अष्टाङ्गुलप्रविस्तीर्णां हेमपद्मविनिर्मितां ।

राजतीं चर्मणोवापि मालामुरमि विन्यसेत् ॥

तद्विधां पृष्ठमालाञ्च पुटान्तककुदञ्चितां ।

नानाभरणसंयुक्तां उदरार्द्धप्रलम्बिनीं ।

हेम-राजत-कौषीं वा नानारत्नोपशोभिताम् ॥

‘कौषी’ ताम्रमयी ।

पट्टवस्त्रैर्विचित्रैश्च यथाशोभमलङ्कृतां ।

कार्थ्यं शृङ्गद्वयन्तस्य मदस्तचामरान्वितम् ।

पद्मं शिरषि मौवर्णं चन्द्रं चन्द्रकभूषितम् ॥

‘चन्द्रकः’ मयूरपिच्छं ।

भ्रमराद्यत्यपचैश्च बभ्रीयाद्रत्नसंयुतम् ।

ग्रैवेयकेन दिव्येन नानावस्त्रोपशोभिना ॥

‘ग्रैवेयकं’ कण्ठभूषा ।

घण्टाङ्गांश्चमयीं शृङ्गां गले बभौत सुखनां ।

खुरैः सौवर्ण रौप्यैश्च केयूराङ्गदभृषितां ।

पट्टवस्त्रैर्विचित्रैश्च यथाशोभमलङ्कृताम् ॥

पारस्करः ।

अथालङ्कृत्य तान् सर्वान् रुद्राध्यायं समाहितः ।

आवयेत्पौरुषं सूक्तं तथा प्रतिरथानि च ॥

“आशुः शिशानो वृषभो न भीम इत्याद्या द्वादशक्वचः प्रति-
रथसंज्ञाः ।

विष्णुः ।

स्नातालङ्कृतं स्नाताभिः चतसृभिर्वत्सतरीभिः सार्द्धमानीय
रुद्रान् पुरुषसूक्तं कुशाण्डीश्च जपेत् । पिता वत्सेति च मन्त्रं वृषभस्य
दक्षिणे कर्णे जपेत् ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

मन्त्रं पितावत्सेति प्रतीतं जपेदपसव्ये वृषभस्य कर्णे ।

‘अपसव्ये’ दक्षिणे । पितावत्सेति मन्त्रोऽथर्ववेदे प्रसिद्धः । “पिता
वत्सानां प्रतिरथानां अथो पिता महतां गर्गाणां वत्सोजरायुः प्रति-
धुक्पीयूष आयुष्या घृतं तदस्य रेतः” इति ।

आदित्यपुराणे ।

सावित्रीञ्च जपेत्तत्र तथाचैवाघमर्षणं ।

कर्णजपञ्च दद्यात्तु वृषभस्य न संशयः ॥

‘अघमर्षणं’ “ऋतञ्च सत्यञ्चाभीङ्गात्तपस इत्यादिप्रसिद्धं ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

ततोऽङ्किते जपेन्नन्तमिमं प्रयतमानसः ।

वृषोऽसि भगवान् धर्मश्चतुष्पादः प्रकीर्तितः ।

वृणोमि तमहं भक्त्या स मां रक्षतु सर्वतः ॥

पारस्करस्त्वेतमेव मन्त्रमभिधाय ।

इति प्रार्थ्यं वृषेन्द्रन्तं गृहीतकुसुमाञ्जलिः ।

त्रिः प्रदक्षिणमावृत्य नमस्कुर्याद्यथाविधि ॥

प्रत्यङ्मुखानान्तु गवामेतावान् विधिरिच्यते ।

अथैशान्याभिमुखतः कुर्याद्गावो वृषन्तथा ॥

गावोवृषस्योभयतो वृषमध्ये निवेश्य च ।

सर्वेषां कण्ठवस्त्राणि श्लेषयेत्तु परस्परं ॥

अयं हि वो मया दत्तः सर्वासाम्पतिरुत्तमः ।

तुभ्यञ्चैता मया दत्ताः पत्न्यः सर्वा मनोरमाः ॥

संयोज्येति वृषं ताभिः पितृभ्यस्तं निवेदयेत् ।

सथेन पाणिना पुच्छं समालम्ब्य वृषस्य तु ॥

दक्षिणेनाप आदाय सतिलाः सकुशास्ततः ।

ततो गोत्रं समुच्चार्य अमुकस्मा इति ब्रुवन् ॥

वृष एव मया दत्तः तन्तारयतु सर्वदा ।

सहेम सतिलं भृमावित्युच्चार्य विनिक्षिपेत् ॥

इदन्तु पारस्करेणैकप्रमीतोद्देशेन वृषोत्सर्गवाक्यमुक्तं । अनेक-
प्रमीतोद्देशेन तु नीलोत्सर्गे मन्त्र उक्तः ।

वाराहपुराणे ।

नरा ये चात्र-तिष्ठन्ति पतिताः पितृबान्धवाः ।

तेषाम्भवत्ययं त्राता नीलोमुक्तो यथाविधि ॥

गृहीत्वोदुम्बरं पात्रं कृत्वा कृष्णतिलोदकं ।

करेण पुच्छमादाय पितृणामुत्सृजेत् वृषं ॥

‘उदुम्बरं’ तास्रं ।

ब्रह्मपुराणे ।

स्वधा पितृभ्यो मातृभ्यो बन्धुभ्यश्चापि तप्तये ।

मातृपक्षाश्च ये केचिद्ये चान्ये पितृपक्षाः ॥

गुरु-श्वशुर-बन्धूनां ये कुलेषु समुद्भवाः ।

ये प्रेतभावमापन्ना ये चान्ये आद्भुवर्जिताः ॥

वृषोत्सर्गेण ते सर्वे लभन्तां तप्तिमुत्तमां ।

दद्यादनेन मन्त्रेण तिलाक्षतयुतञ्जलं ।

पितृभ्यश्च समासेन ब्राह्मणेभ्यश्च दक्षिणां ॥

अनेन मन्त्रेण वज्रपिशुद्देशेन वृषमुत्सृजेत् ।

विष्णुः ।

एतं युवानं पतिं वोददामि तेन क्रीडन्तीस्वरथ प्रियेण ।

माहात्म्यं हि प्रजसां मातनूभिर्मारं धाम दिषते सोमराजन्^(१) ।

वृषं वत्सतरीयुक्तमैशान्यां कालयेद्दिशि ।

‘कालयेत्’ प्रणोदयेत् । अनेन मन्त्रेणेति शेषः ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

एतं युवानं वृषभं ददामि

गवां पतिं यूथपतिं सदर्पं ।

(१) एतं युवानं पतिं वो ददामि तेन क्रीडन्तीस्वरथ । माहात्म्यं हि प्रजा-
मातनूभिर्मारिषाम दिषते सोमराजन् इति क० ।

अनेन सार्द्धं चरत प्रकामं
 कामं तथा प्राक्तनवत्सतर्थः ।
 प्रकालयेत्तं वृषभं ततस्तु
 पूर्वां दिशं वत्सतरींश्च सर्वाः ॥

कात्यायनः ।

जीववत्सायाः पयश्चिन्याः पुत्रे यूथे च^(१) रूपस्वित्तमः स्यात्त-
 मलङ्कृत्य यूथे मुख्याश्चतस्रोवत्सतर्थस्त्वाश्चालङ्कृत्यैतं युवानं पतिं वोद-
 दामि तेन क्रीडन्तीश्चरथ प्रियेण मानः साम्रजनुषा संविदाना
 रायस्योषेण समिषा मदेमेत्येतथैवोत्सृजेरन्नभ्यस्यमभिमन्त्रयते मयो-
 भूरित्यनुवाकशेषेण ।

ब्रह्मपुराणे ।

अथ वृत्ते वृषोत्सर्गे दाता वक्रोक्तिभिः पदैः ।

ब्राह्मणानाङ्गयत् किञ्चिद्येनोत्सृष्टन्तु निर्जने ।

तत्किञ्चिदन्योन नयेदिभाज्यं न यथाक्रमं ॥

अथ निर्जने येन केनापि यत्किञ्चिदुत्सृष्टन्तदन्येन केनचित् न येन
 न च विभाज्यमिति ब्राह्मणान् प्रति दातुमृक्तिः ।

अथ मोक्तव्यस्थानमाह पारस्करः ।

वज्रतोयतण्डुले चेषणीयः स गोपतिः ।

वत्सतर्थश्च ताः सर्वास्तेनैव सह कालयेत् ।

अथवा गोकुले चेष्या वज्रगोधनसङ्कुले ॥

(२) यूथे रूप्ये चेति क० ।

शिवधर्मेत्तरे ।

एवंविधञ्च दधमं गोपतिं गोधनक्षमं ।

वत्सिकाजननप्रायं बज्रक्षीरावहङ्गवां ॥

नानाभरणसंयुक्तं पूर्वशोभासमन्वितं ।

गोमातरञ्च संपूज्य विसृजेच्छिवगोकुले ॥

एवं विसृज्य स्वस्तिवाचनादिकं कुर्यात् ।

पारस्करः ।

निष्क्रान्ते गोपतौ तत्र ब्राह्मणान् स्वस्ति वाचयेत् ।

दद्याच्च दक्षिणान्तेषां ब्राह्मणान् भोजयेत्ततः ॥

सहिरण्यं रुद्रकुम्भं तथा स्नानघटानपि ।

होत्रे प्रदद्यात्तत् सर्वं धेनुं चैव पयस्विनीं ॥

वाराहपुराणे ।

विप्राणां वचनं कृत्वा यथा शक्त्या च दक्षिणां ।

‘विप्राणां वचनं’ विप्रैः स्वस्तिवाचनं ।

विष्णुधर्मेत्तरे ।

वासोयुगं होतुरथ प्रदेयं

सुवर्णयुक्तं सघृतं च कांस्यं ।

शिल्पिप्रधानस्य तथैव मूल्यं

देयं तथा तुष्टिसुपैति राजन् ।

विप्रास्तथान्नं दधि-सर्पिषा युतं

सम्भोजनीयाः पयसा च मिश्रं ॥

तत्र ब्राह्मणभोजनं रुद्रस्थाये कर्त्तव्यं तथाचोक्तं

इद्रस्थाये भोजयेच्च ब्राह्मणान् वै यथाविधि ।
 एवं विधिना मुक्तस्य वृषभस्य धारणादिनिषेधमाह पारस्करः ।
 विधारयेन्न तं कश्चिन्न च कश्चिन्न वाहयेत् ।
 न दोहयेच्च तां धेनुं न च कस्यन बन्धयेत् ॥
 ब्रह्मपुराणे ।

नासौ वाह्यो न तत्क्षीरं पातयं केनचित् क्वचित् ।
 शिवधर्मेऽन्तरे ।

ये वृषाः साधुभिर्मुक्ताः त्रिशूलाङ्गाः शिवप्रियाः ।
 तान् वाहयन्ति ये मूढाः पापाचारा नराधमाः ॥
 ते मशप्रलयं यावदग्नेष्वनरकादिषु ।
 पच्यन्ते विविधैर्घोरैः पक्षी-पुत्रादिसंयुताः ॥
 राज्ञश्च विषये यस्य जना यत्र नराधमाः ।
 वाहयन्ति वृषं पापाः पापन्तुस्यापि तत्समं ।
 तस्मान्निवारयेद्राजा वाह्यमानांश्च तैर्वृषान् ॥
 देवीपुराणे ।

एवं कृत्वा ह्यवाप्नोति फलं वाणिमन्त्रोदितं ।
 यमुद्दिश्योत्सृजेदत्सं स लभेताविचारणात् ॥

एवं वृषोत्सर्गविधिं नरोयः
 करोति भक्त्या निजपूर्वजानां ।
 उद्धृत्य तान् दुर्गतिपङ्कमग्नान्
 स्वयं सलोकं समुपैति शम्भोः ॥

भविष्योत्तरे ।

खेच्छाविहारिणं दृष्टं गर्जन्तं सुखदं गवां ।
 ककुक्षिणं यूथपतिं धन्या मुञ्चन्ति गोवृषं ।
 वृषोत्सृष्टः पुनात्येव दशातीतान् दशापरान् ॥
 यत्किञ्चित् स्पृशते तोयं समुन्नीर्य जलान्मही ।
 वृषोत्सृष्टं पितृणान्तदक्ष्यं समुदाहृतं ॥
 यैश्च यैश्च स्पृशेत्तोयं साङ्गूलादिभिरन्ततः ।
 सर्वन्तदक्षयन्तस्य भवेन्नैवान्न संशयः ॥
 शृङ्गैः खुरैर्वा यद्भूमिमुल्लिखत्यनिग्नं वृषः ।
 मधुकुल्याः पितृस्यस्य अक्षय्यास्ता भवन्ति वै ॥
 सहस्रनल्वमात्रेण तडागेन पथा श्रुतिः ।
 पितृणां या भवेत् क्षप्तिस्तां वृषस्त्वितिरिच्यते ॥
 योददादि तिलैर्मिश्रांस्तिलान् वा आङ्गकर्मणि ।
 मधु वा नीलखण्डं वा अक्षय्यं सर्वमेव तत् ॥

‘नीलखण्डः’ नीलवृषः ।

यद्भूमिमालिखति शृङ्ग-खुरैः स दृष्टो-
 यद्भां करोति प्रतिमल्लवृषाच्चिरीक्ष्य ।
 कालं समस्तमपि तत्प्रविवाहकतुः
 सन्तोषमावहति शक्रसभागतस्य ॥

इति वृषोत्सर्गः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
 खण्डे आङ्गकल्पे प्रेतदण्डिकराणां तिलोदकआङ्गा-
 दीनां प्रयोगोनाम विंशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथैकविंशोऽध्यायः ।

येनादाववनी वनीयकथाशून्यावदानादिमत्-
श्रीमद्दक्षिणपाणिपञ्चवभृता सम्यक्कृता सम्पदा ।
हेमस्तोमपरम्पराभिरनु सा द्यौरप्यनार्त्तीकृता
सोऽयं वक्ति सपिण्डनाविधिमथोहेमाद्रिसुरिः कृती ॥

अथ सपिण्डीकरणप्रयोगः ।

तत्र संवत्सरपर्यन्तं प्रेतार्थानि कर्माण्यभिधायोक्तं मार्कण्डेय-
पुराणे ।

अथ संवत्सरे पूर्णे यथावक्तियते नरैः ।

सपिण्डीकरणं आहुं तत्रापि विधिरुच्यते ॥

अत्र 'संवत्सरे पूर्णे' इत्ययमौत्सर्गिकः कालः, कारणान्तरप्रयुक्ता-
स्त्वसम्पूर्णेऽपि संवत्सरे यस्यापवादिकाः कालास्ते सर्वेऽपि पूर्वमेव
कालप्रकरणे प्रतिपादिताः । सपिण्डीकरणलक्षणन्तु आहुभेदप्रकरणे
प्रतिपादितम् । तस्य चैतावत् संक्षेपतोरूपं । अचिरप्रमीतप्रेतीभूत-
मनुष्योद्देशेनैकोद्दिष्टविधिना पितृत्वप्राप्ततत्पूर्वमनुष्योद्देशेन पार्वणवि-
धिना युगपदेकप्रयोगात्मकत्वेन ब्राह्मणभोजनेऽनुष्ठीयमाने प्रेतार्थो-
दकं पित्रर्घ्यपात्रेषु प्रेतपिण्डश्च पितृपिण्डेषु विभज्य प्रक्षिप्यत इति
सपिण्डीकरणस्य विधिरुच्यत इति प्रतिज्ञायास्मिन्नेव पुराणेऽभि-
हितम् ।

प्रेतोद्देशेन कर्त्तव्यं आङ्गं तत्र समाहितैः ।
 तच्चापि दैवरहितमेकार्थैकपवित्रकम् ॥
 नैवाग्नौकरणं तत्र तच्चावाहनवर्जितम् ।
 अपसव्यञ्च तच्चापि भोजयेद्युजोद्विजान् ॥
 पितृत्रयार्थमपि च भोजयेच्च तथापरान् ।
 विशेषस्तत्र चान्योऽस्ति प्रतिमासक्रियाधिकः ॥
 तं कथ्यमानमैकाग्र्याद्गतोमे निशामय ।
 तिल-गन्धोदकैर्युक्तं तत्र पात्रचतुष्टयम् ॥
 कुर्यात् पितॄणां चितयमेकं प्रेतस्य पुत्रक ।
 पात्रत्रये प्रेतपात्रमथार्थं प्रसेचयेत् ॥
 ये समाना इति जपन् पूर्ववच्छेषमाचरेत् ।
 स्त्रीणामप्येवमेवैतदेकोद्दिष्टमुदाहृतम् ॥
 सपिण्डीकरणं तासां पुत्राभावे न विद्यते ।
 एकोद्दिष्टं तु वै तासां कर्त्तव्यं बन्धुभिः सदा ॥

भविष्यत्पुराणे ।

पात्राणि कृत्वा चत्वारि पूरयित्वा तिलाम्बुभिः ।
 त्रिष्वेकं पितृपात्रेषु प्रसिञ्चेन्नाम-गोत्रतः ॥

याज्ञवल्क्यः ।

गन्धोदक-तिलैर्युक्तं कुर्यात्पात्रचतुष्टयम् ।
 अर्थार्थं पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसेचयेत् ॥
 ये समाना इति दाभ्यां शेषं पूर्ववदाचरेत् ।
 एतत् सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि ॥

गन्धैश्चन्दनादिभिर्दुकेन तिलैश्च युक्तं पात्रचतुष्टयं, प्रेतादिभ्यो-
ऽर्घ्यपात्रं कुर्यात् । तत्र प्रेताद्यर्घ्यं दत्त्वा शेषं तत्पात्रस्थं जलं पिता-
महादिपात्रेषु ये समानादिति दाभ्यां मन्त्राभ्यां यथाक्रमं पितृदैव-
त्याभ्यां प्रसिञ्चेत् । शेषन्तु कर्म ब्राह्मणनिमन्त्रणादिपार्वणवदाचरेत् ।
एतदुक्तप्रकारं पितामहदैवत्यं पार्वणं प्रेतदैवत्यं चैकोद्दिष्टश्राद्धं सपि-
ण्डीकरणसंज्ञकं वेदितव्यं । स्त्रिया अपि चैतत्कार्यं न पुनः पुरु-
षस्यैव ।

चतुर्विंशतिमते ।

सपिण्डीकरणश्चाब्दे सम्पूर्णेऽभ्युदयेऽपि वा ।
द्वादशाहे तु केषाञ्चिन्मतं वैकादशे तथा ॥
पूर्वं कृत्वा नवं प्रेतसुत्तरान् प्रपितामहान् ।
चतुर्भिः पितृभिर्युक्तं पार्वणन्तु विधीयते ॥
चत्वारि चार्घ्यपात्राणि अर्चयेत्पूर्ववच्छुचिः ।
प्रेतपात्रं पितृणान्तु पात्रेषु निनयेद्बुधः ॥
मधुवाताच्युचं जप्त्वा संगच्छध्वमिति श्रुचं ।
ये समाना इति दाभ्यां केचिदिच्छन्ति स्मरयः ।
एवं पिण्डेषु कर्त्तव्यं परमन्तु विसर्जयेत् ॥

आश्वलायनगृह्यपरिशिष्टे ।

अथ सपिण्डीकरणं चत्वार्युदपात्राण्येकं प्रेतस्य चीणीतरेषां ।
प्रथमं पात्रं त्रिषु पात्रेषु नियोजयेत् । समानीव आकृतानीत्येवं प्रथमं
पिण्डेषु नियोजयेत् । मधुमतीभिः सङ्गच्छध्वमिति दाभ्यामेवं चतुर्थो-
ऽनुज्ञापितो भवतीति । नचात्र दैवं भोजयेत्, प्रागेव दैवेऽर्घ्यमन्नाद्यश्च

दत्त्वा गन्ध-माल्यैः पात्रमर्चयित्वा ऊतशेषं पितृभ्यः पाणिषु दद्यात् ।

कात्यायनः ।

ततः संवत्सरे पूर्णे चत्वारि पात्राणि सतिलगन्धोदकानि पूरयित्वा
चीणि पितृणामेकं प्रेतस्य पात्रं पितृपात्रेष्वासिञ्चति ये समाना
इति द्वाभ्यामेतेन पिण्डोऽप्याख्यातः ।

कूर्मपुराणे ।

सपिण्डीकरणं प्रोक्तं पूर्णे संवत्सरे पुनः ।

कुर्याच्चत्वारि पात्राणि प्रेतादीनां द्विजोत्तमाः ॥

प्रेतार्थं पितृपात्रेषु पात्रमासेचयेत्ततः ।

ये समाना इति द्वाभ्यां पिण्डानप्येवमेव हि ॥

सपिण्डीकरणश्चाहुं देवपूर्वं विधीयते ।

पितृनावाहयेत्तत्र पुनः प्रेतञ्च निर्दिशेत् ॥

वैजवापः ।

अथ सपिण्डीकरणं संवत्सरमेकं पिण्डमनुद्दिश्य समाप्ते संवत्सरे
चत्वार्युदपात्राणि प्रयुनक्ति तत्रैकं प्रेताय चीणि पितृभ्यस्तत् प्रेतपात्रं
पितृपात्रेष्वासिञ्चति ये समाना इति द्वाभ्यामेवं पिण्डोऽप्याभिमृश्यत्येष
वोऽनुगतः प्रेतः पितरस्तं दधामि वः । शिवमस्त्विति शेषाणां जायतां
चिरजीविता । समानौव आकृतानि समानाहृदयानि वः । समान-
मस्तु वोमनो यथा वः सुसदासति ।

सङ्गच्छध्वं संवदध्वं संवोमनांसि जानतो देवा भागं यथा पूर्वं
सञ्जानाना उपासते इत्यभिषस्त-पतित-भूणहननस्त्री वातिचारिणी
नातिदिशेत् ।

‘अतिदेशः’ पितृभिः सह संसर्जनम् ।

आह हारीतः ।

समाप्तेऽद्धे पशुश्राद्धं विधिवत्प्रतिपादयेत् ।

चतुरोर्निर्वपेत् पिण्डान् प्रथमं तेषु सन्धयेत् ॥

वपां पशुवपाञ्चैव ह्यवदानानि यानि च ।

ऊत्वा तानि विधानेन शेषं पिण्डात् समावपेत् ॥

ततः प्रमृति वै प्रेतः पितृसामान्यमाप्नुयात् ।

विदते पितृलोकश्च ततः श्राद्धं प्रवर्त्तते ॥

विधिना च नियुक्तस्य यावत्सोमानि वै पशोः ।

तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

आह विष्णुः ।

संवत्सरान्ते प्रेताय तत्पित्रे तत्पितामहाय तत्पितामाय च
ब्राह्मणान् दैवपूर्वान् भोजयेदन्नाग्नौकरणमावाहनं पाद्यं च कुर्यात् ।
संसृजन्तु त्वा पृथिवी समानीव इति प्रेतपात्रं पात्रत्रये योजयेत्,
उच्छिष्टसन्निधौ पिण्डचतुष्टयं कुर्यात्, प्रेतपिण्डं पात्र-पाद्योदकवत्
पिण्डत्रये निदध्यात् कर्षूत्रयसन्निकर्षेऽप्येवं । काठकगृह्ये चतुर्थं पिण्ड-
मुत्सृज्य त्रैधङ्गत्वा पिण्डेषु निदध्यात्संसृजन्तु त्वा पृथिवी वायुरग्निः
प्रजापतिः संसृजध्वं पूर्वभिः पितृभिः सह समानाः संवा मनांसीत्ये-
वमुदकमिति ।

ब्रह्मपुराणे ।

चतुर्भ्यश्चार्यपात्रेभ्य एकं वामेन पाणिना ।

गृहीत्वा दक्षिणेनैव पाणिना च तिलोदकं ॥

संसृजतु त्वा पृथिवी ये समाना इति स्मरन् ।
 प्रेतविप्रस्य हस्ते तु चतुर्भागं जलं क्षिपेत् ॥
 ततः पितामहादिभ्यस्तन्मन्त्रैश्च पृथक् पृथक् ।
 ये समाना इति द्वाभ्यां तज्जलन्तु समर्पयेत् ॥
 अर्ध्यान्तेनैव विधिना प्रेतपात्राच्च पूर्ववत् ।
 तेभ्यश्चाथं निवेद्यैव पश्चाच्च खंयमाचमेत् ॥
 अथ तेनैव विधिना दर्भमूलेऽवनेजनं ।
 पितुर्दत्त्वा तु पिण्डन्तु दद्याद्भक्त्या तु पूर्ववत् ॥
 दत्त्वा पिण्डमयाष्टाङ्गं ध्यात्वा तन्त्रम्यमौश्वरं^(१) ।
 सुवर्णरूप्यदर्भैस्तु तस्मिन् पिण्डं ततस्त्रिधा ॥
 कृत्वा पितामहादिभ्यः पितृभ्यः प्रेतमर्पयेत् ।
 संसृज त्वानुपृथिवीं वायुरग्निः प्रजापतिः ॥
 एतन्मन्त्रं जपेद्भक्त्या समानीवन्तमेव च^(२) ।
 ये समाना इति द्वाभ्यां पितृभ्यः प्रेतमर्पयेत् ॥
 सुवर्तुलांस्ततस्तांस्त्रीन् पिण्डान् कृत्वा प्रपूजयेत् ।
 अर्घ्य-पुष्पैस्तथा धूपैर्दीप-माल्यानुलेपनैः ।
 मुख्यान्तु पितरङ्गृत्वा मुनयश्च यथाक्रमं ॥

अत्र कश्चिन्मनुभाष्यकार आह ।

यद्यपि प्रेताय ब्राह्मणान् भोजयेत्तत्पित्रे तत्पितामहाय च

(१) तच्च सुभास्वरमिति ख० ।

(२) पाठोऽयमादर्शप्रकानुसारेण मुद्रितः, परन्त्वयं न समीचीनो विभाति ।

तत्रपितामहाय चेति स्मर्यते, तथापि पृथक्शब्दाभावात्सहजानुग्रहाच्च
प्रेतोऽपि पितामहाद्यर्थेऽप्येव त्रिषु ब्राह्मणेषु निवेश्यते । यथामावास्या-
दिश्राद्धेषु कदाचिदेकस्मिन् ब्राह्मणे पित्रादयस्तयोऽपि भोज्यन्ते एव
मत्रापि पितामहाद्यर्थेषु त्रिष्वपि ब्राह्मणेषु प्रेतोऽपि निवेश्यत इति ।

अस्ति च स्मृतौ पुनःशब्दः ।

सपिण्डीकरणं आहुं देवपूर्वं निवेदयेत् ।

पितृनावाहयेत्तत्र पुनः प्रेतं विनिर्दिशेत् ॥

स एव पुनःशब्दस्तदोपपद्यते यदा तेऽप्येव त्रिषु ब्राह्मणेषु प्रेतोऽपि
निवेश्यते नापि पृथगिति । एवं च सति सर्वतस्तस्य संसर्गः कृतो
भवति । संसर्जनार्थं ह्येदं कर्म क्रियते । प्रेतस्यापि तेऽप्येवाहृत-
त्वात् प्रेतार्थमपि तद्भोजनं भवति, पित्र्ये अयुग्मान् भोजयेदिति च
यत् स्मर्यते तदप्येवमनुगृहीतं भवति प्रेताय पृथक्ब्राह्मणकल्पनायां
चतुरादिसङ्ख्याकेषु ब्राह्मणेषु तद्विरुध्येत ।

किञ्च ।

प्रेतपात्रं पितृपात्रेष्वासिञ्चत्यर्घ्यार्थमित्यपि न सङ्गच्छेत तथा हि
यदि प्रेतार्घ्यदानात् पूर्वमेवासेचनं क्रियते तदा तत्पात्रस्य रिक्तौभा-
वात् कुतः पात्रात् प्रेतस्यार्घ्यदानं भवेत् । न चासेचितात् पितृपा-
त्रादिति वाच्यं । न ह्यन्यार्थमुपकल्पितेनान्यस्यार्घ्यदानं युज्यते ।
पितामहाद्यर्थं हि तत्कल्पितं न पितुः ।

अथ प्रेतार्घ्यदानानन्तरमासेचनं क्रियते तदा कृतेऽर्घ्यदाने न
तदर्थदानार्थादासेचनं स्यात्, उक्तेन तु प्रकारेण न कश्चिद्विरोधः ।
तदेतदयुक्तं । यतः प्रेताय ब्राह्मणान् भोजयेदित्यादिना स्मृतावेकैकं

पितरमुद्दिश्यैकैकं ब्राह्मणं भोजयेदित्युक्तं । तत्र प्रतिपुरुषनिर्देशात्
पृथक्शब्दापेक्षैव कर्तुं न युज्यते ।

अथास्ति पृथक्शब्देन भवतामतीव प्रयोजनन्तर्हि शृण्वन्तु स्मृति-
पुराणकृतां वचनं । तत्राहतुरुचनः-सुमन्तु ।

सपिण्डीकरणे विप्रान् भोजयेत्पार्वणे यथा ।

पृथक्प्रकल्प्यं प्रेतार्थमेकोद्दिष्टं विधानतः ॥

सपिण्डीकरणे वीर कुर्याच्छ्राद्धद्वयं नृप ।

एकोद्दिष्टं पार्वणञ्च इत्याह भगवान् शिवः ॥

ननु नैवं सति पुनःशब्द उपपन्नो भवति । मैवं । पुनःशब्दादयम-
र्थोऽवगम्यते पितृणामावाहनङ्गत्वा पश्चात् प्रेतस्य कुर्यादिति । न
चैवंविधं कचिदपि वाक्यमस्ति तेज्ज्वेव ब्राह्मणेषु प्रेतश्चावाहयितव्य
इति । नन्वेवं सति सहत्वानुग्रहो न स्यात् इत्त तर्हि सहत्वमनुगृह्यतां
सर्व्वदैक एव सर्व्वार्थमपि भोजयितव्यो भवेत् । न चैतदुपपद्यते, नत्वे-
वैकं सर्व्वेषां पिण्डैर्याख्यातमिति शौनकवचनात् । यदप्येकैकमपि विद्वां-
सन्दैवे पित्र्ये च भोजयेदिति मनुवचनन्तस्यापि सपिण्डीकरणविषयत्वं
वक्तुमशक्यं यतोयत्रैकस्मा एव दीयते तदेकोद्दिष्टमभिधीयते, त्रिभ्यश्च
यत्र दीयते तच्च पार्वणमिति । यदा तु युगपदेकस्मिन्नेव काले
पार्वणैकोद्दिष्टे स्यातान्तदा सपिण्डीकरणमिति तदेतदेकब्राह्मणपक्षे-
ऽवश्यं विनश्येत् पृथगेकोद्दिष्टाभावात् । अतो यथा ब्राह्मणभेदे
पार्वणसाहित्यमेवमत्रापि वाच्यं ।

यद्युक्तं पितामहादिविप्रेज्वेव प्रेतेऽप्याह्वयमाने पित्र्ये अयुग्मा-
नित्यस्यानुग्रहः स्यादिति । तत्रैतयोः पार्वणैकोद्दिष्टयोर्विभिन्नत्वात्

मिलितयोस्तयोश्चतुर्भिरपि द्विजैः सन्पन्नैरेकैकस्मिन्नयुग्मत्वानपा-
यात् पचान्तरेऽप्यनुग्रहोऽस्यास्येव । यदपि यदि प्रेतार्थदानात्पूर्वमा-
मेचनमित्यादिना विकल्पोक्तं तदपि न किञ्चित् अर्थदानायैव हि न
निःशेषीकृत्य प्रसिच्यते । ततश्चार्थदानमासेचनं चेत्युभयमपि स्यादेव
न कृत्स्नेनार्थादकेन सेचनं कर्त्तव्यमित्येवंविधं स्मरणमस्ति अतः पित्र्ये-
ष्वेव विप्रेषु प्रेतस्थावाहनं कर्त्तव्यमित्यनुपपन्नं । अपरिगृहीतश्चायं
पक्षः शिष्टैः । अतः प्रेतार्थं पृथक् पितामहाद्यर्थं च पृथक् ब्राह्मणान्
परिकल्प्य सपिण्डीकरणं कार्यमिति स्थितं । इह केचिद्याज्ञवल्क्य-
व्याख्यातारः पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसिचयेदित्यत्र प्रेतशब्दमेवं व्याच-
क्षते, प्रकर्षेण इतोगतः पिण्डदानादेः सकाशात् प्रच्युत इति
चिरप्रमीतो वृद्धप्रपितामहः प्रेतशब्देनोच्यत इति । अतस्तदीय-
मर्थपात्रं पित्र्यार्थपात्रेषु प्रसेचनीयं तदीयश्च पिण्डः पिण्डेषु संसर्जनीय
इति । यदि त्वचिरमृतः प्रेतशब्देनाभिधीयते तदा तदर्थपात्रोदके
पितृपात्रेषु प्रसिक्ते सति तत्पात्ररिक्तीभावात् प्रेतस्यार्थदानं न स्यात् ।
यदि तु चिरमृतः प्रेतशब्देनाभिधीयते तदा न कश्चिद्दोषः, तस्य
नौरस्यार्थदानाभावात् । प्रयुक्तश्च प्रेतेभ्यो ददातीत्यादिषु प्रमीतमात्रे
प्रेतशब्दः । अतोमृतमात्रवाचिनि प्रेतशब्दे यत्रायमुपपन्नो भवति स
एवात्र गृहीतुं युज्यते ।

काठकगृह्यकृता च स्फुटोक्त्यैव वृद्धप्रपितामहपिण्डान्तरेषु संसर्ज-
नमुक्तं ।

तद्यथा ।

चतुर्थं पिण्डमुत्तृज्य त्रैधं कृत्वा पिण्डेषु निदध्यादिति ।

अत एव वृद्धपितातपः ।

निरूप्य चतुरः पिण्डान् पिण्डदः प्रतिनामतः ।

ये समाना इति दाभ्यामाद्यन्तु विभजेत् त्रिधा ॥

आद्यशब्दस्यात्रापि पुरुषपिण्डाभिप्रायेण । कथमिति चेत्, काठकटह्णवाक्यानुसारात् । न च प्रमीतपिण्डस्यात्रान्तिमत्वात्तदभिप्रायेण त्वाद्यशब्दानुपपत्तिरेव । यदि वा चिरमृतः प्रेतशब्देनोच्येत तदा “यः सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक्पिण्डे नियोजयेत् । स तु पापं समाप्नोति पितृहा चोपजायते” ॥ इत्येतन्नापपद्येत, सपिण्डीकरणानन्तरं तस्य प्रत्यब्दमेकोद्दिष्टस्य विहितत्वात्, चिरमृते तु वृद्धप्रपितामहे प्रेतशब्दाभिधेये सपिण्डीकरणानन्तरं तस्य पृथक्प्रदानाभावादेश निषेधोऽवकल्प्यते । तस्माद्वृद्धप्रपितामहार्थस्यार्थेषु पिण्डस्य पिण्डेषु संसर्जनं कार्यमिति तदेतदयुक्तं एवं हि सति वृद्धप्रपितामहार्थपिण्डयोरन्यैर्वज्रभिरर्थ-पिण्डैः सह सम्पर्कस्यापाद्यमानत्वात्तस्यैव सपिण्डीकरणं स्यात् । न त्वचिरोपरतस्य प्रेतस्य । अतो नूतनप्रमीतस्यैवार्थ-पिण्डयोरन्येषु संसर्जनं कार्यमित्येव युक्तं । यत्तुक्तं एवं क्रियमाणे नूतनप्रमीतस्यार्थदानं न स्यादिति । तन्न । पितृपात्रप्रसिक्तावशिष्टेनादकेन तदर्थदानसिद्धेः । न हि निःशेषं प्रसेचनीयमिति किञ्चिद्वचनमस्ति । यदपि प्रकर्षणेन प्रेत इत्यनया व्युत्पत्त्या वृद्धप्रपितामहः प्रेतशब्देनोच्येत इत्युक्तं तदप्यनालोच्यैव, यतो याज्ञवल्क्येन “पिण्डयज्ञावृता देयं प्रेतायान्नं दिनत्रयमित्याशौचप्रकरणे प्रतिपाद्य सम्प्रति पुनरभिहितं” प्रेतपात्रं प्रसेचयेदिति । अतो नूतनप्रमीत एव प्रकृतत्वात् बुद्धौ विपरिवर्तमानः प्रेतशब्देना-

भिधातुं युज्यते नाप्रकृतत्वात् स्वविरतरः । यदि चात्र वृद्धप्रपितामहः
 प्रेतशब्देनाभिधीयते तदा “प्रेतत्वात् प्रतिमुच्येत सपिण्डीकरणे कृते ।
 पितृत्वं लभते मर्त्याः प्रतिसंवत्सरं ततः । मृताहे तस्य कर्त्तव्यं
 आहुं सम्यक्प्रमादितैः” ॥ इत्यादिना प्रेतत्वविमुक्तिरुच्यमाना तावन्न
 सङ्गच्छेत । न हि तदा वृद्धप्रपितामहस्य प्रेतत्वमपैति, प्रकर्षेण न
 वा प्रमीतत्वं निवर्त्तते, नापि प्रेतशब्दवाच्यावस्थाविशेषनिवृत्त्या पितृ-
 संज्ञा स्यादवस्थाविशेषस्तस्य तदोत्पद्यते, पूर्वमेव तस्य पितृत्वसम्पत्तेः ।
 न च प्रतिसंवत्सरं विधीयमानं आहुमपि तस्य युज्यते । न चतुर्थं
 पिण्डो गच्छति “त्रयाणामुदकं कार्यं त्रिषु पिण्डः प्रवर्त्तते । चतुर्थः
 सम्प्रदातैषां पञ्चमो नोपपद्येत” ॥ इत्यादिभिस्तन्निषेधात् । गार्ग्येण च
 व्यक्ततरमेवाभिनवप्रमीतः प्रेतशब्देनाभिहितः “समान्ते पितृभिः प्रेतं
 योजयेत् पितरं सुतः । तदादि पार्वणं आहुं मृताहन्यपि नान्यथा” ॥
 यदा तु “तदादि पार्वणं आहुमित्यनेनोक्तं तदाभिनवप्रमीत एवात्र
 प्रेतशब्देनावगन्तुं योग्यो न वृद्धप्रपितामहः । न हि तदादि पार्वणं
 आहुं कर्तुं युज्यते, “न परेभ्यो नाधिकारादिति निषेधात् आचा-
 रविरोधाच्च । किञ्च वृद्धप्रपितामहवचने प्रेतशब्दस्य प्रेताय ब्राह्म-
 णान् भोजयेत्तत्पित्रे तत्पितामहाय तत्प्रपितामहाय चेति विष्णु-
 वचनात् वृद्धप्रपितामहपित्राद्युद्देशेन ब्राह्मणभोजनं स्यात् । न च
 तदुपपन्नमित्युक्तं । यदप्युक्तं प्रेतेभ्यो ददातीति प्रमीतमात्रे प्रेतशब्दे-
 दृश्यत इति वृद्धप्रपितामहोऽपि प्रेतशब्देनाभिधातुं शक्यत इति तदपि
 न । तत्रापि प्रदानयोग्यस्यैव तेन शब्देनाभिधानं । न च तदयोग्यस्य
 वृद्धप्रपितामहस्यापि । यत्तु चतुर्थपिण्डमुत्सृज्य त्रैधं कृत्वा पिण्डेषु

निदध्यादित्युक्तं तदप्यस्मत्पक्षे एव घटते, न युक्त्यपक्षे । चतुःसङ्ख्यापूरको हि चतुर्थ इत्युच्यते । तथाविधस्य न चातीतस्यैव पिण्डो भवति । यतः “आहुद्वयमुपक्रम्य कुर्वीत सहपिण्डता । तयोस्त्रिपुरुषं पूर्वमेकोद्दिष्टं ततःपरमिति ॥ पुराणे नवप्रमीतार्थस्यैकोद्दिष्टस्य पार्वणोत्तरकालमनुष्ठाने विहिते तत्पिण्डस्य विहितत्वेन चतुःसङ्ख्यापूरकत्वात् । कठपरिशिष्टे चोक्तं ।

दत्त्वा पिण्डान् पितृभ्योऽथ पश्चात्प्रेताय धर्मतः ।

तन्तु पिण्डं त्रिधा कृत्वा आनुपूर्व्या तु सन्ततः ।

निदध्यात् त्रिषु पिण्डेषु एष संसर्जने विधिरिति ॥

यदि च “आद्यन्तु विभजेत् त्रिधेत्यत्रादिपुरुषाभिप्रायेणाद्यशब्द इत्यभिधीयते । ततश्च “आद्यः पिता तत्पिता यस्तस्यापि यः पितेत्यन्मादावाद्यशब्दस्य प्रथमाभिधानादव्यवस्थादोषोभवेत् ।

किञ्च । चतुर्थं पिण्डमुत्सृज्य त्रैधं कृत्वा पिण्डेषु निदध्यादिति एतस्माद्वचनाच्चतुर्थस्योत्सर्जनादनन्तरमेव विभजनं पिण्डेषु संसर्जनं च प्रतीयते । तच्च वृद्धप्रपितामहपिण्डविषयत्वे न घटते । तथाहि पूर्वमनुष्ठीयमानपितामहादिदेवत्यपार्वणपदार्थीभूत-वृद्धप्रपितामहपिण्डदानस्य तदनन्तरमनुष्ठीयमाननवप्रमीतार्थैकोद्दिष्टपदार्थीभूतपिण्डप्रदानेन व्यवधाने विभाग-संसर्गयोरपि व्यवधानात् । नवप्रमीतपिण्डविषयत्वे तु पिण्डान्तरप्रदानव्यवधानाभावात् समनन्तरमेव प्रतिपाद्यमानौ विभाग-संसर्गौ उपपन्नतरौ भवतः । नचाद्यन्तु विभजेत् त्रिधेत्यस्य नवप्रमीतविषयत्वानुपपत्तिः, आद्यशब्देन मुख्यत्वाभिधानात् । मुख्यत्वाच्च नवप्रमीतस्य पिण्डः । सपिण्डीकरणस्य नवप्रमीत-

संस्कारार्थत्वात् । अस्ति च “मुख्यन्तु पितरं कृत्वेत्यादिकः पुराणोक्तः,
 “संवत्सरान्ते प्रेताय तत्पित्रे तत्पितामहायेत्यादिकः स्मृत्युक्तो नवप्र-
 मीतपिण्डस्य पितामहादिपिण्डोयः पूर्वकालताविधिरपि तदभिप्रायेण
 चाद्यशब्दस्य प्रयुक्तत्वादुक्तदोषानवकाशात् । यच्चोक्तं सपिण्डीकर-
 णानन्तरं नवप्रमीतोद्देशेन प्रतिस्वत्सरमेकोद्दिष्टस्य विहितत्वाद् “यः
 सपिण्डीकृतं प्रेतमित्यादिको निषेधस्तत्र नोपपद्यत इति तदपि
 न, तत्रापि वैकल्पिकपार्वणविधिर्यत्वेन औरसादिपुत्रकर्तृकसंवत्सरि-
 कविषये व्यवस्थितत्वेन वा चतुर्दशीव्यतिरिक्तकालिकाशस्तद्वत्तद्वाद्-
 विषयत्वेन वा तस्योपपत्तेः, वरं वृद्धप्रपितामहपिषयत्वं एवायं निषेधः
 नोपपद्यते । “त्रयाणामुदकङ्कार्यमित्यादिना सर्वात्मनैव तस्य मृता-
 हादौ पिण्डनिषेधादपृथक्पिण्डदानस्य प्रसक्त्यभावात् पृथक्पिण्ड-
 दाननिषेधस्तत्र किमर्थो भवेत् । अस्ति च कश्चिद्ग्रहभूतपिशाचा-
 दिवप्रेताख्यः प्राणियोनिविशेषः । अस्ति च स्मृति-पुराणप्रमाणकं
 सपिण्डीकरणान्तौर्द्धदेहिकक्रियानिवर्तनौयं नवप्रमीतस्य तद्रूपत्वं ।

तथा च ब्रह्मपुराणे ।

सपिण्डीकरणात् पूर्वं प्रेतोभवति वै मृतः ।

कृते सपिण्डीकरणे पितृत्वं प्रतिपद्यत इति ॥

अतो नवप्रमीतस्यावस्थाविशेषे रूढ्या प्रेतशब्दोवर्तते । वृद्ध-
 प्रपितामहे तु योगेण, योगाच्च रुद्धिर्बलीयसी । किञ्च यस्यैव षोडश
 आह्वानि तस्यैव सपिण्डीकरणम् ।

अत एव शातातपः ।

संवत्सरे तु विज्ञेयं सपिण्डीकरणन्विह ।

सपिण्डीकरणान्ता वै ज्ञेया प्रेतक्रिया बुधैरिति ॥

अनेन च यो मासिकादौ प्रेतशब्दाभिधेयः स एव सपिण्डीकरणेऽपीति गम्यते, अतो नवप्रमीतस्य पित्रादेरर्घ्यपात्रं पितामहाद्यर्घ्यपात्रेषु, पिण्डेषु पिण्डः संयोजनीय इति स्थितम् । पितामहे भ्रियमाणे यदि पिता प्रमीतः स्यात् पितामहं परित्यज्य प्रपितामहात् प्रमृति पुरुषत्रयेण सह सपिण्डीकरणं कार्यम् ।

तथाच ब्रह्मपुराणे ।

मृते पितरि यस्याथ विद्यते तु पितामहः ।

तेन देयास्तत्रयः पिण्डाः प्रपितामहपूर्वकाः ॥

तेभ्यश्च पैतृकः पिण्डो नियोक्तव्यस्तु पूर्ववत् ।

न देयो जीवते पिण्डः स च यस्मान्मृतो भवेत् ॥

पिण्डस्तु जीवतो हस्ते शिरश्चेदसमो भवेत् ॥

अथञ्च जीवत्पितामहकस्य पितृसपिण्डीकरणप्रकारो जीवत्पितृकाद्यधिकारिकपिण्डं पितृयज्ञप्रकाराणामुपलक्षणार्थं इत्यनुसन्धेयम् ।

अत्र पितामहादिभिः सह सपिण्डीकरणे कृतेऽपि पितामहापरमे सति तदौर्द्ध्वदेहिके सपिण्डीकरणान्ते पुनः पितामहेनापि सह पितुः सपिण्डीकरणं कर्त्तव्यं । अन्यथामावास्यादि-कालानुष्ठेयं आद्धं न निष्पद्येतेति केचित् । भ्रियमाणायां पितामह्यां मातुः सपिण्डीकरणे यथोक्तः पितृसपिण्डीकरणन्याय एवानुसन्धेयः ।

तथा चास्मिन्नेव पुराणेऽभिहितम् ।

मातर्यथ मृतायान्तु विद्यते च पितामही ।

प्रपितामहीतः सर्वः कार्यस्तत्राययं विधिरिति ॥

अथ स्त्रीसपिण्डीकरणेऽन्योपि विशेष उच्यते ।

तत्र तावद्भविष्यत्पुराणे शतानीकः प्रश्नभङ्गा सन्देहमुपन्यस्यति ।

मातुः सपिण्डीकरणं कथं कार्यम्भवेत् सुतैः ।

मातामहेन संयोज्या किं वा पतिकुलनयेत् ॥

किं मातामहादिभिः संयोज्या सपिण्डीनीया किम्वा पतिकुलेन
सहेत्यस्यार्थः ।

अत्र निर्णयं वर्णयिष्यन्नाह सुमन्तुः ।

अहोवत महत्कष्टं दुर्विज्ञेयं त्वयेरितम् ।

दिभावोह्यत्र लोकानां तथापि श्रूयतां नृप ॥

ध्रुवा द्यौर्ध्रुवा पृथिवी ध्रुवं विश्वमिदं जगत् ।

ध्रुवाद्येमे नगाः सर्वे ध्रुवाः पतिकुले स्त्रियः ॥

अनेन मातामहादिभिः सह सपिण्डीनीयेत्यमुं पूर्वपक्षं विधाय
पतिकुलेन सह संयोजनीयेति सिद्धान्तमित्यवगम्यते ।

किञ्च ।

मृताया अपि नार्थ्याः^(१) पिण्डोदकादिषु भर्तृगोत्रयोगो दृश्यते
न तद्वियोगः ।

तथाच हारीतः ।

स्वगोत्राद् भ्रश्यते नारी विवाहात् सप्तमे पदे ।

स्वामिगोत्रेण कर्त्तव्यास्तस्याः पिण्डोदकक्रियाः ॥

उशना आह ।

एकत्वं सा गता भर्तुः पिण्डे गोत्रे च सूतके ।

तस्मादुदक-पिण्डौ तु भर्तृगोत्रेण निर्वपेत् ॥

वृहस्पतिः ।

चतुर्थीहोममन्त्रैस्तु मांस-मज्जास्थिभिः सह ।

एकत्वमागता भर्तृस्तस्मात्तद्गोत्रभागिनी ॥

पाणिग्रहणिका मन्त्राः पितृगोत्रापहारकाः ।

भर्तृगोत्रेण नारीणां देवपिण्डोदकान्ततः ॥

तथा ।

भर्तृगोत्रेण नाम्ना च मातुः कुर्यात् सपिण्डनम् ।

तृष्णीं दम्पतिपिण्डाभ्यां कुशैरन्तरयन् पितृन् इति ॥

‘अन्तरयन्’ तिरोदधानः ।

आह व्यासः ।

अशुरस्थायतो यस्मात् शिरःप्रच्छादनक्रिया ।

पुनैर्दर्भेण सा कार्या मातुरभ्युदयार्थिभिः ॥

तदेवं पितृकुलेन सह भार्यायाः सपिण्डनं कर्त्तव्यमिति स्मितम् ।

तत्रापि केन सहेति संशयपूर्वकत्वमाह शातातपः ।

मातुः सपिण्डीकरणं कथङ्कार्यमभवेत् सुतैः ।

पितामह्याः सहैवास्याः सपिण्डीकरणक्रिया ॥

पितामही-प्रपितामही-वृद्धप्रपितामहीभिः सहेत्यर्थः ।

अत्र पदान्तरमाह गार्ग्यः ।

पत्यैवेकेन कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियः ।

सा मृतापि हि तेनैकं गता मन्त्राहुतिव्रतैः ॥

‘मन्त्राः’ यदेतद्भृदयं तव तदस्तु हृदयं ममेत्यादयः, ‘आहुतयः’

विवाहहोमाद्यन्तर्गताः, 'व्रतानि' ब्रह्मचर्याचारसवणादीनि, तैरित्यर्थः ।
स्मृत्यन्तरेऽपि ।

मातुः सपिण्डीकरणं पत्या साङ्गं विधीयते ।

यस्मात्पतिव्रतानां वै स एव गतिरिष्यते ॥

उक्तञ्च भविष्यत्पुराणे ।

पुरुषस्यार्द्धदेहन्त भार्या वेदेषु गीयते ।

अर्द्धेहि वात्मनो ह्येष यज्जायेति ह वै नृप ॥

तस्मात् पत्या सहैवास्याः सपिण्डीकरणं स्मृतं ।

विवाहे चैव निर्वृत्ते चतुर्थेऽहनि रात्रिषु ।

सन्विता सा यतोमन्त्रैरस्थि-मांस-त्वगादिभिः ॥

मन्त्रास्तु "प्राणैस्ते प्राणान् सन्दधाम्यस्थिभिरस्थीनि मांसैर्मांसानि त्वचा त्वचमिति । तदेवं केषुचिद्वचनेषु मातुः पितामह्यादिभिः सह सपिण्डीकरणं कर्त्तव्यमित्युक्तं केषुचिच्च पत्या सहैति । तत्रैव विषयव्यवस्था भविष्यत्पुराणे ।

जीवत्पिता पितामह्या मातुः कुर्यात्सपिण्डनं ।

प्रमोतपितृकः पित्रा तत्पित्रा पुत्तिकासुतः ॥

'तत्पित्रा' मातुः पित्रेत्यर्थः ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

मातुः सपिण्डीकरणं कार्यं संवत्सरे सुतैः ।

पितामह्या सहैवास्याः पतिर्यदि तु जीवति ॥

आह लोकादिभिः ।

पितामह्यादिभिः स्त्रीभिर्मातरन्तु सपिण्डयेत् ।

पितरि धियमाणे तु तेनैवोपरते सति ॥

आह शातातपः ।

मृता यानुगता नाथं सा तेन सहपिण्डतां ।

अर्हति स्वर्गवासञ्च यावदाभूतसंभवम् ॥ इति ।

एवञ्च सति पितरि जीवति पितामह्यादिभिरेव सह सपिण्डीकरणं कार्यं । प्रमीते तु पितर्यन्वारूढायां मातरि पित्रैव सह सपिण्डीकरणं । अनन्वारूढायामपि पितामह्यादिभिर्वा सहेति व्यवस्था प्रतिपादिता भवति । यदि त्वनन्वारूढायामपि मातरि पित्रैव सह सपिण्डनं स्यात् तदान्वारूढाविषयं वचनमनर्थकं भवेत् । तस्यान्वारूढा भर्तृवै सह सपिण्डनीयेति नियामकत्वेन सार्थकत्वे “प्रमीतपितृकः पित्रेतिवचनं न नियमपरं शक्यं वक्तुमित्यनियम-
सिद्धिः ।

यत्पुनरपरार्के जीवन्त्यां पितामह्यां पित्रैव सह मातुः सपिण्डीकरणमित्युक्तं । तन्न । एवंविधे विषये प्रपितामह्यादिभिः सह सपिण्डीकरणस्य ब्रह्मपुराणोक्तस्य दर्शितत्वात् ।

अथवास्तु पितृ-पितामह्योरुभयोर्जीवने ब्रह्मपुराणोक्तं प्रपितामह्यादिभिः सह सपिण्डीकरणं, जीवन्त्यां पितामह्यां मृते च पितरि पित्रैव सह सपिण्डनमिति व्यवस्था ।

यत्नाह शातातपः ।

मृते पितरि मातुस्तु न कार्या सहपिण्डता ।

पितुरेव सपिण्डत्वे तस्या अपि हतं भवेत् ॥ इति ।

तदत्यन्ताशक्तपुत्रविषयं । केषाञ्चिद् वा मतमित्यनुसन्धेयं ।

यदा तु पतिः पत्न्याः सपिण्डीकरणं कुर्यात्, तदा स्वकीय-
मात्रादिभिरेव सहेत्याह पैठीनसिः ।

अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डनं ।

अश्रुवादिभिः सहैवास्याः सपिण्डीकरणं भवेत् ॥

एवञ्च सति पत्युरपि स्त्रीसपिण्डीकरणाधिकारे प्रतिपादिते सति
सपिण्डीकरणं स्त्रीणां पुरुषाभावे न विद्यत इति । अयं निषेधः
पत्याभावसहिते पुत्राभावे वेदितव्यः ।

व्यासः ।

अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डनं ।

अश्रुभिस्त्रिभिर्यः सार्द्धं एवं धर्मेण युज्यते ॥

तदेवमेतावता प्रपञ्चेन पितामह्यादिभिः पित्रा वा सह भर्तृकुल
एव मातुः सपिण्डीकरणं कार्यमित्युक्तम् । अस्ति च मातामहकुले-
ऽपि सपिण्डीकरणं कार्यमित्ययमपि पत्रः ।

आहापस्तम्भः ।

कोकिलस्य यथा पुत्रा अन्यसम्बन्धजीविनः ।

पुष्टास्ते स्वकुलं यान्ति एवं नारी मृता सती ॥

भविष्यत्पुराणे ।

आकाशस्य यथा तोयं पतितं धरणीतले ।

योनिं स्वकीयां गच्छेत्तु तथा नारी मृता सती ॥

पितुर्गोत्रं समुत्सृज्य न कुर्याद्भर्तृगोत्रतः ।

जन्मन्येव विपत्तौ च नारीणां पैतृकं कुलं ॥

गवां शतसहस्रेषु वत्सो विन्दति मातरं ।

एवं स्त्री पैटकं याति त्यक्त्वा पतिकुलं नृप ॥

त्यक्त्वा स्थलं यथा ह्यापो निधं यान्ति नराधिप ।

तथा पतिकुलं हित्वा मृता नारी स्वकं व्रजेत् ॥

पिता पितामहे योज्यः पूर्णं संवत्सरे सुतैः ।

माता मातामहे तद्वदित्याह भगवान् शिवः ॥

‘योज्यः’ सपिण्डीनीयः ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराणे ।

पितुः पितामहे यद्वत् पूर्णं संवत्सरे सुतैः ।

मातुर्मातामहे तद्वदुग्रनोक्ता सपिण्डता ॥

तदेवं पितृकुलेन सह सपिण्डीनीयेति कैश्चित्प्रतिपादितं । माता-
महकुलेन वेत्यपरैरिति विरोधे विषयव्यवस्थोच्यते ब्राह्म-दैवार्ष-
प्र जापत्याख्यानां विवाहानामन्यतमेन परिणीतायाः पतिकुलेन
सह संयोजनं तद्गोत्रेण पिण्डादिदानञ्च कर्त्तव्यं । सा ह्यनौपाधि-
केन दानेन पित्रा परिणेतस्वामिका कृतेति मृतापि न तत्कुल-गोत्रे
परित्याजयितुं योग्या । गान्धर्वासुर-राक्षस-पैशाचानामन्यतमेन तु
परिणीताया मातामहकुलेन सह संयोजनं तद्गोत्रेण पिण्डादिदानञ्च
कर्त्तव्यं । न हि सा स्वरूपा पित्रा निष्प्रतिद्वन्द्वं वराय दत्तेति न
मातामहकुलात् तद्गोत्राच्च प्रत्यावयितुं योग्या ।

अत आह बृहच्छातातपः ।

ब्राह्मादिषु विवाहेषु या रूढा कन्यका भवेत् ।

भर्तृगोत्रेण कर्त्तव्याः तस्याः पिण्डादकक्रियाः ।

आसुरादिषु चान्येषु पितृगोत्रेण धर्मवित् ॥

अत्र प्रकारान्तरेण व्यवस्था ।

अत्राह व्यासः ।

मातामहस्यं गोत्रेण मातुः पिण्डोदकक्रियां ।

प्रकुर्यात्पुत्तिकापुत्त एष धर्मः सनातनः ॥

पत्या सहैकता तावत् यावत्पुत्तौ न जायते ।

पुत्तिकायाः सुतोत्पत्तौ पत्यैकत्वं निवर्त्तते ॥

यच्चान्यद्वचनं “तत्पित्रात् पुत्तिकासुतः” इति तत्पूर्वमेव दर्शितं ।

अत्रापि व्यवस्थोच्यते ।

येनास्य पितरो याता येन याता पितामहाः ।

तेन याताः सतां मार्गाः तेन गच्छन् दुष्यति ॥

इति वचनात् यैस्तु कुलपरम्परया पितृकुलेन सह सपिण्डनं क्रियते तैस्तथा कार्यमन्यैस्त्वन्यथेति । अस्मिन्नेव विषये परस्य (-
विरुद्धानि वचनानि उपन्यस्य भविष्यत्पुराणे सुमन्तुनाभिहितं ।

एवं शास्त्रगतिभिन्ना सर्वकर्मसु भारत ।

उदितेऽनुदिते चैव होमभेदे यथा भवेत् ।

तस्मात् कुलक्रमायातमाचारश्च चरेद्बुध इति ॥

इति स्त्रीसपिण्डने विशेषः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-

पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-

खण्डे आढ्यकल्पे सपिण्डीकरणप्रयोगो-

नाम एकविंशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ द्वाविंशोऽध्यायः ।

अथ सांवत्सरिकश्राद्धप्रयोगः ।

अथैताः सपिण्डीकरणान्ताः प्रेतक्रियाः केषाञ्चित् संवत्सरात्
प्राक् नारायणवलिं अकृत्वा च न कार्याः ।

तत्राह गौतमः ।

पापकर्मणो न संसृजेरन् स्त्रियश्चाभिचारिणीः ।

दृढयाज्ञवल्क्यः ।

सर्पविप्रहतानाञ्च शृङ्गि-दंष्ट्रि-सरीसृपैः ।

श्राद्धमेषां न कर्त्तव्यं ब्रह्मदण्डहताश्च ये ॥

संवर्त्तः ।

महापातकिनां चैव तथा चैवात्मघातिनां ।

उदकं पिण्डदानञ्च श्राद्धं चैव तु यत्कृतं ।

नोपतिष्ठति तत्सर्वं राक्षसैर्विप्रलुप्यते ॥

स्मृत्यन्तरात् ।

विद्युद्गो-नृप-विप्रासु-शृङ्गि-दंष्ट्रिभिघातिताः ।

वृथोत्पन्न-महाक्लीव-व्रतिनो नोदभाजनाः ॥

‘उदभाजनाः’ अर्धोदकसंसर्गभाजना इत्यर्थः ।

तथा च ।

ब्राह्मणादिहते तान्ते पतिते सङ्गवर्जिते ।

युक्तमाच मृते देयं येभ्य एव ददात्यसौ ॥

‘सङ्गवर्जितः’ भिक्षुः ।

भविष्योत्तरात् ।

खेच्छया मरणं विप्रात् शृङ्गि-दंष्ट्रि-सरीसृपैः ।

अन्यान्यज-विषोद्धन्धैरात्मना चैव ताडनैः ॥

समूर्णसर्वगात्राणां विषादाकर्षतोऽथवा ।

जलाग्नि-गर्भपातैश्च निराहारादिभिस्तथा ॥

येषामेवं भवेत्ते वै कथिताः पापकर्मिणः ।

पाषण्डमाश्रिताश्चैव महापातकिनस्तथा ॥

स्त्रियश्च व्यभिचारिण्य आरूढपतिनास्तथा ।

न तेषां स्नान-संस्कारौ न आर्द्रं न सपिण्डनं ।

आर्द्रानि षोडशोक्तानि नान्यान्यपि भवन्ति हि ॥

वैतानं प्रक्षिपेत्तोये गृह्याग्निञ्च चतुष्पथे ।

पात्राणि निर्दहेदग्नौ साग्निके पापकर्मणि ॥

षड्विंशन्मते ।

व्यापादयेद् य आत्मानं स्वयमग्न्युदकादिभिः ।

विहितं तस्य नाशौचं नापि कार्यादकक्रिया ॥

सर्प-विप्रहतानाञ्च शृङ्गि-दंष्ट्रि-सरीसृपैः ।

आत्मनस्ताग्निनाश्चैव आर्द्रमेषां न कारयेत् ॥

चण्डालादुदकात्सर्पाद्ब्राह्मणादैद्युतस्तथा ।

दंष्ट्रिभ्यश्च पशूभ्यश्च मरणं पापकर्मिणां ॥

उदकं पिण्डदानञ्च आर्द्रञ्चैव तु यत्कृतं ।

नोपतिष्ठति सत्सर्वमन्तरिचे च तिष्ठति ॥

नारायणबलिः कार्य्या लोकगर्हाभयान्नरैः ॥

तस्मात्तेभ्योऽपि दातव्यमन्नमेव सदक्षिणं ॥

नारायणबलिस्तु पुरस्ताद्वक्ष्यते । 'तस्मात्' नारायणबलेनन्तरं ।
तथा ।

कृत्वा चान्द्रायणं पूर्वं क्रियाः कार्य्या यथाविधि ।

नारायणबलिः कार्य्या लोकगर्हाभयान्नरैः ॥

अन्नमिष्टं प्रियञ्चैव विप्रे दद्यात् सदक्षिणं ।

पिण्डोदकक्रियाः पश्चाद्वृषोत्सर्गादिकञ्च यत् ।

एकोद्दिष्टानि कुर्वीत सपिण्डीकरणं तथा ॥

योऽयमग्न्युदकादिमृतानां नारायणबलिरुक्तः स तु क्रोधमदशो-
कादियोगेन यैरात्मघातिनस्तेषामेव न तु प्रमादतो विदितो वा ।

तथा च भविष्योत्तरे ।

अथ कश्चित्प्रमादेन म्रियतेऽग्न्युदकादिभिः ।

संस्कारप्रमुखं तस्य सर्वं कुर्याद्यथाविधि ॥

कचिदेतस्यापवादमाह ।

प्रमादादिच्छया वापि न गच्छेत्सर्पतोमृतः ।

'न गच्छेत्' संस्कारादिकर्म प्रति न गच्छेत् वक्ष्यमाणप्रकारनाग-
पूजां विना तन्नार्हतीत्यर्थः ।

षड्त्रिंशन्मते ।

अथ कश्चित्प्रमादेन म्रियतेऽग्न्युदकादिभिः ।

तस्याशौचं विधातव्यं कर्त्तव्या चोदकक्रिया ॥

बौधायनः ।

बुद्धिपूर्वाङ्गहन्तॄणां क्रियालोपो विधीयते ।

तेषामेव च संस्कर्तुर्दोषश्रुतिरुदाहृता ॥

दाहयित्वा शवं तेषां शूद्रैरेव विधर्मकं ।

अन्येषां पापमरणं प्राप्तानां पापकर्मणां ॥

पूर्ववत् देहदाहोऽथ शरीरस्य प्रकल्पनं ।

पालाशवृत्तैः संस्कर्त्यात्पितृमेधविधानतः ॥

आहिताग्नीनां पापमृतानां प्रतिकृतिवर्जनं मुख्यमेव शरीरं
आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चेत्येते न संस्कुर्वन्ति ।

आह ब्रह्मगर्गः ।

योऽनुष्ठातुं न शक्नोति महाव्याध्युपपौडितः ।

सोऽग्न्युदकमहायात्राः कुर्वन्नामुत्र दुष्यति ॥

विवस्त्रान् ।

सर्वेन्द्रियविरक्तस्य वृद्धस्य कृतकर्मणः ।

व्याधितस्य स्मृतन्तीर्थे मरणं तपसोऽधिकम् ॥

तथा गार्ग्योऽपि गृहस्थमेवाधिकृत्याह ।

महाप्रस्थानगमनं ज्वलनाम्बुप्रवेशनम् ।

मृगुप्रपतनं चैव वृथा नेच्छेत्तु जीवितुम् ॥

‘भृगुः’ पर्वतकटकः । ‘वृथा’ धर्मानुष्ठानशून्यं ।

मनुर्वानप्रस्थमधिकृत्याह ।

अपराजितां चास्थाय व्रजेद्दिशमजिह्मगः ।

आतिपाताच्छरीरस्य ब्रह्मलोके महीयते ॥

‘अपराजिता’ पूर्वोत्तरा, तामा शरीरपातादकुटिलं जलमनिलं
वा भजयन् समाहितो ब्रजेत् ।

स्थित्वा महर्षिचर्यायां त्यक्त्वा पापमयीं तनुं ।

वौतश्लोकमयोविप्रो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

गो-ब्राह्मणहतानान्तु विशेषः षड्त्रिंशन्मते ।

गो-ब्राह्मणहतानाञ्च पतितानां तथैव च ।

उद्धं संवत्सरात् कुर्यात् सर्वमेवौद्धदेहिकम् ॥

अथ नारायणबलिप्रयोगः ।

तत्र तावत् संस्कारादिविधेः बोधायनसूत्रे ।

अथातो नारायणबलिं व्याख्यास्यामोऽभिषक्त-पतित-सुरापात्म-
त्यागिनां ब्राह्मणहतानाञ्च द्वादशवर्षाणि त्रीणि वा यत्र यत्र मरणं
जातं यस्य स्यात्तत्र तत्र कुर्वीत । सहितानां पालाशानां ग्रामे वाह्ये ।
पर्णसरूपाणां कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं करोति, होतृकल्पनेन वा
पितृमेधिकेन वा संस्कारं कुर्यात् । अङ्गप्रयोगमन्त्रानुद्धृत्य पुरुष-
रुक्तस्य प्रत्यृचं मन्त्राणां स्थाने पृथक्प्रयोगो भवति इत्यपि वा तृष्णीं
सर्वं क्रियेत यान्यसूक्तो न पोषणं पौरुषेणोपस्थानं समानमन्यत्तीर्थे
स्नात्वा प्रेताद्योदकक्रियां कृत्वा नाम गोचं मनसा ध्यात्वा नारायणायै-
तत्ते उदकमिति चाभिव्याहरेदेवमेव सायं प्रातर्दशरात्रं करोति
त्रिरात्रेण वा पिण्डप्रदानेऽसावेतत्ते पिण्ड इति विशेषः । एका
दश्यामेकोद्दिष्टं कुर्वन्ति ।

संस्कारविधिं प्रकृत्योक्तं तत्रैव ।

सर्पमृतानां नमोऽस्तु सर्पभस्मिन् आङ्गतीर्ज्ज्वा उदके मृतानां

समुद्राय वायुनापेत्याज्जतीर्ज्जत्वा तस्य क्रुद्धं मृत्यं न विद्मः देह-
संस्कारपक्षो ज्ञानमृतदेहिनामित्याज्जः, सर्वेषामिति चापरे ।

नारायणबलिप्रयोगस्तु षड्विंशन्मते दर्शितः ।

तेषां पुत्ताश्च पौत्ता वा दायादाः समभिषुताः ।

यथा आहूँ प्रतन्वन्ति विष्णुनामप्रतिश्रुतम् ॥

तथा वः संप्रवक्ष्यामि नमस्कृत्य स्वयम्भुवे ।

एकादशीं समासाद्य शुक्लपक्षस्य वै तिथिं ॥

नारायणबलिः कार्य इति शेषः । अत्र विशेषो भविष्योत्तरे
दर्शितः ।

पूर्णे संवत्सरे तेषामथ कार्यं दयालुभिः ।

एकादशीं समासाद्य शुक्लपक्षस्य वै तिथिं ॥

विष्णुं यमञ्च संपूज्य गन्धपुष्पादिभिल्लया ।

दशपिण्डान् घृताभ्यक्तान् दर्भेषु मधुसंयुतान् ॥

यज्ञोपवीती सतिलान् ध्यायन् विष्णुं यमन्तथा ।

दक्षिणाभिमुखस्त्रुष्णीमेकैकं निर्वपेत्तु तान् ।

उद्धृत्य नियतान् पिण्डांस्तीर्थाद्यम्भसि निक्षिपेत् ॥

एतच्च विष्णुध्यानपूर्वकं कर्त्तव्यमित्युक्तम् षड्विंशन्मते ।

विष्णुं बुद्धौ समासाद्य नद्यम्भसि ततः क्षिपेत् ॥

भविष्योत्तरे ।

क्षिपंस्तान् कीर्त्तयेन्नाम विष्णोर्वै प्रेतकस्य च^(१) ।

पुनरभ्यर्चयेद्विष्णुं यमं कुसुम-चन्दनैः ॥
 धूप-दीपैः सनेवेद्यैः भक्ष्य-भोज्यसमन्वितैः ।
 तस्मिंश्चोपवसेदङ्गि विप्रांश्चैव निमन्त्रयेत् ॥
 कुल-विद्या-तपोयुक्तान् रूप-शीलसमन्वितान् ।
 नव सप्ताथ वा पञ्च स्वसामर्थ्यानुसारतः ॥

बौधायनसूत्रे ।

अथातो नारायणवलिं व्याख्यास्यामः । दक्षिणायने वीक्ष-
 रायणे वा अपरपक्षस्य द्वादशां क्रियेत पूर्वद्युः षट् द्वादश वा
 ब्राह्मणान्निमन्त्रयेत योनि-गोत्र-श्रुत-वृत्तसम्पन्नान् ।

भविष्योत्तरे ।

अपरेऽहनि सम्प्राप्ते मध्याह्ने सुसमाहितः ।
 विष्णुं यमञ्च संपूज्य विप्रांस्तानुपाश्रयेत् ॥
 उदङ्मुखान् यथाज्येष्ठं पितरूपमनुस्मरन् ।
 आवाहनार्थदानादीन् विष्णु-सौरिसमन्वितान् ॥
 प्रेतस्थाने स्मरन् प्रेतं विष्णोर्वै नाम कीर्त्तयेत् ।
 यज्ञोपवीती कुर्वीत प्रेतनाम प्रकीर्त्तयेत् ।
 प्रेतं यमञ्च विष्णुञ्च स्मरन् आह्वं समापयेत् ॥

बौधायनसूत्रे ।

तथापरेद्युर्देवगृहे नदीतीरे अग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य
 प्रणीताभ्यः कृत्वोत्थायागेणाग्निदेवतामावाहयति पुरुषसूक्तेन द्वे ऋचौ
 जपित्वा व्याहृतिभिर्देवतामावाहयति । अथैनं स्नापयति पुरुष-
 सूक्तेनाथैनं गन्ध-पुष्प-धूप-दीपैरष्टाचरेणार्चयित्वाङ्गिस्तर्पयति केशवं

तर्पयामीति द्वादशनामधेयैः परिधानप्रभृत्याग्निमुखात् कृत्वा
 पक्वान्नाजुहोति विष्णोरनुक्रमिति पुरोनुवाक्यामनूच्य परोमात्रयेति
 याज्यया जुहोति आवाद्याहुतीरुपजुहोति केशवाय स्वाहेत्येतैरेव
 नामधेयैर्गुड-पायस-घृतमिश्रमन्नं निवेदयति देवस्य त्वा सवितुः
 प्रसवेऽश्विनोर्वाहुभ्यां पुष्पोहस्ताभ्यां विष्णवे निवेदयामीति सप्त-
 व्याहृतिभिः स्वाहाकारेण जपति । व्याहृतिभिराचमनीयमथ
 ब्राह्मणानाह्वय सदर्भोपकृतस्थानेषूपवेश्मयैतान् वस्त्र-गन्ध-पुष्प-
 धूप-दीप-मात्सर्यभर्घ्यानुज्ञाय घृतमिश्रं हविः समिधायुज्य हस्तेन
 जुहोति पितृभ्यः स्वधा नमो नारायणाय स्वाहेति पितामहेभ्यः
 स्वधा नमो नारायणाय स्वाहा, अग्नये कव्यवाहनाय स्विष्टकृते
 स्वधा नमो नारायणाय स्वाहेति ब्राह्मणानन्तेन परितोषयित्वेति ।
 वक्ष्यमाणं कुर्यादिति शेषः ।

भविष्योत्तरे ।

तप्तान् ज्ञात्वा ततोविप्रां तप्तिं पृष्ट्वा यथाविधि ।

अन्नेभ्यस्त्वथ सर्वेभ्यः पिण्डदानार्थमुद्धरेत् ॥

पृथक्दर्भेषु पिण्डांस्तु पञ्च दद्यात्कमेण तु ।

प्रथमं विष्णवे दद्यात् ब्रह्मणे च शिवाय च ॥

समृत्त्याय यमायाय प्रेतायापि च पञ्चमं ।

नाम-गोत्रं सरेत्तस्य विष्णुशब्दञ्च कीर्त्तयेत् ॥

नमस्कारशिरस्कन्तु पञ्चमं पिण्डमुद्धरेत् ।

दद्यादाचमनं पश्चात्ताम्बूलं दक्षिणान्तथा ॥

एकं विप्रं श्रेष्ठतमं क्षिरं प्रपूजयेत् ।

गो-भूमि-वस्त्र-पानाद्यैः शक्त्या प्रेतं स्मरंश्च तं ।
 ततस्त्रिलांस्तु विप्राणां दर्भयुक्तेषु पाणिषु ।
 नाम गोचं स्मरन् दद्याद्विष्णुः प्रीतोऽस्त्विति ब्रुवन् ॥
 अनुब्रूय द्विजान् पश्चात्तिलाम्भो दक्षिणामुखः ।
 कूर्त्तयेन्नाम-गोचे तु भुवि प्रीतोऽस्त्विति क्षिपेत् ।
 मित्र-बन्धुजनैः साह्रं शेषं भुञ्जीत वाग्यतः ॥

बौधायणसूत्रे ।

आचमय्य तेषां यथाशक्ति दक्षिणां ददाति । प्रदक्षिणीकृत्य शेष-
 मनुज्ञाय दक्षिणेनाग्निं प्रागयान् दर्भान् संस्तीर्य तेषु बलिं ददाति ।
 विश्वेभ्यो देवेभ्यो नमः साध्येभ्यो देवेभ्यो नमः सर्वेभ्यो देवेभ्यो नमः
 सर्वाभ्यो देवताभ्यो नमः विष्णवे नारायणाय नमः यज्ञात्मने नमो
 यज्ञपुरुषाय नमः सर्वेश्वराय नमः इति खिष्टकृत्प्रभृतिषिद्धमा धेनु-
 व प्रदानात् सर्वान् पितृन् समधिगच्छति ब्रह्मलोके महीयते ब्रह्म-
 लोके महीयते इत्याह भगवान् बौधायनः ।

नारायणवणिं प्रकृत्य भविष्योत्तरे ।

एवं कृते गमिष्यन्ति स्वर्लोकं पापकर्मिणः ।

सपिण्डीकरणादौ तु कृते नैवाप्नुवन्ति ते ॥

तथा ।

एवं विष्णुमते स्थित्वा यो दद्यादात्मघातिने ।

समुद्धरति तं क्षिप्रं नात्र कार्या विचारणा ॥

इति नारायणबलिप्रयोगः ।

अथ नागपूजाविधिः ।

भविष्योत्तरे ।

प्रमादादिच्छया वापि नागाद्वा सर्पतोमृतः ।
 पक्षयोर्हभयोर्नागान् पञ्चमीषु प्रपूजयेत् ॥
 कुर्यात् पिष्टमयीं लेखां नागप्रतिष्ठाति भुवि !
 अर्चयेत्तां सितैः पुष्पैः सगन्धैश्चन्दनेन तु ॥
 ग्रंदद्याद्भूप-दीपन्तु तण्डुलांश्च सितान् क्षिपेत् ।
 ग्रामपिष्टं तथैवान्नं क्षीरञ्च विनिवेदयेत् ॥
 उपस्थाय वदेदेवं मुञ्च मुञ्चामुक्त्विति ।
 मधुरन्तद्दिने दद्यादेवमब्दं समाचरेत् ॥
 सौवर्णं शक्तितोनागं ततोदद्याद्विजोत्तमः ।
 गां सवत्सान्ततोदद्यात् प्रीयतां नागराडिति ॥
 यथा विभागङ्कुर्वीत कर्माणि प्राक्तनान्यपि ।
 नागादिमोक्षणार्थन्तु प्रोक्तमप्यधिकन्विदम् ।
 द्विजान् विमोक्षयित्वा तु सम्प्रीताः सन्तु पन्नगाः ॥

इति नागपूजाविधिः ।

अथ प्रोषितमृतदाहादिप्रयोगः ।

तत्र षट्चिंशन्मते ।

देशान्तरगताः केचिददृष्टा ये मृताः श्रुताः ।
 कथन्तेषां क्रियाः कार्या दहनाद्याः सविस्तराः ॥
 अत्र कालविशेषमाह बृहन्मनुः ।
 प्रोषितस्य यदा कालो गतश्चेद्दादशाब्दिकः ।
 प्राप्ते चयोदशे वर्षे प्रेतकर्माणि कारयेत् ॥

भविष्योत्तरे ।

पितरि प्रोषिते तस्य न वार्त्ता नैव वागमः ।

ऊर्द्धं पञ्चदशाद्वर्षात् कृत्वा तत्प्रतिरूपकम् ॥

कुर्यात्तस्य तु संस्कारं संस्कारविधिना ततः ।

तदादीन्येव सर्वाणि शेषकर्माणि कारयेत् ॥

अत्र प्रतिरूपकरणमस्यामलाभ एव वेदितव्यम् । तत्सङ्गावे
तु शास्त्रान्तरोक्तो विशेषः ।

तद्यथा ।

अत्र प्रोषितमृतस्य विशेषः कथ्यते । प्राग्दाहादग्निहोत्रं हेतव्यं
प्राचीनावीतिना संपरिस्तरणं तस्यैवाप्रदक्षिणं पर्युक्षणं न कुर्याद्-
क्षिणत उष्णभस्मनिरूहणं तत्राधिश्रयणं नावद्योतनायेकः क्षिणत
उद्वासनं सकृन्निधानं प्रैषरहितं सकृदुन्नयनं शुचः समिद्धारणं
संजाजानुनिपातनं समिदाधानं सकृत् सर्वप्रक्षेपः ततः कृष्णाजिने-
ऽरुद्धां पुरुषाकृतिकरणं घृताभ्यञ्जनं ऊर्णाभिः प्रच्छादनं पूर्ववत्
पाचयोजनं सन्तापजग्निभिर्दाहः । चतुर्थेऽङ्कि सञ्चयनादि पूर्व-
वदिति ।

षड्चिंशन्मते ।

दाहस्तस्यास्थिनाशे तु ब्रह्मदर्भैः कृतस्य तु ।

उक्तं कात्यायनेनेदं प्रेताभावे मनीषिणा ॥

कुर्याद्दर्भमयम्प्रेतं कुशैस्त्रिशतषष्टिभिः ।

पलाशैर्वा समिद्धिस्तु सञ्ज्ञा चैवं प्रकीर्णिता ॥

प्रेताकारन्ततः कुर्याद्भूस्तपादादिचिह्नितम् ।

अपेत इतिजप्ता वै दहेत विधिपूर्वकम् ॥

अत्र शिरोपीवादिप्रेतशरीरावयवभेदेन कुशादेः सङ्ख्याविभाग-
माह यज्ञपार्थः ।

चत्वारिंशच्छिरःस्थाने ग्रीवायां च दशैव तु ।

उरःस्थाने शतन्दद्यात् षष्टिश्च जठरोदरे ॥

वाङ्मोः स्थाने शतन्दद्याद्विंशतिर्जानु-जङ्घयोः ।

दद्याच्चत्वारि शिम्ने तु षड्दद्याद्दृषण्द्वयोः ।

पादाङ्गुलीषु च दश कल्पयेदस्थिसङ्ग्रहं ॥

उर्णाभिः प्रष्काद्य घृतेनाभ्यज्य पूर्ववत्पात्रयोजनं कृत्वा सन्ताप-
जाग्निभिरेव दहेदिति ।

भविष्योत्तरे ।

शिरस्यग्रीव्यङ्गन्दद्याद् ग्रीवायां तु दशैव तु ।

वाङ्मोश्चैव शतन्दद्याद्विंशतिश्च तथोरसि ॥

उदरे विंशन्तिन्दद्यात् त्रिंशच्च कटिदेशयोः ।

जङ्घाश्चैव शतन्दद्यात् त्रिंशच्च जानु-जङ्घयोः ।

पादाङ्गुलीषु च दश एषा च प्रेतकल्पना ॥

अत्र कृष्णाजिने कुशैः पुरुषाकृतिं कृत्वा पलाशवृन्तनिधानं
तत्रैव सङ्ख्याविभाग इति मधुशर्ममिश्राः ।

भविष्योत्तरे ।

गृहस्थे प्रोषिते यस्तु कचिच्छेत् म्रियते गृहे ।

आग्नीचेऽपगते तत्र प्रारब्धे आहूकर्मणि ॥

प्रत्यागतश्चेत् जानाति पूर्ववृत्तं गृहे तदा ।

अशौचं गृहिणस्तत्र तद्व्यादेस्तदा भवेत् ॥

अपुत्रादिना यत्प्रारब्धं श्राद्धन्तत्तेन चाखिलम् ।

समापनीयन्तत्रापि गृही तिष्ठेत् सुदूरतः ॥

अनन्तरं यत्कर्तव्यं तदाह वृद्धमनुः ।

अमृतं मृतमाकर्ण्य कृतं यत्सौर्द्धदेहिकम् ।

प्रायश्चित्तमसौ स्नात्तं कृत्वाग्नीनादधीत चेति ॥

प्रायश्चित्तमत्र जातकर्मादिविवाहान्तं पुनःसंस्करणं वेदितव्यम् ।

अत एवाकन्तेनैव ।

जीवन् यदि स आगच्छेद् घृतकुण्डे निमज्ज्य तम् ।

उद्धृत्य स्नापयित्वास्य जातकर्मादि कारयेत् ॥

तथा ।

दादन्नाहं व्रतचर्या चिराचमयवास्य तु ।

स्नात्वोदहेत् ततोभार्यामन्यां वा तदभावतः ॥

अग्नीनाधाय विधिवद्वात्यस्तोमेन वा यजेत् ।

तथैन्द्राग्नेन पशुना गिरिङ्गत्वा तु तत्र तु ॥

इष्टिमायुष्मतीङ्कुर्यादीप्सितांश्च क्रतुंस्ततः ।

‘आयुष्मतीमिष्टि’ आयुःकामेष्टिमित्यर्थः ।

इति प्रोषितमृतदाहादिकर्मप्रयोगः ।

अथ सांख्यिकं श्राद्धं ब्रूते हेमाद्रिपण्डितः ।

खण्डिताशेषदोषोर्भिनिर्मलीकृतमानसः ॥

अथ सांख्यिकश्राद्धप्रयोगः ।

तत्र कालाधिकारिदेवताः पूर्वमेव प्रतिपादिताः ।

आह लोगादिः ।

आङ्गुल्यादवश्यन्तु प्रमीतपितृकः स्वयं ।

इन्दुचये मासि मासि वृद्धौ प्रत्यब्दमेव च ॥

स्वयङ्महणमादराय न पुनः पुत्र-शिष्यवर्गादिनिवृत्त्यर्थं । असा-
वेतत्त इति मन्त्रेण यजमानस्य पित्रे ऋत्विगादिः पिण्डान्
दद्यादिति स्मृत्यन्तरेऽभिधानात् । एतच्च यजमानस्यासामर्थ्ये गुरु-
तरकार्यान्तरव्यग्रत्वेन कालातिपत्तिविषये वा द्रष्टव्यम् ।

जावालिः ।

उपरागसहस्राणि अमावास्यायुतानि च ।

अवयन्तु भवेच्छ्राद्धं यस्तु दद्यान्मृतेऽहनि ॥

अकरणे दोषमाह कार्ष्णाजिनिः ।

ऊषरे तु यथा क्षिप्तं बीजं न प्रतिरोहति ।

तथा च तद्भवेत्तेषां यन्न दत्तं मृताहनि ॥

तेन मृताहे अवश्यं दातव्यमित्यभिप्रायः ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

संवत्सरे केचिदेकस्मै दानन्त्रिभ्यः परे जगुः ।

अतः स्मृत्यविरोधेन निर्णयं श्रोतुमर्हथ ॥

‘एकस्मै दानमित्यनेन एकोद्दिष्टवत् संवत्सरिकआङ्गप्रयोग उक्तः ।

‘त्रिभ्य इत्यनेन पार्वणवदिति । एकोद्दिष्टविधायकानि तावदाक्यानि
क्षिप्यन्ते । तत्राह यमः ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरं सुतः ।

एकोद्दिष्टं प्रकुर्वीत पित्रोरन्यत्र पार्वणं ॥

व्यासः ।

सपिण्डीकरणादूर्द्ध्वं यत्र यत्र प्रदीयते ।
तत्र तत्र त्रयं कार्यं वर्जयित्वा मृताहनि ॥
प्रतिसंवत्सरं यत्र मातापित्रोः प्रदीयते ।
अदैवं भोजयेच्छ्राद्धं पिण्डमेकञ्च निर्वपेत् ॥

गार्ग्यः ।

कृतेऽपि सहपिण्डत्वे गणसामान्यताङ्गते ।
प्रतिसंवत्सरं आद्धमेवास्यैव विधीयते ॥

लौगाक्षिरप्याह ।

सपिण्डीकरणात् पूर्वमेकोद्दिष्टं सुतः पितुः ।
ऊर्द्धञ्च पार्वणं कुर्यात् प्रत्यब्दमितरेण तु ॥
'इतरेणेत्येकोद्दिष्टविधानेनेत्यर्थः ।

शातातप आह ।

संक्रान्त्यावुपरागे च पर्वीत्सव-महालये ।
निर्वपेत्तौन् सुतः पिण्डानेकमेव त्रयेऽहनि ॥

आपस्तम्बः ।

एकस्य प्रथमं आद्धं अर्वागब्दाच्च मासिकं ।
प्रतिसंवत्सरञ्चैव शेषन्तिपुरुषं विदुः ॥
यमेन त्वेकोद्दिष्टं सांवत्सरिकं विधाय तस्याकरणे दोष उक्तः ।
एकोद्दिष्टं परित्यज्य पार्वणं कुरुते यदि ।
अकृतं तद्विजानीयात् स माद-पितृघातकः ॥
अधुना पार्वणविधायकानि वचनानि लिखन्ते ।

तत्र शातातपः ।

प्रदानं यत्र यत्रैषां सपिण्डीकरणात्परं ।

तत्र पार्वणवच्छ्राद्धं ज्ञेयमभ्युदयार्थिना ॥

ये सपिण्डीकृताः प्रेता न तेषान्तु पृथक्क्रिया ।

न पृथक् पिण्डदानं तु तस्मादूर्ध्वं विधीयते ।

प्रेतत्वाच्चेह निस्तीर्णाः प्राप्ताः पितृगणांसु ते ॥

यतश्चैवमत एव पुनराह ।

यः सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक् पिण्डे नियोजयेत् ।

विधिप्लस्तेन भवति पितृहा चोपजायते ॥

पुनस्त्यः ।

एकोद्दिष्टान् कर्त्तव्यं यावत्पित्रोः सपिण्डनं ।

ततः सपिण्डनादूर्ध्वमेकोद्दिष्टं निवर्त्तते ॥

प्रजापतिरप्याह ।

असपिण्डीकृतान् प्रेतानेकोद्दिष्टेन वर्त्तयेत् ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं त्रिभिः सामान्यमुच्यते ॥

यतश्चैवमत एव धर्मः ।

पार्वणं पर्वण्ये तु तथा कामार्थसम्पदा ।

वृद्धौ वृद्धिविधानेन एकस्य सह योजनात् ॥

इति प्रतिपाद्योर्द्धञ्च सपिण्डीकरणादेकोद्दिष्टं न सम्भवतीत्याह स एव ।

सन्नीतानां सदैकसु वर्त्तत न कथञ्चन ।

सह संस्कारहेतुत्वात् पृथक्तां नोपपद्यते ॥

एवं सपिण्डीकृतस्यैकोद्दिष्टं निराकृत्य मासिकाद्येको-

ष्ठानानुवादेन प्रत्यब्दं मृताहनि पार्वणमाह स एव ।

एकस्य प्रथमं आद्रमर्वागब्दाच्च मासिकम् ।

परं संनयनात्पित्रो मृताहन्यपि पार्वणं ॥

तथा ।

संनीतौ पितरौ येन पुत्रेण विधिसम्पदा ।

वृद्धावभ्युदितन्तस्य पार्वणं तदतोऽन्यथा ॥

अतो वृद्धिआद्रमुत्सृज्यान्यत्र सर्वदा सर्वत्र मृताहादिषु कृत-
सपिण्डीकरणस्य पितुः पार्वणमेव कर्त्तव्यमिति ।

तथा ।

देवत्वपदवीं नीतः पिता वै मन्त्रसम्पदा ।

प्रेतत्वं न पुनर्याति नीयमानोऽपि पुत्रकैः ॥

स्वतन्त्रा देवताः सर्वाः स्वतन्त्रा च सपिण्डता ।

भूयः पृथक्त्करणशून्यं प्रेतनिवेशनम् ॥

उत्तमां गतिमास्थाय पितृ-देवर्षयो यथा ।

नेच्छन्ति कुगतिं यद्वत्प्रेता अथेकशः कृताः ॥

पारस्करः ।

प्रेतम्पितृषु संनीय पिण्डदानार्घ्यदानयोः ।

उद्धृत्य नरकाग्नेतं भूयस्तत्र न पातयेत् ॥

आह शम्भुः ।

सहपिण्डक्रियायान्तु विधिना सर्वकालिकम् ।

तत्सहत्वबलीयस्त्वात् सर्वत्रैव त्रिपौरुषम् ॥

अत एव जातृकर्णः ।

अत ऊर्ध्वं न कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं कदाचन ।
सपिण्डीकरणान्तञ्च तत्प्रोक्तमिति मुद्गलैः ॥

तथा ।

ततः संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणे कृते ।
निराशाः पितरो यान्ति एकस्यावाहने कृते ॥

आवाहनञ्चाचामन्त्रकं विवक्षितम् ।

भविष्यत्पुराणे ।

राजन् संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणे कृते ।
निराशाः पितरोयान्ति एकस्यावाहने कृते ॥
एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं यावत्पित्रोः सपिण्डनम् ।
राजन् सपिण्डनादूर्ध्वमेकोद्दिष्टं निवर्त्तते ॥
न पृथक् पिण्डदानन्तु तस्मादूर्ध्वं विधीयते ।
प्रेतानामिह सर्वेषां यो मन्त्रेषु नियोजितः ॥
प्रेतत्वं चैव निस्तीर्णः प्राप्तः पितृगणन्तु सः ।
च्यवते पितृलोकान्तु पृथक्पिण्डनियोजनात् ॥
परिणीता यथा योषिन् गच्छेत्पैतृकङ्कलम् ।
प्रेतोऽप्येवं महाराज संयुक्तः पितृभिः सदा^(१) ॥
संवत्सरं भवेद्यावदेकोद्दिष्टञ्च तद्भवेत् ।
संवत्सरे व्यतीते तु त्रिभिः सांमान्यमुच्यते ॥
कृतार्थास्त्विह संवृत्ताः सपिण्डीकरणे कृते ।
ते गणा पितृलोकान्तु यथाह भगवान् शिवः ॥

सपिण्डीकरणं कृत्वा कुर्यात्पार्वणवत्सदा ।

प्रतिसंवत्सरे विद्वानित्येवं विष्णुरब्रवीत् ॥

अतिरपि । देवा वा असुरान् हत्वा पितृत्वं समविन्दत सर्वानव-
ष्टब्धाः^(१) संहैवेति ब्रुवन् ये नः समानास्ते वः परस्यानुस्वभागं प्रति-
गृह्णन्त्येवमेवाभूदिति ।

‘ये नः समाना इति ये पितरोऽनोस्माकं समानाः सदृशास्तुल्याः
सपिण्डीकृताः इत्यर्थः । ते देवास्ते पितरः वायुष्माकं पश्चात् स्वभागं
प्रतिगृह्णन्तीत्येवमेवाभूदिति । तेन सपिण्डीकरणादूर्द्ध्वं यदा पितृभ्यो
दातव्यं तदा पूर्वं देवेभ्योदत्त्वा पश्चात्पितृभ्य इत्यवगमात् प्रत्यब्दं
मृताहनि पार्वणं आद्रं कर्त्तव्यमित्यध्यवसीयते, विशेषतोऽपि तत्र
पार्वणविधिर्दृश्यते ।

आह जातृकर्णः ।

पितुः पितृगणस्यस्य कुर्यात्पार्वणवत्सुतः ।

प्रत्यब्दं प्रतिमासञ्च विधिर्ज्ञेयः सनातनः ॥

‘पितृगणस्यः’ कृतसपिण्डीकरणः । ‘सनातनः’ आवश्यकः ।

शातातपः ।

सपिण्डीकरणकृत्वा कुर्यात्पार्वणवत्सदा ।

प्रतिसंवत्सरं विद्वान् कागलेयोदितो विधिः ॥

जमदग्निः ।

देवतारहितं आद्रमुद्दिष्टमफलं यतः ।

अतः आद्रेषु सर्वत्र मृताहन्यपि पार्वणम् ॥

भविष्यत्पुराणे ।

एकोद्दिष्टं प्रशंसन्ति केचिद्राजन् मृताहनि ।
 केचिन्नु पार्वणं राजन् प्रशंसन्ति मृताहनि ॥
 कृत्वा तु पार्वणं श्राद्धमेकोद्दिष्टं न कारयेत् ।
 कुर्वन्नरकमायाति विशेषाच्च मृताहनि ॥
 प्रेतः प्रयोजितो वीर नियुक्तः पितृभिः सह ॥
 न वर्त्तते क्षणमपि यथा मात्रा विना सुतः ॥
 बालवत्स यथा मात्रा वियोज्य नरकं प्रजेत् ।
 तथा प्रेतं नियोज्याशु एकोद्दिष्टेन मानवः ॥
 श्राद्धमेकं प्रकुर्वीत एकोद्दिष्टं मृताहनि ।
 ततः परन्तु संनीते पार्वणं स्थान्मृताहनि ॥
 अत ऊर्ध्वं न कुर्वीत एकोद्दिष्टं कदाचन ।
 सपिण्डीकरणादूर्ध्वं वर्षे वर्षे मृताहनि ॥
 कर्त्तव्यं पार्वणं राजन् नैकोद्दिष्टं कदाचन ।
 उदकुम्भश्च दातव्यो मृताहनि सदा तथा ॥

नार्ग्यं श्राद्धं ।

समान्ते पितृभिः प्रेतं योजयेत् पितरं सुतः ।

तदादि पार्वणं श्राद्धं मृताहन्यपि नान्यथा ॥

श्रुतिरपि ।

मासि मास्युताहतौ प्रतिहेमन्त-ग्रीष्म-वर्षासु प्रतिसंवत्सरे च
 देवाश्च पितरश्च सहास्तामिति । विश्वेदेवाः पितृपितामहादयश्च
 श्राद्धभोक्तुं सह तिष्ठन्तीत्यर्थः ।

सुमन्तुः ।

कर्त्तव्यं पार्वणं राजन् नैकोद्दिष्टं कदाचन ।

वह्निं अत्र वाक्यानि मुनिगीतानि वक्ष्यते ॥

अल्पेतराणि राजेन्द्र एकोद्दिष्टं प्रचक्ष्यते ।

तस्माद्वचनसामर्थ्यात् पार्वणं स्यान्मृताहनीति ॥

‘वचनसामर्थ्यात्’ बहुतराणां वचनानां सामर्थ्यादित्यर्थः ।

अयमेवार्थोऽयमिनिनाप्युक्तः ।

विप्रतिषिद्धधर्मसमवाये भूयसां स्यात् सधर्मत्वं तदेवं वचनद्वैधे
सति विषयव्यवस्था कर्त्तव्या ।

आह जाबालः ।

श्रुतिद्वैधन्तु यत्र स्यात्तत्र धर्मावुभौ स्मृतौ ।

स्मृतिद्वैधे तु विषयः कल्पनीयः पृथक् पृथक् ॥

तत्र तावत्पार्वणविधायकानि वाक्यान्धैरसपुत्रविषयाणि वेदि-
तयानि ।

अत एव जमदग्निः ।

आपाद्य सहस्रपिण्डत्वमौरसो विधिवत्सुतः ।

कुर्वीत दर्शवच्चाद्धं मातापित्रोः चयेऽहनि ॥

पुत्राणामौरसः पुत्रः पुत्रमात्रास्तथापरे ।

पितुः पितृगणस्थस्य नित्यङ्कुर्यात् स पार्वणम् ॥

औरसग्रहणं चेन्नजस्याप्युपलक्षणम् ।

अत एव जाबालिः ।

औरस-वेन्नजौ पुत्रौ विधिना पार्वणेन तु ।

प्रात्यब्दमितरे कुर्युः एकोद्दिष्टं सुता दश ॥

सुमन्तुः ।

प्रत्यब्दं पार्वणेनैव विधिना क्षेत्रजौरसौ ।

कुर्वातेऽन्ये सुताः कुर्युरेकोद्दिष्टं सुता दश ॥

पितुः पितृगणस्थस्य कुर्यातां दर्शवत्सुतौ ।

प्रत्यब्दं प्रतिमासञ्च विधिज्ञौ क्षेत्रजौरसौ ॥

‘प्रत्यब्दं’ मृताहनि, ‘प्रतिमासं’ दर्शादाविति । दर्शग्रहणाच्च पुत्रिकापुत्रस्यापि मातुर्मृताहनि पार्वणमेवावगम्यते तस्यौरसेन सह तुल्यत्वात् दर्शानामेवैकोद्दिष्टनियमाच्च ।

आह धर्मः ।

मृताहन्येकमुद्दिश्य सन्नीतानां द्विगोत्रिणः ।

पार्वणं तदतोऽन्यत्र यत्र यत्राधिकारतः ॥

सपिण्डीकरणान्तूर्वं मासि मासि मृताहन्येकमुद्दिश्य आहुं पुत्रिकापुत्रेण कार्यं । सन्नीतानाङ्गतसपिण्डीकरणानान्तु चयाहे ततोऽन्यत्र सङ्क्रान्तिव्यतीपातादावपि पार्वणमेव कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

शाव्यायनः ।

सहपिण्डक्रियायान्तु यः पुत्रोऽधिकतः पितुः ।

स एव दर्शवच्छ्राद्धं विदधीत मृताहनि ॥

एतच्चौरसादिषु बज्रध्वेव पुत्रेषु सत्सु द्रष्टव्यम् । बज्रपुत्रेषु सत्सुपि मुख्यतया औरसादीनामेव सपिण्डीकरणाधिकारात् ।

तदुक्तं गार्हपत्यादिषु ।

मुख्य एव सुतः कुर्यात् सपिण्डीकरणं पितुः ।

औरससु सुतोमुख्यस्तदृते क्षेत्रजस्तथा ॥

औरसादिभिरपि प्रत्यब्दं मृताङ्गि पार्वणं साग्निभिरेव कर्त्तव्यम् ।
यत आह मनुः ।

न पैत्ययज्ञियो होमो लौकिकेऽग्नौ विधीयते ।

न दर्शेन विना आङ्गमाहिताग्नेर्हिजम्ननः ॥

‘दर्शेन’ दर्शोपलक्षितेन विधिना, वर्जितं आङ्गं आहिताग्निना
न कर्त्तव्यं किन्तु दर्शआङ्गविधिर्नैव कर्त्तव्यमित्यर्थः । न तु दर्श-
आङ्गं विनाऽन्यच्छ्राद्धमेव न कर्त्तव्यमिति व्याख्येयं । तस्य चयाह-
आङ्गादेरप्यभावप्रसङ्गात् ।

यमोऽप्याह ।

आङ्गक्रियैकतान्तेषु प्रशस्तान् मनुरप्रवीत् ।

न दर्शेन विना आङ्गमाहिताग्नेर्हिजम्ननः ॥

मनुः ।

दङ्गमयश्च ये विप्रा ये चैकामय एव च ।

तेषां सपिण्डनादूर्द्धमेकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥

अत्रैकोद्दिष्टं नेति सम्बन्धः ।

अत एव कार्ष्णाजिनिः ।

अग्निप्रधानं सर्वेषामनुष्ठानं गृहाश्रमे ।

तद्योगात्कृतसामर्थ्याः सर्वचार्यन्ति पार्वणम् ॥

भविष्यत्पुराणे ।

वर्षे वर्षे तु कुर्याद्वै पार्वणं योऽग्निमान् द्विजः ।

कुर्यादनग्निमान् वीर एकोद्दिष्टं मृताहनि ॥

तस्मात्साग्निभिरौरस-क्षेत्रज-पुत्रिकापुत्रैः प्रत्यब्दं मृताहनि पार्वण-
मेव कर्त्तव्यम् नैकोद्दिष्टमिति ।

यत्तु गार्ग्यवचनम् ।

प्रमीतपितृकः आर्द्धं पर्वकाले यथाविधि ।

मृताहनि यथारूच्या वृद्धावभ्युदिता क्रिया ॥

यथारूच्या पार्वणैकोद्दिष्टयोर्मध्ये विकल्पेनैकस्यानुष्ठानमिति, त-
न्निरग्निकौरस-क्षेत्रज-पुत्तिकापुत्तविषयम् ।

यत आह धर्मः ।

विधिचितयमान्नातं साग्नेर्नास्त्यग्निवर्जिते ।

एकोद्दिष्टविधानेन क्रिया तस्योच्यते न च ॥

असावेतत्त इति यजमानस्य पित्रे, असावेतत्त इति पितामहाय,
असावेतत्त इति प्रपितामहायेत्येतद्विधिचितयं । एतच्च साग्नेरेव,
निरग्नेस्तु एकोद्दिष्टं पार्वणं वेति विकल्पः । तथापि येषां परम्परया
पार्वणमेव क्रियते तैस्तु देव कर्त्तव्यं येषामेकोद्दिष्टमेव क्रियते तैरेको-
द्दिष्टमेवेति ।

येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ।

तेन यायात्सतां मार्गन्तं न गच्छन् दुष्यति ॥

इति मनुवचनात् ।

तेन निरग्निकौरस-क्षेत्रज-पुत्तिकापुत्तैर्मृताहनि पार्वणं विक-
ल्पेन कर्त्तव्यम् । साग्निकैस्तु पार्वणमेव अन्यैस्तु दत्तकादिभिर्दशभिः
पुत्तैरेकोद्दिष्टमेवेति स्थितं ।

उक्तञ्च भविष्यत्पुराणे ।

निरग्नेरौरसस्योक्तमेकोद्दिष्टं मृताहनि ।

प्रत्यब्दं पार्वणं साग्नेरन्येषान्तु न पार्वणम् ॥

अन्येषां दत्तकादीनां दशविधानां ।

पुलस्त्यः ।

प्रत्यब्दमेतदेकस्य कुर्युः आहुं सुता दश ।

अनग्निमानौरसस्य कुर्यात् साग्निसु पार्वणम् ॥

ननु च ।

पर्वकालो मृताश्च यद्येकत्र द्वयम्भवेत् ।

पार्वणं तत्र कर्त्तव्यं नैकोद्दिष्टं कदाचन ॥

अमायां वाक्ष्यो यस्य प्रेतपक्षेऽथवा भवेत् ।

पार्वणं तत्र कर्त्तव्यं नैकोद्दिष्टं कदाचन ॥

इति वचनात् ।

प्रेतपक्षे प्रमीतस्य पितुः कुर्वीत पार्वणम् ।

पितृव्यभ्रातृमानृणामेकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥

इति वचनाच्च प्रेतपक्षामावास्याक्षयाद् एव साग्नीनामौरसपुत्राणां पार्वणविधिरस्तु न सर्वत्रेति उच्यते । निरग्निकानामौरसादीनां चयाणां प्रेतपक्षामावास्याक्षयाद्दे पार्वणमेभिर्वाक्यैर्नियम्यते ।

तथाहि ।

“नैकोद्दिष्टं कदाचनेत्यादिवाक्यशेषेणैकोद्दिष्टं निषिध्य पार्वण-
नियम एभिर्वाक्यैः क्रियते । एकोद्दिष्टप्राप्तिश्च निरग्निकानामेव न
साग्निकानाम् । “न दर्शेन विना आहुमाहिताग्नेर्दिजन्मन इति
वाक्येन तेषां पार्वणस्य नियतत्वात् । अतो निरग्निकानां पक्ष-
प्राप्तं पार्वणं प्रेतपक्षामावास्याक्षयाद्दे नियम्यते । अत्रेदमेव कर्त्तव्यं
नैकोद्दिष्टमिति ।

किञ्च ।

साम्नीनामौरसादीनां त्रयाणाममावास्याप्रेतपञ्चचयाह एव
पार्वणं नान्यत्रेति नियम्यमाने तेषां प्रेतपञ्चामावास्याचयाहादन्यत्र
चयाहे आङ्गाभावप्रसङ्गः । तत्र पार्वणनियमादन्यत्रैकोद्दिष्टप्राप्ति-
रिति चेत् । न । “एकोद्दिष्टं सुता दशेति वाक्येन दत्तकादीनां
दशविधानामेव तस्य नियमितत्वादिति । एतच्च सांवत्सरिकआङ्गं
पार्वणेति कर्त्तव्यताकमपि पितृचयाहे पितृ-पितामह-प्रपितामहानां
त्रयाणामेव कर्त्तव्यं न मातामहानामपि ।

आह सङ्ग्रहकारः ।

याज्ञवल्क्येन कालस्तु अमावास्यादिनोदितः ।

अविशेषेण पित्रस्य तथा मातामहस्य च ॥

युगपच्च स विज्ञेयो वचनाद्वक्ष्यमाणकात् ।

कालाभेदेन तन्त्रं स्याद्देशाभेदेन चैव हि ॥

तस्मात्तन्त्रविधानान्तु यौगपद्यं प्रतीयते ।

अमावास्यादिकालेषु मातामहसहक्रिया^(१) ।

मृताहनि तु तद्भावान्न युज्येत पृथक्क्रिया^(२) ॥

अस्यार्थः ।

“अमावास्याष्टकाष्टद्विरित्यादिना याज्ञवल्क्यवचनेन पितृआङ्गस्य
मातामहआङ्गस्य च सामान्येनामावास्यादिकाल उक्तः । स च

(१) कालैकत्वात्सहक्रियेति ग० ।

(२) सहक्रियेति ख० ।

युगपदनुष्ठीयमानयोः पितृश्राद्ध-मातामहश्राद्धयोरङ्गत्वेनावगन्तव्यः ।
 “मातामहानामप्येवं तत्त्वं वा वैश्वदेविकमिति तस्मिन्नेव प्रकरणे
 वैश्वदेविकतन्त्रत्वाभिधानस्य युगपदनुष्ठीयमान एवोपपद्यमानत्वात् ।
 अत एककाल एवानुष्ठीयमानत्वेनावगतयोः पैतृक-मातामहश्राद्धयोः
 समानतन्त्रता युज्यते । मृताहे तु प्रतिपुरुषमायुःप्रमाणभेदात्
 पितृ-मातामहचयाहभेदेन मातामहश्राद्धस्यापि पितृचयाहे न काल
 इतरन्निबन्धना समानतन्त्रता न युज्यते । नन्वेनेनैव न्यायेन
 पितृ-पितामहचयाहभेदात् पितृचयाहे पितामहादीनां श्राद्धं न
 कर्त्तव्यं स्यात् । मैवं । “कुर्वीत दर्शवच्छ्राद्धमित्यतिदेशवचनात्
 पितामह-प्रपितामहयोरपि पितृचयाहे देवतात्वं । न च वाच्यं “दर्श-
 वदित्यतिदेशवचनादेव “पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा भुव-
 मिति वचनाच्च मातामहादीनामपि देवतात्वमिति ।

आह व्यासः ।

दर्शवत्स्यात्रयोद्देशः सपिण्डीकरणे कृते ।

पारस्करः ।

पितुर्गतस्य देवत्वं औरसस्य त्रिपौरुषम् ।

सर्वत्रानेकगोत्राणामेकस्यैव मृताहनि ॥

‘देवत्वं गतस्य’ सपिण्डीकरणेन पितृत्वं प्राप्तस्य, ‘पितुः’ चया-
 हनि “औरसस्य’ पुत्रस्य, ‘त्रिपौरुषं’ त्रिदेवत्वं, श्राद्धं कर्त्तव्यम् । ‘अने-
 कगोत्राणां’ भिन्नगोत्राणां दौहित्रादीनां, अनपत्यमातामहादिश्राद्ध-
 मेकोदिष्टमेवेत्यर्थः । तेन दर्शवदित्यतिदेशप्राप्ते षड्देवत्ये त्रिपौ-
 रुषमिति पुनरभिधानात् पितृचयाहे मातामहादीनां परिसङ्ख्या

भवति । ननु यत् त्रिपौरुषं तदौरसस्येति त्रिपौरुषोद्देशेनौरसस्य
नियन्त्रितस्य चोद्देशविशेषणत्वेनाविवक्षितत्वान्मातामहादिपरिमह्या ।
मैवं । अथाहनि त्रिदैवत्यश्राद्धप्राप्त्यभावात् । “दर्शवत्यात्रयोद्देश
इति वचनात् सपिण्डीकरणोत्तरकालं मृताहेऽपि सामान्येन त्रिदैव-
त्यप्राप्तिरिति चेत् । एवं तर्ह्यनेनैव मातामहादीनां परिमह्या
भविष्यति । किञ्च । “औरसस्य त्रिपौरुषमित्यत्र त्रिगृहणस्याविवक्षिते
त्वत्राक्यमेवानर्थकं स्यात् । न हि मृताहे पौरुषमपौरुषञ्च श्राद्ध-
मस्ति येन पौरुषमौरसस्य अपौरुषमन्येषामित्येवं व्यवस्थापनार्थं
वाक्यं भवेत् । अनेनैव च न्यायेन न सपत्नीकानामुद्देशः कार्यः । न
च “स्त्रेण भर्त्रा समं श्राद्धं माता भुङ्क्त इत्यादिवचनात् पार्ष्णवत्
सपत्नीकानामुद्देश इति वाच्यं ।

यत आह व्यासः ।

अन्वष्टकाषु वृद्धौ च प्रतिमांस्वसरे तथा ।

अत्र मातुः पृथक्श्राद्धमन्यत्र पतिना सह ॥

यदापि पितृमांस्वसरिकश्राद्धकालो मातृमांस्वसरिकश्राद्धकालश्च
दैवादेक आपन्नस्तदापि पितृमांस्वसरिकश्राद्धे पित्रादीनां सपत्नीकानां
उद्देशो न कर्त्तव्यः, इदन्तु मरणपौर्वापर्यानुसारेण तयोः मांस्वसरिक-
श्राद्धद्वयं तन्त्रेण अपणं कृत्वा निमन्त्रणादि द्विजविसर्जनान्तं पृथगेव
कार्यं । यदा तु शरणपौर्वापर्यमज्ञातं तदा पूर्वं पितुः मांस्वसरिकं
पश्चान्मातुरित्येवं श्राद्धद्वयं कार्यं पितुर्मुख्यत्वात् । एवमेव भ्रात्रादि-
मांस्वसरिकश्राद्धदिनैक्येऽपि ज्येष्ठादिक्रमेणानेकश्राद्धं कर्त्तव्यं । एतच्च
सर्वङ्गालसन्निपातप्रकरणे विस्तरेण प्रतिपादितं ।

अन्वारोहणविषये तु दम्पतीश्चाङ्गप्रकारमाह लौगाक्षिः ।

मृताहनि समासेन पिण्डनिर्वपणं पृथक् ।

नवश्चाङ्गश्च दम्पत्योरन्वारोहण एव तु ॥

‘समासेन’ सञ्ज्ञेपेण, पिण्डनिर्वपणम् ।

यथा द्विपितृकश्चाङ्गे द्वयोः पित्रोरमुकनाम्ने अमुकनाम्ने चेत्यु-
द्दिश्य एक एव पिण्डो दीयते तथेहाप्येकस्मिन् पिण्डे द्वयोर्माता-
पित्रोरमुकायामुकायै चेत्युद्देशं कृत्वा एक एव पिण्डो देयः ।
एतच्च आङ्गमनेकोद्देश्यशालित्वरूपास्तिङ्गात् पार्वणधर्मकं । तेनात्र
वैश्वदेविकं तन्त्रेण कार्यं । ‘पृथक् नवश्चाङ्गश्च दम्पत्योः’ इति ।
नवश्चाङ्गं प्राग्दशाहात् नवश्चाङ्गदिनेषु क्रियमाणं आङ्गं पृथक् पितु-
र्मातुः कार्यम् ।

यत्तु गार्ग्येणोक्तम् ।

एकचित्यां समारूढौ दम्पती निधनङ्गतौ ।

पृथक् आङ्गं तयोः कुर्यादोदनञ्च पृथक् पृथक् ॥

‘ओदनं’ ओदनपिण्डः । तत्तु नवश्चाङ्गविषयं न तु सांत्वरिक-
विषयमपीति न पूर्ववचनविरोधः ।

यत्तु भृगुणोक्तं ।

या समारोहणं कुर्याद्भर्तृक्षित्यां पतिव्रता ।

तां मृताहनि संप्राप्ते पृथक्पिण्डे नियोजयेत् ।

प्रत्यब्धश्च नवश्चाङ्गं युगपत्तु समापयेत् ॥

तदेषां दत्तकादीनसेकोद्दिष्टविधानेन मातापित्रोः सांत्स-
रिकश्चाङ्गं विहितं तद्विषयं नवश्चाङ्गं युगपत्तु समापयेदित्यस्या-

यमर्थः । मातापित्रोर्मृताहैक्ये मात्रा चैकचित्यामन्वारोहणे कृते पितुर्नवश्राद्धं मातुर्नवश्राद्धं चैककालमेकपाकेन प्राधान्यात् पूर्वा-
ङ्गकलापं कृत्वा प्रथमं पित्रे पश्चान्मात्रे च श्राद्धं कृत्वा पाश्चात्याङ्ग-
कलापश्च तन्त्रेण कुर्यादिति । अनेकमातृभिरेकचित्यामन्वारोहणे
कृते पितुरनन्तरं साचान्मातुस्तदनन्तरमुपमातुरित्येवं ज्येष्ठादि-
क्रमेण नवश्राद्धं कुर्यादिति मातुः सांवत्सरिकश्राद्धमिति ।

सांवत्सरिकश्राद्धप्रकारो विष्णुधर्मात्तरे ।

प्रतिसंवत्सरं कार्यमेकोद्दिष्टं नरैः स्त्रियः ।

मृताहनि यथान्यायं नृणां यद्वदिहोदितम् ॥

यदन्तुषाणां समन्तकं श्राद्धं तद्वद्विजातिस्त्रीणां कृतविवा-
हानां समन्तकमेव श्राद्धमिति ।

आह मरीचिः ।

स्त्रीणाममन्तकं श्राद्धं तथा शूद्रासु तस्य च ।

प्राग्द्विजातेर्ब्रतादेशात्ते च कुर्युस्तथैव तत् ॥

अमन्तकमिति वैदिकमन्त्रोच्चारणरहितं । अमन्तकमित्यनेन
नाम-गोत्रोच्चारणमेव कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रापि “स्वगोत्राद्भ्रश्यते
नारीत्यादिना भर्तृगोत्रेण दातव्यमिति प्रतीयते । “पितृगोत्रं समु-
त्सृज्य न कुर्याद्भर्तृगोत्रत इत्यादिना पितृगोत्रेणैवेति । तदेवं विप्रति-
पत्तावासुरादिविवाहपरिणीतायाः पुत्तिकाकरणेन प्रत्तायाश्च पितृ-
गोत्रेणैव, ब्राह्मादिविवाहपरिणीतायास्तु भर्तृगोत्रेणेति व्यवस्था ।
तच्च कृतविवाहस्त्रीश्राद्धविषयं । अपरिणीतानां संस्कारहीनतया
वैदिकमन्त्रानुच्चारणयोग्यत्वात् । “ते च कुर्युस्तथैव तदिति ते

पारश्वकरणादयः । प्राग्भूताश्च द्विजातयः असंस्कृतत्वात् संस्कृता-
नामपि पितृ-पितृव्यादीनाममन्त्रकं श्राद्धमर्हन्तीति ।

अत्रैकोद्दिष्ट-पार्वण्यवस्थामाह कात्यायनः ।

प्रत्यब्दं यो यथा कुर्यात् पुत्रः पित्रे सदा द्विजः ।

तथैव मातुः कर्त्तव्यं पार्वणं वान्यदेव वा ॥

‘अन्यत्’ एकोद्दिष्टं । यत्तु तेनैवोक्तं । “पितृव्यभ्रातृमातृणामेकोद्दिष्टं
सदैव त्विति, तत्पितृव्यादिसमभिव्याहारान्मातृसपत्नीपरं वेदितव्यं ।

अपुत्ताणां सांवत्सरिकश्राद्धमाहपक्ष्मन्तः ।

अपुत्ता ये मृता केचित् स्त्रियोवा पुरुषाश्च ये ।

तेषामपि च देयं स्यादेकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥

मित्र-बन्धु-सपिण्डेभ्यः स्त्री-कुमारीभ्य एव च ।

दद्याद्दे मासिकं श्राद्धं सांवत्सरमतोऽन्यथा ॥

प्रचेताः ।

सपिण्डीकरणादूर्द्ध्वं एकोद्दिष्टं विधीयते ।

अपुत्ताणाञ्च सर्वेषामपत्नीनां तथैव च ॥

‘अपत्नीनां’ अकृतविवाहानां ।

अग्निः ।

भ्रात्रे भगिन्यै पुत्त्राय स्वामिने मातुलाय च ।

पितृव्यगुरवे श्राद्धमेकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥

जातकर्णः ।

पितृव्यभ्रातृमातृणामपुत्ताणां तथैव च ।

मातामहस्यापुत्तस्य श्राद्धादि पितृवङ्गवेदिति ॥

अवश्यकर्त्तव्यतावद्योतनार्थं सन्न्यासिनां तु क्षयाहे सर्वैरपि सुतैः
पार्वणमेव कर्त्तव्यमित्याह प्रचेताः ।

एकोद्दिष्टं यतेर्नास्ति चिदण्डग्रहणादिह ।

सपिण्डीकरणाभावात् पार्वणं तस्य सर्वदा ॥

शातातपः ।

एकोद्दिष्टं जलं पिण्डमाशौचं प्रेतसत्क्रियां ।

न कुर्यात् पार्वणादन्यद्ब्रह्मीभूताय भिक्षवे ॥

अतः सर्वदा यतेः क्षयाहे सर्वपुत्रैः पार्वणमेव कर्त्तव्यम्
नैकोद्दिष्टमिति ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-

पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-

खण्डे श्राद्धकल्पे सांवत्सरिकश्राद्धप्रयोगो

नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ० ॥

अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

आहु त्वापरपक्षिके विधिमसुं विश्वोपकारव्रती
सर्वश्रीकरणेश्वरः सुकृतिनामग्रेसरो भाषते ।
हेमाद्रिः परिपाकनिर्मलरसप्रस्यन्दिवाग्वैभवः
कर्णाभ्यर्णसुरस्यसारघरसासारैर्गिराज्जुम्फनैः ॥

अथ भाद्रपदापरपक्षश्राद्धप्रयोगः ।

तत्र यदि तावत्पाकब्राह्मणशरीरसामर्थ्यादिर्सर्वोपपत्तिर्भवति
तदा सामान्यनग्नि-विधवा-ब्रह्मचारिप्रभृतयः सर्वे प्रतिपत्प्रभृति प्रति-
दिनं चतुर्दशीवर्जममावास्यापर्यन्तं सर्वेषां कुर्युः । चतुर्दशान्तु
शस्त्रहतस्यैव । यदा पुनः पाकाद्यनुपपत्तिस्तदा एकस्मिन्नपि दिने
सर्वेषामवश्यं कुर्युः “शाकेनाप्यपरपक्षं नातिक्रामेदिति वचनात् । भाद्र-
पदापरपक्षस्य मुख्यकालसम्भवे दीपोत्सवपञ्चदश्यां कर्त्तव्यमित्येत-
द्भाद्रपदापरपक्षकालप्रकरणे प्रतिपादितं । एतच्च आहुं नवदैवत्यं
कर्त्तव्यम् ।

आह धर्मः ।

महालये गयाश्राद्धे वृद्धौ चान्वष्टकासु च ।

नवदैवत्यमत्र स्याच्छेषं षाट्पौरुषं विदुः ॥

‘शेषं’ षोडशश्राद्धादिव्यतिरिक्तं आहुं ।

आह कात्यायनः ।

कर्षूषमन्वितं मुक्ता तथाद्यं आद्वषोडशम् ।

प्रत्याब्धिकञ्च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिः ॥

कर्षूषब्देन सपिण्डीकरणमुच्यते । नवदेवत्यता चात्रैवं एकः
पितृवर्गः । द्वितीयो मातृवर्गः । तृतीयोमातामहवर्गः इति । माता-
महवर्गे च स्त्रीणां सहैवोद्देशो न पृथक् ।

तथाच कर्मप्रदीपः ।

न योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादवसानदिनादृते ।

स्वभर्तृपिण्डमात्रेभ्यस्तृप्तिस्तासां प्रकीर्त्तिता ।

छागलेयः ।

अथाह केवलाः कार्या द्यूद्वावादौ प्रकीर्त्तिताः ।

सर्वत्रैव हि मध्यस्था नान्याः कार्यास्तु मातरः ॥

सर्वत्र महालयेऽन्वष्टका-गयाश्राद्धे च मध्य एव निवेशः ।

सत्यव्रतः ।

पितृणां प्रथमं दानं मातृणां तदनन्तरं ।

ततो मातामहानाञ्च पितृव्यस्यास्तु तस्य च ॥

सुभ्रनाः ।

अन्तर्मातामहान् कृत्वा मातृणां यः प्रयच्छति ।

आहुं वा पिण्डदानं वा नरकं स तु गच्छति ॥

जाबालः ।

अन्ते निवेशयेद्यस्तु मातृः श्राद्धेषु मानवः ।

स मूढो नरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

पितृभ्यः प्रथमं दद्यान्मातृभ्यस्तदनन्तरं ।

ततोमातामहेभ्यश्चेत्यन्वष्टके क्रमः स्यतः ॥

चतुर्विंशतिमते ।

क्षयाहं वर्जयित्वा तु स्त्रीणां नास्ति पृथग्विधिः ।

केचिदिच्छन्ति नारीणां पृथक्प्राहुं दिवोत्तमाः ॥

आचार्य-गुरु-शिष्येभ्यः सखि-ज्ञातिभ्य एव च ।

सर्वेभ्यश्च पितृभ्यश्च तत्पत्नीभ्यस्तथैव च ।

पिण्डानेभ्यः सदा दद्यात् पृथग्भाद्रपदे द्विजः ॥

अत्र पार्वणैकोद्दिष्टव्यवस्थामाह जातृकर्णः ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं पित्रोरेव हि पार्वणम् ।

पितृव्य-भ्रातृ-मातृणामेकोद्दिष्टं सदैव हि ॥

अत्र पार्वणैकोद्दिष्टयोः पौर्वापर्यनियममाह मरीचिः ।

यद्येकत्र भवेयातामेकोद्दिष्टञ्च पार्वणम् ।

पार्वणञ्चाभिनिर्वर्त्य एकोद्दिष्टं समापयेत् ॥

अत्र तन्त्रेणैव पाकः कर्त्तव्यः ।

तथाचात्रिः ।

वज्रना वायवा द्वाभ्यां प्राहुं चेत् स्यात्समेऽहनि ।

तन्त्रेण अपणङ्गत्वा पृथक्प्राहुनि कारयेत् ॥

पुलस्त्यः ।

महासूत्रे गयाप्राद्धे गतासूनां चयेऽहनि ।

तन्त्रेण अपणङ्गत्वा प्राहुर्द्वयार्थात् पृथक् पृथक् ॥

एतच्च भाद्रपदकृष्णपक्षप्रतिपत्प्रभृतिषु, चतुर्दशीवर्जममावास्या-

पर्यन्तासु तिथिषु प्रत्यहमशक्तौ तन्मध्य एव यथासम्भवं नवदैवत्यं
पार्वणविधानेन पितृव्यादीनामपुत्राणामन्येषां चैकोद्दिष्टविधानेन
तन्त्रेण पाकङ्गुला पृथक्पृथगपरपक्षश्राद्धं कर्त्तव्यमिति स्थितं ।

इदानीं कृष्णपक्ष एव कासुचित्तिथिषु श्राद्धप्रयोगविशेष
उच्यते । तत्र तावत्पञ्चमीश्राद्धं बौधायनसूत्रे ।

पुत्रार्थं पञ्चमीश्राद्धं करिष्ये तदर्थं पुण्याहं वाचयिष्ये इति सङ्कल्प्य
पुण्याहं वाचयित्वा पुण्याहदेवताग्निः प्रीयतामित्युक्त्वा पुण्याहं वाच-
येत् । एतच्च मार्गशीर्षमासमारभ्य कुर्यात् । विच्छिन्नाग्निसन्धानं कृत्वा
अग्निमुखमारभ्य प्रणीतान्तं कृत्वा दक्षिणेनाग्निं स्वधापात्रं स्थापयेत् ।
आमागन्तु पितरो देवयानात् तिलोऽसि सोमदैवत्यो गोमवो
देवनिर्म्मितः । प्रत्नवद्भिः प्रत्तः स्वध एहि पितृनिमासोकान् प्रीण-
याहि नः स्वधा नमः । मधुवाता ऋतायते इति तिसृभिः सोमस्य
त्विषिरसि निरस्तं न मुच्येः शिरः । शन्नोदेवीरभिष्टय इत्येतैः स्वधां
मिश्रीकृत्य गन्ध-पुष्पाक्षतैः पितृभ्यो नमः । पितामहेभ्यो नमः ।
प्रपितामहेभ्यो नम इत्यर्चयित्वा दर्भैः प्रच्छादयेत् । भोजनस्थाने अप-
हता असुरा रक्षांसि पिशाचा पितृषदः ये जयन्ति पृथिवीमनु
अन्यत्रेता गच्छन्तु यत्रैषां गतं मन इत्यङ्गिरेवोचति उदीरतामवर
उत्परास उन्मथमाः पितरः सोम्यासः असुं य ईयुरवका ऋतज्ञा-
स्तेनोऽवतु पितरोहवेषु पितृनावाहयति आयात पितरः सोम्यः
गभीरैः पथिभिः पूर्वैः प्रजामस्रभ्यं ददते रयिञ्च दीर्घायुष्टुञ्च शतं
शारदश्चेति द्वौ देवौ कृत्वा विश्वेभ्यो देवेभ्यः क्षणः कर्त्तव्य इति कृत्वा
वस्त्रालङ्कार-भोजनन्दत्वा गन्ध पुष्प-धूप-दीपांश्च पित्र्ये त्रयाणां

ब्राह्मणानां पदप्रक्षालनं कृत्वा पितृभ्यः स्वधा नमः पितामहेभ्यः
 स्वधा नमः प्रपितामहेभ्यः स्वधा नमः इति स्वधान्दत्त्वा वस्त्र-भोज-
 न-गन्ध-पुष्प-धूपादिभिः अर्चयित्वा पितृननुज्ञाप्याग्नौ करिष्यामीति
 सङ्कल्प्य आज्यसंस्कारं कृत्वा रुक्संमार्जनं विधाय परिधीन् स्थाप-
 यित्वा दधानभ्यर्ज्येष्टं निधाय परिषेचनं कृत्वा घारावाधारयति,
 युक्तोऽवहवतस्त आशाः आनोभद्राः विरूपाक्षमाविरूपाक्षमहं या
 तिरस्थी संराधन्यै प्रसाधन्यै व्याहृतयस्येति ऊत्वा प्राचीनावीतीयाः
 प्राचीरन्तर्दधे ऋतुभिर्यन्मे माता यद्वः क्रव्यादिति पञ्च त्वाहुतीर्ज्ज्वा
 चरन्विधा कृत्वा सोमाय पितृमते शुष्मिणे जुहुमोहविर्वाजिनीद-
 ऋषस्व नः स्वाहा इव्यं देवेभ्यः पितृभ्यः स्वधा नमः स्वाहेति एकेन
 भागेन जुहोति, द्वितीये भागेऽवदाय अङ्गिरस्वन्तमूतये षमं पितृ-
 मन्तमाहुः वैवस्वतेदमद्दिनः स्वाहा इव्यं देवेभ्यः स्वधा नमः स्वाहेति
 तृतीये भागेऽवदाय अग्नये कव्यवाहनपितृन्यन्ति ऋतावृधः प्रदे-
 वेभ्यो वह इव्यं पितृभ्यश्च स्वाहा इव्यं देवेभ्यः पितृभ्यः स्वधा नमः
 स्वाहेति त्रयं ऊत्वा एतैरेव मन्त्रैस्त्रिभिरूपाहुतित्रयं कुर्यात् ।
 पितृभोजनार्थं पक्वेऽन्ने तिलान् मिश्रयित्वा तर्पणमन्त्रैर्विशत्याहुतीः
 कृत्वा अग्नये कव्यवाहनाय स्विष्टकृते स्वधा नमः स्वाहेत्यग्नौ
 दक्षिणपूर्वभागे होमकृत्वा शेषमन्नञ्चरुशेषञ्च पितृत्वेन कृप्तान् ब्राह्म-
 णान् भोजयेत् । भोजनारम्भे अन्नं स्पृष्ट्वा जपेत् पृथिवीसमन्तस्य
 तेऽग्निरुपस्पृष्टा ऋचस्ते महिमा गुप्तस्याप्रमादाय पृथिवी ते पात्रं
 पितामहानामन्तरिक्षं समन्तस्य ते पुरुष ओता यजूंषि महिमा
 दत्तस्याप्रमादाय पृथिवी ते पात्रं पितामहपात्रं स्पृष्ट्वा द्यौः सम-

न्तस्य ते आदित्योऽनुख्याता सामानि ते महिमा दत्तस्याप्रमादाय
 पृथिवी ते पात्रं ॐ भूर्भुवः स्व इति अन्नमङ्गुष्ठेन स्पर्शयित्वा पितृभ्यः
 स्वधा नमः पितामहेभ्यः स्वधा नमः प्रपितामहेभ्यः स्वधा नम इति
 दद्यादमृतोपस्तरणमसि प्राणाय स्वाहापानाय स्वाहा व्यानाय स्वा-
 हादानाय स्वाहा समानाय स्वाहेति पञ्चाङ्गतीर्थजमानो जपति
 ब्रह्मणि चात्मा मृतत्वाय सर्वैः कामैस्तर्पयतेत्युक्ता अमृतापिधानमसि
 भोजनान्ते उदकमन्नञ्च गृहीत्वा भूमौ विकिरेत् । ये अग्निदग्धा
 ये जीवा ये त्वदग्धाः कुले मम । भूमौ दत्तेन तृणान्तां तृप्ता यान्तु
 पराङ्गतिं इति तिलोदकं गृहीत्वा तृणध्वमिति तृप्तेभ्यः स्वधां
 दत्त्वा भुक्तिदक्षिणामपि ब्राह्मणान् प्रदक्षिणीकृत्य विसर्जयेत् । दक्षिणे-
 नाग्निं चतुर्विंशतिपिण्डान् पितृभ्यः स्वधा नम इत्यारभ्य सर्वाभ्यः
 स्वधा नम इति दद्यात् । चरुशेषेण तिस्र आङ्गतीः कुर्याद्यन्मे
 माता यन्मे पितामही यन्मे प्रपितामहीतिजपादि प्रतिपद्यते,
 परिषेचनान्तं कृत्वा संवत्सरादर्वाक् पुत्रं लभते सत्यमित्याह भगवान्
 बौधायनः ।

अथाष्टकाहोमः ।

बौधायनसूत्रे ।

अथाष्टकाहोमस्तैषे मास्यपरचस्याष्टम्यां क्रियेत एवं माघ-फाल्गुने
 यदि वा विहते यदि वा समस्त उपरिष्टान्मासे पौर्णमास्यामपर-
 पक्षसप्तम्यामष्टम्यां नवम्यां इति क्रियते यदि वाष्टम्यामेव श्वः करिष्या-
 मीति ब्राह्मणान्निमन्त्रयेत् योनि-गोत्र-श्रुत-वृत्तसम्पन्नानसम्बद्धानि-
 त्येके कामं सम्बद्धानपि श्रुत-वृत्तसम्पन्नान् श्रुतवृत्तयोनिभिः स्वधा

निधीयत इत्युपदिशन्ति तान् श्मश्रुकर्माभ्यञ्जन-स्नानादिभिर्यथोपपादं
 सम्पूज्य स्वयमाहुत्य शुचौ समे देशे देवयजनोक्तेस्वनप्रभृत्याप्रणीताभ्यः
 कृत्वा वर्चिरादाय मामुपाकरोति पितृभ्यः स्वाहा पितामहेभ्यः
 स्वाहा प्रपितामहेभ्यो जुष्टामुपाकरोमीति तृष्णीमित्येकेऽयैनामङ्घ्रिः
 प्रोचति पितृभ्यः स्वाहा पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यः जुष्टां प्रोचामीति
 तृष्णीमित्येके मामत्रैव प्रतीचीन्नग्निरसं दक्षिणपदं संज्ञपयन्ति तस्यैव
 संज्ञप्राङ्गिरभिषेकं प्राणानायाययति तृष्णीं वषासुत्खिद्य हृदयमुद-
 हेति प्रज्ञानानि चावदानानि तान्येतेष्वेव शूले पूषन्निचिष्यैतस्मिन्नेवाग्नौ
 अपयति प्रथमं मासं चोदनञ्चापूपान् अपयति अन्यांश्च विशेषान् सर्वं
 सिद्धं समानीय युष्मान् ब्राह्मणान् सुप्रचालितपादान् अप आच-
 मय्य सदर्भापकृप्रेष्यासनेषु प्राङ्मुखानुपवेशयन्त्युदङ्मुखान् वा यदि
 प्राङ्मुखान् दक्षिणापवर्गान् यद्युदङ्मुखाः प्रागपवर्गाः प्राप्नोतु भवा-
 निति प्राप्तवानिति इतरे प्रत्याहुः अथैतान्यवमिश्रा आयः प्रति-
 ग्राहयत्यमुष्मै स्वधा नमोऽमुष्मै स्वधा नम इति त्रिभिस्तिलोदकमेके
 समामनन्ति पुरोऽन्नं द्विस्तिलोदकं दद्यात् शुक्लवत्सु चतुर्थीयमथैतान्वस-
 गन्ध-धूप-दीप-माल्यैर्यथोपपादं सम्पूज्य पृच्छत्युभ्रियतामग्नौ च क्रिय-
 तामिति काममुभ्रियतां काममग्नौ क्रियतामितीतरे प्रत्याहुः ।
 अपिचाग्नौ करिष्यामीति कुरुष्वेति प्रत्याहुः । अथाभ्यनुज्ञातः परि-
 धानप्रभृत्यग्निमुखान् कृत्वा श्रुतायां वषायां पञ्च सुवाहुतौर्जुहोतीति
 वा पुरस्ताद्वाख्यातं चेधा वषां विच्छिद्यौदुस्वर्या दद्यात् जुहोतीति
 तत्पुरस्ताद्वाख्यातमथाष्टकाहोमान् जुहोतीयमेव सा या प्रथमा
 विधौच्छदित्यष्टौ पञ्चदशीये पुष्टये पूर्वतरामपश्यन्नित्येकां संवत्सरस्य

प्रतिमामित्येकांज्ञाः सप्तदशापूपमष्टधा विच्छिद्य त्रीण्यवदानानि
 वपायाः कल्पेन ऊत्ताथेतराणि ब्राह्मणेभ्योऽचतान्यवदानानीडासु प्रच्छि-
 द्द्यौदनं मांसं पूषमित्याज्येन समदायुत्यौदुम्बर्या दद्यापिधानं जुहोति
 पितृभ्यः स्वधा नमः स्वाहा पितामहेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा प्रपिता-
 महेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा मातृभ्यः स्वधा नमः स्वाहा पिता-
 महीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा प्रपितामहीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा माता-
 महेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा मातुः पितामहेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा
 मातुः प्रपितामहेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा मातामहीभ्यः स्वधा नमः
 स्वाहा मातुः पितामहीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा मातुः प्रपितामहीभ्यः
 स्वधा नमः स्वाहा आचार्येभ्यः स्वधा नमः स्वाहा आचार्यपत्नीभ्यः स्वधा
 नमः स्वाहा गुरुभ्यः स्वधा नमः स्वाहा गुरुपत्नीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा
 सखिभ्यः स्वधा नमः स्वाहा सखिपत्नीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा ज्ञातिभ्यः
 स्वधा नमः स्वाहा ज्ञातिपत्नीभ्यः स्वधा नमः स्वाहेति अमात्येभ्यः स्वधा
 नमः स्वाहा अमात्यपत्नीभ्यः स्वधा नमः स्वाहा सर्वेभ्यः स्वधा नमः स्वाहा
 सर्वाभ्यः स्वधा नमः स्वाहा अग्नये कव्यवाहनाय खिष्टकृते स्वधा नमः
 स्वाहेति दक्षिणाद्धै पूर्वैर्द्धै मांसोदनं पात्रेषु उद्धृत्य विशेषानुपश्रियाङ्ग-
 तशेषेण संसृज्य दर्भेषु सादयित्वा दर्भैः प्रच्छाद्याभिमृशति पृथिवी ते
 पात्रं द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्य मुखे जुहोमि ब्राह्मणानाञ्चाभिधावतां
 प्राणपानयोर्युहोम्यक्षितमसि पितॄणां पितामहानां प्रपितामहानां
 जुष्टा अमुत्रामुग्निं लोक दत्यथैतानि ब्राह्मणेभ्यः उपनिक्षिप्य ब्राह्म-
 णस्याङ्गुष्ठेनानखेन उद्दिशत्यमुष्मै स्वधा नमोऽमुष्मै स्वधा नमः दति
 भुञ्जानान् समीक्ष्यते प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमीति पञ्चब्राह्मणीर्जपित्वा

आत्मा मृतत्वायेत्यात्मानम् वात ऊर्द्धं निरीक्ष्यते ह्रीका हि पितर
 इति विज्ञायते सर्वैः कामैस्तर्पयन् स्वधायुकानि ब्राह्मणानि आवयेत् ।
 रचोन्नानि नैर्ऋतानि च तप्तानप आचम्याशयेष्वन्नशेषान् सम्प्रकि-
 रति, येऽग्निदग्धा जाता जीवा ये च दग्धाः कुले मम भूमौ दत्तेन
 तृप्यन्तु तप्ता यान्तु पराङ्गतिमिति सङ्कालनान्यपकीर्य दक्षिणा-
 भिधास्यति सुवर्ण-हिरण्य-मणि-वस्त्र-लोह-भूमि-भाण्डैर्वाश्वजावि-
 हस्तिभिश्च यथोपपादमचयं वाचयित्वा उपसङ्गृह्य स्वधां वाचयित्वा-
 ष्काद्य प्रसाद्य प्रदक्षिणीकृत्य शेषमनुज्ञाय तेनैव पथेन गत्वान्नशेषं
 निवेदयेत् यथा श्रूयस्तथा कुर्यात्तैस्त्वभ्यनुज्ञातो दक्षिणेनाग्निं दक्षि-
 णायान् दर्भान् संस्तीर्य तेष्वन्नशेषैः पिण्डान् ददाति पितृभ्यः स्वधा
 नमः पितामहेभ्यः स्वधा नमः सर्वाभ्यः स्वधा नम इत्यथैतान् सङ्काल-
 नेन चिः परिषिञ्चति, उजं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्तुतं
 स्वधास्य तर्पयत मे पितृन् तृप्यत तृप्यत तृप्यतेति जपप्रभृतिषिद्धमा-
 धेनुवरप्रदानादाचमनेऽग्निमुखे चाभिआवणे चोपसङ्गृहणे पश्चाद्धोमे
 च यज्ञोपवीतमेव शोभूते मांसशेषेणैवमेव यदि अहमथ यदि गां न
 लभते मेषमजं वा लभते आरण्येन च मांसेन यथोपपन्नसङ्ग-मृग-
 महिष-वराह-वृष-शश-रोहित-शार्ङ्ग-तित्तिरि-कपोतकपिञ्जल-वाघ्रौ-
 णसादिना तिल-मधुसंसृष्टं मत्स्यव्रातपल्लैः क्षीरोदनेन वा स्रपो-
 दनेन वा यद्भवत्यामैर्मूल-फलैः प्रदानमात्रं हिरण्येन वा दानमपि
 गोयासमाहरेदपि वानूचानेभ्य उदकुम्भानाहरेदपि वा आहुमन्त्रानध-
 यीतापि वारण्येग्निना कचमुपोषेदेषाष्टकेति न त्वेवानष्टकः स्यात् ।
 एवमेव मासि मासि आहुमपरपक्षआहुस्यान्यतमेऽहनि क्रियते ।

अथान्वष्टकाश्राद्धं विष्णुधर्मोत्तरे ।

अन्वष्टकासु च स्त्रीणां श्राद्धं कार्यं तथैव च ।

अष्टकाविधिना कृत्वा क्रमेणैतासु पञ्चकं ॥

मात्रे राजन् पितामहौ विश्वेदेवपुरःसरं ।

पिण्डनिर्वपणं कार्यं तस्यान्तु पितृवन्नृप ।

भुक्तवत्सु च विप्रेषु तत्र कर्म निबोध मे ॥

प्रादेशमात्रा राजेन्द्र चतुरङ्गुलमायता ।

तावदेव समुत्सेधा षट्कर्षूस्तत्र कारयेत् ॥

छन्दोगानां कर्षूत्रयं कर्त्तव्यं ।

आह गोभिलः ।

तिस्रः कर्षूश्चानयेत् प्रादेशमात्राश्चतुरङ्गुलखाता इति अन्येषान्तु

यथास्वगृह्यं व्यवस्था ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

प्रत्येकं कर्षूमूलेषु परिस्तीर्य कृताशनं ।

अग्नीषोम-यमानाञ्च यागं कृत्वा यथा पुरा ॥

कर्षूत्रयस्य मूले तु पुरुषाणान्तु कारयेत् ।

पिण्डनिर्वपणं प्राग्वदेकैकस्मिन् यथाविधि ॥

कर्षूभिस्त्रितयन्तश्च क्षीरात्ताभ्यः प्रपूरयेत् ॥

कर्षूत्रितयमूले च स्त्रीणां निर्वपणं भवेत् ।

दध्ना मांसेन पयसा कर्षूणाञ्चैव पूरणं ॥

अन्नोदकविमिश्रेण कार्यं मनुजपुङ्गव ।

भवतीभ्यो भवत्वेतदक्षय्यं परिकीर्तितं ॥

विष्णुः ।

अष्टकासु दैवपूर्वं शाक-मांसापूपैः श्राद्धं कृत्वान्वष्टाकासु च वक्रौ
कृत्वा देवपूर्वमेवापि च मात्रे पितामह्यै च पूर्ववद्ब्राह्मणान् भोज-
यित्वा दक्षिणाभिश्चाभ्यर्चानुव्रज्य विसर्ज्य ततः षट्कर्षूः कुर्यात् ।
तन्मूले च प्रागग्न्युपसन्धानं कृत्वा कृत्वा च पिण्डत्रयनिर्वपणं प्रकृत्यै-
कस्मिन् कर्षूमूले कुर्यात् । कर्षूत्रयेषु कर्षूणां मूलत्रये स्त्रीणां पुरु-
षकर्षूत्रयं सान्नेनोदकेनापूरयेत् । स्त्रीकर्षूत्रयं सान्नेन पयसा दध्ना
मांसेन पयसा प्रत्येकं कर्षूत्रयं पूरयित्वा जपेदेतद्भवतीभ्योऽस्तु
चाक्षयं ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

आमश्राद्धेषु काम्येषु कृत्वा प्रथमपञ्चकं ।

मध्यमं पञ्चकं कृत्वा शुक्रश्राद्धेषु संयतः ॥

अमावास्यासु सर्वासु कृत्वा चोत्तमपञ्चकं ।

कृत्वा च पञ्चकान्येतान्यष्टकात्रितयं क्रमात् ।

अन्वष्टकासु च तथा भोजयेत् प्रयतो द्विजान् ॥

त्रयोदशीश्राद्धे तु पित्रादित्रयस्य मातामहादित्रयस्य चेत्येवं
षष्ठां पार्वणविधानेन कर्त्तव्यमिति तत्सर्वमपरपक्षश्राद्धकालप्रकरण-
प्रतिपादितं ।

अथ चतुर्दशीश्राद्धप्रयोगः ।

प्रचेताः ।

समत्वमागतस्यापि पितुः शस्त्रहतस्य वै ।

एकोद्दिष्टं सुतैः कार्यं चतुर्दश्यां महालय इति ॥

अयमभिसन्धिः, 'समत्वमागतस्य' सपिण्डीकृतस्य, 'महालये' भाद्रपदापरपक्षचतुर्दश्यां, शस्त्रहतस्यैव नान्यस्येति नियम्यते । न पुनः शस्त्रहतस्य चतुर्दश्यामेवेति अतश्च चयाह्लादौ शस्त्रहतस्यापि यथा-प्राप्तमेव आर्द्धं कर्त्तव्यं । यदा चतुर्दश्यां शस्त्रहतः पिता जननी वा तदा चयाह्निमित्तं पार्वणं विनिवर्त्यापरपक्षनिमित्तं शस्त्रहतस्यैको-द्विष्टमपि कर्त्तव्यमेवेति ।

अत्रापरपक्षआर्द्धानुकल्प उक्तो ब्रह्मपुराणे ।

पयोमूल-फलैः शाकैः कृष्णपत्रे च सर्वदा ।

सर्वाधीनः प्रवासी वा निर्द्धनो वापि मानवः ।

मनसा भावशुद्धेन आर्द्धं दद्यात्तिलोदकं ॥

इति भाद्रपदापरपक्षआर्द्धप्रयोगः ।

अथ दौहित्रप्रतिपञ्चाङ्गप्रयोगः ।

तत्रापरपक्षामावास्थोत्तरप्रतिपद्येव कर्त्तव्यं । ननु "दर्शआर्द्धं गयाआर्द्धं आर्द्धञ्चापरपक्षिकं । न जीवपितृकः कुर्यात्तिलैस्तर्पणमेव च" इति जीवत्पितृकस्यापरपक्षआर्द्धनिषेधात् कथमिति चेत्, शिष्टसमाचारादिति चेत् इति ब्रूमः । यद्यपरपक्षनिमित्तं दौहित्रस्य आर्द्धं निषिद्धं तर्हि प्रतिपद्यपि क्रियमाणं तन्निषिद्धमिति । उच्यते ।

कन्यागते सवितरि पितरोयान्ति वै सुतान् ।

शून्या प्रेतपुरौ सर्वा यावद्वृश्चिकदर्शनमिति ॥

अत्र कन्यागतस्यापि आर्द्धनिमित्तत्वात् दौहित्रैस्तन्निमित्तमेव

२३ च० ।] आद्धकल्पे सांवत्सरिकआद्धप्रयोगप्रकरणम् । १७०१

आद्धं कर्त्तव्यं नापरपक्षनिमित्तमिति । एतच्च श्रिष्टाचारानुसारात्
पार्वणविधानेन कर्त्तव्यमिति मधुशर्ममिश्राः ।

इति दौहिचप्रतिपञ्चाद्धप्रयोगः ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
खण्डे आद्धकल्पे अपरपक्षआद्धप्रयोगः ।

अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

अथ सत्र्यासाङ्गश्राद्धप्रयोगः ।

तत्र सत्र्यासमधिकृत्य बौधायनसूत्रे ।

आदावग्निमान् पार्वणविधिनाष्टौ श्राद्धानि कुर्यात् । अग्निस-
मानेकोद्दिष्टविधिना दैवमात्रार्चक-दिव्यपित्र्य-मातृक-मानुषभौति-
कान्यष्टौ श्राद्धान्यात्मनश्चान्ते कुर्यात् ।

तथा ।

अथ सत्र्यासविधिं व्याख्यास्यामः । तत्र सत्र्यासमङ्गलपूर्वमष्टम्या
आरभ्य श्राद्धादिकं कुर्यात् । पौर्णमास्याममावास्यायां वा देवश्राद्धं
ऋषिश्राद्धं दिव्यश्राद्धं मानुषश्राद्धं भूतश्राद्धं पितृश्राद्धं मातृश्राद्धं
आत्मनः श्राद्धञ्चेति । देवश्राद्धे देवतात्रयं ब्रह्म-विष्णु-महेश्वराः । ऋषि-
श्राद्धे देवतात्रयं देवर्षि-ब्रह्मर्षि-क्षत्रर्षयः । दिव्यश्राद्धे देवतात्रयं
वसु-रुद्रादित्याः । मनुष्यश्राद्धे देवतात्रयं सनक-सनन्दन-सनातनाः ।
भूतश्राद्धे देवतात्रयं पृथिव्यादीनि भूतानि चक्षुरादीनि करणानि
चतुर्विधो भूतग्रामः । पितृश्राद्धे देवतात्रयं पितृ-पितामह-प्रपिता-
महाः मातामह-मातुः पितामह-मातुः प्रपितामहाश्च । मातृश्राद्धे
देवतात्रयं मातृ-पितामही-प्रपितामह्यः । आत्मनः श्राद्धे देवतात्रयं
आत्म-पितृ-पितामहः ।

अथातः शौनकप्रोक्तं सत्र्यासविधिं व्याख्यास्यामः । पूर्वद्युर्नान्दीमुखं
श्राद्धं कुर्यात् । देवर्षि-दिव्य-मनुष्य-भूत-पितृ-मात्रात्मनश्च पृथक्-
पिण्डदानैर्युग्मैर्ब्राह्मणैः पिण्डोदकं कुर्यात् । देवश्राद्धे देवतात्रयं

ब्रह्मविष्णुमाहेशानाः पिण्डत्रयं दद्यात् । ऋषिआद्धे देवतात्रयं देवर्षि-
 चतुर्षि-मनुष्यर्षयः पिण्डत्रयं दद्यात् । दिव्यआद्धे देवतात्रयं वसु-रुद्रा-
 दित्याः पिण्डत्रयं दद्यात् । मनुष्यआद्धे देवतात्रयं सनक-सनन्दन-
 सनातनाः पिण्डत्रयं दद्यात् । भूतआद्धे पृथिव्यादीनि भूतानि
 पिण्डत्रयन्दद्यात् । मातृआद्धे देवतात्रयं मातृ-पितामही-प्रपितामहः
 पिण्डत्रयं दद्यात् । आत्मआद्धे देवतात्रयं आत्म-पितृ-पितामहाः
 पिण्डत्रयं दद्यात् । नाम-गोत्रसम्बन्धात् पिण्डोदकं दद्यात् । अनन्तरं
 पुण्याहं वाचयेत् ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
 पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
 खण्डे आद्धकल्पे सत्यासाङ्गआद्धप्रयोगप्रकरणम्
 समाप्तम् ।

पञ्चविंशोऽध्यायः ।

अथ जीवच्छाद्वाप्रयोगः ।

आदित्यपुराणे ।

देश-काल-धन-आद्यावसायसमुच्छ्रये ।

जीवते वाथ जीवाय दद्याच्छाद्वां स्वयं नरः ॥

वाशब्दाच्छाद्वाकर्त्तन्तराभावे स्वयमेव स्वस्य आद्वां कर्त्तव्यमिति ।

तथा ।

कृतोपवासः सुखातस्तयोदक्षां समाहितः ।

कर्त्तारमथ भोक्तारं विष्णुं सर्वेश्वरं यजेत् ॥

जले स्थलेऽम्बरे भूतौ कलशे पुष्करे रवौ ।

चन्द्रार्क-गुरु-गो-विप्र-माता-पितृषु सर्वगम् ॥

सदक्षिणास्तु सतिलास्तिस्वस्तु जलधे नवः ।

निवेदयेत् पितृभ्यश्च तदग्रेषु समाहितः ॥

एवं सम्पूज्य पितुरुद्देशेन तिस्रो जलधेनू र्दद्यात् ।

तत्र मन्त्रानाह ।

सोमाय त्वा पितृमते स्वधानम इति स्मरन् ।

अग्नये कथवाहनाय स्वधा नम इति स्मरन् ॥

दक्षिणे तु निदध्याच तृतीयां दक्षिणामुखां ।

यमायाङ्गिरसे चाथ स्वधा नम इति स्मरन् ॥

तयोर्मध्ये तु निक्षिप्य विप्रान् पञ्चोपवेशयेत् ।

प्रथमासुत्तरतः द्वितीयां दक्षिणतः तृतीयां मध्ये निक्षिपे-
दित्यर्थः ।

आवाहनादिना पूर्वं विश्वान् देवान् प्रपूज्य च ।

अहं वसुभ्यस्त्वा विप्र रुद्रेभ्यस्त्वामहन्ततः ।

सूर्येभ्यस्त्वामहं विप्र भोजयामीति तान् वदेत् ॥

आवाहनादिकं सर्वं कुर्याच्च पितृकर्मवत् ।

सौम्यधेनुस्ततोदेया वासवाय द्विजाय तु ॥

आग्नेयी चाय रौद्राय याम्या सूर्यद्विजाय तु ।

विश्वेभ्यश्चाय देवेभ्यस्तैलपात्रं निवेदयेत् ॥

‘वासवाय’ वसुदेशेनेपवेष्टिताय ।

एवमुत्तरत्रापि ।

स्वस्त्युदकमक्षयं जलन्दत्त्वा च तान् द्विजान् ।

विमर्जयेत् स्मरन् विष्णुं देवमष्टाक्षरं विभुम् ।

ततः कामकुलेशानं निशि नारायणं स्मरेत् ॥

एवं कृष्णत्रयोदश्यामेतत्सर्वं विधाय द्वितीयेऽहनि यत्कर्त्तव्यं
तदाह ।

चतुर्दश्यां ततो गच्छेद्यथाप्राप्तां सरिद्वराम् ।

पूर्वेण विप्रः सौम्येन राजा वैश्योऽपरेण च ।

दक्षिणेन तथा शूद्रो मार्गेण विकिरन् यवान् ॥

‘सौम्येन’ उत्तरेण, यवान् ‘विकिरन्’ प्रक्षिपन्, गच्छेदित्यर्थः ।

वस्त्राणि लोहखण्डांश्च जीवन्त इति संस्मरेत् ।

तत्र गत्वा यत्कर्त्तव्यं तदाह ।

दक्षिणाभिमुखो वज्रं ज्वालयेन्तत्र च स्वयम् ।

पञ्चाशता कुशैर्बाह्णीं कृत्वा प्रतिकृतिन्दहेत् ॥

स्वयमित्यन्यनिवृत्यर्थः । 'प्रतिकृतिः' इत्-पादाद्यवयवा आकृतिः ।

कृत्वा शशानिकं होत्रं पूर्णाञ्जत्या तमेव हि ।

अयमर्थः ।

उत्सन्नाग्निश्चेत् पृष्ठोदिवीतिपक्षेणाग्निमाधाय खगृह्योक्तविधिना
पूर्णाञ्जतिं विधायाग्निप्रदानमन्त्रेणाज्यं ऊत्वा प्रतिकृतिन्दहेत् ।

अकृताग्निपरिग्रहश्चेदेतत्कुर्यादित्याह ।

निरग्निरयवा भूमिं यमं रुद्रञ्च संस्मरन् ।

ऊत्वा प्राधानिके स्थाने पञ्चाद्वाहापयेच्च ताम् ॥

पृष्ठोदिविपक्षमाह कात्यायनः ।

अन्वग्निरिति मन्त्रेण ग्रामाग्निन्तु समाहरेत् ।

पृष्ठोदिवीति चादध्यात् सावित्र्या ज्वालयेदथ ॥

तत्सवितुर्वरेणन्तु विश्वानीति स्तुतोऽपरः ।

'ग्रामाग्निः' लौकिकाग्निः । स च ओचिद्यागारादानेयः । 'आद-
ध्यात्' प्रणयेत् ।

अपयेच्चापरे वज्रौ मुद्गमिश्रञ्चरुन्ततः ।

तिल-तण्डुलमिश्रन्तु द्वितीयं सपवित्रकम् ॥

अपरग्रहणं यत्र प्रतिकृतिदाहः कृतस्ततोऽन्यस्मिन्नित्यर्थः ।
तस्माच्चरुअपणार्थं पूर्वेण प्रकारेणाग्निमुत्पादयेत् । 'सपवित्रकमिति
सपवित्रकरस्तण्डुलावपनं श्रुताभिचारणञ्च ।

अपणानन्तरं कर्त्तव्यमाह ।

मधु-क्षीर-घृताम्भोभिः पूरयेत् कर्षुकात्रयम् ।
 तदुपान्ते तु स-मुद्रपात्राणि त्रीणि पूरयेत् ॥
 ॐ पृथिव्यै नमस्तुभ्यमिति चैकं निवेदयेत् ।
 ॐ यमाय नमश्चेति द्वितीयं तदनन्तरं ॥
 ॐ नमश्चाय रुद्राय श्मशानपतये तथा ।
 ततो दीपं समिद्धाग्निं भूमौ प्रकृतिदाहकं ॥
 क्रव्यादमग्निं तप्तायै भूम्यै नम इति स्मरन् ।
 क्षीराक्तं जलकुम्भन्तु विकिरेत्तत्प्रशान्तये ॥
 नाभिमात्रं ततस्तोयं प्रविश्य यमदिङ्मुखः ।
 सप्तभ्यो यमसंज्ञेभ्यो दद्यात्सप्त जलाञ्जलीन् ॥
 यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।
 वैवस्वताय कालाय सर्वप्राणहराय च ॥
 स्वधाकार-नमस्कार-प्रणवैः सह सप्तधा ।
 ॐ नमश्चाय रुद्राय श्मशानपतये स्मरन् ॥
 लाजोदकाभ्यां पूर्णन्तु कुम्भञ्च विकिरेद्भुवि ।
 याम्योन्मुखेषु दर्भेषु प्रदद्याच्चावनेजंनम् ॥
 स्वधायै च स्वधारूपिरुद्रो नम इति स्मरन् ।
 अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमस्तु तिलोदकम् ॥
 सूक्ष्मदेहैष ते पिण्डस्त्वर्थ-पुष्प-सुगन्धिमान् ।
 धूपोदीपो बलिर्वाय स्वर्गेषा तुभ्यमक्षया ॥
 दशपिण्डांस्ततोदत्त्वा विष्णोः सौम्यमुखान् स्मरेत् ।
 निरुग्मणस्तु तत्तोयं नाभिमात्रं प्रविश्य च ॥

प्रक्षिपेत् पूर्णकुम्भन्तु जलमध्ये पृथक् पृथक् ।
 प्रदधात्पञ्चपञ्चाग्रत् कुम्भांश्चाथ जलाञ्जलीन् ॥
 द्वारोपान्ते गृहे वाथ क्षीरन्तोयश्च निक्षिपेत् ।
 जीवात्र स्नाहि दुग्धञ्च पिवेदक्षायनुस्मरन् ॥
 याम्योन्मुखेषु दर्भेषु खपेत्पञ्चादुदङ्मुखः ।
 अमावास्यायां कुर्याच्च जीवच्छ्राद्धमतःपरम् ॥
 घृतान्न-मांस-दधिभिः^(१) पूरयेत् कर्षुकात्रयम् ।
 कुर्याच्च मासिकं मासि सपिण्डीकरणं ततः ॥
 अशौचान्ते ततः सर्वमात्मनो वा परस्य वा ।
 कुर्यादस्थिरतां ज्ञात्वा भक्त्यारोग्यधनायुषाम् ॥

अथ बौधायनोक्तजीवच्छ्राद्धप्रयोगः ।

जीवच्छ्राद्धविधिं व्याख्यास्यामोयस्वात्मनः श्रेयः समिच्छति
 अपरपक्षे त्रयोदशीमुपेत्य तस्मिन्नहनि सम्भारानुपकल्पयेत् ।
 श्रौद्धदेहिके मृतानां वस्त्रघट्कं सौवर्णसूचितं अङ्गुशं नवपालाशं
 स्कन्धरजं पलाशवृन्दं कृष्णाजिनमौदुम्बरीमिध्मासन्दीङ्गलशादीत्यपि
 तस्मिन्नेवाहनि शोभूते स्नात्वा मध्याह्ने जले स्थित्वा उपर्यवेत्याय
 पुण्याहं स्वस्त्ययनमिति वाचयित्वा वस्त्राङ्गुलीयक-दक्षिणां दद्यात्तैरेव
 पायसं दक्षिणामुखोऽश्रीयादथ खगट्कोक्तविधिनाग्निमुपसमाधाय स
 परिस्तीर्थाधारावाज्यभागाविष्टा सुचा तिस्र आज्याहुतीरग्निमुखान्
 हुत्वा पक्वान्नेन जुहोति, चत्वारि षट्केति, पुरोऽनुवाक्यामनूच्य
 तत्सवितुर्वरेण्यमिति याज्यया जुहोति ये च पुरोऽनुवाक्यामनूच्य

(१) षट्पान्न-मांस-दधिभिरिति ख० ।

वसूनीति पुरोऽनुवाक्यामनूच या तिरश्चां निपद्यतेयमिति याज्यया
 जुहोति । अथाज्याहुतीरुपजुहोति पौरुषेण सूक्तेनाष्टादर्शेन घृतं
 हुत्वा गायत्र्याष्टसहस्रमष्टाविंशतिं वा जुहुयात् । खिष्टकृत्प्रभृतिसिद्ध-
 माधेनुवरप्रदानादार्थं एकशिरसमास्ते न चतुष्पथं दत्त्वा सूचिसङ्कुलां
 स्कन्धां रज्जुमिति कृष्णतनवः भूः स्वाहेति दत्त्वा प्रीयन्तां यमकिङ्कर-
 रादय इति वाचयित्वा व्रीहिषु कलशं सादयेत्तन्तुना परिवेष्ट्य
 जलपूर्णं पुरुषाकृतिं कृत्वा त्रीणि शीर्षे मुखे त्रीणि ग्रीवाया-
 मेकविंशतिः शरीरे चतुष्टयं वाङ्मोर्ध्वे द्वे लिङ्गस्यैकं पादयोः पञ्च
 पञ्चेति प्रीतोऽस्तु भगवान् यमकिङ्कर इति आसन्दीं कृत्वा पञ्चगव्येन
 प्रक्षाल्य पलाशवृत्तैः कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं कृत्वा कलशपुरुषे प्राणा-
 नभिनिवेश्य वृन्तशरीरे देहमभिनिवेश्य मध्ये स्वपेत् । उदिते सूर्ये
 कलशैर्देहं स्वयं सेचयेत् । पौरुषेण सूक्तेन पञ्चगव्येन शुद्धोदकेन
 सायाङ्गे सतिलमन्त्रं सर्पिषाश्रीयात् । ब्राह्मणानपि यमकिङ्करवत्प्रये
 भोजयेत् । चतुर्थां यन्त्रदाह उदक-पिण्डं त्वामुकगोत्राय मरुतो-
 मतृमपिण्डममुष्मिन् स्वधेति नमस्कारान्तं कृत्वा समापयेत् । तत्राशौचं
 दशाहं स्यात्स्वस्य मन्त्राहुतेर्न विद्यते । एकादश्यामेकोद्विष्टमिति
 प्रतिपद्यतामप्युदाहरन्त्यापत्तौ स्त्री च शूद्रश्च यन्त्रैर्दग्धां स्वकां तनुं
 दहेन्मध्याङ्गे जले स्थित्वा न च क्रियाः सर्वाः कुर्यादित्येवहि श्रुतिः ।
 स्त्रीणां तूष्णीं समन्त्रकं वा मासि मास्येवं संवत्सरादूर्द्ध्वं प्रतिसंवत्सरमा-
 द्वादशाब्दात्ततो निवृत्तिः, यदा स्वयं न शक्नुयात्तदा पुत्रादयः कुर्युः
 अमुकगोत्रायामुष्मा इति शेषं समापयेत् ।

अथाप्युदाहरन्ति ।

जीवन्नेवात्मनः श्राद्धं कुर्यादन्येषु सत्स्वपि ।

यथाविधि प्रवृत्त्याशु सपिण्डीकरणादृते ॥

इति तस्योक्तकारणेन विलम्बयेत् । यतोऽनित्यं जीवितमिति
श्रेष्ठं समापयेदित्याह भगवान् बोधायनः ।

लिङ्गपुराणे ।

जीवच्छ्राद्धविधिं वक्ष्ये समामाच्छूतिसम्मतम् ।

मुनये देवदेवेन कथितं ब्रह्मणा पुरा ॥

विशिष्टाय वशिष्टाय भार्गवाय च साम्प्रतम् ।

शृण्वन्तु सर्वभावेन सर्वसिद्धिकरम्परम् ॥

श्राद्धमार्गक्रमं साक्षात् श्राद्धार्हणामपि क्रमम् ।

विशेषमपि वक्ष्यामि जीवच्छ्राद्धेषु यः स्मृतः ॥

पर्वते वा नदीतीरे वने देवालयेऽपि वा ।

जीवच्छ्राद्धं प्रकर्त्तव्यं मृत्युकाले प्रयत्नतः ॥

जीवच्छ्राद्धे कृते जीवो जीवन्नेव विमुच्यते ।

कर्म कुर्वन्कुर्वन् वा अज्ञानो ज्ञानवानपि ॥

ओत्रियोऽओत्रियोवापि ब्राह्मणः क्षत्रियोऽपि वा ।

वैश्यो वा नात्र सन्देहो योगमार्गरतो यथा ॥

परीक्ष्य भूमिं विधिना गन्ध-वर्ण-रसादिभिः ।

स्वल्पमुद्धृत्य यत्नेन स्थण्डिलं सैकतं भुवि ॥

मध्यतो हस्तमात्रेण कुण्डस्रैवाग्रतः शुभम् ।

स्थण्डिलं वा प्रकर्त्तव्यं दण्डमात्रं पुनः पुनः ।

उपलिप्य विधानेन चोन्नित्याग्निं निधाय च ।

अन्वाधानं यथाशास्त्रं परिसमूह्य सर्वतः ॥
 परिस्तीर्य स्वशास्त्रोक्तं पारम्पर्यक्रमागतम् ।
 समाप्याग्निमुखं सर्वं मन्त्रैरेतैर्यथाक्रमम् ॥
 सम्यूज्य स्थण्डिले वज्रिं होमयेत्समिदादिभिः ।
 आदौ कृत्वा समिद्धोमं चरुणा च पृथक् पृथक् ॥
 घृतेन च पृथक्पात्रे शोभितेन पृथक् पृथक् ।
 जुहुयादात्मनोद्धृत्य तच्च भूतानि सर्वतः ॥

ॐभूः ब्रह्मणे नमः । ॐभूः ब्रह्मणे स्वाहा । ॐभुवः विष्णवे
 नमः । ॐभुवः विष्णवे स्वाहा । ॐसुः रुद्राय नमः । ॐसुः रुद्राय
 स्वाहा । ॐमहः ईश्वराय नमः । ॐमहः ईश्वराय स्वाहा । ॐजनः
 प्रकृतये नमः । ॐजनः प्रकृतये स्वाहा । ॐतपः पुद्गलाय नमः ।
 ॐतपः पुद्गलाय स्वाहा । ॐऋतं पुरुषाय नमः । ॐऋतं पुरुषाय
 स्वाहा । ॐसत्यं शिवाय नमः । ॐसत्यं शिवाय स्वाहा । ॐसर्व-
 धरां मे गोपाय प्राणे गन्धं सर्वाय देवाय भूर्नमः । ॐसर्वधरां मे
 गोपाय प्राणे गन्धं सर्वाय देवाय भूः स्वाहा । ॐसर्वधरां मे
 गोपाय प्राणे गन्धं सर्वस्य देवस्य पत्न्यै भूर्नमः । ॐसर्वधरां मे
 गोपाय प्राणे गन्धं सर्वस्य देवस्य पत्न्यै भूः स्वाहा । ॐभवजलं मे
 गोपाय जिह्वायां रसम्भवाय देवाय भुवो नमः । ॐभवजलं मे
 गोपाय जिह्वायां रसम्भवाय देवाय भुवः स्वाहा । ॐभवजलं मे
 गोपाय जिह्वायां रसम्भवस्य देवस्य पत्न्यै भुवो नमः । ॐभवजलं
 मे गोपाय जिह्वायां रसम्भवस्य पत्न्यै भुवः स्वाहा । रुद्राग्निं मे
 गोपाय नेत्ररूपं रुद्राय देवाय स्वर्नमः । रुद्राग्निं मे गोपाय नेत्ररूपं-

रुद्राय देवाय स्वः स्वाहा । रुद्राग्निं मे गोपाय नेत्ररूपं रुद्रस्य
 देवस्य पत्न्यै स्वनमः । रुद्राग्निं मे गोपाय नेत्ररूपं रुद्रस्य देवस्य
 पत्न्यै स्वः स्वाहा । उग्रवायुं मे गोपाय त्वचि स्पर्शं उग्राय देवाय
 महानमः । उग्रवायुं मे गोपाय त्वचि स्पर्शं उग्राय देवाय महः
 स्वाहा । उग्रवायुं मे गोपाय त्वचि स्पर्शं उग्रस्य देवस्य पत्न्यै महा
 नमः । उग्रवायुं मे गोपाय त्वचि स्पर्शं उग्रस्य देवस्य पत्न्यै महः
 स्वाहा । भीमसुषिरं मे गोपाय ओत्रे शब्दभीमाय देवाय जनो
 नमः । भीमसुषिरं मे गोपाय ओत्रे शब्दभीमाय देवाय जनः
 स्वाहा । भीमसुषिरं मे गोपाय ओत्रे शब्दं भीमस्य देवस्य पत्न्यै
 तपो नमः । भीमसुषिरं मे गोपाय ओत्रे शब्दं भीमस्य देवस्य पत्न्यै
 तपः स्वाहा । ईशरजोमे गोपाय द्रव्ये तृष्णां ईशाय देवाय तपो
 नमः । ईशरजोमे गोपाय द्रव्ये तृष्णां ईशाय देवाय तपः स्वाहा ।
 ईशरजोमे गोपाय द्रव्ये तृष्णां ईशस्य देवस्य पत्न्यै तपो नमः ।
 ईशरजोमे गोपाय द्रव्ये तृष्णां ईशस्य देवस्य पत्न्यै तपः स्वाहा ।
 महादेव सत्यं मे गोपाय अद्भुतार्थं महादेवाय चतनं नमः ।
 महादेव सत्यं मे गोपाय अद्भुतार्थं महादेवाय चतनं स्वाहा ।
 महादेव सत्यं मे गोपाय अद्भुतार्थं महादेवस्य पत्न्यै चतनं नमः ।
 महादेव सत्यं मे गोपाय अद्भुतार्थं महादेवस्य पत्न्यै चतनं स्वाहा ।
 ॐ पशुपते पाशं मे गोपाय भोक्तृत्वं भोग्ये पशुपतये देवाय सत्यं नमः ।
 ॐ पशुपते पाशं मे गोपाय भोक्तृत्वं भोग्ये पशुपतये देवाय सत्यं
 स्वाहा । ॐ पशुपते पाशं मे गोपाय भोक्तृत्वं भोग्ये पशुपतेर्देवस्य पत्न्यै
 सत्यं नमः । ॐ पशुपते पाशं मे गोपाय भोक्तृत्वं भोग्ये पशुपतेर्देवस्य

पत्न्यै सत्यं स्वाहा । ॐ शिवाय सत्यं नमः । ॐ शिवाय सत्यं स्वाहा ।

एवं शिवादि हेतव्यं विरिञ्चान्तञ्च पूर्ववत् ।

विरिञ्चान्तं पुरा प्रोक्तं सृष्टिमार्गेण सुव्रताः ॥

पुनः पशुपतेः पत्नीं तथा पशुपतिं क्रमात् ।

संपूज्य पूर्ववन्मन्त्रैर्हेतव्यं वै क्रमेण च ।

सर्वान्तमाज्यं पूर्वञ्च समिदन्तं समाहितः ॥

ॐ सर्व धरां मे ह्रिन्धि प्राणोगन्धं ह्रिन्धि मेऽघं जहि भूः स्वाहा ।

भूर्भुवः स्वाहा ।

एवं पृथक् पृथक् ऊत्वा केवलेन घृतेन च ।

सहस्रं वा तदर्द्धं वा शतमष्टोत्तरन्तु वा ॥

विधायैवं घृतेनैव शतमष्टोत्तरं पृथक् ।

प्राणादिर्भ्यश्च जुहुयात् घृतेनैव तु केवलम् ॥

ॐ प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि शिवो माविशाप्रदाहाय प्राणाय
स्वाहा । प्राणाधिपतये रुद्राय पृषातकाय स्वाहा । भूः स्वाहा ।

सुवः स्वाहा । स्वः स्वाहा । भूर्भुवः स्वः स्वाहा ।

एवं क्रमेण जुहुयात् यथोक्तञ्च यथाक्रमम् ।

सप्तमेऽहनि विप्रेन्द्रान् आङ्गार्हान् विप्र भोजयेत् ॥

सर्वेषाञ्चैव विप्राणां वस्त्राभरणसंयुतम् ।

वाहनं शयनङ्गांस्यमासनादि च भाजनम् ॥

हैमं वा राजतं धेनु-तिलक्षेत्रञ्च वै गृहम् ।

दासी-दासगणश्चैव दातव्यो दक्षिणा अपि ॥

पिण्डञ्च पूर्ववद्देयं पृथगुक्तप्रकारतः ।

ब्राह्मणानां सहस्रञ्च भोजयेच्च सदक्षिणम् ॥
 एकं वा योगनिरतं ब्रह्मनिष्ठं जितेन्द्रियम् ।
 त्यहञ्चैव तु रुद्रस्य महाचरुनिवेदनम् ॥
 विशेषमेतत्कथितमशेषं आङ्गुचोदितम् ।
 मृते कुर्यान्न कुर्याद्वा जीवन्मुक्तो यतः स्वयम् ।
 नित्य-नैमित्तिकादीनि कुर्याद्वा मन्यजेत वा ॥
 बान्धवेऽपि मृते तस्य नैवाशौचं न विद्यते ।
 सूतकञ्च न सन्देहः स्नानमात्रेण शुध्यति ॥
 पञ्चाङ्गाते कुमारे च स्वच्छेत्रे वात्मनोयदि ।
 तस्य सर्वं प्रकर्त्तव्यं पुत्रोऽपि ब्रह्मविद्भवेत् ॥
 कन्यका यदि सञ्जाता पश्चात्तस्य महात्मनः ।
 एकवर्णाय वाय्वन्या सवर्णा सा च सुव्रता ॥
 भवत्येव न सन्देहः तस्य स्वान्वयजा अपि ।
 मुच्यन्ते नात्र सन्देहः पितरो नरकादपि ।
 मुच्यन्ते सर्वकर्माणः^(१) मातृतः पितरस्तथा ॥
 कालङ्गते द्विजे भूमौ खनेद्वापि दहेत वा ।
 पुत्रकृत्यशेषं वा कृत्वा दोषो न विद्यते ॥
 कर्मणा चोत्तरेणैव गतिरस्य महात्मनः ।
 ब्रह्मणा कथितं सर्वं मुनीनां भावितात्मनाम् ॥
 पुरा सनत्कुमाराग्राच्छ्रुतञ्चैव नियोगतः ।

एतद्दः कथितं सर्वं घृणया तेन धीमता ॥

कृष्णद्वैपायनायैव कथितं ब्रह्मसूनुना ।

प्रसादान्तस्य देवस्य वेदव्यासस्य धीमतः ॥

ज्ञातं मया कृतञ्चैव नियोगादेव तस्य तु ।

एतद्दः कथितं सर्वं रहस्यं सर्वसिद्धिदम् ।

नैव दुष्टाय दातव्यं न चाभक्ताय सुव्रत ॥

अस्य लिङ्गपुराणस्य व्याख्या वक्ष्यत इति सूतः श्रोतृन् प्रत्याह,
‘आद्धमार्गे’ जीवच्छाद्धाद्यधिकारे, ‘क्रमं’ प्रकारं विशेषदेशकालादि-
रूपं, ‘मृत्युकाले’ मरणकाले समासने, ‘जीवन्नेवेति’ सत्त्वशुद्धिद्वारेण
तत्त्वज्ञानलाभानुच्यत एवेत्यर्थः, ‘अग्रत इति मध्ये स्थण्डिलादिभ्यो-
ऽर्चार्चनाार्थात् प्राग्दिशि(१), कुण्डं स्थण्डिलान्तरं वा हेमार्थं कार्यं,
‘एतैर्वक्ष्यमाणैर्द्ध्यादिमन्त्रैः स्थण्डिले ब्रह्मादीन् संपूज्य तैरेवाग्नौ
समिदादीन् जुहुयात्, ‘आत्मनोद्धृत्येति आत्मस्थानि तत्त्वानि भूतानि
च तत्त्वमन्त्रप्रकाशितान्येकशः समुद्धृत्य पृथक्कृतानीव भावयित्वा
ततोदेवतामुद्दिश्य जुहुयात्, ततस्तत्तत्त्वं शुद्धं भावयेत् । अत्र
नमोऽन्तः पूजायां स्वाहान्तो हेमो मन्त्रः । तत्र ब्रह्मादित्रिप्रथमा-
ष्टके तत्तद्देवानां पूजा-हेमौ तथा सर्वादिपशुपत्यन्तानां सपत्नी-
कानां धरादितत्त्वयुक्तानाञ्च पूजा-हेमौ । एवं सृष्टिक्रमेण द्वि-चतु-
र्विंशतिमन्त्रानुक्ता संहारे तदैपरीत्यप्रदर्शनार्थं प्रथमाष्टकप्रान्त
मन्त्रमाद्यत्वेनादाहरति, ‘ॐ शिवाय सत्यमित्यादि । ‘एवमिति सृष्टि-

क्रमेण प्रागुक्तविरिञ्चादि-शिवान्तदेवताष्टकमन्त्रेषु पुनः संहारक्रमे-
णाग्निं शिवाय सत्यं स्वाहेत्यादि ब्रह्मणे स्वाहेत्यन्तं, तथा पशुपति-
पत्न्यादिसर्वान्तं उक्तक्रमेण संपूज्य घृत-चरु-समित्क्रमात् प्रत्येकं
हेतव्यं । ॐ सर्वेत्यादि केवलाज्यहेममन्त्रस्तत्र सर्वं धरामिति वाक्य-
त्रयान्ते भुवः स्वाहेति तृतीयः, भूर्भुवः स्वः स्वाहेति चतुर्थीमन्त्रः ।
‘एवं पृथक् पृथगिति, तथा शिवस्य पत्नीत्येते चत्वारोमन्त्रा उह्याः ।
एवं भव जलं मे क्षिप्ति जिह्वायां रसं भव मेऽघं जहि भूःस्वाहे-
त्यादिभिरुद्दिष्टैश्चतुर्भिर्मन्त्रैर्होमः । तथा विरजमन्त्रैश्च तथा प्राणे
निविष्ट^(१) इत्यादिषण्मन्त्रैश्च आद्धोक्तः स्वर्गहोक्तः पितृ-पितामह-
प्रपितामहाद्युद्देशे होमश्च । एवं सप्ताहं प्रत्यहं ऊत्वा सप्तमे दिने भुवा-
दित्तदेवतोद्देशात् विप्रागभ्यर्च्य सर्वादिभ्योऽष्टौ पिण्डा दद्याः । एवं
कृते जीवच्छाद्धे स्वबान्धवे मृते नाशौचं न सूतकं । एवं तस्मादुत्पन्नः
पुत्तोऽपि पित्रादिजातकर्मादिना संस्कार्यः स च जानी भवेत् ।
एवं दुहिता च । तथाचैतन्मन्त्रं योगिना जायन्ते इति ।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलकरणाधिपति-
पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
खण्डे आद्धकल्पे जीवच्छाद्धप्रयोगप्रकरणम्
समाप्तम् ।

(१) उभयत्रैव ‘प्राणे निविष्ट इत्यत्र ‘प्राणैर्निविष्ट इति ख० पुस्तक-
पाठः ।

आद्भुतकल्पप्रशंसा ।

भक्तपुराणे ।

एतावदुक्तं तव भूमिपाल
आद्भुतं कल्पं मुनिसम्प्रदिष्टं ।
पापापहं पुण्यविवर्द्धनञ्च
लोके तु मुख्यत्वकरन्तथैव ॥

सत्पुण्याद्भुरितेषु यस्य गहनारम्भोऽङ्घ्रिपेषु कचि-
न्नासौत्कोऽप्यवकेशिता स्पृशति यं लेशेन केनापि न ।
तेन श्रीकरणेश्वरेण रचितो हेमाद्रिणायं महा-
यन्त्रः आद्भुतनिबन्धशब्दविषयो मुष्णातु मोहं सतां ॥

इति आद्भुतकल्पः समाप्तः ।

Page 1

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

SOME OF OUR IMPORTANT RESEARCH PUBLICATIONS

Elements of Indian Aesthetics.

S.N. Ghoshal Shastri.

2 vols. in 5 pts. 29 cm. bib. index. 1978-1983. Cloth.

RS1350.00

Contents: v. 1. Historical and cultural elements — Philosophical elements — Literary elements — Elements of poetic diction (kāvyā-śikṣā). v. 2, pt. 1. History, thoughts and canon of Indian iconography (with three component parts) — v. 2, pt. 2. The Tantric iconography — v. 2, pt. 3. Indian gesturology. — v. 2, pt. 4. Primitive arts, crafts, and alpans.

Word and Meaning: a new perspective. in the light of Jagadīśa's Śabda-śakti-prakāśikā.

K.N. Chatterjee.

Iviii, 702 p. 23 cm. bib. index. 1980 Cloth

Rs. 150

Kalyānamalla's Ananagariga : an Indian erotic : Sanskrit text with English translation. Edited and translated by S.N. Prasad. 156 figures and 58 plates. 1983.

Rs. 400.00

Laments in Sanskrit literature.

By S.C. Banerji. 1985.

Rs. 125.00

Reflections on Indian philosophy

By K.P. Sinha. 1984.

Rs. 100.00

History of Rūpaka in the Alāṅkara Śāstra.

Biswanath Bhattacharya. 1982.

Rs. 250.00

अपस्तम्बनृत्यसूत्रम्। हरदत्तमिश्रकृत

'अनाकूला' टीका, सुदर्शनाचार्यकृत 'तात्पर्यदर्शन' टीका, ए० चित्रस्वामी शास्त्री कृत संस्कृत टिप्पणी तथा उमेशचन्द्र पाण्डेय कृत हिन्दी अनुवाद सहित। १९८३

Rs. 75

साङ्ख्यन्यायनवीतसूत्रम् (अग्निष्टोम अध्याय तक)।

कुमुद झा वक्शी कृत 'सरला टीका' एक टिप्पणी सहित। द्वितीय संस्करण १९८४

Rs. 40

बीधायनधर्मसूत्रम्। गोविन्दस्वामी कृत 'विवरण' टीका, ए० चित्रस्वामी शास्त्री कृत भूमिका, टिप्पणी, अनुक्रमणिका आदि, तथा उमेशचन्द्र पाण्डेय कृत हिन्दी टीका सहित १९८३

Rs. 75

मनुस्मृतिः। कुल्लुकभट्टकृत 'मन्वर्धमुक्तावली' टीका तथा हरगोविन्द शास्त्री कृत 'मणिप्रभा' हिन्दी टीका, गोपाल शास्त्री नेने कृत भूमिका सहित। १९८२

Rs. 100

गीतगोपनीसूत्रम्। हरदत्तकृत 'मिताक्षरा' टीका उमेशचन्द्र पाण्डेयकृत हिन्दी टीका सहित। १९८३

Rs. 60

याज्ञवल्क्यस्मृतिः। विज्ञानेश्वरकृत 'मिताक्षरा' टीका उमेशचन्द्र पाण्डेय कृत हिन्दी टीका, तथा श्रीनारायणमिश्रकृत भूमिका सहित। तृतीय संस्करण १९८३

Rs. 70

धर्मसिन्धुः। काशीनाथ उपाध्यायकृत; बशिष्ठदत्त मिश्र कृत 'धर्मदीपिका' हिन्दी टीका तथा सुदामा मिश्र शास्त्रीकृत 'सुधा' व्याख्या, तथा म०म० सयाशिव शास्त्री मुसलगाँवकर कृत समीक्षात्मक प्रस्तावना सहित। १९८४

250

वेदान्तसूत्रवैदिकवृत्तिः। स्वामी हरिप्रसाद वैदिक-मुनि विरचित। १९८२

Rs. 150

हरविजयम्। राजानक रत्नाकर विरचित, राजानक अलककृत टीका सहित; पं. दुर्गाप्रसाद एवं काशीनाथ पाण्डुरङ्ग परब सम्पादित।

Rs. 100

चरकसंहिता। महर्षिणा पुनर्बसुनोपटिष्टा; तच्छिष्ये नारिनवेशेन प्रणीता; चरकसूत्रबलाभ्यां प्रतिसंस्कृता; चक्रपाणिदत्तविरचितया आयुर्वेददीपिका व्याख्या संबलिता; आचार्योपाधेन त्रिविक्रमात्मजेन यादवशर्मणा संशोधिता १९८४

Rs. 250

Also available at :

CHAUKHAMBHA ORIENTALIA

Post Box No. 1032

VARANASI-221001 (India)

Telephone : 63354 Telegram : Gokulotsav

Branch—Bungalow Road 9 U.B. Jawahar Nagar

DELHI-110007 Phone : 2911617